

Giới thiệu Hoa Khôi Năm Quỳ: Vương Gia Người Thật Xấu

Những câu chuyện thú vị và đầy bất ngờ với chủ đề xuyên qua, nó vượt qua mọi sự tưởng tượng của người đọc, có thể là hoang đường nhưng nó có sự cuốn hút thật đặc biệt.

Đó là những điểm khiến bạn đọc không thể rời xa truyện Hoa Khôi Năm Quỳ: Vương Gia Người Thật Xấu của nhà văn Dạ Vũ Khuynh Thành. Liên Y có nhan sắc xinh đẹp, đáng người hoàn hảo khiến những kẻ tâm địa ghen ghét muốn chèn ép nàng.

Ngay cả ông trời cũng có ý làm khó nàng khi đang ngủ nàng cũng xuyên không tới thế giới khác được... Thời đại gì đây! Chuyện gì đây! Lần đầu tiên thì người khác đều vui vẻ, lần đầu tiên của nàng lại đau đến té xỉu....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳ: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vương gia khí phì

Ngồi ở trước bàn làm việc, thờ dài nhìn về phía màn ảnh máy vi tính một cái, lại một bạn học thời đại học gọi điện thoại nói cho nàng biết người ta sắp kết hôn!

Hôm nay không biết là lần thứ mấy nàng thờ dài, đồng nghiệp bên cạnh ghé mắt nhìn nàng.

"Tiểu Y! Thế nào?" Một nam đồng nghiệp tốt bụng tới an ủi nàng, nói là an ủi nhưng thật ra đứng ở phía trên nàng mắt nhìn xuống cảnh sắc trước ngực nàng.

Cảm giác được ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm, Thủy Liên Y ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt đắm đuối của nam đồng nghiệp. Không nhìn được cảm thấy ghê tởm, dùng cánh tay ngăn trở áo sơ mi coi như bảo thủ của mình.

"Không có sao! Cảm ơn quan tâm! Ta đến phòng rửa tay!" Thủy Liên Y đứng lên vọt vào phòng rửa tay nơi xa.

Nàng vừa rời đi, trong phòng làm việc bắt đầu nghị luận âm ỉ.

"Cây vào về thủy mị của mình mà phóng điện loạn lên!" Đồng nghiệp nữ A nói như thế, miệng đầy vị chua.

"Đúng là vậy! Ánh mắt nam đồng nghiệp trong công ty nhìn nàng đều không đúng! Cây vào chỗ đó của mình là cup D mà khoe khoang!" Đồng nghiệp nữ B cũng châm chọc.

"Các người có nghe nói hay không! Máy ngày nữa lão tổng giám đốc sẽ về hưu, công ty giao cho thiếu tổng giám đốc tiếp thủ!" Đồng nghiệp nữ C nhiều chuyện "Nghe nói thiếu tổng giám đốc là người đàn ông đẹp trai cực phẩm!"

"Các người chớ suy nghĩ quá nhiều! Cực phẩm hơn cũng không tới phiên các người!" Đồng nghiệp nam A mới vừa dùng mắt cột nhà, hai tay ôm ngực, có ý đùa giỡn!

"Cát. . . ." Đồng nghiệp nữ ABC cùng nhau đuổi hắt. "Anh chỉ coi trọng tiểu mỹ nữ Tiểu Y mà thôi! Chờ ngày nào đó nó dụ dỗ thiếu tổng giám đốc cầm súng cho người!"

Những người này ý vào quản lý không có ở đây, lớn tiếng không e dè nghị luận âm ỉ. Thủy Liên Y ở trong gian rửa tay hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải là bởi vì hiện tại công việc khó tìm, nàng đã sớm xông ra, một chưởng một đánh bay hết họ!

Thủy Liên Y rốt cuộc có đẹp hay không? Từ phản ứng của đồng nghiệp nàng dễ xem, phải là xinh đẹp!

Nàng hình dung mình là xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành. Gương mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ. Văn võ song toàn, phụ nữ không thua đáng mày râu!

Họ Thủy tên Liên Y, cô gái trẻ độc thân, tuổi hai mươi bốn, vừa mới tốt nghiệp đại học một năm, làm một thư ký nho nhỏ trong công ty nước ngoài.

Từ nhỏ đầu óc đã bị nghi ngờ, bởi vì gương mặt mỹ lệ mỹ hoặc chúng sinh của nàng. Đầu năm nay có dính líu tới xinh đẹp đều bị xem như thêu hoa trên mũ, hoặc là bình hoa bài biện.

Mọi người chỉ chú ý bề ngoài của nàng, chưa từng có người cảm giác thật ra thì thành tích học tập của nàng rất ưu tú, phương diện vận động của nàng rất nổi bật!

Loại kỳ thị đối với xinh đẹp này vẫn đuổi theo nàng lên đại học, không giảm xuống ngược lại càng diễn càng liệt. Ngay cả bằng tốt nghiệp của nàng, đều

có người lên web trường miệt thị năng dụ dỗ giáo sư để được thành tích!

Hôm nay năng làm việc, lời đồn vẫn kèm theo năng như vậy. Chưa từng có người chú ý tới biểu hiện làm việc của năng, mỗi lần năng có chút thành tích đều bị người miệt thị thành dụ dỗ cấp trên.

Người ta đi làm làm ra tiền ăn cơm, năng đi làm làm ra tiền ăn ghen!

Thật vất vả trông đến tan ca, Thủy Liên Y cầm túi rời đi. Không phải năng không muốn cùng đi với đám đồng nghiệp kia, mà người ta đều chen nhau bỏ năng, căn bản không cho năng sắc mặt tốt.

Cha mẹ của Thủy Liên Y ở thành phố khác, năng tốt nghiệp đại học là ở lại đây. Cha mẹ lấy tiền cho năng thanh toán tiền đặt cọc nhà nhỏ hơn bốn mươi thước vuông năng vay mua. Mỗi khi trở lại nhà không tính là lớn nhưng thuộc về mình, năng sẽ cảm thấy một ngày phiền não cũng dần dần cách xa năng.

Năng thích Taekwondo, có lúc tan việc năng sẽ đi luyện tập. Ra một thân mồ hôi, về đến nhà ngâm nước nóng ở trong bồn tắm. Cuộc sống như thế năng quả thật rất vui vẻ.

Một ngày kia, năng nằm ở trong bồn tắm, nhắm mắt lại thể nghiệm cảm giác nước gợn nhộn nhạo dưới người mình. Mơ mơ màng màng không biết từ lúc nào đã ngủ mất rồi !

Pháo trời lên, chiêng trống vang lên.

Phòng rộng lớn, kiểu hoa rước dâu tám người khiêng, dẫn ra Sư Vũ môn. Thân kiểu hoa che rèm phi thủy, phía trên thêu long phượng, bốn góc treo tua, phô trương rất lớn.

Phủ của Sở Vương

Hôm nay Sở vương gia cưới Vương Phi, đây chính là một chuyện vui mừng!

Đèn lồng đỏ thắm treo thật cao, khách mời đa dạng, quà tặng chất thành núi nhỏ.

Kiểu hoa đến cửa, kiểu phu khiêng kiểu hoa đặt ở cửa lớn kể chậu than. Ngụ ý sau khi cưới mỗi ngày đều nóng bỏng.

Sở vương gia mặc áo gấm đỏ thắm vui mừng trên người, áo dài đai ngọc, đẹp trai đến làm cặp mắt các cô gái ở đó sáng lên.

Sau khi vượt qua chậu than, trước khi tân nương hạ kiệu, Sở vương gia giương cung bắn ra ba mũi tên đỏ về phía cửa kiệu, để trừ tà khí Vương Phi có thể bị dính.

Vương Phi hạ cổ kiệu, mang mũ phượng khăn quàng vai, bên trong mặc áo đỏ, chân đi giày thêu, thắt lưng đeo dải tua, váy thêu hoa, đầu đội "Mũ phượng" tết từ mình châu, ngọc thạch to tám trang sức rủ xuống nổi liền, trên vai choàng "Khăn quàng vai" gấm vóc có thêu các loại hoa văn may mắn. Thân hình thướt tha mềm mại, đẹp không sao tả xiết.

Phòng ngủ xa hoa, bị ánh sáng hoa chúc long phượng làm nổi bật đến vui sướng. Bên trong phòng dán chữ hỷ đỏ thắm khắp nơi.

Sở Mị Dạ uống say sưa, được thị nữ đỡ vào phòng ngủ, gương mặt hưng phấn nhìn tân nương từ ngòi ở trên giường còn chưa có lấy xuống khăn hi màu đỏ, đuôi thị nữ đi lảo đảo lắc lư tiêu sái đến mép giường.

Dùng đòn cân hạ hi khăn màu đỏ, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc khuynh thành của Vương Phi mình.

Nét mặt của năng có chút kỳ quái, nom nớp lo sợ có chút phát run.

"Ngươi sợ Bồn vương?" Sở Mị Dạ lấy tay nâng lên cằm của năng. Bị hấn đụng chạm, năng hét lên một tiếng trốn một bên.

Sở Mị Dạ tròn to cặp mắt, năng dĩ nhiên sợ hấn?

"Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta! Vương Phi chẳng lẽ muốn đứng trên mặt đất một đêm sao?" Hấn không vui nhìn Vương Phi núp ở sau mặt bàn. Gương mặt nghiêng nước nghiêng thành của năng mà hấn tha thiết ước mơ, hôm nay gần trong gang tấc, hấn đi tới.

Năng đột nhiên "phù phù" một tiếng quỳ xuống "Vương gia, ngài bỏ qua cho ta đi! Ta. . . Không thể cùng ngài viên phòng!" Năng khóc lớn cầu xin hấn.

Sở Mị Dạ tròn tròn cặp mắt, năng nói gì? Gả cho hấn lại nói không thể viên phòng! Đáng chết!

Một chương chụp bẻ cái bàn, ánh mắt sắc bén như báo săn lại lạnh giống như băng.

Nhìn Vương Phi quỳ trên mặt đất rơi nước mắt, hấn cau mày.

"Ái phi chẳng lẽ muốn quỳ như vậy sao? Đến . . . Đến chỗ bồn vương!" Hấn đi tới trước mặt năng vươn tay với năng. Chuyện mới vừa xảy ra hấn có thể

quên đi.

"Không muốn!" Nàng giống như thấy quỷ nhác chân bỏ chạy.

Sở Mị Dạ lộ ra thần sắc vô tình, ôm lấy nàng, ném nàng vào trên giường.

Theo nàng kêu đau, hấn đè lại nàng.

"Van cầu ngài Vương gia!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc hiện đầy nước mắt.

"Nếu không muốn! Tại sao đáp ứng Bồn vương cầu hôn!" Nhìn đáng vẻ buồn bã của nàng, hấn không nhịn được.

Nàng không tiếng động khóc thút thít, càng làm cho hấn nổi giận.

Lấy tay nú váy của nàng, hung hăng xé xuống, theo nàng thét chói tai, trước ngực chỉ còn một cái yếm màu đỏ. Da thịt trước ngực trắng như tuyết khiến cho hai mắt của hấn trở nên âm trầm.

"Không muốn!" Nàng liều mạng giãy giụa, từ phía dưới gối đầu lấy ra một cây chủy thủ quơ múa, lưỡi dao sắc bén cứa qua cấm bảo của Sở Mị Dạ, tạo ra một vết máu trước ngực hấn.

Hít sâu một hơi, ánh mắt Sở Mị Dạ trở nên sắc bén. "Người dĩ nhiên đã thương Bồn vương?"

Hấn hung hăng bắt được cổ tay của nàng, đau đến mức nàng ném đi chủy thủ.

"Vương gia!" Nàng đau đến cau mày "Ta có người trong lòng! Ngài thả ta đi!"

Nghe được lời của nàng, tâm tình của Sở Mị Dạ rớt xuống đáy cốc, trong mắt xuất hiện ánh sáng khát máu.

Hắc! Hắc! Cười lạnh mấy tiếng, hấn nặng nề vứt nàng xuống giường!

"Không muốn phục vụ Bồn vương gia! Vậy Bồn vương gia sẽ cho người phục vụ càng nhiều nam nhân hơn!" Lạnh lùng nhìn Vương Phi ngã xuống đất, gương mặt hấn lạnh lẽo.

"Vương gia." gương mặt nàng sợ hãi.

"Người tới. . . . !" Hô to một tiếng sau, cửa xuất hiện thị vệ cận thân. "Ném tiện nhân này tới Túy Phượng viện cho ta! Nói cho bà chủ các nàng biết, đây là khí phi của bồn vương gia, ai cũng có thể làm chồng! Hừ!" Nói xong vung tay áo đi ra tân phòng.

"Vương gia. !" Trong nhà truyền đến tân vương phi kêu to.

Sở Mị Dạ nhìn bầu trời sao, trong lòng phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thanh lâu túy phượng viện

Đây là thanh lâu lớn nhất Sở Mặc quốc, bình thường tới nơi này chỉ có vương công quý tộc, và các công tử thiếu gia có tiền có thế. Bình dân bình thường rất khó gánh được giá đắt ở đây.

Túy Phượng viện có ba tầng lầu, tầng thứ nhất là địa phương sống phóng túng; tầng thứ hai là chỗ nghỉ ngơi của phú hào thương nhân bình thường; tầng thứ ba là khu vực dành riêng cho vương công quý tộc.

Một ngày này, bà chủ Hương di (di Hương) ở Túy Phượng viện có chút phát run đứng ngoài cửa chờ.

Không lâu lắm, nơi xa có một cỗ kiệu lớn tám người đi tới, mười mấy người thị vệ, từ từ đi đến trước mặt của Hương di.

Hương di dẫn đầu thi lễ với trưởng quan.

Trình Ngự Thiên lạnh lạnh nhìn nàng, vung tay lên, đội ngũ ngừng lại.

"Đây là." Hương di không hiểu.

"Khí phi (vương phi bị bỏ) của vương gia!" Trình Ngự Thiên không có tình cảm nói với nàng "Từ hôm nay trở đi, nàng chính là một cô nương ở Túy Phụng viện, Vương gia nói. . . !"

Nhìn cửa kiệu, nghe được tiếng khóc buồn bã bên trong, hẳn thậm chí có chút không nhận được, dù sao cũng là nữ nhân của Vương gia, ngộ nhờ ngày nào đó Vương gia đổi ý? Trong lòng hắn trầm xuống, hẳn không thể lấy tánh mạng mình ra giỡn.

Câu ai cũng có thể làm chồng giết khoe miệng thế nào cũng nói không ra được. "Dù sao cũng là nữ nhân của Vương gia, chính người xem mà làm đi!" Ném củ khoai lang phồng tay cho Hương di. Vương gia đang say, thế nào cũng không để Vương Phi mình cười hỏi đảng hoàng phục vụ những nam nhân khác! Trình Ngự Thiên bảo kiệu phu để cổ kiệu xuống, vung tay lên, đội ngũ lỏng lẻo hùng dũng rồi đi.

Nhìn đại kiệu, nghe tiếng khóc, Hương di cũng bị làm khó rồi. Phải dàn xếp khí phi của vương gia thế nào cho phải đây!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Lạnh a! Lạnh quá a!

Toàn thân Thủy Liên Y phát run, mở hai mắt ra ở trong nước thấu xương. Ngủ đã bao lâu? Một giờ hay là hai giờ? Ngay cả nước trong bồn tắm cũng lạnh như băng thấu xương rồi !

"A.!" Nàng kêu to, một hộp nước lạnh sắc vào mũi miệng của nàng, nàng mắt trọng tâm, giống như từ trên thiên đường té xuống địa ngục! My God——! Đây là nơi nào? Ngất! Giường giăng trong nước, thật vất vả thích ứng cảm giác nước lạnh như băng, lại phát hiện mình là ở trong ao sen to. Mẹ nó! Tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, sao lại gặp con ác mộng?

Nàng dùng tư thế bơi chó duy nhất mình biết, chậm rãi bơi về bờ, nhờ nàng biết bơi, bằng không bị ngấm chết trong mộng, xưa nay chưa từng có!

Ai nha! Nước này thật lạnh, chân đều muốn rút gân. Mộng cũng không mau thức, không biết ở ngủ trong bồn tắm lúc có thể có người giúp đỡ chặn hay không?

Lúc ở bên bờ rất gần, nơi xa truyền đến tiếng kêu to, một tiểu nha hoàn, mang theo N người vạm vỡ vội vã chạy tới.

"Mau a! Các người nhanh lên một chút! Chết đuối!" Tiểu nha hoàn kêu to la hét.

Tới cứu ta rồi hả ? Thủy Liên Y xem mấy tráng hán xông tới. Nhìn lại y phục dưới nước của mình, nàng đột nhiên cảm thấy đầu phát nổ. Đây là ăn mặc gì, trên người chỉ có một cái áo ngực nho nhỏ có thể che kín chỗ yếu, thêm cái áo khoác mỏng gấp nước dán chặt vào người. Ăn mặc lẳng lơ, còn có nhiều đại hán vạm vỡ như vậy, nàng đột nhiên biết một cái vấn đề, nàng nằm mộng xuân rồi !

"Đội.Đội đã nào...!" Nắm một hoa sen ngăn ở trước mặt của mình, hô ngừng tới N tráng hán muốn nhảy cầu!

Người trên bờ sợ ngây người.

"Tiểu.Tiểu thư! Người không sao?" Tiểu Nha Hoàn nói chuyện cũng không mạch lạc, tận mắt thấy nàng rơi xuống ao sen sâu, lúc này lại không sao, vẫn còn lộ ra cái đầu ở trên mặt nước?

"Các người tránh mau! Không sợ máu tươi tung tóe người thi đội tại nơi đó!" Thủy Liên Y ác độc uy hiếp.

Chúng nam nhân trên bờ hai mắt nhìn nhau, vốn định xuống nước cứu người, lúc này thấy vẻ mặt hung thần ác sát của kẻ rót nước, nhất thời không biết làm sao.

"Tiểu thư?" Tiểu Nha Hoàn gấp đến độ như tựa như con khỉ nhảy loạn ở trên bờ. "Để cho bọn họ cứu người đi lên!"

Thủy Liên Y vừa nhìn, a? Tiểu nha đầu này chẳng lẽ là nha hoàn của nàng? Hi hi! Giấc mộng này còn không tồi, nàng thân là thư ký nhỏ luôn luôn phải phục vụ người khác, lúc này trong mộng an bài cho nàng một tiểu nha hoàn, ông trời đối với nàng không tệ !

"Mau! Bảo bọn họ mau tránh càng xa càng tốt!" Thật con mẹ nó lạnh a, không lên bờ, nàng sẽ đông lạnh!

Ai.! Tiểu Nha Hoàn chần chờ.

"Nhanh lên một chút! Người muốn lão nương bị nhìn hết sao?" Nàng sừng mặt lên kêu to.

A! Tiểu Nha Hoàn thật đúng là phản ứng mau, đuổi bọn đại hán chạy đi, chạy đến bên cạnh ao, "Tiểu thư! Ta kéo người lên!"

Thủy Liên Y bơi chó qua, đưa tay cho tiểu nha hoàn, chặt vật bò lên bờ.

Thấy tư thế bơi chó của nàng, tiểu nha hoàn giật mình há to miệng, ngón tay trái cong lên đưa vào miệng cắn.

Nhất định là xem phim của Châu Tinh Trì quá nhiều, ngay cả tiểu nha hoàn trong mộng đều có bộ dạng khó hiểu. "Ất xì hoi....!"

"Tiểu thư! Người lạnh!" Tiểu nha hoàn cởi xuống áo ngoài của mình bao lại nàng "Mau trở lại phòng!" Lôi kéo nàng chạy về lầu nhỏ phía trước.

Trong tay truyền đến ầm áp, trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên nóng lên, "Người tên gì?"

"Cái gì?" Tiểu nha hoàn nhìn nàng "Tiểu thư, người bị sặc nước hồ đồ? Ta là Tiểu Kinh!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Uy hiếp của Hương di

Vẫn là trong nhà ầm áp a! Thủy Liên Y thay quần áo sạch, chui vào trong chăn.

Gian phòng này rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái bàn, cùng một bàn trang điểm, xem ra không giống tiểu thư nhà có tiền! Nhìn lại Tiểu Kinh bụng trà rót nước cho nàng, nàng có chút nghi ngờ.

"Tiểu thư, người rơi xuống nước, dọa ta gần chết !" Tiểu Kinh đứng ở trước mặt của nàng, "Người nói trời giá rét, bảo ta trở về phòng lấy áo khoác cho người, không đợi ta lấy cho người đã nghe bùm một tiếng, nhìn lại người đã không thấy tăm hơi, làm ta sợ muốn chết!" Nàng che ngực. "Đúng rồi tiểu thư?" Nàng hồ nghi nhìn Thủy Liên Y, "Sao người rơi xuống nước vậy?"

Trời mới biết nàng làm sao rơi xuống nước? Nàng chuyển con người "Ta tắm!"

Tắm? Tiểu Kinh há miệng lớn như có thể nhét vào cả nắm tay, suy nghĩ một chút ban đêm bên ngoài lạnh lẽo, nàng sợ run cả người, "Trời lạnh như thế này, tiểu thư mặc quần áo xuống nước tắm? Nhỡ húng thật lớn!"

Thủy Liên Y nhếch miệng lên, nàng thật đúng là dễ gạt! Cũng không biết mấy giờ rồi, sao còn chưa tỉnh mộng? Nàng hơi đói rồi !

"Có thức ăn không? Ta thật đói!" Dù sao đã làm tiểu thư, thì cứ tự nhiên sai người khác.

Tiểu Kinh nhìn chằm chằm nàng giống như gặp quỷ, "Tiểu. . . Tiểu thư! Người nói đói bụng?" Nàng kích động đến nước mắt cũng rơi xuống.

Thủy Liên Y gật đầu một cái, sao nha đầu này luôn cả kính sợ hãi. "Người khóc gì? Sợ ta ăn chết người?"

Tiểu Kinh lắc đầu, "Ta vui vẻ! Tiểu thư rót cuộc chịu ăn cơm, không tuyệt thực nữa rồi !"

Ngạc nhiên. Tuyệt thực? Đó cũng không phải là tác phong của nàng! "Thân thể tóc tai nhận từ cha mẹ, ta vụn vặt cũng không tự tìm ý kiến nông cạn đây! Sao lại tuyệt thực ! Cực kỳ. . . Số lượng vừa phải giảm bớt ăn uống có thể giúp giảm cân!"

"Giảm cân?" Tiểu Kinh tò mò.

Chỉ sợ nàng không cho nàng ăn, Thủy Liên Y lập tức kêu to "Không ăn no cơm nào có hơi sức giảm cân! Đi lấy đồ ăn cho ta! Nhanh đi!"

Tay trái một con gà! Tay phải một con vịt! Hắc! Thật là hưởng thụ! Những món này ăn ngon muốn chết! Thủy Liên Y ăn như hổ đói giải quyết sạch sẽ thức ăn Tiểu Kinh mang đến.

Tiểu Kinh nhìn nàng thật giống như thấy quỷ.

"Người ăn không?" Nhìn nét mặt của nàng, Thủy Liên Y có chút hối hận không chờ chút gì cho nàng. Nhìn cái đùi gà nàng gặm đến xương cũng trắng ở trong tay, nàng rất đau lòng.

Tiểu Kinh lắc đầu.

Ăn đầy bụng, nàng ợ lên no nê, ngửa mặt ngã xuống trên giường.

Thấy tư thế thiếu lễ độ của nàng, Tiểu Kinh bắt nàng. "Tiểu thư, sao người giống như thay đổi thành người khác? Người từng nói, ra nước bùn mà không nhiễm. Vì sao thất lễ như thế?"

Thủy Liên Y ngạc nhiên, tư thế của nàng có gì thất lễ?

Tiểu Kinh tiếp tục giải thích từ từ "Tiểu thư, Tiểu Kinh đi từ Ngao quốc đến Sở quốc với tiểu thư, lại theo tiểu thư đến Túy Phụng viện. Chỉ hy vọng bảo vệ tiểu thư an toàn, để ngày nào đó tiểu thư lấy được thương tiếc của Vương gia lần nữa. Tiểu thư! Người ngàn vạn lần không được buông tha!"

Cái gì cùng cái gì à? Thủy Liên Y bị nàng nói đầu đầu làm đầu choáng váng.

"Tiểu thư!" Nhìn biểu tình không rõ chân tướng của nàng, Tiểu Kinh gấp đến độ tựa như con khỉ gọi tới gọi lui.

Mẹ a! Nàng còn hơn mẹ của mình! Thủy Liên Y cảm thấy không tỉnh ngủ sẽ bị Tiểu Kinh nói tới chết.

"Hương di!" Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng líu ríu của nữ nhân. "Nàng thật nhảy vào ao hoa sen! Ngài quá khoan dung với nàng, bây giờ nàng căn bản không để ngài ở trong mắt!"

Tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra mạnh mẽ, mặt Tiểu Kinh khẩn trương chắn trước mặt của Thủy Liên Y, Thủy Liên Y từ sau lưng Tiểu Kinh thấy ba nữ nhân đi tới.

Dẫn đầu là một lão bà ăn mặc xinh đẹp, thấy nàng, Thủy Liên Y không khỏi nghĩ đến "Bi kịch lớn nhất cuộc sống chính là mỹ nhân tuổi xế chiều, anh hùng rơi đỉnh!" Nữ nhân này lúc còn trẻ xinh đẹp cỡ nào a! Nhưng quá đáng tiếc chính là bảo dưỡng khá hơn nữa cũng vô dụng, cuối cùng vẫn có nếp nhăn.

Hai nữ nhân đi theo phía sau nàng, vừa nhìn chính là mới từ trong đồng bột mì bò ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, đôi môi máu đỏ, thật giống như kỹ nghệ Nhật Bản. Họ mặt cảm hận nhìn nàng.

"Hương di người xem! Nàng chọc sóng to gió lớn xong lúc này vẫn như không có chuyện gì xảy ra ở chỗ này hưởng thụ!" Nhìn xương gà đầy đất, một nữ nhân mặc quần áo màu vàng hận hận.

"Đúng a! Hương di, nàng chọc giận Tam vương gia, nếu ngài che chở nàng nữa, bị Vương gia trách tội thì làm sao?" Một nữ nhân khác mặc áo lam thêm vào.

Nữ nhân được gọi là Hương di mặt lạnh nhìn Thủy Liên Y, Thủy Liên Y bỏ qua lạnh như băng trong mắt nàng, ba người này làm cái gì?

"Đừng trách ta không có nhắc nhở người!" Hương di nhìn chằm chằm nàng. "Đừng tưởng rằng người là Quận chúa từ Ngao quốc tới sẽ được chăm sóc, người bây giờ chẳng qua là khí phụ của Sở vương gia mà thôi!"

Cái gì? Khí phụ? trong đầu Thủy Liên Y hỗn loạn.

Nàng lạnh lùng quát "Người không được Vương gia ân sủng, còn bỏ rơi người đến Túy Phụng viện chúng ta cho nam nhân khác chà đạp. Ta nể tình người là người trong sạch xuất thân khí chất xuất chúng, cho người hưởng thụ đãi ngộ không giống cô nương khác. Hôm nay bảo người phục vụ Tam vương gia, người lại chạy đến ao hoa sen tìm chết? Hừ!"

Nàng đưa ra ngón tay có móng tay nhuộm đỏ thắm giận đến run run rẩy rẩy chỉ vào Thủy Liên Y "Người nghe kỹ cho ta! Lập tức đi qua nói xin lỗi với Tam vương gia! Về sau đừng làm gì không hay, nếu không sẽ bỏ người đến phòng thứ tám!" Nói xong sập cửa bỏ đi.

À? Thủy Liên Y hoàn toàn hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: So chiêu với song phượng

Nhìn đến Hương di rời đi, hai nữ nhân giống như nữ quý xuất môn ra bên ngoài du dương kia đi tới.

Trong đó người mặc áo màu vàng hung tợn nhìn Thủy Liên Y "Đồ dê tiện! Nhị vương gia đem người ném vào Túy Phụng viện này chính là cho người ai cũng có thể làm chồng! Nay Tam vương gia chỉ tên cho người hầu hạ, người dám ngỗ nghịch?" Nàng đẩy Tiểu Kinh ra. Đi đến trước mặt Thủy Liên Y, miệng to như chậu máu, nước miếng chấm nhỏ bay loạn, hận không thể ăn nàng mới tốt.

Mẹ nó! Dám dọa nàng như vậy? Thủy Liên Y giận dữ, NND, ban ngày đi làm bị khinh bỉ, buổi tối làm mộng cũng không cho nàng yên tĩnh. Nàng từ trên giường nhảy dựng lên, đẩy nữ tử áo vàng ra "Người tin ta tát một cái đem người chụp trên tường hay không?"

"Lan Phụng, nàng, nàng." Nữ tử quần áo vàng đối với nữ tử áo màu lam kêu to. Thủy Liên Y này hôm nay phản rồi, dám nói lại nàng.

"Quất Phụng. Ta thu thập nàng!" Nữ tử áo lam kêu Lan Phụng đi đến trước mặt Thủy Liên Y tát một cái. "Tiểu tiện nhân, người hôm nay dám cãi lại!" Hừ, một tát này đi xuống, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của nàng sưng thành đầu heo.

Còn dám đánh nàng? Nàng trừ bỏ đi làm bình thường còn yêu thích Taekwondo, tráng hán nàng đều có thể quật ngã, huống chi tiểu nữ nhân này. "Nha hắc." Nàng quát to một tiếng, đùi phải nâng lên đến rất cao, chân trực tiếp đá đến trên mũi Lan Phụng, nhất thời máu mũi chảy ào ào.

"A." Lan Phụng kêu thảm thiết bưng kín mặt "Quất Phụng, xong rồi! Chảy máu rồi, khuôn mặt ta bị hủy rồi!"

Thủy Liên Y trước mặt các nàng giờ chân lên giật giật. "Này người đức hạnh kia, hãy dung tương đương với trang điểm dung nhan!" Không nhìn các nàng ngay nhiên "Còn không mau cắt đi cách xa tầm mắt của ta? Có tin giấy BIA số 37 của ta giẫm lên mặt số 42 của các ngươi hay không?"

"Nha." Hai người thét chói tai chạy ra khỏi phòng, âm thanh chói tai thật lâu không thể tắt đi.

Thiệt ——! Lần này còn dám ở trước mặt nàng điều võ dương oai. Thủy Liên Y đặt hông ngồi ở trên giường, chống lại Tiểu Kinh mặt sợ choáng váng.

"Tiểu Kinh? Ngươi làm gì xem ta như vậy? Trên mặt ta có cái gì?" Nàng sờ sờ khuôn mặt, rất tốt a!

"Tiểu. Tiểu thư! Làm sao người thay đổi cùng trước kia không giống a?"

Thủy Liên Y tò mò, "Ta trước kia làm sao?" Trước kia năm mơ chưa từng thấy qua nàng a! Hôm nay mơ rất kỳ quái, giống như chuyện thật nha.

"Tiểu thư vẫn thực nhu nhược, từ khi bị Vương gia bắt đến Túy Phụng viện đã bị các nàng khi dễ. Không nghĩ tới." Tiểu Kinh khóc nhe, nhưng lập tức quá sợ hãi "Xong rồi. Vừa mới rồi tiểu thư đã gây họa! Các nàng nhất định sẽ đi chỗ Hương di cáo trạng! Làm sao bây giờ a!" Nàng ở trên mặt đất đi qua đi lại.

Thủy Liên Y đầu đầu bị nàng chuyển hôn mê. "Thì tính sao? Ta còn sợ một cái lão bà a!"

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh bắt lấy nàng "Hương di không phải vừa mới nói, người lại có sai lầm sẽ vút người xuống phòng thứ tám!"

Hình như là nói qua! Nàng có điểm ấn tượng nha!

"Kia thì thế nào? Phòng thứ tám là cái gì?"

Tiểu Kinh học máu. "Tiểu thư người như thế nào giống như cái gì cũng không nhớ được?"

Thủy Liên Y gật đầu "Đúng vậy a, thực hồ đồ, bị người nói như vậy càng hồ đồ!"

Chẳng lẽ là vừa mới rơi trong ao sen bị sặc nước? Tiểu Kinh nghĩ nghĩ, cảm thấy hẳn là.

"Tiểu thư! Phòng thứ tám chính là hình phòng cấp cô nương không nghe lời của Túy Phụng viện." Mặt nàng đột nhiên có chút hồng "Bị ném tới đó sẽ rất thảm!"

"Vì sao?"

"Bởi vì." Tiểu Kinh dừng một chút "Phòng thứ tám chính là làm cho tám tráng nam thay phiên cùng người giao hoan!"

Nga! MYGOD! Cùng tám nam nhân giao hoan? Nàng hiện tại cứ như vậy hưởng nam nhân? Mộng xuân, nhất định là mộng xuân! Như thế nào còn không tỉnh đâu! Nàng không nghĩ nghĩ tiếp đi xuống. Thủy Liên Y dùng sức nheo bấp đầu mình.

"Má ơi.!" Một tiếng gào khóc thảm thiết, nàng kêu thảm thiết. Thực mẹ nó đau a.

"Tiểu thư! Người làm gì thế?" Tiểu Kinh đã chạy tới đỡ lấy Thủy Liên Y đau đến loạn nhảy.

Đau như vậy? Trong mộng sẽ có cảm giác đau như vậy sao? Đau thành như vậy còn không tỉnh sao? Thủy Liên Y kêu rên.

Nàng cũng không tin nhéo bất tỉnh chính nàng! Thủy Liên Y trái một phen phải một phen nhéo chính mình. Một luồng sóng đau đón đánh úp lại, nàng không ngừng kêu thảm thiết. Đây rốt cuộc là làm sao a?

Đột nhiên một cái ý niệm ở trong đầu của nàng hiện lên, chẳng lẽ là đã xảy ra sự kiện cầu huyết? "Tiểu Kinh. Nơi này là thời kỳ nào?"

"Tam quốc a! Tiểu thư!" Tiểu Kinh nghi ngờ. "Người rốt cuộc làm sao vậy?"

Tam quốc? Thủy Liên Y ánh mắt trùng đến trông mắt đều phải rơi ra.

"Triệu Vân? Lữ Bố đẹp trai ở trong này sao?"

A? Lúc này đổi lại Tiểu Kinh mơ hồ.

Nàng lắc đầu "Nơi này là Sở Mặc quốc. Chúng ta đi từ Ngao Nam quốc, Nam Phương còn có Ân Xích quốc! Triệu Vân, Lữ Bố là loại người nào? Tiểu thư, người có phải hay không bị bệnh a? Ta đi tìm đại phu nhìn cho người một cái!" Nói xong chạy ra phòng.

Nàng chính là tắm rửa một cái mà thôi, chẳng lẽ xuyên qua? Bình thường xuyên qua không phải đều là nữ chủ chết, hồn phách mới xuyên sao? Nàng không chết a! Nàng giống như chính là đang ngủ đi? Thủy Liên Y đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức té xỉu ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Vương gia sở mị dạ

Tiểu Kinh tìm tới đại phu, thay Thủy Liên Y xem qua nhưng không phát hiện cái gì dị thường.

Thủy Liên Y vẫn ở trạng thái hoảng sợ sau khi biết được mình xuyên qua, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, bắt đầu hỏi Tiểu Kinh thân phận của mình!

Tiểu Kinh thấy nàng tựa hồ bị sắc nước hồ đồ, nên đem chuyện nàng vốn là Vương Phi bị bán nói cho nàng biết. Chậm rãi tiếp nhận ông trời đối đãi với nàng không công bằng! Dù sao đều xuyên, hảo hảo quá đi!

Cùng lúc đó, song Phượng vừa mới chặt vật mà chạy kéo Hương đi lại đây.

"Hương đi! Ngài nên làm chủ cho chúng ta a! Nàng bình thường giả trang yếu đuối, nguyên lai là lừa đồng tình ở ngài a!" Lan Phượng đáng thương, đầu mũi của nàng hồng hồng, trong lỗ mũi dút chút sọc hồng, muốn nhiều buồn cười có bấy nhiêu.

Hương đi nhìn về phía Thủy Liên Y nằm ở trên giường, trong mắt có nghi hoặc. Nàng ăn muối so với các nàng ăn gạo còn nhiều hơn, Thủy Liên Y này luôn luôn nhất gan yếu đuối, nàng làm sao có thể nhìn lầm đâu?

Thủy Liên Y ngồi dậy đối diện ánh mắt Hương đi, trong mắt của nàng có chút không kềm chế được, lại có chút khiêu khích. Hương đi trong lòng chấn động, Thủy Liên Y này tựa hồ thật sự thay đổi một người.

"Nếu không có việc gì lập tức đi cấp Tam vương gia bồi tội!" Hương đi không nghĩ tới truy cứu cái gì, trước tiên nghĩ an ổn Tam vương gia nổi giận đã.

Thủy Liên Y trong lòng trầm nghĩ, không biết mình như thế nào cầu huyết xuyên qua, đầu tiên muốn trước từng bước nói sau. Bằng không, thực dụng tới ngược đãi trong vở kịch xuyên qua, không hay ho nhưng chính là nàng.

"Tốt! Ta đi!" Nàng ngượng ngịu. "Ai dẫn đường đi! Ta hiện tại có điểm mơ hồ! Không biết có phải vì vừa mới bị sắc nước hay không!"

Nghe được nàng lớn giọng và nũng nịu không giống như trước đây, Hương đi càng thêm nghi hoặc, nhưng khuôn mặt này, đáng người này? Không có thay đổi gì a! Như thế nào tính tình đại biến rồi sao?

Lan Phượng và Quất Phượng ghen ghét tiêu sái ở phía trước, nàng theo ở phía sau, dọc theo đường đi nhìn chung quanh.

Túy Phượng viện này thật sự là xa hoa. Phía trước một tòa phòng ở là chỗ sống phóng túng, chính giữa hậu viện có một ao hoa sen thật to, là chỗ nàng rơi xuống nước. Ở ao hoa sen phía bắc còn có hai tòa phòng ở là hương khuê của các cô nương (khuê phòng). Ao hoa sen phía nam có tòa lầu các càng xa hoa, nghe nói là chỗ hoàng tộc làm chiều đãi sứ giả quốc gia khác.

Song phượng mang nàng đi tới lầu các phía nam, lên lầu đã nghe đến mùi vị mỹ thực thơm ngào ngạt! Mùi qua đi chợt nghe đến tiếng thét chói tai cùng cười duyên của nữ nhân.

Song phượng mở cửa hung hăng đẩy nàng đi vào.

Mẹ nó! Nàng không có chuẩn bị tốt đã bị đẩy vào phòng. Nhất thời đứng không vững chới ăn phân đánh về phía mặt đất! Xong rồi! Mặt của nàng a!

Không có cảm nhận bị phá da mặt, nàng ngã vào một cái ôm ấm áp.

"A!" Cái mũi của nàng đánh lên lồng ngực rắn chắc giống đá hoa cương, rên rỉ ra tiếng.

"Phốc!" Tiếng cười truyền đến. Có người cười nàng? Nàng mở to mắt, hung hăng nhìn hướng thanh âm xuất ra. Là một nam nhân mặc cẩm bào màu lam, mặt như quan ngọc, vẻ mặt tà khí!

"Thời điểm ngươi nhô bị heo hôn qua đi! Cẩn thận cười đến động kinh!" Nàng bay qua xem thường.

Nam tử áo lam về mặt phá hư lập tức giống ăn cút chó.

Vui cười đùa giỡn trong phòng lập tức đình chỉ, gương mặt mỗi người đều trắng bệch, giống như tận thế đến đây.

"Nàng chửi a! Húc!" Mà giờ khắc này, trên đầu của nàng truyền đến tiếng nam nhân.

Nàng ngẩng đầu cảm tức, cũng trong nháy mắt thất thần.

Khuôn mặt rất đẹp trai a!

Làn da màu đồng cổ, một đôi con ngươi đen chói mắt thâm thúy, lúc nghiêm nghị giống như sao lạnh. Cái mũi rất thẳng, màu môi đậm đậm không mất no đủ, ngũ quan tuấn mỹ như đao khắc.

Quần áo màu đen thoáng bó sát người đem dáng người hoàn mỹ triển lộ không bỏ sót, áo đen cũng không thể che hết tư thế oai hùng hơn người của hắn. Trôi sinh một bộ khí thế vương giả quân lâm thiên hạ. Chẳng lẽ hắn chính là Tam vương gia?

Ánh mắt nàng trở nên đại ra, nam tử áo lam vừa mới bị chửi có chút căm tức lại có chút di chuyển "Vương huynh, nguyên lai ở trong mắt nàng, cũng là huynh có vẻ hấp dẫn người đâu! Huynh vừa đến , nàng khẩn cấp đến lấy lòng rồi!"

Nghe được hắn nói như vậy, nam nhân ôm nàng đột nhiên đẩy nàng ra.

"A!" Không nghĩ tới hắn đột nhiên đẩy ra nàng, Thủy Liên Y thối lui vài bước, phù phù ngồi trên mặt đất.

Tam vương gia thật sự là không biết thương hương tiếc ngọc, nàng mặt căm tức nói "Ngươi rốt cuộc tới tìm ta làm cái gì? Tam vương gia!" Nàng hô to.

Tam vương gia? Sở Dạ Mị nhú mày. Nàng quản hắn khi gió gọi là gì? Quay đầu nhìn xem Tam đệ Sở Húc Nhật của mình, trong mắt hắn cũng có nghi hoặc.

Ân? Chẳng lẽ không đúng không?

"Tiểu Y! Ngươi hồ đồ a! Tam vương gia cũng không nhớ rõ rồi?" Lan Phượng âm thầm đắc ý, nữ nhân này thật sự bị sắc nước choáng váng.

Chẳng lẽ nam nhân cười nàng mới đúng?

"Vậy hắn là ai?" Nàng nghĩ đến nhân tài một thân khí phách này mới đúng.

"Ha ha!" Sở Húc Nhật cười to, "Vương huynh, này xem như thiên đại chê cười đi?"

Sở Dạ Mị nhú mày, nhìn Thủy Liên Y ngồi dưới đất, nhiều ngày không thấy, nàng tựa hồ gầy yếu rất nhiều, nhưng là.

Song đồng như nước, trong con ngươi màu đen óng ánh trong suốt, ánh mắt lưu chuyển động lòng người. Môi đỏ răng trắng tinh, băng cơ ngọc cốt, duyên dáng yêu kiều, tiên tư ngọc mạo. Chính là trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc lại có hoạt bát không giống trước kia.

Mặc màu áo màu xanh nhạt bó sát người, mặc váy hoa văn màu xanh biếc, bên hông dùng tơ vàng mềm mại cột thành một cái nơ con bướm thật to. Bộ ngực đầy đặn phối hợp trên khuôn mặt tuyệt sắc, thật là có một loại đẹp câu hồn phách người.

Thủy Liên Y nhìn đến hai tròng mắt màu đen của hắn trở nên ám chìm, trong lòng chấn động. Hắn. Là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hoàn toàn không nhớ

Thủy Liên Y trong lòng bồn chồn, người nam nhân này không phải Tam vương gia? Vậy hắn là ai?

Lúc này, hai nữ tử đến nâng nàng dậy, lúc này nàng mới phát hiện phòng trong hơn mười người nữ tử toàn bộ chỉ mặc một kiện áo lụa mỏng, bên trong áo nhìn thấy hết.

Ba điểm đều lộ? Cho dù đều là nữ nhân, giờ này khắc này nhìn thấy màn nóng bỏng hương diễm như thế cũng không thoát khỏi huyết khí dâng lên. Trách không được để vương cổ đại phần lớn đoán mệnh, nguyên lai. Đều là kết quả tưng dục quá độ a! Oan nghiệt a!

Nhìn lại nam tử áo lam trái ôm phải ấp kia, hai tay cách quần áo sa mỏng vuốt bộ ngực của bọn nữ tử, còn thường thường dùng ngón tay nhéo ở nhũ hoa vỗ về chơi đùa.

Đột nhiên, xoang mũi nàng nóng lên, hai đạo máu loãng, chảy xuôi xuống dưới!

Nàng lấy tay sờ sờ cái mũi, nhìn đến đỏ sưng trên ngón tay, chảy máu? Người khác xuất huyết nàng không sợ, nàng lại choáng váng trước máu của mình! Đột nhiên trước mắt tối sầm, ngất đi. Bên tai truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân, tựa hồ còn nghe được thanh âm của nam nhân!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Nằm mơ! Nhất định là nằm mơ! Mau mau để cho ta tỉnh dậy đi! Nếu đi làm trễ, tháng này tiền thưởng chuyên cần sẽ không có! Thủy Liên Y hỗn loạn cầu nguyện, giấc mơ này thời gian quá dài rồi, không có ý nghĩa, nàng không bao giờ đọc tiểu thuyết xuyên việt nữa! Ngay cả nằm mơ đều có thể xuyên.

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Bên tai truyền thanh âm la lớn.

"Ừ!" Thủy Liên Y chậm rãi mở ra ánh mắt, thấy được khuôn mặt phóng đại của Tiểu Kinh. "A!" Nàng quát to một tiếng ngồi xuống "Ngươi. Ngươi cách ta gần như vậy làm gì? Làm ta sợ muốn chết!" Võ ngực một cái, nhìn đến Tiểu Kinh, nàng rốt cục ý thức được, tiền thương chuyên cần một tháng thật sự không có!

"Tiểu thư! Người làm ta sợ muốn chết! Lúc người bị nâng trở lại, ta còn tưởng rằng bị Tam vương gia nổi giận đánh! Hoàn hảo trên người không có vết thương!" Nhìn xem trên làn da trắng nõn của Thủy Liên Y một chút vết thương cũng không có, Tiểu Kinh về mặt an ủi.

"Đúng rồi!" Nàng mới nhớ tới "Trong phòng lúc ấy có hai nam nhân đâu! Ta làm sao mà biết ai là ai? Đắc tội hán cũng có thể tha thứ a!"

Trông mắt Tiểu Kinh trừng muốn bay ra hốc mắt "Tiểu thư, người thật sự là bị sắc nước choáng váng?" Nàng nghẹn ngào. "Tam vương gia Sở Húc Nhật thích mặc áo lam!"

Nha. ! Nguyên lai nam nhân bị nàng mắng thật sự là Tam vương gia!

"Trách không được! Ta mắng hán xong, tất cả mọi người một bộ cảm giác lên trượng hình, nguyên lai hán chính là Tam vương gia!" Nàng đột nhiên nghĩ tới bộ dáng hán trái ôm phải ấp, nàng cảm thấy ghê tởm tới cực điểm, nhớ tới bộ dáng lăng lợ của chúng nữ nhân, nàng lại muốn chảy xuống máu mũi rồi!

"Người mắng Tam vương gia?" Tiểu Kinh sợ tới mức kêu to "Xong rồi! Lúc này Hương di nhất định phải trừng phạt người rồi! Người chẳng những không làm cho Tam vương gia vui vẻ, còn mắng hán!"

Thủy Liên Y về mặt không để ý "Hán thoát nhìn cũng không thể nào! Bất quá chính là Vương gia!"

Tiểu Kinh gấp đến độ xoay quanh "Tam vương gia thoát nhìn không phải thực hung tàn, nhưng nếu chọc giận hán, tánh mạng khó giữ được a!"

Nga?"Hán giết qua người?"

Biểu hiện dừng lại! Tiểu Kinh nhỏ giọng nói bên tai của nàng "Tam vương gia ném nữ nhân đắc tội hán tới đại lao, làm cho phạm nhân sắp bị tử hình trong phòng giam chà đạp, so với cái chết còn thê thảm hơn!" Nghĩ đến chỗ này, nàng sợ run cả người.

Có còn thiên lý và vương pháp hay không nha! Thủy Liên Y cùng chung mối thù. "Hán quả thực không phải người!"

"Hừ! Nói nhỏ chút!" Tiểu Kinh che miệng của nàng. "Không biết hán sẽ xử trí người như thế nào! Tiểu thư!"

Nàng kinh thường. "Ta mới không sợ hán! Chỉ biết đối phó nữ nhân tay trái gà không chặt, hán có năng lực gì!"

"Ngươi chỉ là ai?" Bên tai truyền đến thanh âm lạnh lùng, tiếp theo một cái bóng đen xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Không đợi nàng xem là ai, chỉ thấy Tiểu Kinh "Phù phù" một tiếng quỳ gối.

Ngẩng đầu, chống lại khuôn mặt đẹp trai lãnh khốc. Là nam tử áo đen kia? Thủy Liên Y sửng sốt, hán là ai vậy? Vì sao xuất hiện ở trong phòng nàng? Tiểu Kinh vì sao e ngại như thế?

"Như thế nào? Mấy tháng không thấy, thật sự không nhớ rõ bốn vương sao?" Trong giọng điệu của hán tràn đầy hận ý.

Vì sao trong giọng điệu của hán có hận ý? Bốn vương? Tam vương gia kia gọi hán vương huynh? Chẳng lẽ hán là. Thủy Liên Y đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

"Sở Mị Dạ!" Nàng hung tợn kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Không cùng heo so chiêu

Hán chính là người ném nương tử tân hôn tới thanh lâu làm kỹ nữ, Sở Mặc quốc nhị vương gia? Thủy Liên Y chính mình cũng không biết vì sao có thể bật thốt lên nói ra tên của hán!

"Vương Phi còn nhớ rõ bốn vương!" Hán lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt của nàng, tựa hồ muốn tìm được thứ gì. Dung nhan giống nhau, vì sao mấy tháng không thấy tính tình hoàn toàn không giống với lúc trước?

"Vương gia! Tiểu thư hôm nay vừa mới rơi xuống nước, khả năng bị sắc nước nên ý nghĩ có chút hồ đồ! Ngài đừng trách tội nàng!" Tiểu Kinh nom nớp

lo sợ .

"Cút ngay đi!" Sở Mị Dạ thấp giọng nói "Đừng quấy rầy ta cùng Vương Phi gấp lại!"

Tiểu Kinh nhìn Vương gia mặt không chút thay đổi lại nhìn Thủy Liên Y vẻ mặt hung ác, không biết nên làm sao bây giờ. Tiểu thư sợ nhất Vương gia nhà, để cho bọn họ một mình cùng một chỗ, có thể hay không gặp chuyện không may?

"Còn không mau cút đi!" Sở Mị Dạ có chút tức giận, ngay cả nha hoàn cũng dám ngỗ nghịch với hắn sao?

"Tiểu Kinh ngươi đi ra ngoài! Cần thận bắn tung tóe một thân máu!" Thủy Liên Y cho Tiểu Kinh đi. Người nam nhân này, không nhân tính như thế, để cho nàng hảo hảo thu thập hắn.

Nàng nói chuyện cũng trở nên thô lỗ? Còn có biểu tình này, tựa hồ phong phú rất nhiều! Sở Mị Dạ đánh giá Thủy Liên Y ngồi trên giường.

"Làm sao không nói lời nào? Câm điếc rồi?" Nàng khiêu khích.

"Nàng dám cùng bản vương nói chuyện như vậy?" Hắn đối diện ánh mắt khiêu khích của nàng "Nàng chỉ sợ quên thân phận của mình rồi! Vương Phi!"

Thủy Liên Y nhũn mày "Vương Phi hai chữ này đừng có dính lại bên miệng! Nhiều nhất bắt quá cũng là vợ trước mà thôi! Hiện tại ta và ngươi đã không hề có quan hệ gì! Đúng rồi! Cho dù ly hôn, cũng phải cho ta cái công đạo, không yêu cầu xa rời chia phòng ốc của ngươi hay tiền của ngươi, nhưng phí phụng dưỡng vẫn muốn cấp!"

Nhìn hắn ánh mắt khó hiểu "Tiền không cần nhiều lắm, tôi thiếu cũng phải đủ để ta chuộc thân hoàn lương! Từ nay về sau, nam hôn nữ gả đều không tương quan! Ngươi xem thế nào?" Còn Vương gia! Keo kiệt muốn chết, đem lão bà đuổi ra cửa một xu cũng không cấp, còn lưu lại tới thanh lâu này!

Sở Mị Dạ nghi hoặc "Cái gì là phí phụng dưỡng?" Lập tức vẻ mặt tức giận "Nam hôn nữ gả? Nàng còn muốn lập gia đình? Có người dám muốn nàng?" Hắn đi tới bắt lấy cổ tay của nàng.

Thủy Liên Y hất tay hắn "Đừng động thủ động cước với tỷ! Chạm vào hông rồi ngươi bồi không nổi!"

Hừ! Hắn cười lạnh, "Mấy tháng không thấy, tính tình nàng thay đổi không ít! Bất quá. . . ." Hắn nhanh như thiểm điện bắt lấy cánh tay của nàng "Thủy Liên Y! Nàng bây giờ bất quá là thanh lâu nữ tử, ai cũng có thể làm chồng!" Hắn mặt không lưu tình túm nàng vào trong lòng.

Hương thơm nhất thời nhập mũi làm cho hắn mê say, nữ nhân này dù làm hắn hận đến nghiến răng vẫn có thể gọi lên ham muốn của hắn.

"Ngươi cút cho ta! Ngựa không dùng vỗ cút nhanh chóng. . . ." Nàng giãy giụa khỏi cái ôm của hắn, nam nhân đáng chết này nói nàng ai cũng có thể làm chồng? Phải biết rằng, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ nhà! Cho dù biết hắn nói là Thủy Liên Y này, nhưng cùng tên nàng vẫn rất không thích.

Đột nhiên, hắn cuồng tiếu.

Nhìn đến hắn bắt ngôn can tiếu lộ ra vẻ mặt như thế, Thủy Liên Y nhất thời phát ngốc.

"Ngươi cười cái rắm à? Nói đi! Ngươi bây giờ là muốn chết! Vẫn là không muốn sống chăng?" Nàng xắn ống tay áo lên, một bộ tư thế muốn đánh một trận.

Sở Mị Dạ đánh giá nàng. Thủy Liên Y tựa hồ thật sự thay đổi thành một người khác, mấy tháng trước nhìn đến hắn còn có thể sợ tới mức cả người phát run, yếu đuối tới cực điểm. Lần này gặp mặt chẳng những quên sạch hắn, còn khiêu khích sự kiên nhẫn của hắn. Có ý tứ!

"Nàng nghĩ thế nào? Cùng ta đánh một trận?" Hắn kỳ quái nhìn nàng.

Ừ! Nàng nghĩ nghĩ. Xem thân mình cường tráng của hắn, ngấm lại lúc ngã vào trong lòng ngực kiên cố của hắn đựng thương cái mũi của nàng! Tựa hồ là có luyện công phu? Nàng có hi vọng đánh thắng hắn hay không? Không chừng có đi!

"Hừ! Bản tiểu thư không muốn cùng ngươi đánh!"

"Vì sao? Sợ bản vương đánh cho nàng mặt mũi bầm dập?" Hắn đùa cợt.

Nàng lác đầu "NO! Chủ yếu là ta chưa bao giờ cùng heo so chiêu! Đầu tiên, cùng heo đánh nhau làm chính mình trở nên rất dơ! Tiếp theo, sẽ làm cho heo thật cao hứng!"

Ách! Sở Mị Dạ ngây người!

"Nàng mắng bản vương?" Hắn hung tợn nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lần đầu tiên giao chiến

Thủy Liên Y nhìn đáng vẻ hung thần ác sát của hắn nhưng tuyệt không sợ.

"Máng nguoi coi như tốt!" Mắt tròn trắng nhìn hắn. "Không gọt nguoi cũng không tệ rồi!"

Sở Mị Dạ thấy vẻ mặt nàng thay đổi nhiều, đáng vẻ hung hăng đột nhiên khiến hắn cảm thấy có niềm vui thú.

"Gọt?" Hắn có chút kỳ quái cái này tự nhiên.

"Chính là ý tứ làm!" Nàng không phát hiện nàng vừa nói xong, mặt của Sở Mị Dạ xanh một mảng lớn.

Thật chẳng lẽ ở thanh lâu lâu rồi? Một nữ tử yếu đuối, trở nên ô ngôn uest ngữ như thế?

"Nàng muốn ‘làm’ Bồn vương?" Hắn nặng nề nói chữ ‘làm’ này!

Thủy Liên Y không có chú ý giọng điệu của hắn, hung ác gắt đầu. "Nói chơi nguoi đều là chuyện nhỏ, lão nương hận không thể nghiền xương nguoi thành tro ném vào Thái Bình Dương thủy táng!" Nam nhân này lại ném nàng tới thanh lâu để nam nhân chà đạp.

Sở Mị Dạ đột nhiên đi tới trước mặt nàng bắt bả vai của nàng.

"Nguoi làm gì đấy?" Nàng đánh tay hắn.

"Không phải nàng muốn ‘làm’ Bồn vương sao?" Hắn bắt được tay của nàng, túm nàng đến bên giường.

Thì ra hắn hiểu lầm ý tứ của nàng? Mặt nàng thối đi.

"Làm này không phải cái đó! Tư tưởng của nguoi có thể dừng xấu xa như vậy hay không?" Nàng giơ chân đá mặt của hắn, mẹ nó! Taekwondo của nàng không phải uống công luyện tập! Một cước này xuống, để cho mẹ hắn cũng không nhận ra hắn là ai.

Sở Mị Dạ tránh thoát chân của nàng, lực chân không kém, còn mang theo gió!

Lúc nào Thủy Liên Y biết võ công rồi? Nàng không phải là chỉ biết cảm kỳ thư họa sao? Hơn nữa đáng vẻ nhu nhược của cô ta căn bản không phải là người tập võ a! Lúc hắn nghỉ ngơi, Thủy Liên Y tránh ra tay của hắn, một quyền đánh tới, ngay giữa ngực của hắn.

"A!" Kêu thảm thiết. Không phải là Sở Mị Dạ, là Thủy Liên Y, lồng ngực nam nhân này thật là làm từ đá hoa cương, hắn không có chuyện gì, tay của nàng lại muốn gãy.

Thôi tay hồng hồng của mình cảm tức nhìn mặt của hắn.

Hơi sức của nàng thật không nhỏ ! Sở Mị Dạ càng thêm nghi ngờ, vì nghiệm chứng cái gì, hắn đột nhiên kéo xuống y phục của nàng.

"Roẹt!" Một tiếng, y phục thật mỏng của nàng từ cổ áo trực tiếp xé ra đến bụng.

Thủy Liên Y cả kinh thất sắc, dùng đôi tay che trước ngực. NND! Vải vóc tệ hại như thế tại sao có thể làm y phục ! Thật nên đến hiệp hội người tiêu dùng tố cáo. Hoàn hảo bên trong có áo lót, bằng không mất sạch.

Mà trong ánh mắt Sở Mị Dạ càng có không hiểu sâu hơn, trên cánh tay phải của nàng có một bớt chu sa màu đỏ, hình dáng giống nhau, vị trí bớt giống nhau, không thể nào là người khác!

"Nguoi kéo hư y phục của lão nương!" Nàng xông lên đánh hắn.

Sở Mị Dạ cứng rắn chịu mấy quyền của nàng, sau đó kéo nàng qua, trực tiếp ép nàng đến trên giường.

Đề ở trên nguoi của nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đặng đặng của nàng, hô hấp của hắn dồn dập.

Lần đầu tiên thấy nàng là ở hoàng cung Ngao Nam quốc, dung mạo tuyệt sắc của nàng lập tức hấp dẫn tất cả ánh mắt của hắn, hắn thậm chí chưa từng nói chuyện với nàng, đã nói lên yêu cầu cưới nàng với hoàng đế Ngao Nam quốc.

Lần thứ hai thấy nàng là ở tân phòng hắn, đêm tân hôn khiến cho hắn bịt kín khuát nhục, nàng có nam nhân yêu mến, khóc cầu xin hắn đừng đụng nàng. Hắn thậm chí cũng không đụng tới nàng một mạch ném nàng đến Túy Phụng viện.

Lần này, ở đất phong trần này, tính tình nàng đại biến, không có dịu dàng như quá khứ, nhưng lại gọi lên mùi phần hứng thú của hắn.

"Có phải vương phi muốn dùng chiêu này để cầu Bôn vương tha thứ nàng hay không?" Hô hấp của hắn phun đến trên mặt của nàng.

"Tự kỷ à!" Hoàn hảo hắn không có miệng thở, bằng không nàng chẳng phải bị xông chết! "Ai mà thêm nguoi tha thứ! Ta không sai! Sai là nguoi! Ném lão bà mình tới kỹ viện, con mẹ nó nguoi vẫn còn là nam nhân à?" Suy nghĩ một chút là tức, không biết Thủy Liên Y này bị người giầy vò chưa? Xem y phục nàng đi! Quá bại lộ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lần thứ hai giao chiến

Sở Mị Dạ hípcập mắt lại, "Nàng đang khiêu chiến sự nhẫn nại của ta?" Trước kia nhìn đến hắn, nàng không dám thở mạnh, hôm nay? Nhìn chằm chằm cặp mắt phóng hỏa của nàng, nàng dám không vâng lời hắn?

"Nguoi là con khủng long mỗi ngày thoái hóa ba lượt, phế vật mạnh nhất trong lịch sử nhân loại! Ai mà thêm khiêu chiến nguoi!" Nàng chửi hắn. "Học sinh trung học trình độ vườn trẻ, bẩm sinh mắc chứng éch nhìn trời. . . . !

"Thật là một cô nàng đanh đá!" Hắn cúi đầu gặm cái miệng nhỏ nhắn liên thoắt không ngừng chửi loạn một mạch của nàng.

"Ừ. . . !" Tránh thoát mồm sõi của hắn "Nguoi thậm chí so ra kém kẹo cao su bị con chó làm rơi bên đường! Ừ. . . . !" La mắng của nàng biến mất trong bụng hắn.

Hai người đột nhiên cảm thấy giống như bị chạm điện, một cổ dòng nước ấm từ đôi môi khuếch tán đến toàn thân. Hắn dùng lưỡi liếm trên dưới môi nàng, khiến nàng cảm thụ cảm giác ẩm ướt từ lưỡi. Nhẹ nhàng bú môi của nàng, thời điểm nàng bị hôn đến sắp hít thở không thông thì duỗi đầu lưỡi vào trong miệng của nàng, không ngừng xoay tròn.

Nụ hôn này khiến Thủy Liên Y cảm thấy cả người nhẹ nhàng, kỹ xảo hôn cao siêu của hắn khiến cho nàng lọt vào trạng thái đầu óc hỗn loạn.

Cho đến hắn rời đi môi nàng. Nàng mới đột nhiên ý thức được một chuyện, nàng để Vương gia xúi quẩy không bằng heo chó này hôn!

Thủy Liên Y mặt hồng tim đập cảm tức nhìn hắn, trên mặt bình tĩnh của hắn xuất hiện chút đắc ý.

"Vương phi tựa hồ rất ưa thích Bôn vương hôn!" Hắn cúi đầu nói nhỏ ở bên tai của nàng.

Mới là lạ! Nàng khinh thường "Ta sẽ không cãi cộ cùng một đứa ngốc! Bằng không người khác sẽ phân không rõ ai mới là đứa ngốc!"

Sở Mị Dạ nhếch miệng lên, nàng thật đúng là một chút thua thiệt cũng không chịu ăn!

"Tựa hồ. . . Nàng cũng không kháng cự Bôn vương gia thân thiết!" Hồi tưởng trường hợp đêm tân hôn nàng không tiếc đâm bị thương hắn cũng không để cho hắn đụng, trong lòng hắn đột nhiên lạnh đi, ánh mắt lại âm u.

"Thời điểm nói chuyện với ta mời xoay mặt hướng bên kia!" Nàng theo dõi hai tròng mắt tối tăm của hắn. "Thấy mặt tự kỷ của nguoi ta liền muốn ói!"

Hừ! Hắn đột nhiên cười khê, cả người đè ở trên người của nàng. "Nàng. . . Khác với thường ngày! Nói cho Bôn vương vì sao như thế?"

"Vì sao như thế? Nói cho nguoi biết ta từ 2010 xuyên qua nguoi tin không?" Nàng khinh thường giải thích với hắn, giải thích hắn cũng nghe không hiểu.

2010? Đó là nơi nào? Sở Mị Dạ sững sờ. Nhìn mặt trái xoan tức giận đến đỏ của nàng, đè ép thân thể mềm mại đầy đặn của nàng, hắn đột nhiên có phản ứng rất mạnh.

Thủy Liên Y đột nhiên phát hiện hô hấp của hắn trở nên dồn dập!

"Nguoi! Nguoi làm gì thế?" Nàng dùng sức đẩy hắn ra, đưa chân hung hăng đạp hắn.

"Thật cay cú!" Hắn đè hai tay của nàng, thở dốc mạnh mẽ, cảm thấy bụng nóng lên.

Ách. . . . Vì sao thân thể của hắn trở nên cứng rắn?

NND! Hắn không phải sinh ra dục vọng đối với nàng rồi chứ? Thủy Liên Y đột nhiên mặt đỏ tới mang tai. Thân là thế hệ thời đại mới, một thời thượng, đối với phản ứng bình thường của thân thể nam nhân không nên tay chân luống cuống như vậy!

Nhưng. . . Sống hai mươi bốn năm, căn bản chưa thấy cái kia của nam nhân! Thậm chí ngay cả phim A cũng chưa từng xem, người ngây thơ như vậy làm sao có thể tiếp nhận mình bị người ta YY rồi!

Thấy phản ứng của nàng hấn đột nhiên có chút mong đợi. Mong đợi cái gì đây? Hấn sùng sốt! Nàng nói mình có người yêu, hơn nữa còn không để cho hấn đụng, hấn cho là nàng đã sớm đang đùa với gian phu rồi. Bằng không vì sao thủ thân như ngọc vì một người nam nhân? Nhưng nhìn phản ứng của nàng, tựa hồ có chút mê hoặc đối với sinh lý bình thường của nam nhân. Chẳng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không thể làm vậy

Sở Mị Dạ đột nhiên muốn nghiệm chứng một chuyện.

Hấn đột nhiên dùng tay cởi áo khoác ra, lộ ra lồng ngực bẽn lẽn.

"Người. . . Người làm gì đây?" Ánh mắt của nàng không biết nhìn nơi nào mới phải! Tránh né cơ ngực bẽn lẽn phát ra ánh sáng ở dưới ánh nến.

Khoe miệng hấn giờ lên, cởi sạch y phục ném xuống đất, cả thân lộ ra.

"Người. . . Cách ta xa một chút!" Nàng sợ tới mức rúc vào góc tường. Vóc người của hấn thật đúng là đẹp! Phi! Lúc nào mà còn nghĩ những thứ này!

Nhìn tiếp hấn bắt đầu cởi quần.

"Này! Này! Người điên à!" Nàng cầm gối đầu lên ném hấn.

Quần ngoài "Pằng" rơi xuống đất, lộ ra quần dài màu trắng.

"Người. Người người người!" Nàng duỗi ngón tay ra run rẩy chỉ vào hấn. Lỗ mũi bắt đầu nóng lên.

Thấy phản ứng của nàng, hấn cảm thấy có ý tứ, chậm rãi nhẹ nhàng kéo xuống cái quần cuối cùng.

"Đợi. Đợi đã nào...!" Nàng hô ngừng.

A? Gương mặt hấn bốn cột "Có gì không ổn sao?"

"Sống bao nhiêu năm, dương vật gì chưa từng thấy! Người cho rằng lão nương là thiếu nữ ngu ngốc à?" Nàng hung hăng chỉ vào hấn.

"Vậy nàng đang sợ cái gì? Run cái gì?" Hấn đứng ở trước mặt nàng.

Đầu óc Thủy Liên Y hỗn loạn, "Ta sợ gì? Run gì? Lão nương đã thấy hết, còn nhiều hơn nữ nhân người chơi đùa! Người. . . Người dám lộ, ta liền dám cười!"

Sở Mị Dạ như ong mảy, đã thấy nhiều?

Thấy nàng sợ tới mức nói chuyện không mạch lạc, hấn đột nhiên có ý tưởng trên đầu.

Chợt kéo quần xuống!

"A. !" Tiếng thét chói tai truyền đến, chỉ thấy Thủy đại tiểu thư, lỗ mũi chảy máu, mí mắt trợn lên, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Thủy Liên Y té xỉu, Sở Mị Dạ đột nhiên cười, nữ nhân này tựa hồ chơi vui hơn so với hấn tưởng tượng.

Hấn mặc quần áo từ tế quan sát nàng.

Xiêm áo vừa bị hấn cởi mở toang, mặc dù bên trong còn có đồ lót nhưng bộ ngực cao thẳng như ả như hiện, bụng của hấn đột nhiên xông lên một đóm lửa.

Nhẹ nhàng đặt nàng nằm ngang trên giường, dùng tay vuốt ve mặt trái xoan nhắn nhủ của nàng. Nếu như mấy tháng trước Thủy Liên Y khiến cho hấn mê luyến chỉ vì dáng ngoài, như vậy hôm nay hấn lại thích tính tình của nàng. Nữ tử như vậy, tại sao hấn lại ném nàng đến thanh lâu? Chân mày hơi nhíu xuống.

Nhìn phản ứng vừa rồi của nàng, tựa hồ chỉ là mạnh miệng mà thôi, thật chẳng lẽ chưa từng thấy bảo bối của nam nhân? Trong mắt có nghi ngờ, vậy nàng thủ thân như ngọc vì người nào? Thậm chí không tiếc đả tị hấn?

Nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, hân muốn nàng, nhưng . . . Nhất định là ở thời điểm nàng thanh tỉnh.

Nhìn máu mũi nàng chảy xuống, lau đi cho nàng. Trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười không dễ dàng phát giác.

"Tiểu thư! Người làm sao vậy?" Nghe được Thủy Liên Y hét chói tai, Tiểu Kinh liều chết chạy vào, chống lại một đôi mắt lạnh của Sở Mị Dạ.

"Vương Vương gia!" Tiểu Kinh sợ tới mức quỳ xuống.

Sở Mị Dạ khoát tay chặn nàng.

Tiểu Kinh nom nớp lo sợ đi tới bên giường, thấy Thủy Liên Y nhắm mắt ngã xuống giường cả kinh thất sắc. "Tiểu thư người thế nào?"

"Nàng bất tỉnh mà thôi!" Nhìn chằm chằm Tiểu Kinh "Người tên là Tiểu Kinh?" Nếu như hân nhớ không lầm, nha hoàn này Thủy Liên Y mang từ Ngao Nam quốc tới.

"Nô tỳ gọi là Tiểu Kinh!"

Liếc mắt nhìn Thủy Liên Y. "Trong mấy tháng này, nàng Có hầu hạ nam nhân hay không?"

Tiểu Kinh lắc đầu như đánh trống "Hương di thấy tiểu thư khí chất xuất chúng, không đành lòng để nàng bị nam nhân khác chà đạp!"

Trong lòng hân đột nhiên vui mừng.

"Chẳng qua là hôm nay Tam vương gia, chỉ tên bảo tiểu thư tiếp rượu!"

Huh? Sở Mị Dạ cau mày. Tam đệ tìm Thủy Liên Y tiếp rượu, nhưng cho hân trình diện. Chẳng lẽ hân không biết Thủy Liên Y là khí phi của mình sao?

"Tiểu thư không nghe lệnh, nhảy xuống ao hoa sen!" Lời nói của Tiểu Kinh khiến cho trái tim hân chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ai mà thêm quyền rũ hân

Nhưng nhìn đến nàng lúc này vẫn hoàn hảo, hân thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết tại sao lo lắng cho nàng.

Tiểu Kinh nhìn Sở Mị Dạ "Vương gia! Tiểu thư bị sặc nước! Lên bờ thì tỉnh tỉnh thay đổi, chuyện lúc trước đều không nhớ. Xin Vương gia không nên trách tội!" Nàng lại quỳ gối trước mặt của hân.

Tỉnh tỉnh thay đổi? Chuyện lúc trước không nhớ rõ? Rong lòng Sở Mị Dạ suy nghĩ ý tứ của lời nói. Lại nhìn Thủy Liên Y trên giường, luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng nói không ra.

"Ừ!" Thủy Liên Y dạn dò một tiếng, chậm rãi tỉnh lại, mở mắt thấy gương mặt lo lắng của Tiểu Kinh, tiếp đó lại thấy Sở Mị Dạ nàng hận tới cực điểm.

"Đồ biến thái! Đồ điên!" Nàng hung hân nhảy dựng lên từ trên giường, trực tiếp vùng quyền đánh gương mặt tuấn tú của hân.

Sở Mị Dạ nhẹ nhàng tránh thoát "Nàng thật bạo lực!"

"Sợ chưa!" Nàng cao ngạo hất cằm lên.

"Còn rất kiêu ngạo hay sao?" Hân cười nhạt.

Lườm hân một cái "Đừng nói tỳ kiêu ngạo, tỳ cự tuyệt giao thiệp với cầm thú như ngươi!"

Sở Mị Dạ ngạc nhiên, sau đó cười ra tiếng.

Nói không ra tới hôm nay là lần thứ mấy hân cười? Tóm lại là còn cười nhiều hơn hai mươi năm hân sống.

"Cười cái gì cười? Cần thận cười nhạt ngươi!" Thủy Liên Y hận hận đá hân một cước.

Sở Mị Dạ tránh thoát, đột nhiên đưa tay nâng cằm của nàng lên "Tối hôm nay, Bôn vương rất vui vẻ!" Ở trong kinh ngạc của nàng, hân hôn nàng một lần nữa.

Tiểu Kinh giật mình cuộn cả bàn tay bỏ vào trong miệng.

Đại não thiếu dưỡng khí của Thủy Liên Y phát giác, mình lại bị nam nhân thú vị này hôn!

Tất cả đều ngây ngô đại đột. Lúc nào thì Sở Mị Dạ rời đi nàng cũng không biết.

Lúc Thủy Liên Y lấy lại tinh thần thì phát hiện mình ngây ngốc ngồi ở trên giường. Tiểu Kinh quái dị nhìn nàng, tựa hồ muốn hỏi cái gì.

"Người muốn hỏi cái gì?"

Gương mặt Tiểu Kinh tò mò "Tiểu thư! Bình thường Vương gia lạnh như băng vì sao hôm nay cao hứng như thế? Trước kia thấy vương gia nghiêm mặt đã hù người sợ gần chết! Hơn nữa, hôm nay tiểu thư không có sợ vương gia !"

Sợ hán? Thủy Liên Y khinh thường.

"Ta không đánh hán súng mặt súng mũi hán coi như là may mắn!"

Gương mặt Tiểu Kinh khâm phục "Tiểu thư, người biến hóa thật lớn! Quả thật giống như thay da đổi thịt!"

Thủy Liên Y âm thầm nói, đâu chỉ là thay da đổi thịt, quả thật chính là Càn Khôn Đại Na Di (võ công lợi hại nhất của Minh giáo trong Ý Thiên Đồ Long ký, biến hóa vô cùng thần kỳ). Nhưng nàng không thể cho Tiểu Kinh biết, nói ra sự tình cô quái lý kỳ này, chắc chắn bị xem là người điên.

"Tiểu Kinh! Ta đói bụng! Cảm đồ ăn lên đi!"

"Ừ!" Tiểu Kinh cao hứng ra khỏi phòng, chỉ chốc lát bụng tới một đồng thức ăn ngon, hơn nữa say mê cuồng nhiệt. "Tiểu thư! Ta nghe được một tin tức tốt!"

Lúc này Thủy Liên Y chỉ cảm thấy nếu có thể lập tức trở về, mới là tin tức tốt nhất.

"Tiểu thư! Người tò mò không?"

"A! Tin tức tốt gì?" Nàng hết sức phối hợp.

Gương mặt Tiểu Kinh cười quái dị "Vừa rồi lúc Vương gia đi, giao phó xuống, bảo các nàng đối đãi tiểu thư thật tốt! Hi hi! Xem Vương gia bắt đầu chú ý người! Tiểu thư! Lúc này nhất định phải nắm chặt cơ hội a!"

"Nắm chặt cơ hội gì?" Nàng ăn đầy cả miệng.

"Cơ hội quyến rũ Vương gia! Nếu có thể lên giường cùng Vương gia, mang thai cốt nhục của hán, tiểu thư sẽ xoay người! Chúng ta có thể rời đi chỗ này! Tiểu thư. . . " Tiểu Kinh nhìn về phía Thủy Liên Y, phát hiện nàng phun thức ăn trong miệng ra, ho khan khụ khụ.

Câu dẫn nam nhân thú vị đó lên, giường? Cắt. . . . Đánh chết nàng đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhân tài và thiên tài

Từ đêm đó về sau, người của Túy Phụng viện đối với nàng tựa hồ thay đổi tốt hơn. Ít nhất hai Phụng kia không dám tìm nàng gây phiền!

Hương di đưa tới rất nhiều quần áo đồ trang sức xinh đẹp cao quý, thức ăn cũng khá rất nhiều. Nàng từ trong miệng Tiểu Kinh biết được, bình thường họ một tuần lễ mới được ăn đồ mặn, hôm đó thịt gà nàng ăn sau khi rơi xuống nước đều là Tiểu Kinh trộm ra ngoài từ phòng bếp.

Ngày cứ trải qua theo lẽ thường, một tuần lễ còn chưa tới, chỉ thấy Hương di đi tới gian phòng của nàng.

Lên tiếng chào Hương di, mặc dù từng uy hiếp muốn ném nàng tới phòng thứ tám, nhưng dầu gì người ta cũng rất chăm sóc nàng.

Trên mặt Hương di lộ ra nụ cười mập mờ "Tiểu Y a! Những ngày an nhàn của ngươi tới?"

À? Chẳng lẽ có đường hầm thời gian và không gian trở lại hiện đại ? Thủy Liên Y khinh thường. Ở chỗ này còn có ngày tốt gì!

Thấy nàng không chút cử động "Tiểu Y!" Hương di kéo tay của nàng. "Nhị vương gia gọi ngươi đi gặp hán!"

Thiếu chút nữa phun ra! Cái này gọi là chuyện tốt?

"Ta không đi!"

"A! Tiểu Y! Người đừng khiến ta khó xử a!"

Lúc này Tiểu Kinh xuất hiện "Tiểu thư! Vương gia tìm người, người nhanh đi đi! Đây chính là một cơ hội tốt!"

Hương di cho Tiểu Kinh một ánh mắt cảm kích.

"Vì sao ta phải đi lấy lòng hắn?" Nàng tựa hồ quên mất mình đang ở thời đại nam tôn nữ ti.

"Vương gia cao hứng, người có thể thoát ly khổ hải! Tiểu thư!" Tiểu Kinh lắc cánh tay của nàng, nếu như Vương gia cao hứng, họ có thể rời đi thanh lâu này rồi. Nữ tử trong sạch nào nguyện ý ở lại chỗ tồi tàn này.

Nhìn Tiểu Kinh và Hương di đứng chung một chiến tuyến, nàng chỉ có thể đầu hàng "Ta có thể đi! Nhưng, nếu đắc tội hắn, ta không phụ trách a!"

Đó là chuyện về sau! Không quan nhiều như vậy rồi! Lúc này nàng không đi sẽ lập tức đắc tội Vương gia!

Hương di và Tiểu Kinh trang điểm thật đẹp cho nàng rồi đưa nàng đến lầu các hào hoa lần trước nàng đến.

Đi vào phòng hào hoa, thấy Sở Mị Dạ đang ngồi ở trước bàn uống rượu, hơn mười nữ tử ăn mặc cũng giống như lần trước đang khiêu vũ tiếp rượu cho hắn.

Thật xấu xa! Nhớ tới hôm đó Tam vương gia động thủ động cước đối với các cô nương, cả người nàng không được tự nhiên. Thì ra Sở Mị Dạ này cũng háo sắc giống nhau.

Khoảnh khắc thấy nàng, trong mắt của hắn có kinh ngạc, trang điểm tỉ mỉ xong, nàng càng thêm tuyệt sắc rồi. So sánh với những nữ nhân này, có thanh lệ thoát tục không đồng dạng. Xiêm y của nàng coi như thỏa đáng, ít nhất chỗ nên che đều che.

Đuổi đi tất cả cô gái, vẫy tay về phía nàng.

"Tới đây ngồi!" Về mặt của hắn không nhìn ra hi vọng ảm đạm.

Nam nhân này thật đúng là biết làm bộ.

Đặt mông ngồi ở đối diện của hắn, không sợ hãi chút nào nhìn hắn, một bộ vẻ mặt người không làm khó dễ được ta.

"Tới tìm ta có ý đồ gì?" Nàng đi thẳng vào vấn đề.

Rót một ly rượu cho nàng "Bổn vương tới thăm vương phi của mình, có thể có ý đồ gì?"

Nàng vươn đầu lưỡi, nếu như lúc này có thể ới ra, nàng nhất định ới lên gương mặt tự cho là đúng kia, "Có người nói với người, người là thiên tài hay không?"

Cái gì? Sở Mị Dạ không hiểu. "Thiên tài?"

Nhìn mặt nghi ngờ của hắn, nàng từ từ nói ra "Nhân tài và thiên tài chỉ kém một chữ 'nhị' (chữ nhân thêm 2 gạch ngang (chữ nhị) trên đầu là chữ thiên)!"

Cái gì? Hắn còn chưa hiểu.

"Nói đúng là. . . Nhân tài rất khôn khéo! Mà thiên tài. . ." Lắc đầu một cái với hắn "Luôn có chút 'khác' (chữ nhị còn có nghĩa là khác)!"

"."! Sở Mị Dạ tròn mắt, nàng đùa bỡn hắn?

"Nàng khi dễ Bổn vương?" Hắn cũng không tức giận.

Thủy Liên Y giờ ly rượu lên uống vào, người không thua trận, nàng cũng cho hắn xem một chút, nàng không sợ hắn. Nhưng rượu vào miệng, cay đến nàng vươn đầu lưỡi.

Hắn có chút hăng hái nhìn nàng.

"Đầu trống rỗng, không cần gấp gáp, mẩu chốt là không nên vào nước! Người nói phải không? Vương gia?"

Sở Mị Dạ đột nhiên cảm thấy hăng hái rất cao.

"Vây! Vương phi của ta, nước trong óc nàng, có thể để bổn vương lấy ra cho nàng hay không?"

Chương 13: Người trúng gió gì

Hả? Hấn thế nhưng phản nằng một quân. Nàng trừng mắt.

Sở Mị Dạ cười khê, hấn cũng không phải là dễ chọc.

Nụ cười của hấn đột nhiên khiến cho trái tim nàng đập nhanh, nam nhân có thể cười câu hồn như vậy?

Ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, hấn chậm rãi ngồi vào bên cạnh nàng, sau một khắc sờ lên tay ngọc của nàng.

Phát hiện tay bị hấn cầm, nàng thanh tĩnh, “Này! Cho dù ngươi không an phận, cũng nên yên tay chứ! Sờ loạn tay của người ta! Muốn mặt không?”

“Ta sờ tay vương phi mình có gì không ổn?”

“Sai ở chỗ ta không phải vương phi của ngươi!” Nàng hất tay của hấn ra, “Gần ta như vậy làm chi? Mất cận thị à?”

“Mất cận thị?” Hấn nghi ngờ. “Cái gì gọi là mất cận thị?”

Nhiều mày với hấn “Đánh chết ngươi! Ta cũng không nói!”

Hàaa...! Hấn cười! Càng phát giác nàng thú vị.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì? Thời giờ của ta rất quý giá!”

Nhìn thẳng hai mắt của nàng “Bốn vương nhớ nàng, muốn gặp nàng!”

Thật sự không nhìn ra, Sở Mị Dạ lạnh lùng sẽ nói ra lời buồn nôn như vậy, trên người của nàng sắp nổi mẩn đỏ rồi. Thủy Liên Y rung mình một cái.

Thấy biểu tình của nàng, hấn càng thêm muốn trêu chọc nàng.

“Ái phi! Bốn vương thật sự rất nhớ nàng!”

Ái phi? Thật là nổi hết cả da gà đầy đất a! Thủy Liên Y nghi hoặc nhìn hấn. “Ngươi rốt cuộc nổi cơn điên gì?”

Sở Mị Dạ tiến tới gần nàng, nàng sợ tới mức đứng lên bỏ chạy.

Vốn muốn ưu nhã xoay người, nhưng gặp trở ngại bởi bức tường hoa lệ.

“Ai u!” Một tiếng hét thảm, Thủy Liên Y che cái trán.

Thấy cái trán nàng nổi lên một cục u lớn, Sở Mị Dạ chịu không nổi nữa, ôm bụng cười to ra!

Trên đầu nàng đụng ra một cục u, hấn còn cười, thật là không có phong độ.

“Cười! Cười! Để cho ngươi cười! Để cho miệng ngươi cười lệch ra! Răng cười rồi! Xem ngươi còn dám cười!” Nàng che ót vọt tới trước mặt của hấn vừa đánh vừa đá hấn.

Sở Mị Dạ cứng rắn chống được quyền mạnh nàng, nàng lại đá. Nữ nhân này thật cay cú!

“Đủ chưa!” Bắt được hai tay của nàng, không để cho nàng phát uy nữa.

“Không phải là đầu ngươi bị đập u! Đau chính là ta!” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, gương mặt uất ức. Hoàn toàn không phát hiện giọng của mình có phần làm nũng!

Không biết là hấn quá cao, hay nàng quá lùn, vì sao chỉ đến cầm người ta! Ông trời thật là không công bằng! Nàng có chút tức giận bất bình.

Nhìn cục u trên trán nàng và biểu tình uất ức của nàng, hấn vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa cho nàng.

“Đau!” Nàng nhe răng trợn mắt, nhưng nhìn đến một tia quan tâm trong mắt hấn để lộ ra, trong lòng nàng chấn động. Tựa hồ, hấn cũng không phải rất hận Thủy Liên Y này? Vì sao Tiểu Kinh nói hấn hận đến nổi điên đây?

Trong mắt của nàng có nghi vấn, Sở Mị Dạ phát hiện mình rất dễ dàng bị ngôn hành cử chỉ của nàng thay đổi tâm tình. Nhẹ nhàng hôn xuống cái trán nàng, mùi vị mát mẻ trên tóc và mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng khiến cho hắn có chút muốn ngừng mà không được.

“Không cho người hôn ta nữa! Nếu không đánh mặt của người!” Nhìn hắn, nàng có chút ý thức nguy cấp.

“Thử một chút đi!”

“Cái gì?” Thử cái gì? Hôn nàng? Hay bị nàng đánh?

Đang lúc nàng suy tính, môi của hắn dán lên nàng.

“Ừ!!!” Theo một tiếng hô của nàng, Sở Mị Dạ vững vàng kéo nàng qua, dùng sức ôm một cái, cả người nàng dán lên hắn.

Nhuễn ngọc ôn hương! Hắn có chút say mê, thân thể này hắn rất ưa thích, người đánh đá hắn càng thích!

“Ừ!” Nàng giãy giụa. Mà thân thể lại từ từ trở nên mềm yếu trong cái hôn của hắn, tựa hồ không đứng vững được, trực tiếp tê liệt ngã xuống trong ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hỏi và trả lời

Nàng thực thích hắn hôn? Sở Mị Dạ cười thầm, nàng tựa hồ không hề giống thời điểm tân hôn bài xích hắn như vậy!

Dần dần, hai tay của hắn di động trên người nàng, một bàn tay to vuốt ve chiếm hữu cái mông của nàng.

"Ách!" Nàng trừng lớn hai mắt, hắn phi lễ nàng. Vì thế lại bắt đầu một lần sóng dây giữa mới. "Sắc, lang!"

Nàng nhúc nhích ở trong lòng hắn như con giun, chính là kích thích hắn nguyên thủy nhất.

"A!" Nàng cảm thấy bụng mình bị cái gì đó cứng rắn chống đỡ! NND! Hắn lại YY nàng?

"Vương Phi! Bốn vương hiện tại muốn nàng!" Ở bên tai nàng nói nhỏ, sau đó trực tiếp ôm lấy nàng đi hướng giường lớn cách đó không xa.

"Đội —— đội chút!" Hắn muốn cùng nàng trên giường sao? MY, GOD! Nàng vẫn là tiểu hoàng hoa tươi mát đâu! Nguyên lai Thủy Liên Y có cùng nam nhân cái kia hay không nàng không biết, dù sao nàng không muốn cùng cái kia!

Sở Mị Dạ hô hấp có chút dồn dập nhìn nàng "Chẳng lẽ Vương Phi không nghĩ lúc này rồi đi cùng bốn vương quay về Vương Phủ sao?"

Một cái điều kiện trao đổi rất tốt, nhưng là. Nam nữ hoan ái, thành lập ở trên điều kiện vật chất, nàng kia không phải thật sự là kỹ nữ danh phù kỳ thực rồi? Nàng mới không cần hành vi không yêu mà hoan ái!

NO! Nàng lắc đầu. "Đội chút! Vương gia! Ta ra một cái đề cho người, nếu người có thể đoán được, ta sẽ theo người!"

"Nếu đoán không được?" Khóe miệng hắn có một nụ cười.

"Đoán không được, hôm nay khiến cho ta đi a! Người ta còn không có chuẩn bị tốt!" Nàng vẻ mặt chột dạ.

Hắn đọc đủ thứ thi thư, văn tài vũ lược đều là tài trí hơn người, nàng cho dù là tài nữ cầm kỳ thư họa đều tinh thông, có năng lực nghĩ đến cái đề mục gì hắn không biết? Sở Mị Dạ gật gật đầu, đem nàng buông.

Thủy Liên Y nghĩ nghĩ, "Vương gia! Xin hỏi, ba chữ 'ngày' Gọi là gì?"

Này rất đơn giản "Tĩnh tự!"

"Ba cái ' thủy ' đâu?"

"Miêu!"

"Ba cái ' hòa '!

"Diễm!" Sở Mị Dạ nhủ này "Đùa giỡn ta sao?"

Thủy Liên Y đột nhiên cười giả tạo "Vương gia. Kia ba cái ‘ quý ’ đâu?"

Ách? Sở Mị Dạ sững sốt, có cái chữ này sao? Suy nghĩ hồi lâu, đành phải lắc đầu. Chẳng lẽ nàng biết?

"Vương Phi cũng biết?"

Thủy Liên Y chậm rãi chuyển qua cửa "Đương nhiên biết! Ba cái quý kêu ‘ cứu mạng ’! Ngu ngốc!" Nói xong cười ha ha, mở cửa phòng chạy ra ngoài, "Vương gia! Người thua! Ta đi nha!"

Thanh âm dễ nghe thật lâu không tiêu tán trong đầu của hắn, nàng thật đúng là quý linh tinh quái.

Sở Mị Dạ lại một lần nở nụ cười!

Hoàn hảo nàng có thông minh lại có tài trí, bằng không bị xú nam nhân kia ăn! Thủy Liên Y dương dương đắc ý trở lại phòng, Tiểu Kinh đang về về mặt chờ mong đợi nàng.

"Tiểu thư! Chuyện thành sao?" Thấy nàng trở về lập tức giữ chặt cánh tay của nàng.

"Chuyện gì?"

"Đương nhiên là chính sự a! Vương gia có sủng hạnh người hay không?"

Thủy Liên Y đuổi ra đầu lưỡi, "Chỉ sợ ta gây rối đối với hắn, ta mới chạy về đến a!"

A. Tiểu Kinh về mặt đau khổ , đặt mông ngồi trên ghế.

Nàng ngồi đối diện Tiểu Kinh, rót cho nàng một chén nước trà "Người làm gì thất vọng như thế?"

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh dậm chân "Cơ hội thật tốt a! Nếu như được Vương gia sủng hạnh, hắn sẽ không cho người ở tại chỗ này! Đến lúc đó chúng ta có thể ly khai!" Thật sự là bỏ qua cơ hội a!

Thủy Liên Y không nghĩ "Vậy cũng không nhất định! Vạn nhất hắn không giữ lời thì làm sao bây giờ? Hiện tại cũng tốt nha, Hương Di các nàng đối với chúng ta cũng không làm khó. Ở chỗ này không tồi a!"

"Tiểu thư! Nơi này là thanh lâu a! Chúng ta là nữ tử đăng hoàng, ở chỗ này sẽ phá hủy thanh danh! Huống hồ tiểu thư đến Sở quốc, lão gia phu nhân còn không biết người lưu lạc đến thanh lâu, bọn họ biết chỉ sợ sẽ tức giận đến học máu! Trước khi tin tức còn không có rơi vào tay Ngao quốc, tiểu thư nhất định phải làm cho Vương gia hồi tâm chuyển ý a!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhất định phải tử tử

Thủy Liên Y đau đầu, nàng hồ đồ xuyên qua, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, sự tình nếu phức tạp giống như Tiểu Kinh nói, xem ra nàng không thể đắc tội Sở Mị Dạ kia.

"Chính là, ta vừa thấy hắn là tức giận! Vì sao hắn ném thân nương tử của mình vào kỹ viện a!" Nàng thật sự không thể tha thứ hành động của Sở Mị Dạ.

Tiểu Kinh hồ nghi nhìn nàng "Tiểu thư! Chẳng lẽ người thật không nhớ rõ?"

"A?" Nàng căn bản chính là hồ đồ , biết cái gì a?

Tiểu Kinh thở dài, tiểu thư sau khi rơi xuống nước thật là nghĩ như hai người a. Vì thế nói chuyện đêm tân hôn của nàng và Sở Mị Dạ ra.

"A? Không muốn cùng Sở Mị Dạ viên phòng còn dùng chủy thủ làm bị thương hắn?" Thủy Liên Y này rốt cuộc vì cái gì? Nếu nàng theo không phải là không có việc gì rồi! Cũng không bị ném đến Túy Phụng viện, không nhảy ao hoa sen, thì mình cũng không có khả năng xuyên đến trên người nàng ta!

"Tiểu thư nói mình có người thương? Nhưng Tiểu Kinh theo tiểu thư nhiều năm, như thế nào không biết người trong lòng của tiểu thư ?" Nàng về mặt rất hiểu kỳ. "Là ai a, tiểu thư?"

Ta làm sao mà biết? Ta một người mới tới a. Thủy Liên Y trong lòng kêu rên, ngồi ở trên cái ghế nằm bò ra bàn, Tạt Tạt Tạt Tạt !

Thủy Liên Y lắc đầu, "Ta không nhớ! Tiểu Kinh người không biết ta trước kia cùng nam nhân nào tương đối gần?"

Tiểu Kinh nghĩ nghĩ sau đó cũng lắc đầu "Tiểu thư luôn luôn nhu thuận!" Nhìn Thủy Liên Y trước mắt, trong lòng Tiểu Kinh không khỏi thở dài, nơi này còn có một chút nào bộ dạng nhu thuận đâu! "Tiểu thư bình thường chỉ có thời điểm tiến cung mới có thể đi ra gia môn, bình thường công đại môn không ra một bước! Là một tiểu thư khuê các yêu điều!" Nhìn lại Thủy Liên Y ngồi ở trước bàn gấm chân gà, nàng không khỏi cảm khái thế sự hay thay đổi a!

"Tiến cung? Vì sao tiến cung?"

Ai! Tiểu Kinh thở dài "Tỷ tỷ của tiểu thư là hoàng hậu Ngao quốc, có đôi khi tưởng niệm muội muội sẽ cho đòi tiểu thư tiến cung làm bạn!"

"Trong cung có thể có nam tử quen biết." Chẳng lẽ người trong lòng Thủy Liên Y này ở trong cung?

Tiểu Kinh lắc đầu, tiểu thư chỉ ở tẩm cung của hoàng hậu, căn bản nhìn không tới nam nhân khác. Vương gia cũng là đi Ngao quốc cùng hoàng thượng thương thảo sự tình của quốc gia mà ở hoàng cung nhìn thấy tiểu thư, ai! Lúc ấy Vương gia cầu thân, lão gia cùng phu nhân nghĩ đến Hoàng hậu nương nương sẽ giúp đỡ hoàng thượng từ chối, dù sao đến dị quốc xa xôi như vậy. Nào nghĩ đến bị phong làm quận chúa gả tới đây."

Thủy Liên Y đột nhiên có một cái ý nghĩ rất lớn mật, người trong lòng Thủy Liên Y này có thể là hoàng thượng! Dù sao trong hoàng cung trừ bỏ hoàng thượng sẽ không có nam nhân khác tiếp xúc cùng Thủy Liên Y! Hơn nữa ở tẩm cung của hoàng hậu tối đa chỉ có thể nhìn đến hoàng thượng đi?

Có lẽ hoàng hậu nhìn ra muội muội mình đối với lão công mình có ý tưởng, hoặc là nhìn ra hoàng đế đối với muội muội mình có ý tưởng, vì thế nương Sở quốc cầu hôn mà đuổi muội muội ra khỏi nhà? Điều này cũng chính là nguyên nhân! Thủy Liên Y chính mình gặt đầu, phỉm cung đầu nàng xem không thiếu, tỷ tỷ hãm hại muội muội, không phải không có khả năng nha!

Thủy Liên Y này không phải cùng tỷ phu mình có một chân đi? Bằng không tại sao đem tân hôn lại cự tuyệt lão công của mình?

Trời a! Nàng nhất định phải từ thù. Vạn nhất Thủy Liên Y này thật sự không hoàn bích, nếu như bị Sở Mị Dạ ăn, làm cho hấn phát hiện chân tướng, chỉ sợ không chỉ ném tới thanh lâu đơn giản như vậy!

Nghe Tiểu Kinh nói, nàng bị ném tới thanh lâu mấy tháng Hương Di cũng không dám đề cho nàng tiếp khách, xem ra vẫn là bản khoản Vương gia.

Xem ra! Nhất định phải chịu đựng a!

Nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt đẹp trai nhìn lạnh lùng của Sở Mị Dạ, tươi cười mỉa hoặc, cùng hấn triển miên hôn, nàng đột nhiên đỏ mặt. Thật có thể chống đỡ được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trở lại bên cạnh hấn

Mị Dạ này, dường như bị nghiền tới Túy Phụng viện! Vương gia thật tốt không làm, cứ học một đám khách làng chơi, ngày ngày tới kỹ viện báo cáo!

Khi Thủy Liên Y được cho biết, buổi tối còn phải bị Sở vương gia triệu kiến. Nàng bi thống rồi! Ở hiện đại nàng coi như là một nữ nhân có nguyên tắc ra nước bần mà không nhiễm, hãm sâu trong xã hội đại vậy bản nhưng vẫn không dính quy tắc ngàn! Không nghĩ tới đi tới triều đại này, hãm sâu thanh lâu, bị buộc làm kỹ nữ a!

"Tiểu thư! Trang điểm đi!" Tiểu Kinh ấn nàng ở trước bàn trang điểm, cắt tỉa lại tóc đen đến eo!

Nhìn mình trong gương, Thủy Liên Y hơi vươn tay vuốt ve khuôn mặt của mình. Mặc dù mặt giống lúc mình còn ở hiện đại, nhưng gương mặt này không giống nhau về khí chất! Nói thí dụ như dịu dàng uyển chuyển, nói thí dụ như khí chất cô điển! Nàng chưa từng bao giờ nghĩ đến thời điểm mình an tĩnh sẽ có dung nhan thoát tục như vậy.

Tiểu Kinh vừa cắt tỉa tóc cho nàng, vừa chặc chặc khen ngợi "Tiểu thư! Tóc của người thật là xinh đẹp! Thật mềm mượt!"

Thủy Liên Y nhìn Tiểu Kinh chải một búi tóc cho mình, phía trên cắm một trăm bạch ngọc gài tóc, tôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng tuyệt sắc!

"Tiểu thư! Người thật đẹp! Không hổ là đệ nhất mỹ nữ ở Ngao quốc chúng ta?" Tiểu Kinh khen ngợi từ đáy lòng.

"Đệ nhất mỹ nữ?" Nhìn mình trong gương, Thủy Liên Y ngây ngẩn cả người!

"Tiểu thư! Đồi bộ y phục đi! Một hồi còn đi thị tẩm Vương gia!

"Thị . . . Thị tắm?" hai mắt Thủy Liên Y tròn tròn "Tiểu Kinh! Ai nói ta muốn đi thị tắm?" Nói giỡn! Nàng đã bị nam nhân thú kia bỏ, tại sao còn đi phục vụ hắn!

Tiểu Kinh hoảng sợ "Tiểu thư! Người đừng đùa ý a! Hương di đáp ứng Vương gia rồi, hôm nay người đi thị tắm!"

"Ta đi? Ta đi nơi nào?"

. Tiểu Kinh ngẩn ngang trong gió rồi.

"Tiểu thư! Buổi tối Vương gia đón người về vương phủ!"

"Vương. Vương phủ?" Thủy Liên Y thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình! Mẹ nó! Nếu đón nàng đi vương phủ, vậy thì thật là bánh bao thịt, một đi không trở lại rồi! Vừa nghĩ tới mặt một hồi lạnh lùng một hồi tà mị của Sở Mị Dạ, nàng không khỏi run run một cái! Minh không thể để cho hắn ăn sạch sành sanh ngay cả bột xương cũng không thừa a!

Tiểu Kinh tìm ra một bộ xiêm áo màu hồng "Tiểu thư, mặc bộ này đi! Đây là chúng ta mang tới từ Ngao quốc! Thỏa đáng hơn xiêm áo trong thanh lâu!"

Thủy Liên Y vẫn còn suy tư ứng phó Sở Mị Dạ như thế nào, nàng cũng không thể khuất phục dưới thế lực khác! Nàng sanh ở xã hội mới, sinh trưởng ở cờ đỏ, đi trong gió xuân, là phái nữ thế kỷ mới! Mẹ nó! Nhìn xem, lời nói của Tổng Đan Đan đã đúng rồi! Cũng không thể trở thành vật hy sinh ở xã hội cũ vụn nát!

Cho đến thay y phục xong, đầu óc của nàng vẫn còn vận hành.

"Tiểu thư! Quá đẹp!" Trong một lúc không biết Tiểu Kinh phát ra bao nhiêu câu cảm khái đồng dạng!

Thủy Liên Y nhìn người trong gương đồng, sợ hết hồn, cúi đầu phát hiện trước ngực mình thật đúng là to lớn hùng vĩ! Thủy Liên Y này đúng là báu vật trời sanh, eo nhỏ nhắn không đầy năm tay, cái mông vung cao, chủ yếu là quang cảnh bộ ngực quá mê người rồi! Nếu như trước khi nàng xuyên qua có thể đạt tới D, vậy bây giờ thân thể này liền ước chừng lớn như E!

Cảm khái! Không trách được đều nói hồng nhan họa thủy, hôm nay có dung nhan không tục và vóc người mê người như vậy, muốn không bị người mơ ước thật đúng là vô cùng khó khăn!

"Tiểu Y a!" Hương di say mê cuồng nhiệt từ ngoài cửa đi tới, lúc thấy Thủy Liên Y thì sững sốt một chút, lập tức chắc chắn than thở "Tiểu Y a! Quá thật là khuynh thành tuyệt sắc! Vương gia phái người tới đón người! Mau mau theo ta đi ra ngoài đi!"

"Hương di!" mặt Thủy Liên Y lộ vẻ khó khăn "Ta. . . . Có thể không đi không?"

Cái gì? Hương di không hiểu "Tiểu Y! Bây giờ Vương gia đột nhiên rất cảm thấy hứng thú đối với người, chính là cơ hội tốt! Chẳng lẽ ngươi không muốn trở lại bên người Vương gia?"

Trở lại bên cạnh hắn? Đầu óc Thủy Liên Y hỗn loạn!

Ta không muốn ở chung phi pháp với hắn! Cùng giường phi pháp a! Thủy Liên Y kêu rên ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lam nhân lãnh khóc

Ngồi lên cổ kiệu, Thủy Liên Y còn đang suy nghĩ đắn đo của Tiểu Kinh.

"Tiểu thư! Lần này nhất định phải biểu hiện thật tốt! Nhất định phải làm cho Vương gia cung chiều người a! Đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta rời đi Tùy Phụng viện! Tiểu thư! Chúng ta là cô nương trong sạch, cũng không thể ở thanh lâu cả đời a! Nếu như bị lão gia và phu nhân biết, sẽ bị người chọc tức chết!"

Lời nói của Tiểu Kinh vẫn còn lẩn quẩn bên tai, Thủy Liên Y than thở lần thứ N rồi! Thật đúng là rối rắm! Nếu như không lấy lòng Sở Mị Dạ đó thì sẽ không có cơ hội rời đi Tùy Phụng viện! Nhưng nếu như lấy lòng hắn, nhất định sẽ bị hắn đưa lên giường! Nàng rất biết quy tắc ngầm lợi hại a! Nàng rất ghét cuộc phải làm thế nào mới có thể lấy lòng hắn, có thể bảo toàn sự trong sạch của mình!

"Vương. . . Thủy cô nương! Đến!" Trình Ngự Thiên thiếu chút nữa bật thốt lên gọi ra vương phi! Cũng không biết Vương gia rốt cuộc nghĩ như thế nào! Ban đầu cách chức vương phi đến Tùy Phụng viện, mà lúc này đùa ý rồi! Nhờ ban đầu không nói ra Vương gia đã nói ai cũng có thể làm chồng với Hương di, bằng không mình bị rơi đầu lúc nào cũng không biết!

Đến? Thủy Liên Y thấy cổ kiệu rơi xuống, và nghe được có người nói đến rồi. Nàng vươn tay nhắc lên màn kiệu, đưa chân ra nhảy ra ngoài.

Nàng xuống cổ kiệu, thời điểm đứng trên mặt đất phát hiện không khí ngưng trệ.

Hả? Sao an tĩnh như vậy? Lại nhìn, cả thị vệ của vương phủ thấy nàng cũng ngớ ngẩn!

Trên mặt nàng có vật bẩn? Hay là quần áo xốc xệch? Cúi đầu quan sát mình, cũng dùng tay đi từ từ gương mặt! Tại sao bọn họ lại sững sờ?

Sở Mị Dạ biết nàng tới, đi ra khỏi vương phủ.

Đứng ở cửa lớn, thấy mỹ nữ tuyệt sắc đi ra từ bên trong kiệu dưới bậc thang! Lại nhìn biểu tình của thị vệ bốn phía, trên mặt của hần lộ ra một tia lo lắng!

"Tới đây!"

Cái gì? Thủy Liên Y thấy Sở Mị Dạ mặc áo gấm màu đen, trên mặt lạnh lùng tràn đầy mất hứng. Tâm tình của hần không tốt? Xong rồi! Nếu tâm tình của hần không tốt, có thể giày xéo nàng làm thú vui hay không! Bình thường không phải nam chính trong tiểu thuyết xuyên việt đều có khuynh hướng cuồng ngược đãi sao!

"Tới đây!" Nhìn nàng xoay xoay vặn vặn, Sở Mị Dạ căm tức, bước qua, một phát bắt được tay nhỏ bé của nàng.

"Ách!" Bị hần lôi kéo, nàng phải chạy chậm một đường mới có thể theo kịp bước chân của hần! "Ai u!" Ở trên bậc thang, nàng vấp một cái, cả người đánh về phía mặt đất!

Sở Mị Dạ vươn cánh tay nhẹ nhàng bao quát, ôm lấy eo nhỏ của nàng.

"Cám ơn!" Thủy Liên Y dùng tay vỗ ngực một cái, quần của nữ nhân cổ đại quá dài, khiến nàng giẫm ở dưới chân thiếu chút nữa ngã chết.

Hông của nàng thật mảnh, thật mềm! Sở Mị Dạ phát giác mình càng thích thân thể nữ nhân này. Hiện tại hận không thể lập tức lấy được nàng.

"Ách! Người làm gì đấy?" Thủy Liên Y kêu to.

Sở Mị Dạ chặn ngang bệ nàng lên, sai bước đi vào vương phủ.

"Người thả ta xuống! Ta đi bộ!" Thủy Liên Y giãy giụa, cặp chân đá lung tung.

"Đến gian phòng, nhất định thả nàng xuống!"

Phòng. Gian phòng? Nàng tròn to hai mắt.

"Người! Người muốn làm gì?"

Khóe miệng Sở Mị Dạ khẽ động một cái "Làm. . . Nàng!"

Mẹ kiếp —— hần cũng quá không văn minh rồi ! Thủy Liên Y khi dễ hần ở trong lòng!

"Vương. Vương gia!" Nhìn đến hần bế nàng vào phòng ngủ, còn dùng chân nặng nề đá cửa phòng đóng lại. Khóe mắt Thủy Liên Y bắt đầu co quắp!

"Vương phi có chuyện gì?" Sở Mị Dạ đặt nàng trên giường lớn hào hoa, nhíu mày với nàng.

Ách. . . Nam nhân này rất kỳ quái! Một hồi lạnh giống ai thiếu tiền hần, một hồi còn nói ra lời rất không có mặt mũi, hiện tại lại ném mị nhãn cho nàng! Hần rốt cuộc là như thế nào? Không biết tâm lý của hần, nàng rất khó làm hợp ý!

"Vương! Vương gia! Ta kể cho người một truyện cười hay được không?" Thấy hần cởi nút áo phía trên nhất trên cẩm bào màu đen, mặt Thủy Liên Y cười cười quyến rũ.

A? Tay cởi nút của Sở Mị Dạ ngừng lại, có chút hăng hái nhìn tiểu nữ nhân này, không biết nàng có chiêu gì muốn dùng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sao hần không cười

Thủy Liên Y thấy hần tựa hồ có chút hứng thú với đề nghị của nàng, âm thầm thở ra một hơi. Trời ạ! Hần mới vừa cởi nút áo! Giờ là ban ngày, hần muốn làm gì!

Sở Mị Dạ đi tới, ngồi ở bên cạnh của nàng, khoác tay lên trên vai của nàng.

Thân thể Thủy Liên Y cứng ngắc một cái, MY! GOD! Mập mờ nha! Cô nam quả nữ ở chung một phòng, cửa sổ đóng chặt, là một chỗ tốt để chế tạo gian tình!

Hần thật cường tráng có lực, hần thật tuổi trẻ khí thịnh! Trời ạ! Mà mình thì yếu ớt dễ bị đẩy ngã! Mặc dù biết ít Taekwondo, nhưng chống lại nam nhân cường tráng như sư tử hung mãnh này thật rất khiếp đảm a!

"Vương phi không phải kể chuyện cười cho Bốn vương sao? Vì sao còn chưa bắt đầu?" Tay của Sở Mị Dạ nhẹ nhàng phủ lên vai của nàng.

Rùng mình, Thủy Liên Y né qua bên cạnh, né tránh bàn tay to của hần.

"Vương gia! Bởi vì kể chuyện cười phải có một khoảng cách truyền bá! Như vậy người kể thống khoái, người nghe vui vẻ!" Mặc dù bói ra mò mẫm (ý tứ nói lái), nhưng mặt nàng không đỏ không thở gấp đâu!

"A?" Sở Mị Dạ thấy nàng trốn qua bên cạnh, không gần sát nàng được "Vương phi cảm thấy khoảng cách như vậy tốt không? Kể có sung sướng hay không?"

"Như vậy thật tốt! Rất tốt!" Thủy Liên Y chân chó (nịnh bợ) híp mắt cười.

Đi lòng vòng trong phòng, mắt to cũng nháy nháy, hết sức muốn tìm câu chuyện cười khiến Vương gia tính tình quái dị này vui vẻ, hần coi mò sẽ quên làm chuyện mập mờ!

"A! Vương gia, ta bắt đầu kể đó!"

"Ừ!" Sở Mị Dạ nhìn biểu tình nhiều thay đổi của nàng, nữ nhân này thật hoàn toàn không giống trước kia! Nếu không phải bề ngoài không thay đổi, hần nhất định sẽ cho rằng nàng là một người khác!

Cái miệng nhỏ nhắn của Thủy Liên Y bắt đầu kể.

"Một con chó nhỏ bò đến bàn ăn người coi trọng, bò đến chỗ con gà quay, người giận dữ nói: người dám làm gì con gà quay đó! Ta sẽ làm thế với người!"

Thủy Liên Y dừng một chút "Vương gia! Người đoán, con chó nhỏ kia như thế nào?"

Sở Mị Dạ sững sốt một chút sau đó lắc đầu "Không biết! Như thế nào?"

Thủy Liên Y quý quý cười, "Kết quả chó nhỏ liếm phao câu gà một cái. Người té xỉu! Chó nhỏ vui mừng mà nói: Thấy chưa! Xem ai hung ác!"

"Khụ khụ. . . !" Sở Mị Dạ ho, nữ nhân này! "Vương phi! Nàng là kể chuyện cười? Hay là đang châm chọc Bốn vương?"

Cái gì? Thủy Liên Y nhìn hần một cái "Vương gia! Ta kể chuyện cười a! A! Ý của người là không thể xem người thành nhân vật chính phải hay không?"

"Ừ! Rất không thỏa!"

"Gào khóc! Vậy ta kể tiếp một chuyện không mang theo ‘ người ’!"

Thủy Liên Y suy nghĩ một chút, "Có một lão nông cuốc đất, một con quạ bay qua, thả bãi phân rớt trên mặt lão nông, lão nông ngẩng đầu mắng to: ‘CAO! Mẹ người! Ra cửa cũng không biết mặc quần cộc’ Vương gia! Người đoán con quạ trả lời như thế nào?"

Sở Mị Dạ lắc đầu một cái, vô cùng có hăng hái "Con quạ trả lời thế nào?"

Thủy Liên Y đắc ý "Con quạ nói: ‘CAO! Thời điểm người ị còn mặc quần cộc à! ’ ha ha ha ha! Có ý tứ không?"

Sở Mị Dạ "."

Nhìn về mặt của hần, Thủy Liên Y 囧 "Vương gia, tại sao người không cười?"

"Vì cái gì ta phải cười? Quần cộc là cái gì?"

Thủy Liên Y "." Mẹ nó! Nàng mới nhớ tới thời đại này chưa có quần cộc! Hần căn bản nghe không hiểu a! Bị thống!

"Vương phi! Nàng đang lừa gạt Bốn vương sao?" ánh mắt Sở Mị Dạ tối mờ, lại để tay ở trên nút thắt rồi.

"Vương gia! Còn có một chuyện cười! Cái này nếu người không cười, ta thật nên khóc!"

"A! Cho nàng một cơ hội cuối cùng!"

Thủy Liên Y bị phẫn, một cơ hội cuối cùng! Nếu như nàng không làm hắn cười, hắn muốn làm cái gì a!

"Vương gia! Cái này ngươi cần phải cười a!" Nàng thật sự là không nghĩ ra chuyện gì đáng cười! "Vương gia! Ngươi hãy nghe cho kỹ a! Ta bắt đầu kể!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vì sao không bình đẳng

Thủy Liên Y nhìn Sở Mị Dạ một cái.

"Một nữ tử, lớn lên cực kỳ xấu! Căn bản là không ai thèm lấy, cho nên nàng hy vọng mình bị lừa bán. Rốt cục có một ngày mơ ước của nàng trở thành sự thật, bị lừa bán rồi! Nhưng nửa tháng cũng bán không được. Vừa nhìn nàng trong tay, mỗi ngày còn phải nuôi ăn nuôi ở, bọn cướp bắt đắc đi đuổi nàng, nàng kiên quyết không xuống xe. Cho nên, bọn cướp cần rằng dậm chân một cái, hướng về phía đồng bọn hô một câu! Vương Gia! Ngươi biết hắn hô cái gì không?"

Sở Mị Dạ lắc đầu "Hô cái gì?"

"Bọn cướp hô: "Không cần xe ——!"

Sở Mị Dạ "."

Thủy Liên Y trầm nghĩ trong lòng! Hết rồi! Tại sao hắn không cười!

Khóe miệng Sở Mị Dạ đột nhiên gợn lên "Nàng kia xấu như vậy?"

"A. Vương Gia ngươi cười rồi !" Thủy Liên Y lè lưỡi, haha! Chọc cười hắn, không phải hắn sẽ bỏ qua cho mình sao!

Sở Mị Dạ vươn tay kéo nàng vào lòng "Trong đầu vương phi chứa toàn ý tưởng rất kỳ quái! Vì sao từ trước tới giờ bốn vương không biết vậy!"

Ách. Cả người Thủy Liên Y cứng ngắc "Vương Gia! Ta chọc ngươi cười rồi ! Ngươi có phải nên buông ta ra, mà không phải ôm ta a?"

"Chẳng lẽ vương phi không hi vọng bốn vương cùng chiều nàng? Hay là nàng vẫn thủ thân vì nam nhân nàng yêu mến?" Ánh mắt Sở Mị Dạ híp một chút, quanh thân tựa hồ bao phủ một tầng áp suất thấp.

Thủy Liên Y cảm thấy hô hấp rất vất vả!

"Vương! Vương Gia! Ta không có nam nhân yêu mến! Ta chính là cảm thấy, phát triển quá nhanh! Ta còn không có chuẩn bị tâm lý! Nếu không! Hai chúng ta bắt đầu làm bằng hữu? Ngươi còn không có theo đuổi người ta đâu!"

"Làm bằng hữu? Theo đuổi?" Sở Mị Dạ thật tò mò từ ngữ kỳ quái của nàng.

Thủy Liên Y gật đầu "Một nam một nữ, nhất định phải yêu thương trước, sau đó nước chảy thành sông phát triển trở thành quan hệ người thương, sau đó mới có thể hôn tiếp rồi tới lên giường! Ngươi nhìn! Hai người chúng ta một chút trụ cột yêu thương cũng không có, trực tiếp nhảy vọt phát triển quan hệ lên giường, thật sự không tốt lắm!"

"Yêu thương?" Sở Mị Dạ cau mày "Chúng ta đã lập gia đình rồi ! Bốn vương cùng chịu vương phi của mình có cái gì không được?"

Thủy Liên Y nhìn Sở Mị Dạ, tuổi của hắn cũng 23, 24? Thủy Liên Y này 18, 19 tuổi đi? Niên kỷ như vậy ở thời đại nàng vẫn là trẻ con chơi chưa đủ a! Ở chỗ này đã lập gia đình rồi !

"Nhưng hôn nhân không tình yêu, chắc chắn sẽ không lâu dài!" Thủy Liên Y đột nhiên tức giận bất bình "Vương Gia, ngươi không cảm thấy mình rất quá đáng sao?"

"Hả?" Sở Mị Dạ không giải thích được "Bốn vương quá đáng chỗ nào?"

Thủy Liên Y vươn tay đâm lồng ngực của hắn "Rõ ràng ngươi cưới ta, lại vứt ta xuống loại địa phương như Túy Phụng viện! Mà ngươi đi tầm hoa vẫn liều! Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy không công bằng sao? Tại sao vận mệnh của ta bị ngươi nắm trong tay? Tại sao ngươi chi phối tất cả của ta! Đều vì nam tôn nữ ti ? Hay bởi vì ngươi là Vương Gia ?"

Ách? Sở Mị Dạ kỳ quái ngôn luận của nàng "Đây là thiên cổ không thay đổi, ở nhà theo cha, xuất giá theo chồng, chồng chết theo con! Vương phi, nàng hẳn đã học qua tam tòng tứ đức!"

Tam tòng tứ đức? Thủy Liên Y khinh bỉ!

"Những thứ kia là tư tưởng phong kiến dùng để kìm hãm nữ tử! Cái gì nam nhân làm được nữ nhân cũng có thể làm, nữ nhân không phải là vật phẩm phụ thuộc của nam nhân!"

"Vương phi!" Về mặt Sở Mị Dạ nghiêm túc "Bốn vương không biết nàng đang ở đây nói bậy bạ gì? Bất quá! Lời như vậy, bốn vương không hy vọng nghe được từ trong miệng của nàng! Nhớ kỹ! Nàng là nữ nhân của bốn vương, tất cả của nàng đều là của bốn vương, bao gồm sinh mệnh của nàng!"

Thủy Liên Y cắn môi "Ngươi không nói đạo lý! Chẳng lẽ ngươi không thể để cho ta vị trí ngang hàng cùng ngươi sao? Ta. Không muốn bị làm thành một vật phẩm có thể tùy thời ném bỏ cũng có thể tùy thời bị nhặt về! Ta. Cũng có tình cảm!"

Thấy vành mắt nàng đỏ, cảm thấy thanh âm của nàng nghẹn ngào! Nàng thật sự là quá khác thường! Lời như vậy, trước kia nàng chưa bao giờ dám nói ra khỏi miệng!

Sở Mị Dạ không biết vì sao lại sinh ra tình cảm thương tiếc với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trước tiên là đối xung hơ

Nhẹ nhàng ôm bả vai nàng, đưa ngón tay thon dài ra lau đi nước mắt vừa nhỏ xuống của nàng.

"Nếu như ban đầu nàng không cự tuyệt Bốn vương, Bốn vương làm sao cam lòng bỏ qua nàng!" Không biết hẳn đang giải thích nguyên nhân vứt bỏ nàng, hay là đang an ủi nàng. "Thật ra thì Bốn vương rất mâu thuẫn, hôm nay gặp nàng, không khỏi hơi hối hận vì quyết định ban đầu! Vương phi, nàng chịu khó rồi!"

Ách. Tim của Thủy Liên Y đột nhiên đập thành thịch. Hẳn đang nói xin lỗi sao? Đang hối hận vì hành động trước kia của mình sao?

Mặc dù sự đau lòng vừa rồi của nàng là giả bộ, mặc dù hai giọt nước mắt do bầu bấp đùi mình, làm mình đau mà ra, nhưng nghe được lời hẳn nói, nàng thậm chí có chút cảm động!

"Vương. Vương Gia!" Nàng ngẩng đầu lên nhìn hẳn, gương mặt chỉ khí mùi phẫn, ngũ quan như điêu khắc khiến nàng không khỏi nuốt nước miếng! Sống hai mươi bốn năm, nàng chưa từng quen bạn trai. Hôm nay xuyên lên người của một nữ nhân mười tám tuổi, khiến nàng trẻ lại sáu tuổi, nàng nên cảm tạ ông trời! Có lẽ số phận đã định sẵn, duyên phận của nàng ở chỗ đại!

"Vương phi!" Sở Mị Dạ đưa tay nâng cằm của nàng lên "Bốn vương muốn cung chiều nàng thật tốt, tốt đến bù uất ức nàng chịu mấy tháng qua!" Nói xong môi mê người dính vào.

Cái gì? Dùng cung chiều để đền bù uất ức? Đây là Logic gì?

Thủy Liên Y đưa tay nhỏ bé ra che môi của mình, đồng thời môi của Sở Mị Dạ cũng in lên mu bàn tay nàng.

"Vương Gia! Ta không cần ngươi đền bù! Chỉ cần Vương Gia không tức giận nữa, Tiểu Y rất vui vẻ!" Thủy Liên Y nhích cái miệng, cách hẳn rất xa.

Nói giỡn! Trong vương phủ hẳn, địa bàn hẳn làm chủ! Cung chiều? Vậy còn không phải ăn nàng sạch sành sanh, đến xương không thừa à!

Sở Mị Dạ thấy nàng còn rất kháng cự, nhú mày.

"Vương phi không muốn Bốn vương cung chiều nàng?"

À? Thủy Liên Y nhìn về mặt hẳn biết hẳn tức giận, không khỏi cuống quýt lắc đầu.

"Vương Gia! Ta muốn yêu trước rồi mới lên giường!"

"Hả? Yêu trước? Lên giường sau?" Sở Mị Dạ nhú nhú lông mày "Được! Để bốn vương xem thế nào là yêu!"

Hồ. Thủy Liên Y nặng nề thở một hơi, Vương gia này không phải rất bá đạo!

"Vương phi!" Sở Mị Dạ lại gần nàng, vươn tay bắt được tay nhỏ bé nàng đặt ở trên đùi.

"Hả?" Thủy Liên Y khẽ run rẩy, hần không phải đôi ý chứ? Hần không phải muốn Bá Vương cường tiến (chỉ hành động ép buộc) chứ?

"Bỏn vương. . . Không biết yêu như thế nào!" Đường như gương mặt của hần hơi đỏ!

Oa! Nam nhân này biết đồ mặt ! Nam nhân này luôn lộ ra gương mặt khó chịu như ai thiếu tiền hần, bây giờ lại hơi ngượng ngùng! Thủy Liên Y không ngờ thấy được một mặt hiếm ai biết của Sở Mị Dạ.

"Vương Gia! Đầu tiên, chúng ta phải tiến hành thay đổi xưng hô!"

"Hả? Thay đổi thế nào?"

Thủy Liên Y cười gian trong lòng, nhìn hần từng bước một rơi vào bẫy rập của mình, nàng rất happy a!

"Về sau Vương Gia đừng gọi ta vương phi! Ta có tên đấy! Về sau gọi ta Tiểu Y đi!"

"Tiểu Y?" Sở Mị Dạ hơi cau mày, hần không có quen gọi tên của nữ nhân!

Ừ! Thủy Liên Y gật đầu, sau đó lại dùng một đôi mắt to ngập nước nhìn hần.

"Vương Gia! Về sau ta không gọi ngươi Vương Gia, gọi ngươi Tiểu Dạ có được hay không?"

"Tiểu Dạ?" Sở Mị Dạ vận lòng mày lại. Xưng hô này nghe thật không được tự nhiên!

Thủy Liên Y nhìn hần tựa hồ có chút khó chịu, trong lòng âm thầm gấp gấp. Nam nhân cổ đại thật khó chịu ! Cả tên cũng không cho gọi.

"Vậy. . . Vương Gia! Ngươi không thích bị gọi là Tiểu Dạ à? Hay ta gọi ngươi Tiểu Sở? Hay là Tiểu Mị? Không thể luôn gọi ngươi là Vương Gia! Như vậy làm sao hện hò?"

Sở Mị Dạ không hiểu "Hện hò?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Hện hò ra ngoài

Thấy hần không hiểu, Thủy Liên Y không khỏi giải thích cho hần.

"Ước hện, là hện gấp mặt, chính là chỉ một nam một nữ yêu nhau. Ước hện trong tình yêu, đồng bào Hongkong còn gọi là hện hò!" Thủy Liên Y kiên nhẫn nói cho hần biết.

Sở Mị Dạ cho tới bây giờ chưa từng được nữ nhân khai thông! Luôn luôn, nữ nhân nhìn thấy hần đều không kịp chờ đợi quyến rũ, sau đó lăn đến trên giường! Hần đối với nữ nhân là nhu cầu trên thân thể, hưởng thụ trên cảm quan!

Thân là con cháu hoàng tộc, từ mười sáu tuổi về sau bắt đầu có người dâng lên các loại mỹ nữ cung hần thưởng thức! Mặc dù không bằng hậu cung của hoàng đế, nhưng nữ nhân ở trong mắt Sở Mị Dạ chỉ là công cụ tiết dục!

Về phần Thủy Liên Y! Là hần nhìn thấy ở hoàng cung Ngao quốc lúc đến Ngao quốc tìm thuốc cho mẫu hậu! Lúc ấy đã giết náy mình, cho nên cầu hoàng đế Ngao quốc cho nàng làm vương phi của mình!

Ước nguyện ban đầu của hần chỉ là nghĩ thưởng thức tư thái mê người, dung mạo tuyệt mỹ mùi vị của nữ nhân này! Thật ra thì nạp phi hay không đối với hần căn bản không quan trọng! Thủy Liên Y là muội muội của hoàng hậu của hoàng đế Ngao quốc, nếu như chỉ vui đùa một chút, Ngao Hoàng chắc chắn sẽ không đáp ứng. Làm vương phi chỉ là danh tiếng, đó là kẻ khiến Ngao Hoàng thả người.

Sở Mị Dạ nhìn Thủy Liên Y trước mắt, một đôi mắt to sáng chói thần thái sáng láng, cánh môi phớt hồng nhẹ nhàng giờ lên, thật tuyệt mỹ, thật đáng yêu, hoạt bát làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Từ lần trước nhìn thấy nàng ở Túy Phượng viện, hần đã phát hiện, nàng giống như biến thành một người khác! Tính tình thay đổi, ngay cả ánh mắt và vẻ mặt cũng không giống nhau!

Phát hiện Sở Mị Dạ ngăn người, Thủy Liên Y không biết ý nghĩ của hần, trong nội tâm cảm thấy bất an!

"Vương gia! Nếu như ngươi không muốn hện hò với ta, không muốn cho ta gọi tên ngươi, vậy coi như xong!" Hần dừng tức giận a! Gần vua như gần

cọp, luôn phải coi chừng! Mặc dù hấn không phải vua, nhưng hấn là Vương gia ! Vương gia so với hoàng đế cũng không khác lắm mà!

"Hẹn hò!" Sở Mị Dạ đột nhiên đồng ý, khiến Thủy Liên Y sợ hết hồn.

"Vương gia! Ngươi. . . . Đáp ứng hẹn hò với ta?" Thủy Liên Y thiếu chút nữa cà lăm!

Sở Mị Dạ nhếch miệng lên "Tiểu Y! Chẳng lẽ không phải nàng muốn gọi bốn vương là Tiểu Dạ sao?"

Khụ khụ. . . . Thủy Liên Y bị sắc nước miếng! Sao hấn mau đổi ý thế này!

"Tiểu Y! Nàng dạy bốn vương hẹn hò thế nào đi!" Sở Mị Dạ khoác tay lên trên vai của nàng.

Ách. . . . Thủy Liên Y vừa bị hấn đụng trong lòng có chút tê dại! Nàng rất sợ hấn sẽ đụng ngã mình!

"Vương gia. Ủ! Tiểu Dạ! Ta cảm thấy hai người yêu nhau hẹn hò là phải đi ra ngoài! Ở trong nhà. . . ! Không tìm được cảm giác!"

Ngoài nhà? Sở Mị Dạ híп mắt một cái! Bên ngoài sắc trời sáng choang, lúc này nhìn bộ dáng Thủy Liên Y không cam tâm tình nguyện để cho hấn sủng! Không bằng theo ý tưởng của nàng, nhìn nàng rút cuộc sẽ đùa bốn ra trò gì ! Cho tới bây giờ không có nữ nhân dám đùa hấn!

"Được Bốn vương dẫn nàng ra ngoài đi dạo! Tiểu Y tới Sở Mặc quốc tới giờ còn chưa biết cảnh đẹp và phong thổ nhân tình nơi này, Bốn vương sẽ cho nàng một buổi hẹn rất tốt đẹp!"

"Cám ơn Vương gia!" Thủy Liên Y hết sức nịnh bợ nở nụ cười, tâm lý thầm nói, hi hi, ra bên ngoài ngươi sẽ không biện pháp QJ lão nương!

Giảo hoạt lóe lên trong mắt nàng bị Sở Mị Dạ nhìn ở trong mắt, hấn không biến sắc, quyết định quan sát nàng thật kỹ, xem nàng có trò gì.

Sở Mị Dạ mang theo nàng đi ra phòng ngủ, thị vệ bên trong phủ sững sốt! Vốn cho là Vương gia sẽ hưởng thụ đêm tân hôn đến chậm với vương phi, không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy hai người đã đi ra ngoài.

"Ngự Thiên! Chuẩn bị ngựa! Bốn vương muốn dẫn vương phi ra ngoài đi dạo!"

Trình Ngự Thiên có chút sững sờ, nhưng lập tức tuân lệnh đi chuẩn bị ngựa cho Vương gia!

Khi Truy Tinh - tuấn mã màu đen của Sở Mị Dạ bị dắt tới, trên mặt Thủy Liên Y lộ ra vui mừng!

"Con ngựa rất đẹp!" Nàng quát to một tiếng, kéo váy dài, đánh về phía Truy Tinh.

Ách. . . . tất cả thị vệ bên trong phủ đều tròn tròn mắt! Cừ chi thật của vương phi này thô dã!

Khỏe mất Sở Mị Dạ co quắp, nữ nhân này thật làm cho người ta đau đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trở lại Túy Phượng Viện

Tuấn mã truy tinh màu đen cao lớn thấy Thủy Liên Y đánh về phía mình, bốn vó đồng loạt lui về phía sau, trong hai mắt ngựa thật to lộ ra hoảng sợ! Nó lớn như vậy chưa bị ai chạm vào, thấy Thủy Liên Y càn rỡ nhấc quần xông lên về phía mình, lòng thật hoảng sợ.

Thủy Liên Y chưa từng gặp tuấn mã cao lớn đẹp vậy! Long trên người vừa đen vừa sáng không có một chút tạp sắc, bốn vó trắng kiện, bắp thịt trên người căng cứng không có một chút thịt dư! Con ngựa như vậy ở trong giới ngựa chắc chắn là thần tượng của các cô ngựa!

Đối mặt Truy Tinh, nàng lộ ra vẻ thêm thưởng, thật là muốn cười một chút!

Khi tay nhỏ bé của nàng muốn xoa lên cổ Truy Tinh, phát giác cánh tay của mình bị một bàn tay to bắt được. Ngay sau đó bàn tay dùng sức, trực tiếp túm nàng vào trong ngực một nam nhân.

"Ách! Người ta muốn sờ sờ nó!" Thủy Liên Y cong môi, không chút nào phát hiện lúc này váy của mình có chút xốc xếch, mà nàng lại dùng tư thế mập mờ dính vào trong ngực Sở Mị Dạ! Hai tay nhỏ bé đang đặt ở trên ngực người ta. Bọn thị vệ bên trong phủ cũng hít vào một hơi!

Bình thường trừ Trình Ngự Thiên và người đặc biệt làm thức ăn cho Truy Tinh, Vương gia chưa bao giờ cho người khác đụng Truy Tinh của hấn một cái! Cừ chi vừa rồi của vương phi này hoàn toàn không có dáng vẻ đại gia khuê tú, không biết Vương gia dễ thay đổi có tức giận hay không !

"Truy Tinh không thích bị người chạm tới!" Sở Mị Dạ chỉ nhàn nhạt nói một câu "Nếu như nàng muốn thể nghiệm tốc độ của Truy Tinh, Bôn vương có thể dẫn nàng cười lên!"

Thủy Liên Y lộ ra gương mặt vui mừng "Có thật không? Tiểu Dạ! Chàng để cho ta cười nó?"

Cái trán của người trong phủ đều lướt qua hắc tuyến! Tiểu Dạ? Vương phi cũng quá lớn mật rồi! Thật không ngờ dám gọi Vương gia tâm cao khí ngạo như thế!

Sở Mị Dạ nghiêm mặt trước những thị vệ của mình, nhưng hần cũng dùng lực đưa Thủy Liên Y lên lưng của Truy Tinh, sau đó mình nhẹ nhàng nhảy lên.

Thủy Liên Y bị đột nhiên ném lên lưng của Truy Tinh, chưa ngồi vững vàng nên cho là mình sẽ té xuống. Đôi tay cào loạn, bắt lấy lông bờm của Truy Tinh, Truy Tinh đau đến nhảy lên!

"A.!" Phát ra một tiếng thét chói tai, nàng cho là mình sẽ bị té rớt dưới ngựa.

"Tiểu Y!" Eo bị siết, một đôi cánh tay có lực ôm nàng từ phía sau của nàng!

"Hô!" Thở phào nhẹ nhõm, Sở Mị Dạ cứu nàng như than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. "Cảm ơn chàng!"

Lông mày của Sở Mị Dạ nhướng một cái "Tiểu Y thật khách khí!" nói nhỏ ở bên tai của nàng, thần thái hai người thật mập mờ a! Khiến bọn thị vệ bên trong phủ rung mình! Vương gia chưa từng nghiêm túc như thế, tán tỉnh nữ nhân trước mặt mọi người!

"Chúng ta đi!" Sở Mị Dạ kẹp chặt hai chân, Truy Tinh rất phối hợp chạy ra khỏi vương phủ!

Cho đến ra khỏi vương phủ, Sở Mị Dạ mới mơ hồ phát giác có cái gì không đúng! Hai người giục ngựa chạy băng băng khiến tất cả dân chúng nhìn chăm chú.

Cô gái phía trước nghiêng người ngồi ở trước mặt của hần, đôi tay ôm cả hông của hần. Theo trên lưng ngựa lắc lư, nàng như có như không dán lồng ngực của hần. Hương thơm vào mũi khiến cho hần có chút khắc chế mình không được! Thân thể nữ nhân này quá mềm mại, dính vào trên người của hần quả thực là một loại hành hạ!

Mà nàng mặc chính là trang phục của nữ tử Ngao quốc, mặc dù không có bại lộ như y phục của nữ tử Sở quốc, nhưng cổ trắng nõn và xương quai xanh đều lộ ở bên ngoài! Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn hiện ra ở trước mặt của người ngoài.

Nhiều lắm một cái, hần không nên mang nàng ra cửa như vậy!

Quay lại vương phủ là không thể nào! Hần thấy được tòa nhà quen thuộc trước mặt, không khỏi giục ngựa chạy băng băng qua.

"Cái gì?" Thủy Liên Y sững sờ!

Nhìn lên tòa nhà cao lớn trước mặt, mà trên bảng hiệu phía trên kia rõ ràng viết ba chữ to "Túy Phụng viện!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cuộc sống không dễ dàng

Thủy Liên Y nhíu mày! Hần muốn làm nàng du lãm danh thắng của Mặc quốc chính là thanh lâu sao?

Thật là! QQ hơn, chim cánh cụt gặp qua đủ loại hình dạng màu sắc, chính là chưa thấy qua chuyện như vậy!

Sở Mị Dạ ôm nàng xuống ngựa, tay còn lưu lại ở trên eo nhỏ của nàng.

Thủy Liên Y phi thường khó chịu đẩy ra bàn tay to của hần, che mặt.

"Tiểu Y nàng làm sao vậy?" Sở Mị Dạ phát giác nàng không vui.

"Nhân sinh như diễn! Toàn dựa vào hành động! Tiểu Dạ hành động thật tốt quá! Làm cho ta đông lạnh nửa ngày! nguyên lai chính là đẩy ta từ một cái hố lửa này vào một cái hố lửa khác!"

Hố lửa? Sở Mị Dạ hí hóp một chút.

"Tiểu Y! Nàng nói vương phủ của bốn vương là hố lửa?" Thanh âm của hần đột nhiên hàn ý mười phần.

Ách! Không xong! Chiều cổ phát tiết oán khí của mình! Nàng thật đúng là thiên chân, Vương gia này cũng không phải nam nhân bình thường có thể làm cho nàng cầu nhau! Hắn chính là vương gia dưới một người trên vạn người!

Thủy Liên Y biến sắc mặt so với thay đổi thời tiết còn nhanh hơn, lập tức về mặt a dua nhìn Sở Mị Dạ.

"Vương gia! ta chính là cảm thấy! Giấc mộng chơi kia, chính là dùng để tan biến! Vương gia cho ta kinh hi quá lớn rồi! HOHO! nếu đưa ta trở về tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh rồi! Vương gia! lần khác tiếp tục nha!" Giờ này khắc này còn không chạy mau! nếu hắn trách tội xuống dưới, nàng sẽ không chịu nổi!

Nhìn nha đầu kia chạy vào Túy Phượng viện giống như bị dã thú đuổi theo, Sở Mị Dạ giương khóe miệng, lộ ra một chút tươi cười.

Nàng nói, làm mọi chuyện đều cho hắn ngạc nhiên! không biết ngạc nhiên như vậy có thể làm cho hắn duy trì bao lâu! Cảm giác mới mẻ thoáng qua một cái, hắn sẽ không chút khách khí có được nàng! bất quá! tạm thời hắn còn muốn cùng nàng chơi đùa!

"Vương gia!" Trình Ngự Thiên rất xa mang theo thị vệ bảo hộ an toàn cho Sở Mị Dạ.

"Ngự Thiên! Cho người ở Túy Phượng viện bảo hộ nàng! ta không nghĩ có người ở trước ta chạm vào nàng một chút!"

"Dạ! Vương gia!"

Sở Mị Dạ cười Truy Tinh, rồi đi rất nhanh. Trình Ngự Thiên lưu lại hai thị vệ, sau đó cùng Sở Mị Dạ rời đi.

Thủy Liên Y thật sự cảm thấy phía sau có dã thú, là một dã thú tùy thời sẽ ăn tươi nuốt sống! nàng một đường chạy như điên chạy trở về lầu các của mình.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh gặp nàng thở hổn hển chạy vào ngã xuống giường, giật mình.

"Hô!" Thủy Liên Y thở không ra hơi!"Tiểu Kinh! Cho ta uống miếng nước! làm ta sợ muốn chết!"

Tiểu Kinh kích động đổ nước mang đến, Thủy Liên Y ừng ực uống vào.

"Tiểu thư! người không phải là được vương gia tiếp đến Vương Phủ sao? Lúc này mới một ít thời gian a! Tại sao trở về rồi? Vương gia có sủng hạnh người hay không?"

Thủy Liên Y mắt tròn trắng "Không có!"

"Tiểu thư." Tiểu Kinh sắp khóc "tiểu thư, mục đích người đi Vương Phủ chính là vì quyến rũ Vương gia a! Đây đã vài lần rồi, còn đi xuống như vậy, Vương gia khẳng định đối với người không cảm thấy hứng thú!"

Nhìn Tiểu Kinh đi đi lại lại, đầu Thủy Liên Y muốn đau!

"Tiểu Kinh! Ta phát hiện làm sao người càng lúc càng giống Hương Di rồi! Có tiền vốn làm tú bà! Ép người hiền hành làm kỹ nữ!"

Tiểu Kinh muốn học máu "Tiểu thư! Tiểu Kinh thầm mong tiểu thư hạnh phúc! Không muốn tiểu thư ở lại thanh lâu hủy hết danh dự!"

"Được rồi! Ta sai lầm rồi!" Nhìn đến biểu tình sắp khóc của Tiểu Kinh, Thủy Liên Y không đành lòng.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh bắt đầu đi "Dù sao tiểu thư cũng là Vương Phi Vương gia cưới hỏi堂堂 hoàng! Cho dù viên phòng, cũng là hợp tình hợp lý! nếu Vương gia thật sự yêu cầu tiểu thư thị tẩm, tiểu thư trăm ngàn không cần cự tuyệt!"

Thủy Liên Y trong lòng oán thầm: sống dễ dàng! Sống, dễ dàng! Cuộc sống, không dễ dàng a!

Xem ra nàng muốn sống tốt ở chỗ này, Sở Mị Dạ chính là núi dựa của nàng, là cây cò cứu mạng của nàng! Nàng thật đúng là phải nắm chặt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hai gà đất giá lâm

Quất Phượng cùng Lan Phượng, hai nữ quý thất nguyên này thật lâu không lộ diện! Từ lúc Thủy Liên Y được Hương Di đặc xá không cần tiếp đãi khách nhân gì, các nàng ghen một cổ tức khí!

Thủy Liên Y khuôn mặt xinh đẹp, vóc người đẹp, trước ngực một đôi ngọn núi làm cho các nàng đối với phiên sường đất của mình cảm thấy thập phần tự ti.

Nghe nói Vương gia vài lần triệu kiến nàng, bọn ta làm cho Vương gia mất hứng, do đó đối với nàng thất vọng. Nay Vương gia rất nhiều ngày không tới Tủy Phụng viện rồi, không biết có phải là Thủy Liên Y thất sủng hay không?

Hai gà đất! Nga! NO! Là hai con phượng, sáng sớm nháo nhào chạy đến trong phòng của Thủy Liên Y.

Tiểu Kinh vừa thấy các nàng xuất hiện, nhất thời vẻ mặt khản trương! Tiểu thư trước khi rơi xuống nước, các nàng đổ kị dung mạo của tiểu thư, luôn tiến đến khi dễ tiểu thư nhu nhược. Từ khi tiểu thư thu thập các nàng một lần, lại được Hương Di che chở, cho nên hai nữ nhân này đã lâu cũng không xuất hiện!

"Các người tới làm gì?" Tiểu Kinh ngăn lại các nàng!"Tiểu thư đang thay quần áo!"

"Thay quần áo" Lan Phụng mặc quần áo màu lam khinh thường đẩy Tiểu Kinh ra!" Nàng bây giờ còn xem như tiểu thư gì! Bất quá cùng chúng ta giống nhau!"

Quất Phụng đặt mộng ngồi ở trên ghế, nhìn về phía màn che ở giường lớn.

"U! Mặt trời lên cao rồi! Tiểu Y như thế nào vẫn chưa chịu dậy! Vương gia mới vài ngày không có tới a! Không phải là cứ để nam nhân chui chỗ trống, một mối khiến người không xuống giường được đi!" Chanh chua và cay nghiệt!

Màn che đột nhiên bị Thủy Liên Y từ trong kéo ra! Nàng mặc cung trang chấm đất, váy dài màu lam thêm áo ngực, bên ngoài khoác lên một tầng áo khoác sa mỏng. Khuôn mặt tuyệt sắc, áo bao quanh đầy đặn, eo thon nhỏ mảnh khảnh, làm cho Thủy Liên Y giống như tiên nữ hạ phàm, hai cái nữ quý.Ừ! Hai cái coi như nữ quý ánh mắt đỏ lên nhìn!

"Hai vị! Tìm Tiểu Y có chuyện gì?" Thủy Liên Y này cũng không phải là Thủy Liên Y lúc trước! Nghe Tiểu Kinh nói qua, hai nữ nhân này trước kia thường xuyên bởi vì ghen ghét Thủy Liên Y xuất chúng mà giờ trở xấu! Thường thường làm cho Thủy Liên Y khóc bi thương! Sự tình trước kia nàng mặc kệ, nhưng là nếu các nàng hiện tại dám đến trêu chọc nàng, nàng sẽ không để cho các nàng qua tốt!

"Tiểu Y! Hôm nay Mặc thành có hội chùa! Muốn đi ra ngoài nhìn xem hay không?" Lan Phụng ánh mắt chuyển chuyển.

Hội chùa? Thủy Liên Y cảm thấy rất có hứng thú, nhưng là vừa thấy biểu tình của Lan Phụng, nàng cảm thấy có điểm gì là lạ.

"Quên đi! Hai ngày này thân thể ta không khỏe! Định nghỉ ngơi, ở đâu cũng không đi!"

Quất Phụng đột nhiên đối với nàng nở nụ cười, "Tiểu Y a! Hôm nay chẳng những có hội chùa, Kim Phong phụng của Mặc thành có có rất nhiều xiếc ảo thuật, nghe nói tiểu thư của Vương viện ngoại xếp hàng trước mười còn muốn ném tú cầu chọn thân đâu!"

Thủy Liên Y thần sắc vừa động, còn có ném tú cầu a! Trò chơi cổ đại này nàng nhìn thấy ở trên TV , còn không có nhìn thấy qua chân thật đâu!

Song Phụng thấy nàng tựa hồ có sở động, uốn miệng ba tấc lưỡi không nạt, xảo ngôn thư hoàng truyền thụ hội chùa phấn khích cho Thủy Liên Y.

Thật đúng là thực tâm động nha! Trong mắt Thủy Liên Y có chút tỏa ánh sáng, ngay cả Tiểu Kinh đều có chút tò mò!

"Thật sự chơi tốt như vậy?"

"Dĩ nhiên! Hôm nay là sự kiện mỗi năm một lần ở Mặc thành! Rất nhiều người đều từ địa phương khác tới rồi tham gia!" Lan Phụng bắt đầu mê hoặc.

Thủy Liên Y quả thật rất muốn đi! Bất quá! Nhìn thân quần áo này của mình, có chút do dự!

Quất Phụng thấy nàng động tâm!"Tiểu Y a! Chúng ta có thể chuẩn bị nam trang cho người! Phần thành nam nhân sẽ không sợ!"

Nữ giả nam trang nga? Thủy Liên Y khóe miệng giật giật!"Tốt! Vậy phiền toái hai vị tỷ tỷ!"

Quất Phụng cùng Lan Phụng liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười gian rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Mỵ*: *Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chỗ tốt ở cổ đại

Thủy Liên Y xin Hương di nghỉ một ngày, mang theo Tiểu Kinh ra cửa chuẩn bị đi dạo hội chùa!

Mặc thành - đô thành Sở Mặc quốc này dân số đông đảo, vô cùng phồn hoa. Là kinh mạch tài chính đối ngoại của cả quốc gia, đầu mối giao thông then chốt trong tin tức và đối ngoại, là trung tâm kinh tế quan trọng với quốc gia nằm ở phía nam biển và tương tự với cảng khẩu thành thị ở hiện đại.

Thủy Liên Y và Tiểu Kinh đi tới Kim Phong phường phồn hoa nhất trong thành, nghe Tiểu Kinh nói, nơi này là địa phương náo nhiệt nhất Mặc thành.

Người vùng khác tới tìm vàng chỗ nào cũng có, rất nhiều nam nhân thân thể cường tráng xa xứ đi tới Mặc thành làm xiếc. Cả thu vào của một tên ăn xin trong Mặc Thành còn nhiều hơn dân chúng buôn bán ở những chỗ khác kiếm được!

Nghe Tiểu Kinh nói, đây là bởi vì Nhị vương gia Sở Mặc quốc - Sở Mị Dạ, được phong làm Sở Vương trấn thủ ở biên quan Uyên thành, ngăn cản ngoại tộc xâm lấn, mới có thể làm cho Đô thành an bình phát triển lâu dài!

Mặc thành nhiều năm không có chinh chiến. Dân chúng trong thành, cuộc sống giàu có, điều kiện có thể liệt tài nghệ bậc trung.

Đĩ nhiên, cái từ tài nghệ bậc trung này Thủy Liên Y suy nghĩ trong lòng thôi.

Bất quá, năng không hiểu rõ, Sở Mị Dạ không phải trấn thủ biên quan Uyên thành sao? Tại sao lại nạp phi ở Mặc thành, còn định cư đây?

Lúc bấy giờ, không cho phép nữ tử trong sạch xuất đầu lộ diện. Đi đây đường trừ nữ tử nhà nghèo khổ ra ngoài buôn bán, chính là cô nương thanh lâu ôm khách ngoài đường phố.

Nàng và Tiểu Kinh đổi nam trang, bằng không hai Đại Cô Nương như hoa như ngọc du dương ngoài đường phố, rất dễ dàng bị người trong lòng có quý nhắm vào. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Thủy Liên Y cho dù đổi thành nam trang cũng khó tránh mọi người quay đầu nhìn.

Nàng đã từng soi gương xem, Thủy Liên Y cổ đại này cùng một khuôn mẫu tạo nên với nàng! Trừ trên cánh tay phải có bớt chu sau màu đỏ, ngũ quan khuôn mặt giống nhau như đúc! Chẳng qua bộ ngực to hơn nàng trước kia, vóc người lại gầy yếu hơn nàng! Có lúc nàng thật rất hâm mộ mình bây giờ! Chỗ gầy thì gầy, chỗ nên đầy đặn thì đầy đặn! Soi vào gương cũng muốn đập đầu cho mình!

Hiện tại nàng rất thỏa mãn! Về sau từ từ nàng muốn nghiền cứu một chút, mình rút cuộc xuyên qua thế nào! Bất quá, tạm thời, nàng không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy.

Vẫn là cổ đại tốt! Nàng cảm khái từ đáy lòng.

Không khí tốt, giao thông không chật chội, càng chưa nói tới kẹt xe!

Tiện tay mua đều là thực phẩm màu xanh biếc, cầm lên là có thể ăn, không cần phải lo lắng bị nông dược độc chết.

Tất cả ăn dùng đều là thật, không có hột đào có dung dịch ô-xy già, trứng vịt muối tròng đỏ, sữa bột độc hại, thịt heo chảy nước, dầu cống ngầm! Tới thiếu, những thứ đồ này người cổ đại ngay cả nghe cũng chưa có nghe! Càng không làm được để hại người!

Ai! Thật ra thì ở lại cổ đại rất tốt! Không cần mỗi sáng sớm chen xe điện ngầm, chen thang máy, không cần gánh nặng tiền thuê nhà, không cần lo lắng bị ông chủ đuổi!

Thủy Liên Y tự rơi vào trầm tư. Tới thiếu, làm một tiểu phụ, mỗi sáng sớm đón củi, buổi trưa bán củi, buổi chiều uống tí rượu, cũng đủ nuôi sống gia đình được rồi! Sống rất dễ dàng a!

Xem xét, xuyên qua cổ đại, thật đúng là thật nhiều chỗ tốt đấy! Duy nhất không để cho nàng hài lòng chính là thân phận của mình bây giờ, thân ở tại thanh lâu, phía trên có một Vương gia nhìn chăm chăm, mỗi ngày đều kinh hồn táng đảm!

Nàng biết nữ nhân cổ đại bình thường cũng không có cuộc sống của mình, sinh mạng thường bị nam nhân điều khiển! Nàng cũng biết, sự trong sạch của mình căn bản không coi là cái gì, ở trong mắt của nam nhân hoàng thất như Sở Mị Dạ, nữ nhân chỉ là một bộ y phục tùy thời có thể vứt!

Mặc dù xuyên qua đến cổ đại, nàng cũng hy vọng xa vời có thể tìm một nam nhân yêu nàng, chỉ cần có thể tốt với nàng là được! Nàng không muốn đem thân thể của mình cho một nam nhân chỉ muốn phát tiết dục vọng!

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh hét, phá vỡ trầm tư của nàng! "Tiểu thư! Mau nhìn! Sắp ném tú cầu!"

"A!" Thủy Liên Y lấy lại tinh thần, nhìn theo phương hướng Tiểu Kinh chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thân trúng thuốc mê hôn

Phía trước có một Tú lâu xây thật cao, trên lầu bọn nha hoàn đi tới đi lui hầu hạ người mặc trang phục hoa lệ, vây quanh một tiểu thư mặc quần áo màu đỏ! Vị tiểu thư kia dùng cái khăn che gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt. Xem ra tư thái còn có thể, ngũ quan chắc cũng không kém!

"Tiểu thư! Nhìn xem nhân gia đại gia khuê tú! Mệnh thật tốt a!" Tiểu Kinh không khỏi hâm mộ, nhìn lại tiểu thư nhà mình, có dung nhan khuynh thành và tư thái khiến nam nhân điên cuồng, lại có số mạng khác người ta.

Nhìn biểu tình cô đơn của Tiểu Kinh, Thủy Liên Y kéo tay của nàng "Nha đầu ngốc! Hiện tại ta cũng rất tốt! Còn có thể xin nghỉ ra ngoài chơi! Không có gì hay hâm mộ nàng! Coi như thân phận của nàng cao quý, áo cơm không lo, nhưng nàng phải ở chỗ này ném tú cầu chọn người thành thân! Nếu như ném ra một người mình thích cũng may, nếu gặp phải một người lòng dạ khó lường, đời này còn có hạnh phúc gì mà nói!"

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh luôn rất ngưỡng mộ lời nói của tiểu thư mình, nàng thật không biết tiểu thư luôn luôn mảnh mai khiếp đảm làm sao lại nói ra lời kỳ quái vậy!

Người bên cạnh càng ngày càng nhiều, mặc dù Thủy Liên Y và Tiểu Kinh mặc nam trang, nhưng vóc người nhỏ nhắn ở trong đám nam nhân chật chội, có vẻ vô cùng nhỏ bé!

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh bị bày người đẩy ra thật là xa.

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y xông tới kéo nàng, lại phát hiện lúc này Đại Tiểu Thư muốn ném tú cầu đó vừa đúng lúc ném ra tú cầu xuống phía dưới.

A. Nhất thời, nam nhân dưới đài tựa như điên, cũng không sợ bị giết chết, đều xông lên.

Thủy Liên Y thiếu chút bị bọn họ chen lấn ngã xuống! Má! Nếu ngã xuống khẳng định không chết cũng bị thương a!

Đám người chật chội khiến cho nàng lui về phía sau, lui ra sau nữa, tiếp tục lui về phía sau. . . .

"Um. . . !" Đột nhiên có người từ phía sau của nàng bịt miệng nàng lại, kéo nàng đi về một ngõ nhỏ. Thủy Liên Y giằng giằng, bàn tay bưng bít miệng nàng. Lại phát giác lòng bàn tay người này có một khăn lụa mang theo mùi thơm, khiến cho hơi sức cả người nàng cách xa nàng.

Không thể hôn mê! Không thể hôn mê a! Thủy Liên Y dùng tay dùng sức nhéo bên eo của mình, không biết là người nào muốn mê ngất nàng! Nhưng lúc này, nếu nàng té xỉu, như vậy sẽ nguy hiểm! Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên không giãy dụa nữa, nhắm hai mắt lại, cả người có ý mềm yếu tuột xuống.

Có thể thấy nàng đã hôn mê, người phía sau ném nàng ở trên mặt đất!

"Như thế nào? Mang bạc tới chưa?" Là một thanh âm của nam nhân.

"Hừ! Ngươi chẳng qua là làm nàng hôn mê, còn chưa tìm người giết nàng, xong chuyện mới cho bạc!" Đây là một giọng của nữ nhân, rất xa lạ, là ai?

Thủy Liên Y nhắm mắt lại, đôi tay nắm quyền, khiến móng tay thật dài đâm vào trong lòng bàn tay, dùng đau đớn tới chống cự cảm giác uể oải.

"Cho ta bạc, ta lập tức gọi các huynh đệ lên nàng!" Thanh âm của nam nhân vẫn rất cố chấp.

"Được rồi! Trước giao một nửa! Chờ ta thấy nàng bị cưỡng bức xong, còn dư lại đều cho ngươi!"

Má nó! Các huynh đệ? Người nào thất đức như vậy, muốn cưỡng bức nàng, thậm chí còn ác độc tìm một nhóm người! Thủy Liên Y hận hận! Nàng mơ hồ nghe được bốn phía có tiếng bước chân huyền ảo, tâm lý thầm nói hồng бет! Hiện tại nàng trúng thuốc mê, cách hôn mê không xa, một chút hơi sức cũng không có, nếu thật bị một đám nam nhân khi dễ, căn bản không có sức chống trả!

Thủy Liên Y ngưng tụ lực lượng còn lại trong cơ thể, vận sức chờ phát động.

"Lão Đại! Cái này là nam nhân hay nữ nhân a! Các huynh đệ cũng không có hứng thú với nam nhân." Một thanh âm rất bi ỏi truyền đến.

"Nữ nhân! Hơn nữa còn là nữ nhân xinh đẹp nhất ngươi từng gặp!" Nam nhân làm nàng hôn mê nói với thủ hạ của mình.

Bà nó! Lão nương nguyên rủa các ngươi thật, hư, dương, liệt, sớm, tiết, ED tổng hợp chúng! Má nó! Nếu các ngươi dám đụng đến ta, ta liền dám. . . .

"Cứu mạng a. !" Đột nhiên, Thủy Liên Y giống như trá thi (xác chết vùng dậy), đứng dậy từ dưới đất, vừa hét vừa chạy ra đầu hẻm!

Cử động kinh người của nàng, khiến cho mọi người đều sợ choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thuốc mê hồn rất quyền rũ

Thủy Liên Y liêu cái mạng già, mặc dù cả người vô lực, hai chân như nhũn ra, nhưng tiềm năng của người là vô hạn! Vì thanh bạch của mình, nàng coi như bò cũng phải bò ra con hẻm nhỏ này.

Sau khi người phía sau lấy lại tinh thần, kêu gào mang gió đuổi theo.

Nhanh! Chạy hai bước nữa đã đến! Cố gắng lên Thủy Liên Y! Người có thể! Nàng cần môi động viên cho mình! Trước mắt hiện lên hình ảnh lâm nguy không loạn anh dũng bất cướp trên đường của mình, còn hiện lên lúc chụp được con mèo từ lâu ba rơi xuống!

Nàng là Thủy Liên Y! Nàng không thể ngã xuống!

Ách. . . Đường như đụng phải trên người của người nào! Trời ạ! Xong đời! Lần này nàng tiêu, lúc nào thì kẻ địch chạy đến phía trước của nàng rồi, trước sau bọc đánh, nàng đều không biết!

Thủy Liên Y vừa ngẩng đầu, cặp mắt hoảng sợ kia thể nhưng thấy được mặt nam khiến cho nàng nuốt nước miếng. Chỉ là, lúc này được hiệu càng thêm xâm nhập vào trong cơ thể nàng ở trong quá trình nàng chạy trốn, khiến cho nàng lao đảo một cái ngã ở trong ngực một nam nhân!

Ngay cả như vậy, nàng vẫn nỗ lực làm ra biểu tình vui vẻ, cúi đầu khom lưng, "Há! Tiểu. . . Dạ! Thật là đúng dịp a! Chẳng cũng tới đón. . . Tú cầu sao?"

Về mặt Sở Mị Dạ như đưa đám, thấy nàng cho dù mặc nam trang cũng khó giấu dung mạo tuyệt sắc kia, thấy nàng mềm yếu té ở trong ngực của mình, lúc nghe được nàng nói chuyện, đầu lưỡi cũng có chút cứng rắn, không khỏi vô cùng tức giận.

"Chuyện gì xảy ra?" Ánh mắt của hắc âm trầm, thị vệ trông chừng ở Túy Phượng viện nói cho hắc biết tin tức hôm nay Thủy Liên Y mang Tiểu Kinh ra cửa, hắc căn bản không yên tâm nữ nhân Thủy Liên Y gây vạ này! Dung mạo của nàng sẽ đưa tới mầm tai vạ cho nàng.

Thấy một đám nam nhân bị ỏi đuổi theo ra từ trong ngõ hẻm, toàn thân Sở Mị Dạ đều bao phủ một tầng sát ý.

Ừ! Nuốt nước miếng, Thủy Liên Y phát hiện hiện tại mình chẳng những vô lực, cả người còn nóng rang. Không biết biểu tình lo lắng của hắc có phải bởi vì nàng hay không!

"Bọn họ muốn luân phiên X ta!" Nàng bị người hại! Hắc ít nhất cũng nên an ủi nàng mấy câu! Nàng thiếu chút nữa đã thất thân!

Sở Mị Dạ hí mắt, "Bất bọn họ trở về vương phủ, không thể bắt sống giết ngay tại chỗ!" Nói xong ôm lấy Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y dùng đôi tay ôm cổ của hắc, gương mặt bắt đầu nóng lên. Hơi thở phách nam trên người của hắc khiến cho lòng nàng loạn lên, khi tay nhỏ bé đụng phải cổ hắc khiến cho nàng không kim hãm được dãn cả người lên hắc.

Thị vệ sau lưng Sở Mị Dạ rút binh khí ra diệt trừ đám người kia, nhưng kia đối với Thủy Liên Y mà nói không còn quan trọng rồi! Quan trọng là, hiện tại nàng rất nóng!

"Tiểu Dạ!" Bị hắc ôm vào trong ngực, ngồi vào cổ kiệu, hôm nay hắc không có cười ngửa!

Cảm thấy Thủy Liên Y tựa hồ có chút không bình thường! Sở Mị Dạ cúi đầu, nhìn nữ nhân ngồi ở trên đùi mình. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, có hai mắt ửng đỏ rất không bình thường, mắt lớn cũng rất mờ mịt, cánh môi đỏ thẫm hơi giương, có thể thấy đầu lưỡi phấn hồng của nàng.

Bụng dưới của Sở Mị Dạ xông lên dòng nhiệt, hắc cũng chỉ nhìn nàng đã có phản ứng nguyên thủy nhất, nàng thật sự là yêu tinh!

"Tiểu Y! Nàng không thoải mái sao?" Nhìn nàng kẻ mặt trên ngực mình, tay nhỏ bé cũng vuốt ve xoa nắn lồng ngực bẽn lẽn của hắc, ánh mắt của hắc càng ngày càng chìm.

"Ừ!" Thủy Liên Y không biết mình thế nào, nàng vốn bài xích thân mật với hắc, cũng sợ mập mờ ở chung với hắc! Nhưng hiện tại, nàng không nhịn được muốn dán lên thân thể hắc.

"Nàng làm sao vậy?" Tay nhỏ bé của nàng sờ hắc sắp không chịu nổi! Sở Mị Dạ bắt được móng vuốt nhỏ của nàng.

Thủy Liên Y tròn to đôi mắt vô tội "Bọn họ dùng thuốc mê mê ta! Hiện tại người ta không có hơi sức! Cho ta mượn lồng ngực chàng dựa vào một cái!"

"Thuốc mê?" Sở Mị Dạ hí mắt lạnh xuống, xem ra không giống như thuốc mê, giống như mị dược!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Hả giậu đồ bìm leo

Cổ kiêu về tới Sở Vương phủ! Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y đi vào phòng ngủ, đặt nàng ở trên giường.

Sở Mị Dạ ngồi ở bên giường, nhìn nàng cời áo nói dây lưng cũng không có ngăn cản. Nhưng nhìn đến một ít vải trắng quấn vòng quanh, ánh mắt tối sầm lại! Nàng thế nhưng vì phần thành nam nhân xuất môn, đem mình xiết thành như vậy?

"Tiểu Dạ! Ta nóng quá nga!" Thủy Liên Y lúc này mặt đỏ dọa người, Sở Mị Dạ nhủ mày.

"Tiểu Y! Nàng trúng mị được rất mạnh!"

"Mị được!" Thủy Liên Y trong lòng còn có một chút thanh tỉnh, mị được không phải là xuân được sao? Con bà nó! Đám tặc độc ác này đáng chết một vạn lần!" Tiểu Dạ! Ta thật là khó chịu!" Một chút thanh tỉnh cũng muốn ở dưới được lực xâm nhập biến mất hầu như không còn!

Khó chịu sao? Sở Mị Dạ khoe miệng lộ ra tươi cười, "Tiểu Y, nàng khẩn cầu Bồn vương sung sướng hạnh sao?"

Mới không cần! Mới không cần! Chết cũng không cần người sung sướng! Nội tâm Thủy Liên Y buồn hân như thế a!

"Tiểu Dạ! Giúp ta kéo cái này xuống, thật là khó chịu!" Con mẹ nó! Vì sao trong lòng nàng nghĩ và ngoài miệng nói ra không giống nhau. Thủy Liên Y hận không thể tự mình tìm khối đậu hũ đâm chết đi.

Nhìn nàng kéo vải trắng trước ngực mình, Sở Mị Dạ khẽ nhíu lông mày đỡ nàng dậy ôm vào trong ngực.

"Nếu Tiểu Y yêu cầu bồn vương như thế! Bồn vương cung kính không bằng tuân mệnh rồi!" Ngón tay của hắn thon dài lại có khí lực, bắt lấy vải trắng chặt chẽ trước ngực nàng, dùng sức kéo,vải dột rách ra.

Lôi ra mảnh vải thật dài kia, từng vòng theo trên thân thể nàng cời xuống, quá trình kia thật sự là tiêu hồn!

Con người đen của Sở Mị Dạ càng ngày càng mờ, ở da thịt tuyết trắng trước ngực nàng thân nhiên lộ ra ở trước mặt hắn, tay hắn thậm chí có chút run run!

Trời ạ! không cần! không thể! Nội tâm Thủy Liên Y hò hét!

"Tiểu. . . .Dạ! Nhanh chút!" chết tiệt! nàng là không phải là bị Quỷ nhập vào thân rồi! Lời nói dâm đẳng như vậy mà cũng có thể nói được.

"Tiểu Y! Không nên gấp gáp! Bồn vương cần một quá trình thích ứng! Nàng đột nhiên nhiệt tình như vậy, làm cho bồn vương thực sợ hãi!" Hắn cười khê, nhìn một vòng vải trắng cuối cùng bị mình cời ra, hai luồng tuyết trắng đầy dả giống hai con thỏ nhỏ, trực tiếp nhảy tới trước mắt hắn.

Hít vào một hơi! Sở Mị Dạ cảm giác miệng đắng lưỡi khô!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y phát hiện mình tâm muốn chết đều có, nàng đã muốn không khống chế được ngôn ngữ của mình rồi! "Ta thật là khó chịu nha!"

"Làm sao khó chịu?" Hắn xấu xa cố ý lấy tay đụng chạm đỉnh của nàng.

"A!" Thủy Liên Y rên rỉ một tiếng.

"Nguyên lai là nơi này!" Sở Mị Dạ đặt nàng xuống giường, cúi người ngậm vào bội lời trước ngực nàng.

Mị được a! Ta hận người!

Sở Mị Dạ lợi dụng lúc người ta gấp khó khăn! Ta hận người hơn!

Thân thể Thủy Liên Y bán đứng chính nàng, nội tâm của nàng ở nguyên rủa nam nhân mượn cơ hội ăn bớt này.

Trước ngực truyền đến tê dại làm cho nàng không nhận được rên rỉ, xong đời! Hôm nay nàng xem như gặp hạn! Xem dạng mệnh trung chủ định nàng bị người nam nhân này ăn tươi !

"A!" Nàng kêu nhỏ, bàn tay to của Sở Mị Dạ đã muốn tìm được địa phương không thể bị đụng chạm của nàng!

"Tiểu Y! Hi vọng bồn vương tiếp tục sao?"

Nhìn trên đầy dả của nàng bị môi lưỡi của hắn lưu lại dấu vết, hắn cảm thấy mình đã muốn căng thẳng!

Tiếp tục cái rắm! Trời tối lộ tron, lòng người phức tạp a! Không nghĩ tới mặt lạnh Vương gia này thoát nhìn nghiêm trang sau lưng lại là tiểu nhân vô sỉ như vậy!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y hoàn toàn từ bỏ nội tâm độc thoại, thanh âm ôn ền làm mình đều phải ối ra!

Sở Mị Dạ thấy thế bàn tay to kéo, quần ngoài của nàng tính cả quần lót cùng nhau bị lôi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ai bỏ nhào vào ai

Thủy Liên Y cảm thấy chính mình bị một thân mình cường tráng ngăn chặn, ngay cả thở đều thực lao lực! Nàng biết đó là Sở Mị Dạ! Nàng cũng biết bộ dáng hiện tại của hân, khẳng định sẽ bị hân ăn xong lau sạch ! Nhưng là nàng không có năng lực giãy dụa!

Thân thể của nàng cần hân, phi thường cần.

"Tiểu Dạ!" Nàng vươn cánh tay tuyết trắng mảnh khảnh vòng ở trên cổ Sở Mị Dạ.

"Bốn vương đến đây!" Sở Mị Dạ cúi đầu hôn môi của nàng, trần trọc mút vào, đầu lưỡi dò vào trong miệng nàng!

Trời ạ! Xong đời! Thủy Liên Y biết mình trình tiết khó giữ được! Chẳng qua trong lòng suy nghĩ và hành vi biểu hiện ra ngoài hoàn toàn thành ngược lại ! Nàng không biết mị được kia bá đạo như thế ! Làm cho nàng một thanh niên tính cách kiên định, thể giới xem, nhân sinh xem, giá trị xem, tam xem cực chính đầy hứa hẹn, lúc này cũng sa đọa, luân hãm!

Nữ nhân dưới thân ngọt như thế, nàng là trắng trợn mê người như thế. Sở Mị Dạ một bên hôn nàng, bàn tay to chạy trên người của nàng!

Thủy Liên Y thờ gáp! Lúc này thật sự cảm thấy, nhân sinh tựa như một cái bàn trà, tuy rằng không lớn, nhưng tràn đầy bị kịch.

A! Nàng nhú mày, hân phá tay ở đó làm gì? Cũng dám nhúng chàm nàng! Tên dê tiện này!

"Tiểu Dạ! Đau!" Nàng nhú mày.

Sở Mị Dạ cảm giác mình sắp nổ tung, thật chặt a! Chính là ngón tay cũng không được sao?

"Ai u.!" Thủy Liên Y đột nhiên thét chói tai, tay hân gây cho nàng đau đớn làm cho nàng thanh tỉnh không ít. "Mau cấp lão nương tránh ra! Đau quá a!"

Sở Mị Dạ sững sốt một chút, nhìn đến nữ nhân dưới thân mạnh mẽ thét chói tai, thô lỗ hồ to.

"Tiểu Y! Nàng cùng bốn vương nói chuyện như thế!" Hân nhú mày.

Thủy Liên Y cảm tức hân "Nếu không phải đánh không lại người, ta sớm cùng người trở mặt! Tên dê tiện!" Nàng rốt cục có thể nói ra tiếng lòng của bản thân rồi! Ngón ngữ của nàng đã trở lại! Mị được của nàng có phải giải trừ hay không!

Sở Mị Dạ sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, giận dữ từ trên người nàng đứng dậy.

"Nàng dám nói chuyện với bốn vương như vậy! Nàng đừng hối hận!"

Thủy Liên Y nắm chặt bao chính mình lại "Nếu chàng không dung được ta, nói lên tâm của chàng hẹp hòi, chính là ta nhân cách quá vĩ đại! Vương gia! Người cứ nói đi?"

Sở Mị Dạ nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là thực hồng, nhìn ra được hiệu quả của nàng còn chưa hết! Nhưng là nàng đã muốn từ trong mê loạn thanh tỉnh. Nữ nhân này thật sự rất kỳ quái! Nàng nói kỳ quái, việc làm kỳ quái, làm cho hân cảm thấy toàn thân của nàng đều rất kỳ quái!

"Tiểu Y! Bốn vương đánh giá thấp nàng! Nàng so với dự đoán khó chơi hơn rất nhiều!" Trên khóe miệng hân đột nhiên giương nụ cười.

"Ách?" Thủy Liên Y chịu đựng một luồng sóng nhiệt lưu đánh tới trong cơ thể, nhìn nam nhân xuất sắc trước mắt này, nàng sắp chịu đựng không nổi rồi! Nếu là hân không rời đi, nàng chỉ sợ sẽ trực tiếp bỏ nhào vào hân!

Sở Mị Dạ nhìn ra được, nàng hiện tại đang khắc chế dục vọng của mình, loại mị được này xem như thực bá đạo , nữ tử có trình tiết như thế nào cũng sẽ biến thành dâm phụ. Bất quá. Ý chí của nàng rất mạnh, tựa hồ vượt qua cực hạn của nữ nhân bình thường.

"Chàng. Mau rời đi!" Nàng cảm giác môi mình run run bộ dạng có điểm giống tội phạm hít thuốc phiện trong phim truyền hình! Quá trình lấy thân kháng độc thật là rất thống khổ a!

Sở Mị Dạ nhìn ra được, nàng hiện tại rất thống khổ, hân chính là tò mò lực lượng nào có thể làm cho nàng cự tuyệt chính mình!

"Tiểu Y! Thật sự không muốn làm cho bản vương tới giải mị được trên người nàng sao?" Hắn ngồi ở bên giường chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Mau! Mau rời đi!" Sở Mị Dạ chết tiệt, ngươi còn dám quyền rũ lão nương, lão nương bỏ nhào vào giày vò chết ngươi!

Thùy Liên Y phát giác chính mình vừa muốn lâm vào trong mê loạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ác độc thêm phúc hắc

Khi Thùy Liên Y gần như điên lên không khác chế được muốn đụng ngã hắn thì Sở Mị Dạ đứng lên.

"Nếu Tiểu Y không muốn cho Bản vương tới giúp một tay, vậy bản vương sẽ đi! Đi a!" Nói xong, không chút biểu tình rời khỏi.

Nhìn hắn đi ra phòng ngủ, khép cửa phòng lại. Thùy Liên Y thiếu chút nữa bóp chết mình! Khó chịu quá! Nàng tội gì hành hạ mình! Không phải là nam nhân sao, không phải lần đầu tiên sao! Cho ai không được! Sở Mị Dạ này bộ đáng con người, cho hắn cũng không tội a!

Gào khóc. Nàng đuối đầu vào trong chăn tru nhỏ.

Qua không bao lâu, có nha hoàn bên trong phủ mở cửa đi tới, đưa đến một thùng gỗ thật to, còn đổ đầy nước.

"Vương phi! Vương gia bảo chúng nô tỳ phục vụ vương phi tắm rửa!"

"Ách!" Thùy Liên Y cảm thấy hiện tại mình đang trong trạng thái nửa hôn mê sốt nóng 40 độ. Nóng rang lại khó chịu, muốn cào nát toàn thân mình! Không phải mị được đáng chết này có thêm vào hêrôin chứ!

Cũng không biết tổng cộng bao nhiêu nha hoàn mang nàng bỏ vào trong thùng gỗ to chứa nước ấm!

"Vương phi! Vương gia có ý bảo người tìm thuốc giải tới!" Một đứa nha hoàn bung nước tới, đổ một bọc bột màu trắng vào trong nước khuấy lên, đưa cho Liên Y uống.

Uống thuốc giải, tựa hồ tốt hơn nhiều, nàng không còn quá khó chịu, bắt tri bắt giác ngủ trong thùng gỗ.

Sở Mị Dạ ngồi ở trên ghế trong phòng hành hình, nhìn nam nhân bị trói chặt vào trên giá đó. Bụng nước trà lên nhẹ nhàng mím môi.

Nhìn ngực tốt quắt từng roi da có gai vào người tên nam nhân kia, gai đâm rách y phục của hắn, rách cả mặt của hắn. Máu tươi theo gương mặt, thân thể của hắn chảy xuôi từng giọt đến dưới chân của hắn. Hắn phát ra kêu rên thê thảm.

Trình Ngự Thiên đứng bên cạnh Sở Mị Dạ, nhìn nam nhân cả người không có chỗ nào đủ thịt, "Nói! Là ai chỉ điểm ngươi!"

Nam nhân đã bị đánh đến không nhìn ra mặt mày, mỗi roi đều đánh rách thịt trên người của hắn.

"Ta cũng không biết! Thật không biết!" Thanh âm của hắn đang run rẩy, cho dù ai cũng không chịu được hành hình tàn bạo vậy. "Là một nữ nhân che mặt, tìm tới cửa cho một khoản bạc rất lớn! Đã bảo chúng ta bắt nữ nhân kia, rồi hung hăng giày xéo nàng!"

Sở Mị Dạ hí mắt lại "Nữ nhân che mặt?"

"Vương gia! Chúng tiểu nhân thật không biết đó là vương phi của ngài! Nếu biết, mượn một trăm cái lá gan cũng không dám mạo phạm! Tha tiểu nhân đi!" Các huynh đệ của hắn không biết bị đưa đến nơi nào, chỉ để lại một mình hắn, nữ nhân chết tiệt kia thấy tình thế không ổn không biết mượn cơ hội chạy trốn như thế nào rồi!

Nhị vương gia Sở Mặc quốc này, trời sinh tính háo chiến, vốn là trấn thủ Uyên thành, không biết một năm này vì sao trở lại Mặc thành!

Nam nhân từ mười bốn tuổi đã tham gia chiến tranh, anh hùng khát máu như mạng ở trên chiến trường, đập vô số thi thể bảo vệ quốc gia. Sinh mạng trong mắt hắn căn bản là không có ý nghĩa, hôm nay hắn sẽ bỏ qua cho mình sao?

Nam nhân không dám tưởng tượng vận mệnh của mình, chẳng qua hi vọng chịu ít thống khổ hơn.

"Vương gia!" Trình Ngự Thiên cúi đầu nhìn Sở Mị Dạ "Tựa hồ hắn không giống như đang nói láo!"

Sở Mị Dạ bỗng nhúc nhích chân mày "Đám huỳnh đệ của hấn cũng đã đi lên cực lạc, để cho hấn mau đuổi theo bọn họ đi!" Đứng lên, nhìn cũng không nhìn một cái, xoay người rời đi phòng hành hình.

"Vương gia! Tha mạng a!" Nam nhân kêu thảm, nhìn ngực tốt cầm đao đi tới, hấn chỉ có thể nhắm hai mắt lại.

Sở Mị Dạ trở lại phòng ngủ của mình, thấy bọn nha hoàn chờ đợi ở ngoài cửa.

"Vương gia!"

"Vương phi như thế nào?"

"Vương phi đã ngủ!"

Sở Mị Dạ đẩy cửa ra đi vào, thấy Thủy Liên Y ngủ say ở trên giường lớn. Gương mặt tuyệt mỹ khôi phục mềm mại trắng nõn vốn có, nhìn nàng thể này chắc là đã giải trừ mị được!

Thật ra thì trên người hấn có giải được, chỉ là muốn xem phản ứng của nàng, nàng không để cho hấn thất vọng! Khóe miệng không nhịn được lộ ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bàn điều kiện một chút

Thủy Liên Y không biết mình ngủ bao lâu, rốt cuộc chậm rãi tỉnh lại!

Ách . . . Vì sao có một người nằm bên cạnh? Nàng trừng lớn cặp mắt, ngồi dậy từ trên giường. Giống như tình tiết câu huyết trên TV diễn, nhắc chân lên nhìn bên trong xem mình có phải bị cõi hết tron không!

Hồ. . . Thờ ra một hồi! Nàng mơ hồ nhớ mình bị một đám nha hoàn ôm đến một trong thùng gỗ tắm, bây giờ nhìn thấy mình mặc y phục, hơn nữa thân thể không có gì khó chịu, có lẽ còn chưa có thất thân!

Nhưng. . . Nàng cau mày nhìn nam nhân nằm ở bên cạnh mình, sao Vương gia đáng chết này ngủ ở nơi này?

Trời bên ngoài cũng tối! Không biết nàng đã ngủ mấy ngày? Tiểu Kinh và mình thất lạc, nếu không tìm được mình chắc gặp diên khùng a!

Nhẹ nhàng vượt qua nam nhân bên giường, lặng lẽ ngồi ở bên giường chuẩn bị đi giày vào rồi đi.

"Ách!" Ngang hông căng thẳng, Vương gia vô lương ôm cổ nàng ấn nàng ngã xuống giường.

Thủy Liên Y thật muốn mắng một chuỗi Tam Tật kinh, chỉ là, trước mắt là Vương gia - chúa tể có quyền sanh sát làm thịt nàng! Trừ phi nàng không cần mạng nhỏ!

"Hải! Tiểu Dạ! Chào buổi tối!" Nàng nằm ở trên gối đầu, mặt cười lấy lòng, nịnh bợ nhìn Sở Mị Dạ trên người mình.

Tĩnh tĩnh của Sở Mị Dạ nàng cho đến bây giờ vẫn không hiểu. Khi thì lãnh khốc như nam nhân mặt than theo lời mọi người, vĩnh viễn không biết vui vẻ là gì, luôn nghiêm mặt cứng nhắc như đưa đám! Nếu không thì vẻ mặt tươi cười, thiếu niên giống như ánh mặt trời làm cho người ta vừa nhìn thấy là vui tai vui mắt! Lúc lại phong tình vạn chủng, quyến rũ hơn cả nữ nhân, yêu nghiệt đoạt hồn phách người!

Nhưng Vương gia đáng chết này, ở trước mặt nàng, thỉnh thoảng lạnh đến làm cho người ta cho là hấn muốn rút đao ra thọt người nào một cái; thỉnh thoảng lại tà ác hạ lưu vô sỉ trêu chọc nàng! Đáng hận nhất chính là gương mặt đó của hấn, lúc thì lãnh khốc giống như người mẫu nam chọn con đường lạnh lùng, thời điểm cười lại khiến cho người nhìn choáng váng không thể rời mắt!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ cúi đầu, phun hơi thở lên mặt của nàng.

"Ừ! Tiểu Dạ! Chẳng có chuyện à?" Nàng cố ý nháy mắt to vô tội, ngây thơ nhìn hấn. Oán thầm trong lòng: lão nương không tin, người thấy lão nương dễ bị chằm mứt hay sao!

"Bổn vương." Thanh âm chưa có rơi xuống.

"Tiểu Dạ, chàng muốn làm cái gì. Ừ." Thật là hạ lưu bại hoại, thừa dịp nàng nói chuyện hôn nàng! Quá vô sỉ! Thật xấu xa! Quá bỉ ổi!

Sở Mị Dạ mạnh mẽ găm cắn nàng, thời điểm cảm thấy nữ nhân phía dưới tựa hồ thờ không ra hơi, hấn mới buông lỏng cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra.

"Tiểu Dạ! Chàng đã nói, yêu trước mà!" Thủy Liên Y dùng đôi tay che miệng lại.

Sở Mị Dạ nhướn mày một chút "Bổn vương từng nói! Nhưng, có thể chậm rãi bồi dưỡng sau khi viên phòng!" Nói xong lấy tay kéo tay nhỏ bé đang che môi của nàng ra, lại hôn xuống.

"Đợi. Đợi đã nào...!"

"Cái gì?" Sở Mị Dạ cau mày "Tiểu Y lại có chuyện gì?" Sự nhẫn nại của hắn có hạn, thật sự không có tinh lực chơi tiếp với nàng! Hắn muốn nàng, không cho chậm trễ.

"Chàng muốn ta! Có thể!" Thủy Liên Y bất cứ giá nào, dù sao thân thể này của mình là của người khác. Thân thể vốn có phải hoàn bích (*còn trinh) hay không nàng cũng không biết! Trên người ngay cả thủ cung sa đặc biệt ở cô đại cũng không có, có thể sớm đã bị người nam nhân nào XXOO rồi ! Chỉ là, tranh thủ một ít ích lợi cho mình vẫn cần thiết!

"Tiểu Y tựa hồ có điều kiện gì?" Sở Mị Dạ nhìn ánh mắt của nàng chuyển loạn qua lại, nha đầu này có chủ ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Không cho tức giận

Hắn thật là nhạy bén, biết nàng có điều kiện muốn nói!

Giọng của Thủy Liên Y trong veo "Vương gia! Dù sao chúng ta cũng đã bái đường , thành thân , danh phận đã có! Nhưng chàng ném ta tới thanh lâu, có tính hưu thê hay không? Nếu như đã kết thúc, vậy hiện tại chúng ta không được tốt lắm đâu! Tăng tị với nhau như thế này là không được!"

Sở Mị Dạ cười khê "Đương nhiên là không có hưu thê, coi như không tính! Tiểu Y vẫn là Vương Phi của Bổn vương !"

Dầu gì cũng còn có cái danh phận, Thủy Liên Y thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Dạ! Mặc dù tình cảm chúng ta còn chưa được bồi dưỡng, nhưng chàng nóng lòng, ta cũng quá căng thẳng ! Có một câu nói rất hay, nếu muốn bắt được tâm của nam nhân, đầu tiên nên thỏa mãn bản tính nam nhân!"

Sở Mị Dạ: "." Tục ngữ có nói như vậy sao?

"Tiểu Dạ! Chuyện viên phòng ta không phản đối! Nhưng ta có mấy yêu cầu!" Thủy Liên Y nghiêm túc, đứng đắn !

"Tiểu Y cứ việc nói, Bổn vương muốn nghe!"

"Cái đó. Ta nói xong, chàng không được tức giận!" Nàng lại bắt đầu vẽ phong tình, sự nghiêm túc lúc nãy đã hóa thành tro bụi !

"Được!"

Đột nhiên Thủy Liên Y trở thành hung thần "Cho phép chàng uống say, cho phép chàng câu muội (Di: ta ko hiểu O_o), nhưng buổi tối nhất định phải về cho ta! Nếu như chàng dám làm tổn thương ta, nhất định ta đem chân của chàng đánh cho tàn phế! Hôm qua đủ loại thí dụ như hôm qua chết, hôm nay đủ loại thí dụ như hôm nay sinh! (Di: ko hiểu tiếp) Không cho phép chàng để ý chuyện trước kia của ta! Từ nay về sau không cho chàng nạp phi cưới vợ bé, một chồng một vợ, kẻ hoạch hoá gia đình, con gái độc nhất, cả nhà vinh quang! Vương Phủ chỉ có thể có. Thỉnh thoảng chỉ được có một nữ nhân phục vụ chàng lên giường!" Giọng nói càng ngày càng nhỏ, khi nhìn thấy khuôn mặt không có biểu hiện gì của Sở Mị Dạ thì nàng hoàn toàn tắt đài!

Sở Mị Dạ nhướn mày, khoe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, vẻ mặt cùng giọng nói nha đầu này thật đúng là nhiều thay đổi. "Tiểu Y, ý của nàng là Bổn vương phải thủ thân với nàng sao?"

"Ách. !" Thủy Liên Y cười lấy lòng nhìn hắn, không thể không biết nụ cười của nàng rất quyến rũ. "Tiểu Dạ! Ở nơi đó đều là như vậy! Một nam nhân nếu cưới mấy lão bà, vậy coi như là trùng hôn!"

"Các người ở nơi đó!" Sở Mị Dạ cau mày "Ngao nam quốc không cho cưới vợ bé sao? Hình như không phải đâu!"

Cùng hắn nói chuyện này được gì đâu! Người cổ đại thường cổ hủ ! Thủy Liên Y bực mình.

"Dù sao Tiểu Dạ cũng không hiểu!" Nếu nàng nói cho hắn biết, mình là từ N năm sau chuyển kiếp mà đến, chỉ sợ hắn không tin, nếu như nghĩ nàng bị tâm thần thì hỏng bét!

Sở Mị Dạ híp mắt, ánh mắt hắc ám nhìn Thủy Liên Y đang bị đặt trên giường, "Theo lời tiểu Y vừa nói, muốn đánh cho chân của Bồn vương tàn phế? Bồn vương không phải là nghe lầm chứ?"

"Ách. . . . !" Thủy Liên Y muốn dấn miệng mình lại"Tiểu Dạ! Cái đó! Lời này không phải là ta nói, là ta bắt chước trên web! Chẳng không nên tức giận!"

"Trên web?" Sở Mị Dạ không hiểu.

"Là kiểu lưới đặc biệt! Ha ha! Bao nhiêu năm không đánh cá , lưới đã mất!" Đột nhiên Thủy Liên Y nhớ tới đại thúc Triệu Bản Sơn! Hi hi!"Vương gia, thỉnh thoảng nơi đó có một lão đầu khá khôi hài ! Hắn còn có đồ đệ, nếu chẳng có thể nhìn thấy bọn họ, khẳng định sẽ khiến chàng cười!"

Nhìn Thủy Liên Y cười liên tục, gọi lên lòng hiếu kỳ của Sở Mị Dạ.

" Khôi hài?"

"Tiểu Dạ! Cái đó! Chẳng có thể đứng lên trước không?" Tư thế này quá mập mờ, hắn vẫn còn đè ép ở trên người nàng!

Sở Mị Dạ ngồi dậy, Thủy Liên Y cuống quýt bò dậy.

"Bây giờ nói cho Bồn vương, tại sao lão đầu nàng nói kia, cùng đồ đệ của hắn có thể khiến Bồn vương cười!"

Thủy Liên Y lấy tay nâng cằm, hoan hỉ,phấn chấn,ngây ngất bắt đầu nói lời kịch kinh điển của danh hài Đông Bắc.

Bắt đầu thấy, hơn nửa đêm, bên trong Sở Vương phủ, trong phòng ngủ Mặc quốc Nhị Sở vương gia, truyền ra tiếng nữ nhân cười đứt quãng, sau đó truyền ra tiếng nam nhân cười nhẹ.

Tối nay, ánh trăng thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đối với hắn thực không biết nói gì

Ngày hôm sau, sau khi hùng đông.

Thủy Liên Y đổi nữ trang, ở dưới chúng nha hoàn hầu hạ kẻo sáng thu hoạch!

Sở Mị Dạ nhìn đến Thủy Liên Y theo phòng ngủ đi ra, mặt hắn căng thẳng, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười.

Nữ nhân này đêm qua không biết mỗi một kể chuyện cười cho hắn, làm cho trái tim bởi vì hàng năm chinh chiến mà tràn đầy giết chóc cùng huyết tính dần dần nảy sinh ra một chút âm áp. Nữ nhân này thật sự rất đặc biệt! Nàng không giống người khác e ngại hắn, nàng hội lấy lòng hắn, nhưng dùng là ý nghĩ thông minh của nàng, mà không phải thân thể mà nữ nhân thường dùng.

"Tiểu Dạ!" Trải qua một đêm chung sống hoà bình, Thủy Liên Y phát hiện Sở Mị Dạ người nam nhân này không hề giống đại đa số nam nhân tinh trùng đầy não, chỉ dùng nửa người dưới tự hỏi.

Tính cách của hắn tuy rằng nàng đến bây giờ còn không có thăm dò rõ ràng. Nhưng là nàng có thể nhìn ra được, người nam nhân này thực bá đạo, hắn muốn lấy được gì đó tuyệt đối sẽ không buông tha! Cho nên, hắn đến bây giờ còn không có đối với nàng dùng sức mạnh, chứng minh nam nhân cô đại này còn có chút tinh thần thân sĩ.

"Tiểu Y! Chuẩn bị đi nơi nào?"

"Ách. . . Ta muốn quay về Túy Phương viện!" Thủy Liên Y thực lo lắng cho Tiểu Kinh.

Sở Mị Dạ mày nhăn lại, có chút mất hứng"Tiểu Y thực thích cái chỗ kia?"

Ngừ khí của hắn tại sao chưa! Thủy Liên Y có chút bức bối.

"Đây không phải là địa phương Tiểu Dạ thích sao? Tiểu Dạ thích, Tiểu Y tự nhiên cũng thích!" Thủy Liên Y ngoài cười nhưng trong không cười. Sớm biết hôm nay, lúc trước hà tất phải làm! Tự tôn của nam nhân a, hại người rất nặng a!

Sở Mị Dạ đột nhiên lộ ra một tươi cười làm cho Thủy Liên Y đánh rùng mình.

"Tiểu Y! Một khi đã như vậy, bốn vương đưa nàng trở về!"

Hắn thần mã ý tứ? Về mặt tươi cười, hai mắt phóng điện, không phải phát bệnh bị coi thường, chính là hại lừa gạt! Hắn là không phải có ý đồ bắt lương?

Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt "Tiểu Dạ! Kỳ thật người ta không muốn quay về địa phương kia! Chính là, lo lắng an nguy của Tiểu Kinh! Chẳng cũng biết, ngày hôm qua Tiểu Kinh cùng ta thất lạc ở thời điểm ném tú cầu !"

"Tiểu Y! Không cần nghĩ quá nhiều! Bốn vương chính là gần đây không đi uống rượu hoa, cảm dục quá độ rồi!" Nói xong xoay người hướng cửa phủ đi đến. "Bốn vương bởi Tiểu Y ngồi lên kiệu đi!"

Thủy Liên Y oán hận đậm chân, theo trong lỗ mũi phát ra một cái hừ! Rượu hoa, cảm dục quá độ! Nam nhân chết tiết, nữ nhân gì đều chơi cũng không sợ AIDS! Xem ra nữ nhân cô đại thực không có bảo đảm a, nam nhân của chính mình cả ngày dạo thanh lâu, ai nha! Vừa nghĩ tới ở trên người nữ nhân khác đã dùng qua này nọ, cuối cùng còn muốn chinh đến thân thể của mình, chỉ là nghĩ khiến cho cả người nàng không thoải mái!

"Tiểu Y! Như thế nào còn không mau lại đây! Chẳng lẽ nàng nghĩ đi theo cỗ kiệu đi về sao?" Sở Mị Dạ ngồi vào cỗ kiệu, ở bên trong hô to.

"Đến đây!" Thủy Liên Y nhắc lên cung trang váy dài, một đường chạy chậm đuổi theo! Sở Mị Dạ chết tiết, nàng vừa mới thành lập ấn tượng tốt trong cảm nhận toàn bộ biến mất hầu như không còn rồi!

Đến Túy Phụng viện, Thủy Liên Y xuống cỗ kiệu cũng không để ý đến hắn, trực tiếp về tới lầu các của mình.

Mà Sở Mị Dạ sau khi thấy nàng rời đi, khoe miệng tươi cười lập tức biến mất.

"Làm cho Hương Di đến Nam lâu gặp ta!" Vứt một câu sau, cỗ kiệu bị trực tiếp nâng đến phía Nam lầu các xa hoa kia.

Hương di nom nóp lo sợ đi tới trước mặt Sở Mị Dạ, phù phù một tiếng quỳ xuống.

"Sở Vương! Không biết cho đòi lão nô tiến đến có gì phân phó?"

Sở Mị Dạ mắt lạnh nhìn tú bà Túy Phụng viện quỳ gối trước mặt.

"Ngày hôm qua Thủy Liên Y bị người dùng mê dược mê choáng váng, ngươi cũng đã biết?"

"A! Lão nô không biết a! Chính là Tiểu Kinh khóc suốt mướt chạy về nói Vương Phi không thấy, lão nô phái người đi Vương Phủ thông tri Vương gia! Nhưng là người phải đi nói Vương gia không ở Vương Phủ! Lão nô thật sự cái gì cũng không biết!"

Nhìn bộ dạng Hương di, nghe nàng nói, Sở Mị Dạ trực giác nàng không có nói dối. Bất quá, nữ nhân dùng tiền tìm người hại Thủy Liên Y sẽ là ai chứ? Trong mắt của hắn hiện lên một chút quang mang sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hơi có vị dấm chua

Thủy Liên Y chạy vào gian phòng, Tiểu Kinh thấy nàng thì nhào tới trên người nàng gào khóc kêu loạn.

"Tiểu thư! Hù chết Tiểu Kinh rồi ! Ngươi đã đi đâu?"

"Ngày hôm qua đụng phải kẻ xấu, suýt nữa trúng chiêu! Cũng may bản cô nương phúc lớn mạng lớn!" Thủy Liên Y thô lỗ cầm lên một quả táo hung hăng cắn một cái.

"Kẻ xấu? Trúng chiêu? Trời ạ!" Tiểu Kinh hoảng sợ, kéo áo ở cánh tay của Thủy Liên Y nhìn xem có bị thương không.

"Yên tâm đi! Không có sao! Đụng phải Sở Mị Dạ!"

Tiểu Kinh cong ngón tay lại thiếu chút nữa nhét vào trong miệng.

"Vương gia cứu người? Trời ạ! Anh hùng cứu mỹ nhân! Tiểu thư! Người có cảm động hay không!"

Cảm động? Thủy Liên Y đột nhiên nghĩ đến lời hôm nay Sở Mị Dạ nói! Còn châu mẫn, còn cảm dục quá độ! Tên háo sắc!

"Ta không có cảm giác đối với hắn!" Thủy Liên Y ăn xong quả táo, ngã xuống giường, tối hôm qua kể chuyện cười cho tên háo sắc kia, ngủ không ngon giấc, hiện tại thật mệt.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh bắt đầu nhìn nàng. "Coi như không có cảm giác, có thể chung đụng như bằng hữu!"

"Bằng hữu?" Thủy Liên Y đột nhiên phát lên một câu rất kinh điển. "Tiểu Kinh, ta kể cho muội một câu chuyện cười! Có liên quan bằng hữu!"

"Ừ!" Tiểu Kinh tò mò nhìn Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y xoay người, dùng cùi chỏ chống đỡ thân thể nằm nghiêng. "Tiểu Kinh! Muội biết, bằng hữu và thích khách khác nhau chỗ nào không?"

Tiểu Kinh suy nghĩ một chút, "Một là người tốt? Một là người xấu?"

"Khác biệt duy nhất của bằng hữu và thích khách chính là: thích khách thọc người một đao ở sau lưng, người quay đầu lại nhìn hắn rồi thống khổ nói: a, người là? . . . Mà bằng hữu thọt người một đao ở sau lưng, người quay đầu lại nhìn hắn thì kinh ngạc nói: a, YES người!"

Tiểu Kinh ngu roi "Có ý gì? Tiểu thư!"

Thủy Liên Y than thở! Không có văn hóa, thật là đáng sợ a!

"Tiểu Kinh! Ý của ta nói là, có lúc bằng hữu thường thường còn đáng sợ hơn người xấu! Người càng được người tin tưởng, càng sẽ hại người trong vô hình! Ta mới sẽ không làm bằng hữu với hắn! Bằng không lúc nào chết mình cũng không biết!"

Tiểu Kinh đột nhiên bắt lấy Thủy Liên Y, "Tiểu thư! Tiểu Kinh sẽ không hại người! Vĩnh viễn cũng không!"

Ách! Nha đầu này, phản ứng mãnh liệt như vậy làm gì a!

"Tiểu Kinh! Ta chỉ làm cái suy luận!"

"Tiểu thư! Tiểu Kinh vĩnh viễn không phản bội tiểu thư!"

"Tiểu Kinh! Muội đã tâm!" Nhìn bộ dáng Tiểu Kinh là chửi chửi khóc, Thủy Liên Y thật đúng là rất đau lòng, làm gì nói chuyện này khiến Tiểu Kinh nghi ngờ!

Đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó không đợi có người cho phép, cửa phòng bị đẩy ra.

"Vương gia!" Tiểu Kinh bịch một cái quỹ xuống.

Sở Mị Dạ nhìn tư thế hấp dẫn người của Thủy Liên Y trên giường, trên mặt căng thẳng hơi nhu hòa một chút.

"Người đi ra ngoài trước!"

"Dạ!" Tiểu Kinh cúi đầu ảo não thoát đi đất thị phi này! Sở Mị Dạ làm cho người ta cảm thấy bị áp bách rất mạnh a!

Thủy Liên Y từ trên giường ngồi dậy "Vương gia không phải tới ăn châu mận (có kỷ nữ hầu rượu) sao? Nhanh như vậy đã ăn xong rồi?"

Giọng nói của nha đầu này chua chát! Sở Mị Dạ đi tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng "Vì sao Tiểu Y không gọi Bôn vương Tiểu Dạ nữa?"

Thủy Liên Y phát hiện giọng nói của hấn tựa hồ mang theo một chút xú hài hước! Nhưng mặt vẻ mặt của hấn vẫn lãnh khốc, chẳng lẽ trực giác của nàng có vấn đề.

Lòng người khó dò a! Lòng của nam nhân như vậy càng thêm không cách nào suy đoán.

Đột nhiên lộ ra mặt cười nịnh nọt "Tiểu Dạ! Ta nói đùa với chàng !"

Đôi sắc mặt đúng là mau! Sở Mị Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của nàng, cổ tuyết trắng và xương quai xanh tinh xảo lộ ra, không nhịn được cảm hai vai của nàng đè nàng ở trên giường.

"Ách. . . ! Tiểu Dạ! Chàng đang làm gì vậy?"

"Ngày mai bốn vương phái rời khỏi Mặc thành trở về Uyên thành một chuyến! Đoán chừng phải hơn mười ngày mới có thể trở về!" Môi của hấn nói nhỏ ở bờ môi nàng.

"Ừ. . . Lên đường xuôi gió!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ly biệt ngắn thảng tân hôn

Trông mắt đen của Sở Mị Dạ càng ngày càng mờ tối, để nàng ở lại như vậy, tựa hồ không quá yên tâm !

"Tiểu Y! Nếu như Bồn vương muốn sùng nàng trước khi rời đi! Nàng có bằng lòng hay không?"

Ách . . . Thủy Liên Y vòng vo cặp mắt. "Tiểu Dạ! Gì kia! Mọi người đều nói ly biệt ngắn thảng tân hôn ! Chẳng trở về, cái đó. . . Chúng ta mới gì kia được không?"

Trở lại? Hẳn không muốn chờ lâu như vậy!

Cúi đầu hôn môi của nàng thật sâu, đầu lưỡi của hắn mạnh mẽ vọt vào trong miệng của nàng liếm cắn.

Vì sao hắn đột nhiên nhiệt tình như vậy? Thủy Liên Y bị hắn hù sợ! Bàn tay to của hắn chạy ở trên người của nàng, kéo ra áo ngoài áo lót của nàng.

Khi cảm thấy y phục của mình rời đi thân thể của mình, hai cánh tay có chút lạnh, nàng mới phục hồi tinh thần.

"Tiểu. . . Dạ!" Nàng vươn tay chống đỡ lồng ngực của hắn. "Chậm!" Thiếu chút bị nụ hôn của hắn hấp dẫn hết lý trí!

Sở Mị Dạ thờ hờn hên ngẩng đầu lên, thấy nữ nhân phía dưới áo không đủ che thân, ngực lộ ra hơn phân nửa! Mơ hồ có thể thấy nụ hoa màu đỏ kìa, bụng dưới căng thẳng.

"Tiểu Y! Bồn vương không muốn đợi!"

"Không phải. . . !" Thủy Liên Y đột nhiên đỏ mặt lên! "Tiểu Dạ! Ta. . . Bụng hơi đau, phía dưới có chút mát mẻ! Đường như. . ."

"Ừ?" Sở Mị Dạ cau mày.

Thủy Liên Y thống khổ nhìn hắn "Tiểu Dạ! Mau buông ta ra! Không được! Cái đó của ta đến rồi!"

"Cái đó? Cái nào?" Sở Mị Dạ thật sự không muốn buông nàng ra vào thời điểm máu chảy.

Thủy Liên Y ngượng ngập kéo đầu của hắn xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Mặt của Sở Mị Dạ tựa hồ hơi đỏ, nhanh chóng buông Thủy Liên Y ra.

"Tiểu Dạ! Ta đi vệ sinh!" Thủy Liên Y cảm thấy mình thật mất thể diện, không mặc y phục lao xuống giường.

Nhìn bộ dạng như lửa đốt của nàng, khoe miệng Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười. Nàng thật rất có ý tứ, khiến hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú! Tựa hồ, không thể quá nóng lòng đối với nàng!

Ngày thứ hai, Sở Mị Dạ rời đi Mặc thành, mang theo mấy thân tín chạy tới Uyên thành. Bảo Trình ngự Thiên phái người bảo vệ Thủy Liên Y. Thủy Liên Y được tiếp về vương phủ, Tiểu Kinh cũng vui vẻ đi theo.

Lúc Thủy Liên Y lên đường, còn vẫy tay từ biệt Hương di, nói với Hương di nếu như nàng bị khi dễ còn có thể trở lại.

Lúc ấy Hương di lệ rơi đầy mặt rồi ! Ngàn vạn lần không được a! Nàng không muốn bị cặp mắt hung ác của vương gia nhìn chằm chằm! Quá con mẹ nó hù dọa rồi !

Về phần hai con gà đất kia . . . Ách! Hai Phượng, thấy Thủy Liên Y rời đi, vui mừng kích động ! Con mẹ lỏng lẻo này đi, Túy Phượng viện sẽ không còn ai đẹp hơn họ! Họ chính là hoa khôi hàng đầu!

Đồ mờ hôi. . . Như thế, Túy Phượng viện cách đóng cửa cũng không xa!

Vào Sở vương phủ! Thủy Liên Y ở trong phòng ngủ thật to của Sở Mị Dạ, nằm ở trên giường thật to kia! Ngay cả Tiểu Kinh cũng được an trí ở một gian phòng đơn độc. Sở Mị Dạ nghĩ rất chu đáo!

Mấy ngày đã qua, Thủy Liên Y tựa hồ không cảm thấy gì với việc Sở Mị Dạ rời khỏi. Nhưng liên tiếp hơn mười ngày, nàng thậm chí có chút buồn bực không vui rồi !

Người nói không giữ lời, nói hơn mười ngày sẽ trở lại. Nhưng đã qua hơn mười ngày rồi, hoàn toàn không có chút tin tức! Hẳn thật không xem nàng là món ăn chứ!

Thủy Liên Y hận hận, một mình ngồi ở trong đình viện hờn dỗi!

Đột nhiên. . . Con người nàng giật giật. Vì sao không ra ngoài? Nghĩ tới đây, nàng tìm Tiểu Kinh như tên trộm, nói cho nàng việc muốn lên ra phủ!

Tiểu Kinh biết được rồi, liều mạng lác đầu, nàng quá rõ nàng ấy rồi! Đây là nhân vật ra cửa thì tuyệt đối gây họa, nếu lại bị kẻ xấu xa bắt, nàng cũng không có đầu giao phó với Sở vương gia!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thiếu chút nữa bị đụng chết

Bất quá! Thủy Liên Y đã quyết định chuyện gì, chắc chắn sẽ không thay đổi. Cũng không biết nàng trộm được hai bộ quần áo nam nhân ở đâu, tự mình thay, còn cưỡng ép Tiểu Kinh thay. Tuy rằng hơi lớn chút, bất quá vừa vặn có thể che bộ ngực không có buộc chặt! Thoạt nhìn có bộ dáng mỹ nam tử!

Soi vào gương, Thủy Liên Y luôn cảm thấy có chút bất mãn.

"Đường như da mặt quá mức tỉnh tề rồi! Thoạt nhìn rất được a!"

"Tiểu thư! Người thực gầy a!" Tiểu Kinh nghi hoặc.

"Ta nói là thụ BL!"

"Tránh cái gì?" Tiểu Kinh khó hiểu!

"Ai nha! Muội không hiểu! Chính là Long Dương các người thường nói! Đồng tính a!"

"A."! Tiểu Kinh bụm miệng "Tiểu thư! Người là nữ!"

"Ta biết ta là nữ! Rất rõ ràng!" Thủy Liên Y cúi đầu xem đã biết mình mặc nam trang như trước che không được đầy đủ, bất quá, nàng cũng không muốn ghìem chết chính mình, hôm nay trời nóng a!

Tất cả chuẩn bị xong, hai người vụng trộm chui vào giỏ lớn ở trong xe ngựa bình thường đi bên ngoài mua đồ cho phòng bếp, hữu kinh vô hiểm thế nhưng chạy ra khỏi Vương Phủ.

Ở thời điểm xe ngựa dừng lại, hai người vụng trộm chuồn xuống xe ngựa, một đường chạy chậm chui vào một cái ngõ nhỏ.

"A!" Thủy Liên Y vỗ vai Tiểu Kinh một cái.

"Tiểu thư! Chúng ta đi đâu?"

"VẬY còn phải nói! Đương nhiên là Kim Phong Phường phồn hoa nhất Mặc thành rồi!"

Hai người một đường đi bộ, đi tới địa phương ném tú cầu lần trước, chỉ tiếc náo nhiệt ngày ấy hôm nay không có! Bất quá Thủy Liên Y vẫn thật vui vẻ, bởi vì nàng thấy được xiếc ảo thuật đầu đường! Phải biết rằng, xiếc như vậy nàng bình thường chỉ có thể ở trên TV mới nhìn đến, còn không có nhìn chân thật như vậy nha!

Dân chúng cổ đại đều thực giản dị, nàng cùng Tiểu Kinh nữ giả nam trang đều không có người nhìn ra được. Thủy Liên Y nghĩ, nếu ở hiện đại, chỉ sợ sớm bị vạch trần rồi! Trách không được trong phim truyền hình hay diễn đoạn nữ giả nam trang, xem dạng này nhóm biên kịch cũng xuyên qua quá!

Đứng ở trên đường, mặc danh kỳ diệu nở nụ cười.

Ngay tại lúc nàng âm thầm cảm khái, một tuần mã từ đằng xa gào thét mà đến, trên đường dân chúng tranh nhau trốn chạy. Xem tình huống giao thông ở cổ đại quả thật không phải tốt lắm! Hiện đại đều là xe trốn người! Cổ đại này đều là người trốn xe a!

Sao lại thế này? Không đợi nàng lấy lại tinh thần, đã bị Tiểu Kinh bắt lấy cánh tay kéo đến bên cạnh.

Tuần mã "Suru" theo bên người các nàng chạy qua, thiếu chút nữa đụng vào các nàng.

"Người nào a?" Thủy Liên Y sợ tới mức sắc mặt xanh mét. Xem ra cổ đại không đèn xanh đèn đỏ điểm ấy vẫn cần học tập văn minh hiện đại!" Chạy đi đầu thai a! Trên đường nhiều người như vậy, chạy nhanh như vậy làm gì?" Nàng kêu to.

Tuần mã vốn đang chạy "Hí" một tiếng dừng lại, quay ngược đầu lại, bốn chân, dậm dậm đi tới trước mặt nàng, tiếp theo một người từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Người tới về mặt cảm xúc nhìn nàng, "Người đang ở đây nói ai?" Thanh âm của hắn thực bá đạo, tựa hồ lộ ra hân địa vị cao.

"Tam Tam vương gia!" Tiểu Kinh sợ tới mức hư thoát, vội vàng túm tay áo Thủy Liên Y.

Tam vương gia? Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt nam nhân trước mặt! Tuy rằng thực anh tuấn nhưng là phi thường tà khí! Nàng nhận ra hắn! Là nam tử mặc cẩm bào màu lam ở Túy Phụng viện ngày ấy! Tam vương gia kia! Vừa nghĩ tới hành vi xấu xa của hắn nàng thấy ghê tởm.

Sở Húc Nhật nhìn chằm chằm mặt của nàng, trên khuôn mặt tà khí lộ ra một chút ý cười"Nguyên lai là cô nương Túy Phụng viện! Thật rảnh rồi a, đến Kim Phong phường tìm nam nhân sao?" Thanh âm của hắn cực lớn, hận không thể để tất cả mọi người nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Nàng bắt đầu nổi bão

Chiều này quả nhiên hiệu quả, người chung quanh bắt đầu nghị luận.

"Trách không được bộ dạng yêu mị như vậy, nguyên lai là nữ tử thanh lâu, bắt quá xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ta thật muốn đi gặp nàng nha! Cô nương, người tên gì a!" Một người nam nhân mê đắm nhìn chằm chằm nàng.

"Nhìn dáng người! Không biết còi hết sẽ câu hồn như thế nào a!" Lại có người đáng khinh cười.

Mẹ nó! Ngực của nàng ở dưới nam trang dài rộng căn bản là không rõ ràng, còn dáng người! Ánh mắt không phải bị cắt trâu dính vào đi! Thủy Liên Y nhú mày, lôi kéo tay Tiểu Kinh chuẩn bị rời đi! Nàng nên nhớ! Tam vương gia này thoát nhìn chính là thổ phỉ, tuy rằng rất tuấn tú, nhưng là ánh mắt thực tà ác! Tuyệt đối không phải chính nhân quân tử!

"Cô nương Túy Phụng viện, không phải tìm đến nam nhân đấy sao? Nhìn đến bản vương vì sao phải rời đi đâu?" Sở Húc Nhật ngăn ở trước mặt nàng, vẻ mặt tươi cười!

Mẹ nó! Thật sự là mình đao dễ tránh, ám tiễn khó phòng a! Nam nhân không biết xấu hổ này!

Thủy Liên Y cắn môi, giận đến bạo liệt! Nàng ngại mắng hắn, hắn lại vẫn đưa tới cửa .

Xuất kỳ bất ý* , nàng cười quyến rũ.

*hành động bất ngờ, không để cho người ta đề phòng.

Sở Húc Nhật bị nụ cười câu người trên mặt nàng biến thành hoảng hốt.

"Đi tìm chết!" Nàng quát to một tiếng, đai đỏ Taekwondo không phải để không! Màu đỏ chính là màu nguy hiểm, công kích của nàng cũng xem là tốt! Đá miệng mũi hắn đỏ máu quả thực là trò trẻ con!

Vốn lấy công phu của Sở Húc Nhật hoàn toàn có thể né tránh công kích của nàng, nhưng là bị nụ cười của nàng hấp dẫn, nhất thời trầm mê, chờ lúc hắn tránh né, chân của nàng đã qua đến đây!

A! Bụng kín mít. Cũng may không làm cho nàng đá đến trên mũi. Bắt quả một cước này thực đau! Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lập tức sưng đỏ . Trong mắt Sở Húc Nhật xuất hiện lệ khí.

Thủy Liên Y đắc ý nhìn của hắn, "Thế nào? Thoải mái sao?"

Nụ cười tà khí trên mặt Sở Húc Nhật biến mất, nữ nhân đáng chết này.

Thủy Liên Y ra về không tức chết hắn sẽ không thoải mái. "Tam vương gia, về sau nhớ lấy, nữ nhân ngực lớn eo nhỏ, phóng đảng phong tao, không phải đào tú tiền người, chính là phóng người một đao! Năm tháng nam quái nữ yêu này, cần thận trùng chiêu nha!"

Tiểu Kinh quả thực sợ cháng váng, "Tam vương gia, ngài không có sao chứ!" Nàng chạy lên, nhưng là bị Sở Húc Nhật một chương vỗ vào ngực đẩy ra!

"A!" Tiểu Kinh kêu đau ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi. Một chương kia của hắn thật sự dùng sức, tất cả phần nộ đều phát tiết ra.

Thủy Liên Y nâng Tiểu Kinh dậy lấy khăn lau vết máu bên khóe miệng nàng, "Vì sao muội làm vậy?" Nhìn đến Tiểu Kinh học máu, nàng hoảng.

Tiểu Kinh lắc lắc đầu"Ta không sao! Tiểu thư cấp Tam vương gia bồi tội đi!" Lôi kéo nàng cấp Sở Húc Nhật quỳ xuống, lúc này xong rồi! Tiểu thư thế nhưng thương tổn Tam vương gia, nếu luận hình phạt, từ hình đều có!

Nàng mới không cần cấp hấn quý xuống đâu! Giãy ra tay Tiểu Kinh, Thủy Liên Y đối diện hai mắt Sở Húc Nhật, trong mắt của hấn có sát ý.

"Ngươi nha!" Nàng duỗi ra ngón tay chỉ vào hấn, không để ý sắc mặt thô bạo của hấn.

"Ngươi trời sinh chính là loài dưa chuột, thiếu đánh! Sau này là cây óc chó, thiếu đập! Cả đời là mô tô, thiếu đá! Tìm vợ là đình ốc, thiếu ninh!" Không để ý Tiểu Kinh ngăn trở, vọt tới trước mặt của hấn chỉ vào mũi hấn nằng to.

"Ngươi nói ngươi, cho ngươi luyện đao, ngươi luyện kiếm, ngươi còn rút kiếm không luyện, luyện hạ kiếm! Kim kiếm không luyện, luyện Ngân Kiếm! Cho ngươi kiếm tiên ngươi không lo, ban thường ngươi Kiếm Thần ngươi không làm, không chết da dày mặt khốc hồ phải làm người kiếm!" Lúc này nổi bão hoàn toàn không chú ý tới người chung quanh há hốc mồm, Tiểu Kinh hư thoát, cùng Sở Húc Nhật nhú mày.

"Danh thắng ngươi đi qua toàn bộ biến di tích, di tích ngươi đi qua toàn bộ biến thành lịch sử!" Nàng hung thần ác sát"Ngươi này gieo hại tai họa ngàn năm! Cận bả để tiếng xấu muôn đời!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳen: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hậu quả thực nghiêm trọng

Lặng ngắt như tờ.

Ui da? Vì sao trên đường im ắng thế này! Thủy Liên Y nhìn xung quanh, phát hiện mọi người xung quanh biến mất toàn bộ, các cửa hàng hai bên đường đều đóng cửa ngừng kinh doanh. Tiểu Kinh như gió thổi lá rụng, lung la lung lay sắp ngã sắp xuống. Một trận gió thổi tới, giấy rách trên đường với giấy rách trên không trung nhảy múa, sau đó dừng ở trước chân Thủy Liên Y, có chút quái dị.

Thấy mặt Sở Húc Nhật sẫm xanh mét như một tờ giấy, gương mặt xinh đẹp tức giận vằn vẹo biến hình, các đốt ngón tay nắm chặt trở nên trắng bạch đang run rẩy.

"Tam. Tam vương gia! Ngài tha tiểu thư đi! Ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân! Van xin ngài!" Tiểu Kinh quý xuống dập đầu.

Thủy Liên Y kéo nàng đứng lên"Muội cầu xin hấn làm gì? Ta không làm gì hấn!" Nhìn mặt hấn sưng đỏ, có chút chần chờ!"Cho dù là thế thì sao? Cùng lắm thì bồi thường hấn tiền thuốc men!" Khoan đã! Vừa rồi hấn còn đánh bị thương tiểu Kinh đó! Coi như báo thù!

Tiểu Kinh giãy tay khỏi Thủy Liên Y không được, cúi xuống dập đầu cầu xin Sở Húc Nhật tha thứ, thậm chí lúc này hoàn toàn hồng bết rồi!

Sở Húc Nhật âm trầm"Xem ra! Vương huynh không dạy dỗ nàng tốt!"

Á? Thủy Liên Y trừng mắt!

"Dù sao nàng chính là hàng rách nát mà Vương huynh không cần! Hãy để cho bốn vương dạy dỗ cho nàng biết làm như thế nào để trở thành một nữ nhân tuân thủ bốn phận!"

Rách nát? Nàng nhú mày.

"Ngươi mới rách nát. Á!" Cả người tê rần, không động đậy được. Miệng há một nửa, còn chưa kịp khép lại! Trừng mắt nhìn hấn! Hấn muốn làm cái gì?

Sở Húc Nhật điểm huyệt đạo của nàng, ôm nàng lên ngựa.

"Tam vương gia! Tha tiểu thư nhà ta ra!" Tiểu Kinh quý khấn cầu. Xong rồi, không phải muốn đem tiểu thư tới đại lao Hình bộ chứ! Nàng sợ run cả người.

"Trở về nói cho Hương mama của các ngươi biết! Nữ nhân này bốn vương đem về dạy dỗ! Sống hay chết, không liên quan đến Túc phượng viện!" Hai chân Sở Húc Nhật dùng sức, thúc ngựa chạy đi.

Thảm! Xong rồi! Hồng bết! Roi vào tay Tam vương gia, tánh mạng tiểu thư khó giữ được!

Xem ra hiện tại Tam vương gia cũng không biết tiểu thư bị đón trở về Vương Phủ! Trời ạ! Bây giờ Sở vương gia không có ở đây Mặc thành, nên làm cái gì bây giờ? Tiểu Kinh sợ hãi, lập tức chạy về Vương Phủ, trước tiên đem mọi chuyện nói cho Trình tổng quản biết, xem hấn có năng lực cứu tiểu thư hay không!

Không để ý ngực mình đang đau đớn, tiểu Kinh cố gắng chạy về Sở Vương phủ.

Húc Vương Phủ!

Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y xuống ngựa, đi về đình viện.

Bên trong phủ, thị vệ thấy Vương gia hỏi phủ, trên mặt sung đỏ, còn ôm một nam nhân! Toàn bộ kinh ngạc, xảy ra chuyện gì vậy? Cả đám đều ngây ra như phỗng đứng một bên.

Đến Húc Vương Phủ làm việc, mới vừa đi ra khỏi cửa Trình Ngự Thiên nhìn thấy Thủy Liên Y mặc nam trang đột nhiên sững sốt! Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng xuất phủ lập tức phóng ngựa rồi đi.

Sở Húc Nhật xuống ngựa, không chú ý đến bọn thị vệ, trực tiếp khiêng Thủy Liên Y trở lại phòng ngủ. Hung hăng ném nàng xuống giường!

Ai u! Đau đến rớt nước mắt, nhưng nàng lại nói không nói được, hần điểm huyết của nàng, làm cho ngay cả miệng của nàng cũng không khép được! Tên nam nhân đáng chết này, không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.

Sở Húc Nhật nhìn nàng đau, khuôn mặt nhỏ nhắn rơi lệ, đột nhiên có một loại khoái cảm.

"Sao ngươi không mắng nữa? Mới vừa rồi không phải mắng rất hăng sao?" Hần đắc ý nhìn nàng.

Ngươi NND! Nếu lão nương có thể nói chuyện, mắng cho ngươi chết không có chỗ chôn! Thủy Liên Y mở to mắt, hận không thể dùng ánh mắt giết hần.

Sở Húc Nhật giật dải dây buộc trên đầu nàng xuống, làm cho mái tóc của nàng xõa ra hết, khiến hần kinh ngạc hết sức!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cao thủ taekwondo

Hần sờ sờ khuôn mặt Thủy Liên Y, "Quả thật là nữ nhân yêu nghiệt! Lần trước bốn vương muốn sủng hạnh nàng, nhưng nàng không biết tốt xấu nhảy vào ao hoa sen! Hừ hừ!" Hần cười lạnh.

Thủy Liên Y trong lòng chấn động, chẳng lẽ lần trước hần muốn bắt chính với Thủy Liên Y này, nàng không theo mới nhảy xuống nước tự sát? Tam vương gia này chính là thủ phạm tạo thành Thủy Liên Y chết đi?

Sở Húc Nhật cúi đầu ở bên tai của nàng thổi khí, "Mạng của nàng rất lớn! Bất quá, đáng tiếc là, thần chí bị sặc nước không rõ! Ngay cả bốn vương cũng không nhớ rõ!" Nói xong lại nghĩ tới một việc "Giống như nàng cũng không nhận thức vương huynh kia của ta!"

Tam vương gia này là người bên ngoài vừa mới tiến thành a! Nàng cùng Sở Mị Dạ đã hòa hảo rồi, hần chẳng lẽ không biết?

Bất quá Sở Húc Nhật tựa hồ hiểu lầm nghi hoặc trong mắt nàng.

Cười ha ha nhìn nàng, "Nàng muốn biết vì sao ngày ấy vương huynh lại xuất hiện ở Túy Phụng viên đúng không?" Không thèm nhìn nàng cảm tức "Chính là nhìn đến vương huynh cả ngày vì tiện nhân ngươi mất hồn mất vía trong lòng không thoải mái, làm cho hần tận mắt thấy tiện nhân ngươi thần phục ở dưới thân bốn vương, hần đối với nàng sẽ chết tâm!"

Thủy Liên Y nghe hần nói như vậy, trong lòng có chút trầm xuống. Nguyên lai Sở Mị Dạ kia vẫn đối với Thủy Liên Y này nhớ mãi không quên! Nhưng là. Nàng tại sao phải rồi rầm đầu!

"Nghe đến vương huynh đối với nàng còn lưu tình ý, có phải rất vui vẻ hay không?" Hần cười tà, nhìn ánh mắt giết người của nàng, ánh mắt hần tối sầm lại đột nhiên cúi đầu, hôn lên nàng.

Ách ách! Lưu manh này! Thừa dịp nàng không khép miệng được, thế nhưng lè lưỡi ở trong miệng nàng phiến giang đảo hải! A! Ta chính là tàu tử của hần nha! Nam nhân xấu xa loạn luân! Không thể cắn đầu lưỡi của nàng! Đau quá! Thủy Liên Y bị hần nhục nhã đến muốn khóc! Nhưng là cả người cứng ngắc, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần chà đạp miệng nhỏ của nàng.

Ném nàng thật sự rất thơm ngọt! Sở Húc Nhật hôn nàng không buông ra được. Thẳng đến mút vào làm cho miệng nhỏ của nàng chảy ra tơ máu, hần mới muốn ngừng mà không được ngắt đầu. Thấy vẻ mặt nàng muốn giết chết hần, làm cho hần khoái cảm mủi phần.

Piu——! Giải khai huyết đạo của nàng, cả người nàng cứng ngắc, hần cảm thấy khó chịu!

Tay chân run lên! Thủy Liên Y phát hiện mình có thể động, lập tức về mặt sát khí đá hướng hần. Cũng dám phi lễ nàng, còn cắn miệng của nàng như cắn chân gà! Nàng đòi này chỉ cho Sở Mị Dạ một cái nam nhân vô lương hôn như vậy đủ rồi! Nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, nàng cảm thấy phi thường ghê tởm,

không khỏi dùng tay áo dùng sức lau miệng môi.

Sở Húc Nhật né tránh chân của nàng "Nàng chừng nào thì trở nên mạnh mẽ như vậy?" Ngắm lại Thủy Liên Y yếu đuối ngày ấy quỳ xuống trước hắn về mặt không hiểu. Ngẩn ngẩn mấy ngày vì sao tính tình hoàn toàn không giống với lúc trước! Nhìn nhìn động tác nàng lau miệng, trong mắt của hắn xuất hiện tức giận.

Bị người hại chết thời điểm liền thay đổi! Thủy Liên Y trong lòng oán hận! Nhưng cái chân lại đá hướng lồng ngực của hắn.

Đây là công phu gì? Sở Húc Nhật trốn tránh, động tác của nàng thực thành thạo, không hề giống như bộ dáng mới học võ công! Thủy Liên Y không phải tiểu thư khuê các sao? Lúc nào lại có công phu rồi?

"Đá trước!" Chân phải nàng đạp khớp xương phía bên trái xoay tròn, hai tay nắm lại đặt ở bên sườn; Đồng thời, chân phải xoay làm trục quay gối nâng lên. Khi chân của nàng nâng tới trình độ cao nhất định, các khớp xương hướng phía trước đưa, đỉnh hướng phía trước, cẳng chân lấy đầu gối làm trục hướng phía trước đá ra, rất có lực, cả chân đá thẳng.

A? Sở Húc Nhật né tránh! Còn có chiêu số? Vốn chế phục nàng dễ dàng, nhưng hắn muốn nhìn nàng rốt cuộc còn có trò xiếc gì!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bị hấn khi dễ

Bị hấn tránh thoát? Nàng nhú mày "Chân sau liên kích!"

Hừ! Chân sau liên kích là cùng một chân liên tục tiến hành hai lần công kích! Đây là động tác cực khó trong Taekwondo, nhìn hắn còn có thể trốn được.

A! Ngực trúng một cước, ánh mắt Sở Húc Nhật như đom đóm, hiện lên lệ khí. Lại bị nàng đá trúng, hắn thực phần nộ. Chưa từng có nữ nhân dám đối với hắn như thế!

Nhanh như tia chớp tránh thoát công kích của nàng, trực tiếp một chưởng đánh vào phía sau lưng của nàng.

A! Thủy Liên Y đau kêu. Chưởng lực của hắn thực cường, đánh cho nàng đau quá.

"Nên đến lượt ta rồi!" Hắn âm trầm theo phía sau nàng ôm nàng. Hai tay trực tiếp bóp lên hai nơi cao thẳng.

"Lưu manh!" Nàng kêu to dùng khuỷu tay đỉnh hắn. Bị hấn trái tránh phải tránh như thế nào cũng không đánh được hắn, mà nàng bởi vì hắn bóp mà đau đến nhếch miệng.

"Nếu ngoan ngoãn, bốn vương sẽ ôn nhu! Nếu không. . . ." Trên tay hắn dùng sức, hai luồng dây da thật sự rất xúc cảm.

Thủy Liên Y kêu đau, hắn vũ nhục nàng như vậy! Mẹ nó! Nơi này của nàng mới bị Sở Mị Dạ chạm qua, nam nhân đáng chết này!

A! Đau đến rên rĩ! Bộ ngực làm sao lớn như vậy! Dễ dàng bị bắt được! Đáng người này so với thời điểm nàng ở hiện đại còn tốt hơn! Đến E đi! Lớn hơn nàng một cup! Phi. Lúc nào! Còn có thời gian nghĩ những thứ loạn mã thất tao gì đó!

Thanh âm của nàng thực mất hồn! Hai tay càng thêm dùng sức xoa nắn, chỗ xúc cảm tốt kia làm cho Sở Húc Nhật dục hòa bay lên!

Hắn dùng lực vỗ về chơi đùa làm cho nàng đau đến thét chói tai, người nam nhân này rất biến thái! Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Người biến thái! Lưu manh!" Nàng bị hấn từ phía sau ôm chặt lấy, nàng dùng sức tả hữu loạn đá lại đá không thoát sự kiềm chế của hắn.

Sở Húc Nhật về mặt âm tà, "Bốn vương hôm nay khiến cho nàng học được như thế nào lấy lòng nam nhân!" Dem nàng hung hăng ném tới trên mặt giường lớn xa hoa!

A! Hồng của nàng rơi xuống mau chặt đứt! Nàng đau đến nhú mày, không chờ lăn sang một bên, Sở Húc Nhật như lang như hổ đánh tới, trực tiếp đặt nàng ở dưới thân, hai tay đè lại hai tay của nàng, đùi đè lại chân của nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

"Gặp qua người vô sỉ! Còn chưa có thấy qua heo vô sỉ giống như người!" Hắn cúi đầu ở hôn cổ nàng, cả người nàng phát run." Tại sao có thể nói người giống heo! Người ngay cả heo cũng không bằng! A!" Môi của hắn hung hăng hôn lên nàng, răng nanh hung hăng cắn môi của nàng, một chút vị đạo huyết tính, môi của nàng bị cắn phá.

"Nàng còn dám mắng một câu thử xem?" Hắn âm trầm nhìn nàng. "Nàng mắng một câu ta cắn nàng một ngụm!"

"Có bản lĩnh người buông ra ta!" Nàng kêu to, thầm nghĩ trong lòng không xong! Người nam nhân này không giống với Sở Mị Dạ, hẳn là người điên! Là biến thái!

Hừ. Hắn cười lạnh, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, trong mắt của hắn đột nhiên xuất hiện một chút hận ý! Không biết vì sao, Thủy Liên Y cảm giác hận nàng.

Piu. ! Hắn lại điểm trúng huyệt đạo của nàng, hai chân hai tay của Thủy Liên Y không thể động đậy, trừ bỏ há miệng còn có thể nói chuyện, thế nhưng vừa giống như bị tê rần. Hai tay mở ra, đầu thân thể cùng chân thành một đường thẳng tắp. Cứ như vậy giống thập tự giá giữa mặt ngã xuống giường.

Hắn lộ ra cười tà, "Tiểu tiện nhân! Ngày ấy nàng tìm chết, nhưng có năng lực thế nào? Bốn vương gia muốn nữ nhân còn chưa từng không chiếm được! Chờ bốn vương chơi đã, sẽ ném nàng tới đại lao cho tử tù chơi!"

Ác độc! Ghê tởm! Ác hàn! Thủy Liên Y cắn môi.

"Như thế nào không ra tiếng rồi? Sợ?" Hắn khiêu khích!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Làm nhục không cam lòng

"Stop! Lão nương không lên tiếng, người xem lão nương là mèo bệnh à? Lão nương không có lời gì để nói với người uống nhiều máu hươu (háo sắc) như người!"

Sở Húc Nhật lộ ra gương mặt lo lắng "Chỉ sợ một hồi nàng sẽ khóc cầu xin ta!"

Thủy Liên Y giật mình, nàng đã nghe Tiểu Kinh nói, Tam vương gia này mặt ngoài không nhìn ra hung tàn, nhưng thực chất bản tính lại vô cùng ác độc! Hôm nay nàng thành miếng thịt trên thớt, có lẽ dữ nhiều lành ít! Một cô gái hiện đại thủ thân như ngọc như nàng, thật chẳng lẽ sắp bị tên cầm thú này cưỡng bạo?

Tiểu Dạ, bây giờ người ở nơi nào? Không phải nàng muốn khóc, nhưng nước mắt không chịu không chế!

Sở Húc Nhật cúi đầu dùng đầu lưới liếm liếm nước mắt chảy xuống của nàng.

"Thế nào? Sợ?"

"Người là cặn bã!" Nàng khinh thường nói chuyện với hắn, Thủy Liên Y im lặng, nàng không muốn cầu xin tha thứ! Cùng lắm thì chết!

Hắn cầm hận nàng không nhìn mình, mắt Sở Húc Nhật lộ ra hung ác, từ từ bắt đầu cời y phục của nàng. Tay của hắn hết sức chậm chạp, tựa hồ mỗi một động tác đều đang lăng trì tự ái của nàng.

Khí lạnh đánh tới, cảm thụ y phục bị cời ra, nàng tròn to hai mắt. Cầm tức nhìn mặt cột nhà của hắn, "Có giới thì giết chết ta đi!"

Hắn lắc đầu, cời áo khoác nàng xuống, quơ quơ ở trước mặt nàng rồi ném tới trên đất.

"Có gan thì người giết ta! Đừng tìm lão nương chơi trò chơi cời quần áo!" Má nó! Lưu manh đáng chết!

Lúc này đang là mùa hè, bản thân mặc quần áo cũng không nhiều, cời bỏ áo khoác chỉ còn một cái áo xanh biếc, áo này trên che ngực dưới che bụng, cả ngực bụng đều được che lại. Chẳng qua là bộ ngực của Thủy Liên Y hết sức đầy đặn, cho dù nằm giữa hai phần ngực cao thẳng vẫn được miêu tả sinh động, dùn áo lên như sắp rách ra.

Ánh mắt của Sở Húc Nhật trở nên tối, Thủy Liên Y biết tại sao hắn lại có phản ứng như vậy, giống như lần đầu tiên nàng thấy thân thể này cũng sợ hết hồn.

Khóe miệng hắn khẽ động, thật đúng là một báu vật!

"Người." Thấy hắn đưa tay qua đây, nàng không nhịn được ra tiếng.

"Hiện tại Bốn vương rất muốn hiểu rõ, cảm giác làm với nàng sẽ mất hồn cỡ nào!" Hắn cời dây áo của nàng ra, kéo xuống ở trước mặt nàng! Nhất thời, phần đầy đặn tuyết trắng giống như đào mặt hiện ra ở trước mắt.

Thủy Liên Y xấu hổ nhắm mắt lại, mình sắp bị phá hủy! Thân thể này đời này đã bị hai nam nhân này thấy! Mặc dù ở thời đại nàng thì rất bình thường!

Người nào không có mấy bạn trai! Người nào không có trải qua mấy lần thử nghiệm thân thể nam nữ! Nhưng nàng còn chưa có nam nhân mình yêu, còn chưa có được nam nhân mình yêu chạm vào, đã bị tên cầm thú này làm bẩn, nàng không cam lòng a!

Chẳng lẽ mình thật sắp bị nam nhân này vũ nhục? Bị hấn lăng nhục còn không bằng sớm cho Sở Mị Dạ! Không biết vì sao sao trong đầu nàng xuất hiện gương mặt lạnh lùng của Sở Mị Dạ!

"Ừ!" Một tiếng thờ gấp, hấn cúi đầu găm nút ngực nàng.

Bị một nam nhân xa lạ đối đãi như thế khiến cảm giác nhục nhã cuộn cuộn tới giống như nước Trường Giang. Thủy Liên Y không chịu nổi nữa, "Van cầu người! Giết ta đi!"

Găm cắn hương vị ngọt ngào của nàng, cảm phần đầy đặn của nàng, mút vào, ấn xuống từng vết tím bầm trên thân thể tuyết trắng của nàng.

Nụ hôn của hấn khiến nàng rất đau, rất sợ! Ngực truyền đến cảm giác tê dại lại đau nhói, nàng hồng mắt.

Ở nơi không có vương pháp này, thời đại cá lớn nuốt cá bé này, phái nữ không hề được tôn trọng! Hung hấn thì như thế nào? Nàng căn bản không thể bảo vệ mình.

Sở Húc Nhật đột nhiên dừng động tác lại, xoay mặt nàng lại vừa đúng có thể đối diện hai mắt của hấn, nhìn cặp mắt đầy nước của nàng, hấn cau mày "Chẳng lẽ Bồn vương gia làm chưa đủ nhục đạo sao? Hoặc là. . . . Nàng thích Bồn vương trực tiếp tiến vào ?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Tồn thương hấn vì tự vệ

Thủy Liên Y có chút cầu xin nhìn hấn, "Đừng đối với ta như vậy! Điều kiện gì ta cũng đáp ứng người!" Nói giỡn, nàng cũng không thể bướng bỉnh tiếp! Mềm mại tức thời có thể sẽ cho mình đường sống. Nếu như hấn thật cường bạo mình, như vậy thật sống không nổi nữa!

Hừ! Hấn cười lạnh, "Không người nào có thể ở trong cây bôn vương tha thứ sau khi đã đắc tội với bôn vương! Nhưng. . . . Nếu như nàng biết lấy lòng Bồn vương! Bồn vương tuyệt sẽ không ném nàng cho nam nhân khác!" Giống như là cam kết cái gì, hấn cúi đầu, hôn nàng, lần này nụ hôn nhẹ nhàng, không khiến môi của nàng chịu tội.

Nếu như chết là tốt! Trong lòng nàng nghĩ như vậy, chết, cho dù bị hiếp xác, cũng không liên quan chuyện của nàng! Nhưng! Hiện tại nàng ngay cả chết cũng chết không được!

Không nhận được buồn bã cho mình, trong lòng càng tưởng niệm Sở Mị Dạ! Tại sao ban đầu không nghe lệnh hấn!

"Nhìn xem! Nàng không phải rất hài lòng biểu hiện của Bồn vương sao!" Hấn tức giận, đem tay vươn vào trong quần lót của nàng, luồn vào vuốt ve bóp đùi nàng, sau đó di động lên từng chút, ngón tay tựa hồ đụng phải một tầng cách trở, không khỏi sùng sốt một chút.

"Không cần!" Đi tới cổ đại thì nàng tự làm một cái quần lót, bởi vì nàng không chấp nhận được quần áo ít ỏi của nữ nhân cổ đại. Đạo phòng tuyến cuối cùng rồi! Nếu lại bị hấn xông phá liền hoàn toàn OVER rồi!

Sở Húc Nhật cúi xuống quần ngoài và quần lót nam trang của nàng, thấy chỗ đó của nàng có một cái quần ngắn khác với người khác, trong lòng có chút nghi ngờ. Thủy Liên Y này khác những nữ nhân khác!

"Mặc thêm một cái mà thôi! Có thể có tác dụng gì?" Hấn để tay ở bên eo của nàng, chỉ cần nhẹ nhàng xé ra, thêm một cái cũng chỉ là uổng công.

Thủy Liên Y cắn cắn đôi môi, "Tam vương gia! Chẳng lẽ. . . . Ngài không muốn cho nô tỳ tới hầu hạ ngài sao?" Nàng đột nhiên quỳ rũ nhìn hấn.

Hừ? Hấn cười lạnh! Tựa hồ còn có thủ đoạn gì muốn dùng?

"Nàng chịu chủ động hầu hạ Bồn vương sao?"

Thủy Liên Y lộ ra nụ cười nhếch nhếch "Nếu như Vương gia có thể thả ta ra! Ta nhất định phục vụ Vương gia thật tốt!"

Sở Húc Nhật nhìn nửa thân trần thân của nàng, dục hỏa bộc phát, "Làm với thân thể cứng ngắt như cá chết, Bồn vương quả thật cũng không có hăng hái gì!"

Piu. . . ! Giải huyệt cho nàng. "Đừng ra vẻ với Bồn vương! Nếu không chịu khổ chính là nàng!" Hấn ngồi ở trên giường, "Xem nàng phục vụ Bồn vương thế nào! Lấy những cách người học được ở Túy Phụng viện ra cho bôn vương xem chút!"

Tay chân lạnh lẽo kéo qua cái mền che mình lại, Thủy Liên Y chính là làm như vậy! Nhưng sở Húc Nhật cũng không cho phép nàng làm sao thì làm, vừa dùng lực, mền đắp ở trên người nàng cũng bị xé nát!

"Người. . . ." Nàng muốn mắng to, lại nhin trở về. "Vương gia. . ." Mặt nàng quẩn rũ đến gần hắn, nũng nịu "Người ta hơi lạnh!" Nói xong lời này, chính nàng cũng nổi da gà.

"Vây còn không đơn giản!" Sở Húc Nhật dùng sức, ôm nàng vào trong ngực. "Bỏn vương có thể ấm áp người! Ách!" Hắn cau mày, ngực đau nhói đẩy nàng ra. Không dám tin nhìn trước ngực bị một cây trâm cài tóc đâm vào.

Thủy Liên Y khủng hoảng, mới vừa nàng nhìn thấy trên giường có một cây trâm cài tóc nữ nhân dùng, không biết là nữ nhân nào của hắn làm rơi, thời điểm cầm chân bao lấy mình thuận tay cầm lên. Vừa rồi hắn ôm lấy nàng, nàng vừa đứng dùng trâm cài tóc đâm hắn.

Xong rồi! Hắn chảy máu! Có thể chết không? Nàng giết người? Cây trâm dài như vậy đâm vào, còn có thể còn mạng sống không?

Nàng hét hoảng nhắt lên y phục trên đất của mình nhanh chóng mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bị hủy diệt

"Nàng. ! Khiến Bỏn vương rất tức giận!" Sở Húc Nhật lộ ra vẻ mặt rất thất vọng, rất tức giận.

Thủy Liên Y lui về phía sau từng bước một, từ từ đi đến cạnh cửa "Ta. . . . Thay người kêu đại phu!" Sắc mặt nàng tái nhợt, nhìn đến bộ dạng của hắn nàng thật sợ hãi.

Sở Húc Nhật rút trâm cài tóc ra, một dòng máu tươi phun ra ngoài! Hắn chậm rãi đến gần nàng.

Nhìn đến máu tươi phun ra của hắn, tay của nàng cũng run lên, cửa thế nào cũng mở không ra, nhìn hắn tiến tới gần, nàng sợ tới mức tay chân luống cuống, tựa như thấy thứ kinh khủng trong phim ảnh, toàn thân đều phát run!

"Nàng. . . Ép Bỏn vương không khách khí với nàng!" Sắc mặt hắn tái nhợt, đi tới trước mặt nàng. Tay che địa phương trào máu, vẻ mặt dữ tợn.

Thủy Liên Y lắc đầu "Đừng tới đây! Ta. . . . Ta sẽ ra chiêu!" Nàng cố làm ra vẻ uy hiếp.

Sở Húc Nhật bắt lấy nàng, hung hăng ném nàng lên mặt đất, khiến sau lưng nàng chạm đất.

Đau chết! Nàng đau đến không bò dậy nổi! Nam nhân này là một thằng điên! Nàng thấy hắn bị thương cũng không chơi xấu công kích hắn, hắn lại không cảm kích!

Ngay sau đó hắn dẫm một cước lên ngực của nàng "Tiện nhân! Dám dẫm thương Bỏn vương!"

Đau đau! Nàng dùng tay bắt lại chân của hắn.

"Bỏn vương khiến nàng sống không bằng chết!" Quên vết thương của mình, xách nàng, nặng nề ném lên giường, không để ý tiếng thét chói tai của nàng, xé y phục nàng vừa mặc ra, kéo quần nàng ra.

"Cứu. Cứu mạng!" Nhìn ánh mắt khát máu của hắn nàng thật là sợ. "Ừ!" Bị hắn khóa lại cổ họng, hô hấp cũng khó khăn! Hắn nặng nề bầm bóp bộ ngực của nàng, dùng đầu gối đẩy hai chân nàng ra, bạo lực lưu lại vết nhéo khắp nơi ở trên người nàng.

Lực đạo trên tay hắn, khiến nàng cảm thấy hít thở không thông, từ từ ánh mắt bắt đầu tan rã, lọt vào trạng thái hôn mê. Sở Húc Nhật buông lỏng tay kiềm chế nàng cổ họng ra, cởi quần của mình. Tung người đặt lên nàng.

Hình như lần đầu tiên của nữ nhân đều rất đau! Không biết thân thể Thủy Liên Y này có phải lần đầu tiên hay không? Nàng có thể chịu đựng đau đớn như vậy sao? Trong lúc nửa hôn mê, nàng vẫn sợ đến muốn chết! Cảm giác trên người nặng nề, hắn hoàn toàn trấn áp trên người của nàng!

"Ừ! !" Xé đau khiến nàng thanh tỉnh, một ngón tay hắn dò xét đi vào. "Không cần!" Hắn không thể đối với nàng như vậy, nàng bị Sở Mị Dạ xem qua, sờ qua, coi như là thất thân cũng muốn cho người nam nhân kia!

Sở Húc Nhật hít sâu một hơi, khí khai hấp thụ làm cho bụng hắn nóng rực giống như lửa đốt.

"Tiện nhân! Không nghĩ tới nàng còn rất chặt!" Hắn cười tà, trên mặt bởi vì mất máu mà có chút tái nhợt không có một tia tình cảm. Ngón tay của hắn dùng sức giật giật, khiến nàng đau đến rơi lệ.

"Thế nào không phản kháng rồi hả ?" Hấn nhéo cằm của nàng, "Biết không? Trước đây thật lâu ta đã muốn đối với nàng như vậy! Hung hăng hành hạ nàng!"

"Không." Nàng thét chói tai, "Thật là đau! Không cần!" Nước mắt mờ mờ lung ánh mắt của nàng, ác ma này! Ai tới cứu cứu nàng

Sở Húc Nhật điên cuồng cười, hôn lên miệng của nàng, đầu lưỡi tùy ý giày xéo ở trong miệng nàng. Một cái tay bắt lấy hai cổ tay mảnh khảnh của nàng, một cái tay hoành hành ở trong cơ thể nàng.

Sắc mặt hấn âm lãnh chứa nóng rực của mình vào nàng, động tác kẻ tiếp chính là muốn phá hủy nàng!

Thủy Liên Y đầy ngập khuất nhục, không nghĩ tới mình sẽ bị nam nhân này hủy diệt! Biểu tình khát máu của hấn nói cho nàng biết, cầu xin tha thứ là vô dụng! Nhắm hai mắt lại, chờ đợi một khắc diệt vong của mình đến!

Đang lúc này, cửa phòng bị một cước đá văng "Phanh".

"Kẻ nào không muốn sống." mặt Sở Húc Nhật đầy sát khí nhìn hướng cửa, lại á khẩu không nói được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Trở lại sở vương phủ

Cảm giác gánh nặng trên thân thể giảm bớt, Sở Húc Nhật ly khai thân thể của nàng! Thủy Liên Y mở mắt, thấy được khuôn mặt lạnh lùng.

Sở Mị Dạ đem Sở Húc Nhật túm lên ném đến trên giường, cởi áo bào che ở trên thân thể lộ ra trọn vẹn của Thủy Liên Y, nhìn đến ứ thanh trên thân thể nàng, ánh mắt của hấn có chút lạnh lùng.

"Tiểu Dạ! Cứu ta!" Thấy được hấn, Thủy Liên Y không chế không được chính mình, nhào vào trong ngực của hấn khóc rống.

Sở Húc Nhật có chút chật vật đem quần áo mặc lên.

"Vì sao?" Trong thanh âm của Sở Mị Dạ không có bất kỳ phập phồng.

"Là nàng chọc ta trước!" Sở Húc Nhật lộ ra chỗ bị trâm gài tóc đâm rách nát, máu còn đang chảy, miệng vết thương thật sự rất sâu.

Trong lòng, thân thể Thủy Liên Y không ngừng phát run, làm cho Sở Mị Dạ nhớ tới tình cảnh đêm tân hôn, nàng thà chết cũng không cùng hấn viên phòng. Một nữ nhân như thế, tựa hồ cả đời chỉ vì một người nam nhân mà sống, người nam nhân này sẽ là ai? Trên gương mặt lạnh lùng của Sở Mị Dạ nhìn không ra biểu tình.

Một phen ôm lấy Thủy Liên Y, đi hướng cửa.

"Vương huynh!" Sở Húc Nhật nghĩ ngăn trở, nhưng mà nhìn đến một đôi mắt sắc bén nổi giận của hấn sau, thối lui đến một bên. "Tiện nhân này không đáng!" Hấn vờ mặt hận ý.

Sở Mị Dạ cúi đầu nhìn thoáng qua Thủy Liên Y núp ở trong lòng ngực của hấn, lại nhìn thân đệ đệ.

"Có đáng giá hay không, đó là chuyện của ta!"

"Vương huynh! Ở thanh lâu, nàng chỉ là một tiện nhân ai cũng có thể làm chồng! Nếu biếm nàng, vì sao còn muốn che chở nàng?"

Sở Mị Dạ về mặt lạnh lùng "Tóm lại không cho phép đệ lại thương tổn nàng! Nếu không." Lời kẻ tiếp hấn không nói, trực tiếp ôm Thủy Liên Y ly khai phòng Sở Húc Nhật.

Nhìn bọn họ rời đi, Sở Húc Nhật một quyền đánh nát bàn bằng gỗ tử đàn cứng rắn, trên mặt lộ ra vô tận phẫn nộ.

Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y đi ra Húc Vương Phủ, thị vệ bên trong phủ cung kính đứng ở hai bên.

Ngoài cửa lớn Trình Ngự Thiên chờ đã lâu, gặp Vương gia đi ra lập tức tới ngay tiếp ứng.

"Vương gia! Vương Phi thế nào?"

"Trước hồi phủ! Thay ta tuyên ngự y lại đây!" Nói xong ôm Thủy Liên Y lên ngựa, rất nhanh rời đi. Nhìn đến trên ngọc thể tuyết trắng của nàng vết bầm

cùng dấu hôn, không biết nàng còn bị thương chỗ nào? Thủ đoạn của Sở Húc Nhật hần đã biết!

Thấy Vương gia rời đi, Trình Ngự Thiên cũng nhanh chóng ly khai!

Sở Vương phủ.

Đương triều hoàng đế cùng Sở Mị Dạ, Sở Húc Nhật là cùng phụ cùng mẫu, thân là trưởng tử kế thừa đại thống.

Nhị vương gia Sở Mị Dạ được phong Sở Vương, đất phong ở Uyên thành.

Tam vương gia Sở Húc Nhật được phong Húc Vương, đất phong ở Triệu thành.

Phủ đệ của Sở Vương phủ cùng Húc Vương phủ bọn hần đều ở Mặc thành.

Nửa năm này, bởi vì hoàng thái hậu thân thể thiếu yên tĩnh, triệu hồi hai hoàng tử tại bên người hầu hạ, sợ không thấy được cuối cùng một mặt.

Trở lại Sở Vương phủ, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y trở về phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

"Không cần!" Nàng ôm lấy cổ của hần, không cho hần buông nàng ra, sợ nguy hiểm lại một lần nữa tiến đến.

"Ta tìm nha hoàn tới hầu hạ nàng!" Trong thanh âm luôn luôn lạnh lùng của hần có chút thương tiếc.

Thủy Liên Y chậm rãi buông cổ hần ra, dùng chân bao mình lại, trong mắt còn tràn đầy sợ hãi.

"Người tới!" Hần hô to.

Từ bên ngoài chạy vào hai nha hoàn, quỳ trước mặt hần.

"Giúp nàng thay quần áo!"

Thấy nha hoàn đi tới kéo chân của nàng, Thủy Liên Y kêu to ngăn cản, "Không cần! Không cần!" Nắm chặt cái chân trên người sợ bị cướp đi.

"Vương gia!" Bọn nha hoàn khó xử.

Sở Mị Dạ nhú mảy, vung tay lên, làm cho các nàng rời đi.

"Hiện tại không có việc gì rồi! Đây là phủ đệ của bốn vương, không ai dám chạm vào nàng!" Hần đi đến bên giường, an ủi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lời trong lòng của hần

Đầu Thủy Liên Y vùi sâu vào trong chăn khóc, lúc trước nàng còn trăm phương nghìn kế dùng hoa chiêu chính là không chịu theo hần! Hần. Vì sao còn muốn đối với nàng ôn nhu như thế?

Nàng tình nguyện sớm đem thanh bạch của mình cho hần, cũng không nguyện ý bị Sở Húc Nhật kia chạm vào! Nay nàng bị cảm thú kia nhúng chàm, đã muốn không thanh bạch rồi!

Sở Mị Dạ ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng đem đầu nàng tựa vào trên ngực của mình, "Thực xin lỗi, ta về trễ!"

Từ Uyên thành trở về, không đợi tiến vào Mặc thành nhìn thấy Trình Ngự Thiên ra roi thúc ngựa nghênh đón, nói cho hần biết Thủy Liên Y bị Húc Vương bắt về trong phủ! Hần lúc ấy tâm nguội nửa thanh, nữ nhân chính mình còn thương tiếc đụng chạm rơi vào trong tay Húc Vương cái kia vui hoa, kết cục có thể tưởng tượng được.

Nàng hai mắt nhắm lại nhìn hần, hần nam nhân cao cao tại thượng thế nhưng nói với nàng thực xin lỗi!

Hần thở dài.

"Bởi vì tự tôn của bốn vương, mới để cho nàng rơi vào Túy Phụng viện; bởi vì thể diện của bốn vương, hại nàng thừa nhận vô tận thương tổn! Kỳ thật chính bốn vương cũng không biết, sự tình tại sao lại biến thành như vậy!"

A! Nàng không biết mình có nghe sai không, trong giọng điệu của hần có hồi hận.

Tay hắn vuốt ve tóc nàng, "Nhớ tới lần đầu gặp nàng, bốn vương bị dung mạo tuyệt sắc kia mê đi tâm trí, cũng không biết nàng có định mệnh hay không, hường hoàng thượng Ngao Nam muốn nàng!"

Trong nội tâm nàng có chút mất mát, hắn thích dù sao cũng là nguyên lai Thủy Liên Y, yêu cũng là khuôn mặt cùng thân thể của Thủy Liên Y!

Nhìn vết tím nơi bả vai nàng, hắn nhíu mày "Đêm tân hôn, nghe được nàng nói ra lời thương tổn bốn vương như vậy, tự tôn của bốn vương không cho phép, cũng không muốn thừa nhận, nàng cùng nam nhân khác từng có thân mật, nàng thể nhưng vì thay người nam nhân kia thủ thân mà đã thương bốn vương!" Tay hắn không tự chủ xoa ngực bị nàng cắt thương.

Trong lòng của nàng chấn động, hắn bị Thủy Liên Y kia đã thương rất nặng sao?

"Người là yêu Thủy Liên Y kia sao?" Nàng thật là ngu a! Hắn đối với nàng quan tâm, chỉ là bởi vì thân thể này là nữ nhân hắn thích.

Không chú ý trong giọng nói nàng ba chữ "Thủy Liên Y", Sở Mị Dạ lắc đầu!

Ách? Nàng sững sờ!

"Ồ trong vòng mấy tháng kia, bốn vương sống ở bên trong khuất nhục chính mình đặt ra! Như thế nào cũng chạy không thoát! Càng muốn lại càng phát ra hận! Kỳ thật. Đây chẳng qua là bốn vương không muốn thừa nhận, trên đời còn có nữ tử không thần phục bốn vương! Thế nhưng thà chết cũng không thuận theo!"

Lòng của nàng chấn động! Thân thể Thủy Liên Y này nguyên lai không chỉ nhu nhược, nàng cũng có một mặt kiên trì.

Đột nhiên trên mặt của hắn lộ ra một chút nhu tình.

"Chỉ có ngày ấy! Tam đệ tìm ta đi Túy Phượng viện, nàng vào cửa nhào vào trong lòng của ta!"

Thủy Liên Y khản trương lên.

"Bộ dáng mạnh mẽ của nàng khiến ta giật mình!" Hắn đột nhiên nở nụ cười. "Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ tử sẽ ở nhìn đến cảnh hương diễm chảy máu mũi té xiù! Lúc ấy ôm nàng trở về ta rất muốn cười!"

Ngắm lại chính mình ngày ấy tình lại đúng là ở tại chỗ ở của mình, nguyên lai là hắn ôm nàng trở về. Đột nhiên mặt đỏ lên, cúi đầu giấu nhập trong ngực của hắn.

Sở Mị Dạ thương tiếc ôm sát nàng.

"Nàng thô lỗ, mạnh mẽ lại một lần nữa để cho ta mở mang! Ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua nữ tử có công phu như nàng vậy!" Hắn sờ sờ gương mặt của nàng, "Nàng thậm chí nói muốn ‘ làm ’ bốn vương! Có biết không? Đó là lần đầu tiên bốn vương nghe được nữ nhân nói chữ kia!"

Mặt của nàng đỏ hơn.

"Kỳ thật!" Nhìn mặt của nàng "Nếu mấy tháng trước bốn vương chính là mê luyến gương mặt nàng, trong vòng mấy tháng nhớ mãi không quên cũng là nàng cự tuyệt làm cho bốn vương khuất nhục không chịu nổi. Nói cho cùng, kỳ thật bốn vương thật sự cũng không phải. Thích nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Rốt cuộc thích không?

Trong lòng Thủy Liên Y hung hăng co rút!

Nhìn đến nàng cảm xúc hạ, hắn dùng lực ôm sát nàng.

"Nhưng là." Nàng lên đầu nàng. "Vốn muốn quên lãng sự tồn tại của nàng! Có lẽ bốn vương có ý không muốn nghĩ đến cùng nàng có liên quan, ở trước khi nhìn thấy nàng, bốn vương thật sự nghĩ không hề có bất kỳ cảm tình đối với nàng. Nhưng là! Lần thứ hai gặp mặt làm cho bốn vương có vô cùng vô tận kinh hi cùng chờ đợi! Hứng thú đối với nàng vượt quá tưởng tượng của mình!"

A! Nàng sững sờ, hắn có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói, hắn thích nàng? Thích nàng bây giờ?

"Kia. Chẳng cảm giác mình thích Thủy. . . Ta trước kia nhiều hơn chút? Hay là hiện tại ta đây nhiều hơn?" Mặt nàng hồng tím đập nhanh bả đầu vùi sâu vào trước ngực của hắn.

Sở Mị Dạ nâng người nàng lên, chăm chú nhìn ánh mắt của nàng.

"Những gì hôm qua xem như đã chết! Những gì hôm nay xem như vừa sinh! Bồn vương thích là nàng xinh đẹp! Nàng mạnh mẽ! Nàng quý kẻ đa đoan! Nàng hiện tại!" Nói xong cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nàng.

Hôm đó vạn vật hóa thành hư ảo! Ôn nhu của người là chờ đợi lớn nhất kiếp này của ta! Sở Mị Dạ nhìn lạnh lùng này, Sở Mị Dạ lạnh lùng, tại sao lại đối với nàng ôn nhu như thế? Nàng hiện tại đáng giá hấn làm như vậy sao?

Đột nhiên nhớ tới Sở Húc Nhật đối nàng làm chuyện xấu xa, cả người nàng chấn động, đẩy hấn ra.

"Không! Ta! Ta rất dơ!" Nàng dùng chân bao lấy chính mình.

Sở Mị Dạ tâm co rút, ôm nàng vào trong lòng.

"Bồn vương không quan tâm!"

Nhìn ánh mắt cổ chấp của hấn, nước mắt của nàng không chịu khống chế chảy xuôi xuống dưới, thời đại này không có nam nhân có thể chịu được nữ nhân của mình bị nam nhân khác chạm vào! Hấn là đang an ủi nàng? Hay là bởi vì người nam nhân kia là đệ đệ của hấn?

"Bởi vì hấn là đệ đệ người sao?"

Sở Mị Dạ lắc đầu!

"Đôi thành nam nhân khác, bồn vương cũng đối với nàng như vậy! Bởi vì là nàng!" Trời biết từ Uyên thành đến Mặc thành ép buộc qua lại trong hơn mười ngày, hấn là cỡ nào tưởng niệm nàng! Nhớ nàng một cái nhăn mày một nụ cười, nhất cử nhất động!

Hấn thâm tình nhìn nàng.

"Bồn vương chỉ muốn biết tâm của nàng? Nếu nàng thích bồn vương. Như vậy! Mặc kệ chuyện gì phát sinh, bồn vương vĩnh viễn đều đứng ở bên cạnh nàng, vĩnh viễn tin tưởng nàng! Bảo hộ nàng! Không nghi ngờ nàng! Nàng Có thích bồn vương không?" Mặt của hấn thậm chí có chút đỏ.

Ách? Trong lòng ấm áp, nóng nung! Hốc mắt ề ề! Hấn vì sao hướng nàng hứa hẹn nhiều như vậy? Nàng đáng giá sao? Lớn như vậy chưa từng có chảy qua nhiều nước mắt như thế, hấn làm cho nàng rất cảm động, cảm động đến trong lòng vừa chua xót vừa đau!

Hai tay xoa gương mặt của hấn, mặt của nàng hồng hồng, một đôi mắt đầy nước long lánh.

"Tiểu Dạ! Ta. Rất thích chàng! Lúc ở Túy Phượng Viện nhìn thấy chàng ta cảm thấy, thiên hạ tại sao lại có nam nhân suất như thế khốc như thế tốt xem như vậy? Chính là hận chàng ném lão bà của mình tới kỹ viện nên mới cố ý cùng chàng đối nghịch! Kỳ thật. Ta cho tới bây giờ nghĩ qua, nếu chàng nghĩ đánh ta, mười người ta cũng không phải là đối thủ của chàng! Tựa như Sở Húc Nhật kia!" Cả người nàng run run, tựa hồ lại nghĩ tới Sở Húc Nhật đối nàng lăng nhục.

Nàng nói như vậy, hấn rất vui vẻ, tựa hồ nàng thích hấn?

"Nhưng là!" Cảm xúc nàng hạ xuống! "Hấn đối với ta! Nhục nhã ta! Ta còn như thế nào đối mặt với chàng! Nên tìm một chỗ không người đâm tường chết đi!"

Ừ! Nụ hôn của hấn lại một lần nữa làm cho thanh âm nàng mai danh ẩn tích!

Sở Mị Dạ ôn nhu làm cho tâm nàng giống như đắm chìm trong dưới ánh mặt trời, ấm áp! Thăng đến nụ hôn của hấn từ môi nàng chậm rãi di động đến trước ngực của nàng, nàng mới thét chói tai lấy chân ngăn trở.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một mặt ngưng ngừng

Nàng nhất định là bị dọa sợ! Nhìn đến trên da thịt tuyết trắng của nàng đầy vết cào c 긁 cùng dấu hôn xanh xanh tím tím, ánh mắt Sở Mị Dạ trở nên lạnh lùng.

"Hấn thương tổn nàng!"

Thủy Liên Y chôn đầu, "Ừ!"

"Rất đau sao?" Hấn nắm chặt nắm tay.

Ngẩng đầu nhìn đến biểu tình rối rắm của hấn, trong lòng nàng có chút bất an.

"Lớn như thế cho tới bây giờ không có đau như vậy!" Nàng thực ừy khuất.

Sở Mị Dạ đột nhiên thờ dài, "Bồn vương sẽ chờ nàng!"

A? Nàng sùng sốt, có ý tứ gì?

"Vì sao chờ ta? Chờ ta làm cái gì?" Nàng bị hấn làm hồ đồ!

Nhìn mặt của nàng, đưa tay vuốt ve "Chờ lúc nàng không sợ! Chờ lúc nàng không đau! Chờ lúc nàng. . . . Có thể làm cho bồn vương sùng hạnh!" Hấn đột nhiên đỏ mặt, đứng lên, ở bên giường lưỡng lự.

Ách! Thủy Liên Y phát giác hiện tại bộ dạng hấn phi thường đáng yêu. Nam nhân lãnh khốc này thậm chí có một mặt ngượng ngùng giống tiểu nam hài! Nàng rất thích hấn.

"Chàng có phải ghét bỏ ta hay không?" Nàng ai oán nhìn hấn.

Sở Mị Dạ lắc đầu, bộ dáng nàng lê hoa đái vũ làm cho hấn có chút đau lòng.

"Vậy chàng vì sao. Cách ta xa như vậy!" Nàng đột nhiên xuống đất, chấn trên người một chút chảy xuống, lộ ra dáng người có lỗi có lỗi!

Ách! Hấn sùng sốt, thân thể nữ nhân hấn gặp qua rất nhiều, nhưng là quyến rũ hồn phách hấn như vậy chưa từng gặp qua!

Nhìn vết tím trên người mình, ánh mắt nàng buồn bã, nguyên lai bị chà đạp thành như vậy? Dục vọng muốn quyến rũ hấn lập tức bị nước tưới tắt! Thân thể như vậy còn thể nào làm cho hấn cảm thấy hứng thú.

Nhưng là ánh mắt phóng hỏa của hấn nói cho nàng biết, hấn thích!

Sở Mị Dạ đi đến trước mặt nàng, không cho nàng né tránh, một phen ôm lấy nàng.

Nhìn khuôn mặt thẹn thùng của nàng, hấn chậm rãi đặt nàng ở trên giường.

"Bồn vương." Hấn muốn nói lại thôi.

Thủy Liên Y chủ động dâng lên hôn, ôm lấy cổ của hấn, dán lên môi của hấn.

Sở Mị Dạ hít sâu một hơi, hậu quả nàng châm ngòi thổi gió chính là làm cho hấn dục hỏa thiêu đốt.

"Bang bang!" Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa. "Vương gia! Ngự y đến đây!" Trình Ngự Thiên ở ngoài cửa bấm báo.

A! Thủy Liên Y mặt đỏ tim đập rồi đi Sở Mị Dạ, dùng chăn bọc mình lại. Nàng vừa mới ở làm gì đó? Chưa thỏa mãn dục vọng muốn ăn hấn? Nếu ở hiện đại, tuổi của nàng tựa hồ có thể làm tỷ tỷ của hấn rồi! Trâu già gặm cỏ non! Ngao Ngao!

Sở Mị Dạ nuốt xuống nước miếng, nếu không có người quấy rầy, hấn đã cùng Vương Phi của mình viên phòng đi?

Tuyên ngự y tiến vào, tuy rằng ngự y tuổi thọ đã qua sáu mươi, nhưng hấn vẫn cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Giờ phút này, thân thể nàng hấn không muốn nam nhân khác nhìn nhiều liếc mắt một cái. Cho nên chính là làm cho ngự y nhìn nhìn cánh tay Thủy Liên Y mà thôi.

Ngự y nói, thương thể của nàng đều là ngoại thương, đối thân thể không trở ngại, nghỉ ngơi mấy ngày, vết xanh tím sẽ biến mất. Bất quá trước khi đi, vị ngự y này bí mật dặn dò Sở Mị Dạ, lần sau lúc hoan ái, không cần dùng sức như vậy.

Thăng đến ngự y rồi đi, Sở Mị Dạ vẫn nhìn chăm chăm.

Thủy Liên Y nhìn khuôn mặt kia khôi phục không biểu tình trong lòng áy náy. Người không biết chuyện tưởng hấn làm, làm cho hấn đeo cái nôi đen kìa. Kỳ thật hấn đối với nàng vẫn là ôn nhu.

"Thực xin lỗi!" Trong nội tâm nàng không đành lòng.

Hấn lắc đầu, tiếp theo phủ thêm chăn đơn rồi ôm lấy nàng.

"Đi nơi nào?" Nhìn hấn ôm nàng ra khỏi phòng, nàng sùng sốt.

"Phủ đệ của bồn vương có một ao Ôn Tuyền, đi ngâm, nói lòng gân lưu thông máu! Có thể giảm bớt đau đớn của nàng!"

Ách! Cũng tốt, nàng cảm giác mình thực dơ bẩn, gột rửa cũng tốt! Bả đầu chôn vào lồng ngực của hấn.

Ở trong Vương Phủ có một ao Ôn Tuyền rất lớn, nước ao này là từ dưới nền đất phun ra. Ở bốn phía nước ao xây dựng một gian phòng hình tròn, tiến đến trong phòng, tràn đầy hơi nước màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nụ hôn nóng bỏng ở suối nước nóng

Đây giống như phòng tắm hơi ở hiện đại! Thủy Liên Y bị hơi nước hun, cảm thấy lỗ chân lông cả người đều mở ra, vô cùng buông lỏng.

Sở Mị Dạ chậm rãi đặt nàng vào trong ao nước, độ sâu của ao nước này chừng một thước, chân của Thủy Liên Y dẫm lên đáy ao bóng loáng, độ cao của nước vừa lúc che đến ngực của nàng. Bên bờ ao có tay vịn cố định, phòng ngừa trượt chân.

Thật là ấm áp! Thật thoải mái a! Nàng nhắm mắt lại cảm thụ ao nước ấm áp.

Chợt, cảm thấy ao nước nhộn nhạo, một luồng sóng nước chảy nhẹ nhàng đánh ở trên người nàng, vừa mở mắt nhìn, phát hiện Sở Mị Dạ cởi áo ra, bỏ vào trong nước hồ, đứng ở trước mặt nàng.

Ừ! Nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, có chút đỏ mặt không dám nhìn thẳng lồng ngực bèn chắc cường tráng, màu sắc mê người của hắn. Mà cánh tay dài của hắn nhẹ nhàng kéo, mượn sức nổi của ao nước, nàng té trong lòng hắn.

Ừ! Hai người rên rỉ một tiếng! Ngực mềm mại dính vào trên ngực bèn chắc của hắn, đó là một loại hấp dẫn.

Hai thân thể trần truồng, ma sát như có như không, khiến nhiệt độ kịch liệt lên cao.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, hôn nàng, ở trong lúc nàng thờ dốc, đưa đầu lưỡi vào dây dưa cùng với nàng, hưởng thụ ngọt ngào của nàng, dẫn dụ nàng.

Ừ! Thủy Liên Y cảm thấy cả người nóng quá, không biết là vì ao nước, hay do bàn tay hắn vuốt ve. Mỗi khi bàn tay hắn đến một chỗ dẫn phát nóng bỏng vô cùng tận.

Môi Sở Mị Dạ dờn xuống từng chút, đi tới ngực đầy đà của nàng.

Ách! Nàng thét chói tai, hắn nhẹ nhàng ngậm nụ hoa kia trong miệng gặm cắn, kích thích thần kinh của nàng.

"Không." Trong thanh âm của nàng tràn đầy kiều mỹ, giọng nói muốn cự còn ngênh, khiến cho hắn càng thêm điên cuồng.

"Bỏ vương. Thật là muốn nàng!" nói nhỏ ở bên tai của nàng, bàn tay ma sát cái mông của nàng, di chuyển về phía trước từng chút.

Ừ! Cảm nhận được ngón tay của hắn từ từ tiến vào, nàng đau đến thân thể căng thẳng.

"Ta. . . . Sợ!" Thân thể nàng lay động, bắt lại bả vai của hắn, ký ức về tổn thương của Sở Húc Nhật gây ra cho nàng vẫn còn mới.

Bận tâm cảm giác của nàng, hắn từ từ khều khều ngón tay, khiến nàng thích ứng cảm giác xa lạ đó.

Ừ! Nàng rên rỉ ra tiếng! Tựa hồ không có đau đớn như trong tưởng tượng của nàng!

Nhìn thấy vui vẻ lộ ra từ trên mặt nàng, Sở Mị Dạ chống cặp chân nàng lên ngang hông mình, chữa thứ cứng rắn sắp nổ của mình vào nàng.

A! Có chút e ngại, nàng tròn to hai mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tin tưởng ta!" Cho nàng một ánh mắt kiên định, Sở Mị Dạ đỡ hông của nàng chậm rãi để cho nàng ngồi xuống.

Đau! Đau! Nàng gầy gù, tiếng kêu bị hắn hôn vào trong miệng.

Chạm vào tầng ngăn trở, hắn thật ngạc nhiên, dừng động tác lại. "Nàng chính là. . ."

Lần này đổi thành nàng hôn hắn, nếu như hắn là ánh nến, như vậy để cho nàng làm con thiêu thân tự chịu diệt vong một lần đi! Đời này kiếp này, trừ phi hắn chán ghét, nàng muốn dây dưa với hắn đến trời đất biến mất!

Ừ! Ừ! Chịu nhận đau đớn như tê liệt, cái trán Thủy Liên Y rỉ ra giọt mồ hôi to như hạt đậu. Như vậy còn đáng sợ hơn chết, thật là đau a! Nàng hối hận khi để hắn tiến vào, lúc này đẩy hắn ra ngoài có phải không có nhân đạo hay không!

Bị nàng hấp thụ khí khao, cái trán Sở Mị Dạ cũng mờ hôi lâm ly. Tầng cách ngăn kia khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, thân thể chỉ động nhẹ một cái, nàng sẽ gào khóc thảm thiết, khiến hắn cơ hồ kìm nén đến bạo phá! Tự ái của phái nam, hắn sắp không nhịn được!

"Thật là đau! Chàng đi ra ngoài trước, hôm nào tiếp tục!" Nàng khóc đánh bờ vai của hắn.

Sở Mị Dạ 囧, loại chuyện như vậy còn hôm nào tiếp tục?

"A! Một hồi sẽ không đau đớn!" Nói xong thẳng tiến vào.

A! ! Nàng bắt đầu gào lên.

"Đau đau!" Nước mắt rơi xuống trước ngực hắn, nàng biết mình lâm trận lùi bước sẽ làm hắn rất khó chịu, nhưng nàng thật sự rất đau a!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cái bót biến mất

Sở Mị Dạ có chút thương tiếc, lại có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng rút ra, chậm rãi để nàng xuống.

Ngẩng đầu lên nhìn đến biểu tình tràn đầy tình dục, và thống khổ đè nén khó chịu của hắn. Trong lòng của Thủy Liên Y lộ bộ rơi xuống. Vì sợ thương hại tới nàng, hắn một mực nhẫn nại vậy sao? Nhích về phía hắn, phát hiện cứng rắn của hắn chĩa vào bụng của nàng.

Ừ! Có chút xấu hổ rút lui, chắc hắn bị trướng rất khó chịu chứ? Nếu chưa thỏa mãn dục vọng, không biết có đi tìm nữ nhân khác phát tiết không!

Vừa nghĩ tới hắn tìm nữ nhân khác, Thủy Liên Y tròn to hai mắt. Nhớ tới cảnh tượng hắn ở Túy Phụng viện hôm đó, những cô nương đẹp đẽ vây lượn chung quanh hắn. Không khỏi phát hiện, mình đang ghen, nàng không chịu cho hắn làm chuyện đó với bất kỳ cô gái nào.

"Chàng Sẽ tìm nữ nhân khác phát tiết à?"

À? Hắn sững sờ! Hiện tại hắn bị trướng sắp bạo phá, hận không thể lập tức tiến vào nàng, nhưng nàng lại phá hư phong cảnh hỏi hắn có tìm nữ nhân khác hay không?

"Nàng cho ta tìm nữ nhân khác?" Trên mặt hắn xuất hiện tức giận.

Không cần! Nàng lắc đầu, lao vào trong ngực của hắn.

"Không cho chàng đi tìm! Chàng là của ta!" Dứt lời kéo đầu của hắn xuống, bá đạo hôn hắn, trực tiếp nhảy lên người của hắn kẹp lại hông bèn chắc của hắn.

Tiểu yêu tinh này, hắn cười khê, cũng đáp lại, ôm nàng, hôn nàng.

Mượn sức nổi của nước, hắn chậm rãi đẩy mạnh, tiến vào từng chút, từ từ thích ứng chỗ hẹp hòi này, nhẹ nhàng đụng nàng.

Ừ! Nàng hét chói tai, móng tay bấu rách bờ vai hắn, thật là đau!

Nụ hôn của hắn nuốt tiếng kêu của nàng vào trong bụng.

"Nếu như không được, thì ngày khác đi!" Hắn chịu nhịn thống khổ không lồ, đối với nữ nhân, hắn chưa bao giờ kiên nhẫn như vậy.

Ngày khác? Ngộ nhờ hắn không nhịn được chạy đi tìm nữ nhân khác thì làm sao bây giờ? Thủy Liên Y nổi lên dưng cảm, ôm lấy hông của hắn sát tới, mà chính nàng cũng thuận thể nghênh đón.

"A." Một tiếng hét thảm truyền ra, cứng rắn khổng lồ xuyên vào nàng, khiến nàng thấy mình trong nháy mắt bị xé rách. Đau đến trời đất quay cuồng, không để ý thân thể còn bao bảo bối của Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y ngất đi.

Sở Mị Dạ kinh hãi! Nhanh chóng rút ra thân thể của nàng, thấy trên mặt nước nổi lên ít máu đỏ, khuôn mặt hắn thương tiếc cùng vô tận trù ối!

Tiểu yêu tinh này lại cho mình vào? Hắn không khỏi cười khổ, thậm chí còn chưa nếm đến ngọt ngào của nàng, đã bất đắc dĩ rời đi thân thể của nàng. Mà nàng còn chưa có nếm đến tốt đẹp giữa nam nữ, đã ngất đi.

Bể nàng ra ao nước, thay nàng lau khô xong, ôm nàng trở lại trên giường lớn trong phòng ngủ.

Nhìn nàng đã bất tỉnh còn cau chặt lông mày đẹp, chu lên cánh môi mê người, trong mắt của hắn trừ yêu thương, còn có một tia nghi ngờ.

Vì sao nàng rõ ràng còn là hoàn bích (*còn trinh), lại cự tuyệt hắn ở đêm tân hôn? Nàng nói mình có người yêu, người nọ là ai?

Vì sao gặp mặt lần nữa, tính tình nàng sẽ đại biến? Nhưng . . . Nhìn bớt trên cánh tay của nàng. Không sai, dung mạo có thể thay đổi, nhưng trời sinh sẽ không thể đổi.

Bớt? Sở Mị Dạ ngạc nhiên phát hiện, cái bớt chu sa đỏ trên cánh tay phải Thủy Liên Y đang dần dần ít đi, không tới một khắc đồng hồ hoàn toàn biến mất không thấy?

Hắn vẫn tò mò sao trên người của Thủy Liên Y không có thủ cung sa. Hắn cũng vì vậy mới phần hận cho là Thủy Liên Y đã sớm tư thông với nam nhân khác!

Cho tới hôm nay lúc hắn tiến vào nàng đựng phải tầng trở ngại kia, cảm nhận được sự trẻ trung của nàng! Cảm giác thỏa mãn lúc xông phá thân thể nàng trong nháy mắt khiến hắn tràn đầy khiếp sợ! Thật ra thì hắn chưa từng nghĩ nàng còn chưa trải đời, nhưng khi hắn lấy được nàng đầy đủ, lại rất cảm động!

Thì ra là cái bớt này mới đại biểu sự trung trinh của nàng! Sở Mị Dạ vươn tay khẽ vuốt cánh tay đã biến mất cái bớt, rơi vào trầm tư!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cảm giác không thành thật

Nhìn Thủy Liên Y trên giường, Sở Mị Dạ ngoài mắt mắ còn có nghi ngờ rất lớn.

Tính tình cay cú, tác phong làm việc quỷ quái, ánh mắt lóe sáng khác biệt, còn có công phu quyền cước thân thủ mạnh mẽ, là Thủy Liên Y trước kia chưa từng có! Nàng rốt cuộc là ai?

Sở Mị Dạ lâm vào trong phỏng đoán, bảo bối căng đau khiến hắn hồi hồn, nhìn hùng phong đứng lên không ngã của mình, không khỏi cười khổ, hôm nay thật không thể cho bảo bối thỏa mãn rồi!

Lần đầu tiên giữa họ, thật đúng là khiến hắn trọn đời khó quên! Nếu như, vậy cũng là lần đầu tiên. Nhìn tiểu nữ nhân này, hắn lộ ra nụ cười.

Móc ra một khối ngọc bội mang theo hoa văn gọn sóng từ trong lòng ngực, nhẹ nhàng đeo ở trên cổ của nàng!

.....

Đau quá! Cả người Thủy Liên Y đau đớn, xương và thịt giống như đều không phải là của mình! Còn có một loại cảm giác mỗi một, nàng chậm rãi mở mắt.

Ừ? Đây là nơi nào? Nhìn đến bản thân nằm ngang nằm dọc trên một cái giường ấm lớn, sợ hết hồn. Cho nàng suy nghĩ một chút! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

A! Nàng đột nhiên đỏ mặt, nếu như đó không phải là giấc mơ, đêm qua, nàng chủ động hiến thân?

Trời ạ! Tác phong của nàng cũng quá lớn mật rồi, quá hào phóng rồi, quá. . . lẳng lơ rồi! Chỉ là, nhớ tới thâm tình và dịu dàng của Sở Mị Dạ đêm qua, khuôn mặt nàng thẹn thùng. Không nghĩ tới nam nhân có vẻ lạnh lùng, tính tình cổ quái này lại đối với nàng như thế!

Nhưng! Thời khắc máu chột nàng đột nhiên té xỉu rồi! Suy nghĩ một chút lòng nàng tràn đầy áo nảo! Đó là lần đầu tiên của nàng! Chỉ là, nàng mừng rỡ phát hiện, thì ra thân thể này chưa bị nam nhân khác làm dơ! Ông trời vẫn đối xử mình tử tế, để mình có thể tặng lần đầu tiên cho nam nhân mình thích!

Tuy nói như thế, nàng vẫn chưa thể nghiệm được cảm giác mây mưa tốt đẹp mà người đời nói! Thật là mất hứng.

Cũng không biết Sở Mị Dạ có tức giận không? Hắn sẽ dùng phương thức gì giải tỏa khó chịu của mình? Trời ạ! Nàng thật hận mình!

Lúc này phía dưới không một mảnh vải, nàng nhìn thấy tím bầm trên người tựa hồ phai nhạt rất nhiều. Thân thể đau đớn trừ bỏ do bị Sở Húc Nhật đánh, đoán chừng chính là đau đớn vì lần đầu!

Sở Mị Dạ đâu? Nàng ngồi dậy, nhìn đến bản thân ở bên trong phòng của hắn. Rồi đi ao nước nóng đó lúc nào? Nàng xoa xoa đầu hơi đau, hoàn toàn không nghĩ ra.

Nam nhân đáng chết, ăn sạch sành sanh lại không đợi nàng tỉnh lại? Bình thường không phải là nữ chính vừa mở mắt ra sẽ thấy gương mặt đẹp trai dịu dàng của nam chính sao!

Cảm thấy ngực chột lạnh, thấy một khối ngọc bội giắt trước ngực, phía trên có hoa văn gọn sóng! Trong lòng đột nhiên vui mừng! Đây là hân tặng cho mình sao? Là tín vật đính ước sao?

Cửa phòng được mở ra, hai nha hoàn đi vào.

"Vương phi ngài đã tỉnh rồi hả?" Một nha hoàn mặc áo xanh cầm áo cung kính nhìn nàng.

Ừ! Thủy Liên Y hơi xấu hổ, ở dưới chân đều lỏa lỏ.

"Thật ngại, không thể chào hỏi với hai người! Ta. . . Không có mặc y phục!"

Hai nha hoàn nhìn thẳng vào mắt cười một tiếng, "Chúng ta tới phục vụ vương phi thay quần áo!" Dứt lời tiến lên rửa mặt cho nàng.

"Không cần! Ta tự mình làm!" Nàng ngượng ngùng.

"Chúng ta làm được! Vương phi!" Hai nha hoàn nhẹ nhàng cười một tiếng, rất nhanh sửa soạn cho nàng thỏa đáng.

Được họ trang điểm xong, Thủy Liên Y bị họ mang tới trước gương đồng.

Ở hiện đại nàng coi như là mỹ nhân thanh lệ, nhưng mỗi ngày đi làm chen xe buýt, chen xe điện ngầm, còn phải chen thang máy, nàng cho tới bây giờ đều là quần jean liên miên bất tận, còn luôn để tóc đuôi ngựa! Nàng chưa từng trang điểm mình tí mĩ! Bởi vì dung mạo và vóc người của nàng quá gây vạ rồi, nếu còn trang điểm, người chung quanh sẽ càng thêm bài xích nàng.

Ở cổ đại này, gương mặt như vậy, lại ăn mặc hoàn toàn nữ tính, cộng thêm vóc người đẹp, khiến nàng cảm giác mình giống như tiên tử từ trên trời giáng xuống!

Nhìn lại, sờ sờ khuôn mặt của mình, nàng đột nhiên có một loại cảm giác không chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tiểu kinh bị thương

A! Phục hồi lại tinh thần, Thủy Liên Y cảm ơn hai người bọn họ.

"Hai vị tỷ tỷ! Ta muốn hỏi một chút! Hôm qua Sở Mị Dạ đi đâu?" Nàng có chút tức giận, đêm qua nàng bị thương như vậy, hắn lại dám bỏ nàng mà đi! Không thèm đợi nàng tỉnh lại!

Người vừa kêu các nàng là tỷ tỷ? "Nô tỳ không gánh nổi đâu!" Nha hoàn mặc bộ đồ màu đỏ như muốn quỳ xuống, "Sáng sớm vương gia nhận được tin trong cung cho truyền nên đã tiến cung rồi!"

Thì ra là hắn không có ý mất tích vào sáng sớm! Sự nghi ngờ trong lòng nàng tan rồi!

Đột nhiên nàng nghĩ tới tiểu Kinh. Trời ạ! Ngày hôm qua nàng bị Sở húc Nhật bắt cóc, nhất định là tiểu Kinh bị một phen hoảng sợ rồi!

"Hai vị tỷ tỷ! Ta muốn hỏi thêm một điều nữa! Tiểu Kinh vẫn luôn đi bên cạnh ta đã trở về chưa?"

"À! Vương phi nói tiểu Kinh cô nương! Nàng ta đã trở lại, nhưng hình như bị thương, nằm ở trên giường thì phải!" Nha hoàn mặc bộ đồ màu xanh lục nói.

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y tím váy dài lên, "Ta muốn đi thăm tiểu Kinh!" Trời ạ! Ngày hôm qua tiểu Kinh bị Sở Húc Nhật đã thương, không biết có nặng lắm không mà hôm nay không dậy nổi!

"Vương phi! Vương gia nói người phải nghỉ ngơi thật tốt! Vương gia đã cho người đi xem qua thương thế cho tiểu Kinh cô nương rồi, không có gì nghiêm trọng cả!"

"Ta vẫn còn lo lắng!" Thủy Liên Y xắn cao váy, "Ta muốn đi thăm!"

Hai nha hoàn thấy nàng quyết tâm như thế, chỉ có thể đành cùng Thủy Liên Y đi về phía phòng của tiểu Kinh.

"Tiểu Kinh!" Tùy Liên Y đẩy cửa bước vào, nhìn tiểu Kinh tái nhợt nằm trên giường.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh nhìn thấy Thủy Liên Y, cố gắng chống tay gượng dậy. "Tiểu thư, người bình an rồi! Ôn trời!" Tiểu Kinh ôm Thủy Liên Y khóc lớn!

Sự cảm động nói không nên lời! Mắt Thủy Liên Y cũng ươn ướt!

"Tiểu thư! Nô tỳ rất khỏe! Không có gì đâu, thật đấy!"

"Xin lỗi tiểu thư! Tiểu Kinh không thể bảo vệ người thật tốt!" Tiểu Kinh khóc to hơn.

"Tiểu Kinh! Ta không có sao! Sở Mị Dạ chạy tới đúng lúc. Hắn đã cứu ta!" Thủy Liên Y vừa nói vừa lộ vẻ mặt ngọt ngào.

"Trời ạ!" Tiểu Kinh lấy hai tay bịt miệng lại, "May mắn là Vương gia xuất hiện kịp lúc, nếu không thì thảm rồi." Vừa nghĩ tới cảnh Vương gia cứu tiểu thư, nàng thật vui vẻ: "Vương gia vẫn rất thích tiểu thư."

Thủy Liên Y đỏ mặt, nàng còn chưa kể chuyện xảy ra đêm qua đâu.

Hình như tiểu Kinh phát hiện ra điều gì đó: "Tiểu thư! Sao mặt của người đỏ vậy? Hay là...." "Nàng như tỉnh từ trong mộng, nhìn chăm chăm tiểu thư: "Ngày hôm qua, sau khi Vương gia làm anh hùng cứu mỹ nhân xong, hai người đã xảy ra chuyện gì?"

Thủy Liên Y nhanh chóng lắc đầu.

Tiểu Kinh vẫn không chịu buông tha, lắc lắc cánh tay của nàng, "Uổng cho ta vì người mà bị dọa chết khiếp, còn chuẩn bị chôn cùng người! Tiểu thư lại có bí mật với ta ư?"

Đã theo hầu hạ tiểu thư từ lúc năm tuổi cho tới nay, chưa bao giờ người gạt nàng! Nhưng từ khi tiểu thư được gả cho Sở mặc quốc thì giấu nàng một bí mật cực lớn. Tiểu thư có người trong lòng không thèm nói cho nàng biết, cho đến khi bị Vương gia ném đến Túy Phương viện, nàng mới biết được, thì ra tiểu thư vì người trong lòng mà dám chống đối Vương gia!

Lúc này, nhất định là tiểu thư cũng đang giấu giếm gì đó!

Thủy Liên Y giấu đầu trong chăn, chậm rãi nói cho tiểu Kinh biết, đêm qua nàng bị Sở Mị Dạ sủng hạnh rồi.

Á! Tiểu Kinh há miệng thật to, mắt tròn tròn! Trời ạ!

"Tiểu thư! Rốt cuộc người cũng đã nghĩ thông rồi sao!" Nàng phản khởi ôm lấy Thủy Liên Y.

Ừ! Thủy Liên Y bị nàng ôm đến đau cả người, nhũn mảy lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hoàng hậu ngọc linh nhi

"Tiểu thư! Người làm sao vậy?" Tiểu Kinh phát hiện nàng không thích hợp, vén lên ống tay áo của nàng, nhìn đến vết tím trên cánh tay tuyết trắng của Thủy Liên Y, hít sâu một hơi. "Vương gia. thật bạo lực a!"

Thủy Liên Y dùng sức lắc đầu, "Không phải hắn! Là Sở Húc Nhật!"

Tiểu Kinh ôm lấy nàng, tiểu thư giống như nhận lấy thương tổn rất lớn!" Thực xin lỗi tiểu thư! Tiểu Kinh không thể bảo hộ người!" Nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Vì Tiểu Kinh lau đi nước mắt "Nha đầu ngọc, muội tốt là đủ rồi! Bởi vì ta, làm muội ăn không ít khổ!" Nàng chân tình biểu lộ, không biết trước kia Thủy Liên Y cùng Tiểu Kinh là cảm tình gì, nếu nàng thay thế Thủy Liên Y sống ở thời đại này, như vậy nàng nhất định phải hảo hảo đối đãi Tiểu Kinh thiết tình đối với tốt với nàng.

"Tiểu thư! Người đói bụng không! Ta đi lấy đồ ăn cho người!" Tiểu Kinh lau khô nước mắt, gian nan hoạt động thân mình muốn xuống đất.

"Nha đầu ngọc! muội bây giờ có thương tích trong người, hảo hảo nằm ở trên giường! Ta đi lấy đồ ăn cho muội!" Thủy Liên Y đem Tiểu Kinh ép đến trên giường.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh cảm động đến một phen nước mũi một phen nước mắt !

"Thật là nha đầu khò!" Thủy Liên Y giúp đỡ nàng lau khô nước mắt!

..... Đường ranh giới tà ác.

Sở Mặc quốc hoàng cung.

Lầu các cao ngất, che khuất bầu trời.

Từ hướng Bắc xây dựng cung điện Mặc Quốc, quanh co kéo dài đến hướng Đông.

Năm bước một tòa lầu, mười bước một tòa các. Hành lang rộng mà quanh co, mái hiên hướng về phía trước cong lên, ngói lưu ly màu vàng óng ở trên đỉnh điện, có vẻ phá lệ huy hoàng.

Lầu các theo địa thế cao thấp mà xây, như là tương hổ vây quanh nhau.

Mà trên mái cung đại điện có hai con rồng, Kim Lân kim giáp, rất sống động, giống như muốn bay lên không.

Ở toàn bộ giữa hoàng cung có cung điện Từ Kinh cung xanh vàng rực rỡ.

Từ Kinh cung là nơi vào triều của hoàng đế, định sách lược, bàn bạc đại sự. Cung điện hùng vĩ, cửa khuyết cao và dốc, khí thế hào hùng.

Ở phía tây Từ Kinh cung là cung điện Từ Ninh cung của thái hậu.

Ở phía nam Từ Kinh cung là chỗ ở Tân Phi của đế vương.

Tả cung của hoàng đế Sở Thánh Hạo là Mặc Dương cung.

Tả cung của hoàng hậu Ngọc Linh Nhi là Phượng Vũ cung.

Toàn bộ hoàng cung kiến trúc quy mô to lớn, bố cục cách điệu nghiêm chỉnh, cung điện tinh xảo xinh đẹp, sắp hàng chỉnh tề.

Lúc này, trong Phượng Vũ cung.

Ừ. ! Trên giường truyền đến thanh âm nữ nhân, hoàng hậu Ngọc Linh Nhi cả người đỏ mặt hời hợt, nhẹ giọng rên rỉ. Trên người của nàng bao trùm lấy một khối thân thể nam tính, lúc này ngón tay của nàng đều vói vào trong tóc nam tử.

Nam tử trên người, làm cho nàng cả người run rẩy, lần lượt đem nàng đẩy hướng đỉnh cực lạc.

Hồi lâu, nam tử hoàn toàn bùng nổ, đè lại eo thon nhỏ của nàng, dùng sức đâm lên!

Ngọc Linh Nhi vẻ mặt thỏa mãn. Ôm cổ của hắn.

"Thoải mái sao?" Nam nhân xấu xa bả đầu vùi sâu vào trước ngực của nàng, cắn thẳng cứng của nàng.

A! Nàng rên rỉ một tiếng sau, lấy tay đỡ lấy mặt của hắn.

"Mỗi lần ngươi đều làm cho ta thực thoải mái! Ngươi cũng biết!" Nàng nũng nịu, trong giọng nói tràn ngập mê hoặc.

"So với hoàng huynh ta đâu!" Hắn ngẩng đầu, lộ ra nụ cười tà khí, là Tam vương gia Sở Húc Nhật.

"Húc!" Ngọc Linh Nhi nhìn khuôn mặt tuấn tú tà mị kia, có chút hoảng thần. "Hoàng thượng hậu cung giai lệ phần đông, thật lâu không có tới chỗ này của ta rồi!" Trong giọng nói có chua xót cùng không cam lòng nói không nên lời.

Khóe miệng Sở Húc Nhật khẽ động, lộ ra một nụ cười tà nịnh.

Lúc ngồi xuống mặc quần áo, Ngọc Linh Nhi nhìn đến Sở Húc Nhật vì kích tình mà áo bào rộng mở, trước ngực có một chỗ vết thương, là vết thương mới, còn không có vảy, bởi vì vừa mới kịch liệt vận động mà xé rách chảy ra huyết châu.

"Xảy ra chuyện gì?" Nàng ngồi dậy đưa tay đặt ở trước ngực của hắn, hoàn toàn không để ý mình còn chưa mặc quần áo. "Miệng vết thương vì sao không băng bó? Vì sao bị thương?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thái hậu triệu kiến

Bỏ tay nàng ra, lông mày hấn khẽ động một cái!

"Không có gì!"

"Húc!" Nàng làm nũng đưa tay vào trong quần áo của hắn, xoa lồng ngực của hắn. "Ai bị thương người! Ta thay người giặt hắn!" Nói xong nhào vào trong ngực của hắn.

Trước mắt Sở Húc Nhật hiện lên khuôn mặt tuyệt sắc của Thủy Liên Y, thân thể mềm mại câu nhân, cùng bộ dáng mạnh mẽ của nàng. Đột nhiên cảm giác được trong lòng phiền chán, một cổ con tức nảy lên bụng, cái kia vừa mới an tĩnh lại đột nhiên bành trướng!

Nhìn không được ôm Ngọc Linh Nhi ở trên đùi, trực tiếp làm cho nàng ngồi trên thẳng cứng của mình.

A! Ngồi xuống một cái, Ngọc Linh Nhi bắt đầu rên rỉ.

Dúi đầu vào bộ ngực đầy đặn của nàng, thân thể lại một lần nữa động.

Ngọc Linh Nhi không biết hắn hôm nay vì sao cường hãn như thế, nhưng nàng rất thích. Hoàng đế vắng vẻ làm cho nàng trở nên chưa thỏa mãn dục vọng. Chính là, vết thương kia? Nàng có chút bận tâm nhìn vết thương không ngừng chảy ra huyết châu của Sở Húc Nhật.

Lại một lần bị hắn đưa lên cực lực! Sở Húc Nhật đặt nàng ở trên giường, một mình mặc xong quần áo.

"Húc! Người muốn rời đi sao?" Ngọc Linh Nhi vạn phần không lẽ, giữ chặt tay hắn.

Sở Húc Nhật cười lạnh "Nếu bị hoàng huynh biết chuyện của chúng ta. Chỉ sợ người và ta đều xuống hoàng tuyền!"

Ngọc Linh Nhi lắc đầu "Hắn vĩnh viễn không có khả năng biết đến! Phượng Vũ cung đều là người của ta!"

"Tai vách mạch rừng! Hoàng hậu!" Hắn nhắc nhở, cũng ở trên người nàng vuốt ve làm cho nàng thở gấp, hắn có thể dễ dàng dẫn phát tình dục của nàng.

"Nói cho ta biết, người đã thương người là ai?" Vết thương trước ngực hắn phi thường chói mắt.

Sở Húc Nhật ôm nàng, ở bên tai nàng cắn cắn.

"Nếu ta nói là Vương Phi của Nhị vương huynh làm, người có thể thay ta báo thù sao?" "Nhị vương huynh" trong miệng hắn giọng điệu rất nặng.

Cả người Ngọc Linh Nhi run run, Vương Phi của Sở Mị Dạ? Không biết vì sao, trong lòng co rút đau đớn một chút.

"Vương Phi của hắn? Nghe nói, đêm tân hôn bị ném vào Túy Phượng viện!" Ngọc Linh Nhi vẻ mặt trầm tĩnh.

Sở Húc Nhật nở nụ cười, "Vương huynh giống như đôi ý rồi!" Nhìn chằm chằm khuôn mặt có chút tái nhợt của nàng "Đã đem người đón trở về Vương Phủ." Ánh mắt của hắn có chút âm lãnh "Tuy rằng chậm mấy tháng, bất quá hắn là sủng hạnh qua!" Hồi tưởng Thủy Liên Y tốt đẹp, hắn tưởng tượng đến, trải qua đêm qua, Sở Mị Dạ sẽ không ngồi mà trong lòng vẫn không loạn.

Trong mắt Ngọc Linh Nhi có chút hàn ý, trên mặt cơ thịt run rẩy một chút! Sở Mị Dạ, nữ nhân của người ta tuyệt đối không cho nàng có kết cục tốt!

Nhìn nàng nổi lên sát khí, Sở Húc Nhật đột nhiên phát giác, trong lòng của mình có cổ hưng phấn chờ xem kịch vui. Ngày bình thân, tựa hồ đã hết!

Sáng sớm, Sở Mị Dạ nhận được mẫu hậu truyền triệu, thân thể không khỏe, triệu hắn vào cung.

Đi tới Từ Ninh cung, thỉnh an mẫu hậu mình.

"Dạ nhi!" Hoàng thái hậu tiếp đón hắn đi vào trước giường phượng.

"Mẫu hậu!"

Hoàng thái hậu sờ sờ khuôn mặt lạnh nhạt của hắn, đứa con trai này tất cả cảm xúc đều dấu ở trong lòng chưa bao giờ làm cho bất luận kẻ nào biết, làm cho nàng thực lo lắng.

Lúc này Sở Húc Nhật cả lo phát phờ từ ngoài cung đi tới.

"Vương huynh đến đây!"

Ánh mắt Sở Mị Dạ có chút lạnh lùng nhìn đệ đệ đồng bào của mình. Sở Húc Nhật ngồi ở trên ghế uống nước trà thị nữ trong cung bưng lên.

Thái Hậu không biết chuyện giữa hai huynh đệ bọn họ, tác phong cử chỉ của Sở Húc Nhật nàng cũng xem quen.

"Dạ nhi! Nghe nói, con đón khí phi hồi phủ rồi?" Trên mặt thái hậu có chút giận dữ.

"Đúng vậy mẫu hậu!"

Thái Hậu thở dài "Dạ nhi! Lúc trước nếu ném người tới thanh lâu, sẽ không nên lại cùng nàng có liên quan! Tuy rằng nàng được quốc quân Ngao quốc phong làm quận chúa, nhưng nếu vào cửa thanh lâu sẽ không còn trong sạch nữa!" Nói nhiều làm thân thể bệnh lâu có chút suy yếu, ho khan vài tiếng.

Sở Mị Dạ giúp mẫu thân vỗ vỗ sau lưng, "Mẫu hậu, nàng thực trong sạch! Là nhi thần làm sai rồi!"

Kính ngạc nhi từ luôn luôn làm việc quyết tuyệt lại nhận sai, trong lòng Thái Hậu chấn động.

"Con có thể sủng hạnh nàng, tựa như sủng hạnh nữ nhân khác giống nhau. Nhưng là." Trên mặt nàng kiên quyết "Không được phong hào cùng danh phận cho nàng! Nàng hiện tại không xứng!"

"Mẫu hậu!" Sở Mị Dạ nhìn mẫu thân luôn luôn ôn nhu khai sáng của mình, "Nhi thần thích nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lời thề của tam vương gia

Nhìn bộ mặt nghiêm nghị của Sở Mị Dạ, Thái hậu nhẹ nhàng ho khan dùng khăn tay che miệng lại, "Thích nàng có thể! Đối với nàng như thế nào cũng có thể! Mẫu hậu chỉ muốn cầu xin con một chuyện! Đừng phong phi cho cô gái thanh lâu! Vậy sẽ bị người khác cười, mặt mũi của hoàng thất ở chỗ nào? Con phải suy nghĩ vì hoàng huynh của con!"

"Dạ nhi, nếu con không phải vì ai gia, đi Ngao Nam quốc tìm quốc quân Ngao quốc, tìm kiếm Huyết Linh Chi độc nhất vô nhị kia, thì sẽ không gặp phải cô gái Thủy gia đó! Cũng sẽ không cầu hôn với Ngao quốc!" bà ho khan.

"Dạ nhi! Con rời đi Uyên thành mấy tháng rồi! Còn có Húc nhi!" Sở Húc Nhật cũng tới trước giường bà, bắt lấy tay Thái hậu. Nhìn hai nhi từ xuất sắc của mình, bà than thở.

"Các con vì ai gia, ngàn dặm xa xôi chạy về Mặc thành, ai gia thấy các con trong lòng không còn gì tiếc nuối!"

"Mẫu hậu!" Hai người lên tiếng ngăn cản bà nói mấy lời không nên nói.

"Dạ nhi! Con nạp phi ở Mặc thành vốn là một chuyện vui! Nhưng chuyện con vứt vương phi của mình vào thanh lâu thì mọi người đều biết! Hôm nay con muốn đón nàng trở về, đó là vạn vạn không thể!" Thái hậu không để cho Sở Mị Dạ nói chuyện "Dạ nhi! Không lâu sau con và Húc nhi sẽ trở lại đất phong của mình, Mặc thành dù sao không thuộc về các con!"

"Mẫu hậu! Nhi thần không hiểu ý của ngài!" Sở Húc Nhật cau mày "Chẳng lẽ hoàng thượng nói gì trước mặt ngài?"

"Húc nhi! Hạo nhi không nói gì! Chỉ là sức khỏe của mẫu hậu đã tốt, hai người các con rút cuộc vẫn phải rời khỏi! Uyên thành của Dạ nhi là cứ điểm biên quan, Dạ nhi không có ở đó thời gian dài, tộc ngoài biết được nhất định muốn xâm phạm! Còn có Húc nhi! Mặc dù Diêm thành không có chiến sự, nhưng luôn để Thừa tướng quản lý vẫn không ổn!"

Thái hậu nhìn Sở Mị Dạ lại nhìn Sở Húc Nhật, "Cần phải trở về!"

Huynh đệ liếc nhìn nhau, bọn họ còn chưa muốn rời đi.

"Nhi thần muốn thấy mẫu hậu tốt lắm mới có thể an tâm trở về!" Bọn họ trầm miệng một lời.

Thái hậu lắc lắc, "Ai gia một mối! Các con đi ra ngoài trước đi! Chuyện trở về đất phong, ai gia sẽ nói với hoàng thượng!" Nói xong nằm ở trên giường xoay người đưa lưng về phía bọn họ.

Sở Mị Dạ muốn nói gì, nhưng nhìn đến tình trạng thân thể của mẫu thân thì nhịn xuống. Cùng Sở Húc Nhật rời Từ Ninh cung.

Bên ngoài Từ Ninh cung, Sở Mị Dạ nhìn Sở Húc Nhật.

"Là đệ nói cho mẫu hậu?" Chuyện hấn đón Thủy Liên Y về phủ, không ai dám lăm mồm truyền vào trong cung, trừ đệ đệ không sợ trời không sợ đất này.

Sở Húc Nhật tà khí cười một tiếng "Không có tường nào gió không lọt qua được! Vương huynh! Đệ đệ đến tẩm cung mẫu hậu sau huynh đó!" Ý tứ của

hắn nói không phải hắn tổ giác.

Sở Mị Dạ theo dõi ánh mắt của hắn "Vương phi của ta, ta nhất định sẽ cho nàng danh phận!"

"Vậy phải xem, mẫu hậu hứa hay không! Đúng rồi. . . Vương huynh! Đêm qua, mất hồn không?" Sở Húc Nhật cười đùa hỏi.

Chợt nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, gương mặt lãnh khốc của Sở Mị Dạ hơi đỏ ửng, nàng thật khiến hắn không nhìn được, hiện tại nhớ tới, bụng của hắn còn nóng rực khó chịu!

"Người cảm thấy thế nào?" Sở Mị Dạ hỏi ngược lại, sau đó không quan tâm hắn, cười Truy Tinh bốn ba đi, chắc tiêu yêu tinh đó đã tỉnh! Không gặp hắn không biết có nổi đóa không! Suy nghĩ về về tức giận của nàng, trong lòng của hắn rất ngọt ngào.

Vương huynh xấu hổ? Đêm qua nhất định là thuận nước đẩy thuyền, nước chảy thành sông! Nghĩ tới Vương huynh và nữ nhân kia cùng nhau mây mưa! Sở Húc Nhật phát giác trong lòng của mình rất ghen, tựa hồ ngay cả thờ cũng rất khó khăn!

Ngực truyền đến đau đớn, hắn dùng tay che chỗ bị Thủy Liên Y đâm bị thương, chân mày nhíu chặt!

Thủy Liên Y! Bỏn vương sẽ không bỏ qua nàng! Trong đầu hiện lên dung mạo tuyệt mỹ của nữ nhân kia, hắn hận hận thề!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ý chỉ của hoàng hậu

Thủy Liên Y và Tiểu Kinh ở trong sân Sở vương phủ phơi nắng! Thương thế của Tiểu Kinh đã khá nhiều, sắc mặt cũng không còn quá tái nhợt!

Phơi nắng mặt trời! Bồi bổ, hút lấy vi lượng nguyên tố từ thiên nhiên tinh khiết!

Hoàng hậu có chi!

Đột nhiên, cửa phủ ngoài truyền tới thanh âm bén nhọn chói tai, ngay sau đó nghe được tiếng quỳ xuống bịch bịch và tiếng bước chân lộn xộn.

"Thủy Liên Y tiếp chi!" một nhóm người từ bên ngoài phủ đi tới, lòng lộng hùng dũng chạy thẳng tới nàng và Tiểu Kinh. Sáng sớm đã xảy ra chuyện gì? Thủy Liên Y sững sờ một chút!

"Các người. . ." Nàng chỉ chỉ người mặc cung trang bắt nam bắt nữ trước mắt. Bộ mặt trắng bạch, thanh âm bén nhọn chói tai, chẳng lẽ là thái giám?

"Lớn mật!" Thái giám thủ lĩnh quát lên "Ý chỉ của hoàng hậu đến, còn không quỳ xuống!"

"Vì sao ta phải lạy! Ách!" hai thái giám đi tới, hơi sức không nhỏ, đè nàng quỳ xuống.

Hừ! Thái giám thủ lĩnh lườm nàng một cái "Ý chỉ của hoàng hậu! bảo Thủy Liên Y mau vào cung, không được sai sót! Lập tức mang đi!"

Cái gì? Hoàng hậu bảo nàng vào cung? Nàng căn bản không biết hoàng hậu là ai?

"Này! Các người làm rồi! Ta không biết hoàng hậu! Cho ta vào cung làm cái gì? này! Các người không thể mạnh mẽ dẫn ta đi! Có còn nhân quyền hay không? Buông ta ra. . ." Nàng kêu to la hét giãy giụa. Nhưng bị mấy thái giám chống chọi, khó có thể tránh thoát, mấy thái giám này tựa hồ cũng là người luyện võ, hơi sức lớn hơn người bình thường nhiều! Minh nàng không địch nổi nhiều người, mãnh hổ không chịu nổi đám sói a!

Tiểu Kinh thấy như thế sợ tới mức mặt mày biến sắc.

"Các người dẫn tiểu thư nhà ta đi nơi nào? Mau buông nàng ra! !" Nàng cố gắng ngăn cản, bị mấy thái giám đẩy ngã xuống đất. "Tiểu thư!" Nàng ở phía sau kêu to, bị mấy thái giám phía sau cùng nhau hành hung.

Tiểu Kinh! Thủy Liên Y giãy giụa "Đám khốn kiếp các người! Đừng đánh nàng! Trên người nàng có thương tích! Còn có vương pháp hay không! Đây là Sở vương phủ! Các người dám can đảm bắt cóc ta! Cảnh thận chồng ta bẻ xương các người!" Nàng uy hiếp đe dọa.

Thái giám dẫn đầu liếc Thủy Liên Y một cái, "Thấy hoàng hậu nương nương chỉ sợ người cũng không dám nổi con như thế nữa!"

Hai chân Thủy Liên Y bị nhấc lên cách mặt đất, gào khóc kêu loạn cũng tránh không ra. Mắt thấy Tiểu Kinh sau lưng bị hành hung, nàng gấp đến độ không có biện pháp, cũng không kể làm gì!

"Mặc công công dừng bước!" Đột nhiên truyền đến một thanh âm, Trình Ngự Thiên từ bên ngoài phủ đi tới. Bọn thị vệ bên trong phủ biết rõ đám thái

giảm thủ hạ của hoàng hậu nương nương ý thế hiếp người, không dễ chọc, trong tay bọn họ có ý chỉ của hoàng hậu nương nương, ai cũng không dám ra ngoài ngăn cản!

"Trình tổng quản!" Mạc công công dẫn đầu âm hiểm cười "Trình tổng quản muốn cãi lời hoàng hậu nương nương sao?"

"Trình mỗ không dám! Chỉ là. . . !" Trình Ngự Thiên nhìn Thủy Liên Y "Vương phi thân phận đặc biệt, các người không có tư cách đối đãi với vương phi của Sở vương gia chúng ta như thế!" Nói xong nháy mắt với thị vệ trong phủ!

Thấy Trình Ngự Thiên ra ngoài ngăn cản, những thị vệ kia xông về đám thái giám, đoạt Thủy Liên Y từ trong tay bọn họ lại!

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y bắt kẻ người khác, chạy về Tiểu Kinh phía sau .

"Bọn khốn kiếp các người! Người cận hầu! Đồ tác giả viết văn một nửa đến VIP liền bỏ! Ta khi dễ các người!" Thủy Liên Y hung hăng đập mấy thái giám đánh Tiểu Kinh mấy cái, đánh bọn họ đến ngồi trên mặt đất!

Trình Ngự Thiên "."! "Vương phi quá cay cú!

"Tiểu Kinh! Muội không sao chứ?" Thủy Liên Y đỡ Tiểu Kinh gương mặt sưng đỏ dậy, đau lòng giúp nàng lau vết máu ở khóe miệng.

"Tiểu thư! Tiểu Kinh vô dụng! Mỗi lần đều không thể bảo vệ tiểu thư tốt!" Tiểu Kinh bắt lấy tay Thủy Liên Y, nàng sợ tiểu thư bị mang đi!

Nội chiến trong cung, chủ nhân trôi giạt!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Không gặp không nhớ

Mạc công công nhìn chăm chăm Trình Ngự Thiên "Trình tổng quản muốn cãi lời hoàng hậu nương nương? Chẳng lẽ sẽ không sợ roi đâu?"

Trình Ngự Thiên cười một cái "Trình mỗ chỉ nghe lệnh của Vương gia, tánh mạng cũng thuộc về Vương gia! Hôm nay bất kể Mạc công công gắn tội danh gì cho Trình mỗ, Trình mỗ cũng sẽ không để vương phi rời đi vương phủ nửa bước!"

Trình Ngự Thiên gọi lắm! Thủy Liên Y vô cùng cảm kích! Nàng nhất định phải đề cử Trình Ngự Thiên thật tốt trước mặt Sở Mị Dạ! Quá trung thành!

Mạc công công hừ lạnh, "Đã như vậy, ta sẽ phải nắm rõ như thật với hoàng hậu nương nương rồi ! Đến lúc đó hoàng hậu nương nương trách tội, một mình người gánh chịu!"

"Được!" Trình Ngự Thiên cười lạnh "Mời Mạc công công trở về đi!"

"Hừ."! Mạc công công tựa hồ còn chưa cam lòng, chỉ là thị vệ trong vương phủ cũng đều không phải ngồi không, Trình Ngự Thiên là võ tướng thủ hạ đặc lực nhất của Sở Mị Dạ. Hôm nay khẳng định chiếm không được tiện nghi! Nhất định phải nắm bảo hoàng hậu nương nương! Đến lúc đó ban tội cho Trình Ngự Thiên không để hoàng hậu nương nương ở trong mắt !

"Chúng ta đi!" Mạc công công vênh vào tự đắc mang chúng thái giám rời đi.

Nhìn bọn họ rời đi, Trình Ngự Thiên cau mày. Sao Hoàng hậu nương nương muốn mạnh mẽ mang vương phi vào cung? Nhìn Mạc công công, giống như không có cam lòng, trở lại bên cạnh hoàng hậu nương nương nhất định sẽ thêm dầu thêm mỡ một phen!

"Vương phi người không sao chứ?" Hắn đi tới bên người Thủy Liên Y.

"Trình tổng quản, Tiểu Kinh bị thương!" Thủy Liên Y muốn ôm Tiểu Kinh sắc mặt tái nhợt gương mặt sưng đỏ đã hơi lâm vào hôn mê lên, nhưng lại không có hơi sức đó. Không khỏi giận đến dậm chân, tại sao Tiểu Kinh luôn bị thương vì mình!

"Vương phi! Ta tới!" Trình Ngự Thiên ôm lấy Tiểu Kinh, trở về phòng cùng các nàng.

Thả Tiểu Kinh vào trên giường, Trình Ngự Thiên nhìn về phía Thủy Liên Y "Ta đi tìm đại phu cho Tiểu Kinh cô nương!"

"Cám ơn người!" Thủy Liên Y thật sự vô cùng cảm kích.

Trình Ngự Thiên cười, đi ra sau đóng cửa phòng lại.

Ngồi ở bên giường Tiểu Kinh, trong lòng của Thủy Liên Y rất khó chịu. Nhẹ nhàng vuốt gương mặt của Tiểu Kinh, "Tiểu Kinh thật xin lỗi, bởi vì ta, muội

mới luôn bị thương!" Nàng xuyên không tới thời đại này, người quen đầu tiên là Tiểu Kinh, người luôn ở cạnh nàng cũng là Tiểu Kinh!

"Về sau, bất kể xảy ra chuyện gì, ta sẽ bảo vệ muội!" Nàng âm thầm thề.

.....

Sở Mị Dạ trở lại trong phủ, Trình Ngự Thiên kể lại chuyện hôm nay một lần.

"Hoàng hậu cho đòi Tiểu Y vào cung?" Sở Mị Dạ cau mày. Nghiễm nhiên Ngọc Linh Nhi có ý đồ gì? Nàng căn bản không biết Thủy Liên Y, vì sao cho đòi nàng vào cung? "Ngự Thiên! Người làm vô cùng tốt! Nếu có người trách tội, Bôn vương sẽ gánh chịu!"

"Tạ vương gia!"

Sở Mị Dạ gật đầu một cái "Vương phi có bị thương hay không?"

"Không có! Chỉ là Tiểu Kinh cô nương bên cạnh nàng bởi vì đỡ cho chủ nên bị thái giám thủ hạ của hoàng hậu nương nương đá thương!"

Nha đầu kia rất trung thành! Sở Mị Dạ nhìn về phía Trình Ngự Thiên "Tìm đại phu cho nàng chưa?"

"Đại phu đã tới! Tiểu Kinh cô nương bị Tam vương gia đá thương còn chưa có phục hồi như cũ, hôm nay lại vết thương chồng chất, đại phu nói cần nghỉ một thời gian!"

"Ừ! Bây giờ Vương phi đang ở nơi nào? Bôn vương muốn gặp nàng!" Hôm qua nàng ngã đi, sáng sớm hân lại vào cung, đến bây giờ cũng không nhìn thấy! Hân rất là nhớ.

"Vương phi ở trong phòng Tiểu Kinh cô nương!"

Sở Mị Dạ và Trình Ngự Thiên đi tới trước cửa phòng Tiểu Kinh, "Ngự Thiên! Tìm hai người chăm sóc Tiểu Kinh!"

"Dạ! Vương gia!" Trình Ngự Thiên gọi hai nha hoàn tới.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ đẩy cửa vào nhà, thấy Thủy Liên Y ngồi ở trước giường Tiểu Kinh, Tiểu Kinh đã ngủ rồi !

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y thấy hân thì nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ai bồi thường cho ai

Sở Mị Dạ ôm nàng thật chặt, nữ nhân này nhào tới trước mặt mọi người thế này, nhưng mà hân thích!

Thấy được hân, nàng an tâm! "Hôm nay làm phiền Trình tổng quản, bằng không ta bị bắt cóc rồi!" Nàng rất cảm kích liếc mắt nhìn Trình Ngự Thiên bên cạnh.

Sở Mị Dạ ôm lấy nàng, nói nhỏ ở bên tai nàng! "Chúng ta trở về phòng rồi nói!" Chuyện đêm qua, hân còn muốn tiếp tục!

Thủy Liên Y đỏ mặt "Ta còn muốn chăm sóc Tiểu Kinh!"

"Có người chăm sóc nàng! Hiện tại bốn vương cần sự chăm sóc của nàng!" Cũng không quản trong phòng còn những người khác, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y rồi đi!

Vương gia. . . Trình Ngự Thiên và hai nha hoàn đều ngốc lảng! Ban ngày ban mặt, Vương gia luôn luôn nghiêm cẩn cũng làm ra chuyện trái với đạo lý rồi! Thì ra tất cả đều có thể. . .

Ôm Thủy Liên Y trở về phòng, Sở Mị Dạ khẩn cấp đặt nàng lên giường, trực tiếp cúi xuống hôn nàng.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y đỏ mặt đầy mặt của hân ra "Ban ngày chàng làm gì?"

"Tiểu Y! Đêm qua nàng khiến Bôn vương khó chịu cả đêm! Hôm nay nên bồi thường đi!"

"Nói bậy! Đêm qua rõ ràng người đau đến té xỉu là ta!"

"Vây. . . hiện tại bồn vương sẽ bồi thường nàng thật tốt!" Hấn cúi đầu hôn nàng lần nữa, sử dụng cả môi lưỡi cạy ra môi môi của nàng, liếm khắp mỗi góc trong miệng nàng.

Thân thể của nàng rất kỳ quái, giống như bị hấn đốt lên một đồng lửa! Đột nhiên cảm thấy cả người nóng ran khó nhịn, so với lần trúng mị trước trước kia chỉ có hơn chứ không kém!

"Tiểu Dạ!" Thanh âm của nàng có chút khàn khàn, tràn đầy mùi vị hấp dẫn.

Bàn tay của Sở Mị Dạ cời thắt lưng của nàng ra "Tiểu Y! Cởi quần áo cho bồn vương!"

"Tiểu Dạ! Lần sau chàng nói cởi quần áo cho ‘ta’! Ta mới cởi giúp chàng! Nói ‘Bồn vương’ ta không nghe!"

"Được! Tất cả đều nghe Tiểu Y! Giúp ta cởi bộ y phục đáng chết này xuống đi!"

Thủy Liên Y cười híp mắt mở nút áo của Sở Mị Dạ ra, hai người đều cởi quần áo của nhau.

Từng phần y phục trên người bị ném lên đất, khi Thủy Liên Y chỉ còn lại áo ngực thì không để cho hấn cời.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thả tay nhỏ bé của nàng lên ngực rắn chắc của mình, "Chúng ta tiếp tục chuyện chưa làm xong tối hôm qua!"

"A!" Thủy Liên Y nhớ tới sự đau đớn khiến nàng té xỉu, hơi lo sợ. "Tiểu Dạ! Ta phải chuẩn bị tâm tư, vậy quá. . . Đau!"

Sở Mị Dạ cảm thấy nơi đó của mình đã đứng dậy. "Tiểu Y!" Hấn hôn nàng, bàn tay chạy ở trên người của nàng, từ từ đi đến trước ngực của nàng, cách áo ngực thật mỏng nhẹ nhàng núm lấy đỉnh của nàng.

Ừ! Hấn thật ác! Thủy Liên Y trợn to hai mắt. Môi của nàng bị hôn, thân thể bị hấn vuốt ve, lúc này sinh ra một cổ dục vọng trong thân thể.

Ngón tay của Sở Mị Dạ nhẹ nhàng giãy dụa, khiến toàn thân Thủy Liên Y mềm thành một vũng nước.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y rớt cuộc khẽ gọi một tiếng khi hấn rời môi mình.

"Tiểu Y! Lần này chắc chắn sẽ không khiến nàng đau!" bàn tay của Sở Mị Dạ kéo áo ngực của nàng xuống, khi thấy bộ ngực trắng của nàng toát ra, không khỏi há mồm cắn.

Hít vào một hơi, Thủy Liên Y cảm thấy bụng có một cỗ khí nóng, còn có một tia đau đớn, hiện tại nàng vô cùng đáng xấu hổ hi vọng hấn tiếp tục.

"Bắt đầu!" Sở Mị Dạ nhẹ nhàng đặt mình ở phía trên nàng, tìm được vị trí chính xác.

"Tiểu. . . Tiểu Dạ!"

"Hử?"

"Nhẹ! Nhẹ một chút!" Nàng xấu hổ nhắm mắt lại.

"Được!" Sở Mị Dạ lộ ra một nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng hôn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Gặp tội phạm bắt cóc

Vương gia.!

Vào thời khắc mấu chốt, khi hai người đều có hứng thú, ngoài cửa truyền đến tiếng thét phá hư phong cảnh.

Sở Mị Dạ cau mày, thật muốn mắng một câu thô tục a! Nhìn Thủy Liên Y mặt ngượng ngùng đỏ ửng phía dưới, hấn sắp nghẹn điên rồi!

"Chuyện gì?" Trong giọng nói của hấn để lộ ra sự không nhịn được.

Thị vệ ngoài cửa hơi run rẩy nói "Vương gia! Hoàng thượng truyền Vương gia vào cung!"

Vào cung? Buổi sáng vừa mới đi gặp mẫu hậu, lúc này hoàng thượng lại có chuyện gì? Mặc dù Sở Mị Dạ rất không tình nguyện, nhưng đây không phải là Uyên thành, ở Mặc thành hoàng thượng lớn nhất.

"Tiểu Y! Bỏ vương. . .!" Thấy Thủy Liên Y trợn mắt, "Ta vào cung gặp vua, buổi tối trở lại tiếp tục nha!" Lập tức đòi Bỏ vương thành ta.

Thủy Liên Y nhìn hần mặc quần áo vào, có một tia mắt mắ!

"Trở về sớm chút! Ta. . . Chờ chàng!" Lời nói này, quá mập mờ! Quả thật chính là giọng điệu của một nàng dâu nhỏ chờ đợi trượng phu sủng ái!

Sở Mị Dạ mặc quần áo tử tế ôm mặt của nàng, nặng nề hôn nàng!

"Tiểu Y! Ta sẽ nhanh về thôi!"

"Ừ!" Thủy Liên Y phát tay với hần "Bái bai! Tiểu Dạ!"

Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười anh tuấn, mở cửa rồi đi.

Hiện tại là ban ngày, Thủy Liên Y nhìn bộ dạng không mảnh vải che thân của mình không khỏi xấu hổ không chịu nổi! Ngọc nữ biến thành dục nữ rồi! Trời ạ! Nàng thật đúng là chưa thỏa mãn dục vọng! Cảm y phục lên mặc vào từng cái. Vẫn nên đi chăm sóc Tiểu Kinh rồi!

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài.

"Úm!" Đột nhiên bị người bịt miệng từ phía sau, người tới sức rất lớn. Khiến nàng có cảm giác hít thở không thông! Thủy Liên Y nhấc chân đá ra sau, bị người kia né tránh.

"Đừng động! Không muốn sống thì cứ thử xem!"

Thủy Liên Y cảm thấy trên cổ chột lạnh, sau đó có cảm giác đau đớn đánh tới. Nàng cảm thấy là cây chùy thủ! Cổ của nàng tựa hồ bị thương tổn! Trước kia từng gặp người xấu đánh cướp vào giờ tan việc, nhưng đã bị nàng chế phục! Hôm nay nàng lại phải nghĩ biện pháp khiến hần không thể thương tổn mình, và có thể an toàn chạy trốn!

Dùng tình chế động, rốt cuộc là người nào lẫn vào vương phủ vào ban ngày? Thị vệ của vương phủ ở nơi nào? Người tới đúng là tìm đúng thời gian, biết Sở Mị Dạ vừa rời đi!

Thấy Thủy Liên Y không gãy dựa nữa, người tới cười lạnh.

Nàng bị bịt miệng từ sau, phán đoán theo hơi thở và bàn tay, thì người tới phải là một nam nhân mạnh mẽ, nhưng giọng nói vừa rồi của hần. . .

Thủy Liên Y sững sốt một chút, nếu như nàng không có nghe lầm, phải là Mạc công công tới vào buổi sáng! Hần lại tới làm gì? Chẳng lẽ lại là ý chỉ của hoàng hậu nương nương? Vị hoàng hậu nương nương này có quan hệ gì với mình? Vì sao nhất định bắt mình vào cung? Chẳng lẽ hoàng hậu nương nương tìm người bảo Sở Mị Dạ rời đi? Phim truyền hình bình thường đều diễn như vậy!

Nhưng mà lúc này cũng không có thời gian cho Thủy Liên Y suy đoán lung tung, nàng chỉ cảm thấy cổ đau nhói, cả người tê liệt ngã xuống!

Thủy Liên Y bị chấn động tỉnh lại, khi tỉnh lại phát hiện mình té trong một chiếc xe ngựa, đôi tay bị trói ở phía sau.

Trong xe còn có một người, Thủy Liên Y trừng lớn cặp mắt, quả nhiên là Mạc công công!

"Người trói ta làm gì?" Nàng hung ác nhìn, xem ra công công này còn trẻ, mặc dù trông giống đàn bà, nhưng cũng tuấn lãng. Từ gương mặt mà nhìn, hần không phải là người rất ác! Nhưng bề ngoài không thể đại biểu nội tâm a! Người không thể xem bề ngoài! Chó cắn người bình thường đều không sửa! Mẹ nó! Mình còn có lòng rảnh rồi nghiên cứu vấn đề này.

Mạc công công âm trầm nhìn nàng, "Hôm nay Hoàng hậu nương nương nhất định muốn gặp ngươi! Không thể bất sống phải lập tức xử tử! Ngươi cảm thấy mình muốn đi con đường nào?"

Hừ! Thủy Liên Y hừ lạnh!

"Vẫn là cổ đại dễ lẫn lộn a! Cắt rớt là có thể làm nhân viên công vụ!" Nàng không khỏi chăm chọc nhìn Mạc công công.

Quả nhiên, mặc dù Mạc công công nghe không hiểu cái gì gọi là nhân viên công vụ, nhưng hần vừa nghe đến hai chữ cắt rớt, gương mặt xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tại sao đổ ky

Mạc công công ác độc nhìn nàng, tựa hồ có ý nghĩ muốn chặt nàng làm trăm mảnh. Nhưng mà nhẫn nại của hắn rất tốt, có thể nén trở lại! Không có phản phó của hoàng hậu nương nương, hắn sẽ không tự tiện tổn thương Thủy Liên Y!

Xe ngựa dừng lại, Thủy Liên Y bị một đám thái giám vừa lùi vừa kéo, vô cùng nhếch nhác kéo xuống xe ngựa, đi vào một cung điện.

Phượng Vũ cung? Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn tên cung điện? Đây chính là chỗ ở của vị hoàng hậu nương nương kia?

Đến trước cửa cung, bọn thái giám mở cửa cung ra, đẩy nàng vào trong, khiến nàng té nhào xuống đất.

Hận hận nhìn những hoạn quan chó cậy gần nhà này, trong lòng nghĩ lại từ xưa tới nay có bao nhiêu gian tặc xuất thân từ thái giám! Ngụy Trung Hiền? Lý Liên Anh? Đông Phương Bất Bại. . . Đông Phương Bất Bại có tính không?

Bởi vì đôi tay bị cột ra sau lưng, Thủy Liên Y mất hơi sức thật lớn mới ngồi dậy từ trên đất. Bỏ dậy rồi không khỏi quan sát cung điện hào hoa này.

Chánh điện do ba gian trước và ba gian sau tạo thành, trước sau có cửa, bên trong phòng rộng rãi, có tấm bình phong tinh mỹ khắc hoa, bố cục điển nhã long lanh. Điện đông tây có riêng ba gian, đều có cửa trước sau.

Tẩm cung của vị hoàng hậu này không nhỏ quá lớn! Nàng thôn thức!

Hoàng hậu nương nương giá lâm, một âm thanh của thái giám tuyên cáo.

Hoàng hậu? Nàng căn bản không biết! Vì sao trời nàng tới? Thủy Liên Y nhìn thẳng nữ nhân đi tới, nàng chính là hoàng hậu sao?

Ngọc Linh Nhi mặt lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mặt, đây chính là vương phi của Sở Mị Dạ?

Hai nữ nhân đối mặt, đều cùng hít sâu một hơi.

Ngọc Linh Nhi chưa bao giờ mất hồn như vậy, cô gái trước mặt có dung mạo tuyệt mỹ hồn nhiên ngây thơ, có khí chất ra nước bùn mà không nhiễm bùn, lại còn có tư thái lung linh làm cho không người nào có thể không thương, nàng chính là vương phi Sở Mị Dạ tìm tới từ Ngạo Nam quốc? Quả thật có tiền vốn câu hồn phách người.

Thủy Liên Y nhìn vị hoàng hậu này, có thể lên làm hoàng hậu thì dung mạo nhất định là thượng thừa, nhưng nàng nhìn quen mặt của mình, lại không quá chú ý dung mạo đẹp của nàng. Chỉ là trên người vị hoàng hậu này có một cỗ khí chất dụ dỗ, tựa hồ không phải nữ nhân an phận! Hơn nữa vị hoàng hậu này dùng ánh mắt hận không thể giết người nhìn nàng.

"Nàng chính là Thủy Liên Y?" Ngọc Linh Nhi nhìn về phía Mạc công công.

"Hỏi hoàng hậu nương nương! Nàng chính là Thủy Liên Y!" Mạc công công lạnh lùng liếc nhìn Thủy Liên Y một cái.

"Thấy hoàng hậu còn không quỳ xuống thỉnh an!" Cung nữ bên cạnh hoàng hậu đi tới trước mặt của Thủy Liên Y dùng sức đá nàng một cước.

Thủy Liên Y mới vừa từ trên đất đứng lên, thiếu chút nữa lại bị một cước này của nàng đạp nằm xuống.

"Cái con chân chó này! Có tin lão nương trời ngời lên thăm cô đánh không!" Thủy Liên Y cay cú căm tức nhìn cung nữ đá nàng, ánh mắt hung ác của nàng làm cung nữ kia giật mình.

"Lớn mặt!" Ngọc Linh Nhi cả giận nói, thật đúng là không để hoàng hậu như nàng ở trong mắt.

Thủy Liên Y nhìn chăm chăm nàng "Nếu như ngươi chính là hoàng hậu, có chuyện gì thì bây giờ nói đi! Tỳ không rảnh chơi chung với ngươi ở đây!" Không phải nàng không sợ, kịch ở cung đình đã xem nhiều, âm mưu quỷ kế ở hậu cung của hoàng đế không bao giờ ít. Nhưng ngươi càng biểu hiện nhu nhược, càng chịu khi dễ, nếu như khó thoát một kiếp, còn không bằng vô đã nê lại sứ, khiến chủ mưu tức chết cũng tốt.

Vị hoàng hậu này, mình cũng không biết đắc tội với nàng ở chỗ nào? Duy nhất khẳng định là vị hoàng hậu này đồ kỳ mình, có thể thấy được ghen ghét từ trên mặt nàng.

Ngọc Linh Nhi giận đến cả người run rẩy, kể từ khi nàng lên làm hoàng hậu, chưa từng có người dám nói chuyện với nàng như vậy!

"Ngươi thật không muốn sống nữa!" Nàng đi tới trước mặt của Thủy Liên Y. Nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, "Bỏ cung muốn ngươi sống ngươi liền sống, muốn ngươi chết ngươi sẽ chết!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Rốt cuộc cũng mở tuồng

A! Haaa...! Gương mặt Thủy Liên Y khoa trương "Vây! Xin hỏi hoàng hậu nương nương, xử trí ta như thế nào đây? Ta rốt cuộc phạm vào lỗi gì?"

"Lớn mặt!" Cái cung nữ kia lại đá nàng một cước "Dám tự xưng ta ở trước mặt hoàng hậu nương nương!"

Lần này Thủy Liên Y học thông minh, tránh thoát chân thon của nàng, "Mẹ nó! Xem quảng cáo thật tốt! Sao lại có bộ phim nhiều tập ở đâu chui ra!" Nàng đi tới trước mặt cung nữ, "Đã ta? Cái đồ có đáng tai nạn xe cô (ý chỉ đáng người xấu), gặp người thật làm cho lão nương rất hưng phấn tinh thần!" Dùng thân thể hung hăng đụng nàng, khiến cung nữ lùi lại mấy bước té xuống đất.

Cái gì? Cung nữ sững sốt, thấy đáng vẻ hung hăng của Thủy Liên Y, giật mình.

"Tiểu Bình!" Hoàng hậu lắc đầu với nàng, cung nữ thối lui ra.

"Đêm qua! Người và Sở Vương xảy ra chuyện gì?" Ngọc Linh Nhi nhìn chăm chăm nàng.

Hả? Bọn họ xảy ra chuyện gì có quan hệ gì với vị hoàng hậu này?

"Có liên quan tới người sao?" Nàng khinh thường, "Đó là chuyện riêng giữa chúng ta!"

Ngọc Linh Nhi lạnh lùng nhìn nàng "Có liên quan mặt mũi hoàng tộc, là có liên quan với Bồn cung! Người chẳng qua là cô gái thanh lâu, không xứng với ở chung với Sở Vương, biết không?"

Thủy Liên Y nhìn biểu tình có chút ghen ghét của nàng, trong lòng nghi ngờ, theo lý thuyết nàng ở với ai là chuyện của nàng, cũng không phải là quyền rũ hoàng thượng? Vị hoàng hậu này quả quá rộng rãi!

"Vốn ta chính là vương phi của hần! Ở chung với hần là thiên kinh địa nghĩa!" Nàng đắc ý nhìn hoàng hậu.

Ngọc Linh Nhi cắn răng "Sở Vương chỉ mê luyện bễ ngoài yêu nghiệt của người mà thôi! Chờ hần chán ghét, sẽ gạt người qua một bên!"

"Bất kể hần mê luyện ta vì cái gì! Dù sao! Hiện tại hần yêu thích ta! Người quản được sao?" Thủy Liên Y hải lòng thấy sắc mặt hoàng hậu biến thành xanh mét.

Vị hoàng hậu này, giọng chua lôm, nàng và Sở Mị Dạ quan hệ thế nào? Thủy Liên Y phỏng đoán, nàng đường đường là hoàng hậu nương nương, quản thiên quân địa, cùng lắm thì trông coi hoàng đế lão công của mình, nào có nhân rồi đến mức trông coi cả yêu hận tình thù của em chồng? Trừ phi nàng? Thủy Liên Y cả kinh, chẳng lẽ nữ nhân này có ý đồ gì với Sở Mị Dạ?

Ngọc Linh Nhi thấy hoài nghi trong mắt Thủy Liên Y, cả kinh trong lòng, chẳng lẽ mình biểu hiện quá mức rõ ràng? Bị nàng nhìn ra cái gì?

"Nhìn chăm chăm Bồn cung như vậy, móc mắt người cũng không quá đáng!"

Móc mắt? Thủy Liên Y không khỏi thầm mắng, thấy lão nương xinh đẹp hơn người, người muốn hành hạ ta chết mới có thể cho người tiết hận à!

"Nếu như hoàng hậu nương nương không có chuyện khác, ta phải đi rồi! Một hồi Vương gia không tìm được ta, sợ rằng sẽ truy xét tới nơi đây! Đến lúc đó sợ rằng hoàng hậu nương nương không có biện pháp giao phó với Vương gia!" Lúc cần thiết phải kéo Sở Mị Dạ ra làm lá chắn.

Hừ! Ngọc Linh Nhi nghe nàng nhắc tới Sở Mị Dạ, trong lòng càng thêm hận.

"Bồn cung! Nếu hôm nay kêu người, sẽ không cho người bình an trở về!" mắt Ngọc Linh Nhi lộ sát khí nhìn nàng.

Thủy Liên Y thầm kêu hồng bét trong lòng, yêu hậu này đã lộ ra bộ mặt thật! Từ xưa hoàng hậu rất đồ kị! Nhưng nên đồ kị tam cung lục viện của hoàng đế lão công chứ, yêu hậu này cả hậu viện của em chồng cũng trông nom, không ngại mình quá nhiều chuyện? Không phải yêu hậu và Sở Mị Dạ có gian tình gì chứ? Thủy Liên Y đột nhiên trợn mắt! Trong lòng xông lên mùi chua!

Thật ra thì nàng cũng không sợ chết, nàng vẫn cảm thấy mình xuyên qua tới đây là một kỳ tích. Không biết hiện tại thân thể ngâm mình ở trong bồn tắm của nàng có bị ngâm thối chưa? Cũng không biết mình có thể trở về hay không! Có lẽ chết sẽ xuyên ngược trở về?

Thủy Liên Y nhìn chăm chăm Ngọc Linh Nhi, trong lòng trăm chuyện ngàn hồi! Nàng không thể suy nghĩ lung tung, bởi vì xem qua quá nhiều phim nhiều tập rồi, nàng không biết tiếp theo sẽ là kịch bản gì nữa? «Cung Tâm Kế»? Hay là «Mỹ nhân tâm kế»?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đại chiến đàn thái giám

Ở thời đại này nàng hoài niệm duy nhất là ôn nhu của Sở Mị Dạ, ngực của hắn, còn có lần đầu tiên làm cho nàng đã bất tỉnh, trong lòng của nàng đối với hắn có điều thua thiệt! Nàng còn muốn bồi thường hắn nữa!

Còn có Tiểu Kinh! Tiểu Kinh thực tình đối đãi cũng làm cho nàng lưu luyến! Không biết có còn cơ hội tái kiến bọn họ hay không.

Vừa vào cửa cung sâu tựa như biển! Cũng không biết nàng còn có thể đi ra ngoài không?

Nữ nhân trước mắt, biểu hiện trên mặt hay thay đổi không biết đang suy nghĩ gì? Ngọc Linh Nhi hận khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, kỳ thật đại khái có thể phải người trực tiếp giết nàng. Cao thủ trong cung rất nhiều, chỉ cần hôm nay muốn nàng chết, nàng nhìn không tới mặt trời ngày mai! Nhưng không cam lòng, Ngọc Linh Nhi muốn cho nữ nhân này chậm rãi chết ở trên tay của mình, tốt nhất là lăng trì khuôn mặt kia!

Trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra âm tàn, "Người tới!"

Mạc công công cùng bốn thái giám đi đến trước mặt Ngọc Linh Nhi, "Nghe Hoàng hậu nương nương phân phó!"

"Đem nàng đưa đến luật viện, giao cho Vương ma ma!" Ngọc Linh Nhi mắt lộ ra hung quang.

"Tuân mệnh!" Bốn thái giám đến gần Thủy Liên Y, Mạc công công ở một bên âm trầm nhìn nàng, nghĩ rằng, kêu người nói lung tung, báo ứng đến đây! Hoàng hậu nương nương sẽ không dễ dàng tha người!

Lúc này trăm triệu không thể bị bọn họ bắt lấy! Nếu không khó giữ được cái mạng nhỏ này a! Nhưng mà luật viện? Vương ma ma? Địa danh cùng tên người xác thực cầu huyết! Phía trước vừa nghe chính là địa phương tra tấn, phía sau vừa nghe chính là lão vu bà có thể so sánh cùng với Lý Dung ma ma ở Hoàn Châu cách cách!

Thủy Liên Y bỗng nhiên làm khó dễ, bắt đầu đùa giỡn Taekwondo, một cái đá trước đến ngay mặt thái giám, một cái đá sườn, đá ngã một thái giám bên cạnh. Cuối cùng một cái hai chân liên kích, trực tiếp quật ngã hai thái giám phía sau cùng lúc. Động tác hành văn liền mạch lưu loát, không chút nào ướm át bản thủ!

Nàng cho tới bây giờ không phát hiện, mình ở phương diện này là một nhân tài, thời khắc mấu chốt, bình thường sử dụng không ra chiêu số đều có thể sử dụng ra. Nguyên lai người nóng nảy sẽ đi thấp hương, mèo nóng nảy có thể phòng hảo hạng! Chó nóng nảy thật có thể nhảy tường a!

Thủy Liên Y cảm thấy tình cảnh như thế, nàng phải ngoan cố chống cự, bí quá hoá liều, được ăn cả ngã về không! Oa mẹ nó! Nàng không nghĩ tới trình độ thành ngữ của mình thế nhưng ở cổ đại tới luyện đến sâu xa!

Ngọc Linh Nhi há mồm, nữ nhân này thế nhưng biết võ công? Nhưng không thể? Thủy Liên Y không phải một tiểu thư khuê các cảm kỳ thư họa không gì không biết sao? Vì sao công phu quyền cước cũng mạnh mẽ như thế?

Mạc công công ngăn cản Thủy Liên Y, Thủy Liên y dao động một cái, vút Mạc công công sang một bên.

Lúc này không đi, chờ đến khi nào đâu! Thủy Liên y theo bên cạnh hoàng hậu chớp lên.

"Người đứng lại!" Ngọc Linh Nhi đột nhiên bắt lấy ống tay áo của nàng, cho nàng một cái tát.

Tránh thoát bàn tay của Ngọc Linh Nhi, Thủy Liên Y đánh ngã nàng thật mạnh, "Hoàng hậu nương nương! Cáo từ!" Nói xong bay nhanh chạy ra Phụng Vũ cung!

Ách? Ngọc Linh Nhi bị Thủy Liên Y đánh ngã, vẻ mặt khiếp sợ, nữ nhân này dám phản kháng? Còn dám đối với nàng vô lễ? Cung nữ Tiểu Bình cuống quýt đỡ nàng lên.

"Mạc công công!" Ngọc Linh Nhi tức giận đến cả người phát run, trang sức trên đầu lay động không thôi.

"Có nô tài!" Mạc công công cùng bốn thái giám bị quật ngã, toàn bộ quỳ trước mặt nàng.

"Phong tỏa cửa cung, không được để nữ nhân kia chạy ra ngoài hoàng cung! Nếu không, đều đem đầu tới gặp Bôn cung!"

Vài thái giám rất nhanh rời Phụng Vũ cung.

Ôm tức giận đến đau ngực, Ngọc Linh Nhi phát hiện, chính mình đối nữ nhân kia hận đến cực điểm, giết nàng đều tiện nghi nàng.

Nhất định phải hành hạ nàng đến chết, trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra biểu tình dữ tợn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Mỹ nam tử áo trắng

Hoàng cung này thật lớn, so với cổ cung nàng đi qua còn muốn lớn hơn!

Đầu Thủy Liên Y chuyển hướng, một bên tránh né đám chó săn của hoàng hậu đuổi theo, một bên muốn tìm đường rời đi.

Nàng đi ngang qua từng gò núi nhỏ, mặt nước cùng đỉnh đài quanh co, hành lang gấp khúc, cây cầu và con đê.

Chạy qua điện phủ xanh vàng rực rỡ, đỉnh đài lầu các tinh xảo đặc sắc.

Tránh né truy binh lại trốn đến phong cảnh tuyệt đẹp, nước suối trong suốt trong rừng cây.

Trời ạ! Nơi này thực rộng có cây cối hoa cỏ, cây rừng sum xuê, nước suối đầy đủ, mỹ lệ như tiên cảnh, nhưng không phải đường nàng về ạ!

Nàng mệt đến thở không ra hơi, tránh ở sau một cây đại thụ, ngồi dưới đất không muốn chạy nữa.

Bình địa núi non hồ nước trùng trùng, tinh chế lâm viên kiến trúc, hoàng đế cô đại thật sự là tốt số, sanh ở bảo địa như thế. Trừ bỏ quyền thế, còn có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt như vậy! Trách không được mỗi người đều muốn làm hoàng đế.

Thủy Liên Y thở dài một hơi, không biết mình có thể an toàn chạy thoát không?

Thoạt nhìn, vị hoàng hậu kia không khiến mọi người biết, nếu không nàng không thể chạy thoát, mà sớm bị bắt lại rồi!

Nói vậy, Sở Mị Dạ không phải bị hoàng thượng triệu tiến cung sao? Nếu nàng thoát đi không được hoàng cung, không bằng đi tìm Sở Mị Dạ! Ở hoàng cung tìm Sở Mị Dạ có lẽ so với tránh né bọn thái giám đuổi giết chạy ra hoàng cung còn dễ dàng hơn!

Thủy Liên Y tựa lưng vào đại thụ, dùng cây cối ma sát dây thừng buộc ở hai ổ tay mình. Cổ tay có chút đau đớn, khả năng mài trầy da! Chỉ là không có uổng công, nút thắt dây thừng chậm rãi nói lỏng không ít, làm cho nàng có sức cởi bỏ.

Hai tay được tự do, nhìn đến chỗ cổ tay xước da chảy ra tơ máu, Thủy Liên Y nhú mày, không xong, nàng có chút dấu hiệu muốn té xỉu! Nhìn đến máu của mình sẽ mê muội! Dùng sức cắn mình một cái! Lúc này tuyệt đối không thể té xỉu ạ!

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân giẫm phải cỏ xanh, vang sáo sạt. Một người chậm rãi tiến đến gần. Thủy Liên Y mở to hai mắt nhìn, hai mắt nắm chặt, nếu là người của hoàng hậu, nàng muốn liều mạng!

Tiếng bước chân tới gần, làm cho Thủy Liên Y vô cùng khẩn trương. Chậm rãi đứng lên, phía sau lưng dán vào cây cối thô to hai người mới có thể vây quanh.

Nếu như là người của hoàng hậu, nàng nhất định không chút khách khí đánh ngất xỉu, đá bay.

Nhưng tiếng bước chân cách chỗ rất gần nàng thì dừng lại, tiếp theo nàng nghe được tiếng xào xạc của cỏ xanh, theo phía sau cây cỏ đầu ra nhìn một chút, lại nhanh chóng rút trở về.

Nàng thấy một người đưa lưng về phía nàng ngồi ở trên cỏ xanh, phía trước là sông nhỏ sóng xanh nhộn nhạo, trên sông có tòa cầu hình vòm, trong nước sông một đám thiên nga màu trắng bơi lội.

Người nọ đối mặt với nước sông thối sáo.

Tiếng sáo dễ nghe nhu hòa truyền đến, Thủy Liên Y phát giác cảm xúc kích động bàng hoàng của mình chậm rãi trở nên bình thản, tiếng sáo này có ma lực trấn an lòng người.

Người nào? Trong hoàng cung người nào có thể lớn mật ngồi ở chỗ này thổi sáo như thế?

Thủy Liên Y tràn ngập tò mò, nàng thậm chí trực giác cho rằng người này không phải là chó săn của hoàng hậu! Chậm rãi thân mình nàng từ phía sau cây cỏ ra, bởi vì dưới chân vừa động, va chạm vào cỏ xanh, truyền ra thanh âm xào xạc.

"Người nào?" Tiếng sáo đình chỉ.

Nhìn nam tử áo trắng quay đầu lại, Thủy Liên Y có một chốc lát cảm giác tim của mình tựa hồ đình chỉ đập.

Tông Chi mỹ thiếu niên tiêu sái, nâng chén ngạo nghễ nhìn trời xanh, xinh đẹp như ngọc thụ trước gió. Không biết trong lòng vì sao nhớ tới mấy câu nói đó?

Áo trắng thướt tha, khuôn mặt tuấn mỹ, lông mày dài nhập tóc mai, con ngươi đen dài nhỏ chói mắt, mũi thanh tú thẳng, môi phàn nộn lạnh nhạt, làn da

trắng nõn. Này rõ ràng chính là thần tiên a!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Hấn rốt cuộc là ai

Thủy Liên Y ngây dại, thật không phân biệt được nam nhân tuần mỹ trước mắt là nam hay nữ, nếu không phải nhờ thân hình cao ngất, cùng giọng nói vừa ròi, nàng thật không biết hấn là nam nhân?

Tạm thời cứ xem hấn là nam nhân đi! Bởi vì nữ nhân cũng có thân hình cao lớn, tỷ như các nữ tướng chơi bóng rổ! Giọng của nữ nhân cũng rất trầm thấp có từ tính!

"Ngươi là thần tiên sao?" Nàng ngây ngốc đi qua, không biết vì sao, lần đầu tiên gặp mặt, nàng lại có hảo cảm với hấn. Loại hảo cảm này không chỉ bởi vì bề ngoài của hấn, tựa hồ còn có nguyên nhân khác!

Thấy nàng phát hiện, mỹ nam tử áo trắng ngây dại.

Tóc đẹp mây đẹp, nụ cười cũng rất tươi đẹp, mắt xinh sáng ngời. Tay như búp măng, da trắng nõn nà. Đôi mắt to long lanh của Thủy Liên Y tràn đầy hoạt bát phấn chấn, cánh môi đỏ thắm nhếch lên yêu kiều.

"Tiểu Y?" Hấn đứng lên đến gần nàng, trong mắt có hoài nghi, còn có vui mừng.

Cái gì? Hấn gọi nàng Tiểu Y? Thủy Liên Y sững sốt? Bọn họ biết sao?

"Ngươi là ai?" Nàng gãi đầu, tại sao mỹ nam tử áo trắng này biết nàng gọi Tiểu Y đây?

Hấn sững sốt, ngừng bước về trước.

Nhìn mắt ngọc mây ngài của nàng, trong mắt thần thái sáng láng, cả người hoạt bát cơ trí, hấn chần chờ, nàng không phải Tiểu Y?

"Ngươi biết ta à?" Thủy Liên Y theo dõi ánh mắt của hấn.

Mỹ nam tử áo trắng đến gần nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, càng thêm khẳng định nàng không phải Tiểu Y, Tiểu Y chưa từng nhìn thẳng hấn, càng sẽ không dùng ánh mắt to gan nhìn hấn.

"Ngươi là ai?" Lúc này đổi thành hấn tới hỏi nàng.

A! Sao hấn có thể đổi khách thành chủ đây? Thủy Liên Y nhìn thấy một tia nghi ngờ từ trên khuôn mặt trắng nõn kia. Hấn đang hoài nghi gì?

"Ta là Thủy Liên Y!" Nàng cảm thấy mình hào phóng hơn nam nhân này nhiều, tên mà thôi, nói cho ai mà không được! Tên không phải là vì để cho người khác biết mình là ai sao?

Không thể nào! Hấn vươn tay bắt lấy cánh tay của nàng "Ngươi không phải! Nói mau! Ngươi là ai?" Trong thanh âm lịch sự ẩn chứa khí phách không thể kháng cự.

"Nói cho ngươi biết, ngươi còn chưa tin! Ta chính là Thủy Liên Y a! Sao có thể giả?" Nàng tránh thoát sự kiểm chế của hấn, nam nhân này nhìn như nữ nhân, hơi sức lại không nhỏ! Chẳng lẽ. . . Nàng đột nhiên giật mình, không phải là một trong những chó săn thái giám của hoàng hậu chứ? Mặc dù thanh âm của hấn rất đục, nhưng không ai quy định thái giám nhất định là âm thanh trong trẻo!

"Ngươi. . . Ngươi đừng tới đây! Cẩn thận ta cào gương mặt tuần tú của ngươi!" Nàng từ từ lui về phía sau, gương nanh múa vuốt đưa ra đôi tay, kêu gào giống như mèo hoang.

Mỹ nam tử áo trắng bị hù sợ, chỉ là, không phải bị hù vì nàng uy hiếp cào gương mặt tuần tú của hấn, mà bị đáng về cay cú của nàng hù! Ở trong lòng càng thêm nhận định nàng tuyệt đối không phải là Tiểu Y, không phải Tiểu Y nhu nhược thẹn thùng đó!

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Hấn không có đuổi theo, trong lòng nghi vấn trùng trùng.

"Ta là Thủy Liên Y! Ngu ngốc!" Nàng căm tức xoay người tiếp tục chạy trốn, không biết vì sao hấn không đuổi theo bắt nàng? Chỉ là như vậy tốt nhất! Nàng thật đúng là không nỡ cào gương mặt tuần tú không có tỳ vết nào đó.

Mà Thủy Liên Y cũng rất nghi hoặc trong lòng!

Hắn là ai?

Lại bắt đầu chạy trốn trong cung. Giống như một mực xoay vòng vòng trong hoàng cung, Thủy Liên Y chạy hơn nửa ngày hoàn toàn tuyệt vọng! Mỗi một chỗ đều phong cảnh xinh đẹp, đình đài lầu các, trừ lắp đặt thiết bị bố cục có điều khác biệt, căn bản nàng từ một cung chạy đến một cung khác mà thôi.

Thủ vệ hoàng cung luôn tìm tòi tuần tra trong hoàng cung, đi một đội lại tới một đội. Làm hại nàng không dám đi đường lớn, một mực chui tới chui lui trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Mị Dị*: *Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Lại rơi vào miệng cộp

Thủy Liên Y không biết hoàng hậu rốt cuộc phái ra bao nhiêu người bắt nàng, cũng không biết hoàng hậu bảo có mục đích gì, vì sao phải giết chết nàng mới cam tâm.

Không biết bên trong Sở vương phủ có ai phát hiện nàng mất tích hay không?

Có người nào thông báo Sở Mị Dạ nàng mất tích chưa?

Không biết Sở Mị Dạ có tới cứu nàng hay không?

Sở Mị Dạ đối với nàng là thật tâm sao? Hay lấy được nàng rồi buông tay không đếm xỉa? Dù sao vương tôn quý tộc cổ đại có ai không phải thê thiếp thành đoàn đây!

Thủy Liên Y vừa đói vừa khát bắt đầu suy nghĩ lung tung, trong lòng phiền não muốn chết.

Bà ơi! Nếu ăn núp nữa có thể nào chết đói ở hoàng cung hay không! Che bụng đang kêu ừng ực, cả người Thủy Liên Y vô lực.

Buổi trưa đã bị cái thái giám Mặc công công chết tiệt kia chộp tới hoàng cung, hiện tại mặt trời đã xuống núi rồi, trong bụng của nàng trống rỗng, đói bụng đến ừng ực kêu loạn, thật muốn ăn gì đó! Nàng vừa đói vừa suy nghĩ lung tung, âm thầm phỏng đoán Sở Mị Dạ có cần nàng không!

Nhìn phía xa có cung nữ bụng đồ ăn tới, tuần tự đi ra từ một căn phòng. Qua không lâu lắm, không ai đi ra, cũng không còn ai đi ra.

Chẳng lẽ nơi đó là Ngự Thiện Phòng? Nhìn sắc trời cũng không sớm, bên trong hoàng cung cũng nên ăn cơm rồi!

Nàng liếm môi, chảy nước miếng, từ từ đi tới. Thấy chung quanh không có ai đi qua, từ khe cửa nhìn vào bên trong, bên trong cũng không có ai. Vì vậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, chui vào như một lần khói.

Oa! Thật sự là Ngự Thiện Phòng! Thủy Liên Y hoa cả mắt nhìn thức ăn ngon nuốt nước miếng. Cũng không thèm nhìn tới cầm lên ăn, trái một hộp, phải một hộp, trực tiếp bỏ vào trong miệng!

"Ăn ngon không?" Thanh âm hài hước truyền đến.

"Ừ!" Nàng gật đầu, miệng không nhàn rồi ăn liên tục!

"Ăn no chưa?" Dường như thanh âm này rất quen tai.

"Còn chưa. . . ." Thức ăn trong miệng rót ra hết, Thủy Liên Y ngây dại như tượng gỗ. Từ từ ngẩng đầu lên, thấy được gương mặt đòi này nàng không muốn gặp.

Sở Húc Nhật cười tà nhìn nàng "Thế nào? Thấy Bồn vương rất giật mình sao?"

Người âm hồn bất tán này sao lại ở chỗ này? Thật là xui như cú chết! Thủy Liên Y từ từ nhích ra cửa.

Đột nhiên, khạc thức ăn trong miệng ra, ném cục xương còn dư lại trong tay về phía hắn.

"Đi tìm chết!" Nàng cướp đường mà chạy.

Tránh thoát xương trong tay nàng, ánh mắt Sở Húc Nhật bén nhọn, muốn chạy? Thân hình thoáng một cái, nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ thật là nhanh như ánh sáng, nàng bỏ chạy rất mau! Nàng chạy thực mạng từ Ngự Thiện Phòng ra.

Chạy vào rừng cây? Không được, nơi đó quá rộng lớn, không dễ dàng ẩn nấp! Thấy cách đó không xa có một cung điện, ngựa chết tức là ngựa sống. Chỗ càng nguy hiểm lại càng an toàn, có lẽ ở nơi đó có thể có một chỗ ẩn thân!

Thủy Liên Y chạy vào cung điện, phát hiện bên trong không người nào, chạy vào phòng trong bằng một cách cửa khác, vẫn không có một bóng người, kỳ quái. Cung điện này không ai ở sao? Thậm chí ngay cả thị nữ cũng không có! Chỉ là, sao không có người ở? Lại không nhiễm hạt bụi nào? Mà còn hào hoa như thế?

Khi Thủy Liên Y ngạc nhiên vì sao nơi này còn lạnh hơn lãnh cung!

"Tâm cung của bốn vương, nàng thích không?" Thanh âm quý mị truyền đến, Thủy Liên Y giống như gặp được đầu trâu mặt ngựa, sợ sệt quay đầu lại.

Tâm cung của hân? Nhìn nam nhân cười tà mị trước mắt, nàng khóc không ra nước mắt.

"Người thật đúng là âm hồn bất tán!" Thủy Liên Y cắn răng nghiêng lợi nói, nàng thật là chạy ra khỏi bầy sói lại vào miệng cạp a!

Về mặt của Sở Húc Nhật tỏ rõ người trốn không thoát lòng bàn tay của ta, từ từ đến gần nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chết cũng không cầu xin người

Nữ nhân này! Sở Húc Nhật hí mắt, bởi vì chạy trốn khiến da của Thủy Liên Y càng trắng, hai má trở nên ửng đỏ.

Hai mắt của nàng vẫn tựa như một ao nước trong, không biết bởi vì sợ hay tức giận mà trũng lên, rất là đáng yêu.

Mà nàng bởi vì thờ dốt khiến bộ ngực đầy đặn phập phồng trên dưới, không khỏi làm Sở Húc Nhật nghĩ đến thân thể mềm mại hấp dẫn linh lung ở phủ hân hôm đó.

Ừ! Bụng dưới có chút nóng rực, hân phát hiện mình chỉ nghĩ đã không nhịn được cứng lên rồi. Nữ nhân yêu nghiệt này, quả thật là họa thủy.

Nhìn hân tới gần từng bước, Thủy Liên Y chậm rãi lui về phía sau.

"Người từ nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình yêu. Người khoác bao bố, đỉnh đầu đội nắp nồi." Ném một bình ngọc đất giá trong cung về phía hân.

Hân nghiêng đầu tránh thoát. Bình ngọc rơi xuống đất, nát bấy.

"Người mặc quần lót, buộc đai lưng. Mặc áo sát nách, đeo cà vạt." Lại tiện tay ném một con ngựa phi thúy về phía hân.

Hân nhanh chóng né, con ngựa phi thúy trực tiếp rơi xuống đất, bể, nàng quay đi.

"Người chính là một tên vô lại!" Sau lưng đụng trúng vách tường, cũng không còn chỗ có thể lui.

Sở Húc Nhật đến gần từng bước, nàng kêu to la hét, vì tự vệ cầm lên một cây chổi lông gà không còn mấy cọng lông quơ múa.

Bề ngoài nàng hung dữ kêu to la hét, thật ra thì trong lòng tràn đầy sợ hãi. Lớn tiếng chỉ tự trợ uy cho mình, ngàn vạn lần không thể sợ tới mức tè ra quần ở thời khắc mấu chốt! Nhớ tới hôm đó bị hân lăng nhục ở phủ hân, Thủy Liên Y run sợ trong lòng.

Gương mặt của Sở Húc Nhật âm trầm, nữ nhân này thật đúng là thô lỗ lại cay cú, nói chuyện không dùng đến não, trong lúc nguy cấp nàng chẳng những không khẩn cầu hân thả nàng, lại còn kêu la ồn ào với hân!

Đi tới trước mặt nàng, đoạt lấy chổi lông gà trong tay nàng, bị hân dễ dàng bẻ thành mấy đoạn ném xuống đất.

Máu lạnh kéo nàng qua "Lặp lại lần nữa thử xem!" Nữ nhân này, nhìn đến hân sợ tới mức như chuột nhìn thấy mèo, lại còn mạnh miệng như thế. Kiểu này không chịu chút đau khổ thì sẽ không nghe lời đâu!

Thủy Liên Y giơ chân đá hân, bị hân dùng chân cản, không khỏi căm tức nhìn hân "Người. . . . Người chính là phần trắng trong lão ung, lò rựu trong thiên nga, luyện tà công tự thiêu! A" Bị hân dùng hôn che miệng, không thể nói được nữa.

Gặm cắn cánh môi mê người của nàng, khiến nàng bị đau hé ra cái miệng nhỏ nhắn, mượn cơ hội đưa đầu lưỡi vào trên chọc nàng.

Thủy Liên Y giãy giụa, đôi tay quào loạn, cào ra năm vết trên gương mặt tuần tú của hân.

Hít sâu một hơi, đôi mắt hung ác của Sở Húc Nhật bắn ra sát khí.

"A!" Nàng kêu thảm thiết, bị hấn dùng tay trái hung hăng nắm hai cổ tay nâng cao qua đỉnh đầu, bàn tay to của hấn chộp vào khiến tay nàng rỉ ra tí máu, làm nàng bị đau không dứt!

Sở Húc Nhật dùng sức đặt lưng nàng lên vách tường!

"Có gan thả ta! Khi dễ nữ nhân coi là bản lĩnh gì!" Thủy Liên Y gào khóc rống to.

Thủy Liên Y giùng giàng rút chân tiếp tục đá hấn, lại bị hấn dùng thân thể chặn.

Thật không ngoan! Sở Húc Nhật cười lạnh, xoay nàng qua chỗ khác, dính chặt vào vách tường như con thằn lằn.

Ừ! Gương mặt áp vào trên vách tường vận vẹo biến hình, nước miếng bị ép sắp chảy ra. Hấn ở phía sau dùng đầu gối chia vào hai chân của nàng, khiến nàng đứng không vững chỉ có thể dựa vào ở trên tường, con bà nó, bộ ngực cao vút bị đè thật đau!

"Cầu xin ta!" Sau lưng truyền đến thanh âm đặc ý của Sở Húc Nhật.

"Nghĩ khá lắm! Chết cũng không cầu xin người!" Miệng nàng cứng rắn mắng to, "Đồ cặn bã trong cực phẩm, cầm thú trong cầm thú!"

Cãi lại cứng rắn! Sở Húc Nhật cau mày, nàng vẫn chưa lĩnh giáo hủ đoạn của hấn! Bắt lấy hai cổ tay nàng dùng sức bóp mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vĩnh viễn có xa lắm không

"A!" Thủy Liên Y đau kêu ra tiếng.

Sở Húc Nhật nắm cổ tay của nàng muốn gãy. Đau quá! Nước mắt chảy ra, nhưng làm cho nàng cầu xin tha thứ, không có cửa đâu! Cầu heo cầu chó cũng không cầu hấn.

"Vứt người xuống nhà xí, đồ bỏ đi làm nhà xí đều có thể phun! Cặn bã! Vô lại! Giời bọ! Cứt chó thôi! A.!" Nàng thét chói tai, hấn ở sau lưng nàng xé nát quần áo của nàng, phía sau lưng lộ ra tảng lòn.

Nhìn vết tím trên tấm lưng tuyết trắng mà ngày ấy hấn lưu lại. Tuy rằng đã muốn nhặt đi, nhưng Sở Húc Nhật vẫn cảm thấy có khoái cảm rất mạnh! Tay phải sờ từ lưng nàng hướng đến bộ ngực dán tại vách tường.

Tay hấn truyền đến nhiệt độ làm cho nàng kinh hãi. Không cần! Nàng thả dán trên tường cũng không cho hấn chạm vào, dùng sức kê sát ngực mình ở trên tường chen chúc vô cùng đau, không lưu một chút khe hở, chính là không cho tay bẩn thỉu của hấn chạm vào nàng.

Nhìn nàng ngoan cố như vậy, khoe miệng Sở Húc Nhật kéo ra, có ý tứ. Tay trái bắt lấy hai cổ tay túm nàng đến trong lòng, tay phải trực tiếp khoác lên phần mềm mại kia.

"Cùng ta chống lại sao? Nàng còn non lắm!" Cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng.

Ừ! Sở Húc Nhật thờ hồn hển, thân thể của nàng làm hấn khắc chế không được. Nữ nhân đối với hấn luôn ngàn theo trăm thuận, nữ nhân dám phản kháng hấn toàn bộ bị hấn hành hạ đến sống không bằng chết. Nữ nhân này, hấn luyện tiếc bẻ gãy cổ tay tinh tế của nàng, càng luyện tiếc đánh nàng! Trong lòng thực bài xích cái loại không nở này. Ngón tay nắm đỉnh cao đầy đà của nàng, nhẹ nhàng khẽ động.

Ách! Cấn môi, nàng đáng xấu hổ thể nhưng nghĩ rên rỉ, ngón tay của hấn làm cho nàng cảm nhận được run rẩy, tên cầm thú này!

"Có giỏi thì giết ta đi!" Bị hấn ôm chặt, phía sau lưng dán tại trên ngực của hấn, một chút khe hở cũng không có, lực lượng của hấn nói cho nàng biết, khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Cho dù nàng gãy dựa như thế nào, hấn vẫn ôm nàng càng ngày càng chặt!

Sở Húc Nhật ở bên tai của nàng thờ hồn hển, "Có biết không? Đây là Húc Nhật cung, chỗ ở lúc trước mười bốn tuổi của bốn vương!"

Nàng ngạc nhiên! Chính mình đồ vận chó ăn cứt gì vậy!

"Vốn muốn trộm đi ngự thiện phòng ăn chút gì, lại gặp người!" Hấn đột nhiên cười điên cuồng "Này có tính oan gia ngõ hẹp hay không?"

Vụng trộm ăn một chút gì? Nàng cắn răng! Tên cầm thú này là muốn nói cho nàng biết, ngay cả như vậy cũng có thể bắt được nàng sao? Năm nay là

năm mạng xui của nàng!

Nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai của nàng "Húc Nhật cung này, từ khi bốn vương rời đi, trừ bỏ canh giờ cố định có người lại đây quét tước, bình thường không có một người!" Không biết hẳn dự báo cái gì!

Cho nên đâu? Nàng không dám nghĩ hẳn kế tiếp muốn làm cái gì!

Hắn cười tà "Cho nên! Hôm nay, không cần trông cậy có người tới cứu ngươi!"

Giống như ngã vào mười tám tầng Địa Ngục, trong lòng nhất thời một mảnh lạnh lẽo!

Tay hắn tùy ý chà đạp nổi lên trước ngực nàng, làm cho nhan sắc nhạt kia trở nên đỏ thắm, giống như chảy ra huyết sắc.

Nàng cắn môi, không cho phép chính mình thét chói tai ra tiếng, sẽ chỉ làm hắn càng thêm kiêu ngạo, càng thêm đắc ý.

Nhìn biểu tình cực lực nhẫn nại của nàng, hắn lộ ra một chút tươi cười.

Bỗng nhiên, ôm lấy nàng từ đại sảnh rộng mở đi vào chỗ giường mềm thật lớn, ném nàng lên giường.

"Nàng! Muốn cầu bốn vương sao?" Sở Húc Nhật nhìn xuống khuôn mặt xem như điếm đạm đáng yêu của nàng.

Thủy Liên Y cắn tức hắn "Vĩnh viễn có xa lắm không?"

Ách? Hắn khó hiểu!

Thủy Liên Y nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ từng chữ "Ngươi! Cút! Ra! Thật! Xa! Cho! Lão! Nương!"

Nháy mắt, một đôi mắt lạnh phóng xạ ra băng hàn quang mang, có đủ hàn ý đâm lòng người. Nữ nhân này thật là con vẹt chết mạnh miệng, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Ngươi Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ai có thể tới cứu nàng

"Đêm qua, vương huynh biểu hiện tốt không?" Hai mắt Sở Húc Nhật lạnh như băng nhìn nàng cắn môi anh đào loang lổ vết máu.

Thủy Liên Y quay đầu đi chỗ khác, "Không mượn ngươi xen vào!"

Hừ! Hắn cười lạnh. "Tiện nhân!" Lấy tay bóp chuyển thẳng đầu nàng. "Xem ra vương huynh không thỏa mãn ngươi! Nếu không lấy năng lực của hắn, ngươi hôm nay còn xuống giường được sao?"

Thủy Liên Y sững sờ? Năng lực của Sở Mị Dạ? Hắn có năng lực gì? Vì sao nàng không xuống giường được?

Xem nàng vẻ mặt mê mang! Trong mắt Sở Húc Nhật đột nhiên trở nên ám chìm, tay hắn xuống phía dưới tìm kiếm, nữ nhân này trang thuần hay thật tinh khiết?

"Không cần!" Nàng thét chói tai. Hai chân khép lại. Nhớ tới ngày lăng nhục kia, trong lòng phát lạnh. Nàng không cần nam nhân nào ngoài Sở Mị Dạ chạm vào nàng, thà rằng chết cũng không cần.

Nàng sợ? Sở Húc Nhật phi thường có hưng trí! Mãnh thú thích xem bộ dáng con mồi sợ tới mức kinh hồn táng đảm.

"Còn không có nữ nhân dám cự tuyệt ta!" Đầu gối hắn dùng sức đẩy ra hai chân của nàng, ngón tay thăm dò vào.

A! Nàng cắn môi, nhìn xuống thét chói tai, vẫn là đau như vậy, nhất thời trong mắt lệ quang long lánh.

Hắn lại nhúng chàm nàng, nếu nàng là nữ nhân cổ đại bị hắn đụng chạm như vậy, nhất định muốn chết đi bảo toàn trong sạch! Cho dù nàng không phải nữ tử cổ đại, thế cục bây giờ nàng cũng thật muốn đi chết.

Chật như vậy! Ánh mắt hắn trở nên ám chìm, chậm rãi co rúm.

"Không cần!" Nàng rốt cục nhìn không được cầu hắn, "Ta là nữ nhân của ca ca ngươi! Ta và hắn đêm qua ở cùng một chỗ! Ta hiện tại xem như tẩu tử ngươi! Ngươi không thể đụng vào ta! Như vậy. Như vậy loạn luân!" Nàng thét chói tai, ngón tay của hắn làm cho nàng cảm thấy khứa rách.

Sở Húc Nhật cắn răng, lời của nàng làm cho hắn càng thêm bạo ngược, rút ngón tay ra, ở trước mặt nàng cời bỏ quần của mình.

"Tàu tử sao?" Hắn cười tà "Bảo bối của Vương huynh kém như vậy sao? Làm cho trong cái kia của người một chút cũng không có lớn hơn?"

Nhìn hắn lộ ra cái gì đó không nên bị nàng xem! Thủy Liên Y từ trên giường chạy trốn, bị hắn bắt, lại ngoan ngoan ngã sấp xuống.

"Ta thà rằng đi tìm chết!" Nàng găm thét, trung thần không có hai chủ, liệt nữ không có nhị phu. Nếu nàng đã là người của Sở Mị Dạ, nàng tuyệt đối không cho phép chính mình bị nam nhân khác chạm vào! Nàng mặc dù là nữ nhân hiện đại, nhưng NP ở nơi này nàng không thể thực hiện được!

Chết? Hắn đùa cợt cười, nhìn nữ nhân dưới thân, cúi đầu cắn môi anh đào của nàng, nàng ngọt làm cho hắn không hề có kỵ. Đầu lưỡi ở trong miệng của nàng tán loạn, làm cho nàng thở dốc khó khăn.

Sở Mị Dạ! Người ở đâu? Thủy Liên Y nước mắt trượt xuống, nhẹ nhàng nghẹn ngào.

Cảm giác tựa hồ có cái gì sắp xâm nhập lĩnh vực của mình, nàng đứng đưa thân thể tránh né cái loại xâm nhập này. Nhưng hắn đè xuống hông của nàng, làm cho nàng không thể nào né tránh

Chẳng lẽ! Đây là vận mệnh của nàng? Thủy Liên Y tan nát cõi lòng rồi!

"Húc." Đột nhiên truyền đến âm thanh của nữ nhân, thể nhưng ở thời khắc mấu chốt giải cứu nàng.

Sở Húc Nhật dừng động tác xâm lược, từ trên thân thể của Thủy Liên Y ngẩng đầu lên.

Trước giường hoàng hậu Ngọc Linh Nhi đứng tức giận đến cả người run run cùng cung nữ Tiểu Bình của nàng.

Sở Húc Nhật nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đầm mưa của Thủy Liên Y, không tha từ trên thân thể mềm mại của nàng rời đi.

Nhìn Thủy Liên Y lơ lửng trên giường, Ngọc Linh Nhi vẽ mặt phẫn nộ.

"Sao lại thế này?" Nàng chất vấn Sở Húc Nhật.

Sở Húc Nhật đem áo bào mặc, "Ồ ngự thiện phòng gặp được! Muốn cho nàng cái giáo huấn!" Sự tình bị hắn nhẹ nhàng băng qua.

Cho nàng giáo huấn? Ngọc Linh Nhi ghen ghét nhìn thân thể làm cho người mơ màng của Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y túm chân trên giường che thân thể của chính mình, hoàng hậu cũng tới! Xem ra, hôm nay nàng không muốn chết cũng khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hợp ý của người

"Tiểu Bình! Đi gọi người! Nói đã tìm được tiện nhân này! Đưa tiện nhân này đến Cánh Luật viện cho bổn cung!"

Tiểu Bình vội vàng rời Húc Nhật cung.

"Cánh Luật viện?" Sở Húc Nhật thì thầm "Thì ra nàng bị người bắt tới hoàng cung hay sao?"

Ngọc Linh Nhi đi tới trước mặt hắn ngăn đầu nhìn hắn "Ta nói rồi, để cho nàng chết!"

Sở Húc Nhật quay đầu nhìn Thủy Liên Y núp ở giữa giường, "Bổn vương không muốn để cho nàng chết!"

Ngọc Linh Nhi ngạc nhiên "Húc! Đừng quên, nàng làm người bị thương! Người không phải động lòng đối với tiện nhân này chứ?"

Hừ! Sở Húc Nhật cười lạnh. Nâng cằm Ngọc Linh Nhi lên "Nuông nường! Người quá lo lắng! Bổn vương chỉ không muốn cho tiện nhân này chết quá dễ dàng mà thôi! Hành hạ nàng từng chút mới là ước nguyện ban đầu của Bổn vương!"

Đôi câu nam nữ này! Thủy Liên Y cắn môi, mắng thầm. Bọn họ lại thông đồng làm bày hãm hại nàng! Rốt cuộc nàng có phải bị ôn thần bám vào người hay không? Tại sao nhiều người muốn hại nàng như vậy? Sớm biết có ngày hôm nay, đã đi thấp hương bái Phật!

Nghe đối thoại vừa rồi của họ, mục đích vị hoàng hậu này bắt nàng tới là bởi vì mình đã từng đã thương Sở Húc Nhật! Hoàng hậu và Sở Húc Nhật có quan hệ như thế nào? Trong óc Thủy Liên Y hỗn loạn hơn mệnh!

Vị hoàng hậu này, một hồi vì Sở Mị Dạ, một hồi lại vì Sở Húc Nhật. Nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân gì! Nàng là lão bà của hoàng thượng, tại sao cổ tình đĩnh đạc không rõ với hai em chồng của mình? Chẳng lẽ nàng không sợ lão công của mình trách tội sao? Hay Sở Mặc quốc có phong tục dâm loạn?

Qua không lâu, Mặc công công và mấy thái giám ở dưới sự hướng dẫn của Tiểu Bình chạy tới Húc Nhật cung, thấy hoàng hậu và Tam vương gia đều quỳ xuống đất.

"Đưa nàng đưa đến Cánh Luật viện cho Bồn cung, để Vương ma ma phục vụ nàng thật tốt!" Ngọc Linh Nhi cắn răng nghiêng lợi nhìn về mặt xinh đẹp của Thủy Liên Y.

Mấy thái giám đi tới trước giường, kéo Thủy Liên Y xuống giường, cái chần trên người nàng rơi xuống, y phục rách nát không che giấu được cảnh xuân vô hạn.

Ở trên người Thủy Liên Y có dấu vết từng hoan ái? Ngọc Linh Nhi trợn mắt, là Sở Mị Dạ? Hay là Sở Húc Nhật? Hai người bọn họ người nào làm? Nàng nhìn Sở Húc Nhật cười tà, về mặt nghi hoặc và ghen ghét.

Nhìn thân thể mềm mại như ẩn như hiện của nàng, Sở Húc Nhật kéo nhẹ khóe miệng, đồ không có được tựa hồ vĩnh viễn đều là tốt nhất! Hắn luôn mất đi lúc sắp có được!

Căm tức nhìn khuôn mặt cười như có như không kia, Thủy Liên Y thề, cho dù mình làm quỷ cũng sẽ không tha thứ hắn.

"Còn không mang đi!" Ngọc Linh Nhi không muốn thấy ánh mắt nóng hừng hực nhìn nàng của Sở Húc Nhật, sai thái giám dẫn nàng đi.

"Đợi đã nào!" Sở Húc Nhật đi thẳng tới trước mặt của Thủy Liên Y, nâng cằm của nàng lên "Cầu xin ta! Nàng cầu xin ta, ta sẽ cứu nàng ra ngoài!" Cúi đầu nhẹ giọng nói với nàng ở bên tai của nàng.

"Vọng tưởng!" Nàng dùng ánh mắt kiên nghị nói cho hắn biết không thể nào!

"Bồn vương không muốn nàng bị đưa đến Cánh Luật viện!" hơi thở của hắn phun lên mặt của nàng.

"Người tốt bụng như vậy?" Nàng lườm hắn một cái, "Mèo khóc chuột già từ bi!"

Sở Húc Nhật sờ sờ ngực, "Nàng thật làm cho ta đau lòng!" Hắn làm ra biểu tình vô cùng đau lòng.

Thủy Liên Y lộ ra một nụ cười "Ghê tởm mẹ ôm lòng ghê tởm khóc rất thương tâm! Biết tại sao không?"

Cái gì? Nhìn nụ cười của nàng cũng khiến hắn hoảng hốt. "Tại sao?"

"Bởi vì Ghê tởm chết!"

Nữ nhân này bây giờ còn múa mép khua môi với hắn? Khóe miệng hắn khẽ động, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười!

"Biết không? Sau khi vào Cánh Luật viện thì sẽ không ra được! Đó là hình phòng xây cho tần phi cung nữ phạm sai lầm trong hậu cung!" Hắn nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, nói cho nàng biết chức năng của Cánh Luật viện.

"Vậy không phải vừa vặn hợp ý của ngươi!" Trong mắt nàng có hung dữ, có bèn bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Không có ai cứu nàng

Thấy mắt lờ lờ ánh sáng của Thủy Liên Y, bỗng nhiên, trong tim của hắn hơi đau, ý của hắn?

Ánh mắt Sở Húc Nhật âm trầm, "Không chịu chút đau khổ, nàng sẽ không nghe lời!" Nhìn y phục rách nát của nàng, trong lòng hắn giống như có cái gai, còi áo gấm màu lam của mình xuống khoác vào cho nàng. Rút lui qua bên cạnh nàng, để bọn thái giám dẫn nàng đi.

Nhìn bọn thái giám đưa Thủy Liên Y đi, đôi mắt của Ngọc Linh Nhi chăm chú nhìn mặt Sở Húc Nhật.

"Vì sao hoàng hậu nhìn ta như thế?" Hắn tà khí nhú mày với nàng.

"Ngươi xem trọng nàng?" Ngọc Linh Nhi chưa chắc.

Đi tới trước mặt Ngọc Linh Nhi ôm hông của nàng, để nàng dán chặt mình. "Ngươi ghen? Nương nương?"

Nàng ghét hẳn gọi nàng như vậy. "Không được gọi ta nương nương!" Ngọc Linh Nhi tức giận hất mặt.

Hắn cười "Vây. . . . Linh Nhi!" Không cho nàng nói chuyện, cúi đầu hôn nàng, bế nàng tới trên giường.

Ừ! Bị hắn hôn hôn mê "Buổi sáng không phải vừa mới. . . ! Ừ!" Tiếng nói biến mất, hắn đã không kịp chờ đợi kéo y phục của nàng hôn lên da thịt của nàng.

"Húc! Đừng nóng lòng như vậy mà! Chậm một chút!"

"Ngươi không phải đã thích ứng! Ta biết rõ ngươi có thể!"

đã che giấu

Tiểu Bình thấy nhưng không thể trách, chỉ tiến lên kéo rèm che xuống, ngăn trở tiếng kêu cao vút bên trong! Nàng lui sang một bên chờ đợi hầu hạ.

Ôn tình đi qua, Sở Húc Nhật hôn nhẹ lên gò má của Ngọc Linh Nhi.

"Ngươi chuẩn bị đôi phở nàng thể nào? Linh Nhi?"

Ngọc Linh Nhi vuốt ve lồng ngực bên trái của hắn, "Linh Nhi đã nói, giết nàng cho ngươi! Chỉ là. . . . Ta sẽ không để cho nàng chết dễ dàng như vậy! Không hành hạ nàng, thật có lỗi với thân thể quyến rũ nam nhân của nàng ta!" Trong giọng nói của nàng tràn đầy ác độc.

Sở Húc Nhật trong nháy mắt cảm thấy hít thở không thông, hắn thích nhất hành hạ một người, nhưng là, vì sao nghe Ngọc Linh Nhi muốn hành hạ Thủy Liên Y, trong lòng khó chịu như vậy!

Trong mắt đột nhiên xuất hiện vẻ lạnh lẽo, điểm trúng huyệt ngũ của nàng lúc Ngọc Linh Nhi chưa chuẩn bị. Gỡ hoa tai của Ngọc Linh Nhi xuống, đánh vào huyệt vị của Tiểu Bình ngoài rèm

.....

Thủy Liên Y bị một đám thái giám kéo túm, quanh co lòng vòng đi rất xa.

Đi ngang qua vườn hoa, đình đài, lầu các.

Trên đường đi đến Cảnh Luật viện, thấy mấy đội Ngự Lâm quân, nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn đám thái giám ngang ngược càn rỡ này một cái.

Có lẽ mỗi ngày trong hậu cung đều có cung nữ Tàn phi phạm sai lầm bị đưa đến Cảnh Luật viện, mỗi người đều thấy nhưng không thể trách.

Thủy Liên Y bị bọn thái giám kẹp ở trong đó, thân thể nhỏ bé bị ngăn trở hoàn toàn.

Nàng rất muốn không hẹn mà gặp Sở Mị Dạ! Nàng rất muốn có anh hùng cứu mỹ nhân vào lúc mấu chốt! Trên TV không phải đều diễn như vậy sao!

Trong khoảnh khắc gió nhẹ khẽ vuốt gương mặt, Thủy Liên Y ở trong khe hở của những thân thể, thấy được mỹ nam tử áo trắng thoắt sáo lúc này! Tay hắn cầm ống sáo, đâm đầu đi tới.

Mỗi người gặp hắn đều cung kính thi lễ với hắn.

Hắn là ai? Vì sao bọn thị vệ thái giám trong hoàng cung đều cung kính đối với hắn?

"Cứu ta!" Không biết vì cái gì, khi hắn đi ngang qua, nàng bật thốt lên, nhưng thân thể gãy giữa lập tức bị chúng thái giám ngăn trở, Mạc công công nhét một miếng vải rách vào trong miệng của nàng, khiến nàng không thể phát ra thanh âm.

Nam tử áo trắng đi ngang qua bên người đám thái giám, tựa hồ bước chân có chút chậm chạp. Nhẹ liếc bọn họ một cái xong, lại đi qua như gió.

Thủy Liên Y buồn bã cười, không giãy dụa nữa, ở trong hoàng cung này, có ai là bỏ tất cứu người lúc khó khăn?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Áo khoác của khúc vương

Cánh Luật viện!

Thủy Liên Y bị bọn thái giám dẫn tới một cửa lớn sơn đỏ, xuyên qua hành lang, đi tới trước một cửa phòng đen như mực.

Trong đó có thái giám cầm gậy gộc trong tay đi tới đi lui, quý dị vô cùng.

Thủy Liên Y cảm thấy trái tim sắp ngưng đập, cái chỗ này xem ra rất âm trầm, thật khủng khiếp, tựa như hiện trường phim kinh dị trong TV, tràn đầy hơi thở tử vong.

Sau lưng đột nhiên bị người dùng sức đẩy một cái, nàng nhếch nhác ngã vào trong một căn phòng âm u, bên trong phòng lớn như thế chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, mới vừa từ bên ngoài ngã vào, còn không thích ứng được tầm tối bên trong gian phòng, nên nàng không thấy rõ gì cả.

Móc vải rách bị nhét vào trong miệng ra, ném qua một bên.

Nghe thanh âm bước chân truyền đến, ngẩng đầu lên dụi mắt, mơ hồ thấy có mấy nữ nhân đi về phía nàng.

Đi đầu chính là một nữ nhân hơn 40 tuổi, thân thể vạm vỡ, phía sau nàng có ba nữ nhân dáng người khỏe mạnh như nam nhân đi theo.

Bởi vì tác dụng của ánh sáng, nàng cảm thấy tình cảnh này rất kinh hãi.

Từ từ thích ứng tầm tối bên trong nhà, thấy cảnh tượng bốn phía thì trái tim của nàng sắp ngưng đập.

Đây là một hình phòng, roi da, que lửa, mấy loại nàng biết tên, còn có rất nhiều hình cụ nàng không gọi tên nổi trải rộng cả hình phòng.

"Vương ma ma! Hoàng hậu nương nương phản phò! Bảo các người hầu hạ tiện nhân này thật tốt!" Mạc công công sau lưng nói. Đi tới trước mặt Vương ma ma dẫn đầu, nói nhỏ ở bên tai của nàng.

Ý của hoàng hậu nương nương? Vương ma ma dẫn đầu gật đầu một cái.

Nhìn chằm chằm Thủy Liên Y đứng dậy từ dưới đất, mặt như mũi đào, mắt như sóng thu, thân thể ốm yếu lại có bộ ngực đầy đặn. Lúc này áo quần rách nát, lộ ra da thịt tuyết trắng nõn nà.

Là một người mị hoặc dụ dỗ nam nhân, chẳng lẽ nàng quyến rũ hoàng thượng? Vương ma ma phỏng đoán, bình thường chỉ có cung nữ từng được hoàng thượng sủng ái hoặc là Tần phi hoàng thượng sủng ái nhiều lần, đến khi không được sủng ái, hoàng hậu nương nương mới có thể mượn cớ đưa tới Cánh Luật viện.

Nhưng nữ tử này không mặc y phục trong cung, nàng không phải người trong cung à?

Áo khoác màu lam trên người nàng? Vương ma ma sững sốt, trên vai trái y phục của nàng thêu mộ mặt trời đỏ, đó là dấu hiệu của Húc vương gia! Nữ nhân này có quan hệ thế nào với Húc vương gia? Vì sao khoác y phục của Húc vương?

Vương má má vẫn còn suy đoán thân phận của Thủy Liên Y, có chút chần chờ.

"Vương ma ma! Nơi này giao cho người rồi!" Mạc công công đóng cửa lại đi ra ngoài.

Nhìn Vương ma ma tiến tới gần từng bước một, Thủy Liên Y lui về phía sau, Taekwondo của mình, đối phó mấy lão ma ma không thành vấn đề!

"Người đừng tới! Ta luôn luôn kính lão tôn hiền! Nếu như người ép ta! Ta sẽ không để mặc người xâm lược!" Thủy Liên Y nắm quyền.

Vương má má nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng, cặp mắt bén nhọn.

"Người và Húc vương quan hệ thế nào?" Vương má má nhìn xa trông rộng, không thể bởi vì lấy lòng hoàng hậu, mà đắc tội Húc vương! Húc vương mặc dù là vương của Địch thành, nhưng là người rất âm hiểm, đắc tội hắn cũng không có quả ngon để ăn!

"Phi! Ai có liên quan với hắn!" Thủy Liên Y khinh thường, Sở Húc Nhật, nếu như không có hắn, mình đã sớm trốn xa!

A? Vừa nhắc tới Húc vương thì trên mặt nàng xuất hiện hận ý, nữ nhân này tựa hồ không có quan hệ mập mờ gì với Húc vương! Nhưng y phục của Húc vương là chuyện gì xảy ra? Vương ma ma có chút hồ đồ!

"Tại sao người mặc y phục của Húc vương?"

Thủy Liên Y cúi đầu nhìn y phục trên người mình, Sở Húc Nhật có ý gì? Hắn làm điều thừa chi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bị bà đồng tát

"Ai mà thêm mặc y phục của hần! Tiều nhân hèn hạ!" Thủy Liên Y phi nhỏ!

Như vậy, nữ nhân này thật không có quan hệ với Húc vương, bằng không nhất định sẽ xem Húc vương là cái ô bảo vệ mình! Vương ma ma nắm chắc trong lòng!

"Nếu vào Cánh Luật viện, thì đừng vọng tưởng phản kháng! Nếu không chỉ có người chịu khổ thôi!" Vương ma ma đuổi bàn tay ra bắt nàng.

Thủy Liên Y đá nàng, Vương ma ma không nghĩ tới nữ nhân nhìn yếu đuối lại có sức chân mạnh như thế. Ngực bị đá, quay ngược lại bốn năm bước, chậm nửa ngày khiến khó chịu trong ngực biến mất.

Che ngực hơi đau, trên mặt đầy dử tợn của Vương ma ma lộ ra nụ cười gần.

"Vốn còn có chút bận tâm với người, lúc này, bản ma ma tuyệt sẽ không nương tay! Bắt lấy nàng!" Nàng ra lệnh một tiếng, những ma ma khác đều xông về Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y nói thế nào cũng là đai đồ Teakwondo, tự cảm thấy đối phó mấy lão ma ma vẫn dễ dàng. Nhưng không gồm, bốn ma ma bao gồm cả Vương ma ma trong đó, đều có sức lực cực lớn, tựa hồ còn có công phu. Bị nàng đá phải, không cảm thấy đau, tránh cũng không tránh. Thủy Liên Y có chút tức giận vì thân thể bây giờ của mình, quá mảnh mai rồi, căn bản là không đủ lực lượng!

Vương ma ma một phát bắt được mái tóc của nàng, lôi kéo tóc của nàng xóc xếch xoắn xuồng.

"Ừ" tóc bị nắm chặt, Thủy Liên Y bị đau vuron tay bảo vệ đầu, khi tóc một nữ nhân bị hung tàn như vậy bắt được, sức chống cự hoàn toàn không có! Thủy Liên Y cũng chỉ là nữ nhân bình thường, còn chưa đạt tới trình độ chết lạng khi đau!

Bốn ma ma không cần tốn nhiều sức đã trói nàng lại.

Pằng! Vương ma ma hung hăng tát lên gương mặt nàng một cái, "Tiều tiện nhân!"

Gương mặt tuyệt sắc của Thủy Liên Y lập tức sưng lên. Đầu lưỡi bị hàm răng cắn, máu tươi chảy xuống theo khóe miệng.

"Bà đồng già!" Nàng mắng to. "Khoác da chó! Các người đều không phải người! A. . . ."

Vương ma ma tát một cái vào mặt bên kia của nàng, "Tiều tiện nhân, cho người mắng!"

Hai bên gương mặt Thủy Liên Y sưng đỏ, máu ở khóe miệng chảy ra nhiều hơn, "Đừng tưởng rằng người thay đổi khuôn mặt ta liền không biết người là trư bát giới! Bà đồng già! A. . . ."

Vương ma ma làm nhiều việc cùng lúc, liên tục tát nàng mười mấy cái, đánh cho đầu nàng choáng váng, gương mặt sưng lên giống như bánh bao thấm máu, đôi môi cũng nứt ra chảy máu.

"Cho người mắng! Tiều tiện nhân!" Vương ma ma dử tợn cười, nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy có người vào Cánh Luật viện còn dám không biết tốt xấu như thế!

"Bà đồng già! Loại người ghê tởm như người, chỉ có thể diễn vai phản trong phim! Rau cải thúy rửa trong đồng rác!" Gương mặt đau rát, Thủy Liên Y đau đến chảy nước mắt, nhưng quyết không cầu xin tha thứ!

"Trói nàng lên! Ta muốn xem xem nàng mạnh miệng tới khi nào!" Vương ma ma bảo ba nữ nhân già khác cột tay Thủy Liên Y lại, đẩy tới một băng ghế dài rộng rãi trước mắt, khiến thân thể nàng dính sát cái băng ghế, bụng vừa đứng áp dọc theo ghế, khiến cho cái mông nàng vênh lên.

"Các người muốn làm gì?" trong lòng của Thủy Liên Y tràn đầy sợ hãi, không phải họ muốn dụng hình với nàng chứ?

Vương ma ma dử tợn cười, mấy ngày nay không có cung nữ nào phạm sai lầm đưa tới, tay của nàng đã ngứa ngáy.

"Roi vào Cánh Luật viện, người nói chúng ta muốn làm gì?" Vương ma ma ngay trước mặt Thủy Liên Y, từ trong tay ma ma khác nhận lấy một hèo dài năm thước, rộng hai phân. "Tiều tiện nhân! Cho người mạnh miệng! Cho người mắng bốn ma ma! Hôm nay để bốn ma ma dạy dỗ người thật tốt!"

Đây là hèo gì? Bà ta muốn làm gì? Thủy Liên Y tròn to cặp mắt, trong lòng đang run rẩy, hai chân lập tức nhũn ra!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hình phạt tàn nhẫn

Thủy Liên Y đột nhiên thét chói tai, "Các ngươi làm gì!" Quần và quần lót của nàng bị kéo xuống, lộ ra cái mông tuyết trắng vênh lên.

"Làm gì?" Vương ma ma âm lãnh cười gần, "Đánh cho ta!" Nàng ra lệnh một tiếng, hai ma ma mỗi người cầm một cây hèo giống vậy, cùng đánh xuống mông của nàng.

"Ba ba!!" Tiếng hèo vang lên ở mông nàng.

"A. . . .!" Thủy Liên Y kêu thảm thiết, nước mắt ào ào chảy xuống, gậy gỗ kia đánh nàng cơ hồ trầy da sứt thịt, chịu đựng không nổi kêu đau. Mỗi một hèo, đều làm cho da thịt trắng như tuyết của nàng sưng to lên rất cao, chảy ra máu.

"Có bản lĩnh giết. . . Ta! Các ngươi bà đồng già! Ta chết cũng sẽ không bỏ qua các ngươi——! Ừ. . .!"

Sợ nàng cắn lưỡi tự sát, Vương ma ma cầm một khối vải rách nhét vào trong miệng của nàng. Sau đó dừ tợn giơ hèo lên dùng sức đánh vào mông của Thủy Liên Y.

"Ồ!" Nước mắt và mồ hôi đan vào nhau, Thủy Liên Y trừng lớn cặp mắt, sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt, bà đồng già đáng chết, nếu như nàng có thể còn sống rồi đi! Nàng nhất định sẽ báo thù!

Từng gậy gỗ rơi vào trên mông tuyết trắng, trên mặt Thủy Liên Y không ngừng co quắp, nước mắt đầy gương mặt. Mỗi ngày hậu cung đều trình diễn thảm kịch như vậy, vì sao có tình để cho nàng gặp gỡ!

Tiểu Dạ người đang ở đâu? Tiểu Kinh! Ta sắp chết! Thật là đau! Thật là đau! Thủy Liên Y không biết mình còn có thể chống đỡ hay không. Nhớ lại lần đầu tiên của nàng và Sở Mị Dạ, lần đó nàng đau đến bất tỉnh, nhưng so sánh nỗi đau đó với hiện tại, quả thật chính là gặp sự phụ! Thật là đau a! Thật sự rất đau!

Lần lượt bất tỉnh, lại bị họ dội nước lạnh tỉnh táo, không biết mình bị bao nhiêu hèo, trừ đau nhói cái gì cũng không cảm thấy, cuối cùng đau đến chết lặng! Nước băng hàn thấu xương kia, còn tàn ra một loạt mùi thú! Nàng cảm giác mình sắp chết!

Áo khoác trên người, đã bị nước lạnh tưới ướt, phía trên dính đầy vết máu, nước lạnh hòa lẫn vết máu, tí tách nhỏ xuống ở trên mặt đất hình phòng.

Ừ. . . ! Thủy Liên Y ngược mắt lên, thất lưng truyền đến đau đớn càng thêm khó có thể chịu được. Yếu đuối ngẩng đầu lên, thấy Vương ma ma cười gần lấy ra một cây châm dài, trên cây kim rơi xuống một giọt máu tươi!

Đau đến long trời lở đất, nàng giãy giụa ở trên ghế dài, gập thốn khổ như thế, không bằng để cho nàng chết! Chết đi coi như xong rồi! Tại sao họ không giết chết nàng! Bây giờ còn học Dung Ma Ma trong Hoàn Châu cách cách!

"Còn không nghe lời!" Vương ma ma cầm châm dài mạnh mẽ ghim vào bên eo của nàng, một lần lại một lần.

A. Đau đến sắp bất tỉnh, eo vừa đau vừa tê dại.

Wương ma ma tìm huyết vị rất chính xác, khiến nàng đau chết đi sống lại cũng không muốn mạng của nàng.

Không còn hơi sức giãy giụa nữa, thân thể của nàng giống như bị ngàn vạn tấn xe tăng hạng nặng đè lên, xương cũng giống như đứt đoạn.

Wương ma ma thử dò xét hơi thở của nàng, phát hiện còn có hơi thở, gặt đầu một cái với ba ma ma kia, xách nàng giống như đối đãi người chết, kéo nàng đến trên một cái giá. Dùng ống khóa trói lại thật chặt.

Thần trí Thủy Liên Y hoảng hốt, mơ hồ thấy Vương ma ma cầm một que nóng vẫn còn đang cháy từ trong chậu than nóng lên. Trong phòng tối, chậu than thiêu đốt như lửa đốt ngục. Trời ạ! Nàng muốn làm cái gì?

Không. . . . ! Thủy Liên Y không ngừng giãy giụa trên giá, lắc đầu, sao có thể tùy tiện khiến người ta chịu hình phạt tàn nhẫn này, nàng phạm vào lỗi gì? Họ không có quyền vận dụng tư hình với nàng!

"Hoàng hậu nương nương nói phải phục vụ người thật tốt!" Vương ma ma đi tới trước mặt nàng, "Như vậy! Bản ma ma sẽ phục vụ người thật tốt! . . .
"Wương ma ma lộ ra nụ cười gian trá, giơ que sắt lắc lắc trước mặt nàng, lăng trì ý chí của nàng.

Nhìn que sắt tỏa ra ánh đỏ ở trước mặt mình, gương mặt của Thủy Liên Y cũng có thể cảm nhận được sự nóng rực. Bà đồng già này muốn hủy dung mình à? Đồ chơi kia dính vào, dù nàng đi Hàn Quốc chinh dụng bao nhiêu tiền cũng không thể trở lại!

Được Vương ma ma bày mưu đặt kế, hai ma ma đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm người xuống dùng sức tách hai chân của nàng ra.

Làm gì? Thủy Liên Y giống như hiểu ra. Họ muốn làm gì? Vương ma ma đòi que sắt nóng dùng đưa trước mặt nàng đến dưới thân thể của nàng.

Thấy ánh mắt tràn đầy sợ hãi của Thủy Liên Y, Vương ma ma điên cuồng cười.

"Muốn biết bản ma ma muốn làm cái gì sao? Hoàng hậu nương nương nói khiến chỗ kia của ngươi không còn nam nhân nào chịu đựng! Hôm nay phá hủy ngươi phía dưới trước, sau đó mới hủy mặt của ngươi! Không biết bộ dạng chỗ đó của ngươi bị đốt trọi sẽ là hình dáng gì?" Nói xong đưa que sắt lên.

Không! Không cần! Thủy Liên Y không phát ra được thanh âm nào, sợ hãi trong lòng không cách nào phóng ra, bi thống van xin ông trời, hi vọng mình sẽ chết đi trước khi gặp phải thống khổ như thế!

Nàng nhắm hai mắt lại, nếu như đây là mạng của nàng, nàng nhận! Lúc này nàng sớm đã bị que sắt nóng rực kia làm sợ tới mức hồn bay phách tán.

Khi nàng cảm thấy mình sắp chết mất, trước mắt hiện lên gương mặt lạnh lùng của Sở Mị Dạ. Tiểu Dạ! Thật xin lỗi! Nước mắt rớt rít lẫn xuống, nghẹn ngào chuẩn bị đến một thế giới khác báo cáo.

"Xoẹt!" trong khoảnh khắc que sắt trong tay Vương ma ma sắp dán lên thân thể Thủy Liên Y thì bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp đụng lên vách tường. Mà trên mặt đất có thêm một cục đá cứng, Vương ma ma cảm thấy cổ tay tê dại, cả người lùi lại, bị cỗ lực lượng kia chấn đến ngồi trên mặt đất.

Là ai? Người nào có nội lực sâu vậy, Vương ma ma trợn mắt, thấy cửa sổ duy nhất bị thủng một lỗ to. Tầng đá bị người ném vào từ ngoài cửa sổ! Trong hình phòng vô cùng tối, người nào có thể chính xác đánh bay que sắt trong tay nàng?

Lúc que sắt bị đánh vào vách tường, cửa hình phòng đột nhiên bị mạnh mẽ đá văng, một ánh sáng soi vào trong phòng tối này.

Một bóng đen đứng ở cạnh cửa, Vương ma ma đang muốn nống to, nhưng mà lúc thấy khuôn mặt khát máu thô bạo đó, phịch một tiếng đã quỵ gối trên đất.

Ngoài cửa thái giám cung nữ quỳ đầy đất, bên trong cửa bốn ma ma cũng run sợ trong lòng quỳ trên đất dập đầu, trong ngoài hình phòng yên lặng như tờ. Bọn họ không biết tại sao Nhị vương gia lại đột nhiên đi tới nơi này.

Sở Mị Dạ lạnh lùng đi vào hình phòng, lúc chứng kiến Thủy Liên Y bị trói trên hình giá, hai mắt trợn tròn, khí ác tựa hồ tuôn ra từ trong trong mắt nổi to máu.

Tóc của nàng dính nhon nhót, xốc xếch dính vào trên mặt, rù thấp đầu, khoe miệng nhỏ máu, thất lưng nhỏ máu, phía dưới cũng nhỏ máu, xiêm áo trên người ướt nhẹp dán chặt nàng, giọt nước hòa lẫn vết máu, chảy xuôi thành một vũng máu ở dưới chân của nàng.

Không chờ mở khóa, hắn trực tiếp sử dụng nội lực đánh gãy ống khóa buộc chặt nàng, thân thể giống như đồng bùn nhão của Thủy Liên Y trực tiếp đổ vào trong ngực của hắn. Rất lạnh! Thân thể mềm mại tựa hồ không có một chút nhiệt độ khiến hắn run sợ trong lòng.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ rống to.

"Tiểu . . . Dạ!" Thủy Liên Y yếu đuối lộ ra một nụ cười với Sở Mị Dạ, "Cám ơn chàng tới cứu. . . Ta!"

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ cởi quần áo dính máu ướt đẫm trên người nàng ném xuống đất, dùng áo khoác của mình bọc thân thể lạnh như băng của nàng.

Bọn người Vương ma ma ngó ngán! Nữ nhân này và Nhị vương gia có quan hệ như thế nào? Vừa kinh vừa sợ quỳ ở nơi đó không dám nói một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Các ngươi đều phải chết

"Ai làm?" Cả người Sở Mị Dạ bùng nổ mùi máu tanh. Nhiều năm chinh chiến sát trận, giết người vô số, cổ hơi thở giết chóc này đại biểu cho tư vong tiến đến.

"Nhị vương gia! Là Là Hoàng hậu nương nương phản phò! Lão nô chính là phụng mệnh. A.!" Vương ma ma còn nói chưa hết lời, ngực bị đập một cước, thân thể giống như điều bị đứt dây, thẳng tắp bay ra rất xa, trực tiếp đánh tới trên chậu than. Chậu than đang cháy đốt lên quần áo của bà.

"Cứu. Cứu ta!" Thanh âm Vương ma ma yếu ớt, một cước kia của Sở Mị Dạ đã muốn làm cho tâm mạch bà đứt đoạn!

Mắt thấy ngọn lửa chậm rãi lan tràn đến toàn thân Vương ma ma, nghe thấy tiếng gào thảm thiết của bà, nhưng không người nào dám di động từng bước, cả người đều run run quỳ gối dưới chân Sở Mị Dạ.

Khuôn mặt Sở Mị Dạ tràn đầy sát khí.

"Các ngươi đều phải chết!" Sở Mị Dạ lạnh lùng nói một câu, chuẩn bị giết đám người kia báo thù tiết hận cho Thủy Liên Y.

"TiểuDạ! Ta đau quá!" Thủy Liên Y rên rỉ ra tiếng, toàn thân nàng đều đau, "Ta sắp chết rồi!"

"Tiểu Y! Nàng không có chuyện gì!" Sở Mị Dạ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, không biết trên người của nàng rốt cuộc có bao nhiêu vết thương, sợ đụng tới vết thương của nàng làm cho nàng đau đớn. Hắn không dám dừng lại nhiều, ôm nàng rất nhanh rời đi.

Sở Mị Dạ vừa mới nói câu các ngươi đều phải chết kia, làm cho tất cả mọi người sợ tới mức cả người run run, vì sao bọn họ đều phải chết? Nữ nhân kia cùng nhị vương gia có quan hệ gì? Nữ nhân kia chẳng lẽ là người của nhị vương gia? Nhưng vì cái gì bị Hoàng hậu nương nương đưa đến Cảnh Luật viện?

Lúc này Vương ma ma đã sớm bị lửa đốt người, thành một mảnh cháy sém đen sì, ngã xuống trong hình phòng của Cảnh Luật viện! Thân thể bị đốt trụi phát ra mùi hôi thối làm cho người ta buồn nôn! Cho tới bây giờ bà chưa nghĩ qua, cho người khác thượng hết các hình cụ, hình dáng mình chết đi sẽ là như thế.

Tất cả người ở Cảnh Luật viện đều quỳ rạp xuống đất, hồi lâu cũng chưa người dám động dậy một chút, trong viện lặng ngắt như tờ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

"Các ngươi còn quỳ làm gì?" Sở Húc Nhật chậm rãi từ ngoài cửa đi tới, một đôi mắt tà khí có một tia tàn nhẫn khó có thể phát hiện.

Là Tam vương gia! Sở Húc Nhật xuất hiện, làm cho các nô tài này lại không dám đứng dậy.

Đi đến cửa hình phòng hướng vào phía trong nhìn thoáng qua, hình cụ bày ở bốn phía hình phòng, ánh mặt trời ở ngoài phòng chiếu xuống lóng lánh lên ánh sáng quý dị. Trên mặt đất, thi thể bị đốt trụi của Vương ma ma còn bốc lên khói đen.

Nhìn đến cửa sổ duy nhất bên trong bị kích phá một lỗ hổng, ở trên tường gắn que sắt trượng hình, trên mặt đất thấy được một tảng đá, Sở Húc Nhật có chút nghi hoặc. Người nào có nội lực như vậy? Vương huynh? Sẽ không! Vương huynh sẽ vào từ cửa chính? Sẽ là ai chứ? Kia dùng lực độ vừa vậy! Là một người võ công rất cao! Trong hoàng cung còn ai có võ công bậc này?

Hắn đi vào hình phòng, nhặt lên áo khoác màu lam thắm đầy máu bị Sở Mị Dạ vứt trên đất, đi vào trước mặt ba ma ma.

"Hoàng hậu nương nương hỏi! Hầu hạ tốt không?" Hắn tà khí nhìn ba ma ma đang quỳ.

Ba ma ma không biết vì sao Tam vương gia hỏi như vậy, nhưng là hắn nhắc tới Hoàng hậu nương nương.

"Hồi Tam vương gia! Nữ nhân kia, trên mặt, vú, trên lưng đều chịu hình rồi!" Một ma ma trong đó có chút run rẩy.

Khóe miệng Sở Húc Nhật khẽ động một chút "các ngươi có nhận ra áo khoác của bốn vương?"

A! Ngẩng đầu nhìn áo khoác trong tay Tam vương gia, trong lòng ba ma ma run sợ cúi đầu xuống.

"Lão nô đáng chết!" Quả thật là áo khoác của Tam vương gia.

Trong mắt Sở Húc Nhật chợt hiện sát ý "Đáng tiếc một cái áo khoác!" Dứt lời, trên tay dùng sức, áo khoác đầm máu đó đón gió trở nên dập nát.

"Tam vương gia tha mạng!" Mọi người tại đây đều dập đầu cầu xin tha thứ.

Sở Húc Nhật cười lạnh "Giống như lời nhị vương gia vừa nói, các ngươi đều phải chết!"

A? Tất cả mọi người đều sợ hãi.

"Cho các ngươi một ngày, nên cáo biệt thì cáo biệt, nên lưu di ngôn thì lưu di ngôn! Nếu so với vương huynh, bốn vương chính là rất khoan dung!" Sở Húc Nhật mắt lạnh nhìn các bà.

"Bốn vương vĩnh viễn không muốn phải nhìn các ngươi nữa!" Nói xong, lạnh lùng rời đi, lưu lại các nô tài quỳ trên đất, không biết vì sao phải vứt bỏ mạng của họ.

Thủy Liên Y nha! Thủy Liên Y! Không ăn chút đau khổ, người thật sự không nhớ giáo huấn! Chỉ là, giáo huấn này trả giá quá lớn!

Sở Húc Nhật che lồng ngực của mình, chỗ ngày ấy bị Thủy Liên Y đâm rách đau đớn.

Trở lại Húc Nhật cung, cởi bỏ huyết đạo của Tiểu Bình cùng Ngọc Linh Nhi, ngồi ở bên giường.

Nhìn đến Ngọc Linh Nhi chậm rãi đứng dậy, trong mắt của hắn có chút lệ khí hiện lên.

"Húc! Linh nhi giống như ngủ rất lâu!" Ngọc Linh Nhi làm nũng phũ ở trên người hắn.

Sở Húc Nhật đưa tay nâng lên người nàng, "Nên hồi cung rồi! Nương nương!" Dứt lời, lạnh nhạt ném quần áo của nàng lên người nàng.

Nàng uất ức nói: "Húc! Ngươi phải đi sao?"

Sở Húc Nhật quay đầu nhìn nàng một cái "Mạng của đám nô tài Cánh Luật viện kia, bốn vương hướng ngươi muốn! Bốn vương không muốn làm cho bọn họ thấy được ngày mặt trời mọc lên!"

Cảm nhận được lãnh khí trên người của hắn mang từ bên ngoài vào, "Húc? Ngươi đi qua Cánh Luật viện?" Ngọc Linh Nhi sững sốt một chút. "Vì sao?" Ngọc Linh Nhi đối với hắn kêu to "vì nữ nhân kia? Ngươi đã nói không có nhìn trúng nàng mà! Ngươi đã nói muốn từng chút từng chút hành hạ chết nàng! Ngươi dối ý rồi?"

Hắn đột nhiên hung hăng túm lấy nàng "Hoàng hậu! Về sau chuyện của bốn vương không cần ngươi nhúng tay!"

"Sở Húc Nhật!" Ngọc Linh Nhi nổi bão, "Ta vì ngươi, ngươi lại đối với ta như vậy? Nữ nhân kia tốt sao?"

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tức giận đến dữ tợn của nàng, Sở Húc Nhật đột nhiên tà nhỉnh cười.

"Đám nô tài kia hủy áo khoác của bốn vương! Cùng nữ nhân kia không quan hệ!"

Sở Húc Nhật đột nhiên cảm thấy trong lòng phiền chán "Đã quên nói cho ngươi biết! Nữ nhân kia vừa mới bị vương huynh mang đi! Ngươi vẫn là cần thận suy nghĩ, vạn nhất vương huynh tới tìm ngươi thay nữ nhân của hắn báo thù, ngươi làm như thế nào ứng phó!" Nói xong phát tay áo rời đi!

Nhìn bóng lưng Sở Húc Nhật biến mất, Ngọc Linh Nhi cắn môi. Tiện nhân, Sở Vương bị ngươi mê hoặc, hiện tại ngay cả Húc Vương cũng cùng Bốn cung bất hòa, Bốn cung tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!

Sở Vương phủ.

Nhìn đến Thủy Liên Y hơi thở mỏng manh ở trong hình phòng Cánh Luật viện, cả người đầy vết thương, Sở Mị Dạ từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm giác được tim như bị đao cắt.

Cái loại đau này, so với hắn trải qua thiên quân vạn mã, nhận hết vết đao trúng tên còn đau hơn một ngàn lần, vạn lần! Trong lòng hắn giống như bị vô số độc trùng ở cắn cắn! Đau đến toàn tâm khó nhin.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Liên Y bị sưng đến biến hình, eo nhỏ tinh tế trải rộng đầy lỗ kim vết máu, còn có cái mông vênh vênh, bị đánh đến huyết nhục mơ hồ! Ôm nàng trở lại phủ đệ, ngay cả quần áo của hắn đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đêm qua bọn họ còn tình ý kéo dài, sáng sớm bọn họ còn ấm áp lãng mạn, vì sao chỉ trong một ngày đã biến thành như vậy?

Nhìn đến Thủy Liên Y nằm ở trên giường, hắn đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên. Nàng hiện tại chỉ có thể nằm sấp, vết thương ở vú, không ngừng chảy máu.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh vẫn canh giữ ở Vương Phủ chờ tin tức nhào vào trước giường Thủy Liên Y khóc rống, nàng bị dọa hồng rồi. Nửa ngày ngẩn ngẩn không thấy, tiểu thư trở nên nửa chết nửa sống, người nào tàn nhẫn như vậy a!

(về sau sẽ càng ngày càng ngọt ngào! Ta viết đều cảm thấy ngọt ngào đến người buồn nôn.)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Đêm khuya đến chữa thương

Ban ngày, nha hoàn phát hiện Thủy Liên Y mất tích, tin tức vừa truyền ra, Tiểu Kinh bị thương trên người run sợ trong lòng, hôm nay nhìn thấy tiểu thư đã chịu khổ hình, nàng hận không phải phải chính mình chịu hình!

"Tiểu thư! Thật xin lỗi! Tiểu Kinh không thể bảo vệ người thật tốt!" Tiểu Kinh khóc suốt không ngừng.

Sở Mị Dạ phái người tìm các ngự y có thâm niên trong cung, mỗi ngự y xem cho Thủy Liên Y xong đều nói thân thể của nàng hết sức yếu ớt, khổ hình cộng thêm vết thương, khiến cho nàng sốt cao không lui, hôn mê bất tỉnh. Cũng lúc đầu mà nói không có biện pháp!

Sở Mị Dạ bị hoàng thượng cho đòi vào cung, thật ra thì không có chuyện gì lớn, chỉ tìm hắn đánh cò mà thôi! Nếu như hắn biết Thủy Liên Y bị người bắt cóc sau khi hắn rời đi, coi như cái lại thánh chỉ hắn cũng không vào cung!

Khi đánh cờ với hoàng thượng hần đã không yên lòng, mí mắt luôn nhảy, đánh được một nửa thì hần lập tức xuất cung trở về vương phủ! Căn bản không để ý lúc đó sắc mặt hoàng thượng khó coi cỡ nào!

Nếu như không phải là một tiểu thái giám len lén chạy tới nói cho hần biết khi hần xuất cung, hần căn bản không thể chạy tới Cánh Luật viện kịp lúc. Nếu trễ một bước nữa, không biết Thủy Liên Y còn có thể bị bao nhiêu khốc hình tổn thương!

Hần đi vội vàng, căn bản không chú ý diện mạo tiểu thái giám, cũng không biết hần ở cung nào! Tại sao cố ý chạy đến trước cửa hoàng cung nói cho hần biết chuyện này? Lúc hần vừa nghe đến Thủy Liên Y bị đưa đến Cánh Luật viện chịu hình thì hoàn toàn mất khống chế!

Nhìn tiểu nữ nhân đã chịu khốc hình trên giường, mắt Sở Mị Dạ lộ ra nồng đậm thương tiếc và đau đớn! Là ai bắt nàng vào cung? Là ai có thù hận sâu như thế với nàng?

Ngọc Linh Nhi? Sở Mị Dạ đột nhiên trừng lớn đôi mắt lạnh lùng! Nếu như quả thật là nàng! Hần sẽ đi tìm nàng tính sổ! nhưng, lúc này quan trọng nhất là tìm được danh y chữa khỏi cho Thủy Liên Y! Cả ngự y cũng không có cách nào, không biết người nào có y thuật cao hơn?

Đã hơn nửa ngày lẫn qua lẫn lại, Thủy Liên Y còn chưa tỉnh dậy.

"Vương gia! Ngài ngủ đi! Ta hầu hạ tiểu thư là tốt rồi!"

Nhìn bộ dạng trung thành của Tiểu Kinh, Sở Mị Dạ hơi xúc động. Nha hoàn này cũng bị thương, nhưng mà cực nhọc ngày đêm hầu hạ Thủy Liên Y.

Liếc mắt nhìn nữ nhân nằm ở trên giường, mặt tái nhợt, hơi yếu hô hấp, cả người yên lặng giống như chết, chỉ cách một ngày, tại sao tiểu nữ nhân cay cú lại thay đổi như thế?

Ngồi ở bên giường, tay Sở Mị Dạ run rẩy nâng lên, muốn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại sợ nàng đau đớn, tay nâng lên thành nắm đấm thật chặt lại để xuống.

Trong lòng hần rất khó chịu, đứng lên đi ra khỏi phòng.

Thảm trạng của Thủy Liên Y, khiến trong lòng của hần đau như bị gai đâm, trừ mẫu hậu hần ra, hần chưa bao giờ quan tâm người nào như vậy! Cũng chưa từng có người làm hần động dung như thế! Tiểu nữ nhân này làm động tới tất cả thần kinh của hần!

Ngồi ở trong đình viện trong phủ, uống rượu mạnh, lộ ra cười khò, ngự y cũng bó tay hết cách! Hần nên làm cái gì mới có thể khiến Thủy Liên Y khôi phục bộ dạng như cũ! Hần thích xem nàng khóc, nhìn nàng cười! Hần thích nghe nàng kể chuyện cười, hần thích sự cay cú dằn vặt của nàng, hần thích tất cả tất cả của nàng!

Hần nên làm thế nào mới có thể giảm bớt đau đớn của nàng, hần nên làm gì?

Sở Mị Dạ chưa từng thấy mình vô dụng như vậy! Mang binh giết địch, ra trận đánh giặc! Hần đáp vô số thi thể của kẻ địch mới bảo vệ được Uyên thành! Bảo vệ Sở Mặc quốc! Từ mười bốn tuổi, hần đã giao thiệp với người chết, chưa từng e ngại!

Nhưng, hôm nay thấy Thủy Liên Y ở Cánh Luật viện không còn sức sống té ở trong ngực của hần, lúc nói ‘ cảm ơn chàng tới cứu ta ’ với hần, trong lòng của hần bị khủng hoảng lấp đầy!

Ngọc Linh Nhi? Sở Mị Dạ cau mày, đến cùng có phải nàng phái người bắt Thủy Liên Y vào cung hành hình hay không? Trong mắt bắn ra sát ý, đứng dậy đi về phía chuồng ngựa.

.....

Thủy Liên Y bị thương cả người, có nhiều chỗ vẫn còn đang rỉ máu. Gương mặt tuyệt mỹ thũng trướng nhìn không ra bộ dáng. Bởi vì vết thương bị nước dơ dội lên, bây giờ đã nhiễm trùng.

Nàng càng lúc càng sốt cao dữ dội, cả người đỏ lên, hô hấp vốn là hơi yếu đột nhiên trở nên dồn dập.

"Tiểu thư! Ngươi làm sao vậy? Tiểu thư!" Tiểu Kinh sợ tới mức xoay người chạy ra cửa gọi người, trong nháy mắt mở cửa lại bị người điếm huyết bất tỉnh, té xuống đất.

Một bóng trắng nhanh vào, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Mỹ nam áo trắng Thủy Liên Y gặp phải trong hoàng cung đã xuất hiện ở bên trong gian phòng. Hần phiêu dật xuất trần, đi bộ không có một tia tiếng vang, chậm rãi đi tới trước giường nàng, thấy gò má sưng đỏ, hơi thở dồn dập, và biểu tình khó nhịn thống khổ của Thủy Liên Y, hần cau mày thật chặt. Trên gương mặt tuấn tú tuyệt thế phong hoa lộ ra một tia thương tiếc.

"Tiểu Y!" Hần từ từ ngồi ở bên giường, đỡ Thủy Liên Y lên, từ trong lòng móc ra một chai thuốc, đổ ra mấy viên cho nàng ăn vào.

Ngay sau đó từ trong lòng ngực lại móc ra một bọc châm, ghim kim trên huyết vị ở đỉnh đầu Thủy Liên Y.

Không bao lâu, đỉnh đầu Thủy Liên Y toát ra khói trắng hơi nhỏ, trán rỉ ra mồ hôi, sắc mặt đỏ đến dọa người dần dần nhạt đi! Hô hấp cũng chậm chậm

vững vàng lại!

Cái trán của mỹ nam áo trắng cũng đã ươn ướt, mồ hôi hột nhỏ xuống ở trên mu bàn tay! Hắn đặt Thủy Liên Y ở trên giường, thấy Thủy Liên Y đau đến rên rỉ một tiếng, thuận tay kéo chân của nàng xuống.

Lúc thấy vết thương trên người nàng, mỹ nam áo trắng hít vào một hơi. Lật người Thủy Liên Y qua, cái mông Thủy Liên Y bị đánh đến không còn chỗ nào lành lặn, sưng đỏ chảy máu, chỉ có thể nằm sấp. Ngang hông của nàng còn có lỗ kim rậm rạp chẳng chặt, bởi vì máu đọng lại mà xuất hiện màu đỏ lấm tấm.

Không để ý nam nữ khác biệt, hắn lấy ra một chai thuốc nước, nhẹ nhàng vẽ loạn ở trên mặt, ngang hông, vú của nàng, dùng tay xoa bóp cho nàng, để nước thuốc thấm vào hoàn toàn, sau khi được nước thuốc thần kỳ vẽ loạn, chỗ sưng đỏ rõ ràng bớt sưng lên!

Da thịt hoàn mỹ như thể, tuyệt đối không thể lưu lại vết sẹo!

Nhìn Thủy Liên Y, mặt tràn đầy nghi ngờ! Nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng.

"Tiểu Y? Người là Tiểu Y sao?" Mỹ nam áo trắng cau mày, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gò má của Thủy Liên Y. Suy nghĩ lúc gặp nhau trong hoàng cung, hắn có một trực giác, nàng không phải Tiểu Y.

Nhưng tin tức hắn tìm được đều chứng minh, Thủy Liên Y này đúng là quận chúa gả tới từ Ngao Nam quốc! Hơn nữa nàng là vương phi của Sở Mị Dạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc Tiểu Y nhìn hắn lại rất xa lạ! Hoàn toàn không nhớ rõ hắn!

Ánh mắt đột nhiên quét qua cánh tay phải của Thủy Liên Y! Ánh mắt của mỹ nam áo trắng đột nhiên trợn to! Nơi đó không còn bot? Bớt chu sa màu đỏ trên cánh tay Thủy Liên Y đã không còn! Ngón tay của hắn có chút run rẩy sờ lên cánh tay phải của nàng! Tay trắng nõn khiến ngón tay hắn lùi về!

Chuyện gì xảy ra? Nàng thật không phải là Tiểu Y? Còn có một khả năng là! Nàng và Sở Mị Dạ đã. . .

Trên mặt mỹ nam áo trắng lộ ra vẻ đau đớn, tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Thủy Liên Y một cái, còn sưng đỏ, nhưng không có gì đáng ngại, mấy ngày sau sẽ hết sưng.

Tiểu Y! Người đến cùng phải Tiểu Y của ta hay không?

Mang theo nghi ngờ, hắn đứng lên, ra khỏi phòng vẫn không nở, trước khi đi giải huyệt cho Tiểu Kinh

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh phục hồi tinh thần, phát hiện mình còn ong ong, có chút không rõ chuyện gì, đẩy cửa phòng ra chạy ra ngoài "Có ai không! Người mau tới cứu tiểu thư của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Không vô tình như vậy

Sở Mị Dạ cười Truy Tinh của hắn, lao ra Vương Phủ! Ở trước cửa Sở Vương phủ, thấy được Sở Húc Nhật ngồi ở trên lưng ngựa.

"Vương huynh chính là muốn đi hoàng cung?" Sở Húc Nhật cười ngựa ngăn ở trước mặt của hắn.

Sở Mị Dạ không nói được lời nào, gật gật đầu, trên mặt thô bạo tối tăm thật giống như là muốn mang binh đi đánh giặc.

Nhìn vẻ mặt nổi giận của vương huynh, trong lòng Sở Húc Nhật chấn động một cái, tình huống tựa hồ có chút không ổn, chẳng lẽ Thủy Liên Y có gì nguy hiểm?

"Đi tìm hoàng hậu sao?"

Sở Mị Dạ sùng sốt một chút "Làm sao đệ biết? Hoặc là nói, đệ biết cái gì?" Hắn chưa từng cường thế đối đãi với đệ đệ của mình như vậy, ngay cả khi Thủy Liên Y bị khi dễ cũng không có! Nhưng vừa nghe Sở Húc Nhật nhắc tới hoàng hậu, hắn không ngăn được tức giận.

Sở Húc Nhật giục ngựa ngăn hắn "Vương huynh! Vẫn là quên đi! Nàng dù sao cũng là hoàng hậu! Huynh tìm nàng có thể làm gì?"

Về mặt Sở Mị Dạ lạnh lùng "Ý của đệ, thật là Ngọc Linh Nhi làm?" Vốn đang không xác nhận, lúc này nghe ý của Sở Húc Nhật, Ngọc Linh Nhi kia đúng là thủ phạm!

"Vì một nữ nhân không đáng!" Sở Húc Nhật chuẩn bị ngăn trở đến cùng!

"Bỏ vương cho rằng đáng giá! Tránh ra!" Hai hàng lông mày của Sở Mị Dạ nhú chặt.

Cơ thịt trên mặt Sở Húc Nhật run rẩy một chút, "Vương huynh! Hiện tại hoàng thượng ở Phụng Vũ cung. Huynh đi có thể làm cái gì? Huynh muốn làm cái gì? Chẳng lẽ huynh muốn hoàng thượng trừng phạt hoàng hậu của hần? Hay huynh muốn bị đeo lên tội đại nghịch bất đạo bị trục xuất ra Mặc thành? Nếu không muốn kinh động mẫu hậu, khuyên huynh đừng nên đi! Thái độ hoàng thượng đối với huynh, huynh hẳn rõ ràng hơn ai khác!"

Sở Mị Dạ nhìn chằm chằm mặt đệ đệ "Con tiện nhân Ngọc Linh Nhi kia, bỏ vương muốn nàng cũng thể nghiệm cái loại thống khổ nhận hết hình phạt này! Làm cho nàng sống không bằng chết!" Hốc mắt đột nhiên có chút nóng rực, tiểu nữ nhân kia bị thương tổn làm cho hần đau lòng. Vết thương đầy người kia rốt cuộc đã làm cho nàng trải qua bao nhiêu đau đớn!

Sở Húc Nhật theo dõi mặt hần "Nếu vương huynh không muốn hoàng thượng dùng biện pháp đồng dạng đối với nữ nhân của huynh, huynh nên đợi thương thể nàng tốt lên rồi sau đó tính tiếp! Có liên quan đến mặt mũi của hoàng thất, vương huynh cảm thấy là một nữ tử thanh lâu quan trọng? Hay hoàng hậu quan trọng? Nơi này là Mặc thành không phải Uyên thành! Vương huynh, nơi này chính là nơi ở của hoàng thượng!"

Nhìn đến sắc mặt Sở Mị Dạ, Sở Húc Nhật tiếp tục nói với hần, "Mẫu hậu đã sớm nói, sẽ không để cho ngươi nạp Thủy Liên Y làm phi một lần nữa! Hoàng hậu là người của hoàng thượng, ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ đứng ở bên ngươi? Hay mẫu hậu sẽ đứng ở bên ngươi? Đến lúc đó nữ nhân của ngươi chỉ sợ chết thảm hại hơn!"

Hần nói rất đúng, trong cung đình mỗi ngày chết vài người rất bình thường, mạng người như cỏ rác!

Vì mặt mũi hoàng tộc, đừng nói là nữ nhân mà Vương gia sủng ái, chẳng sợ hoàng thượng yêu nhất, nên hy sinh sau đó cũng phải hy sinh. Huống hồ, hiện tại thân phận của Thủy Liên Y không minh bạch, nói là Vương Phi lại vào thanh lâu. Chuyện hủy hoại danh dự hoàng tộc như vậy, áp còn áp không được, hoàng thượng và Thái Hậu như thế nào lại cho Sở Mị Dạ vì một nữ nhân thân phận không rõ mà chỉ trích hoàng hậu?

Sở Mị Dạ cố chấp giục ngựa chuẩn bị rời đi, tuy rằng bị ngăn cản, nhưng là tâm ý của hần đã quyết, không tra tấn Ngọc Linh Nhi bằng phương pháp như vậy, hần thực xin lỗi nữ nhân của mình!

"Vương gia!" Lúc này bên trong phủ truyền đến tiếng kêu, Trình Ngự Thiên đuổi tới. "Tam vương gia!" Nhìn đến Sở Húc Nhật ở đó, không khỏi thi lễ.

"Làm sao vậy?" Sở Mị Dạ nhú mày.

"Vương gia! Tiểu Kinh khóc lóc chạy đến tìm ngài! Vương Phi hiện tại đang sốt rất cao!" Giọng điệu của Trình Ngự Thiên thực vội. "Ta tìm ngài khắp nơi, có người nói nhìn đến ngài cười ngựa ra phủ!"

Tiểu Kinh đồng thời đuổi tới theo, nhìn đến Tam vương gia ở đó, nàng sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

"Vương gia! Mau cứu cứu tiểu thư!" Tiểu Kinh kêu khóc khẩn cầu, "Tiểu thư sốt rất cao! Hô hấp khó khăn!"

Sắc mặt Sở Mị Dạ kịch biến, nhảy xuống ngựa, rất nhanh chạy về phủ. Ngọc Linh Nhi chết tiệt, về sau cùng nàng tính sổ!

Sở Húc Nhật sững sốt một chút, không biết vì sao cũng nhảy xuống ngựa, đi vào theo.

Sở Mị Dạ chạy đến phòng ngủ, vội tới bên giường.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ kêu to đem nữ nhân thờ đốc dòn dập trên giường ôm vào trong ngực, trên người nàng nóng quá, đỏ bừng rực giống như con tôm bị nấu chín. "Ngươi tới! Đứng ở đó làm gì! Đi tìm ngự y! Đi lấy nước tới!"

Bọn nha hoàn đều luống cuống tay chân chạy vào chạy ra, bụng tới một chậu nước ấm, Sở Mị Dạ cùng Tiểu Kinh thay Thủy Liên Y lau chùi thân thể, đã muốn bất chấp gì khác.

Lại nói đến, Sở Húc Nhật sau khi theo vào phòng ngủ nhìn đến bộ dạng Thủy Liên Y, bị dọa sợ. Trên mặt, trên người vết thương trải rộng, cả người mềm yếu giống như đậu hũ.

Hần không biết nàng làm sao lại bị thương thành như vậy, hai tay Sở Húc Nhật nắm thành quả đấm, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi. Làm sao có thể nghiêm trọng như thế! Hần nghĩ đám nô tài Cánh Luật viện kia nhận ra áo khoác của mình! Vì sao nàng còn có thể bị thương thành như vậy? Nếu nàng chịu nói ra cùng Húc Vương có quan hệ, không người nào dám chạm vào nàng một chút!

Vừa nghĩ tới bộ dáng cố chấp không chịu cúi đầu của Thủy Liên Y, ánh mắt Sở Húc Nhật u ám! Nàng bị tội cũng là chính nàng tìm! Chỉ là, đám nô tài Cánh Luật viện kia? Trong mắt của hần xuất hiện nồng đậm lệ khí!

"Sở Mị Dạ! Mau tới cứu ta." Thủy Liên Y nói mê sảng. "Tiểu Kinh! Tiểu Kinh." Sở Húc Nhật! Ngươi tên hỗn đản này! Cứu ta! Cứu ta. Ta rất sợ! Đau quá a! Cứu ta." Giống như người chết chìm, hai tay bất loạn, hô hấp dần dập dọ người.

"Không phải sợ! Không phải sợ!" Sở Mị Dạ tâm đau ôm nàng vào trong ngực, trên gương mặt luôn luôn cương nghị lộ ra thương yêu. "Bỏ vương sẽ cùng ngươi! Sẽ đợi cho ngươi tốt lên!"

Không biết có phải nghe được hần an ủi hay không, Thủy Liên Y an tĩnh lại, nhưng hơi thở ra phi thường nóng rực.

Sở Húc Nhật cắn răng, theo chân đơn chân xuống, hắn đã thấy cặp mông vô cùng mê đắm của nàng.

Sở Mị Dạ phát hiện Sở Húc Nhật ở trong phòng, túm lên chặn che khuất Thủy Liên Y.

"Người thấy được cái gì?" Trong mắt hiện lên lãnh ý, cho dù là đệ đệ cũng không cho nhìn đến thân thể nữ nhân của hắn.

Môi Sở Húc Nhật giật giật, "không thấy được!" Trong mắt của hắn hiện lên một tia thống khổ, xoay người rời đi.

Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y thật chặt, không biết Tiểu Kinh chạy tới chạy lui vội vàng cái gì, cũng không biết Sở Húc Nhật khi nào rời đi. Trong mắt của hắn tràn đầy tiêu nữ nhân cả người vết thương này, tim của hắn rất đau.

Nữ nhân đêm đầu đã đau đến té xỉu, trải qua khổ hình như thế, nàng như thế nào nhẫn nại được?

Hồi tưởng lại bộ dạng Cảnh Luật viện, hắn đánh rùng mình, một nữ tử mềm yếu tại sao có thể thừa nhận hình phạt như vậy? Ngọc Linh Nhi! Khoản nợ này sớm hay muộn ta cũng tính với ngươi!

Sở Húc Nhật giục ngựa rời đi, phi như bay ở trên đường, trong mắt không ngừng hiện lên vết thương của Thủy Liên Y.

Hắn là muốn tra tấn nàng, nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu như thế?

Từ mười bốn tuổi hắn không thiếu nữ nhân, hắn cũng chưa từng dùng sức mạnh và thủ đoạn cứng rắn với bất kỳ nữ nhân nào! Luôn luôn đều là nữ nhân chủ động đầu nhập ngực hắn!

Nữ nhân bị hắn tra tấn tất nhiên là có chỗ đặc tội hắn, chính là nữ nhân này.

Tâm lại đau như vậy, hắn cắn răng, nguyên lai, chính mình không hề vô tình giống như trong tưởng tượng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ra ngoài giải sầu

Ngồi ở trên giường, ôm nàng cả đêm, Sở Mị Dạ không biết mình ngủ quên vào lúc nào.

Sắc trời sáng choang, gà trống kêu to, một tia ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào.

Sở Mị Dạ lắc lắc đầu, che cổ có chút đau nhức, mở mắt.

Khói trầm hương lượn lơ bay lên từ trong lư hương dưới cửa, trong phòng đều là mùi thơm, hắn cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực.

Ách! Có chút ngạc nhiên phát hiện, sưng đỏ trên mặt Thủy Liên Y đã biến mất! Mặt vốn là không nhìn ra bộ dáng đã hiện lên tuyệt mỹ dung nhan lần nữa. Đây là vì cái gì? Tại sao thân kỳ như vậy? Sở Mị Dạ sợ gây người!

Hô hấp của người trong ngực trở nên vững vàng, nhiệt độ không lạnh không nóng trở nên bình thường.

Nhẹ nhàng vạch chăn, máu bầm, sưng đỏ trên mông nàng cũng biến mất! Chỉ còn dư lại vết hằn! Chỉ trong một đêm, tại sao vấn đề khó giải quyết mà cả ngự y cũng không có biện pháp, lại dễ dàng được giải quyết?

Đây là chuyện gì xảy ra? Sở Mị Dạ ngạc nhiên! Hắn vốn không tin tưởng có trời xanh tồn tại, nhưng ngay lúc này, hắn cảm kích trời xanh!

Người trong ngực tựa hồ bỗng nhúc nhích, Sở Mị Dạ cúi đầu, thấy nàng đang hé miệng.

Khẽ đặt nàng ở trên giường, bưng tới nước cho nàng uống xong.

"Ừ!" Thủy Liên Y rên rỉ.

"Tiểu Y! Tỉnh!" Sở Mị Dạ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng.

Giống như ngủ thật lâu! Tại sao một chút hơi sức cũng không có? Thủy Liên Y chậm rãi mở ra cặp mắt mệt mỏi, trong hoảng hốt, thấy được cái cảm mộc rêu! Nháy nháy mắt lại thấy gương mặt rất tuấn tú.

"Ta không phải nằm mơ! Chẳng lại ở bên cạnh ta!" Nàng yếu đuối nhìn nam nhân hơi tiêu tụy trước mắt.

Sở Mị Dạ lắc đầu một cái "Nàng không có nằm mơ! Bỏn vương . . . Ta ở tại bên cạnh nàng!"

"Sao chàng nhếch nhác như vậy?" Nàng có chút vô lực, khó khăn vươn tay sờ cằm của hắn. Hắn thật tiều tụy a!

Sở Mị Dạ cười, bắt lấy tay nhỏ bé của nàng "Tĩnh lại không ngoan rồi!" Nữ nhân này, hắn đã vì nàng giằng co cả đêm!

"Ừ! Thật là đau!" Bỗng nhúc nhích thân thể, "Cái mông ta giống như bị chó cắn, thật đau quá!"

Bị chó cắn đến? Hắn nâng cằm của nàng lên, hôn môi nàng một cái.

"Làm ta sợ muốn chết! Vật nhỏ, ngày hôm qua nguoi bị dụng hình! Nửa đêm sốt rất cao!"

Ách! Thủy Liên Y nhớ lại chuyện kinh khủng ngày hôm qua, ôm chặt lấy hắn.

"Họ hành hạ ta như vậy! Mà ta không có chết!" Thở phào nhẹ nhõm. "Thật cảm tạ ông trời, để ta còn có thể nhìn thấy chàng!" Nàng yếu đuối tựa vào trên người của hắn.

Trong lòng của Sở Mị Dạ cảm động "Nhìn thấy ta, vui vẻ sao?"

Ừ! Thủy Liên Y dùng sức gật đầu. "Trước khi chết, người ta muốn gặp nhất chính là chàng! Chàng thật đúng là thiên thần của ta! Khoảnh khắc ta thấy chàng xuất hiện ở trước mắt ta, ta rất cảm động! Chàng thật tới cứu ta rồi! Tiểu Dạ!"

Trong lòng của Sở Mị Dạ có chút chua xót "Ta sẽ không để nàng bị thương tổn nữa! Tin tưởng ta!"

Ừ! Nàng ôm cổ của hắn, mặt hơi đỏ, "Ta còn nợ chàng một lần!"

À? Hắn sững sốt "Thiếu ta cái gì?"

Thủy Liên Y then thưng đùi đầu vào trong ngực của hắn "Hôm đó ta đã hôn mê! Về sau bồi thường cho chàng!"

Sở Mị Dạ chột hiểu, nở nụ cười, nữ nhân này!

"Chờ nàng hoàn toàn khỏe, ta sẽ đòi nàng đấy!" Dùng ngón tay ấn xuống cái mũi nhỏ của nàng, trong giọng nói chứa đầy cưng chiều!

Thủy Liên Y đột nhiên cau mày, vươn tay sờ sờ mặt của mình "Ngày hôm qua mấy bà mỗ già kia tát ta quá chừng, bây giờ chắc sưng lên như đầu heo? Khó coi chết đi được?"

"Đêm qua lúc sưng thành đầu heo, ta cũng cảm thấy khắp thiên hạ nàng xinh đẹp nhất!" Hắn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. "Hiện tại hết sưng, vô cùng tuyệt sắc! Ta càng thêm thích! Thật thích!"

Thủy Liên Y đỏ mặt, sưng thành đầu heo, xinh đẹp cái gì a! Hiện tại hắn cũng học được nói năng ngọt xót, lời ngon tiếng ngọt rồi!

Đột nhiên, Thủy Liên Y giống như nghĩ tới điều gì! Nàng từ từ đưa tay sờ cái mông mình, "Hít. . . !" Hít sâu một hơi, thật là đau a! "Tiểu Dạ! Bị nhiều hèo như vậy, không biết ta có bị sẹo hay không!"

Sở Mị Dạ ôm nàng "Tiểu Y trời sinh đã đẹp, thương thể đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, đoán chừng qua ít ngày nữa vết sẹo sẽ biến mất! Ta sẽ tìm kiếm thuốc tốt có thể diệt trừ vết sẹo cho Tiểu Y dùng! Nếu thật để lại vết sẹo, ta cũng không để ý đâu!"

Ngón tay Thủy Liên Y vẽ nên các vòng tròn trước ngực hắn, trong lòng loạn thành một đoàn. Tại sao hắn tốt với nàng như vậy a! Nàng bị thương thành như vậy! Nếu cái mông để lại vết sẹo, nàng làm sao còn mặt mũi cho hắn thấy!

Ừ! Ôm thân thể không một mảnh vải của nàng, nàng còn hạ chú trên người hắn, mặt của Sở Mị Dạ hơi đỏ ửng, thân thể biến thành lửa nóng.

Cảm thấy thân thể hắn căng thẳng, Thủy Liên Y ngẩng đầu đối mặt hai mắt thâm thúy như biển kia.

Ách! Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn mập mờ nhìn nàng như vậy?

Chột phát giác mình không một mảnh vải, mặt đột ngột đỏ thành mông khi.

"Ta. . . Đi ra ngoài một chút! . . . Kêu Tiểu Kinh tới đây phục vụ nguoi!" Sở Mị Dạ khẽ đặt nàng ở trên giường, đắp kín mền. Chạy nhanh ra khỏi phòng giống như bị quỷ đuổi. Lúc đến cửa ra vào, thiếu chút bị ngưỡng cửa thật cao làm vấp té.

Thủy Liên Y nhìn đáng vẻ chặt vật của hắn, bật cười.

Nửa tháng sau.

Thủy Liên Y hoàn toàn khôi phục, trên mặt khôi phục tuyệt sắc thường ngày, vết bầm trên thân thể và vết thương cũng đều tốt.

Cả trên cái mông nàng quan tâm nhất cũng khôi phục thần thái thường ngày, đừng nói không để lại vết sẹo nào, da còn khôi phục mịn màng bóng láng hơn trước.

Không biết có phải vì trong họa được phúc hay không, nửa tháng này luôn ở trong Vương phủ, ăn ngon, ngủ ngon. Sở Mị Dạ ngày ngày chung giường chung gối với nàng, ôm nàng đến trời sáng, lại nói, quan hệ của hai người vẫn rất thuần khiết và trong sạch!

Một ngày kia, trời trong nắng ấm, trời xanh mây trắng.

Trong vương phủ, đầy vườn sắc xuân, trăm hoa đua nở.

Thủy Liên Y rút cuộc rời đi giường lớn đã nằm nửa tháng, đi ra khỏi cửa phòng.

Hít không khí mát mẻ mang theo mùi hoa, cả người khô khoăn sáng khoái.

Tiểu Kinh ở bên cạnh nàng, cũng tràn đầy tinh thần.

Sở Mị Dạ từ đằng xa đi tới, lúc thấy Thủy Liên Y giang hai cánh tay, nhắm mắt lại, ngẩng đầu hô hấp thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Một bộ áo lụa màu trắng, da thịt trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh, lúc này vui vẻ đến bên má hiện lúm đồng tiền, cái miệng nhỏ nhắn cũng dí dỏm mỉm cười, đẹp như mai xuân trên tuyết.

Nàng thật rất đặc biệt, tính cách kia, thần thái kia tựa hồ còn xinh đẹp hấp dẫn người hơn gương mặt của nàng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng hừng hực nhìn mình chằm chằm, Thủy Liên Y quay đầu.

Thấy Sở Mị Dạ mặc quần áo màu đen!

Nàng cười nhào về phía hắn, một đen một trắng thật xứng đôi hài hòa.

Ừ! Ôm thân thể nhào tới của nàng thật chặt.

"Nàng muốn đừng chết Bồn vương!" Hắn cười dùng ngón tay bóp cái mũi của nàng.

Thủy Liên Y mở tay của hắn ra "Vương gia! Chẳng thật cứng nha, đừng một cái sợ cái gì! Cũng không phải là nữ nhân!" Nàng dùng sức vỗ vỗ lồng ngực rắn chắc của hắn.

Thật thô lỗ! Hắn bắt lấy tay của nàng "Hôm nay dẫn nàng ra ngoài đi dạo!"

"Tốt!" Nàng vỗ tay. Mấy ngày nay, nàng sắp chán chết rồi!

Sở Mị Dạ mang nàng đi tới trước tuần mã của mình, ôm nàng lên ngựa rồi mình cũng nhảy lên lưng ngựa.

"Giá!" Tuần mã bốn vó như bay, nhanh chóng chạy. Trong nháy mắt dần biến mất hẳn ở nơi xa!

Ách! Để lại Tiểu Kinh ngây ngốc gãi đầu, hồi lâu mới lộ ra nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Cỏ tranh phòng tối

Ngựa lao đi như bay, phía sau lưng Thủy Liên Y kề sát ở trước ngực Sở Mị Dạ, bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực. Gió vù vù thổi qua bên tai, sợi tóc bay lượn ở trong gió.

Đi vào một chỗ bên hồ, Sở Mị Dạ xuống ngựa, ôm Thủy Liên Y xuống. Dương Liễu gần bờ, xinh đẹp tươi tốt.

Hai người ngồi ở con đê, hồ trong như gương, chiếu rọi bóng hình xinh đẹp, vô hạn nhu tình. Có gợn sóng lăn tăn.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, cành liễu mảnh mai lay động mơ hồ, đặt mình trên con đê, câu hồn đoạt phách.

Trên hồ, một chiếc thuyền lớn đi tới, Sở Mị Dạ hô gọi nhà dò, mang Thủy Liên Y lên thuyền, ở trên boong thuyền tìm vị trí tốt ngồi xuống.

"Lớn như vậy! Đây là lần đầu tiên ta ngồi thuyền a!" Thủy Liên Y kinh hi kêu to, đứng trên boong thuyền sôi nổi. "Thật là Sơn Minh thủy tú, ta rất thích!"

Nhìn hai tròng mắt tràn ngập vô hạn kinh hi và vẻ mặt vui mừng của nàng, trong tâm Sở Mị Dạ tuôn ra một cổ dòng nước ấm.

Quay đầu nhìn Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y đột nhiên hát lên.

Tay ta cầm Lưu Tinh Loan Nguyệt Đao, hô khẩu hiệu vang dội.

Phía trước là người phương nào báo danh ra, có gan thì ngươi đừng chạy

Cả đời ta trên ngựa chiến đao phiêu, gặp qua anh hùng cúi xuống eo thon nhỏ

Vượt nóc băng tường có thể bay rất cao, ta ngồi thuyền luyện tập trôi trên nước

A ~~~~~ cánh rừng to lớn thật có nhiều chim, a ~~~~~ làm chuyện tốt không cần người biết

A ~~~~~ thị thị phi phi chọc người buồn, a ~~~~~ a ~~~~~

Sông cùng hồ cuộn sóng cuộn cuộn, xem ta phiêu bạt nhiều tiêu dao

Ai đứng thứ nhất nào ai biết, thiên hạ thứ hai cũng rất tốt

Gió cùng mưa đến vừa vặn, ai so với ta võ công cao

Cười lớn một tiếng đất rung núi chuyển, giang hồ nguy hiểm nhanh chạy thôi

Tiếng hát thanh thúy dễ nghe quanh quẩn ở trên mặt hồ, ngay cả nhà dò đều dựng lỗ tai lên.

Cho tới bây giờ Sở Mị Dạ chưa nghe qua tiếng hát như thế, đây là khúc gì? Là một loại đặc trưng của Ngao Nam quốc sao?

"Hát cái gì vậy?" Sở Mị Dạ đi đến phía sau ôm lấy nàng.

Thủy Liên Y quay đầu lại ở trên mặt hân hôn một cái "Tiểu Ngao Giang Hồ!"

Ồ? Sở Mị Dạ sững sốt, Tiểu Ngao Giang Hồ?

Trong mắt Thủy Liên Y có một tia suy sụp, trước khi nàng xuyên qua có xem qua một bộ phim điện ảnh ở rạp chiếu phim. Nói về vương triều không có thực, xem ra, kiếp này rốt cuộc xem không đến nữa.

Lộ ra tươi cười "đó là một ca khúc điện ảnh a! Điện ảnh chính là đại thúc họ Triệu mà ta cùng ngươi nói qua, cùng đồ đệ diễn gây cười giống nhau!" Thủy Liên Y đột nhiên hưng phấn! "Ta nói cho ngươi a! Bộ phim kia là nói về chuyện tình yêu của một thợ thủ công! Vì một nữ nhân cuối cùng trở thành một đại hiệp!"

Sở Mị Dạ nhìn Thủy Liên Y hoa chân múa tay vui sướng nói cho hân về bộ phim gì đó mà hân không biết! Hân hoàn toàn đắm chìm ở trong ánh sáng mà cả người nàng tan mát ra không thể tự kiềm chế.

"Tiểu Y! Nàng dạy bốn vương hát bài Tiểu Ngao Giang Hồ vừa rồi đi!" Sở Mị Dạ ôm sát nàng, rõ ràng nhìn nàng cười, vì sao hân lại cảm nhận được đau thương của nàng?

Dạy hân? Trong mắt Thủy Liên Y đột nhiên sáng lên. Tiếng nói của hân rất êm tai, có lẽ hát cũng rất hay nha!

"Tốt! Ta dạy cho chàng!" Nàng nở nụ cười, dưới ánh mặt trời, trong mắt long lánh ra xán lạn động lòng người, hàm răng trắng nõn cũng lóe lên một cái!

Nhìn nàng bộ dạng thần thái sáng láng, Sở Mị Dạ một lần nữa bị lạc.

Giang sơn như họa, nước biếc non xanh, thuyền nhỏ ở trên hồ xẹt qua, trên mặt nước tạo nên vô số gợn sóng.

Ngồi trên thuyền, nhìn quang cảnh xinh đẹp của hồ không sót.

Ngồi trên thuyền nửa ngày, hai người xuống thuyền, bước chậm theo con đê, cảnh liễu mềm phát phơ theo gió, sóng xanh nhộn nhạo, cảnh sắc rực rỡ của hoa cùng mùi thơm ngát xông vào mũi, dọc theo đường đi cánh hoa bay lất phất.

Hồ hấp lấy không khí thanh tân, Thủy Liên Y ức chế không được vui sướng của mình, nhảy nhót bên người Sở Mị Dạ, vui vẻ kêu to.

"Nơi này đẹp quá a! Không khí thật tốt!" Nhắm mắt lại thể nghiệm gió nhẹ quạt vào mặt.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của nàng, Sở Mị Dạ cảm giác tâm tình mình cũng vui sướng.

"Đây là nơi nào?" Nàng mở to hai mắt kéo cánh tay của hân.

"Đây là Tùng Tử hồ, này kêu Tùng Tử dê!"

"Vì sao kêu Tùng Tử dê a? Phải kêu là Cây Liễu mới đúng! Bên bờ làm gì có một gốc cây thông đâu!"

Sùng nịch vuốt ve tóc của nàng "đó là truyền thuyết thật lâu trước kia! Nghe nói đi vào Tùng Tử hồ, nam nữ đi lên Tùng Tử dê sẽ sinh ra bảo bảo xinh đẹp! Dân chúng Mặc quốc cũng kêu nơi này là Tổng Tử hồ, Tổng Tử dê!"

Ô! Như vậy a! Thủy Liên Y rất hài lòng với lời giải thích này!

Đột nhiên mặt của nàng đỏ lên.

"Chúng ta. Tới đây! Chẳng lẽ."

Biết nàng vì sao đỏ mặt, Sở Mị Dạ ôm kéo hông ôm nàng vào trong ngực.

"Nàng đã nói, thiếu bốn vương một lần!" Cúi đầu ở bên tai của nàng nhẹ nói.

Hai tay Thủy Liên Y ôm lấy hông của hắn, mặt có chút đỏ "ừ!"

Khóe miệng Sở Mị Dạ giương cao, nở nụ cười.

Ngay khi hai người nùng tình mật ý, đột nhiên!

Tiếng sấm rầm rầm, điện quang lóe lóe!

Ách! Rõ ràng là ngày nắng, vì sao lại có sấm sét đến?

Thủy Liên Y bị dọa nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời vốn quang đăng, lúc này lại u ám

"Không phải là trời muốn mưa?" Nàng thì thảo tự nói.

Sở Mị Dạ kéo nàng "Chỉ sợ trời thật muốn mưa rồi! Tìm một chỗ trú thôi!"

Ừ! Nàng gật đầu.

Hai người thừa dịp mưa còn chưa to, tìm được một nhà cỏ tranh.

Nhà cỏ tranh thực sạch sẽ, xem ra là có người thường xuyên đến quét tước.

Có lẽ nơi đây do nông dân xây, vì làm ruộng sau đó mệt mỏi nghỉ ngơi, là chỗ để tránh né mưa gió.

Hai người vừa mới đi vào trong nhà cỏ, bên ngoài mưa như trút nước!

"Hoàn hảo! Trốn nhanh! Bằng không biến thành ướt sũng rồi!" Thủy Liên Y lè lưỡi.

"Đúng a! Bị mưa gội xuống chỉ sợ lại phát sốt!" Sở Mị Dạ sờ sờ cái trán của nàng.

Thích cảm giác bị hắn sùng nịch, nàng ngả đầu tựa trên ngực của hắn.

Hai người ai cũng không nói gì, ầm ập như vậy cũng không muốn bị phá vỡ.

"Vì sao đối với ta tốt như vậy? Ta lại không đáng yêu!" Nàng đột nhiên ngẩng đầu, chống lại hai tròng mắt thâm thúy, thâm tình kia.

Nàng cảm nàng lên "Không biết! Chính là thích nàng! Sau khi gặp được nàng thì không thể ức chế thích nàng!" Cúi đầu hôn môi cánh hoa của nàng. Hôn thật sâu, hận không thể nuốt nàng vào trong bụng của mình.

Nụ hôn nóng bỏng, nàng nhắm mắt lại, hai tay nâng lên ôm cổ hắn, nhẹ nhàng mở cái miệng nhỏ nhắn ra, cho đầu lưỡi của hắn tiến vào.

Ừ! Sở Mị Dạ cảm thấy bụng dưới một trận cực nóng, lấy tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi vẽ vài vòng trên môi nàng. Nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng, lại rút lui ra.

Lặp lại như thế, phát hiện người trong lòng cả người run rẩy.

Thủy Liên Y cảm thấy thân thể trở nên nóng, nụ hôn của hắn, đầu lưỡi của hắn, hai tay của hắn dẫn đốt tình dục ở chỗ sâu trong thân thể nàng.

"Tiểu Dạ. "Thủy Liên Y rên khẽ ra tiếng, nàng không biết mình muốn cái gì! Hiện tại thân thể khó chịu muốn chết!

Nghe được nàng thở gấp, cả người hấn chấn động, mình dụ dỗ tiểu nữ nhân này khi đã ngoại!

Sở Mị Dạ kết thúc nụ hôn, mặt đỏ ửng đập đầy nàng ra trước ngực mình.

Tiếng sấm qua đi, mưa ngừng rơi, trời lại sáng sủa!

Cây liễu bên ngoài, nhẹ nhàng mà lắc lư, màu xanh hoa cỏ bị mưa rửa trong suốt sáng bóng.

"Quay về Vương Phủ!" Chịu đau đớn dưới dụng, Sở Mị Dạ ôm lấy nàng.

Ôm cô hấn, nàng cắn môi, vừa mới nàng ở chờ đợi cái gì?

Giẫm lên mặt cỏ sau cơn mưa, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y tìm được Truy Tinh đang tránh mưa.

Hai người lên ngựa, “giá. "Vó ngựa cường kiện, trên mặt đất tóe lên bùn đất, rất nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Phòng ngủ hiện kiều diễm

Hai người cưỡi ngựa trở lại vương phủ, sắc trời đã tối.

Sở Mị Dạ từ trên ngựa ôm Thủy Liên Y xuống, nàng nửa bám vào trên người của hấn. Dù sao thân thể trọng thương mới vừa phục hồi như cũ, một ngày bốn ba khiến nàng có chút mệt mỏi.

Ôm nàng trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng thả nàng vào trên giường.

"Vương gia!" Tiểu Kinh cuống quýt xuống với Sở Mị Dạ.

"Đứng lên! Lần sau không cần đa lễ như vậy!" Sở Mị Dạ phát tay ra hiệu cho Tiểu Kinh, trả lại cho nàng một ân điển to lớn! Khiến Tiểu Kinh thụ sủng nhục kinh!

Hấn nhìn về phía Thủy Liên Y, phát hiện nàng có chút mệt mỏi, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ thương tiếc, "Tiểu Y người nghỉ ngơi trước!" Dứt lời xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Mị Dạ rời đi, Thủy Liên Y cong môi, vừa rồi còn dịu dàng hơn mạng, hiện tại lạnh nhạt như vậy.

Thủy Liên Y nằm lý ở trên giường, vẫn còn tức giận vì sự lạnh nhạt của Sở Mị Dạ.

Tiểu Kinh nhiều chuyện nhìn nàng cười hề hề.

"Ánh mắt của muội là gì?" Thủy Liên Y liếc nàng một cái.

"Tiểu thư! Vương gia dẫn người đi đâu? Các người có xảy ra chuyện gì hay không?" Tiểu Kinh cười gian.

"A! Đồ bà tám!" Thủy Liên Y kéo Tiểu Kinh té nhào vào trên giường thọt lét nàng.

"Tiểu thư tha mạng a!" Tiểu Kinh cười đến không thở nổi.

Thấy Tiểu Kinh cầu xin tha thứ, nàng dừng động tác trên tay lại. "Dĩ nhiên cái gì cũng không có xảy ra!" Có chút tức giận, mắng xong nằm lý ở trên giường.

Cái gì cũng không có xảy ra? Tiểu Kinh há to miệng, thiếu chút nữa nhét ngón tay vào trong miệng.

"Ánh mắt vương gia nhìn người không đúng lắm! Làm sao có thể không xảy ra chuyện gì với người!"

Không đúng? Không đúng chỗ nào? Thủy Liên Y càng thêm căm tức.

"Hấn nhìn cũng chưa nhìn ta một cái đã đi! Muội cũng không phải là không thấy!"

"Tiểu thư! Người tức giận à??" Tiểu Kinh nhìn Thủy Liên Y quệt mồm, "Vương gia nói để cho người nghỉ ngơi trước! Hắn quan tâm người nhiều hơn! Thấy người mới vừa phục hồi như cũ, sợ người mệt mỏi! Lúc vương gia đi rõ ràng là thâm tình khẩn thiết nhìn người. Sao người lại nói nhìn cũng không nhìn người một cái! Tiểu thư! Người đừng không có lương tâm như vậy!"

Hừ? Có sao? Hắn có thâm tình khẩn thiết nhìn nàng? Thủy Liên Y hỏi tương, nhưng cái gì cũng không nhớ nổi, nàng chỉ nhớ hắn xoay người rời đi. Chỉ nhớ rõ hắn nói một câu bảo nàng nghỉ ngơi trước! Hắn không thâm tình ngắm nhìn nàng, cũng không ngọt ngào từ biệt nàng, đừng nói gì đến lời ngon tiếng ngọt!

Thật. . . Nàng thật đúng là mệt mỏi! Ngáp một cái, Thủy Liên Y gối đầu lên gối, nằm ở trên giường o o ngủ thiếp đi!

Nhìn dáng vẻ tiểu thư, Tiểu Kinh lắc đầu một cái, đắp chăn lên cho nàng!

Đầy sao lóe lên trên trời, ánh trăng sáng tỏ.

Sở Mị Dạ cho lui thị vệ, một mình ngồi ở trong đình viện.

Lúc này giữa hè, cả vườn xuân sắc, trăm hoa đua nở, trong không khí ban đêm mang theo một loạt mùi hoa.

Trong đầu hắn, trước mắt của hắn, hoảng hốt đều là gương mặt của tiểu nữ nhân đó, xưa không đi đuổi không đi!

Nguyên lai mình trúng tình độc của nàng thật sâu!

Khi đưa Thủy Liên Y trở về phòng, hắn nhìn rất khó chịu! Ở đã ngoại, hắn thiếu chút nữa muốn măm măm nàng! Sự đau đớn này đã hành hạ hắn như khóc hình trong suốt đường cưới Truy Tinh về!

Sắc mặt của Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười, nàng có tính cách hoạt bát, dáng vẻ thô lỗ, coi như đụng phải tổn thương cũng có thể ương ngạnh kiên cường đối mặt, thật khiến cho hắn mở rộng tầm mắt. Bị qua hình phạt như vậy, đừng nói một cô gái yếu đuối, coi như là đại nam nhân cũng phải thật lâu mới có thể vượt xuống tổn thương trong lòng!

"Tay ta cầm Lưu Tinh Loan Nguyệt Dao, hô khẩu hiệu vang dội.

Phía trước là người phương nào báo danh ra, có gan thì người đừng chạy

Cả đời ta trên ngựa chiến đao phiêu, gặp qua anh hùng cúi xuống eo thon nhỏ

Vượt nóc băng tường có thể bay rất cao, ta ngồi thuyền luyện tập trôi trên nước

A ~~~~~ cánh rừng to lớn thật có nhiều chim. "

Không biết vì cái gì, Sở Mị Dạ nhẹ nhàng ngâm nga bài hát ban ngày Sở Liên Nhi dạy cho hắn!

Bánh bạch! Truyền đến thanh âm vỗ tay.

Quay đầu lại, thấy Thủy Liên Y đứng ở phía sau hắn.

"Đã trễ thế này! Sao nàng không ngủ?" Thấy nàng mặc y phục mỏng manh, hắn thương tiếc đi qua ôm nàng.

"Vốn là ngủ một giấc! Chỉ là ngủ quá sớm! Hiện tại tỉnh rồi không ngủ được!" Thủy Liên Y nháy nháy mắt nhìn hắn! "Vừa rồi chàng hát thật dễ nghe!" Đột nhiên ôm lấy cổ của hắn, không thể không biết tư thế có chút mập mờ.

Ừ! Thân thể mềm mại của nàng dính vào trên ngực của hắn, khiến cho hắn khó thở.

"Ta hát đúng không?" Sở Mị Dạ mắt tròn nhìn chăm chăm trông mắt linh động của nàng.

Nhìn miệng lúc mở lúc khép của hắn, nhớ tới nụ hôn ban ngày.

Thủy Liên Y đột nhiên liếm cánh môi, nuốt nước miếng.

"Hát rất khá nghe!"

Nhìn động tác lơ đãng của nàng, trong nháy mắt Sở Mị Dạ bị thiêu đốt, ôm nàng thật chặt.

"Nợ vương phi thiếu ta, tối nay có thể thực hiện không?" Hô hấp của hắn có chút gấp gấp gấp.

Thiếu hắn? Thực hiện? Cái gì? Lúc Thủy Liên Y ngây ngốc, Sở Mị Dạ đã ôm lấy nàng, đi về phía phòng ngủ của mình.

Phòng tao nhả, trang sức cổ kính, còn có giường mềm nhũn.

Sở Mị Dạ đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng, đặt Thủy Liên Y nhẹ nhẹ lên giường.

Gối lên gối gổm sứ lạnh lạnh, thân thể Thủy Liên Y chấn động một cái.

Ừ! Tôi nay, muốn XXOO với hấn sao? Trong lòng có chút hưng phấn, có chút vui sướng, còn có chút sợ.

Mặc dù trong nửa tháng nàng bị thương, Sở Mị Dạ đều ở gian phòng của nàng ôm nàng ngủ, nhưng. . . . Hôm nay không khí rất không giống!

Sở Mị Dạ cởi quần áo của mình xuống, lộ ra thân thể bẽn lẽn chắc khỏe, bờ vai của hấn rộng, lồng ngực bẽn lẽn chắc, có eo hoàn mỹ và cái mông siêu cấp có lực hút, và. . . . Ừ. . . . Mặt của nàng đỏ.

Hấn từ từ cởi áo khoác mỏng manh của nàng xuống, khi ngón tay thon dài đi tới trước ngực nàng, có chút phát run.

"Chàng sợ sao?" Thủy Liên Y chống thân thể lên, mắt nhìn chăm chăm đáng người không có một tí thịt dư của hấn, nhũ mào thị uy với hấn.

Sợ? Khóe miệng Sở Mị Dạ khẽ động, sao tiểu nữ nhân này lại cho là hấn sợ, dù hấn sợ, cũng chỉ sợ làm đau nàng!

Nắm cái ót nàng, cúi đầu hôn nàng, khẽ liếm môi nàng.

Ừ! Nụ hôn của hấn luôn có thể khiến cả người nàng nóng bỏng, tựa hồ không cam lòng hấn luôn chủ đạo đại cục, Thủy Liên Y ôm cổ của hấn túm lấy hấn, hai người cùng nhau ngã xuống giường.

"Vương phi!" ánh mắt Sở Mị Dạ nóng hừng hực, nàng đã thiếu hấn!

Thủy Liên Y dùng ngón tay ngăn ở trên bờ môi của hấn "Gọi ta bảo bối! Tiểu Dạ thân yêu!"

Ách! Hấn trợn to hai mắt, quá buồn nôn hấn gọi không ra. Chỉ cười nhẹ.

Thấy hấn khó xử như thế, "Vây. . . . Cứ gọi Tiểu Y!" Nàng đã nhượng bộ rồi, thật sự không thích hấn gọi nàng vương phi.

Sở Mị Dạ cười, lật người đè nàng ở dưới.

"Bảo bối!" Nhẹ giọng kêu một tiếng, hấn ngượng ngùng cười, mặt cũng có chút đỏ.

Thủy Liên Y ôm cổ của hấn, ngẩng đầu hôn hấn, nàng thích xem hấn đỏ mặt, thích xem hấn cười.

Sở Mị Dạ cởi áo ngực nàng xuống, khi phần mềm mại kia dán lên ngực hấn, hấn rên rỉ.

Nụ hôn của hấn mang theo dòng điện nhẹ nhẹ, một đường điện giật phần đầy đủ của nàng.

Ừ! Thủy Liên Y hơi bị đau kêu một tiếng, ngón tay của hấn dẫn đầu tiến vào lãnh địa.

"Đau sao?" Nơi đó của hấn đã sục sôi ý chí chiến đấu, nhận được không tiến chỉ là sợ tổn thương tới nàng. Hôm đó ở suối nước nóng nàng bất tỉnh, khiến cho hấn vẫn còn sợ hãi.

Ừ! Nàng muốn gặt đầu nói cho hấn biết sẽ đau! Nhưng chột lác đầu, lần thứ hai, sẽ không đau, nàng có thể thích ứng!

"Ca ca người to gan đi về phía trước. . . Chớ quay đầu về!!!" Nàng rướn cổ họng hát một câu.

Sở Mị Dạ thiếu chút nữa phì cười ra tiếng, không khí thật tốt bị tiếng hát của nàng hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hạnh phúc chân chính

Sở Mị Dạ từ từ đè ở trên người của nàng, cúi đầu hôn môi của nàng, nhẹ nhàng mút lấy, giống như là bướm bướm hút mật hoa, nhẹ nhàng mút chậm.

Lưỡi của hấn càn quấy ở trong miệng nàng, đôi tay chạy khắp toàn thân nàng.

Động tác của hai người cũng trở nên điên cuồng, hô hấp của cả hai cũng càng ngày càng nặng nề.

Vì thổ lộ thân thể nóng bỏng, cả hai dán nhau thật chặt, càng ngày càng nóng cũng làm cho thân thể tìm được địa phương thổ lộ!

Bàn tay vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, không ngừng xoa nắn. Khi hồng mai trước ngực nở rộ, hân nhẹ nhàng dỗi môi qua ngậm vào trong miệng.

"Bảo bối! Ta tới đây!"

Thủy Liên Y cảm thấy thứ cứng rắn nóng bỏng chĩa vào nàng, ngay sau đó phía dưới cảm nhận được đau xót, hân thật đến rỗi! Hí . . . Hít sâu một hơi, vẫn rất đau a! Nàng cau mày, nhin đau không được phải hừ nhẹ, tiến vào càng ngày càng sâu khiến cho nàng hét rầm lên!

Nhắn nài sức lực muốn rong ruổi của mình, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn thét chói tai của nàng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến cau lại của nàng.

"Nếu như không được. . . . Coi như xong!" Trên trán hân lặn xuống mồ hôi hột. Trời mới biết, nếu như lần này không được nữa, hân có thể vì mạch máu nổ tung mà chết hay không.

Thủy Liên Y đưa tay lau mồ hôi hột trên trán của hân, "Làm được! Tiểu Dạ! Lần này không thành vấn đề!" Nàng nhẹ nhàng nâng eo lên, dán sát hân.

Ừ! Động tác nhỏ của nàng khiến cho hân cũng không nhin được nữa, để cho nóng rực của mình trực tiếp thăng tiến.

Đau! Nước mắt trượt ra, nàng nắm lấy cánh tay hân.

đã che giấu

Thủy Liên Y ức chế không được, khó có thể tự giữ rên rỉ nhẹ nhàng ra, bất lực thở gấp.

Bị hân ôm ở trong ngực nóng bỏng, bên tai nghe tiếng gầm nhẹ yêu thương của hân.

Từ từ, cảm giác đau biến mất, toàn thân bị hân động nhẹ nhàng, tê dại giống như chạm điện. Dần dần cảm nhận được thoải mái, vui vẻ!

Thân thể của nàng không còn cứng ngắc, tựa hồ có thể phối hợp với tiết tấu của hân rồi, Sở Mị Dạ thở hổn hển, nàng mang cho hân vui mừng quá lớn! Hân chưa bao giờ đầu nhập, hết sức chuyên chú như vậy, chỉ vì khiến tiểu nữ nhân phía dưới cảm thấy thoải mái, cảm thấy vui vẻ!

Cả đêm mấy lần? Nhớ không được! Hân đầu nhập vào toàn bộ tâm tình, nàng dần dần thích ứng!

Ánh trăng ngoài phòng sáng ngời, sao lốm đốm đầy trên bầu trời.

Bên trong phòng lóe lên ánh nến, bóng người quần quít, cảnh tượng kiều diễm không ngừng.

Trong Sở vương phủ tràn đầy sự hài hòa vui sướng.

Sắc trời sáng choang, ánh mặt trời từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào phòng.

Hai người vận động cả đêm ôm nhau ngủ, Thủy Liên Y tựa vào trên cánh tay Sở Mị Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán ngực của hân. Một đêm này khiến nàng mệt mỏi chết rồi.

Sở Mị Dạ hùng phong không ngã, ý chí chiến đấu sục sôi muốn nàng một lần lại một lần.

Mặc dù không phải lần đầu tiên, nhưng cũng không khác lần đầu tiên lắm! Đối với Thủy Liên Y mới quen mây mưa mà nói thật khó tiêu thụ. Chỉ là, mây mưa trắng gió với người trong lòng mình thật rất mất hồn!

Ừ! Rốt cuộc có người dẫn đầu đuổi lưng một cái, mở mắt.

Thủy Liên Y thấy cơ ngực bèn chắc trước mắt, ngẩng đầu nhìn mặt anh tuấn của Sở Mị Dạ, nàng đột nhiên đỏ mặt. Vươn tay đặt ở trên mặt của hân, nhìn cánh môi lạnh nhạt kia, nàng nuốt một ngụm nước bọt, từ từ dán môi mình lên.

"Nàng đang vô lễ với ta?" Sở Mị Dạ mở mắt, nàng sợ tới mức thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi.

"Ngày hôm qua chàng vô lễ với ta cả đêm!" Nàng tức giận bắt bình dùng tay nhéo cơ ngực bèn chắc của hân.

Bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, lực độ của nàng chỉ làm hân ngứa ngáy mà không có cảm giác đau.

đã che giấu

Làm cả đêm mệt mỏi không dậy được, nhưng. . . Vì sao hân còn có tinh lực.

Thủy Liên Y cảm thấy hân lại phản chấn công kích nàng. "Dạ. . . !" Vì sao thanh âm mình gọi hân mập mờ như vậy.

"Một lần nữa!" Sở Mị Dạ dán thứ cứng rắn lên nàng.

"Tha ta! Tiểu Dạ. . . !" Nàng co lại thân thể, đưa tay ngăn ở trước người, thét chói tai, cầu xin tha thứ.

Sở Mị Dạ bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, hôn nàng. Hắn dọa nàng mà thôi, vật nhỏ này nhất định một muốn chết rồi.

"Ta giúp nàng mặc quần áo!" Sở Mị Dạ cầm lấy y phục của Thủy Liên Y mặc lên cho nàng. "Đêm qua làm nàng mệt?"

Hắn biết rõ còn hỏi! Hắn giống như hải sản dữ dội, khiến hiện tại cả người nàng đau nhức không dứt! Chỉ là, sự dịu dàng của hắn khiến nàng rất cảm động, Thủy Liên Y vô cùng nghe lời đưa cánh tay vào ống tay áo.

"Tới đây!" Nàng phát hiệu lệnh.

"Hử?"

"Ta cũng mặc quần áo cho chàng a" Thủy Liên Y khẽ cười cầm lấy y phục của hắn.

Sở Mị Dạ cười, nàng luôn làm chuyện những cô gái bình thường không dám làm, rõ ràng chuyện rất ngượng ngùng, được nàng làm thì như chuyện hân hạnh.

"Có phải chàng không muốn?" Nàng cong môi.

"Ai nói!" Sở Mị Dạ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng qua, hôn lên trên cái miệng nhỏ nhắn mơn mề của nàng. "Quả thực khiến cho ta thụ sủng nhược kinh!"

Thủy Liên Y vui vẻ dùng lỗ mũi đụng mũi của hắn, cái trán dính vào trên trán của hắn, ở giữa hai người có âm áp, có ngọt ngào.

Đây mới là cảm giác khi yêu!

Thì ra là! Khi yêu một người, sẽ toàn tâm đầu nhập đi vào trong như vậy, sẽ làm cho người ta vui vẻ như vậy.

Thì ra là! Tình lại trong ngực của người trong lòng mới là hạnh phúc!

Thì ra là! Giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn với người trong lòng mới là hạnh phúc!

Thì ra là! Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, thật sự là yêu đến mức tận cùng mới có thể nói ra cam kết!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y ôm mặt của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Tiểu Y?" Sở Mị Dạ nghi hoặc nhìn nàng.

"Tiểu Dạ! Ta muốn gần chàng cả đời, bất kể mười năm hay là hai mươi năm, cả đời này! Ta đều muốn ở chung với chàng! Bất kể chàng có yêu ta hay không, có nhớ ta hay không, ta đều sẽ vĩnh viễn yêu chàng! Nhớ tới chàng! Không xa không rời! Cho đến ngày ta chết!"

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ nặng nề hôn nàng! Thật không ngờ tiểu nữ nhân này thô lỗ với hắn như vậy! Một đời một thể! Không xa không rời! Cho đến ngày chết!

Hắn buông cánh môi nàng ra, thâm tình ngắm nhìn nàng, "Tiểu Y! Coi như đến ngày chết, ta cũng sẽ tiếp tục yêu nàng! Một đời một thể căn bản không đủ, ta muốn yêu nàng vĩnh viễn! Hi vọng hai hình nộm búp của chúng ta ở trên đá nhân duyên của nguyệt lão sẽ vĩnh viễn được tơ hồng nối cùng nhau! Ta... Yêu nàng!"

Thủy Liên Y đột nhiên khóc! Quá cảm động! Tại sao nam nhân này không nói thì thôi, khi nói lại khiến người cảm động đến rơi lệ.

"Tiểu Y! Nàng khóc cái gì? Ta nói sai cái gì?" Sở Mị Dạ dùng môi khẽ hôn nước mắt rơi bên má nàng.

"Không có! Chàng nói thật hay quá! Còn hay hơn Dịch Trung Thiên!"

"Dịch Trung Thiên là ai?" Sở Mị Dạ cau mày? Là một nam nhân? Còn có người nói với nàng lời như vậy?

Thật là! Người này bắt đầu ăn dấm nữa à! Thủy Liên Y không thể không giải thích cho hắn Dịch Trung Thiên là thần tượng của nàng, là danh nhân ở Giảng Đàn Bách Gia (đài truyền hình trung ương thứ 10 của TQ 'CCTV-10')!

Mặc dù không biết cái gì là Giảng Đàn Bách Gia, chỉ là từ trong miệng Thủy Liên Y biết được Dịch Trung Thiên đó là một lão già, Sở Mị Dạ thở phào nhẹ nhõm! Hiện tại Tiểu Y của hắn từ thân đến tâm đều là của hắn, nam nhân khác đứng sang bên!

Hai người mặc quần áo tử tế xong, Sở Mị Dạ gọi Tiểu Kinh tới, mình thì rời khỏi gian phòng.

Tiểu Kinh trừng lớn cặp mắt, giặt mình đến đôi tay lại muốn nhét vào trong miệng.

Nàng cũng biết, tiểu thư cả đêm không về, nhất định ở chung cùng Vương gia. Không nghĩ tới a không nghĩ tới! Vương gia thật gấp! Thân thể tiểu thư mới vừa phục hồi như cũ đã bị khẩn cấp ăn hết! Nhìn vết hôn trên cổ Thủy Liên Y, Tiểu Kinh lộ ra vẻ mặt nấp mờ.

"Tiểu thư! Đêm qua. . . Người và Vương gia cái kia à? Như thế nào? Mất hồn không?" Tiểu Kinh nhiều chuyện.

Thủy Liên Y phồng má.

"Không nói cho muội!"

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh tò mò chết rồi.

Ừ! Thủy Liên Y suy nghĩ thật lâu. "Không bằng. . .!"

"Cái gì?" lỗ tai Tiểu Kinh sắp dán lên miệng của nàng.

Gương mặt nàng đưa đẩy "Chờ ngày nào đó giúp muội tìm người yêu, chính muội thử nghiệm, sẽ biết mất hồn không!" Nói xong nhảy cẫng chạy ra gian phòng.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh cong môi, nhưng lập tức cười híp mắt đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳen: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Khởi binh tới hỏi tội

Húc vương phủ!

Sở Húc Nhật ngồi trên băng đá trong đình viện, nhìn người quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt tuần mỵ lộ ra nụ cười tà ác điên cuồng.

"Là người bắt Thủy Liên Y vào cung hay sao? Mạc công công?" Trong giọng nói của hắn tràn đầy máu tanh và thô bạo.

"Nô tài chỉ phụng mệnh làm việc!" Mạc công công quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy. Húc vương phất người bắt hắn, chẳng lẽ chỉ vì hỏi đến cùng ai bắt nữ nhân của Nhị vương gia?

Sở Húc Nhật âm lãnh cười, "Biết kết quả của đám người Cánh Luật viện không?"

"Nô tài không biết!" mồ hôi lạnh trên trán Mạc công công ào ào chảy xuống. Chuyện đã xảy ra nửa tháng trước, sao hắn lại không biết! Vương ma ma vào lúc Nhị vương gia mang nữ nhân kia đi bị lửa thiêu sống chết cháy rồi!

Ba lão ma ma khác thi hình với Thủy Liên Y cũng bị cắt hết tứ chi, móc ra hai mắt, cắt xuống lỗ mũi và đầu lưỡi, bỏ vào trong hũ lớn, làm thành người gậy! Trong hũ đổ đầy mật ong, dẫn tới các loại kiến, ba ma ma kia đã sớm chịu đựng không nổi tươi sống bị giày vò tới chết!

Tất cả hộ viện khác trong Cánh Luật viện cũng bị chém chết hết, hơn nữa thi thể đều bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Thấy bộ dạng sắp bị hù chết của Mạc công công, Sở Húc Nhật cười khê.

"Mạc công công! Biết hôm nay Bôn vương tìm người tới vì cái gì không?"

"Nô tài không biết!" thanh âm Mạc công công cũng bắt đầu phát run.

"Mạc công công không cần e ngại Bôn vương! Thật ra thì cái chết của những người đó không hề quan hệ với bôn vương!" trong mắt Sở Húc Nhật lóe lên lạnh lùng "Nhị vương gia đang báo thù thay nữ nhân của hắn!"

Nhị vương gia! Mạc công công càng thêm run sợ trong lòng! Vương của Uyên thành, Chiến thần Sở Mạc quốc - Sở Mị Dạ, máu lạnh vô tình giết ngàn người! Nghe nói lấy một địch trăm, lấy thủ cấp kẻ địch ở vô hình! Đó là một nam nhân giống như thần, từ mười bốn tuổi đã lĩnh quân đánh giặc!

Nhị vương gia lại vì một nữ nhân giết những ma ma thù hằn đặc ý nhất của hoàng hậu nương nương? Hơn nữa còn dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy!

"Ý tứ của Húc vương, nô tài không hiểu!"

Nụ cười trên mặt Sở Húc Nhật biến mất "Roi vào trong tay Bôn vương, luôn tốt hơn roi vào trong tay Sở Vương! Người cứ nói đi?"

"Húc vương? Nô tài không hiểu! Thật không hiểu!" Mạc công công dập đầu, mình chỉ là một thái giám phụng mệnh làm việc, coi như bắt Thủy Liên Y vào cung cũng là đắc tội Sở Vương, làm sao lại đắc tội Húc vương đây?

"Áo khoác của bản vương bị đám nô tài Cảnh Luật viện kia phá hủy! Tất cả mọi người biết, áo khoác của Bản vương đại biểu cho Bản vương! Mạc công công! Đám nô tài ở Cảnh Luật viện kia đã bị Sở vương giết hết! Bản vương không có biện pháp chỉ có thể bắt người cho hả giận!"

"Húc vương tha mạng!" Mạc công công rất cuộc biết ý tứ của Tam vương gia rồi! Áo khoác của hắn đã bị hủy, không tìm được người trút giận, sẽ đi tìm người chết thế.

"Nếu như không phải người bắt Thủy Liên Y vào cung! Bản vương không đụng phải nàng! Không đụng phải nàng tự nhiên cũng sẽ không cho nàng áo khoác! Không cho nàng áo khoác cũng sẽ không bị đám nô tài Cảnh Luật viện phá hủy áo khoác! Truy nguyên, chuyện bởi vì người mà tới! Mạc công công! Người cảm thấy Bản vương tìm người có đúng hay không?"

Sở Húc Nhật nhếch khóe miệng lên, nửa tháng này hắn thật sự rất buồn bực, vừa nghĩ tới thảm trạng của Thủy Liên Y hắn sẽ vô cùng khó chịu! Muốn tìm người trút giận, đám người Cảnh Luật viện kia lại bị Sở Mị Dạ dọn dẹp trước một bước không thừa ai! Nghĩ tới nghĩ lui, Mạc công công chính là thí sinh trút giận tốt nhất.

"Húc vương! Là hoàng hậu nương nương phân phó nô tài đây! Nô tài không thể làm gì khác!" Mạc công công chảy nước miếng, cái mạng nhỏ của mình rất nguy!

Hoàng hậu! Sở Húc Nhật cười "Mạc công công có ý tứ bảo Bản vương tìm hoàng hậu tính sổ sao?"

"Nô tài không dám!"

Hoàng hậu nương nương giá lâm! Ngoài Húc vương phủ truyền tới thanh âm cao vút, Mạc công công vừa nghe đến hoàng hậu nương nương giá lâm, thở phào nhẹ nhõm.

Ngọc Linh Nhi được đám đông bao quanh đi đến trước mặt Sở Húc Nhật, thấy Mạc công công quỳ trên mặt đất đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Húc vương! Không biết vì cái gì bắt người của Bản cung tới?" Ngọc Linh Nhi tựa hồ đang hưng sư vấn tội!

Sở Húc Nhật nhìn mặt của Ngọc Linh Nhi "Hoàng hậu nương nương đi tới phủ của Bản vương có gì muốn làm à?"

"Húc vương! Người đừng ngắt lời! Vì sao bắt Mạc công công tới trước?"

"Bản vương chỉ là đòi công đạo thay áo khoác của mình mà thôi!"

"Húc vương! Nếu như chỉ vì áo khoác! Người muốn bao nhiêu cái Bản cung cũng cho người! Về phần Mạc công công, người hãy trả cho Bản cung! Nếu như vì nữ nhân kia, Bản cung khuyên nhủ người! Sở Vương giết nhiều người của Bản cung như vậy, đã khiến hoàng thượng thịnh nộ! Húc vương nên biết thời vụ!"

Sở Húc Nhật cười lạnh một cái "Hoàng hậu nương nương đang uy hiếp ta?"

Ngọc Linh Nhi nhìn cái khuôn mặt tà mị tuần lăng kia, lông mày nhíu lại, nhỏ giọng nói với hắn "Húc vương! Không nên đối nghịch với Bản cung! Bản cung rất cuộc vì người nào người cũng biết!"

"Hoàng hậu nương nương!" thanh âm Sở Húc Nhật đột nhiên cũng thấp xuống "Nếu như Sở Vương biết người vì hắn làm ra nhiều chuyện như vậy, người nói hắn sẽ cảm kích? Hay càng thêm phẫn hận?"

"Húc. . . Vương!" Ngọc Linh Nhi hơi giận, "Người biết không phải bởi vì hắn!"

Sở Húc Nhật hừ lạnh "Vi ai không quan trọng! Quan trọng là một cái áo khoác ta thích nhất đã không còn! Mạng của Mạc công công ta muốn rồi! Hắn chết như thế nào người không cần trông nom!"

"Hoàng hậu nương nương cứu ta!" Mạc công công bò đến bên chân Ngọc Linh Nhi khẩn cầu. Rơi vào trong tay Húc vương, hắn cũng không khá hơn chút nào, nhất định bị hành hạ sống không ra sống chết không ra chết!

"Húc vương! Mạng của Mạc công công Bản cung sẽ không cho người!" Ngọc Linh Nhi vô cùng bất mãn thái độ của Sở Húc Nhật. Khiến nàng cho rằng hắn là vì Thủy Liên Y đó.

Sở Vương đến. . .! Ngoài cửa có người thông báo!

Sở Húc Nhật nhíu mày, thân thể Ngọc Linh Nhi chấn động một cái, mà Mạc công công hoàn toàn tròn tròn mắt.

Sở Mị Dạ đi tới. Một bộ áo gấm màu đen, phía trên dùng kim tuyến thêu họa đồ hoàng tộc. Một đôi mắt đen như sao lạnh, lạnh lùng nhìn mấy người ở đây. Khi thấy Ngọc Linh Nhi, trên mặt của hắn có sát ý rõ rệt!

"Vương huynh!" Sở Húc Nhật đi tới trước mặt của hắn. "Vương huynh tới vừa đúng! Đệ đệ có một phần quà cho huynh!"

Sở Mị Dạ theo ánh mắt Sở Húc Nhật nhìn về phía Mạc công công quỳ trên mặt đất.

Lông mày của hắn nhướng lên "Là người bắt vương phi của Bồn vương vào cung hay sao?"

"Sở Vương!" Ngọc Linh Nhi lên tiếng. Cũng quá không xem nàng là chuyện gì to tát rồi, thế nhưng không nhìn sự tồn tại của nàng! "Là Bồn cung ra lệnh!"

Đôi mắt lạnh lùng của Sở Mị Dạ, tràn đầy lạnh lẽo nhìn Ngọc Linh Nhi.

"Vương phi của Bồn vương đắc tội hoàng hậu chỗ nào rồi?" Thanh âm của hắn cũng băng hàn thấu xương.

Ngọc Linh Nhi vô duyên vô cớ rùng mình.

"Sở Vương! Thủy Liên Y chỉ là một nữ tử thanh lâu! Một nữ tử thanh lâu làm sao có thể sẽ là vương phi đây?" trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra khinh thường. "Huống chi nữ nhân kia chỉ là một khi phi Sở Vương bỏ rơi, Bồn cung dạy dỗ một nữ nhân bị Vương gia vứt bỏ, Sở Vương có cái gì bất mãn hay sao?"

Sở Mị Dạ nhìn chằm chằm sắc mặt không thay đổi của Ngọc Linh Nhi. "Chuyện của Bồn vương khi nào đến phiên hoàng hậu để ý rồi hả? Hoàng hậu chăm sóc tốt hoàng thượng mới là quan trọng nhất! Chuyện hậu cung lại không chú ý, vì sao trông nom ngoài cung rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Giết gà dọa khỉ

Ngọc Linh Nhi nhìn gương mặt đẹp trai lãnh khốc giống như băng dày ba thước của Sở Mị Dạ, không khỏi cắn răng. Mười năm rồi! Nam nhân này lại trở nên lãnh khốc vô tình như thế! Mười năm trước, bọn họ từng nói muốn kết làm vợ chồng, mười năm sau vào hôm nay, hắn lại coi nàng như kẻ thù! (#Ami: Mẹ nó, abcdz... sao ko nhìn xem bà gả cho ai rồi)

"Sở Vương! Bồn cung chỉ vì mặt mũi của hoàng tộc! Sở quốc Chiến thần tiếng tăm lừng lẫy, đêm tân hôn bỏ vợ xong còn vứt vào thanh lâu! Dân chúng Mặc thành không ai không biết! Hôm nay Sở Vương tát nước ra ngoài muốn thu hồi, coi như mình không ngại, nhưng phải suy tính thân phận của mình! Mặt mũi hoàng thượng ở chỗ nào? Mặt mũi thái hậu ở chỗ nào?" bộ mặt Ngọc Linh Nhi nghiêm nghị, giống như mình là một anh hùng vì dân trừ hại.

Lấy hoàng thượng và Thái hậu tới dọa hắn? Sở Mị Dạ đột nhiên cười lạnh.

"Bồn vương cưới người nào bỏ người nào đó là chuyện của Bồn vương! Bồn vương là vương Uyên thành, coi như nạp phi ở Mặc thành, vậy vương phi cũng là vương phi Uyên thành. Lúc nào cũng không tới phiên hoàng hậu nhưng tay chuyện nhà của bồn vương!"

Ý tứ của Sở Mị Dạ rất rõ ràng, người là lão bà của hoàng đế Mặc thành, sao lại trông nom chuyện của vương phi Uyên thành ta!

Ngọc Linh Nhi cắn môi "Lời Sở Vương nói tựa hồ có chút đại nghịch bất đạo! Trong thiên hạ, đều là vương thổ; những nơi giáp ranh, đều là vương thân! Sở Mặc quốc này bất kể là Mặc thành, Uyên thành, hay là Diêm thành, đều là lãnh thổ của hoàng đế! Thiên hạ cũng là thiên hạ của hoàng đế! Vương gia chỉ là vương ở đất phong, trần thủ thành trị thay hoàng đế mà thôi! Bồn cung không chỉ có thể quản lý hậu cung của hoàng đế, chuyện ảnh hưởng danh dự của Sở Mặc quốc, Bồn cung đều có thể trông nom!"

Lời này của Ngọc Linh Nhi không chỉ đắc tội Sở Mị Dạ, cặp mắt tà mị của Sở Húc Nhật tràn ra âm trầm.

"Hoàng hậu!" Sở Húc Nhật cười như không cười "Hoàng hậu có ý tứ là, Bồn vương và Sở Vương chỉ là chó giữ cửa của Đường Kim Hoàng Đế sao?"

"Ách!" Ngọc Linh Nhi tựa hồ phát giác lời của mình hơi quá "Húc vương không nên hiểu lầm! Bồn cung không có ý tứ đó!"

Sở Mị Dạ lạnh lùng nhìn nàng, nữ nhân này trong mười năm lại biến thành như vậy? Hồi tưởng nữ tử mười tuổi mười năm trước thất hai bím tóc đuổi theo ở phía sau hắn kêu Dạ ca ca!

"Bồn vương vừa đứng cũng muốn tìm hoàng hậu nương nương! Hôm nay gặp ở chỗ Húc vương, nên nói rõ thôi!" Sở Mị Dạ âm trầm nhìn Ngọc Linh Nhi, vừa nghĩ tới Thủy Liên Y bị tổn thương, mắt của hắn híp xuống.

Ngọc Linh Nhi bị khí thế cường đại của hắn làm sợ tới mức lui về phía sau hai bước.

"Sở Vương! Người muốn làm cái gì?" Thân là hoàng hậu, nàng không thể khiếp đảm.

Sở Mị Dạ tiến tới gần từng bước một, thấy mặt mày Ngọc Linh Nhi biến sắc, trong lòng của hắn có một tia sáng khoái.

"Hoàng hậu nương nương!" Lúc này Mặc công công đột nhiên kêu to, Sở Húc Nhật từ trên người của thị vệ rút ra một thanh bảo kiếm máu lạnh xẹt qua gò má của Mặc công công, máu tươi trong nháy mắt chảy xuôi!

"Húc vương!" Ngọc Linh Nhi cau mày. "Mạc công công là người của Bôn cung! Các người ai cũng không thể tổn thương hắn!"

Sở Mị Dạ hừ lạnh, rút bội kiếm trên người ra xoay người một cái, khí kiếm xẹt qua cổ họng Mạc công công. Động tác nhanh đến khiến Mạc công công thậm chí chưa phát ra một tiếng kêu thảm thiết đã trượt ngã xuống đất, mắt tròn tròn, đến chết cũng không dám tin tưởng, Sở Mị Dạ sẽ giết mình ở trước mặt hoàng hậu!

"A. . . . !" Ngọc Linh Nhi hét lên một tiếng, thấy Mạc công công bị giết ở trước mắt mình, nàng không dám tin nhìn Sở Mị Dạ! Hắn dám trắng trợn giết người của nàng.

"Hoàng hậu nương nương!" Nghe được tiếng hét chói tai của Ngọc Linh Nhi, thái giám cung nữ đã chạy tới đây. Thấy Mạc công công chết rồi, mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

"Sở Vương!" toàn thân Ngọc Linh Nhi phát run, hắn không để nàng ở trong mắt!

Sở Mị Dạ nhìn chằm chằm gương mặt tức giận của nàng, khóe miệng lộ ra nụ cười máu lạnh. Dù sao cũng là hoàng hậu, hắn đối với nàng rất khách khí!

"Bôn cung nhất định sẽ nói cho hoàng thượng! Sở Vương! Húc vương!" Ngọc Linh Nhi tức giận nhìn Sở Mị Dạ, buồn bã nhìn Sở Húc Nhật, vung ống tay áo mang mọi người rời đi.

Thi thể của Mạc công công bị thị vệ trong Húc vương phủ kéo đi, trong đình viện chỉ còn lại vết máu.

"Vương huynh!" Sở Húc Nhật gọi lại Sở Mị Dạ muốn rời đi.

"Hử?" Sở Mị Dạ quay đầu lại.

"Nàng. Như thế nào?"

Sở Mị Dạ cau lại lông mày, vô cùng không thích nữ nhân của mình bị người nhớ. Nhất là đệ đệ đã từng vô lễ với nữ nhân của mình.

"Hiện tại tốt vô cùng! Húc! Nàng là nữ nhân của ta!" Sở Mị Dạ đi ra Húc vương phủ, cười Truy Tinh của hắn nhanh chóng rời đi.

Trên mặt Sở Húc Nhật tối xuống. Trước mắt hiện lên gương mặt của Thủy Liên Y, một hồi cay cú, một hồi đáng yêu, một hồi lại biến thành người tái nhợt không còn chút sức sống mà hôm đó thấy!

Tim có chút khó chịu, mặt anh tuần tà khí trở nên vô cùng âm trầm.

Ngọc Linh Nhi trở lại hoàng cung, cảm thấy tức giận khó hết! Sở Mị Dạ giết mọi người ở Cảnh Luật viện của nàng, hôm nay giết luôn Mạc công công được sủng nhất bên cạnh nàng. Mục đích hẳn là những chuyện này cũng chỉ là vì nữ nhân hạ tiện bị giáng vào thanh lâu đó! Nàng không cam lòng!

Không được! Nhất định phải tìm hoàng thượng hả giận cho nàng! Ngọc Linh Nhi giận đùng đùng chạy thẳng tới tẩm cung của Sở Thánh Hạo - Mặc Dương cung.

"Hoàng hậu nương nương!" Hai cung nữ trước cửa thỉnh an.

Ngọc Linh Nhi không để ý tới cung nữ trực tiếp đi vào Mặc Dương cung.

Lúc này rèm che của Sở Thánh Hạo rũ xuống, trên giường truyền ra tiếng rên rỉ quén rũ câu hồn của nữ nhân, và thở dốc nặng nề của nam nhân.

Ngọc Linh Nhi nghe được thanh âm mập mờ khi thân thể nam nữ chạm vào nhau, trong mũi cũng ngửi mùi dâm mị.

Tựa hồ nghe có người đi vào tẩm cung, Sở Thánh Hạo ở trong giường hừ nhẹ.

"Người nào to gan như vậy!"

"Hoàng thượng! Là Bôn cung!" mặt Ngọc Linh Nhi không chút thay đổi.

Sở Thánh Hạo giữa giường tựa hồ đang chạy nước rút cuối cùng, theo tiếng hét chói tai pháp phòng của nữ nhân, Sở Thánh Hạo hừ một tiếng, bên trong yên tĩnh.

Rèm cửa bị kéo ra, Sở Thánh Hạo phủ thêm long bào. Sở Thánh Hạo quốc quân Sở Mặc quốc, có một đôi mắt hẹp dài cực kỳ câu hồn, sống mũi thẳng, môi mỏng vô tình. Da thịt màu đồng mị hoặc, thân thể cường tráng rõ ràng triển lộ uy nghi của vương giả.

Một nữ nhân cả người tuyết trắng, da thịt nhẵn nhụi khoác y phục bò xuống long sàng, đầu tóc rối bời, vết hôn xanh xanh tím tím trải rộng trên da thịt phơi bày ra! Nàng quý gối trước mặt của Ngọc Linh Nhi.

"Thỉnh an hoàng hậu nương nương!"

Ngọc Linh Nhi nhìn về phía nữ nhân quý gối trước mắt nàng! Trong mắt lóe lên sát ý! Hoàng đế đương triều yêu thích nữ sắc, hàng năm nạp hàn ngàn phi tử, ngay cả tiểu cung nữ trong cung cũng không bỏ qua! Cung nữ này hình như mới nhập cung mấy ngày thôi. Nhanh như vậy đã bị ăn hết!

"Người lui ra trước!" Sở Thánh Hạo bảo cung nữ kia rời đi.

Ngọc Linh Nhi không tỏ vẻ gì, nhìn cung nữ kia khoác y phục rời đi.

"Linh Nhi!" Bàn tay Sở Thánh Hạo ôm eo nhỏ của nàng. Cúi đầu, môi lưỡi treu chọc ở bên tai của nàng. Bàn tay từ hông của nàng trượt lên chiếm hữu hai vú nàng.

"Ừ! Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi làm bộ gục ở trong ngực Sở Thánh Hạo. "Hoàng thượng không phải vừa mới hoan ái sao!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thổi gió bên gối

Thánh Hạo ôm Ngọc Linh Nhi lên long sàng, hai ba lần giặt xuống quần áo của Ngọc Linh Nhi. "Những nữ nhân kia làm sao bằng Linh Nhi! Trẫm hiện tại rất muốn người!" Thấy áo quây trên bộ ngực đầy đặn của nàng, hần liếm liếm môi.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi hồn dỗi. "U!" Rên khẽ một tiếng, cảm thấy bàn tay to của Sở Thánh Hạo đã muốn phủ lên đầy đà trước ngực nàng.

"Trẫm vẫn thích thân hình của Linh Nhi! Mỗi lần đều làm cho trẫm vui mừng thật sự!" Sở Thánh Hạo tà mị cúi đầu cắn nàng.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi hít sâu một hơi. "Linh nhi có chính sự tìm người!"

"Chờ trẫm vui vẻ rồi cùng Linh Nhi nói chuyện chính sự sau!" Sở Thánh Hạo đặt lên thân thể nàng, kiên đỉnh lửa nóng trực tiếp xỏ xuyên qua nàng.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi nắm chặt sàng đan, thật lớn của hần làm cho nàng có chút đau sót. Sở Thánh Hạo luôn luôn chỉ lo mình vui vẻ, chưa bao giờ bận tâm cảm thụ của người khác.

Trước mắt Ngọc Linh Nhi đột nhiên hiện lên khuôn mặt tà khí tuần lăng của Sở Húc Nhật, Húc Vương cho tới bây giờ đều là ở nàng thực sung sướng mới tiến vào nàng. Làm cho nàng cảm thấy thoải mái cùng khoái hoạt, chưa từng có làm cho nàng đau quá. Cùng Húc Vương ở chung một chỗ, nàng vui vẻ!

Lúc này Sở Thánh Hạo đối đãi thô bạo, làm cho Ngọc Linh Nhi đột nhiên sinh ra rất nhiều phản cảm, trong miệng phát ra rên rỉ cũng vì cố lấy lòng Sở Thánh Hạo mà cố ý sử dụng.

Trước kia Sở Thánh Hạo vắng vẻ làm cho nàng buồn bực không vui, chưa thỏa mãn dục vọng! Từ khi cùng Sở Húc Nhật có tăng quan hệ ái muội kia, nàng đột nhiên cảm thấy thực bài xích bị Sở Thánh Hạo đòi hỏi như vậy!

Hần chưa bao giờ quý trọng thương yêu thân thể của nàng, cũng không lo lắng nàng có thể lập tức thừa nhận hay không. Luôn băng vào yêu thích của mình mà tùy ý làm bậy!

"Linh nhi tựa hồ có chút không yên lòng?" Sở Thánh Hạo cảm giác Ngọc Linh Nhi có chút thất thần, dùng sức đâm chọc nàng.

"Ách!" Ngọc Linh Nhi kêu đau, "Hoàng thượng! Người làm đau Linh Nhi rồi!" Nàng biết mình không thể thất thần nữa, Sở Thánh Hạo tâm tình bất định, nói không chừng sau đó sẽ trở mặt!

Ngọc Linh Nhi lập tức uốn éo dùng hai chân cuốn lấy thắt lưng rắn chắc của Sở Thánh Hạo!

"Hoàng thượng! Trong lòng Linh Nhi có việc! Không có hảo hảo hầu hạ hoàng thượng! Là Linh Nhi không đúng! Linh Nhi thề, nhất định khiến hoàng thượng thoải mái! Làm cho hoàng thượng vui vẻ!" Nói xong ôm lấy cổ Sở Thánh Hạo, dâng lên nụ hôn của nàng.

Sở Thánh Hạo tà nịnh cười ra tiếng, thắt lưng bụng dùng sức, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Ngọc Linh Nhi ở lúc hần dùng lực đánh sâu vào, rất nhanh đến đạt đến đỉnh!

Sở Thánh Hạo vừa lòng nhìn Ngọc Linh Nhi xụi lơ ở dưới thân mình, nhưng hần không tính buông tha nàng, trở mình nàng lại, càng thêm dùng lực rong ruổi.

"Hoàng thượng! Tha Linh Nhi!" Một thời gian trôi qua, Ngọc Linh Nhi không biết mình bị đưa lên vài lần cực lạc cao nhất. Nhưng Sở Thánh Hạo vẫn như cũ không buông tha nàng, ở trong thân thể của nàng đánh thẳng về phía trước! Nàng thật sự không nhịn được sóng triều không ngừng đánh úp lại,

ngăn không được cầu xin tha thứ.

Sở Thánh Hạo đột nhiên rút ra lửa nóng của hắc, Ngọc Linh Nhi đang cảm giác mình đã muốn giải thoát, sau đó hắc lại dùng lực vọt tiến vào.

"Hoàng thượng!" Nàng thét chói tai, "Linh nhi không được!"

Sở Thánh Hạo thấy nàng thật sự sắp ngất, động tác càng lúc càng nhanh, cuối cùng kêu lên một tiếng, cực nóng chiếu vào trong thân thể Ngọc Linh Nhi.

Ôm eo nhỏ mảnh khảnh của nàng, Sở Thánh Hạo cúi đầu cắn cắn vai ngọc của nàng.

"Linh nhi nói tìm trăm có chuyện?"

"Dạ!" Cả người Ngọc Linh Nhi đau nhức. Không biết vì sao, từ khi nàng quan hệ với Húc Vương, nàng đối với Sở Thánh Hạo sùng bái cảm thấy rất không bình tĩnh. Hơn nữa hắc thích làm nhục với nữ nhân, không hành hạ người cả người đau nhức, một thân dấu vết xanh tím sẽ không bỏ qua!

Bàn tay Sở Thánh Hạo ở trước ngực của nàng vỗ về chơi đùa, "Rốt cuộc là chuyện gì làm cho Linh Nhi tự mình chạy đến tầm cung của trăm?"

Ngọc Linh Nhi nghĩ tới Sở Mị Dạ! Vốn tưởng hung hăng ở trước mặt Sở Thánh Hạo cáo trạng hắc, nhưng lúc này thậm chí có chút không đành lòng.

"Linh nhi!" Bàn tay to của Sở Thánh Hạo dùng sức, bộ ngực sữa tuyết trắng của Ngọc Linh Nhi lập tức xuất hiện một mảnh dấu đỏ.

Ngọc Linh Nhi đau đớn, "Hoàng thượng! Là Sở Vương!"

Hả? Ánh mắt Sở Thánh Hạo có chút tối tăm, "Sở Vương làm sao vậy?" Bàn tay to của hắc nhẹ nhàng vuốt ve ở trên vai thỏm của nàng, cúi đầu, dùng răng nanh cắn vai thỏm của nàng, lưu lại một dấu răng.

Cả người Ngọc Linh Nhi run run, nhẹn xuống đau đớn.

"Sau tân hôn Sở Vương đã đem Vương Phi kia biếm đến thanh lâu, việc kia đã muốn trở thành toàn bộ trò cười cho dân chúng Mặc thành! Nay hắc lại đón nữ nhân kia trở về Vương Phủ! Điều này làm cho dân chúng Mặc thành nhìn hoàng tộc chúng ta ra gì a? Linh nhi chỉ là muốn quét dọn họa thủy có thể hại mặt mũi hoàng tộc, nhưng Sở Vương lại vì nữ nhân kia xuất đầu, giết người bên cạnh Linh Nhi!" Ngọc Linh Nhi nghĩ đến thù hận của mình bị Sở Mị Dạ giết chết, trong lòng nhiều hơn một tia phẫn hận!

Ánh mắt hẹp dài của Sở Thánh Hạo híp lại một chút, "Linh nhi có ý trăm làm cho thay người hết giận? Nhưng trăm không thể vì nô tài này mà trách tội đệ đệ của mình!"

"Hoàng thượng! Linh nhi không phải muốn tìm Sở Vương trút giận! Chẳng qua là cảm thấy nữ nhân trong phủ Sở Vương chính là họa thủy! Nàng sẽ làm mất mặt hoàng thất!" Trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuyệt sắc trong thanh thuần lộ ra quyến rũ xinh đẹp cùng dáng người lung linh làm người tức giận của Thủy Liên Y! Không khỏi ghen ghét.

Họa thủy? Trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra nghiền ngẫm! Nữ nhân có thể được Ngọc Linh Nhi xưng là họa thủy sẽ là bộ dáng gì nha?

Ngọc Linh Nhi ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt hiếu kỳ của Sở Thánh Hạo, trong lòng nàng đột nhiên có một tia vui sướng khi người gặp họa. Nếu Sở Thánh Hạo coi trọng nữ nhân kia, đừng nói là Sở Vương, Húc Vương, chỉ sợ không người nào dám nói ra chữ không!

"Thật sự có họa thủy như vậy?" Đôi mắt hẹp dài của Sở Thánh Hạo trở nên thâm thúy.

"Hoàng thượng! Người nếu không tin lời Linh Nhi, đại khái có thể tự mình nhìn xem! Nữ nhân mẹ hoặc Sở Vương, trên người mẹ hoặc dụ dỗ cũng không phải nữ nhân bình thường có thể so sánh!"

Ngọc Linh Nhi nhìn đến hứng thú của Sở Thánh Hạo bị quyến rũ.

"Cho tới bây giờ trăm còn chưa nghe thấy Linh Nhi khen nữ nhân khác bao giờ!" Hắc xấu xa bắt lấy đầy đà của nàng.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi hít sâu một hơi, cảm thấy cổ họng mình lại bị cái gì chĩa vào. Hắc không phải nhanh như vậy đã khôi phục!" Hoàng thượng! Tháng sau là đại thọ của Thái Hậu, không bằng làm cho Sở Vương mang theo Vương Phi kia của hắc tiến cung! Đến lúc đó hoàng thượng có thể tận mắt nhìn thấy cái gì gọi là mỹ nữ tuyệt sắc chân chính!"

"Ồ! Hoàng hậu hi vọng trăm nhìn đến phi tử của Sở Vương như vậy sao?" Sở Thánh Hạo đem Ngọc Linh Nhi xoay qua chỗ khác, đưa lưng về phía chính mình, ở phía sau của nàng, đột nhiên xò xuyên qua nàng.

"Ách!" Ngọc Linh Nhi nắm tay lại chau mày. Sở Thánh Hạo này không biết có phải quái thai trời sinh hay không, cái chỗ kia lớn hơn nhiều so với nam nhân bình thường, hơn nữa tựa hồ vĩnh viễn không biết mỏi mệt.

Khi hắc va chạm, Ngọc Linh Nhi cảm giác mình muốn bay đi ra ngoài, một bên rên rỉ, một bên cầu xin.

"Hoàng thượng! Linh nhi còn lời muốn nói!"

"Linh nhi còn muốn nói điều gì!" Động tác của Sở Thánh Hạo càng lúc càng nhanh, hần thích xem đến nữ nhân ở dưới thân thể của hần cầu xin, thích xem đến nữ nhân bị hần biến thành khóc!

"Hoàng thượng! Sở Vương đối nữ nhân kia phi thường che chở! Chỉ sợ đến lúc đó không chịu mang người đến!"

"Ồ?" Động tác của Sở Thánh Hạo có chút thông thả, đột nhiên lộ ra một chút cười tà" trẫm có biện pháp nhìn thấy nữ nhân mà Linh Nhi cũng khen ngợi kia!" Nói xong động thân một cái.

Ngọc Linh Nhi bị hần biến thành trên mặt lộ ra đau đớn, nhưng lập tức dùng tươi cười khi gian kế thực hiện được che dấu!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Ao ôn tuyền tục duyên

Liên Y nhờ tình yêu mà càng đẹp hơn! Trên người càng có nhiều hơi thở quyền rũ mê người.

Buổi sáng không biết Sở Mị Dạ xuất môn đi nơi nào! Thủy Liên Y nhớ tới trong vương phủ có một ao ôn tuyền! Lôi kéo Tiểu Kinh chạy đi ngâm ôn tuyền.

Tiểu Kinh và nàng chơi đùa ở ao ôn tuyền của vương phủ, hai người không mặc quần áo đùa giỡn ở trong nước.

"Tiểu thư! Ta thật sự thật hâm mộ người nha! Dáng người tốt như vậy! Bộ ngực đầy đặn như vậy! Thân thể mảnh mai như thế" ánh mắt Tiểu Kinh liếc hướng bộ ngực của Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y hất nước vào nàng! "Tiểu nha đầu! Ta tình nguyện nhỏ một chút! A tốt nhất! Như vậy bớt đi gánh nặng rất nhiều!" Suy nghĩ một chút ở hiện đại, lúc đó nàng chỉ mới có D đã bị mọi người kỳ thị! Nay thân thể này có E! Cúi đầu nhìn đầy đặn của mình, nàng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lớn như vậy có ích lợi gì a! Thân thể nếu cường tráng một chút hoàn hảo! Thân thể gầy như vậy, một trận gió có thể thổi bay! Nếu nàng có thể cường tráng một chút, uy lực của Taekwondo sẽ lớn hơn nhiều!

"Tiểu Kinh! Kỳ thật bộ ngực lớn như vậy mệt chết đi! Không riêng gì thân thể mệt, gánh nặng rất nặng! Nhưng sẽ bị người nhìn bằng ánh mắt khác thường!" Nhìn xem thân thể gầy teo, lại có bộ ngực đầy đặn như thế! Thật là bi kịch! Bất kể là ánh mắt của nam nhân hay là nữ nhân đều nhìn nàng rất quái lạ, khuôn mặt xinh đẹp cũng làm cho người ta ghen ghét! Lại có dáng người ma quỷ như vậy! Ai! Mạng khổ a!

Tiểu Kinh thật sự là không thể lĩnh hội được tâm tình của Thủy Liên Y! Ở trong mắt của nàng, tiểu thư là hóa thân hoàn mỹ, bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể đánh đồng với tiểu thư!

Ở Ngao Nam quốc tiểu thư chính là đệ nhất mỹ nhân cả nước, trừ bỏ hoàng hậu Ngao quốc, cũng chính là tỷ tỷ Thủy Thanh Doanh của tiểu thư, không thấy nữ nhân nào có thể so sánh với tiểu thư! Nàng không biết, vì sao tiểu thư còn buồn rầu vì dáng người như vậy nha!

Ngay khi Tiểu Kinh và Thủy Liên Y ngâm mình ở trong ao ôn tuyền, bên ngoài truyền đến thanh âm của nha hoàn.

"Vương gia! Vương Phi và Tiểu Kinh cô nương đang tắm ôn tuyền.

"Ồ? Đi nói cho Vương Phi, bốn vương đã trở lại!" Trong thanh âm của Sở Mị Dạ có ý cười.

Trời ạ! Vương gia đến đây! Tiểu Kinh vừa nghe đến thanh âm của Sở Mị Dạ, sợ tới mức giống bị rắn cắn leo ra ao ôn tuyền, kích động mặc quần áo từ tế.

"Tiểu Kinh! Muội làm gì thế?" Thủy Liên Y tròn mắt há mồm nhìn Tiểu Kinh dùng tốc độ cực nhanh mặc quần áo!" Tiểu Kinh! Tốc độ của muội có thể đi tham gia thế vận hội Olympic vì nước làm văng rồi!"

"Thế vận hội Olympic gì?" Tiểu Kinh kiểm tra quần áo của mình, phát hiện không có gì bại lộ." Tiểu thư! Vương gia đến đây! Ta lui xuống trước nha!"

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y đột nhiên đỏ mặt! Từ lần trước cùng Sở Mị Dạ triền miên một đêm, nàng không có cùng hần một mình tiếp xúc qua đâu!" Muội lưu lại theo giúp ta!"

Tiểu Kinh vẻ mặt như khổ qua "Tiểu thư! Người đừng hại Tiểu Kinh a! Vương gia trừng ta một cái ta đều đã sợ tới mức té xỉu! Huống hồ. . . .!" Tiểu Kinh đột nhiên nhủ máy "tiểu thư! Vương gia mấy ngày không cùng người ở một mình, nhất định rất nhớ người!"

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y gọi lại nha hoàn vô lương đã muốn chạy đi "tốt xấu đem quần áo đưa cho ta, để cho ta mặc vào!"

Tiểu Kinh lộ ra nụ cười xấu xa "tiểu thư! Mặc vào cũng mất công thôi, Vương gia còn phải cời cho người! Đừng tốn công nữa a!" Nói xong như tên trộm ôm quần áo của Thủy Liên Y chạy ra ngoài.

Ở cửa thấy được Sở Mị Dạ, "Vương gia!" Tiểu Kinh cúi đầu, Sở Vương này trừ bỏ với tiểu thư nhà mình, bình thường đối tất cả mọi người đều lạnh lùng!

Nhìn đến Tiểu Kinh ôm quần áo của Thủy Liên Y, Sở Mị Dạ bất động thanh sắc, trong lòng mừng thầm. Xem ra tiểu nữ nhân kia không có mặc quần áo a!

"Các người đều lui xuống trước đi, hai canh giờ sau đưa quần áo sạch sẽ của bốn vương và vương phi lại đây!" Phúc hắc một chút biểu tình cũng không có.

"Dạ! Vương gia!" Mọi người thối lui, Tiểu Kinh xoay người trộm vui mừng! Hai canh giờ? Vương gia thật đúng là cường!

Sở Mị Dạ thấy mọi người đều rời đi, trên mặt lộ ra ý cười, đi vào bên trong!

Trong ao ôn tuyền to như vậy, sương trắng lượn lờ! Sở Mị Dạ nhìn đến lưng ngọc tuyết trắng đối diện hần, cái lưng xinh đẹp tựa vào bên cạnh ao, tóc dài vòng trên đầu lộ ra cái cổ mê người!

Thủy Liên Y nghe được tiếng bước chân truyền đến, không khỏi có chút khẩn trương! Nàng không có mặc quần áo đâu! Hiện tại bộ dáng chật vật thế này, có chút ngượng ngùng!

"Tiểu Y!" Thanh âm Sở Mị Dạ từ phía sau nàng truyền đến.

"Tiểu Dạ! Ta! Người ta! Không có mặc quần áo!" Nàng ngượng ngùng không dám quay đầu nhìn hần.

"Kia! Ta cũng không mặc quần áo bởi Tiểu Y!" Trong thanh âm của Sở Mị Dạ có nồng đậm trêu chọc.

Thủy Liên Y nghe được thanh âm cời quần áo của hần, ngay sau đó nghe thấy thanh âm xuống nước, hần thật sự xuống!

Sở Mị Dạ chậm rãi đi tới trước mặt nàng, nhìn đến Thủy Liên Y, đáy mắt của hần thâm thúy tựa như lốc xoáy.

Hần đi tới, phía sau dòng nước tạo nên gợn sóng, đập vào trên thân thể của Thủy Liên Y, thế nhưng làm cho nàng cảm thấy một cổ tê dại.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ vươn tay đỡ hai vai trắng mịn của nàng.

"Tiểu Dạ!" Mặt Thủy Liên Y đỏ bừng không biết có phải bị nước ao ôn tuyền hun đỏ hay không! Đầy đà của nàng sắp đụng tới lồng ngực của hần rồi!

Sở Mị Dạ nhìn cảnh đẹp trước mắt, yết hầu trượt xuống nuốt một ngụm nước bọt, bụng dưới căng thẳng, hần phát hiện cái kia của mình đã muốn đứng lên rồi!

Từ mấy ngày trước đây chân chân chính chính chiếm được nàng, hần vẫn nhẫn nại, sợ thân thể của nàng liên tục vui thích, sẽ chịu không nổi! Hôm nay, hần không nghĩ nhịn nữa rồi, tiểu nữ nhân này làm cho hần sắp nổi điên!

"Tiểu Y!" Hai tay Sở Mị Dạ bắt lấy hai vai của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, thân thể nháy mắt tiếp xúc, làm cho hai người cùng hít vào một hơi.

đã che chắn

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y đưa tay ôm cổ hần! Vì sao cả người bắt đầu như nhũn ra trở nên vô lực rồi!

Sở Mị Dạ nhìn Thủy Liên Y! Lúm đồng tiền say lòng người, thu ba lưu động! Hai tròng mắt lóe ra như sao, hai má ửng đỏ, cánh môi đỏ sẫm hơi hơi rung động, có ngượng ngùng có say mê! Nhẹ nhàng cúi đầu, đôi môi nóng rực dán trên cánh môi run run kia.

A! Hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, làm cho đầu lưỡi của hần thăm dò vào, lờ lờ dây dưa làm cho hai người ở trong nước hồ giật giật, tiếng nước ào ào truyền đến, nước ao bị bọn họ tạo nên vô số gợn sóng! Thân thể Thủy Liên Y như nhũn ra hoàn toàn dựa vào ở trên người hần.

Bàn tay to của Sở Mị Dạ vuốt ve ở sau lưng nàng, chậm rãi đi tới cái mông của nàng.

đã che chắn

"Tiểu Dạ!" Thì thào ra tiếng, nàng thật xấu hổ a! Ngắm lại lần đầu tiên của nàng cũng ở trong hồ nước, bây giờ còn phải ở chỗ này tới một lần sao?

đã che chắn

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y bắt lấy bờ vai của hần.

đã che chắn

Thủy Liên Y nhẹ giọng rên rì cùng Sở Mị Dạ thở thật thấp đan vào lại với nhau, hai người tình ý kéo dài như keo như sơn.

Hoan ái kiều diễm ở trong ao ôn tuyền dưới khí trời càng dữ phát ra liêu nhân cùng mê say!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thần y công tử cận

Từ Ninh cung!

Thái hậu mới bốn mươi lăm tuổi, bởi vì bệnh tật lâu dài khiến sắc mặt bà tái nhợt, thân thể suy yếu. Nhưng từ trên gương mặt xinh đẹp, vẫn có thể nhìn đến phong hoa tuyệt đại lúc trẻ tuổi.

Khi Thái Thượng Hoàng Sở Mặc quốc băng hà chẳng qua chỉ ba mươi tuổi, khi còn sống trừ lập một mình Thái hậu làm nương nương, hậu cung không có bất kỳ Tần phi nào khác làm bạn! Có thể thấy được ông thương yêu thái hậu cỡ nào! Hai người sinh được ba nhi tử. Sở Thánh Hạo, Sở Mị Dạ, và Sở Húc Nhật!

Số tuổi của ba hoàng tử chia ra chênh lệch hai tuổi. Hôm nay hoàng thượng Sở Thánh Hạo hai mươi sáu tuổi, Nhị vương gia Sở Vương Sở Mị Dạ hai mươi bốn tuổi, mà Tam vương gia Húc Vương Sở Húc Nhật hai mươi hai tuổi!

Thái hậu bệnh thời kỳ chót, vốn cho là chống không qua mùa hè năm nay. Hai vị vương gia ở Uyển thành và Điềm thành phía xa được mời trở về Mặc thành, thật ra là vì gặp Thái hậu một lần cuối.

Chỉ là Sở Vương biết được trong hoàng cung Ngao Nam quốc có Huyết Linh Chi hiếm có, có thể chữa trị bách bệnh, vì vậy mang theo rất nhiều bảo vật ở Sở Mặc quốc đến Ngao Nam quốc bái phỏng!

Hoàng đế Ngao Nam quốc cũng kiêng kỵ Sở Mị Dạ được người Sở quốc xem là Chiến thần này! Chẳng những lấy ra Huyết Linh Chi, còn tặng luôn Thủy Liên Y mà Sở Mị Dạ gặp được cho hắn!

Ăn Huyết Linh Chi xong, bệnh tình của Thái hậu tựa hồ có chút hóa giải, nhưng vẫn là trị ngọn không trị gốc! Hai Vương gia lo lắng cho mẫu thân mình, nửa năm qua vẫn ở lại Mặc thành, chỉ thỉnh thoảng sẽ ngán dặm bốn ba về đất phong của mình một lần!

Đương triều hoàng đế Sở Thánh Hạo bị thương trong một lần săn thú, được một người cứu trị. Người nọ y thuật cao siêu, sau đó được Sở Thánh Hạo nhận vào trong cung chẩn bệnh cho Thái hậu!

Ngồi ở trước giường Thái hậu, mỹ nam tử áo trắng bắt mạch cho Thái hậu! Lại châm cứu cho Thái hậu! Cuối cùng đưa viên thuốc trong bình sứ trắng đến bên miệng thái hậu. Thấy Thái hậu uống thuốc xong, mỹ nam áo trắng cáo từ rời đi. Hoàng thượng Sở Thánh Hạo luôn ở cạnh thái hậu thấy hắn rời đi, cũng từ biệt Thái hậu!

"Cận! Bệnh của Thái hậu có phải sắp khỏe không?" Từ Từ Ninh cung đi ra, Sở Thánh Hạo hỏi thăm mỹ nam áo trắng bên cạnh, cũng chính là thần y Công Tử Cận mà hắn mang về từ ngoài cung.

Trên mặt lạnh nhạt của Công Tử Cận không có một chút biểu tình nào, phiêu dật mà xuất trần giống như thần tiên đi ra từ trong tranh. Người như vậy tựa hồ chỉ có thể đứng xa nhìn mà không thể khinh nhờn!

"Hoàng thượng! Nếu sức khỏe của Thái hậu nương nương được điều dưỡng thích hợp, sẽ từ từ chuyển biến tốt! Chỉ là. . . tâm kết của Thái hậu rất nặng! Tâm bệnh còn cần tâm được trị, chỉ sợ Cận không đủ khả năng!"

Sở Thánh Hạo nhìn khuôn mặt không có bất kỳ buồn vui dao động của Công Tử Cận.

"Chẳng lẽ Cận không có bất kỳ thất tình lục dục sao? Vì sao cho tới bây giờ không thấy ngươi vui vẻ hay khổ sở?" Sở Thánh Hạo cũng không tin trên thế giới sẽ có người lạnh nhạt như thế! Biểu tình của Công Tử Cận tựa hồ không có ở trong ngũ hành (kim, mộc, thủy, hỏa, thổ), đã ra ngoài tam giới (tiên, nhân, ma) rồi. Sợ rằng chỉ có thần tiên mới có thể không chấp nhất, không rơi vào phạm trần như vậy!

Công Tử Cận nhìn Sở Thánh Hạo một chút "Hoàng thượng, nếu như không có chuyện, Cận đi chế thuốc cho thái hậu nương nương!" Nói xong chấp tay, chuẩn bị rời đi.

Sở Thánh Hạo là vua một nước, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, chưa từng có người coi thường hắn như thế. Đột nhiên người bình thường hắn đã sớm bắt chết đền tội! Chỉ là Công Tử Cận này, hắn bây giờ còn chưa bỏ được! Y thuật cao siêu đến mức chữa cho người chết thành sống! Người tài ba như vậy, nếu có thể thu cho mình dùng, hắn có thể lợi dụng thật tốt.

"Cận! Một tháng sau là đại thọ của Thái hậu! Hai người đệ đệ của Trẫm sẽ tới!"

Công Từ Cận nhìn Sở Thánh Hạo "Hoàng thượng có ý gì?"

Trong mắt hẹp dài của Sở Thánh Hạo chớp qua một vẻ háo sắc "Nghe nói Sở Vương phi là đệ nhất mỹ nữ Ngao Nam quốc! Trẫm muốn xem!"

Ánh mắt Công Từ Cận trở nên thâm thúy "Cận không hiểu ý của hoàng thượng!"

Trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra nụ cười gian "Cận không cần phải hiểu quá nhiều! Trẫm cần một loại thuốc, thuốc có thể làm người ta bị lạc tâm trí! Loại không màu không vị!"

Công Từ Cận trầm mặc một lát, "Được! Cận phải đi chuẩn bị ngay!" Nói xong xoay người rời đi!

Nhìn bóng lưng Công Từ Cận, trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra nghi ngờ, vừa rồi ánh mắt Công Từ Cận tựa hồ có chút không giống! Nhưng không giống ở đâu đây?

Một tháng sau.

Đại thọ của Thái hậu, hoàng đế đương triều Sở Thánh Hạo hạ thánh chỉ, khắp chốn mừng vui. Trong vòng ba ngày đại thọ của Thái hậu, giảm miễn tất cả thu thuế! Tất cả dân chúng cũng có thể đến tiệc cơ động hoàng gia bài biện ăn miễn phí, ăn tận tình!

Sở Mị Dạ mặc áo gấm màu đen, vạt áo trước dùng kim tuyến thêu như ý tường vân[1]! Lông mày cương quyết, trông mắt thâm thúy sắc sảo bén nhọn như sao lạnh. Lỗ mũi cao thẳng hình dạng rõ ràng, đôi môi hấp dẫn mím chặt! Có kiều ngạo và ương ngạnh! Có khí phách và ngỗ ngược!

Thủy Liên Y thấy Sở Mị Dạ xuất hiện ở trước mặt của mình, hấn cao lớn giống như thần, thật khí vũ hiên ngang! Thật anh tuấn bất phàm!

"Tiểu Y! Hôm nay là đại thọ của mẫu hậu! Hoàng thượng hạ chỉ, phải dẫn nữ quyến cùng đi! Nếu như nàng không muốn, ta sẽ không cưỡng cầu nàng!" Trong giọng của Sở Mị Dạ có hơi thăm! Hấn không muốn tự tiện làm chủ, tiểu nữ nhân này có ý nghĩ của mình! Hấn không muốn xóa đi tài năng đặc biệt trên người nàng, nàng nên được cung chiều, được trù mển, nàng đáng giá được tỉ mỉ che chở.

Thủy Liên Y nhìn Sở Mị Dạ cao lớn tuấn lãng! Trong cung nữ nhân rất nhiều! Ngọt trong vàng son, hấn thân là Vương gia nhất định sẽ có người hầu hạ? Trong lòng nổi lên ghen tức, nàng phát hiện mình đang ăn dấm! Quả thật thành người phụ nữ đồ kị rồi!

"Tiểu Dạ! Ta đi thì sao? Được không?" Nghĩ đến chuyến đi hoàng cung lần trước, thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của nàng! Hiện tại nhớ tới còn khiến nàng khiếp đảm!

Sở Mị Dạ đi tới trước mặt nàng nắm bả vai của nàng ôm nàng vào trong ngực.

"Ta sẽ không để cho nàng bị thương tổn! Người thương tổn nàng đều phải chết!" Trong giọng nói của hấn có lạnh lùng và kiên trì." Tiểu Y! Nàng tin tưởng ta không?"

Thủy Liên Y phát giác mình bây giờ trở nên đa sầu đa cảm rồi! Nam nhân này rõ ràng không nói lời ngon tiếng ngọt, lại làm cho nàng cảm thấy ngọt trong lòng, ấm đến tận xương tủy.

"Tiểu Dạ! Ta tin! Chỉ cần có chàng ở đây! Cái gì ta cũng không sợ!" Thủy Liên Y ôm cổ của hấn nhón đầu ngón chân lên hôn hấn.

Sở Mị Dạ rên lên một tiếng, ôm nàng thật chặt. Nàng nhất định là yêu tình chuyển thế, chỉ là nhẹ nhàng hôn cũng khiến hấn muốn ngừng mà không được! Bàn tay chạy ở trên người của nàng, cuối cùng dừng lại ở cái mông của nàng.

Đâu chỉ là Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y bị bàn tay hấn vỗ về chơi đùa cũng thờ gấp liên tiếp, nam nhân này có ma lực khiến nàng trầm luân, chỉ cần tiếp xúc với hấn, nàng phát hiện điên cuồng của mình sẽ bị gọi tỉnh.

"Tiểu. . . Tiểu Dạ!" Khi bàn tay hấn từ váy của nàng thăm dò vào phần đầy đà của nàng, Thủy Liên Y yêu kiều rên.

"Y phục rối loạn! Một hồi làm sao ra cửa?" Nàng nắm cổ tay hấn.

Sở Mị Dạ hết sức không chế thú tính của mình bộc phát! Nhẹ nhàng buông nàng ra.

"Tiểu Y! Nàng luôn khiến ta mất khống chế!" Trên mặt của hấn có kích tình chưa hết, dùng tay nhẹ nhàng kéo áo Thủy Liên Y che kín hai vú.

"Ta. . . Thay y phục!" Thủy Liên Y thẹn thùng chạy vào nội thất.

Nhìn bóng lưng nàng, trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thọ yến của Thái hậu

Sở Vương mang theo Vương Phi tiến cung tham gia thọ yến của Thái Hậu nương nương! Sở Mị Dạ cười tuần mã Truy Tinh, tiêu sái không kèm chế được! Thủy Liên Y ngồi trong kiệu, xinh đẹp động lòng người!

Khi Sở Mị Dạ mang theo Thủy Liên Y đi vào Tử Phong Cung chỗ Thái Hậu thiết yến!

Một người mặc cẩm bào màu đen, một người mặc váy lụa màu trắng. Một người anh vĩ bất phàm, một người tuyệt mỹ liêu nhân. Dọc theo đường đi hai người đưa tới vô số ánh mắt kinh diễm.

Sở Mị Dạ phát hiện mang theo Thủy Liên Y đến tựa hồ là sai lầm, khi bọn hắn thi lễ với Thái Hậu và Hoàng thượng ngồi trên cao, không riêng gì Vương Công đại thần chung quanh, ngay cả hoàng thượng Sở Thánh Hạo ánh mắt đều thẳng!

Thủy Liên Y một thân váy lụa màu trắng, giống như đang ở trong sương khói sương mù, dáng điệu uyển chuyển, lay động giống như tiên! Tóc dài bị tơ vàng buộc lên, trên lưng thắt đai lưng tơ vàng, phụ trợ eo nhỏ của nàng, bộ ngực cao rất đầy đặn! Da thịt như ngọc, đảo đôi mắt đẹp, đẹp mà không lẳng lơ, diễm mà không tục!

Sự xuất hiện của nàng làm cho mọi người hít sâu một hơi! Đệ nhất mỹ nữ của Ngao Nam quốc quả thật không giống người thường, không người nào có thể so với!

Sở Húc Nhật mặc cẩm bào màu lam, mây kiếm đen đặc, một đôi mắt hoa đào sáng ngời, khoe miệng cười tà như có như không làm cho hắn thoát nhìn có một cỗ gọi cảm mê người! Nhìn đến Thủy Liên Y, ánh mắt của hắn thâm thúy lại!

Nữ nhân này thật sự làm cho người ta sinh ra mơ màng, chỉ là nhìn lên một cái khiến cho cả người nóng lên! Cảm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Không biết vương huynh vì sao mang Thủy Liên Y đến? Đương triều hoàng thượng yêu nữ sắc đến si mê, chẳng lẽ sẽ không lo lắng cho nữ nhân của hắn?

Sở Thánh Hạo từ khi Thủy Liên Y đi vào Tử Phong cung trong nháy mắt đuôi mù con người! Thiên hạ to lớn, hắn gặp qua rất nhiều nữ nhân bất đồng, bao gồm nữ tử dị tộc tóc đỏ, tóc vàng, cùng mắt xanh lá cây, mắt xanh lam! Nữ nhân cao thấp mập ốm hắn gặp qua vô số, nhưng chưa từng thấy nữ nhân tuyệt sắc như thế.

Khuôn mặt tuyệt mỹ thanh thuần, đáng yêu quyến rũ! Cặp mắt sáng ngời như ngọc, giống như đầy sao lấp lánh! Thân mình cho dù mặc phục sức rộng thùng thình vẫn có thể thấy đường con lỉnh lúng! Quả thực chính là vu vật, yêu tinh hiếm có!

Ngọc Linh Nhi phát hiện Sở Thánh Hạo ngây dại, trong lòng không khỏi mừng thầm! Sở Mị Dạ, nữ nhân của người nhất định chính là họa thủy! Ai cũng không giữ được nàng!

"Hoàng thượng!" Một bên Thái Hậu ho một tiếng, phát hiện hoàng thượng thất thố, không khỏi nhắc nhở.

Thái Hậu nhìn Sở Mị Dạ lời kéo Thủy Liên Y ngồi một bên, trong lòng có chút rung động. Đứa con trai này từ nhỏ đều không thích bày ra tình cảm của mình, đối với kẻ nào cũng không quá mức thân mật! Thế nhưng hôm nay trước mặt mọi người lời kéo tay nữ nhân kia, không bận tâm thân phận của mình, làm theo ý mình!

Mà sau khi nhìn Thủy Liên Y, Thái Hậu cũng ngây dại! Khắp thiên hạ nữ nhân có thể mê hoặc Sở Mị Dạ chỉ sợ chỉ có người con gái trước mắt này thôi! Nàng không chỉ có bề ngoài làm người ta không thể rời mắt, còn có một đôi mắt linh động thông minh cùng nụ cười hoạt bát đầy sức cuốn hút! Có tiền tử xuất trần bất phàm và yêu tinh quyến rũ xinh đẹp, nữ tử này thật sự rất khó làm cho người ta không thương!

Sở Mị Dạ luôn không phải là một người theo khuôn phép cũ, hắn đối với những ánh mắt nhìn về phía Thủy Liên Y phi thường phản cảm và bài xích! Vươn cánh tay nắm ở bả vai của nàng, ôm nàng vào trong lòng, mặc kệ thanh âm hấp khí của người khác, cùng ánh mắt khác thường!

Thủy Liên Y thật cao hứng Sở Mị Dạ cưng chiều nàng như vậy, lộ ra vẻ mặt ngọt ngào, nhu thuận dán trong ngực của hắn! Hai người bọn họ không nhìn những người khác tồn tại! Toàn bộ Tử Phong cung có người nhiều như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân nhà ai ở trước công chúng vảnh tay và tóc mai chạm vào nhau cùng nam nhân của mình! Quả thực cảm mạo hóa a!

"Thái Hậu nương nương!" Ngọc Linh Nhi ở bên người Thái Hậu, thấp giọng nói với Thái Hậu "Vương Phi Sở Vương vào thanh lâu nên không giống với người khác! To gan như vậy! Căn bản không nhìn xem trường hợp gì!"

Thái Hậu nhũn mày, thất là! Sở Vương có thói quen làm theo ý mình, không để ý vương công đại thần nghị luận hắn, nhưng nữ nhân kia đầu gì cũng xuất thân là đại gia khuê phòng, thế nhưng lúc này không biết cảm thấy thẹn cùng Sở Vương thân thiết trước công chúng! Ấn tượng của Thái Hậu đối với Thủy Liên Y từ lúc mới bắt đầu không sai một chút rơi chạm lại.

Tiệc rượu bắt đầu, mấy trăm người đều ngồi xuống.

Thái Hậu, Sở Thánh Hạo, Ngọc Linh Nhi, Sở Húc Nhật, cộng thêm Sở Mị Dạ cùng Thủy Liên Y! Vài người ngồi ở một bàn! Phía sau vô số cung nữ hầu

hạ. Sở Thánh Hạo hạ thánh chỉ xuống, mọi người bắt đầu vui chơi giải trí!

"Tiểu Dạ! Ăn cái này!" Thủy Liên Y gấp qua cái gì đó thoạt nhìn rất tốt bỏ vào trong chén của Sở Mị Dạ.

Ách? Vì sao ánh mắt của mọi người kỳ quái như vậy? Thủy Liên Y phát hiện một bàn mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng!

Trên gương mặt lãnh khốc của Sở Mị Dạ đột nhiên lộ ra ý cười, đưa tay gấp vây cá thả vào trong chén của Thủy Liên Y.

"Tiểu Y! Ăn vây cá!"

"Cám ơn Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y vui vẻ dùng com.

"Tiểu Y! Roi cộp (cái ấy ấy của hồ) nàng gấp cho ta ăn rất ngon!" Sở Mị Dạ trong mắt mỉm cười.

Phốc! Một ngụm tổ yến phun tới, cũng may động tác của nàng rất nhanh, đều phun trên đất! Hồ! Roi cộp! Mẹ nó! Nàng không biết a! Trách không được ánh mắt mọi người nhìn nàng quý dị như vậy! Không phải nghĩ nàng cố ý phát sóng đi?

Sắc mặt Thái Hậu không tốt lắm! Không phải làm cho nàng tức giận a! Còn Sở Húc Nhật kia, âm dương quái khí! Ngọc Linh Nhi xanh mặt! Vị hoàng đế kia lại quái! Lần đầu gặp mặt lại hay dùng đôi mắt hẹp dài như có như không liếc nàng!

Sở Mị Dạ cầm khăn tay cung nữ đưa qua lau miệng cho Thủy Liên Y "thực nghịch ngợm!"

Thực! Thực nghịch ngợm? Thủy Liên Y trong gió hỗn độn rồi! Tiểu Dạ này làm sao rất giống Đường Tăng nha! Nàng cũng không phải là Tôn hầu tử a!

Bữa com này ăn thật không bình tĩnh! Một bàn người không ra một tiếng! Áp lực đòi mạng! Nguyên lai đế vương gia, ăn com mà nói chuyện cũng là một hy vọng xa vời!

"Thái Hậu nương nương!" Rượu quá ba tuần, Thủy Liên Y nhìn về phía Thái Hậu đối diện! Trên mặt Thái Hậu tái nhợt không ảnh hưởng tới màu sắc bản thân, lấy tuổi này của nàng mà nói thật là vị phụ nhân xinh đẹp.

Thủy Liên Y vừa nói ra tiếng, người đang ngồi lại một lần đưa ánh mắt nhìn về nàng! Nữ nhân này thật đúng là lớn mật, ngay cả hoàng thượng cũng an tĩnh như vậy, nàng lại đột nhiên ra tiếng. Chỉ có Sở Mị Dạ có chút hăng hái nhìn nữ nhân của mình. Nàng luôn không giống người thường như vậy.

Thái Hậu nhìn Thủy Liên Y vẻ mặt thần thái sáng láng, ý cười dạt dào! Lại bị nàng vui vẻ kéo tâm tình tốt lên.

"Có chuyện đừng ngại nói ra."

" Thái Hậu nương nương! Hôm nay vui vẻ như vậy! Hình ảnh gia đình vui vẻ! Để Tiểu Y hát một khúc trợ hứng!" Thủy Liên Y cười ngọt ngào với Thái Hậu, bữa tiệc buồn như vậy thật làm cho người ngồi khó an.

"Hát?" Thái Hậu có chút tò mò! Tuy rằng trên thọ yến có ca múa trợ hứng! Nhưng chưa từng có phi tử nào chủ động yêu cầu ca hát!" Tốt! Ai gia muốn nghe xem!"

Lời Thái Hậu vừa rơi xuống, Thủy Liên Y vui vẻ đứng lên, duyên dáng nhìn Sở Mị Dạ liếc mắt một cái! Bản sự chân chó này vẫn là sau khi công tác nàng luyện ra a!

" Cùng chúc ngài Phúc Thọ cùng thiên Tê, chúc mừng ngài sinh nhật vui vẻ!

Hàng năm đều có hôm nay, hàng tháng đều có ngày này.

Chúc mừng ngài! Chúc mừng ngài!

Chúc phúc ngài sinh nhật có chuyện tốt, hy vọng ngài gặp vận may.

Hàng năm khí lực khoẻ mạnh! Hàng tháng đều có hân hoan!

Chúc mừng ngài! Thật cao hứng!

Cùng chúc cho sao may mắn chiếu xuống ngài!

Một đời hảo phúc khí, cùng chúc ngài sinh nhật có phúc có tài!

Chúc ngài đầy năm có lợi!

Hàng năm kinh tế ổn định!

Hàng tháng đều có vui mừng!

Chúc mừng ngài! Chúc phúc ngài! "

Thủy Liên Y một khúc hát ngừng giờ lên ly rượu, nói với Thái Hậu một câu "HappyBirthday! Thái Hậu! Chúc ngài sinh nhật vui vẻ! Phúc như Đông Hải! Thọ bĩ Nam Sơn! Tiểu Y kính ngài một ly trước!" Nói xong một ngụm uống hết ly rượu!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Âm mưu và quỷ kế

Khụ khụ! Rượu này quá cay! Thủy Liên Y bị sặc, không ngừng ho khan!

Sở Mị Dạ cứng chiều lại đau lòng lau rượu ở khóe miệng cho nàng.

Thái hậu có chút ngạc nhiên, đồng thời trong lòng có chút cảm động! Nữ tử này mặc dù tác phong rất lớn mật, không biết dè dặt, nhưng rất tự nhiên, không che giấu!

Trông mặt tà mị của Sở Húc Nhật tối lại, nàng trong ngực Vương huynh cười thật vui vẻ, cười cười thân nhiên, hoàn toàn quên mất mình từng chịu hình phạt ở trong hoàng cung! Không biết vì sao ngực thấy đau.

Sắc mặt của Ngọc Linh Nhi vô cùng khó coi, không nhìn được nhìn về phía Sở Thánh Hạo, phát hiện ánh mắt hắn đang nhìn thẳng! Trong lòng có chút vui vẻ! Sở Thánh Hạo có lẽ đã cảm thấy hứng thú với Thủy Liên Y!

"Người tên là gì?" trên mặt Thái hậu có nụ cười.

"Hồi thái hậu nương nương! Tiểu nữ tử Thủy Liên Y!" Nàng âm thầm cười trộm, xem nhiều phim cung đình cổ đại cũng có chỗ tốt! Nhất định không thể đắc tội thái hậu nương nương quyền cao chức trọng! Tựa như Hoàn Châu cách cách, hoàng hậu nương nương không đủ gây sợ. Thân là lão nương của hoàng thượng, thái hậu nương nương không thể đắc tội!

Thủy Liên Y! Xem ra là một nữ nhân rất khéo léo! Một kết hợp rất mâu thuẫn, một hồi thông minh, một hồi đáng yêu, một hồi lại rất lịch sự! Cô gái này tựa như cầu vồng sau cơn mưa, màu sắc sắc sỡ! Ở chung với Sở Vương nhất định sẽ làm cho Sở Vương vui mừng mỗi ngày, vui vẻ mỗi lúc!

Thái hậu dựa vào kinh nghiệm nhìn người, xét người nhiều năm qua, cho là Thủy Liên Y không theo kiểu cũ, có tính cách nữ nhân bình thường không có, là một cô gái rất kỳ lạ!

Bữa ăn này gió êm sóng lặng, Thái hậu rất hài lòng, Sở Mị Dạ rất tùy ý, Thủy Liên Y rất đắc ý!

Về phần tâm tình của ba người khác lại hoàn toàn khác nhau! Ngọc Linh Nhi ghen ghét muốn chết! Sở Húc Nhật buồn phiền khó chịu trong lòng! Sở Thánh Hạo gấp gáp cực kỳ!

Tiệc thọ của Thái hậu kết thúc! Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y không ở lại lâu, trực tiếp trở về Sở vương phủ! Cả Sở Thánh Hạo muốn mời đánh cờ cũng cự tuyệt! Thật đáng thương mặt mũi hoàng thượng!

Về phần Sở Húc Nhật thấy đáng về khó chịu của Sở Thánh Hạo, tâm tình dè nén ngược lại khá hơn nhiều!

Mặc Dương cung!

Sở Thánh Hạo phiền vân phúc vũ ở trên giường rồng! Nữ tử trên giường truyền đến tiếng kêu rên và tiếng nước nở!

"Hoàng thượng! Tha nô tỳ! A. . . Nô tỳ không chịu nổi!" Tiếng cầu khẩn và rên rỉ của nữ nhân không ngừng truyền đến.

Dục vọng của Sở Thánh Hạo không được hóa giải, dừng lại thì trước mắt sẽ hiện lên bộ dáng của Thủy Liên Y! Hắn chỉ gặp nàng lần đầu, sao lại giống như ma ám! Hắn không thể đè nàng dưới thân thể hung hăng xô xuyên qua!

Lúc này cả người cung nữ phía dưới trần truồng, trên thân thể mềm mại trải rộng dấu vết xanh xanh tím tím, trên giường có một điểm đỏ tươi! Vừa gặp mây mưa đã bị Sở Thánh Hạo muốn vô số lần, lúc này cả thanh âm cầu khẩn cũng đứt quãng!

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!" thái giám ngoài cửa kêu to.

"Hoàng hậu nương nương! Ngài tạm thời không thể vào!"

"Thông báo hoàng thượng! Bồn cung có chuyện quan trọng!" Ngọc Linh Nhi biết Sở Thánh Hạo đang làm gì! Trừ quốc gia đại sự, hắn thích nhất đúng là chuyện trên giường!

"Nương nương! Sợ rằng!" Thái giám tựa hồ thật khó xử!

"Đề hoàng hậu vào đi!" Sở Thánh Hạo nhìn cung nữ giống như cá chết trên giường, trên mặt lộ ra chán ghét, "Mau cút!"

"Dạ! Hoàng thượng! Cung nữ không để ý mình đau đến nước mắt giàn giụa, lại càng không trông nom thân thể mềm mại lộ hết, cầm lên y phục lão đạo xuống long sàng!"

Khi Ngọc Linh Nhi đi tới vừa hay nhìn thấy cung nữ chạy ra, cả người đầy dấu vết, đi bộ không ổn, không biết bị Sở Thánh Hạo giằng co bao nhiêu lần!

"Linh Nhi! Tới đây!" trên người của Sở Thánh Hạo đắp một cái chăn mỏng vàng óng ánh! Tròng mắt hẹp dài câu hồn nhìn Ngọc Linh Nhi.

Toàn thân Ngọc Linh Nhi chấn động, nàng cảm thấy mình quá nóng nảy, chọn thời điểm không thỏa đáng! Nhìn bộ dáng Sở Thánh Hạo chính là còn chưa đã ghiền, chưa thỏa mãn dục vọng.

"Hoàng thượng! Linh Nhi có chuyện quan trọng!"

Sở Thánh Hạo cau lông mày lại một cái "Hôm nay Sở Vương cự tuyệt trẫm, chẳng lẽ hoàng hậu cũng muốn cự tuyệt trẫm sao?"

"Linh Nhi không dám!" Ngọc Linh Nhi đi tới trước long sàng của Sở Thánh Hạo.

Trên mặt lộ ra nụ cười, Sở Thánh Hạo bắt lấy Ngọc Linh Nhi túm nàng đề lên giường! Tốc độ cực nhanh giật ra xiêm y của nàng.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi phát ra tiếng thờ gấp "Sao vội vã như vậy! Không phải vừa mới tận hứng à!"

"Nữ nhân giống như cá chết, làm sao trẫm có thể tận hứng! Chỉ có Linh Nhi mới có thể khiến trẫm lấy được an ủi!" Không để ý sự khô khốc của Ngọc Linh Nhi, dùng sức động thân đi vào.

"U!" Ngọc Linh Nhi cau mày, hần vốn khư khư cố chấp như vậy! Trước kia bị hần lạnh nhạt còn cảm thấy không cam lòng, thậm chí ghen ghét những phi tử và cung nữ được hần cưng chiều! Hiện tại, nàng vô cùng bài xích bị hần thô lỗ đối đãi như thế! Bóng dáng của Sở Húc Nhật lại tiến vào đầu nàng, không nhận được xem Sở Thánh Hạo trên người thành Húc vương! Có lẽ như vậy làm nàng dễ chịu hơn chút!

Cho dù trong lòng không tình nguyện, Ngọc Linh Nhi vẫn ra sức rên rỉ, lớn tiếng hét chói tai, lửa nóng dây dưa, thậm chí môi lưỡi đảo quanh trên người của hần, đôi tay vuốt ve phía dưới hần. Hi vọng hần có thể mau sớm kết thúc!

Sở Thánh Hạo thiên phú dị bẩm! Bao nhiêu lần cũng không biết mệt mỏi, theo như lời hiện đại nói, tựa như đánh máu gà! Loại nam nhân này làm hoàng đế thì nhân tài không được trọng dụng rồi! Nếu làm Nguru Lang, thì rất tài!

Thân thể Ngọc Linh Nhi mệt mỏi! Cổ họng cũng rên mệt mỏi!

Phía dưới bị Sở Thánh Hạo đụng chưa xót đau đớn khó nhịn!

Cuối cùng bắt đầu cầu xin tha thứ! Nam nhân này quả thật không phải là người, căn bản không biết gì cái gì gọi là từng dục quá độ!

"Hoàng thượng! Hôm nay gặp qua Thủy Liên Y! Cảm thấy có tuyệt sắc giống như Linh Nhi nói hay không?" Ngọc Linh Nhi không thể không lấy đề tài dôi đi lực chú ý của Sở Thánh Hạo.

Quả nhiên, vừa nghe đến tên tuổi Thủy Liên Y, Sở Thánh Hạo dừng động tác. Trước mắt hiện lên hồn nhiên và xinh đẹp cùng tồn tại trên một nữ nhân!

"Linh Nhi nói quả nhiên là thật! Nữ nhân của Sở Vương thật là tuyệt thế mỹ nhân bầu trời khó tìm, trên đất khó tìm! Trẫm rất hâm mộ Sở Vương!"

Hần hâm mộ, rõ ràng cũng là bởi vì không chiếm được mà ghen tỵ thật sâu! Ngọc Linh Nhi nghe được ê ẩm trong giọng của Sở Thánh Hạo, không khỏi hiện lên nụ cười!

"Hoàng thượng! Chẳng lẽ không muốn chiếm Thủy Liên Y làm của riêng sao?"

"Linh Nhi! Không nên nói bậy! Đây chính là nữ nhân của Sở Vương! Trẫm còn có thể giành nữ nhân với đệ đệ của mình hay sao?"

Ngọc Linh Nhi biết hần chỉ nói như vậy ngoài miệng, thật ra thì trong lòng đang mơ ước!

"Hoàng thượng! Thật ra thì Linh Nhi có một biện pháp tốt! Có thể khiến hoàng thượng lấy được tuyệt thế giai nhân đó! Không biết hoàng thượng có muốn nghe hay không?"

Sở Thánh Hạo nhéo cằm Ngọc Linh Nhi, đầu lưỡi chui vào dây dưa nàng, khiến nàng không thờ nổi. Bàn tay chạy ở trên người của nàng, tựa hồ một luồng sóng ham muốn khác lại đánh tới.

"Hoàng . . . Thượng!" Ngọc Linh Nhi khó khăn phát ra âm thanh. Thật nên để Thủy Liên Y thể nghiệm mùi vị bổng chốc bị Sở Thánh Hạo cưng chiều! Sở Mị Dạ đối với nàng nhất định là dịu dàng chí cực! Vừa nghĩ tới nữ nhân kia làm Sở Vương thương tiếc, ở trong lòng của Ngọc Linh Nhi cực kỳ hận!

"Phương pháp xử lý của Linh Nhi nhất định có thể khiến hoàng thượng lấy được nữ nhân kia! Vì sao Hoàng thượng không nhìn thử một chút!"

"A? Không biết Linh Nhi có biện pháp gì?" Sở Thánh Hạo rớt cuộc ra tiếng, cặp mắt hẹp dài thoáng qua ánh sáng phức tạp!

"Nếu như Sở Vương không có ở bên cạnh nàng, như vậy tất cả còn không phải đều do hoàng thượng định đoạt! Linh Nhi tới nói cho hoàng thượng . . .!" trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra nụ cười đắc ý, ôm cổ của Sở Thánh Hạo, đưa môi tới bên tai của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Mộng đẹp ngọt ngào

Từ lúc ly khai hoàng cung, Sở Mị Dạ có điểm tâm thần không yên, cảm thấy trong lòng bất an! Tựa hồ có chuyện lớn gì muốn phát sinh!

Thủy Liên Y từ lúc thấy Thái Hậu nương nương về sau, phát hiện kỳ thật mẫu thân của Tiểu Dạ chẳng những xinh đẹp, hơn nữa rất khí chất. Không hề giống Thái Hậu ác độc hư hỏng làm cho người chán ghét như trên TV hay diễn.

Nàng đối mẹ chồng này vẫn là rất hài lòng! Kỳ thật lấy thông minh tài trí của nàng cùng Thái Hậu ở chung không đến mức gây mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu! Lại nói, đất phong của Sở Mị Dạ ở Uyên thành, sớm hay muộn nàng cũng đi Uyên thành làm Vương Phi! Lại càng không có nan đề ở chung cùng mẹ chồng! Chính là không biết bao giờ Tiểu Dạ mới có thể đi về thành trì đâu!

Đã rất muộn rồi! Thủy Liên Y thúc giục Tiểu Kinh nhanh đi ngủ, ngược lại nàng ở trên giường ngủ không được! Luôn hồi tưởng lại tất cả sự tình từ lúc mình tới thời đại này cho tới bây giờ!

Nàng không nghĩ qua, mình sẽ yêu một nam nhân cá tính rất quái lạ, nhìn như rất lạnh cũng rất ôn nhu, nhìn như vô tình lại tình ý kéo dài! Nàng mặc kệ người nam nhân này huyết tính đến cỡ nào, cũng không quản nam nhân bị gọi là chiến thần lãnh huyết bạo lực cỡ nào nàng chỉ biết mình thương hắn! Chỉ cần hắn đối với mình tốt, như vậy đủ rồi!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ đột nhiên đẩy cửa phòng ra đi vào trong phòng của nàng! Tuy rằng tính toán nàng ở ao Ôn Tuyền té xỉu một lần, hai người có quá ba lượt da thịt chi thân, nhưng vẫn phân phòng ngủ! Thủy Liên Y thấy hắn đột nhiên đi vào, kích động dùng chân ngăn trở thân thể. Ngày hè nắng gắt chói chang, ban đêm đặc biệt oi bức, nàng chỉ choàng một kiện áo đơn, áo ngực bởi vì nàng cảm thấy nóng đã sớm cởi đi ném tới một bên!

Nhìn đến nữ nhân kích động trên giường, con người đen của Sở Mị Dạ trở nên thâm thúy giống bầu trời đêm. Tuy rằng động tác nàng dùng chân che thân thể rất nhanh, nhưng là thân thể mềm mại trần trụi kia chỉ mặc một kiện áo trong suốt đã muốn ánh vào đáy mắt hắn.

"Tiểu! Tiểu Dạ! Chẳng làm gì vậy, đã trễ thế này rồi còn lại đây? Chẳng Chẳng lại vẫn không gỡ cửa!" Thủy Liên Y có chút cà lăm! Thật là! Tốt xấu làm cho nàng có một quá trình thích ứng đã nha!

Nàng tuy rằng cùng hắn gạo nấu thành cơm chín, lên xe còn không mua vé bỏ sung, nhưng nàng cũng có tiết tháo a! Thời kỳ luyện ái phát sinh quan hệ da thịt nàng không bài xích! Chỉ là, ngay cả buổi tối lúc đang ngủ bị quấy rầy, cũng rất không xong! Hắn đến bây giờ còn không cho nàng danh phận đâu!

Dù sao trong lòng Thủy Liên Y cái gọi danh phận chính là tốt xấu một lần nữa cưới nàng thôi! Tuy rằng trước kia bọn họ bái đường, nhưng không phải bán thân nàng a! Sở Mị Dạ là cùng Thủy Liên Y tiền nhiệm bái đường! Nàng dầu gì cũng là đoá đoá hoa vàng, cũng là xử, nữ! Hắn cũng không thể bẻ gãy hoa, bẻ rồi không biết quý trọng a!

Thủy Liên Y một hồi nhú mày, một hồi vênh lên miệng, một hồi lại thở dài! Hoàn toàn quên mất trước mặt mình còn có người.

Nhìn tiểu nữ nhân trước mặt kia hay thay đổi về mặt, trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra tươi cười. Nàng vì sao luôn luôn có nhiều biểu tình ngoài dự đoán của mọi người đâu? Cũng không biết nàng rớt cuộc đang suy nghĩ gì!

"Tiểu Y! Nàng đang nghĩ cái gì?" Ngồi ở bên giường, bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, mềm mại không xương, thấy yêu tiếc! Nàng thật sự đẹp quá!

"Tiểu Dạ! Chẳng bao giờ cưới ta a?" Thủy Liên Y nói ra ý nghĩ không giấu được trong lòng! Nghẹn rất khó chịu!

Ách? Sở Mị Dạ sững sờ "Tiểu Y! Chúng ta sớm bái đường rồi!"

Thủy Liên Y từ trên giường ngồi dậy, không quản chân bị roi xuống, Sở Mị Dạ sau khi thấy thân thể nàng hầu kết vừa động.

"Tiểu Dạ! Ta và Thủy Liên Y cùng chẳng bái đường trước kia không giống! Chẳng phải cưới ta lần nữa!"

"Được!" Tuy rằng không biết vì sao vấn đề này nàng đề tâm vậy, chỉ là nàng đưa ra yêu cầu gì, hắn đều đáp ứng.

Sở Mị Dạ từ chần trên người nàng chảy xuống, thấy được đường cong mê người phía dưới áo mỏng!

Chết tiệt, nàng thế nhưng không có mặc áo ngực, đối với đầy đà như ả như hiện rộng mở dưới chỗ quần áo nhẹ nhàng lay động.

"Tiểu yêu tinh!" Hắn bắt lấy hai vai của nàng trực tiếp hôn lên môi nàng, mang theo một tia điện lưu thối quét cái lưỡi của nàng.

Thật ái muội a! Đêm dài người yên lặng, nguyệt hắc phong cao, hắn không phải lại thú tính đại phát rồi! Thủy Liên Y về mặt đồ bùng, tuy rằng cảm thấy hành vi trước hôn nhân kia có điểm tàn suất quá nhiều, nhưng nàng thích hắn tràn ngập tham muốn giữ lấy yêu nàng!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y bị hắn áp đảo ở trên giường sau đó nhẹ giọng gọi hắn.

"Ừ! Tiểu Y!" Bàn tay to của hắn đặt trên đầy đà của nàng vỗ về chơi đùa, đưa tới hai người cùng nhau run run.

Môi của hắn đi xuống, trải qua xương quai xanh của nàng, ngực, sau đó trở về đầy đà của nàng.

"Ừ!" Thủy Liên Y rên khẽ một tiếng, hai tay nhỏ bé bắt lấy sàng đàn! "Tiểu Dạ! Không cần!"

Sở Mị Dạ xấu xa cắn nàng làm cho nàng thét chói tai!

Hắn thích nàng ở dưới thân hắn lộ ra quyến rũ cùng xinh đẹp, chỉ vì hắn nò rộ tuyệt mỹ độc nhất vô nhị của nàng!

Hắn thích nghe tiếng rên rỉ thờ gấp làm hắn mềm yếu của nàng, chỉ có lúc đó, hắn mới cảm thấy nàng chân chính thuộc loại hắn!

"Tiểu Y! Ta rất thích nàng!"# đã che chắn #.

"Tiểu Dạ! Rất ngứa nha!" Thủy Liên Y dùng đưa thân thể, ngón tay Sở Mị Dạ va chạm vào da thịt của nàng, làm cho nàng ngứa lộn xộn. Cả người giống như bị liệt hóa đốt, nàng biết mình hiện tại rất khát vọng hắn.

Thân thể nàng chớp lên, làm cho nam nhân trên người lập tức định niệm sung nã rồi!

A! Sở Mị Dạ phóng xuất ra căng thẳng của mình.

đã che chắn

Sở Mị Dạ cảm giác mình sắp bị dục vọng trong cơ thể đốt trọi rồi! Cảm nhận được nàng dần dần thích ứng, động tác bắt đầu càng lúc càng lớn, tàn suất càng lúc càng nhanh! Kia nhanh chặt cùng âm áp, quả thực làm cho hắn thiếu chút nữa nộ vũ khí đầu hàng.

"Tiểu Y! Tiểu yêu tinh!" Sở Mị Dạ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang rên rỉ của nàng, hút lưỡi non của nàng vào trong miệng, dùng sức hút, sức kéo cường đại bao phủ quanh thân bọn họ.

Lưỡi của nàng ở trong miệng hắn phối hợp hắn hút, đồng thời liếm lấy hắn, kịch liệt hôn môi làm cho hô hấp hai người dần dần không thuận.

đã che chắn # bên trong gian phòng tràn đầy kiều diễm, ái muội! Hơi thở tình yêu dào dạt quyện tròn hai người yêu lẫn nhau!

"Tiểu Dạ! Ta. Không được!" Thân thể Thủy Liên Y run rẩy.

Phía dưới truyền đến từng trận run rẩy làm cho toàn thân nàng bị mồ hôi bao trùm, thân thể tuyết trắng mềm mại trở nên phấn hồng.

Hai tay của nàng gắt gao bắt lấy cổ tay Sở Mị Dạ, lắc đầu cầu xin tha thứ.

đã che chắn

"Tiểu Y! Kiên trì một chút! Ta còn cần một lúc nữa!"

"A!" Thủy Liên Y cắn môi, lúc này đây hắn kéo dài! Làm cho thân thể nàng có chút không tiếp thụ được!" Tiểu Dạ! Chẳng phá hư!" Không biết là bởi vì thân thể run rẩy hay hắn đại lực ra vào, nước mắt của nàng không bị khống chế chảy ra.

"Ngoan! Mau tốt lắm!" Sở Mị Dạ hôn lên nước mắt của nàng, biết nàng đã đến cực hạn!

đã che chắn

Thủy Liên Y hoàn toàn mềm nhũn, nhẹ sượt ôm cổ của hắn, dán mặt trên lồng ngực kiên cố của hắn.

Kia bởi vì hưng phấn mà khó nhịn chảy ra nước mắt nhuộm ướt da thịt của hắn.

"Tiểu Y! Ta yêu nàng!" Sở Mị Dạ gắt gao ôm nàng vào trong ngực, hôn trán nàng, trên mặt lộ ra sùng nịnh và yêu say đắm thật sâu.

"Tiểu Dạ! Ta cũng yêu chàng!" Thủy Liên Y hôn lồng ngực hắn, nhắm mắt lại nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn.

Trong nháy mắt này, hai người đều ở cảm tạ trời xanh làm cho bọn họ gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau!

Thủy Liên Y cảm giác đây là giấc mộng, một giấc mộng đẹp sau khi tắm rửa rồi ngủ vẫn mơ thấy! Cho dù là mộng, nàng hi vọng vĩnh viễn đừng cho nàng tỉnh lại! Nàng muốn yêu người nam nhân này! Dùng toàn bộ nàng yêu nam nhân trong miệng chú định này! Yêu hấn yêu đến tâm đều đau!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Ba ngày sau lên đường

Thái hậu nương nương trong cung cho truyền, tuyên Sở Vương Sở Mị Dạ vào cung!

Thủy Liên Y sửa sang quần áo cho Sở Mị Dạ, tựa như nàng dâu mới cưới bảo hấn trở về sớm chút!

Sở Mị Dạ thâm tình hôn nàng, vội vã vào cung!

Đi tới Từ Ninh cung, phát hiện người bên cạnh Thái hậu không ít!

Hoàng đế Sở Thánh Hạo ở đây, hoàng hậu Ngọc Linh Nhi ở đây, Tam vương gia Sở Húc Nhật cũng ở đây.

Sở Mị Dạ đi vào Từ Ninh cung, cảm thấy không khí rất quái dị.

"Sở Vương lâu vậy mới đến! Khiến Thái hậu đợi lâu như vậy! Không biết có phải triều miên khó xa với vương phi không?" giọng nói của Ngọc Linh Nhi quái gở. Lời nàng vừa nói xong, sắc mặt mấy người tại chỗ cũng thay đổi!

Thái hậu mặc dù không nói ra, nhưng Sở Mị Dạ nhìn ra được, biểu tình của Thái hậu tựa hồ có chút không vui khi hấn đã trễ! Chỉ sợ Thái hậu thật trách tội Thủy Liên Y ở trong lòng, Sở Mị Dạ không khỏi cải lại.

"Mẫu hậu! Nhi thần đêm qua uống rượu quá độ, sáng sớm dậy trễ rồi! Không liên quan ai!" Nói xong lời này, một đôi lạnh lùng mắt quét về phía Ngọc Linh Nhi!

Bị hấn lạnh lùng đảo qua, Ngọc Linh Nhi đột ngột lui về phía sau, núp sau lưng Sở Thánh Hạo.

Tam vương gia Sở Húc Nhật thấy bộ dạng Ngọc Linh Nhi, lộ ra cười lạnh, Ngọc Linh Nhi đối với Sở Vương còn rất e ngại! Cũng không biết mục đích nàng lên tiếng khiêu khích là gì? Chỉ vì khoái trá miệng lưỡi sao?

"Dạ nhi!" Thái hậu gọi Sở Mị Dạ vào trước giường, trong mắt có cung chiều.

"Mẫu hậu!" Ngồi ở bên giường Thái hậu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thái hậu ngồi dậy vuốt ve tóc của hấn, "Dạ nhi! Con thật quyết định nạp nàng làm phi lần nữa sao? "Thái hậu không cần nói rõ, trong miệng nàng chính là chỉ Thủy Liên Y.

Sở Mị Dạ gật đầu một cái "Không giấu giếm mẫu hậu! Nhi thần và nàng đã có quan hệ da thịt!"

Xoảng! Ly trà trong tay Sở Húc Nhật rơi xuống đất, nước trà dội lên áo khoác hấn!

Cung nữ một bên cuống quýt chạy tới dọn dẹp.

Trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra vô cùng ghen ghét, nhìn Sở Húc Nhật luống cuống, nàng càng có thêm chút dữ tợn, Húc vương quan tâm nữ nhân kia đấy! Nếu không tại sao lại đổ ly trà!

"Húc nhi! Con làm sao vậy?" Thái hậu có chút nghi hoặc nhìn Sở Húc Nhật.

Sở Húc Nhật cười một cái với Thái hậu "Mẫu hậu! Vừa rồi nước trà làm bóng lưỡi ta!"

Thái hậu lắc đầu một cái, lại nhìn về phía Sở Mị Dạ "Nhất định phải phong phi sao?"

Sở Mị Dạ gật đầu, trên mặt lạnh lùng có cổ chấp. "Nhi thần không muốn không vâng lời mẫu hậu! Nhưng. . . Nhi thần rất ưa thích nàng, nàng là cô gái cực tốt! Tin tưởng mẫu hậu cũng sẽ thích nàng!"

Nhìn bộ dạng cổ chấp của hấn, cũng biết tính tình hấn, Thái hậu không khỏi thờ dãi một cái. "Có rảnh mạng tới dỗ mẫu hậu và nàng hàn huyên một chút!

Khụ khụ. . ." Thái hậu yếu đuối ho lên.

Sở Mị Dạ cuồng quát vỗ sau lưng cho nàng "Nhi thần biết! Nhất định sẽ mang nàng tới thềm an mẫu hậu! Mẫu hậu bảo trọng thân thể!"

Ngọc Linh Nhi bên cạnh trợn to hai mắt, tại sao có thể như vậy? Thái hậu nghe được Sở Mị Dạ tiếp nữ từ thanh lâu đó về trong phủ vốn giận tím mặt! Tiệc thọ lần trước gặp Thủy Liên Y không nói gì cả thì cũng thôi đi! Hôm nay gặp Sở Vương còn thuận theo chiều gió, còn bảo Sở Mị Dạ đem Thủy Liên Y vào cung! Thái hậu từ lúc nào đã thành gió chiều nào theo chiều đó? Lập trường không ổn định rồi!

"Mẫu hậu. . . ." Ngọc Linh Nhi muốn lên tiếng, nhưng nhìn đến ánh mắt lạnh như băng Sở Mị Dạ bắn tới nên dừng lại. Ánh mắt kia làm cho người ta giống như không mảnh vải đứng ở trong bão tuyết, băng hàn thấu xương.

Sở Thánh Hạo là vua một nước, có bề ngoài nho nhã và tâm tư cẩn mật. Thấy biểu tình của hoàng hậu Ngọc Linh Nhi, trong lòng thoáng qua một tia nghi ngờ! Nhìn Sở Mị Dạ, trong mắt hẹp dài của hắn có một tia sáng không dễ dàng phát giác.

"Sở Vương!" Sở Thánh Hạo lên tiếng "bệnh tình của mẫu hậu hiện tại đã ổn định! Có Công Từ Cận trị liệu thân thể sẽ càng ngày càng khỏe! Uyên thành là cứ điểm biên quan quốc gia. Không biết Sở Vương ngày nào lên đường!"

Thái hậu hít sâu một hơi nhìn hoàng thượng, nên tới tóm lại đã tới! Con trai của nàng nhất định phải rời khỏi nàng! Vô cùng không nỡ nắm tay Sở Mị Dạ.

Sở Mị Dạ nắm tay Thái hậu vỗ vỗ "Thân thể mẫu hậu dần dần kang phục, Bôn vương cũng yên lòng! Ba ngày sau, Bôn vương sẽ trở về Uyên thành!"

Sở Thánh Hạo gật đầu một cái, "đến lúc đó, trầm đi từ già hoàng đệ!"

Mất thấy chuyện xảy ra trước mắt, Sở Húc Nhật chợt đứng lên, "Nếu thân thể mẫu hậu kang phục, Bôn vương cũng không còn chuyện gì! Mặc dù Diêm thành không phải cứ điểm biên quan, chỉ là luôn để Thừa tướng xử lý cũng không thỏa đáng! Không bằng ba ngày sau Bôn vương và Sở Vương cùng nhau lên đường, trở về Diêm thành!"

Nói dứt lời, Sở Húc Nhật đưa đẩy nhìn hoàng thượng Sở Thánh Hạo, "Để hoàng thượng cùng từ già, tiết kiệm rất nhiều phiền toái!"

Ngọc Linh Nhi không ngờ Sở Húc Nhật đột nhiên nói đi, mục đích của nàng chỉ muốn khiến Sở Vương rời đi, thấy Húc vương muốn rời khỏi, lúc này thậm chí có chút nóng nảy! "Diêm thành của Húc vương gió êm sóng lặng, không bằng ở bên mẫu hậu lâu hơn!"

Không biết có phải là vội vàng rên rỉ nàng quá mức rõ ràng không, Sở Thánh Hạo nắm tay Ngọc Linh Nhi, trong mắt lóe lên ý lạnh "Húc vương rời Diêm thành đã lâu, mặc dù có Thừa tướng trấn thủ, nhưng dù sao không phải kế hoạch lâu dài, khó tránh khỏi sẽ sanh ra chi tiết!"

Hừ! Sở Húc Nhật cười lạnh. Tuy nói là một mẹ sinh ra, nếu như không phải mẫu hậu mong đợi bọn họ trở lại, sợ rằng hoàng thượng đời này cũng không nguyện ý bọn họ bước vào Mặc thành một bước!

Ngọc Linh Nhi cảm nhận được đau đớn từ chỗ bị nắm, nhíu mày, không dám ra tiếng.

Không khí trong cung có chút xấu hổ, ba huynh đệ có ý nghĩ của mình.

Trong mắt Thái hậu lóe lên một tia buồn bã, gọi bọn họ vào trước giường.

"Ba ngày sau, ai gia tiễn các con!" Rõ ràng đều là con trai của mình, nhưng hoàng thượng chỉ có một! Vương của Mặc thành cũng chỉ có một! Vừa nghĩ tới ba ngày sau hai đứa con trai phải ngán dặm xa xôi đường ai nấy đi, trong mắt của nàng không nhịn được long lánh nước mắt.

"Mẫu hậu!" Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật quỳ gối trước giường Thái hậu, nhìn mặt tái nhợt của Thái hậu, hốc mắt có chút ướt át.

Bọn họ là đứa bé hiểu chuyện, biết mẫu hậu khổ não! Kể từ khi Thái Thượng Hoàng qua đời, một mình Thái hậu dưỡng dục ba người bọn họ!

Vì sợ bọn họ tranh quyền đoạt vị, Sở Thánh Hạo mười bốn tuổi đã được phong làm hoàng đế! Chặt đứt hy vọng của hai vương gia khác!

Hai năm sau Sở Mị Dạ được phong làm Sở Vương, đi cứ điểm Uyên thành ở biên quan xa xôi! Sở Mị Dạ gần mười bốn tuổi đã gánh vác trách nhiệm nặng nề bảo vệ quốc gia! Ra trận giết địch, Cừu Tử Nhất Sinh!

Lại qua hai năm Sở Húc Nhật được phong làm Húc vương, đến Diêm thành có phong cảnh như vẽ quốc thái dân an! Ở nơi đó ăn uống ngon lành, tiêu sái sung sướng!

Nhìn hai nhi tử sắp rời đi, trong lòng Thái hậu rất không vui! Điều là xương thịt mình, nàng hy vọng sinh đồng thời nhìn thấy bọn họ ở bên cạnh mình cười phi sinh con cớ nào, mình cũng có thể ngậm kẹo đùa cháu bảo dưỡng tuổi thọ! Chỉ là! Đó tựa hồ là một giấc mộng xa xôi!

"Mẫu hậu! Bảo trọng thân thể!" Sở Mị Dạ đưa tay lau đi lệ chảy xuôi trên gương mặt Thái hậu, căng thẳng trong lòng!

Ánh mắt như có như không của Sở Húc Nhật liếc về hướng Sở Thánh Hạo, phát hiện sắc mặt hắn tối tăm. Không giống bình thường, Sở Húc Nhật run lên trong lòng, tựa hồ có chuyện gì sắp xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Lời thề núi Vô Nhai

Đoạn thời gian Sở Mị Dạ tiến cung, Thủy Liên Y ngồi khó an!

Hắn tiến cung rốt cuộc có chuyện gì? Chẳng lẽ là Thái Hậu không thích mình mà tìm Sở Mị Dạ làm cho hắn đuổi mình đi? Hoặc là Sở Mị Dạ không theo, đã bị uy bức lợi dụ? Bình thường mẹ chồng nhà giàu có không phải đều làm chuyện đó sao?

Hơn nữa còn rất biết dùng tiền nện mặt người! Xem phim vườn sao băng, không phải mẹ của Đạo Minh cũng cầm tiền đến nện Tiểu Sam sao!

Tiểu Dạ vì sao vẫn chưa trở lại? Chẳng lẽ bởi vì không thỏa hiệp mà bị giam lỏng rồi? Sau đó hắn tuyệt thực kháng nghị! Hoặc là dùng tánh mạng để tế tình yêu của hai người?

Thủy Liên Y tâm thần không yên đi tới đi lui trong phòng, về mặt khăn trương, miên man suy nghĩ! Không biết mẫu hậu của Sở Mị Dạ tìm hắn rốt cuộc làm gì! Trong lòng phiền chán bất an!

Ngay lúc nàng giẫm vỡ nền gạch, cửa phòng bị đẩy ra! Nàng nhìn Sở Mị Dạ đứng ở cửa, dựa trên khung cửa! Hắn lạnh lùng tựa vào nơi đó, ánh mắt thâm thúy! Ánh mắt thật sâu dừng ở nàng, làm cho trong lòng nàng rung động!

"Chàng bày cái tư thế gì!" Thủy Liên Y chạy tới đánh lồng ngực hắn, nàng lo lắng gần chết! Cũng không biết là phúc hay họa! Hắn lại vẫn trang khốc.

Sở Mị Dạ bất lý lấy nắm đấm nhỏ nàng loạn đánh, lộ ra vẻ mặt tươi cười, tâm tình thoát nhìn tốt vô cùng!

Nhìn nụ cười của hắn, tim Thủy Liên Y đập thành thịch không ngừng.

"Làm sao lại nhìn ta ái muội như vậy?" Nàng lấy tay đi chặn hai tròng mắt cực nóng kia.

Kéo xuống tay nàng, ôm nàng vào trong lòng, thật sâu hôn lên nàng.

A! Nhắm hai mắt lại, Thủy Liên Y nhếch lên mũi chân, ôm lấy cổ của hắn hôn trả lại! Nàng có thể cảm nhận được vui sướng trong lòng hắn. Hắn vì sao vui vẻ như vậy? Có chuyện tốt phát sinh sao?

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thờ hờn hờn đòi đi cánh môi đỏ sẫm của nàng, nếu không rời đi, hắn sợ chính mình sẽ thú tính đại phát ôm nàng đến trên giường. "Ba ngày sau, chúng ta quay về Uyển thành!"

Ách? Thủy Liên Y sững sờ! Ba ngày sau quay về Uyển thành? Hắn nói chúng ta? Trên mặt của nàng lộ ra tươi cười vui vẻ.

"Tiểu Dạ! Người muốn dẫn ta quay về thành trì của người sao?"

Sở Mị Dạ gật đầu "nơi đó không thể so với Mặc thành phần hoa! Ngoài tường thành cao cao là đồng hoang mênh mông vô bờ! Hơn nữa thỉnh thoảng có thể phát sinh ngoại tộc xâm nhập! Chiến tranh liên tục không ngừng! Không biết người có nguyện ý đi với ta hay không?" Cho tới nay hắn đều vì mình đang ở Uyển thành cảm thấy tự hào, nhưng từ khi có nữ nhân này ràng buộc, hắn lại cảm thấy mạng nàng đi Uyển thành sẽ làm nàng ở nơi nguy hiểm.

"Chàng ngốc! Lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó! Gả cho con cá trong nước du ngoạn! Ta là người của chàng, sống thì cùng sống, chết thì cùng chôn với chàng! Chàng nói ta có nguyện ý đi theo chàng hay không?" Nàng vênh miệng lên, hắn thế nhưng hoài nghi tâm ý nàng đối với hắn!

"Nơi đó bão cát rất lớn! Làn da sẽ trở nên thô ráp!" Sở Mị Dạ không tha vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Liên Y, điều kiện ở Uyển thành thật không tốt như Mặc thành! Hắn sợ tiểu nữ nhân này sẽ không chịu nổi hoàn cảnh gian khổ kia!

"Sở Mị Dạ!" Thủy Liên Y nổi bão, hay tay chống nạnh nhìn hắn! "Chàng cho ta là một nữ nhân ham hưởng thụ phải không? Chàng cho ta là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng phải không? Nếu chàng xem ta như vậy, ta sẽ phi thường sinh khí!" Nàng tròn tròn cặp mắt, tức giận hờn hét nhìn lên nam nhân trước mặt.

"Tiểu Y! Ta sai lầm rồi!" Sở Mị Dạ nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Thủy Liên Y còn không có gặp qua hắn cười như thế, nhìn sững hắn! Nàng biết hắn rất tuấn tú, chính là không nghĩ tới hắn cười lộ ra dĩ nhiên có loại tà mị câu hồn phách người!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thấy nàng lộ ra biểu tình ngốc nghếch đáng yêu, giữ chặt tay nàng "đi! Mang nàng ra ngoài!"

"Ách? Đi nơi nào?"

"Ba ngày sau rồi đi rồi! Ba ngày này! Ta muốn mang nàng đến Mặc thành hảo hảo đi dạo! Uyên thành cũng không có nhiều địa phương tốt để chơi như vậy!" Nói xong lời kéo nàng đi ra cửa phòng, đến trước mặt con tuấn mã Truy Tinh kia.

"Chúng ta đi đâu?" Thẳng đến khi bị hấn ôm nhảy lên lưng ngựa, Thủy Liên Y mới có cơ hội hỏi ra.

Sở Mị Dạ cũng nhảy lên lưng ngựa, ôm nàng vào trong lòng, giục ngựa chạy đi. "Đến nơi nàng sẽ biết!"

Oa! Núi non hùng vĩ, nhấp nhô liên miên, kỳ phong bày ra, quái thạch đá lồm chồm. Là núi cao nha!

"Tiểu Dạ! Chúng ta muốn leo núi sao?" Thủy Liên Y kinh hô!

Sở Mị Dạ gật đầu, ôm nàng xuống ngựa! Giữ tay nhỏ bé của nàng. "Tiểu Y!!"

Hai người đi vào chân núi, dọc theo đường núi đi về phía trước! Thủy Liên Y mệt mỏi đổ mồ hôi đầm đìa, rốt cục ở giữa sườn núi nhìn thấy cái đình.

"A! Mệt chết ta!" Thủy Liên Y ngồi ờ trên mặt ghề đá trong đình, nhìn ra chỗ xa xa.

"Nơi này cảnh trí rất đẹp! Ta từng đã tới một lần!" Sở Mị Dạ dừng lại nhìn nàng "Ta hi vọng Tiểu Y cũng thích!"

"Ta thích a! Ta thật sự rất thích!" Thủy Liên Y vui vẻ kêu to! Đứng ở trên đình lâu các, từng đợt gió núi thổi tới, thần thanh khí爽. Nàng thật sâu hít một hơi, không khỏi kêu to "thật sự là thống khoái!" Thanh âm của nàng ở giữa sơn cốc quanh quẩn, dễ nghe giống như âm thanh của tự nhiên.

Sở Mị Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt tràn đầy vô hạn nhu tình.

Ly khai đình, hai người dọc theo đường núi thẳng lên đỉnh núi, đến một cái sân trống. Trên bình đài dựng thẳng một khối đá, trên có khắc ba chữ "Núi Vô Nhai" thật to!

Tựa vào trên khối đá khắc chữ núi Vô Nhai, giương mắt nhìn lên, vùng sông núi nước non nhìn không sót cái gì, thu hết vào mắt.

Một ít ruộng bậc thang vòng quanh núi mà thành, giống như một mảnh đai lưng dài hẹp vòng quanh núi Vô Nhai; Mà một ít thác nước nhỏ đang chảy ầm ầm xuống núi đỏ ra những con hồ nhỏ!

"Núi Vô Nhai!" Thủy Liên Y dùng ngón tay miêu tả theo chữ viết!

Thật sự là bất khả tư nghị, nhớ tới lúc ban đầu gặp lại, bọn họ vẫn là oan gia! Nàng còn dùng đủ loại quỷ kế tránh né hắn!

Chẳng lẽ đây là duyên phận? Là trời xanh đã sớm định gặp nhau sao!

Thủy Liên Y đặt hai tay ở bên miệng, hô to trên đỉnh núi "ta thích núi. . . .!"

Sở Mị Dạ từ phía sau nắm hông nàng "chính là thích núi sao?"

Thủy Liên Y chớp chớp ánh mắt linh động, bắt tay đặt ở trên tay của hắn, xoay người, ôm cổ của hắn.

"Ta thích chàng hơn!"

Ách! Hắn nở nụ cười, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên nàng.

Đỉnh núi gió thổi rối loạn sợi tóc của họ, sợi tóc quấn giao lẫn nhau cùng một chỗ theo gió vũ động!

"Đây là tình yêu sao?" Thủy Liên Y đưa tay xoa mặt hắn. "Ta yêu chàng! Yêu chàng! Sở Mị Dạ!"

Sở Mị Dạ thâm tình nhìn nàng. "Ta cũng yêu nàng! Tiểu nữ nhân!"

"Tiểu Dạ! Có thể khắc tên chúng ta vào trên tấm bia đá không?" Nhìn ba chữ Núi Vô Nhai to, Thủy Liên Y tăng thêm mấy phần hy vọng xa vời!"

"Được!" Sở Mị Dạ từ trong lòng ngực lấy ra chủy thủ sắc bén, một bút khắc lên 'Sở Mị Dạ' 'Thủy Liên Y'!

Lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve tên và tấm bia đá hòa một thể, hốc mắt Thủy Liên Y đã ươn ướt!

"Tiểu Dạ! Mặc kệ trải qua bao nhiêu năm, tên của chúng ta vẫn gần nhau cùng một chỗ!"

Sở Mị Dạ nắm lên tay nàng "Chấp từ tay, cùng từ giai lão! Nàng nguyện ý cùng ta gần nhau cả đời không?"

Thủy Liên Y lắc đầu.

Sở Mị Dạ sững sờ.

Nàng nở nụ cười, ôm lấy cổ của hắn hôn môi hắn, “Chàng ngốc! Cả đời làm sao đủ! Ta muốn mấy kiếp! Mấy đời mấy kiếp! N kiếp cũng yêu không đủ đâu!”

Sở Mị Dạ cúi đầu hôn lên cái trán của nàng" Cảm tạ ông trời để cho ta gặp được nàng! Để cho ta yêu nàng. "

Thủy Liên Y kiễng mũi chân hôn môi của hắn " Ta cũng vậy cảm tạ ông trời! Để cho ta yêu chàng như vậy. "

Trên núi Vô Nhai nguy nga tráng lệ, hai khóa tâm giao hòa cùng một chỗ, phân không rõ lẫn nhau, người có ta ta có người!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Mị Dạ*: *Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Báo nguy từ biên quan

Mặc Dương cung!

Sắc mặt Ngọc Linh Nhi tối tăm, đôi mày thanh tú nhíu chặt, mang theo cung nữ Tiểu Bình khí thế hùng hăng đẩy ra cửa chính.

Sở Thánh Hạo không quên hoan ái với nữ nhân! Lần này là hai phi tử cùng nhau phục vụ hắn!

Phát hiện Ngọc Linh Nhi đến, Sở Thánh Hạo cũng không để ý đến # đã che giấu #!

đã che giấu

Ngọc Linh Nhi không biết mình nhìn hình ảnh dâm mị kia bao lâu, rốt cuộc sau khi Sở Thánh Hạo gầm nhẹ, kết thúc tất cả động tác.

Sở Thánh Hạo một tay ôm một phi tử đi tới!

"Hoàng hậu tìm trăm có chuyện gì?"

"Hoàng thượng! Linh Nhi muốn đơn độc nói chuyện với hoàng thượng một chút!"

"Hoàng thượng.!" hai phi tử trong ngực Sở Thánh Hạo không thuận theo làm nũng.

Trên mặt Ngọc Linh Nhi nói không ra là ghen ghét hay nhỏ nhen, vô cùng cao ngạo liếc hai phi tử kia một cái! Hôm nay thủ hạ đặc lực ở Cánh Luật viện của nàng đều chết hết! Nàng còn chưa bồi dưỡng được người của mình lần nữa! Hai tiện nhân này cũng chỉ phong quang một hồi, chờ Sở Thánh Hạo ngán, nàng sẽ làm họ sống không bằng chết.

"Hoàng hậu! Người cũng thấy đấy! bây giờ Úc phi và U phi còn không bỏ được trăm! Người có lời gì, nói thẳng là tốt rồi!"

Ngọc Linh Nhi biết, muốn cho Sở Thánh Hạo đuổi hai phi tử kia đi rất khó khăn! Trước khi hắn được ăn no sẽ không buông tay!

"Ba ngày sau, Sở Vương và Húc vương sẽ rời đi Mặc thành! Hoàng thượng, chuyện lần trước Linh Nhi nói với hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng quên mất?"

Nói giỡn, ba ngày sau, Thủy Liên Y nhất định sẽ trở về Uyển thành cùng Sở Mị Dạ, tại sao Sở Thánh Hạo một chút động tĩnh cũng không có! Chẳng lẽ bỏ qua Thủy Liên Y? Hắn không phải loại người này! Vật hắn muốn có được nhất định là sẽ nghĩ hết mọi biện pháp lấy được!

Sở Thánh Hạo híp mắt hẹp dài một cái "Hoàng hậu! Chuyện trăm đã nói sẽ làm được! Trăm chỉ tò mò, hoàng hậu luôn luôn đổ kỵ vì sao lần này tận lực giúp đỡ trăm?"

Đừng tưởng rằng hắn không biết, Cánh Luật viện Ngọc Linh Nhi thành lập đã từng hại chết rất nhiều phi tử và cung nữ hắn từng cung chiêu! Nữ nhân hay đổ kỵ như vậy lại nghĩ kẻ giúp hắn tìm nữ nhân? Nhất định có nguyên nhân gì?

Ngọc Linh Nhi cả kinh trong lòng! "Hoàng thượng! Linh Nhi chỉ là hi vọng hoàng thượng có thể có được tốt nhất! Tuyệt sắc như vậy không phải dong chi tục phẩm bình thường có thể thay thế được!" Nói xong ánh mắt còn quét hai nữ nhân bên cạnh Sở Thánh Hạo!

Khóe miệng Sở Thánh Hạo khẽ động, cười lạnh.

"Hoàng hậu nói bên người trăm đều là dong chi tục phẩm?"

"Linh Nhi không dám! Chỉ là, lần này hoàng thượng tựa hồ bỏ qua?" Ngọc Linh Nhi hận! Lần này Sở Thánh Hạo đuổi hai Vương gia chạy về đất phong của họ, tựa hồ không quan tâm Thủy Liên Y. Nhưng nàng sẽ thăm, Húc vương cũng muốn rời đi, nàng thật rất không nỡ!

Sở Thánh Hạo tà nhỉnh cười cười! "Trẫm tự có tính toán! Hoàng hậu quá lo lắng! Nếu như không có gì! Đừng trể nãi trẫm làm chuyện lớn! Hoặc là. . . . Hoàng hậu cũng cùng nhau đi!

"Linh Nhi cáo lui!" Ngọc Linh Nhi âm thầm cắn răng, mặt không tỏ vẻ gì rồi đi Mặc Dương cung!

Ba ngày sau.

Thủy Liên Y và Tiểu Kinh đến Túy Phượng viện cáo biệt với Hương di.

Thủy Liên Y là một người niệm tình cũ, cũng coi là người biết ơn! Mặc dù Hương di đối với nàng và Tiểu Kinh không tốt lắm, nhưng tối thiểu bảo vệ nàng được trong sạch khi còn ở Túy Phượng viện! Giúp nàng ở xã hội phong kiến cổ đại này còn có thể giao thân thể hoàn bích cho Sở Mị Dạ!

Hương di giữ lại nàng và Tiểu Kinh ăn một bữa cơm, nữ tử như Thủy Liên Y nàng chưa từng gặp! Từ dịu dàng uyển chuyển hàm xúc ban đầu bất chợt trở nên sáng sủa cay cú! Bất kể diện mạo nào, nàng đều là một cô gái mê người!

"Tiểu Y! Lần này từ biệt sợ là chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa!" trên mặt Hương di vẫn còn có chút không nỡ.

"Hương di! Làm sao biết chứ! Ta và Tiểu Dạ còn trở về Mặc thành đấy! Đến lúc đó ta tới thăm bà!" Thủy Liên Y không cảm thấy sẽ không bao giờ gặp nhau.

Hương di thở dài một cái, "Sợ rằng Tiểu Y trở lại, Hương di đã không ở chỗ này!"

"Cái gì? Tại sao? Hương di muốn rời đi?"

"Đúng! Muội muội ta ở Ân Xích quốc bệnh nặng! Ta muốn đi thăm nàng, nàng có một Tử Hương uyển, về sau ta sẽ ở nơi đó với nàng, giúp nàng chiếu cố! Túy Phượng viện này ta đã bán rồi!" Hương di nhìn chung quanh một chút, còn có chút không nỡ! Dù sao cũng một tay nàng tạo ra đây!

Thì ra Hương di muốn đi! Thủy Liên Y và Tiểu Kinh còn hơi không nỡ! Như vậy sẽ không bao giờ gặp mặt được!

"Hương di! Kính ngời một ly! Thiên hạ không có bữa tiệc không tan! Nếu có duyên, sẽ gặp mặt lại!"

Hương di đã nhìn quen lòng người dễ thay đổi thế nhưng lộ ra nụ cười, "Có cơ hội gặp lại!"

Buổi trưa sắp lên đường trở về Uyên thành cùng Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y và Tiểu Kinh cáo biệt Hương di trở lại Sở vương phủ.

Sở Mị Dạ đã chuẩn bị tốt tất cả, chuẩn bị lên đường trở về đất phong Uyên thành!

"Thánh chỉ đến! Hoàng thượng tuyên Sở Vương vào cung!" Thái giám trong cung truyền đến thánh chỉ.

Sở Mị Dạ sững sốt một chút, vào cung? Hần và Thái hậu đã nói, không để cho Thái hậu tiễn hần, hần cũng không chuẩn bị vào cung! Tại sao hoàng thượng lại truyền đến thánh chỉ?

"Công công! Chuyện gì?"

Thái giám khách khí "Bẩm Sở Vương! Mới vừa nhận được biên quan cấp báo! Hoàng thượng xem xong kinh hãi, tuyên Sở Vương vào cung thương lượng đại sự!"

"Uyên thành đã xảy ra chuyện?" cặp mắt Sở Mị Dạ trở nên bén nhọn! Biên quan, đó chính là Uyên thành, biên quan cấp báo? Nhất định là Uyên thành đã xảy ra chuyện! Chẳng lẽ lại xảy ra chiến sự?

"Nô tài không biết! Hoàng thượng triệu kiến Sở Vương vào cung chính là vì chuyện này!"

Sở Mị Dạ bảo bọn thái giám rời đi, lâm vào trầm tư! Vốn đã ký kết minh ước với các tộc quan ngoại, vì sao có người vứt bỏ minh ước tạo ra chiến sự? Lần trước hần mới trở lại Uyên thành, lúc này mới một lát, làm sao có thể có cấp báo đây?

Thủy Liên Y và Tiểu Kinh thấy bọn thái giám ở trước cửa vương phủ rời đi, tại sao thái giám đến Sở vương phủ? Thủy Liên Y cả kinh trong lòng, nắm làn váy sải bước đi lên bậc thang.

"Tiểu Dạ! Đã xảy ra chuyện gì?" Thủy Liên Y chạy vào vương phủ, thấy Sở Mị Dạ chuẩn bị thỏa đáng chờ lên đường lại có gương mặt nghiêm túc.

"Tiểu Y! Sợ rằng chuyện có biến!"

"Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Dạ!" trong nội tâm Thủy Liên Y hồi hộp một chút.

Sở Mị Dạ nắm bả vai của nàng "Tiểu Y! Ta vào cung trước một chuyến! Trở lại sẽ nói cho nàng biết!" Hôn trán nàng, xoay người rời đi!

Nhìn bóng lưng Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y cau mày, trong lòng sinh ra dự cảm không tốt, khiến lòng nàng rối loạn! Rốt cuộc là sự tình gì, khiến Sở Mị Dạ

nghiêm túc như vậy? Nàng bắt đầu lo lắng!

Sở Mị Dạ vào hoàng cung, thấy hoàng thượng Sở Thánh Hạo. Không bao lâu, Sở Húc Nhật cũng tới trong cung.

"Hoàng thượng! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Sở Mị Dạ nghiêm nghị.

"Sở Vương! Vốn hôm nay là ngày ngui và Húc vương trở về đất phong của mình! Trẫm cũng nói sẽ tiễn các ngui! Nhưng! Ngui Uyên thành ra roi thúc ngựa tới đưa tin, mang đến một tin tức khiếp sợ!" Sở Thánh Hạo nhìn hai đệ đệ.

"Trong quân Uyên thành xuất hiện gian tế trong ứng ngoài hợp với Đột Quyết ngoài quan, đánh lên Uyên thành!"

"Cái gì?" Sở Mị Dạ tròn to hai mắt! Không thể nào, trong quân hần làm sao có thể xuất hiện gian tế? "Hoàng thượng! Gian tế là ai?"

"Sở Vương! Gian tế đã bị tru diệt, là ai không quan trọng! Quan trọng là hiện tại Uyên thành báo nguy!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Một mình rời đi

Nghe Sở Thánh Hạo nói xong, Sở Mị Dạ hí mắt.

"Hoàng thượng! Bỏ vương muốn lập tức lên đường trở về Uyên thành! Trước giải quyết Đột Quyết lại nói!"

"Sở Vương cực khổ!" mắt hẹp dài của Sở Thánh Hạo lộ ra nụ cười, "Ý của Húc vương?"

Sở Húc Nhật liếc Sở Thánh Hạo một cái, khoe miệng khê động một cái "Nếu Uyên thành báo nguy, Diêm thành của Bỏ vương cũng cần xuất binh trợ giúp! Bỏ vương tự nhiên sẽ cùng Sở Vương xuất chinh!"

Sở Thánh Hạo xem ra rất cao hứng "Hai vị Vương gia trung thành yêu nước như thế, trẫm thật rất vui mừng! Trước mắt đánh bại ngoại địch xâm lấn là chuyện lớn, kính xin hai vị Vương gia mau lên đường!"

Ra khỏi hoàng cung, Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật ngồi trên lưng ngựa.

"Húc!" Sở Mị Dạ đột nhiên ghim chặt dây cương.

"Vương huynh?" Sở Húc Nhật không hiểu!

"Đệ thật muốn đến Uyên thành?" Sở Mị Dạ nhìn hần.

"Chẳng lẽ Vương huynh cho là đệ đang nói đùa? "Sở Húc Nhật cười khê, "Đệ ở trong mắt ngui vẫn là người chỉ biết uống rượu mua vui sao?"

"Húc!" Sở Mị Dạ hí mắt, "Cảm thấy chuyện có chút kỳ hoặc!"

"Ừ?"

"Bình tướng Uyên thành cùng Bỏ vương kháng chiến nhiều năm, không có khả năng có gian tế! Bỏ vương tin tưởng thủ hạ mình! Cảm giác chuyện chẳng phải đơn giản! Húc! Ngui ở lại Mặc thành, không cần cùng đi!"

Sở Húc Nhật nhướn lông mày một cái "Vương huynh! Đệ đệ không hiểu ý của huynh là!"

Trông mắt Sở Mị Dạ tối lại "Bảo vệ Tiểu Y, lúc Bỏ vương không có ở đây, không được cho người tổn thương nàng!"

"Vương huynh?" trên mặt Sở Húc Nhật có không hiểu, "Vương huynh bảo Húc tới bảo vệ nàng? Chẳng lẽ không sợ Húc?"

Sở Mị Dạ giục ngựa "Thế cục Uyên thành không rõ, không thể mang nàng cùng đi! Hoàng thượng có chủ ý gì Bỏ vương tạm thời không biết! Nhưng Tiểu Y nhất định sẽ khiến hần mơ ước! Từ đại thọ của mẫu hậu lần trước đã có thể nhìn ra được!"

Hần dừng một chút, "Tình của Húc đối với Tiểu Y, Bỏ vương biết! Nhưng tình nguyện tin tưởng đệ cũng không tin tưởng hoàng thượng! Húc! Đệ đáp ứng không? Chăm sóc Tiểu Y!"

Sở Húc Nhật nhìn Vương huynh mình, "Vương huynh tin tưởng Húc sao?"

Sở Mị Dạ gật gật đầu!

"Được!" Sở Húc Nhật giục ngựa xoay người "Húc phải người trở về Diêm thành điều binh trước! hội hợp với Vương huynh!"

Nhìn bóng dáng Sở Húc Nhật rời đi, Sở Mị Dạ cau mày, Tiểu Y! Thật xin lỗi, chỉ có thể giao người cho Húc vương! Trong Mặc thành trừ hấn ra Bồn vương không tin tưởng bất luận kẻ nào!

Sở Mị Dạ trở lại Sở vương phủ, thay khô giáp, triệu tập thị vệ bên trong phủ. Trình Ngự Thiên đi theo phía sau hấn.

"Uyên thành báo nguy! Đột Quyết xâm chiếm! Tình huống cụ thể không rõ, Bồn vương muốn lập tức chạy về Uyên thành! Các người ở lại vương phủ bảo vệ vương phi! Ngự Thiên! Người cũng ở lại!"

"Vương gia!" Trình Ngự Thiên muốn nói chuyện, bị Sở Mị Dạ cắt đứt.

"Thế cục Uyên thành hiện tại không sáng tỏ, Bồn vương không thể mang theo vương phi trở về mạo hiểm! Chờ chuyện bên kia giải quyết xong, Bồn vương lập tức trở về!"

"Tiểu Dạ!" thanh âm Thủy Liên Y truyền đến, nàng cắn môi nhìn Sở Mị Dạ mang áo giáp khô giáp uy phong lẫm lẫm.

Sở Mị Dạ quay người lại nhìn tiểu nữ tử hấn yêu lo lắng đứng ở phía sau hấn.

"Các người lui ra!" Sở Mị Dạ giải tán thị vệ, đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

"Tiểu Dạ! Vừa rồi chàng nói ta đều nghe được! Có phải chàng muốn bỏ ta hay không? Có phải chàng muốn rời khỏi ta hay không?" Nàng nắm chặt cánh tay của hấn, "Chàng không thể bỏ lại mình ta!"

Sở Mị Dạ ôm nàng thật chặt, "Chờ ta thắng lợi, sẽ tới đón nàng!"

Hiện tại thế cục Uyên thành không rõ, Đột Quyết đã man cuồng đại, đã sớm nhìn chăm chăm. Hôm nay thừa dịp hấn rời đi Uyên thành lại xảy ra chiến loạn, hấn sẽ không từ bỏ ý đồ!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y kề mặt trên ngực hấn, "Đẫn ta cùng đi!"

"Đưa ngốc!" Sở sờ tóc của nàng. "Tin tưởng ta! Không mất bao nhiêu ngày, ta sẽ trở lại đón nàng!"

"Không! Ta không muốn chàng tự đi! Ta không muốn!" Nàng mặc kệ, nàng chính là không nói đạo lý! Hấn muốn một mình đi đánh giặc ném nàng ở chỗ này. Nàng không muốn!

"Tiểu Y! Tin tưởng ta! Ta sẽ rất nhanh trở lại đón nàng! Ta sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng!"

Thủy Liên Y ôm hấn thật chặt, trong lòng tràn đầy không nỗi, giống như chuyến đi này, sẽ không còn gặp lại. Đánh giặc! Đó là chuyện rất tàn khốc, bóng đao bóng kiếm, binh tướng loạn lạc! Gió tanh mưa máu! Trời ạ! Chỉ là suy nghĩ một chút cũng khiến nàng rợn cả tóc gáy!

Sở Húc Nhật từ bên ngoài phủ đi vào, chiến bào trên người, mặt tà mỹ tuấn tú được khô giáp làm nổi bật cũng có khí phách không thể phai mờ!

"Vương huynh! Nên lên đường! binh tướng Diêm thành sẽ trực tiếp tới Uyên thành!"

Thấy Sở Húc Nhật, toàn thân Thủy Liên Y chấn động, nàng vẫn còn có chút e ngại hấn, không khỏi ôm Sở Mị Dạ chặt hơn.

Nữ nhân trước mắt tựa hồ càng xinh đẹp, trong lòng của Sở Húc Nhật có chút chua xót, nàng hoảng sợ nhìn hấn, việc hấn làm với nàng có phải quá tàn nhẫn hay không!

"Húc! Đệ đã đáp ứng Bồn vương cái gì?" Sở Mị Dạ nhìn đệ đệ mặc khô giáp, ánh mắt có chút bén nặng.

Cái gì? Sở Húc Nhật sững sờ.

Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y đi tới trước mặt của Sở Húc Nhật, "Đệ ở lại Mặc thành, thay ta. . . Chăm sóc nàng!"

A! Thủy Liên Y ngây ngẩn cả người! Bảo Sở Húc Nhật chăm sóc nàng? Tiểu Dạ nghĩ thế nào? Người nam nhân kia từng muốn cưỡng bạo nàng! Làm sao có thể chăm sóc nàng đây? Không khỏi nắm cánh tay Sở Mị Dạ, ánh mắt mang theo khẩn cầu nhìn hấn, dùng sức lắc đầu.

"Không được!" Sở Húc Nhật dẫn đầu ra tiếng.

Sở Mị Dạ nói nhỏ với hấn "Đệ đã đáp ứng ta chăm sóc nàng! Uyên thành không cần đệ đi! Chăm sóc nàng, quan trọng hơn lên chiến trường với ta nhiều lắm!" Cắn chặt hàm răng "Ta không muốn lúc ta rời khỏi, có người khi dễ nàng, bất kể là ai, bất kể quyền vị cao bao nhiêu, ai cũng không thể tổn thương nàng! Đệ nên biết!"

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y lắc đầu, "Đừng bỏ lại ta! Đừng ném ta cho người khác!"

Trong mắt Sở Mị Dạ có không nở, có bất đắc dĩ, ôm lấy nàng hung hăng hôn nàng. Hắn thật là muốn vĩnh viễn giữ nàng ở bên người, nhưng. . .!

Buông lỏng hai tay ôm nàng ra, đẩy nàng đến bên người Sở Húc Nhật.

"Húc! Chăm sóc nàng thật tốt, chờ ta trở lại!" Nói xong cũng không quay đầu lại lên ngựa. "Giá. . . ." Vó ngựa bay lên không, tuần mã trong nháy mắt bay nhanh, lưu lại bụi dày.

Hốc mắt Sở Mị Dạ trên lưng ngựa thấm ướt, thật xin lỗi Tiểu Y! Ta không thể quay đầu lại, thấy mặt chảy nước mắt của nàng, ta sẽ không chế không được bước chân ngừng đi tới! Thật xin lỗi! Tiểu Y! Chờ ta trở lại!

"Tiểu Dạ! Đừng bỏ lại ta!" nước mắt Thủy Liên Y chảy xuống, lớn tiếng la lên, đuổi theo về phía Sở Mị Dạ biến mất.

"A!" Ở trên bậc thang trước cửa vương phủ, nặng nề ngã xuống, đầu gối bị trầy, vết máu thấm đỏ váy.

Nàng giùng giàng bò dậy, tiếp tục chạy về trước, lại phát hiện cánh tay bị nắm chặt lại. Bàn tay Sở Húc Nhật giữ chặt cánh tay nàng!

"Buông ta ra! Để cho ta đi tìm hắn!" Thủy Liên Y giùng giàng, nước mắt rơi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Húc vương chiếu cố

Hai tròng mắt của Sở Húc Nhật tối sầm lại, "Nếu không muốn vương huynh bởi vì nàng mà phân tâm thì ngoan ngoãn nghe lời!" Trong giọng điệu của hắn có khí phách.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Sở Húc Nhật, Thủy Liên Y càng thêm lo lắng cho chuyện an toàn của Sở Mị Dạ.

"Tiểu Dạ có phải rất nguy hiểm hay không? Có phải hay không?" Lúc này nàng không sợ nam nhân đã từng thương tổn mình này, nàng chỉ muốn biết Sở Mị Dạ có an toàn trở về hay không.

Sở Húc Nhật gật đầu, Đột Quyết mấy năm nay vẫn luôn như hồ rình mồi, nếu không phải vương huynh vẫn trấn thủ ở Uyên thành, chỉ sợ sớm đã xâm chiếm rồi! Nay truyền đến ngàn dặm cấp báo, không biết bên kia xảy ra chuyện gì! Đầu Sở Húc Nhật có điểm đau, hắn cũng bắt đầu lo lắng.

Ngay cả Sở Húc Nhật đều lộ ra vẻ mặt như thế, xem ra Đột Quyết thật sự rất lợi hại! Sở Mị Dạ sẽ nguy hiểm? Thủy Liên Y lại giãy dụa, tưởng thoát khỏi tay hắn.

"Ta muốn đi tìm hắn! Buông! Sở Húc Nhật! Không nên đụng ta!" Nàng la to, đưa tới thị vệ bên trong phủ!

"Húc Vương?" Nhìn đến Sở Húc Nhật lôi kéo cánh tay của Thủy Liên Y, mặt Trình Ngự Thiên lộ vẻ khó xử! Tuy rằng Vương gia nói qua với hắn Húc Vương sẽ đến bảo hộ Vương Phi, nhưng tình cảnh này hắn giúp Vương Phi hay tùy ý Húc Vương đây?

"Trình tổng quản giúp ta!" Thủy Liên Y kêu to, xin Trình Ngự Thiên giúp đỡ!

Sở Húc Nhật đột nhiên cười tà "Nếu nàng không nghe lời, ta sẽ không khách khí với nàng!" Cánh tay giữ nàng dùng lực, kéo nàng vào trong lòng.

"Buông!" Thủy Liên Y phản xạ có điều kiện đưa tay ngăn trở hắn, lấy chân đá hắn! Người nam nhân này có bệnh! Tiểu Dạ mới vừa đi, hắn làm chuyện xấu khi dễ nàng!

Này là nữ nhân sao? Trên khuôn mặt anh tuấn của Sở Húc Nhật không hề phòng bị nàng cào bị thương, ngay lập tức mắt lộ ra hung quang.

"Nàng có phải không có việc gì nên tìm việc hay không?" Hắn hung thần ác sát hung hăng bắt lấy bả vai của nàng.

Đau! Thủy Liên Y nhủ vậy, nghĩ đến Sở Mị Dạ rồi đi, hiện tại trong lòng nàng đau, bả vai càng đau.

Thấy nàng chảy nước mắt xuống, Sở Húc Nhật buông lỏng tay ra!

"Khóc cái gì? Sở Vương là chiến thần! Nàng cứ ngoan ngoãn chờ tin tức tốt!" Thấy nàng nước mắt đầy mặt, trong lòng hắn thậm chí có một tia rung động! Con bà nó, hắn chưa từng bị nữ nhân cào thương sau đó còn vẻ mặt ôn hòa đối đãi như thế? Nếu không phải trước khi đi vương huynh giao phó cho hắn, hắn nhất định hung hăng đánh nàng!

Chiến thần? Thủy Liên Y dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, nhìn Sở Húc Nhật, trên mặt hắn có một vết cào rõ ràng. Không biết vì sao trong lòng nàng

sinh ra một tia áy náy!

Stop! Đối với nam nhân lưu manh biến thái vô sỉ đê tiện này áy náy cái lông a! Hắn đối với nàng như thế nào! Nhưng chàm nàng, khi dễ nàng, còn làm cho hoàng hậu đưa nàng đến Cảnh Luật viện chịu hình! Nàng nhất định phải hận hắn đến vĩnh viễn!

Nhìn đến biểu tình của Thủy Liên Y, một hồi áy náy một hồi vừa thâm thù đại hận, khoe miệng Sở Húc Nhật giật giật, tựa tiểu phi tiểu.

"Có muốn nhìn Vương huynh một chút không?"

"Ừ?" Thủy Liên Y vừa nghe đến chuyện có liên quan đến Sở Mị Dạ, lập tức quên mất mình muốn hận người nam nhân trước mắt này một đời một thế!
"Muốn!"

"Đi theo ta!" Sở Húc Nhật đi đến trước tuần mã của mình, "Lại đây!"

"Ừ!" Thủy Liên Y xách váy chạy tới.

"Vương Phi! Húc Vương!" Trình Ngự Thiên có chút khó xử!

Lúc này Thủy Liên Y căn bản không thèm nghĩ cái khác nữa, chỉ cần có thể để nàng gặp Tiểu Dạ, chẳng sợ chỉ là nhìn từ xa, nàng cũng thấy đủ!

"Lên ngựa!" Sở Húc Nhật đỡ lấy hông của nàng, dùng sức nâng lên, để nàng ngồi ở trên ngựa. Ngay sau đó hắn cũng tung người lên ngựa.

"Người!" Thủy Liên Y cảm thấy cái tư thế này thật không tốt! Nàng chỉ bị Sở Mị Dạ ôm qua như thế.

"Im miệng! Muốn gặp vương huynh đừng nói vô nghĩa!" Sở Húc Nhật phóng ngựa rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Trình Ngự Thiên cảm thấy là lạ! Chỉ là xem bộ dáng Húc Vương tựa hồ sẽ không làm hại Vương Phi! Sở Vương không phải đã nói để Húc Vương tới bảo vệ an toàn cho Vương phi sao! Hắn không cần quan tâm nhiều!

Sở Húc Nhật giục ngựa phi rất nhanh, nữ nhân trong ngực toàn thân đều tản mát ra mùi thơm ngát thân nhiên, một lần làm cho hắn mê muội! Chỉ là, lúc này chuyện trọng yếu nhất là mang nàng gặp vương huynh nhìn một cái.

Tuần mã bốn chạy ra Mặc thành, phi nhanh ở trên đường núi, theo đường nhỏ càng ngày càng không dễ đi, cây cối hai bên cũng ngày càng nhiều, ngày càng sum xuê.

"Chúng ta đi làm sao?" Thủy Liên Y phát hiện đây là đường núi, tuần mã mang theo hai người tựa hồ có chút lực bất tòng tâm.

"Núi Vô Nhai!"

"A?" Thủy Liên Y quay đầu, "Đi núi Vô Nhai làm cái gì?"

Nàng mạnh mẽ vừa quay đầu lại, cái trán trắng nõn vừa vịn đánh vào trên môi Sở Húc Nhật.

Nàng vội vàng truy vấn vì sao, không có phát giác mờ ám lúc này, trong lòng Sở Húc Nhật lại lộp bộp một chút.

"Đến rồi nàng sẽ biết!"

Lần trước cùng Sở Mị Dạ đi qua núi Vô Nhai, nhưng không phải con đường này!

"Sở Húc Nhật! Người có phải đi lầm đường hay không? Lần trước ta có tới rồi, không phải nơi này!"

"Nàng biết cái gì? Nữ nhân nên ngoan ngoãn nghe lời! Nơi này là con đường gần nhất, tuy rằng đi không tốt lắm!" Đường thật đúng là đi không tốt, thân thể tuần mã của hắn đều bị nhánh cây cào bị thương!

Nữ nhân! Thủy Liên Y cười nhạt!

"Không bằng chúng ta leo lên! Ngựa của người mang theo hai người chúng ta leo núi thực cố hết sức! Chúng ta giống như tàn bạo súc vật!" Thủy Liên Y phát hiện đường núi tựa hồ càng ngày càng không dễ đi! Nàng biết Sở Húc Nhật vì sao mang nàng đi vào núi Vô Nhai, bởi vì đứng ở đỉnh núi, có thể nhìn đến con đường đi Uyên thành! Nếu bọn họ nhanh đến nơi, mới có thể nhìn thấy bóng lưng của Sở Mị Dạ!

Leo núi? Ánh mắt của Sở Húc Nhật nhìn nàng không biết có phải là khinh bỉ hay không!

"Nàng làm được hả?" Hắn mở to mắt nhìn.

"Hay nói giỡn! Ta leo lên chạy xuống, ép buộc ba vòng cũng không có vấn đề gì!" Thủy Liên Y đẩy ra cánh tay hắn, trực tiếp từ trên lưng ngựa nhảy xuống đất.

. Sở Húc Nhật mí mắt run rẩy một chút, nữ nhân này!

Hai người từ đường núi leo lên phía trước núi, rốt cục tầm nhìn trống trải, đi tới bên bãi đất trống lần trước cùng Sở Mị Dạ tới, Thủy Liên Y thấy được tấm bia đá núi Vô Nhai.

"Nhìn bên cạnh! Đó là con đường đi thông Uyên thành! Hi vọng còn kịp!" Sở Húc Nhật chỉ hướng phương xa!

Thủy Liên Y nhìn về phía xa xa, nơi đó bụi đất cuộn cuộn, vó ngựa từng trận! Là quân đội Mặc thành! Là đại quân Sở Thánh Hạo cho Sở Mị Dạ.

"Tiểu Dạ." Hai tay Thủy Liên Y phóng tới bên miệng làm thành loa, lớn tiếng la lên "Tiểu Dạ! Tiểu Dạ." Tiếng la của nàng quanh quẩn ở trên đỉnh núi, lại bị thanh âm ồn ào của quân đội che dấu.

"Tiểu Dạ! Tiểu Dạ!" Từng tiếng la của Thủy Liên Y dần dần biến mất! Quân đội dưới chân núi dần dần đi xa, bóng người mơ hồ, từ trên núi cao nhìn sang, người lớn nhỏ tựa như bọ cánh cứng nho nhỏ! Cho dù Sở Mị Dạ thật sự xuất hiện căn bản cũng nhìn không tới người nào mới là hấn.

Quân đội đã đi xa! Lưu lại chính là vô biên vô hạn tro bụi! Bóng dáng của Sở Mị Dạ cuối cùng không có xuất hiện ở trong mắt Thủy Liên Y.

Vịn lên tấm bia đá núi Vô Nhai, phía trên kia có tên của hai người bọn họ. Môi Thủy Liên Y rung động, ánh mắt mơ hồ! Hai hàng nước mắt không bị khô chế chảy xuôi xuống dưới.

"Khi ngọn núi không có góc cạnh, khi nước sông không hề chảy,

Khi thời gian dừng lại, ngày đêm chẳng phân biệt được, ngày đó vạn vật hóa thành trống rỗng,

Ta vẫn là không thể cùng chàng chia tay, không thể cùng chàng chia tay,

Ôn nhu của chàng là chờ đợi lớn nhất kiếp này của ta!

Khi mặt trời không hề lên cao, khi địa cầu không hề chuyển động,

Khi xuân hạ thu đông, không hề biến hóa, khi hoa cỏ cây cối toàn bộ lụi bại,

Ta vẫn không thể cùng chàng phân tán, không thể cùng chàng phân tán,

Nụ cười của chàng là quyến luyến lớn nhất kiếp này của ta. . . . "

Sở Húc Nhật đứng ở phía sau Thủy Liên Y, nhìn bóng lưng mảnh mai của nàng, nghe tiếng ca tuy rằng run run lại êm tai của nàng, ánh mắt của hấn ám trầm! Trong lòng hấn trống rỗng!

Nữ nhân này thật sự yêu Vương huynh, đau thương của nàng làm cho hấn chấn động! Toàn thân nàng phát ra hư ảo, giờ phút này làm cho hấn cảm thấy nàng không thuộc về nơi này, giống như tùy lúc đều có thể biến mất.

Đưa hai tay ra, nhẹ nhàng khoác lên hai bờ vai suy nhược của nàng.

"Bài hát này thật dễ nghe!" Giọng điệu của hấn thực bình thản, không có tà khí như lúc trước.

Thân mình Thủy Liên Y run run, tựa hồ cảm giác hấn không có ác ý, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt xoay người lại!

"Nếu ngươi thích! Ta dạy cho ngươi! Chỉ là! Ngươi phải đáp ứng ta một cái điều kiện!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hấn đổi tính

Nhìn trên gương mặt tuyệt sắc của Thủy Liên Y còn có nước mắt chưa khô, lòng Sở Húc Nhật nhộn nhạo!

Nữ nhân này trời sanh họa thủy, không biết vì sao Vương huynh phải tới tìm mình chăm sóc nàng bảo vệ nàng? Chẳng lẽ không sợ hấn không nhận được ăn luôn nàng sao?

"Điều kiện gì?" Trên mặt hấn lộ ra nụ cười, nữ nhân này tựa hồ không có sợ hấn!

Thủy Liên Y háng giọng "Lúc Tiểu Dạ không có ở Mặc thành, ngươi có phải sẽ giúp ta giống như hấn nói?"

Sở Húc Nhật nhủ mày "Uh!"

"Điều kiện ta nói là: Ngươi phải bảo vệ ta không bị người khác tổn thương, ngươi cũng không được tổn thương ta, khi dễ ta!"

"Được!"

Cái gì? Thủy Liên Y thấy hấn sáng khoái đáp ứng như thế, ngược lại cảm thấy không thành thật.

"Ngươi đồng ý?"

"Chẳng lẽ nàng hi vọng Bôn vương không đồng ý?" Hấn đưa đẩy, "Hoặc là nàng hi vọng Bôn vương tổn thương nàng khi dễ nàng?"

"Miệng chó không mọc ra ngà voi!"

"Nàng mắng Bôn vương là chó?" Sở Húc Nhật cau mày, mặc dù hấn đáp ứng Vương huynh chăm sóc nữ nhân này, nhưng không có lý do chịu nàng nhục mạ.

Thủy Liên Y thấy hấn cau mày, trong nội tâm hồi hộp, Tam vương gia này hi vọng ái ố biến đổi thất thường! Sao nàng có thể coi hấn như người bình thường mà nói giỡn!

Thấy nàng tựa hồ có chút khản trương, Sở Húc Nhật cười!

"Mặc dù không gặp Vương huynh, nhưng nhìn dáng vẻ của ngươi tựa hồ khá hơn nhiều! Đi!"

Thủy Liên Y cuối cùng liếc mắt nhìn phương xa, đại đội nhân mã đã biến mất! Trong mắt lóe lên một tia mất mát.

. . . Ách! Đó là ai?

Xa xa một tuần mã màu đen đuổi theo đội ngũ phía trước, cả người mặc khôi giáp màu đen! Mặc dù không thấy rõ, nhưng Thủy Liên Y trực giác đó là người mình muốn gặp!

"Tiểu Dạ. . . !" Thủy Liên Y rón cổ họng hô to, "Tiểu Dạ. . . Lên đường xuôi gió. . . Bảo trọng a. . . !" Giọng thanh thúy của nàng vang trở lại giữa núi rừng, trên mặt lộ ra nụ cười, nước mắt chảy xuống lần nữa! "Tiểu Dạ. . . Trở về sớm chút. . . Ta chờ chàng. . . ! Tiểu Dạ. . . Ta. . . Yêu. . . Chàng. . . !" Từng tiếng la từ từ biến mất theo tuần mã đi xa.

Sở Húc Nhật thấy cô gái trước người, cả người run rẩy trượt ngồi dưới đất, nhẹ nhàng nức nở.

Trong lòng giống như bị thứ gì hung hăng đập, rất đau! Hấn cau mày che ngực, đau nhói đột nhiên xuất hiện khiến hấn phân biệt không ra mình có phải đau lòng vì nàng không! Hấn kinh ngạc phát hiện, mình giống như động lòng đối với nàng!

Thủy Liên Y khóc mệt, bóng dáng của Sở Mị Dạ đã sớm biến mất ở chỗ rất xa. Nàng đứng lên lau sạch nước mắt, phát hiện Sở Húc Nhật ngây ngốc đứng ở nơi đó.

"Cám ơn ngươi!"

Cái gì? Sở Húc Nhật sững sờ, không có nghe lầm? Nàng nói cám ơn hấn?

Hấn tà khí cười một tiếng "Không cần khách khí với ta!"

"Có tiến bộ! Không tự xưng Bôn vương!" Thủy Liên Y ranh mãnh cười.

Sở Húc Nhật sững sờ! Đúng a! Tại sao?

"Như vậy rất tốt! Thật ra thì giữa ngươi với người phải ngang hàng! Về sau! Ngươi nói thẳng ‘ta’ là tốt rồi! Thân thiện hơn so với ‘Bôn vương’!"

"Thân thiện? Ta cho là nàng hận ta đấy!" Hấn nhủ mày.

Nhìn khuôn mặt tuần tú và mị vẫn xuất hiện ở trong con ác mộng của nàng, nàng cũng nhủ mày, "Ta cũng cho là mình hận ngươi! Muốn hận ngươi mãi mãi, hận ngươi hận đến muốn giết chết ngươi! Nhưng, con người của ta luôn luôn không mang thù, chuyện đã qua nên quên cũng sẽ quên mất! Muốn hận lại không hận nổi!"

Hận mãi mãi? Sở Húc Nhật gạt mình bởi vì những lời này của nàng. Nếu như có thể bị nàng ghi ở trong lòng cả đời, hấn tình nguyện nàng hận mình.

"Lên ngựa?" Sở Húc Nhật nhìn nàng, nữ nhân này rất lợi hại, cứ thẳng hướng đỉnh núi, đó cũng không phải khuê tú nhà bình thường có thể làm được!

Thủy Liên Y nhìn con tuần mã kia "Đi trước đi! Để cho con ngựa đáng thương của ngươi nghỉ ngơi một chút!"

Sở Húc Nhật cười, sóng vai mà đi với nàng. Con ngựa rất có linh tính kia đi theo sau lưng của bọn họ.

"Này! Thủy. . . !" Sờ Húc Nhật chần chờ, hần không biết nên gọi nàng như thế nào! Sờ Vương phi? Thủy Liên Y? Vương tẩu?

Thủy Liên Y nhìn hần "Nếu như ngươi dùng tâm tình bằng hữu nói chuyện phiếm với ta, có thể gọi ta Tiểu Y! Nếu như mục đích không tinh khiết, xin không cần ra tiếng!"

Trong mắt Sờ Húc Nhật mang theo nụ cười "Không có mục đích không tinh khiết! Bỏn vương. . . Ta chỉ muốn Tiểu Y dạy ta "Khi ngọn núi không có góc cạnh!"

"Vậy thì không có vấn đề! Ta được xưng là thần ca! Sờ Húc Nhật, ta hát trước, ngươi học theo..." trong mắt Thủy Liên Y có ánh sáng long lanh "Khi ngọn núi không có góc cạnh! Khi nước sông không còn chảy nữa. . . !"

Ở bên cạnh của nàng, nghe tiếng hát của nàng, nhìn mặt nàng dấy lên linh động lần nữa, ở trong lòng Sờ Húc Nhật lại ấm áp! Hần không biết chính mình như thế nào! Mấy tháng gần gần đã thất lạc tim của mình!

Xuống núi, đi tới đường lớn rộng rãi bình thản.

"Lên ngựa! Trời sắp tối rồi!"

"Ừ!" Thủy Liên Y tự lên nhưng đạp vài cái đùi tuột xuống, cái trán lướt qua hắc tuyến. Thủy Liên Y vốn nhảy bèn, đổi thân thể lại thành đàn!

Sờ Húc Nhật vui vẻ cười, vịn nàng nhẹ nhàng nâng đỡ, đã đưa nàng lên lưng ngựa. Sau đó, hần cũng nhảy lên lưng ngựa.

"Sức lực của nam nhân cổ đại đều lớn!" Thủy Liên Y cảm thán. Suy nghĩ về mấy đồng nghiệp nam cùng phòng với nàng lúc trước, mỗi người đều chuyên chú trong việc trăng gió, thân thể yếu vô cùng, đi làm tám tiếng lại có hai tiếng vào toilet! Thận hử! Điều âm thầm mua thuốc bổ thận Uống....uống...ng!

"Cổ đại?" Sờ Húc Nhật cảm thấy kỳ quái với từ này của nàng!

A! Nói lỡ miệng rồi! Thủy Liên Y hi hi cười một tiếng "Ngươi coi như cái gì cũng chưa nghe được Haaa...! Ta cái gì cũng không nói!"

Hần nhú mày, "Được!"

Hôm nay Sờ Húc Nhật đổi tính rồi à? Chẳng những chuyện gì cũng đáp ứng, hơn nữa còn vô cùng có kiên nhẫn! Hôm nay thật khác mấy lần trước nàng gặp! Quả thật chính là quá không giống nhau!

"Sờ Húc Nhật! Ngươi không phải bị xuyên qua chứ?"

"Xuyên qua?" Hần càng thêm tò mò! "Cái gì là xuyên qua?"

"Bộ dạng ngây ngốc của ngươi thật đáng yêu!" Thủy Liên Y đột nhiên cười!

Sờ Húc Nhật cũng mới hơn hai mươi! Một tiểu đệ đệ! Nam nhân cổ đại xem ra trưởng thành sớm, thật ra thì sâu trong nội tâm vẫn còn non nớt! Một nữ nhân hai mươi bốn tuổi như nàng bị xuyên qua thân thể mười tám tuổi, nhưng, ở sâu trong nội tâm nàng vẫn là đại tỷ tỷ của hần!

Vừa nghĩ tới mình còn chiếm được tiện nghi! Thủy Liên Y càng cười vui vẻ hơn! Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc hồi hộp!

Sờ Húc Nhật nhìn mặt cười tươi đẹp của nàng, trong lòng ấm áp.

Nếu như có thể mãi nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng như vậy, hần hi vọng thời gian dừng lại!

"Ngươi có thể cười với ta! Ta rất cao hứng!" Hần không nhịn được để tay ở trên mặt của nàng.

Ừ! Thủy Liên Y có chút kinh ngạc.

"Ngươi đang vô lễ với ta!" Nàng đánh rưng tay hần, khôi phục dáng vẻ hung dữ.

Sờ Húc Nhật cười, Thủy Liên Y như vậy mới là Thủy Liên Y hần biết.

Cái gì? Hần làm gì cười vui vẻ như vậy?

"Ngươi cười cái gì?" Nam nhân này điên rồi! Bị người hung còn cười! Chẳng lẽ hần chuyển tính rồi hả? Thật nên hoài nghi hần bị xuyên qua!

Sờ Húc Nhật giục ngựa bay nhanh, ngựa chạy khiến Thủy Liên Y hét lên một tiếng ôm hông của hần.

Trên mặt của hần lộ ra nụ cười vui vẻ! Nụ cười sáng láng!

Nếu như thấy nàng chính là hạnh phúc, hần hi vọng vĩnh viễn gặp nàng.

Nếu như nghe được thanh âm của nàng chính là hạnh phúc, hẳn tình nguyện nàng rống hẳn máng hẳn.

Nếu như ở chung với nàng chính là hạnh phúc, hẳn hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thật muốn đi tìm hẳn

Đã nhiều ngày nay Sở Húc Nhật vẫn ở Sở Vương phủ, vì lúc đi Sở Mị Dạ phó thác, hẳn vậy mà phải bảo hộ nữ nhân này?

Hắn luôn thương tổn nữ nhân, thế nhưng lúc này muốn hẳn bảo vệ!

Trong bóng đêm, Sở Húc Nhật ngồi một mình trên ghế đá trong đình viện, nhìn ánh nến trong phòng Thủy Liên Y.

Bây giờ rồi mà nữ nhân này vẫn đốt nến đi ngủ, là sợ hẳn? Vẫn tưởng niệm vương huynh ngủ không được?

Nhớ tới chuyện mình đã làm với nàng, trong lòng Sở Húc Nhật có chút buồn phiền! Nếu hẳn không đối với nàng như vậy, nàng có thể yêu hẳn giống như vương huynh không? Đột nhiên có chút phiền chán, gãi gãi đầu, nhả lỏng mày! Hiện tại nghĩ những thứ này có ích lợi gì?

Thủy Liên Y nằm ở trên giường, thường thức một ngọc bội có hoa văn như nước gợn, đây là Sở Mị Dạ đưa cho nàng, xem như tín vật đính ước giữa bọn họ.

Bây giờ, không biết tình hình chiến đấu của Uyên thành thế nào? Hẳn hiện tại hẳn đã đến Uyên thành? Hẳn hiện tại tốt không? Có nguy hiểm hay không? Thủy Liên Y lòng nóng như lửa đốt, mỗi ngày đều mất ngủ.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh bụng tới bữa ăn khuya! Tiểu thư mấy ngày nay không ăn gì rồi, gầy yếu rất nhiều." Ăn một chút đi! Cái gì cũng không ăn, thân thể cũng chịu không nổi!" Tiểu Kinh có chút đau lòng nhìn Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y lắc đầu, "Tiểu Kinh! Ta thật sự không muốn ăn!" Ánh mắt trở nên ảm đạm, "Không biết hiện tại Tiểu Dạ thế nào? Ta thật lo lắng!"

Tiểu Kinh bồi nàng ngồi xuống, "Tiểu thư! Vương gia nhất định không có chuyện gì! Hẳn là chiến thần a! Bách chiến bách thắng! Công vô bất khắc! Tiểu thư! Yên tâm! Vương gia nhất định sẽ cười tuần mã khai hoàn trở về đón người!"

Thủy Liên Y nghe xong lời Tiểu Kinh nói, trước mắt hiện lên hình ảnh Sở Mị Dạ một thân áo giáp màu đen, anh vĩ bất phàm khai hoàn mà về! Hẳn cười Truy Tinh hướng nàng chạy băng băng! Nghĩ đến hình ảnh kia làm nàng rất vui vẻ rất ngọt ngào.

Nhìn Thủy Liên Y lộ ra tươi cười, Tiểu Kinh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tiểu thư! Ăn chút gì đi! Bằng không Vương gia trở về thấy ngươi trở nên gầy yếu, lại trách chúng nô tỳ a!"

"Tiểu Kinh! Ta ăn là được!" Thủy Liên Y cầm lấy đồ ăn Tiểu Kinh bụng tới.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh nhìn ngoài cửa sổ, "Tam vương gia ở bên ngoài!"

Thủy Liên Y theo cửa sổ Tiểu Kinh nhắc lên nhìn lại, trong đình viện Sở Húc Nhật ngồi trên ghế đá.

Nhìn mặt hẳn, tựa hồ cũng tiều tụy! Chẳng lẽ cũng đang lo lắng cho Sở Mị Dạ sao? Thân tình hẳn đối với Tiểu Dạ làm Thủy Liên Y thực cảm động, hẳn vì Tiểu Dạ phó thác trước khi đi, luôn ở Vương Phủ bảo vệ nàng. Tuy rằng hẳn từng thương tổn nàng như vậy, nhưng lúc này hẳn tựa hồ không phá hư, còn tồn tại nhân tính!

Thủy Liên Y xuống giường, phủ thêm một kiện áo choàng đi tới cửa.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh có chút bận tâm "Người không sợ Tam vương gia. . . .?"

Thủy Liên Y hướng nàng lắc đầu, "Không có chuyện gì!"

Nếu hẳn muốn khi dễ nàng đã sớm động thủ, còn chờ tới bây giờ sao!

Tiểu Kinh suy nghĩ một chút cũng đúng! Nếu hẳn muốn làm chuyện bất lợi với tiểu thư, cũng không đợi đến hôm nay.

Sở Húc Nhật đang lo lắng tình huống của Sở Mị Dạ, Uyên thành bên kia một điểm động tĩnh cũng không có, không biết xảy ra chuyện gì! Đột nhiên nhìn thấy Thủy Liên Y mở cửa phòng, đi tới.

Thủy Liên Y từng bước tiêu sái tới gần, ngồi đối diện Sở Húc Nhật, chống lại đôi mắt ưu sầu kia.

Khỏe miệng Sở Húc Nhật khẽ động, không kiềm chế được nở nụ cười!" Trễ như vậy, nàng dám một mình đi tới bên cạnh ta?"

Vừa nhìn thấy nụ cười của hắn, Thủy Liên Y vẫn khấn trương ôm chặt hai tay, sói dù sao cũng là sói, nuôi không quen!

"Người đã đáp ứng Tiểu Dạ, sẽ bảo hộ ta!" Trong mắt của nàng có kiên trì!

Sở Húc Nhật nhìn hai mắt tràn ngập tín nhiệm của nàng, thở dài, "Ừ! Ta đáp ứng vương huynh bảo hộ nàng! Cho nên sẽ không thương tổn nàng!"

"Người đang lo lắng cho Tiểu Dạ có phải hay không?" Nàng về mặt khấn trương.

"Nàng cứ nói đi?" Nhìn nàng đáng vẻ lo lắng, hắn thay vương huynh vui vẻ!

Thủy Liên Y đột nhiên bắt lấy cánh tay của hắn "Người cũng lo lắng hắn! Như vậy! Mang ta đi Uyên thành tìm hắn!"

Ách? Sở Húc Nhật sững sờ! Tiếp theo lắc đầu.

"Không được! Nơi đó rất nguy hiểm! Biết cái gì gọi là chiến tranh không?" Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt non mịn của nàng, "Người chết! Thi thể! Vô số bạch cốt xây thành nhân gian Địa Ngục! Nơi đó không phải địa phương nữ nhân có thể đi!"

Thủy Liên Y không e ngại ánh mắt của hắn, cùng hắn đối diện "Ta không sợ!"

"Ha ha." Sở Húc Nhật cười điên cuồng!

Đúng là khi yêu con người không sợ. "Nàng học vương huynh đi chết! Có biết vì sao hắn không nở nhưng vẫn muốn lưu nàng lại không! Bởi vì hắn sợ chính mình phân tâm!" Thấy khuôn mặt nàng có chút tái nhợt "Nếu hi vọng vương huynh bình an trở về, thì ngoan ngoãn nghe lời! Nàng là vương hậu của hắn! Nàng cứ ở lại Mặc thành, hắn nhất định sẽ đánh thắng trận!"

Nàng là vương hậu của Tiểu Dạ? Trong lòng Thủy Liên Y đau xót! Nàng hiện tại rất sợ a! Nhìn rất nhiều phim chiến tranh trên TV, nàng biết chiến tranh tàn khốc! Thân là thống lĩnh, nhất định sẽ đi đầu đầu tranh anh dũng! Trời ạ! Vậy có nhiều nguy hiểm a!

"Ta nhất định phải đi!" Cảm xúc của nàng trở nên phi thường kích động.

Sở Húc Nhật đột nhiên bắt lấy tay nàng, phi thường dùng sức!

"Nàng vẫn nên ngoan ngoãn chờ ở Mặc thành! Vương huynh rất nhanh sẽ trở về! Không cần vọng tưởng chạy tới tăng thêm gánh nặng cho Vương huynh!" Buông tay nhỏ bé của nàng ra, đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Húc Nhật rời đi, trong lòng Thủy Liên Y nảy lên tuyệt vọng! Nàng ngày càng lo lắng! Trong lòng luôn có dự cảm không tốt! Nàng muốn gặp Sở Mị Dạ! Nàng muốn đi bảo hộ hắn! Nàng muốn đi Uyên thành!

Thủy Liên Y trở lại phòng ngủ, bắt đầu sửa sang lại bọc đồ.

"Tiểu thư! Người muốn làm gì?" Tiểu Kinh nhìn Thủy Liên Y gấp quần áo, lại cảm theo bạc! Có chút bối rối rồi!

"Ta muốn đi Uyên thành tìm Tiểu Dạ!" Động tác của Thủy Liên Y cực nhanh sắp xong cái bọc nhỏ.

"Tiểu thư! Một nữ tử mềm yếu như người, không thể một mình đi Uyên thành! Tính cả Tiểu Kinh, hai người chúng ta làm sao có thể ngăn chặn xa xôi đuổi tới địa phương xa như vậy! Chỉ sợ chưa thấy được Vương gia, đã gặp mãnh thú hoặc giặc cỏ chiếm núi làm vua!" Tiểu Kinh bắt lấy cánh tay của Thủy Liên Y.

"Đừng rồi! Tiểu Kinh! Lời của muội nhắc nhở ta! Ta hẳn nên nữ giả nam trang!" Thủy Liên Y nhún mày "Nhưng quý phủ giống như không có nam trang thích hợp ta! Quên đi ta đi vào phòng Tiểu Dạ tìm một bộ mặc vào là được!"

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Tiểu Kinh bắt lấy cánh tay của nàng không buông! "Tiểu thư người đừng xúc động! Hiện tại cũng hơn nửa đêm rồi! Người không thể đi a! Người không biết cười ngạo, chỉ dựa vào đi bộ, chỉ sợ Vương gia đánh trận xong trở lại, người cũng không đi đến Uyên thành! Tiểu thư! Tiểu thư a!"

Lúc này trong lòng Thủy Liên Y không chứa nổi cái gì, trong lỗ tai cái gì cũng nghe không lọt! Nàng toàn tâm toàn ý nghĩ nhanh chút rồi Mặc thành đuổi tới Uyên thành!

"Tiểu Kinh! Muội nói ta cười ngạo đi, mấy ngày có thể đến?"

"Tiểu thư! Đừng nghĩ quá ngây thơ! Cho dù là ra roi thúc ngựa không hạ yên đuổi tới Uyên thành, cũng cần vài ngày, huống chi người không biết cười ngạo, hơn nữa thân thể mảnh mai, cần bản một tháng người cũng chưa đến được! Tin tưởng Tiểu Kinh! Ngoan ngoãn chờ đợi Vương gia khai hoàn trở về! Tiểu thư! Van cầu người! Nghe lời Tiểu Kinh đi!"

Thủy Liên Y đặt mông ngồi ở trên giường, ôm eo Tiểu Kinh, trên mặt lộ ra đau buồn, nàng sợ hãi! Thật sự rất sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Sự khác thường của thân thể

Thủy Liên Y giăng co hơn nửa đêm, rốt cuộc bỏ ý tưởng bỏ đi lúc nửa đêm sau khi được Tiểu Kinh khuyên can ngăn cản! Nàng quyết định chờ trời sáng mới rời đi.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào phòng, Thủy Liên Y mơ mơ màng màng rời giường, không biết vì ngủ không ngon hay suy nghĩ lung tung tạo thành, đầu của nàng lại mơ màng!

Liên tục mấy ngày nàng không cách nào ngủ, vừa nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện lên hình ảnh kinh khủng cả người Sở Mị Dạ đầy máu tươi, máu thịt lẫn lộn.

Tiểu Kinh bụng điểm tâm đi tới, nhìn mặt hơi tái nhợt của Thủy Liên Y, lập tức vịn nàng.

"Tiểu thư! Mấy ngày qua, ăn rất ít! Sao chịu được?"

"Tiểu Kinh! Ta cảm thấy rất khó chịu!" sắc mặt Thủy Liên Y tái nhợt, cả người vô lực, hơi hôn mê, trước mắt tối tăm.

"Tiểu thư! Người làm sao vậy? Đừng dọa ta!" Tiểu Kinh vịn nàng kêu to.

Trên môi Thủy Liên Y không có chút màu máu, "Tiểu Kinh. . ." Lời còn chưa nói hết nàng đã té xỉu trên giường!

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh sợ tới mức đặt nàng xuống, lập tức chạy ra khỏi gian phòng. "Có ai không! Tiểu thư té bất tỉnh!" Nàng hô to ở trong vương phủ, đã rồi rầm.

Sở Húc Nhật nghe được tiếng thét của Tiểu Kinh, y phục chưa mặc xong đã chạy tới đây, chạy vào phòng, thấy Thủy Liên Y té xỉu, sắc mặt hết sức khó coi, đôi môi cũng không có màu máu.

"Nàng thế nào?" Nhìn Tiểu Kinh, trong mắt của hắn có tức giận.

Tiểu Kinh sợ tới mức khóc thút thít "Ta cũng không biết, tiểu thư tỉnh lại đã nói không thoải mái, sau đó té bất tỉnh!"

Sở Húc Nhật sờ sờ mặt của Thủy Liên Y, phát hiện rất lạnh, tại sao có thể như vậy?

"Tiểu Kinh! Bảo Trình Ngự Thiên phái người đi tìm ngự y! Nhanh lên một chút!"

Ừ! Tiểu Kinh gật đầu, chạy ra khỏi phòng!

Nhìn Thủy Liên Y trên giường, trong lòng của Sở Húc Nhật rất phức tạp, bộ dáng này của nàng khiến hắn rất đau lòng!

Nhẹ nhàng cầm tay của nàng, "Biết không? Ta không biết từ lúc nào đã thích nàng! Nàng bảo ta làm sao bây giờ?" Đặt tay nàng trên bờ môi, nhẹ nhàng hôn. Trong mắt Sở Húc Nhật xuất hiện ôn tình đời này chưa từng có.

Không bao lâu ngự y đã chạy đến bắt mạch cho Thủy Liên Y. Tiểu Kinh và Trình Ngự Thiên ở ngoài cửa chờ.

Lão ngự y bắt mạch xong, gọi Sở Húc Nhật vào.

"Nàng rốt cuộc thế nào? Tại sao té xỉu?" Sở Húc Nhật hơi khàn trương, nói bảo vệ nàng, nhưng lại để cho nàng té xỉu.

Lão ngự y nhẹ giọng nói với hắn, "Bẩm Húc vương, cự thần chắn ra vương phi có hi mạch! Thời gian còn ít nên cũng không phải rất rõ ràng! Bởi vì thân thể suy yếu nghỉ ngơi không tốt, cho nên sinh ra hiện tượng bất tỉnh!"

Hi mạch! Sở Húc Nhật chấn động, nhìn Thủy Liên Y trên giường. Trong bụng nàng có xương thịt của Vương huynh?

"Húc vương! Vương phi chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe và tắm bổ tốt! Không có gì đáng ngại đâu!"

Đưa đi ngự y, Sở Húc Nhật bảo người ta đưa tới rất nhiều thuốc bổ, nếu như nàng thật sự mang thai, phải dưỡng thân thể thật tốt. Như vậy hắn mới không phụ nhờ vả của vương huynh.

Giống như đã ngủ rất lâu, Thủy Liên Y mở mắt, thấy gương mặt hơi bận tâm của Sở Húc Nhật ở trước giường.

Nàng thế nào? Tại sao cả người vô lực? Ngày hôm qua còn khỏe mà!

"Sao người ở chỗ này? Ta thế nào? Tiểu Kinh đâu?" Thủy Liên Y từ trên giường ngồi dậy, vẫn choáng váng đầu.

Sở Húc Nhật đỡ nàng "Mấy ngày nay nàng không ăn cái gì, lại không nghỉ ngơi tốt, thân thể rất suy yếu, nhất là. . ." Sở Húc Nhật nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, "Ngự y nói nàng đang có mang, vì đứa nhỏ trong bụng, nàng cần tâm bổ!"

Cái gì? Có thai? Thủy Liên Y sững sốt, che bụng, sao lại như vậy? Nhanh như vậy đã có bảo bảo?

"Ta sẽ bầm rở mẩu hậu! Dù sao cũng là huyết mạch hoàng tộc!" Sở Húc Nhật quyết định vào cung, mẩu hậu sẽ rất vui vẻ!

Trời ạ! Nàng sắp có bảo bảo? Bảo bảo của nàng và Tiểu Dạ? Thủy Liên Y tựa hồ có một cảm giác hạnh phúc! Lúc này quên mất chuyện muốn đi Uyên thành!

.....

Sở Húc Nhật đi tới Từ Ninh cung.

"Mẫu hậu!" Đi tới trước giường phượng của Thái hậu, Sở Húc Nhật ngồi ở bên giường.

"Húc nhi! Nghe hoàng hậu nói này mấy ngày con một mực ở Sở vương phủ? Có phải không tốt lắm hay không?" Thái hậu nhớ tới buổi sáng lúc hoàng hậu tới đây, gương mặt tức giận, nói Sở Húc Nhật không sợ lời ra tiếng vào cứ ở Sở vương phủ.

Trước mặt hiện lên gương mặt hay đồ kị của Ngọc Linh Nhi, Sở Húc Nhật cười khê "Mẫu hậu! Trước khi đi Vương huynh bảo ta giúp hấn chăm sóc vương phi của hấn!"

"Húc nhi! Đó dù sao cũng là nữ nhân của Dạ nhi! Con canh giữ ở bên cạnh nàng sẽ gây ra lời đồn!" Thái hậu biết Sở Húc Nhật cũng là người phong lưu hoa tâm, chỉ sợ mang đến ảnh hưởng không tốt.

"Mẫu hậu! Công đạo tự tại lòng người! Húc nhi chính trực không sợ gian tà! Chuyện đã làm sẽ thừa nhận, nhưng cũng biết cái gì nên làm và không nên làm! Nói cho mẫu hậu một tin tức tốt!"

"Hư? Tin tức tốt?" Thái hậu mỉm cười, "Nói nghe một chút!"

"Mẫu hậu! Thủy Liên Y đã có xương thịt của Vương huynh! Ngự y chẩn đoán có hơn một tháng rồi!"

"Thật?" Thái hậu đột nhiên có chút kích động! "Ai gia cho là lúc còn sống sẽ không nhìn được cháu ra đời! Đây thật là một chuyện tốt!"

Hoàng thượng Sở Thánh Hạo mặc dù có Tần phi đông đảo, cũng có quan hệ mập mờ cùng rất nhiều cung nữ, nhưng không để cho bất kỳ nữ nhân nào mang thai long chủng!

Sở Húc Nhật cũng nạp rất nhiều phi tử, nhưng vẫn không có hậu duệ!

Không nghĩ tới nữ nhân không được coi trọng này lại mang thai con của Sở Mị Dạ! Thái hậu thật thay đổi cái nhìn đối với Thủy Liên Y!

Thái hậu cao hứng vô cùng, thân thể bệnh lâu tựa hồ cũng khá rất nhiều, sắc mặt cũng bởi vì vui vẻ mà hồng hào không ít. Nàng cho là mình lúc còn sống, không ôm được con của ba người con trai! Nhưng Thủy Liên Y có thai khiến cho nàng tràn đầy hi vọng.

Kéo tay Sở Húc Nhật "Húc nhi! Mẫu hậu muốn gặp nàng một lần!"

"Mẫu hậu muốn gặp Thủy Liên Y?" Sở Húc Nhật sững sốt, "Mẫu hậu có phải đã tiếp nạp nàng hay không?"

Thái hậu gật đầu một cái "Tính cách của Dạ nhi mẫu hậu hiểu hơn ai khác, nữ nhân có thể làm cho hấn quý trọng nhất định có chỗ hay! Lần trước ở tiệc thọ ai gia đã gặp nữ tử kia, quả thật khác nữ nhân bình thường! Nàng có chỗ đáng yêu của nàng!"

"Mẫu hậu không ngại nàng đã từng luân lạc thanh lâu?" Sở Húc Nhật không nghĩ tới Thái hậu nhanh tiếp nạp Thủy Liên Y như vậy! Hấn cho là còn cần chút thời gian.

Thái hậu lắc đầu "Thôi! Dạ nhi cũng nói, đó là hấn tạo thành! Mẫu hậu lúc còn sống chỉ muốn ba người các con vui vẻ! Khụ khụ. . .!" Thái hậu thở hắt hên.

Sở Húc Nhật vỗ nhẹ nàng "Mẫu hậu, chờ thân thể của ngài khá hơn chút hãy triệu kiến nàng! Tính tình của nàng sợ khiến mẫu hậu tức giận!"

Thái hậu cười, "Nàng là cô gái cay cú sao?" Suy nghĩ một chút về tiệc thọ hôm đó. "Xem ra tính cách rất tốt!"

Sở Húc Nhật nhủ thầm "Tính cách rất tốt? Mẫu hậu! Về sau tiếp xúc với nàng nhiều, ngài sẽ biết!"

"Nữ tử mà Dạ nhi thấy hợp mắt! Tính tình chắc có không ít điều hay?"

"Đúng vậy! Mẫu hậu! Cay cú lại cố chấp!" Suy nghĩ một chút nàng đã từng bởi vì hấn mà bị tổn thương, Sở Húc Nhật hơi hối tiếc, "Nếu như nàng biết xu nịnh cũng không gặp rất nhiều tổn thương không đáng!" Không khỏi hơi lo lắng thân thể của nàng.

Thấy trên mặt Sở Húc Nhật lộ ra ôn tình và thương tiếc, Thái hậu cũng sốt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Mỵ*: *Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hoàng hậu phần nộ

Thái Hậu vỗ vỗ tay Sở Húc Nhật "Húc Nhi! Con nhiều phi tử như vậy, nhưng không thấy người nào sinh hạ con trai con gái cho con! Là con không đủ cố gắng sao? Hay bởi vì bởi ở bên người mẫu hậu mà lạnh nhạt các nàng? Húc Nhi! Hồi Triệu thành! Cho phi tử con sinh hạ con nối dòng!"

Sở Húc Nhật nở nụ cười, "Mẫu hậu! Chuyện của Húc Nhi coi như xong! Húc nhi không muốn làm cho con nối dòng trở thành công cụ cho những nữ nhân kia tranh thủ tình cảm! Nhi thần hướng tới loại cảm tình như phụ hoàng cùng mẫu hậu!"

Vuốt ve tóc nhi tử, trước mặt Thái Hậu ướt át "Một mình hấn cô đơn rất nhiều năm! Ai gia rất muốn đi bồi bồi hấn! Nếu mẫu hậu đi, các con không cần khổ sở! Thật sự rất nhớ hấn a!" Trước mặt Thái Hậu hiện lên khuôn mặt người yêu!"

"Mẫu hậu!" Sở Húc Nhật kêu to "Phụ hoàng hi vọng ngài sống thật tốt! Hấn sẽ bảo vệ mẫu hậu! Ngài không được có ý nghĩ như vậy nữa!"

Thái Hậu nở nụ cười, "Mẫu hậu còn muốn nhìn thấy con nối dòng của Dạ Nhi sinh ra, nhìn đến Húc Nhi tìm được nữ tử âu yếm! Sẽ không rời đi sớm như vậy!"

Sở Húc Nhật thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Mẫu hậu nghỉ ngơi! Húc nhi lui xuống trước!"

Ừ! Thái Hậu gật gật đầu, một bên cung nữ đi tới đắp chăn cho nàng.

Sau khi Sở Húc Nhật ly khai Từ Ninh cung, ở trên đường đụng phải cung nữ Tiểu Bình bên người Ngọc Linh Nhi.

"Húc Vương! Hoàng hậu nương nương tìm ngài đi Phụng Vũ cung có chuyện muốn nói với ngài!" Tiểu Bình ngăn ở trước mặt Sở Húc Nhật.

Sở Húc Nhật tà nịnh nở nụ cười một chút "Chuyển cáo Hoàng hậu nương nương! Bỏn vương còn có chuyện quan trọng! Ngày khác!" Đẩy Tiểu Bình ra lập tức rời đi.

Phụng Vũ cung!

"Cái gì?" Ngọc Linh Nhi kêu to, rút bệ ly trà trong tay.

Cung nữ Tiểu Bình cúi đầu.

"Người nói đều là thật sự?" Mặt Ngọc Linh Nhi có chút dữ tợn.

Vốn biết được Sở Húc Nhật tiến cung, nàng cho Tiểu Bình đi Từ Ninh cung vụng trộm tiếp hấn qua, nhưng Tiểu Bình lại mang đến một tin tức kinh trời.

"Nô tỳ không dám lừa gạt Hoàng hậu nương nương! Nghe Thái Nhi của Từ Ninh cung nói, hôm nay Húc Vương tiến cung nói cho Thái Hậu, nói Vương Phi của Sở Vương có thai rồi!"

"Húc Vương đâu?"

Tiểu Bình nom nớp lo sợ "Húc Vương bảo hôm nay có chuyện quan trọng! Ngày khác lại đến! Xuất cung đi rồi!"

Hừ! Ngọc Linh Nhi gạt đồ ngọc bên cạnh xuống, rơi trên mặt đất đập nát.

"Thủy Liên Y! Bỏn cung tuyệt đối không bỏ qua người!" Ngọc Linh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi. Có thai? Hừ!

Tiểu Bình giống như nghĩ tới điều gì "Đúng rồi nương nương! Nghe Thái Nhi nói, Thái Hậu muốn triệu kiến Thủy Liên Y tiến cung! Tựa hồ muốn ban thưởng danh hào cho nàng!"

Không thể! Ngọc Linh Nhi hai mắt sắc bén, nàng tuyệt đối không cho nữ nhân kia được ban thưởng! Nàng càng không cho nữ nhân kia có kết cục tốt! Sở Mị Dạ không thuộc về nàng, Sở Húc Nhật cũng không thuộc về nàng! Người không thuộc về nàng, nàng tuyệt đối không để cho nữ nhân khác chiếm hữu!

Sở Vương không thương nàng, nàng gả cho hoàng thượng. Nàng nghĩ Sở Mị Dạ nếu chường mắt nàng, cũng sẽ không coi trọng nữ nhân nào. Nhưng hấn coi trọng tiện nhân bị hấn tự mình đưa đến thanh lâu.

Vốn nghĩ chiếm được Húc Vương thương yêu, hai người mây mưa thất thường, đang thể hội vu son mây mưa! Thế nào thành Húc Vương cũng vì nữ nhân kia mà bất hòa với nàng.

Mà hoàng thượng đối với nàng chỉ là một thứ tiết dục mà thôi, không thương tiếc chút nào, chỉ một mực đòi lấy! Ở phía sâu trong nội cung, hoàng thượng không biết cùng bao nhiêu nữ nhân có danh phận vô danh phận cấu kết! Nàng mặc dù có danh phận hoàng hậu, đó cũng là nhìn cha nàng là tướng quân thống lĩnh quân đội.

Nàng thậm chí không mang thai một nam nửa nữ, chỉ có danh hiệu hoàng hậu.

Tất cả đều vì nữ nhân kêu Thủy Liên Y kia, chẳng những nhận được Sở Vương yêu, còn chiếm được Húc Vương yêu!

Trong lòng Ngọc Linh Nhi không ngừng vụn vụn lại vụn vụn, nàng không thể để cho Thủy Liên Y tốt được! Tuyệt đối không thể!

Hoàng thượng? Ngọc Linh Nhi nghĩ tới Sở Thánh Hạo! Nay Sở Vương ly khai Mặc thành, vì sao Sở Thánh Hạo còn chưa có động tĩnh? Chẳng lẽ có tân hoan mới nên quên mất nữ nhân kia? Không được! Nàng muốn đi nhắc nhở hấn sự tồn tại của Thủy Liên Y!

"Tiểu Bình! Theo bốn cung đi Mặc Dương cung!"

"Dạ nương nương!"

Ngọc Linh Nhi mang theo cung nữ Tiểu Bình bên người đi tới Mặc Dương cung!

Hoàng thượng Sở Thánh Hạo hạ triều trở về nhất định sẽ trong cung cùng nữ nhân mây mưa thất thường. Ngọc Linh Nhi dùng đầu ngón chân đều có thể dự đoán được! Chỉ là, hôm nay tựa hồ có chút không giống.

Cửa Mặc Dương cung mở ra, bọn thái giám cũng không ngăn trở.

Ngọc Linh Nhi đi đến bên trong, nhìn đến Sở Thánh Hạo ngồi ở trước bàn.

"Hoàng thượng!"

Sở Thánh Hạo nâng lên con ngaoi hẹp dài đen sáng, tà khí nở nụ cười "Hoàng hậu thật đúng là nóng vội!"

Ách. Ngọc Linh Nhi sửng sốt một chút "Linh Nhi không hiểu ý tứ của hoàng thượng!"

Mặt Sở Thánh Hạo chìm xuống, "Hoàng hậu chẳng lẽ không phải tới hỏi thăm vì sao còn chưa đi tìm nữ nhân của Sở Vương sao?"

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi đột nhiên cảm thấy có chút kinh hãi, vẻ mặt tất cả đều bị Sở Thánh Hạo nắm giữ... Làm cho nàng cảm thấy thực sợ hãi.

Sở Thánh Hạo đứng lên đi đến trước mặt nàng, một phát bắt được cổ tay nàng.

"A!" Ngọc Linh Nhi đau nhừ mày.

"Hoàng hậu! Trẫm muốn làm chuyện gì không cần ngaoi nhúng tay! Nếu ngaoi muốn ngồi vững vị trí hoàng hậu cũng đừng làm cho hậu cung chường khí mù mịt!" Ánh mắt Sở Thánh Hạo lạnh như băng!

"Hoàng thượng! Linh Nhi chỉ suy nghĩ vì hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi không biết Sở Thánh Hạo vì sao u ám như vậy.

Hừ Sở Thánh Hạo hừ lạnh một tiếng!

"Trẫm thích nữ sắc mọi người đều biết! Chỉ là, hoàng hậu cũng không nên biến chuyện mình thích nam sắc thành dư luận xôn xao! Nếu không, trẫm không tha cho ngươi!"

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi sợ tới mức bịch bịch quỳ gối trước mặt Sở Thánh Hạo, trong lòng bồn chồn! Hoàng thượng làm sao có thể nói ra lời như vậy? Chuyện của nàng, không nên bị phát hiện a!

Sở Thánh Hạo cười lạnh "Hoàng hậu, trẫm còn có chuyện muốn ngaoi làm!"

Ngọc Linh Nhi nom nớp lo sợ đứng lên, "Hoàng thượng có gì phân phó?"

"Trước tiên nói một chút về mục đích ngaoi tới!"

"Thái Hậu chuẩn bị phong hào cho Thủy Liên Y, bởi vì Nàng có con nối dòng của Sở Vương!"

Ánh mắt sắc bén của Sở Thánh Hạo chợt lóe, khóe miệng lộ ra cười lạnh.

"Ngày mai trẫm sẽ tuyên Thủy Liên Y tiến cung! Đến lúc đó, Hoàng hậu nương nương nên biết làm như thế nào?"

"Hoàng thượng! Húc Vương ở bên cạnh nàng! Chỉ sợ sẽ không cho nàng tự mình vào cung!" Hơn nữa trải qua sự kiện lần trước ở Cánh Luật viện sau, cơ hội cho Thủy Liên Y một mình vào cung chỉ sợ rất nhỏ! Sở Húc Nhật nhất định sẽ đi theo bên người!

Trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra hận ý, vừa nghĩ tới Sở Húc Nhật suốt ngày đi theo bên cạnh con tiện nhân kia, nàng hận không thể băm thây nữ nhân kia vạn đoạn. Quyên rũ mê hoặc người như vậy có thể thừa dịp Sở Vương không ở nhà, cấu kết Húc Vương tới giường hay không?

Sở Thánh Hạo nhìn mặt của nàng, "Trẫm thầm muốn có được cơ thể nữ nhân kia! Hoàng hậu chỉ cần phối hợp trẫm! Về phần Húc Vương! Trẫm sẽ cho hán nhìn thấy trò hay!"

Ngọc Linh Nhi gục đầu xuống "Hoàng thượng nói như thế nào, Linh Nhi tự nhiên làm theo! Nhưng nữ nhân kia đã có cốt nhục của Sở Vương! Nếu như bị Sở Vương biết, chỉ sợ sẽ "

Sở Thánh Hạo trừng mắt "Hoàng hậu cảm thấy trẫm sẽ sợ Sở Vương?"

"Linh Nhi không dám! Hoàng thượng là vua của một nước, tại sao có thể dè dặt Vương gia so với hoàng thượng!"

"Ngày mai! Hoàng hậu theo chỉ thị của trẫm làm!" Sở Thánh Hạo kéo Ngọc Linh Nhi nói nhỏ bên tai nàng .

"Hoàng thượng.!" Về mặt Ngọc Linh Nhi đột nhiên kinh hãi, sắc mặt tái nhợt.

"Nghe theo là được!" Sở Thánh Hạo về mặt sát ý, "Hoàng hậu cũng biết rồi! Nếu không đứng ở bên trẫm, như vậy chính là đứng bên tử vong kia!"

Môi Ngọc Linh Nhi run rẩy "Linh Nhi Tuân mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khô Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Là vu oan giá họa

Sáng sớm Thủy Liên Y mới vừa rời giường, chỉ thấy Tiểu Kinh chạy vào.

"Tiểu thư! Thái hậu cho đòi người vào cung!"

Thái hậu triệu kiến? Thủy Liên Y sững sốt một chút!

"Tiểu Kinh! Húc vương đâu?"

"Húc vương bị hoàng thượng triệu vào trong cung! Nghe Trình tổng quản nói, giống như có liên quan chuyện tình biên quan!"

"Tiểu Kinh! Tại sao Trình tổng quản chuyện gì cũng nói cho muội biết?" Thủy Liên Y nhướn mày, ranh mãnh hỏi.

Tiểu Kinh lập tức đỏ mặt "Tiểu thư! Người đừng cười người ta được không!"

Thủy Liên Y mang giày xuống đất, "Tiểu Kinh, giúp ta mặc đồ! Ta muốn vào cung gặp Thái hậu!" Thái hậu muốn gặp nàng, có thể là Sở Húc Nhật nói cho Thái hậu nàng có thai rồi?

Nếu nhắc tới biên quan, nhất định liên quan với Sở Mị Dạ, có lẽ có thể thăm dò tin tức Tiểu Dạ!

Thủy Liên Y thay y phục, trang điểm cẩn thận, nhìn người trong gương, nàng cảm thấy rất hài lòng. Máy ngày nay, vì xương thịt của mình, nàng ăn thật nhiều, sắc mặt không còn tái nhợt, nhìn thấy Thái hậu cũng sẽ không thất lễ. Hi vọng lưu lại ấn tượng tốt cho Thái hậu!

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh có chút bận tâm "Lại muốn vào cung? Chờ Húc vương trở lại hãy đi! Chuyện lần trước vào cung vẫn còn làm Tiểu Kinh sợ hãi!"

"Nha đầu ngốc! Như vậy sao được? Húc vương không biết khi nào mới có thể trở lại! Ý chỉ của Thái hậu, cãi lời là muốn chém đầu đấy!"

Tiểu Kinh bắt lấy tay của nàng "Tiểu thư! Không phải cãi lời! Là tối nay đi!"

Thủy Liên Y cười lắc đầu "Nếu như Húc vương không trở lại, ta không phải kháng chỉ sao? Yên tâm! Không có chuyện gì!"

Tiểu Kinh vẫn cảm thấy không yên lòng, suy nghĩ về vết thương Thủy Liên Y bị sau khi vào cung trở lại lần trước, nằng sợ.

"Tiểu thư! Ta và người cùng đi! Vị hoàng hậu nương nương kia không biết còn làm phiền người nữa không? Hơn nữa cũng không biết tính cách Thái hậu như thế nào? Ngộ nhờ gán một tội cho tiểu thư, thì phải làm sao?"

"Sẽ không! Yên tâm Tiểu Kinh! Húc Vương vào cung rồi! Hắn nói chuyện của ta cho Thái hậu rồi! Thái hậu chỉ muốn gặp ta! Đừng nghĩ đến chuyện xấu!"

Thủy Liên Y đi ra khỏi phòng, lên cỗ kiệu vào cung.

"Nếu như Húc vương về, nói một tiếng với hắn!" Trước khi Thủy Liên Y để màn kiệu xuống đã dặn dò Tiểu Kinh!

"Tiểu thư. . .!" Tiểu Kinh luôn cảm thấy trong nội tâm bất an. Nhìn cỗ kiệu càng ngày càng xa, nằng càng lúc càng hốt hoảng.

Cỗ kiệu đi rất lâu, Thủy Liên Y bị lắc lư muốn ói, đầu cũng hỗn loạn, cỗ kiệu rốt cuộc ngừng lại.

"Vương phi xin xuống kiệu!" Thủy Liên Y nghe được bên ngoài có thái giám kêu, vén màn kiệu lên đi xuống cỗ kiệu.

"Vương phi mời vào! Thái hậu chờ trong cung!" thái giám ngoài cửa mở cửa ra.

Thủy Liên Y bước vào Từ Ninh cung, phát hiện bên trong rất yên tĩnh.

Tại sao phải an tĩnh như vậy?

Từ Ninh cung to như vậy sao cả một cung nữ cũng không thấy?

Chậm rãi đi vào trong, thấy một phụ nhân xinh đẹp nằm trên giường phượng.

Thấy Thái hậu, Thủy Liên Y nhẹ nhàng quỳ xuống đất, "Thủy Liên Y thỉnh an thái hậu nương nương!"

Thật lâu, không có thanh âm.

"Thủy Liên Y thỉnh an thái hậu nương nương!"

Vẫn yên tĩnh!

"Thủy Liên Y thỉnh an thái hậu nương nương!" Nàng lại gia tăng thanh âm.

Tại sao Thái hậu không lên tiếng? Thủy Liên Y phát giác có cái gì không đúng! Lúc này Từ Ninh cung yên tĩnh đáng sợ, tại sao bên người Thái hậu một cung nữ thái giám cũng không có?

Thủy Liên Y từ từ đứng lên, nhẹ nhàng đi tới bên giường Thái hậu.

"Thái hậu nương nương!" Nàng nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, nhìn mặt tái nhợt của Thái hậu.

"Thái hậu nương nương!" Phát giác có cái gì không đúng, vỗ vỗ bả vai Thái hậu.

"A. . . " Thủy Liên Y hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống! Da Thái hậu tái nhợt, mặt không có chút máu! Toàn thân đã cứng ngắc.

Nàng run rẩy đặt ngón trỏ dưới mũi Thái hậu, không khỏi hít vào một hơi, sợ tới mức ngồi dưới đất, ngực kịch liệt đập phồng! Hô hấp cũng cảm thấy khó khăn! Thái hậu đã không có hơi thở! Chết. . . Rồi!

"Thái hậu nương nương!" Nàng hô to, hoảng sợ đứng dậy từ dưới đất, lật người Thái hậu qua, mặt hướng lên. Có lẽ còn có thể cứu?

Dùng đôi tay đè tim của thái hậu, không biết hữu dụng không, các biện pháp cấp cứu nàng chỉ biết một ít, đè tim là mấu chốt hồi phục trái tim. Có lẽ còn có thể cứu! Thái hậu! Thủy Liên Y vừa đè vừa vội vàng nhìn mặt tái nhợt của Thái hậu. Đây là mấu thân Tiểu Dạ, nàng sẽ không để cho mấu thân Tiểu Dạ chết như vậy!

"Tiện tỳ lớn mật!" Đột nhiên truyền đến tiếng la lớn, Thủy Liên Y quay đầu lại, phát hiện hoàng hậu Ngọc Linh Nhi đứng trước cửa cung!

Ngọc Linh Nhi nhanh chóng chạy đến trước giường, bắt lấy cánh tay Thủy Liên Y, quăng nàng lên đất. Nhìn Thái hậu trên giường, "Người dám mưu sát Thái hậu?" Ngọc Linh Nhi cắn răng nghiêng lợi, mặt sát ý nhìn nàng.

Thủy Liên Y che cánh tay bị đau, lắc đầu kêu to, "Ta không có! Không phải là ta mưu sát! Ta vừa tới mà thôi, thái giám phía ngoài có thể làm chứng! Ta tới đây, Thái hậu đã như vậy!"

Ngọc Linh Nhi đi tới trước mặt nàng bắt lấy cổ tay của nàng, hung hăng cho nàng một cái tát "Tiện tỳ! Còn dám phủ nhận! Ngươi vừa làm gì trên người thái hậu? Còn không thừa nhận ngươi giết Thái hậu!"

Vô duyên vô cớ bị nàng tát một cái, Thủy Liên Y tròn tròn cặp mắt, "Không phải ta làm! Thái hậu triệu kiến ta! Ta sao lại giết nàng!"

"Tiện tỳ! Mạnh miệng! Ngươi đâu! Bắt nàng lại cho Bồn cung!" Ngọc Linh Nhi gọi thị vệ hoàng cung tới. "Tiện tỳ này giết Thái hậu! Lập tức giam nàng lại!"

Thủy Liên Y bị bắt chặt, trên mặt lộ ra tức giận bất bình, không ngừng giãy giụa. "Không phải ta làm! Ta bị oan!" Đây rõ ràng là vu oan giá họa! Nàng bị người hãm hại rồi!

"Nhanh đi thông báo hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi nổi điên! "Thái hậu!" Nàng kêu khóc nhào tới trước mặt của Thái hậu.

Thủy Liên Y bị bọn thị vệ trong cung giữ, tâm đã nguội nửa phần! Hôm nay bị người bắt quả tang, cả một nhân chứng cũng không có, nàng làm sao giải hiềm nghi?

Rất nhanh, Sở Thánh Hạo chạy tới với đám thị vệ.

"Mẫu hậu!" Sở Thánh Hạo bịch quỳ gối trước giường Thái hậu, nắm tay Thái hậu, thấy Thái hậu đã không có hô hấp, không khỏi chảy nước mắt xuống.

Sở Thánh Hạo bảo người tìm đến ngự y, mấy ngự y chẩn đoán bệnh cho Thái hậu, đều bịch bịch ngã quỵ.

Thái hậu về cõi tiên!

Tất cả cung nữ, thái giám, thị vệ toàn bộ quỳ xuống đất.

Thủy Liên Y nghĩ vừa rồi cái bóng cũng không thấy, lúc này nên tới không nên tới đều xuất hiện! Khiến cho nàng có cảm giác bị tính kế!

Nhìn Thái hậu không có hơi thở trên giường, mặc dù mới gặp mặt lần thứ hai, nhưng trong lòng của nàng rất khó chịu. Phụ nhân xinh đẹp này là mẫu thân Sở Mị Dạ, coi như là mẹ chồng nàng, hơn nữa đối với nàng cũng không hà khắc! Nếu Tiểu Dạ ở chiến trường phía xa biết mẫu thân lên trời, nhất định đau đến không muốn sống!

Hốc mắt hơi nóng lên, chảy xuống một dòng nước mắt.

Sở Thánh Hạo xuống thánh chỉ, Hoàng thái hậu lên trời, cả nước bi thương!

"Mẫu hậu. . ." Bên ngoài cung truyền đến tiếng kêu to của Sở Húc Nhật. Một bóng lam xông vào Từ Ninh cung, thấy Thái hậu hoàn toàn không còn hơi thở trên giường, Sở Húc Nhật tròn to hai mắt, quỳ gối trước giường, gương mặt không dám tin!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Quạt gió thêm lửa

Làm sao có thể? Mới không bao lâu? Mẫu hậu sao có thể nói đi là đi rồi? Cơ thịt trên mặt Sở Húc Nhật run rẩy, hai mắt lộ ra bi thương.

"Mẫu hậu! Ngài đã đáp ứng Húc nhi.! Ngài đã đáp ứng Húc nhi phải sống thật tốt! Làm sao ngài có thể rời đi?" Sở Húc Nhật nhào vào trên người Thái Hậu.

"Ngài nói muốn nhìn thấy con nối dòng của vương huynh sinh ra! Ngài nói muốn nhìn thấy Húc nhi tìm được nữ tử âu yếm! Mẫu hậu!" Ôm lấy Thái Hậu khóc đến ruột gan đứt từng khúc, mặc cho ai cũng kéo không ra!

Ngọc Linh Nhi đột nhiên đi vào bên cạnh hắn "Thái Hậu bị tiện tỳ kia hại chết!"

Sở Húc Nhật ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng, theo ngón tay Ngọc Linh Nhi, nhìn đến Thủy Liên Y bị vài tên thị vệ bắt đi.

Thẳng đến lúc này hắn mới phát hiện, tại sao nàng lại ở chỗ này?

"Ngươi nói cái gì?" Hai mắt Sở Húc Nhật tròn tròn nhìn Ngọc Linh Nhi, hoàn toàn không tin tưởng.

Hắn đi vài bước đến trước mặt thị vệ, đẩy thị vệ ra, kéo Thủy Liên Y qua, "Các ngươi buông nàng ra!"

Ách! Ngọc Linh Nhi mất trọn tròn, Húc Vương lại ngang nhiên che chở con tiện nhân kia.

Thủy Liên Y bắt lấy quần áo của Sở Húc Nhật "Sở Húc Nhật! Ta thật không có giết Thái Hậu! Ngươi tin tưởng ta! Ta là bị oan uổng! Ta thật là bị oan uổng!" Cả người nàng run run, lúc này giờ phút này, Sở Húc Nhật là cây dù bảo vệ của nàng! Trừ hấn ra không ai sẽ vì nàng rửa sạch oan khuất!

Sở Húc Nhật bắt lấy tay lạnh như băng của nàng, phát hiện nàng ở run run, nữ nhân này sợ hãi!

"Ta tin tưởng nàng! Chỉ cần nàng nói không phải nàng làm! Ta sẽ tin tưởng nàng!"

"Không phải ta! Thật không phải!" Thủy Liên Y khóc, trời ạ! Lúc này nói cái gì cũng không bằng câu 'ta tin tưởng' ngươi trong miệng hấn, thật làm người ta cảm động!

"Húc!" Sở Thánh Hạo đột nhiên hô to." Nữ nhân kia giết mẫu hậu, ngươi lại che chở nàng?"

"Ta không có! Ta không có!" Thủy Liên Y lắc đầu kêu to, nước mắt trượt xuống, gắt gao bắt lấy cánh tay của Sở Húc Nhật, "Thái Hậu nương nương triệu kiến ta! Mọi người ở Sở Vương phủ có thể làm chứng! Sau khi ta tới không nhìn thấy người nào trong cung! Đi đến trước mặt Thái Hậu đã thấy nàng như vậy rồi! Ta thật không có làm!"

Hai mắt Sở Húc Nhật híp lại, "Thái giám cung nữ trong cung đâu?"

"Nô tài (nô tỳ) ở!" Một đám cung nữ thái giám bịch bịch bịch bịch quỳ trên đất.

"Lúc đó các ngươi ở đâu?" Giọng điệu Sở Húc Nhật lạnh như băng.

"Thái Hậu làm cho nô tài (nô tỳ) lui ra, nói muốn gặp Vương Phi của Sở Vương, không muốn có người quấy rầy!"

"Không bảo hộ Thái Hậu thật tốt! Toàn bộ các ngươi đều đáng chết!" Sở Húc Nhật lộ ra sát ý, Thái Hậu rời đi làm cho hấn điên cuồng!

Ngọc Linh Nhi đi đến trước mặt hấn "Húc Vương! Bệnh tình của Thái Hậu đã muốn ổn định rất nhiều. Nữ nhân này vừa xuất hiện, Thái Hậu liền.! Hừ! Sau khi bốn cung đến tận mắt thấy, nữ nhân này ở trên người Thái Hậu động tay chân! Rõ ràng là nàng hại chết Thái Hậu! Chẳng lẽ Bốn cung nhìn lầm sao?"

Ngọc Linh Nhi! Sở Húc Nhật nghiêng răng nghiêng lợi! Nàng hôm nay thị phi muốn cho Thủy Liên Y đeo lên tội danh sát hại Thái Hậu?

Cúi đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Thủy Liên Y, hấn không tin Thái Hậu là nàng hại chết! Thái Hậu nói tiếp nhận nàng rồi, còn cho triệu nàng vào cung, nàng tại sao có thể hại Thái Hậu. Nàng không phải loại nữ nhân này!

"Có lẽ các ngươi nhìn lầm rồi!" Giọng điệu của Sở Húc Nhật thật trầm thấp.

"Húc Vương!" Sở Thánh Hạo ra tiếng, "Ngươi lại tin tưởng nữ nhân này mà không tin tưởng hoàng hậu! Thân mình Thái Hậu ngươi cũng biết, đã muốn khá nhiều, nếu không phải nữ nhân này làm hại, Thái Hậu làm sao có thể tiên thăng?" Sở Thánh Hạo ở chỉ trích.

Về mặt Ngọc Linh Nhi đầy hận ý "Hoàng thượng! Con tiện nhân kia chính là phi tử của Sở Vương! Không biết Húc Vương vì sao khản trương như thế?"

Sở Thánh Hạo nhìn thoáng qua dung mạo tuyệt sắc của Thủy Liên Y, thân hình thướt tha, lúc này hoa lê đẫm mưa, đầy bụng uất ức, giống con thỏ nhỏ gặp rủi ro tránh ở dưới cánh chim của Sở Húc Nhật.

Cả người Sở Húc Nhật chấn động, Ngọc Linh Nhi tiện nhân này! Mắt hấn lộ sát ý nhìn hướng Ngọc Linh Nhi ở bên người hoàng thượng, châm ngòi thổi gió!

Thủy Liên Y nắm Sở Húc Nhật thật chặt, nàng biết, mình bây giờ bị người vu oan hãm hại, trừ bỏ Sở Húc Nhật căn bản không có người có thể giúp nàng! Nàng hiện tại trong bụng có cục cưng của Tiểu Dạ, nàng không thể bị oan khuất mà chết!

Rốt cuộc ai vì hại nàng mà ngay cả Thái Hậu cũng không buông tha? Đột nhiên trong lòng chấn động, ánh mắt liếc về hướng Ngọc Linh Nhi hận đến nghiêng răng với nàng! Trừ bỏ hoàng hậu, nàng nghĩ không ra người khác!

Hoàng thượng Sở Thánh Hạo nhìn Sở Húc Nhật che chở Thủy Liên Y, ánh mắt trở nên sắc bén.

"Húc Vương nếu quả thật muốn bảo vệ nữ nhân này, như vậy, cho dù là đệ đệ của trẫm, trẫm cũng không tha thứ!"

Sở Húc Nhật nhìn bộ dạng quyết tuyệt của Sở Thánh Hạo, trong lòng còn có chút cố kỵ. Bất kể như thế nào, hấn là vua của một nước, lời hấn nói chính là thánh chỉ, nếu hấn nhận định Thủy Liên Y hại Thái Hậu, vậy nhất định sẽ định nàng từ tội!

Thân thể nữ nhân bên cạnh run rẩy, nàng hiện tại có cốt nhục của vương huynh, hấn tin tưởng nàng sẽ không thương hại Thái Hậu! Nhưng làm thế nào mới có thể rửa sạch tội danh của nàng? Thế nào mới có thể chứng minh nàng trong sạch?

"Bắt nữ nhân này vào tù lao!" Sở Thánh Hạo ra lệnh một tiếng, thị vệ trong cung lao đến, bắt Thủy Liên Y đi!

"Hoàng thượng!" Sở Húc Nhật ra tiếng.

Gương mặt Sở Thánh Hạo lạnh lùng hoàn toàn không nhìn hấn. "Húc Vương! Chẳng lẽ ngươi muốn kháng chi?"

"Húc Vương!" Ngọc Linh Nhi kêu to ngăn ở trước mặt Sở Húc Nhật, ngăn cản hấn gây trở ngại bọn thị vệ lời Thủy Liên Y đi.

Nhìn Thủy Liên Y bị mang đi, Sở Húc Nhật nhíu mày "Hoàng hậu nương nương! Ngươi muốn can bôn vương?"

"Nữ nhân kia là hung thủ sát hại Thái Hậu! Ngươi đừng quên, nàng. Giết mẫu hậu của ngươi!" Ngọc Linh Nhi trừng mắt.

Sở Húc Nhật đối diện nàng "Hoàng hậu nương nương! Nàng căn bản không có lý do giết mẫu hậu! Mẫu hậu nói muốn triệu kiến nàng, cho nàng cái danh phận! Nếu ngươi là nàng, ngươi sẽ ngóc đầu giết Thái Hậu sao?" Lời này của hấn nói đến chính nghĩa, mặc dù đối với Ngọc Linh Nhi, nhưng cũng là nói cho Sở Thánh Hạo nghe!

Quả nhiên, Sở Thánh Hạo nghe xong, nhíu lông mày một chút.

Sở Húc Nhật nói tiếp "Bôn vương tới bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu nương nương nghe nói Thủy Liên Y có cốt nhục của Sở Vương, phi thường cao hứng! Nếu triệu kiến Thủy Liên Y tiền cung nhất định là chuyện tốt! Nếu phong hào cho nàng, nàng căn bản không có khả năng sát hại Thái Hậu! Đạo lý đơn giản như thế, chẳng lẽ còn không thể chứng minh nàng vô tội sao?"

Sở Húc Nhật.! Ngươi lại che chở cho con tiện nhân kia như vậy! Ngọc Linh Nhi ghen ghét nhìn Thủy Liên Y bị đưa đến cửa!

Thủy Liên Y nghe được Sở Húc Nhật bảo vệ nàng như vậy, cảm động đến nói không ra lời. Nàng thật không ngờ, Sở Húc Nhật sẽ nói ra lời như vậy!

Mẫu hậu hấn chết, nàng thậm chí còn là người hiềm nghi lớn nhất, nhưng hấn lại tin tưởng nàng như vậy!

Là thời gian nàng ở cổ đại quá dài sao? Nàng phát hiện mình thay đổi thật nhiều! Càng ngày càng đa sầu đa cảm rồi! Nay căn bản không phải là nàng trước kia! Bị người giá họa, nhưng ngay cả cơ hội giải thích biện bạch cũng không cho nàng!

Ngọc Linh Nhi chạy đến bên người Sở Thánh Hạo thổi gió. "Hoàng thượng! Một ngày không điều tra rõ ràng, thì không thể tha nàng! Mặc kệ Thái Hậu là ai hại chết, tóm lại cùng nàng không thoát được quan hệ! Vì sao nàng tới, Thái Hậu liền xảy ra chuyện đâu!"

Ánh mắt Sở Thánh Hạo híp lại một chút, "Người tới! Mời công tử Cận đến!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chính là muốn hại người

Cận thân y? Ngọc Linh Nhi sùng sốt một chút.

"Nữ nhân này! Tạm bắt giữ! Trước khi điều tra tìm hiểu rõ, không được rời hoàng cung nửa bước! Mang tới Lãnh Hương cung, nghiêm ngặt trông coi!" Sở Thánh Hạo hạ chỉ.

Bọn thị vệ mang Thủy Liên Y ra khỏi Từ Ninh cung.

Thủy Liên Y không nói gì cả, cho dù nàng giải thích cũng vô dụng! Nơi này có thể nói pháp lý sao? Nhìn Sở Húc Nhật, nhẹ nhàng cười với hấn, cảm ơn nhiều! Nói nhỏ ở trong lòng!

Sở Húc Nhật biết, ngay lúc này nói gì cũng vô dụng, hấn không tin Thủy Liên Y sẽ hại mẫu hậu, hấn nhất định sẽ cứu nàng ra ngoài!

Trên đường Thủy Liên Y bị mang đi, đâm phải một mỹ nam tử áo trắng đi tới!

Là hấn? Thủy Liên Y sùng sốt, nhưng lập tức bị mang đi, hai người lướt qua nhau!

Khi Công Tử Cận và nàng lướt qua nhau, chấn động trong lòng, vì sao nàng lại bị bắt?

Mỹ nam tử áo trắng cũng chính là Công Tử Cận, phiêu dật mà xuất trần đi vào Từ Ninh cung, thấy hấn đến, Sở Thánh Hạo đón.

"Công Tử Cận! Ngươi đã đến rồi!"

"Hoàng thượng!" Công Tử Cận bái kiến, bị Sở Thánh Hạo đỡ dậy. "Nghe tin dữ của thái hậu nương nương, Cận hết sức bi thống!" Trên mặt của hấn mặc dù còn rất lạnh nhạt, trong thanh âm lại tràn đầy đau thương.

Húc mắt Sở Thánh Hạo ướt át "Trẫm tìm người tới đây chính là muốn bảo người xem nguyên nhân mẫu hậu chết!"

Sở Húc Nhật cũng đi tới "Cận thân y! Nghe nói người là ân nhân cứu mạng của hoàng huynh, y thuật cao siêu!"

Công Tử Cận khiêm tốn lắc đầu một cái" Là hoàng thượng cất nhắc tể nhân! Nếu như có thể giúp đỡ hoàng thượng, là vinh hạnh của Cận!" Nói xong đi tới trước giường phượng của Thái hậu.

Nhìn kỹ Thái hậu, trong lòng của hắn có một cái kết luận!

"Như thế nào? Thái hậu chết thế nào?" Sở Thánh Hạo lo lắng hỏi.

Sở Húc Nhật cũng chờ hắn kết luận, Ngọc Linh Nhi bên cạnh càng thêm đuôi dài lỗ tai.

"Thái hậu bởi vì hít thở không thông đưa đến tử vong! Chỗ cổ họng có dấu tay rõ ràng."

Hít vào một hơi, gương mặt Sở Thánh Hạo sát ý, xoay người nhìn về phía Sở Húc Nhật.

"Húc vương còn có gì để nói! Chính nữ nhân đó hại chết Thái hậu!"

Cái gì? Công Tử Cận nhớ tới mới vừa đụng phải Thủy Liên Y, lại có liên quan với nàng? Vì sao nàng luôn có quan hệ với trong cung?

"Truyền lệnh xuống! Ba ngày sau xử tử, an ủi mẫu hậu trên trời có linh thiêng!" Sở Thánh Hạo tuyên bố thánh chỉ.

"Hoàng huynh!" Sở Húc Nhật kêu to "Căn bản không có chứng cứ là nàng làm!"

Sở Thánh Hạo vung tay lên, không muốn nghe nữa Sở Húc Nhật nói nữa.

"Húc vương! Trẫm không muốn nghe người cầu cạnh vì nữ nhân kia nữa!" Dứt lời vung ống tay áo lên rồi đi.

Ngọc Linh Nhi thấy thế đi theo, đi ngang qua trước mặt Sở Húc Nhật, đắc ý cười với hắn.

Công Tử Cận thấy thế cũng muốn rời đi.

"Cận thân y!" Sở Húc Nhật nắm ống tay áo hắn lại, "Có thể nhìn lại mẫu hậu hay không? Xem có đầu mối gì không! Ta không tin Thủy Liên Y giết mẫu hậu!" Ánh mắt hắn đầy máu.

Thủy Liên Y! Công Tử Cận nghe tên này, chấn động không dứt, thì ra nàng thật lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm, Thái hậu chết đi lại dính dáng với nàng?

Công Tử Cận rút tay áo khỏi tay Sở Húc Nhật, gạt đầu một cái, đi tới bên giường Thái hậu.

Cẩn thận kiểm tra thật lâu, chợt toàn thân chấn động, nâng tay Thái hậu lên.

Sở Húc Nhật thấy được, ở trong móng tay, có một chút da thịt dính máu.

"Húc vương, đây chính là đáp án! Trước khi chết Thái hậu cào rách da thịt người hại bà! Ta nghĩ, có thể giúp được người!" Nói xong cười, bỗng bênh rồi đi.

Mẫu hậu! Sở Húc Nhật nhìn mặt tái nhợt của Thái hậu, nước mắt trọt xuống.

"Húc nhi nhất định tìm được hung thủ, báo thù cho mẫu hậu!" Nhớ tới Thủy Liên Y, "Mẫu hậu! Húc nhi tin tưởng không phải nàng làm! Nàng yêu vương huynh như vậy sao có thể hại mẫu hậu?"

Quỳ gối trước giường Thái hậu, nắm tay lạnh ngắt cứng đờ của Thái hậu.

"Mẫu hậu! Nữ tử Húc nhi mến yêu chính là nàng! Húc nhi rất hi vọng ngài có thể tận mắt nhìn, nàng là cô gái thế nào! Nếu như thời gian có thể đổi ngược! Húc nhi nhất định ở bên cạnh mẫu hậu, quyết không để bất luận kẻ nào tổn thương mẫu hậu!" Sở Húc Nhật rơi nước mắt ở trên cánh tay cứng ngắc.

..... Tuyến phân cách tội ác.

"Cận thân y!" Ở bên ngoài đường đá Từ Ninh cung, truyền đến một thanh âm quẩn rũ.

Công Tử Cận quay đầu lại, phát hiện là cung nữ bên cạnh hoàng hậu! Nàng thấy hắn quay đầu lại, một đường đi chậm đi theo.

"Cung nữ tỷ tỷ có gì phân phó?" Công Tử Cận vô cùng khách khí.

Mắt Tiểu Bình luôn nhìn thẳng! Nàng chưa từng thấy nam nhân xinh đẹp như vậy ở Sở Mặc quốc! Hoàng thượng và hai vị Vương gia đã là nam nhân vô

cùng tuần lã, nhưng so với Cận thân y cũng không đẹp bằng! Một nam nhân có dung mạo tuyệt sắc hơn cả nữ nhân, đó là trình độ gì!

Tiểu Bình nuốt một ngụm nước bọt. "Hoàng hậu nương nương bảo Cận thân y đến Phụng Vũ cung có chuyện muốn nhờ!

Hoàng hậu nương nương có chuyện cầu xin hần? Công Tử Cận sững sốt một chút.

"Được! Phiền cung nữ tỷ tỷ dẫn đường!" Hần không kiêu ngạo không tự ti, mặc dù giọng nói lạnh nhạt, nhưng tao nhã lễ độ.

Đi tới Phụng Vũ cung, theo Tiểu Bình đi vào nội thất, thấy hoàng hậu Ngọc Linh Nhi phong tình vạn chủng đứng trước mặt của hần.

"Thỉnh an hoàng hậu nương nương!" Hần ôm quyền, Sở Thánh Hạo từng đáp ứng hần, trong cung cho dù nhìn thấy hoàng thượng cũng không cần đại lễ tham bái.

"Miễn lễ! Cận thân y!" Ngọc Linh Nhi giỡn đùa thân hình như rắn nước, đi tới trước mặt hần. Trước kia nàng đã nghe nói, hoàng thượng mang một vị thần y Công Tử Cận về trong cung, là một nam nhân tuyệt mỹ, hôm nay gặp mặt, thật sự quá cực phẩm luôn chứ ỉ! Sở Vương, Húc vương, nào có ai tuyệt mỹ như hần!

Thấy Ngọc Linh Nhi nhu tình tiến tới gần, Công Tử Cận lui về phía sau, trên người nàng có mùi thơm nồng đậm, lỗ mũi nhạy cảm của hần hơi không tiếp thụ nổi.

"Hoàng hậu nương nương có chuyện gì phân phó?"

Thấy hần tránh né, Ngọc Linh Nhi cho là hần xấu hổ, bị nàng hù sợ. Không khỏi càng thêm hăng hái! Mỹ nam tử này, nàng thật thích. Có lẽ Sở Húc Nhật cách xa, chính là để cho nàng tìm được mục tiêu kế tiếp, Công Tử Cận này nàng rất hài lòng!

"Chớ cách Bôn cung ngoài ngàn dặm! Bôn cung có chuyện muốn nhờ!"

Hoàng hậu có chuyện cầu xin hần? Công Tử Cận sững sốt!

"Hoàng hậu nương nương có việc gì phân phó cứ nói! Cận có thể làm được nhất định toàn lực làm!" Trên mặt lạnh nhạt của hần chỉ thấy phiêu dật không thấy tục trần, quả thật chính là nam tử giống thần tiên.

Ngọc Linh Nhi nhìn ngây người! Nam nhân này chỉ có ở trên trời a! Âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, nàng phát hiện mình hoàn toàn luống cuống! Nữ công thành không.

"Cận thân y! Không biết có loại độc được uống rồi có thể khiến người ta thống khổ vô cùng, nhưng không lập tức chết đi?"

Công Tử Cận sững sốt một chút, "Hoàng hậu nương nương muốn thử này?"

"Cận thân y! Thật khó khăn?" Ngọc Linh Nhi thấy hần không nói, cho là hần không muốn cho nàng. Chỉ là, loại về mặt rất đậm mực, không dục không cầu kia, thật khiến nàng rất trầm mê!

Công Tử Cận nhìn Ngọc Linh Nhi một cái, trong lòng mờ mịt trong suốt như suối nước không thấy một tia gợn sóng.

"Không khó!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 100: Đế vương Sở Thánh hạo

Lãnh Hương cung.

Thủy Liên Y ngồi trên giường lạnh lẽo, trên giường ngay cả chăn cũng không có, Lãnh Hương cung này chính là lãnh cung dành cho hậu cung phi tử phạm sai lầm!

Ôm bụng của mình, cực cung a! Không biết vận mệnh gì đang đợi chúng ta!

Lãnh Hương cung này đúng là rất lạnh, trừ bỏ thị vệ gác trước cửa cung, trong cung một người cũng không có!

Liên tục hai ngày, chỉ có cung nữ đưa tới đồ ăn thực lợn xộn, tuy rằng khó có thể nuốt xuống, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, nàng vẫn cắn răng ăn vào.

Hoàng thượng hạ chỉ, ba ngày sau xử tử nàng.

Trên mặt lộ ra cười khổ, Sở Mị Dạ ở Uyên thành xa xôi, chỉ sợ còn không biết Thái Hậu đã qua thế? Càng không biết nàng bị oan uổng thành hung thủ, lập tức xử tử!

Nàng thật sự không sợ chết, chính là không muốn để cho cốt nhục của mình và Tiểu Dạ bồi nàng cùng chết, lại cảm thấy bị oan uổng chết không cam lòng. Nàng không muốn oan khuất chết đi!

Đấu tranh ở cung đình cổ đại thật sự tàn khốc, nàng căn bản không phải người trong cung đình, cũng bị liên lụy vào, còn liên lụy một mạng của Thái Hậu!

Là ai ác độc như vậy? Chẳng lẽ là Ngọc Linh Nhi? Trừ bỏ nàng, không ai có thể hận mình như vậy?

Ngay lúc Thủy Liên Y suy đoán có phải Ngọc Linh Nhi hay không, thì đại môn Lãnh Hương cung bị mở ra! Thủy Liên Y nhìn về phía cửa.

Sở Thánh Hạo một thân long bào, đi đến.

"Các người đều ra ngoài!" Sở Thánh Hạo nói với thị vệ đi phía sau.

Nhìn Sở Thánh Hạo đi bước một tiêu sái đến gần nàng, Thủy Liên Y vô duyên vô cớ khẩn trương lên! Hoàng thượng này, nàng tới bây giờ cũng không cẩn thận quan sát, bởi vì trong mắt nàng trừ bỏ Tiểu Dạ của nàng, căn bản chưa từng nhìn thấy nam nhân khác.

Nhưng lúc này hẳn cho nàng cảm giác áp bách, làm nàng không thể không quan sát hắn.

Sở Thánh Hạo có thân thể cao lớn giống như Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật, tướng mạo anh tuấn bất phàm! Ánh mắt của hắn thoát nhìn càng dọa người, lực uy hiếp cũng rất mạnh! Dù sao cũng là vua của một nước, giờ tay nhắc chân đều có loại khí phách cùng lệ khí! Giết người trong vô hình! Hai tròng mắt hẹp dài kia có một cỗ tà mị, mỗi mòng biểu thị người nam nhân này vô tình! Theo tướng mạo nhìn lại hẳn không phải người tốt.

Thủy Liên Y ngồi trên giường, thấy hắn đến gần, có chút khẩn trương!

Nhìn thấy trên mặt tuyệt mỹ của nàng có một tia bối rối, trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra nụ cười tà mị! Nữ nhân này thật sự là báu vật, không riêng gì khuôn mặt xinh đẹp, dáng người còn tốt như vậy! Ánh mắt nhắm vào bộ ngực đầy đặn của nàng, hắn nuốt một ngụm nước bọt! Thân thể này không biết sau khi tiến vào sẽ tiêu hồn như thế nào!

Thủy Liên Y phát hiện trong mắt Sở Thánh Hạo có dục vọng càng ngày càng mạnh! Trong lòng nàng có dự cảm rất không tốt! Người nam nhân này một mình tiến đến nhất định không có chuyện tốt!

Sở Thánh Hạo đi đến trước mặt nàng, nhìn mặt nàng, vươn tay捏 người nàng.

"Hoàng thượng!" Thủy Liên Y ra tiếng đánh vỡ yên tĩnh đáng sợ trong phòng! Nàng tránh né bàn tay to của hắn, "Hoàng thượng tự trọng!" Lộ ra vẻ mặt cao ngạo! Hoàng thượng này không phải có ý đồ với nàng?

Sở Thánh Hạo lộ ra nghiền ngẫm! Nữ nhân trong cung hắn thấy nhiều rồi, từng người đều hận không thể làm hắn sủng hạnh. Hơn nữa người người cực kỳ cung kính, không có nữ nhân dám nói chuyện như vậy với hắn! Bao gồm hoàng hậu cũng không dám đối với hắn như vậy!

"Thủy Liên Y! Nàng có biết mình là tử tội hay không!"

"Hoàng thượng! Ta oan uổng! Ta bị người vu oan giả họa!" Thân mình Thủy Liên Y đứng thẳng lên, không muốn trước mặt hắn yếu đuối đi xuống!

Sở Thánh Hạo ngồi trên giường, độ cứng của giường làm hắn nhíu mày một chút.

"Trẫm không muốn nghe nàng giải thích! Nếu nàng muốn sống thì lấy lòng trẫm đi!"

Cái gì? Thủy Liên Y như bị sét đánh! Không dám tin nhìn Sở Thánh Hạo! Vị hoàng đế này lại dùng mạng đến lợi dụng mình!

Thấy bộ dạng ngạc nhiên của nàng, khóe miệng Sở Thánh Hạo chuyển động.

"Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời! Trẫm có thể lưu lại mạng cho nàng!"

"Người muốn thế nào?" Thủy Liên Y trừng lớn một đôi mắt trong suốt.

Sở Thánh Hạo vươn tay bắt lấy bả vai của nàng, kéo nàng vào trong lòng, ở bên tai nàng nói nhỏ "Đề trẫm xem công phu trên giường của nàng như thế nào?"

Thủy Liên Y hít sâu một hơi, gầy dựa trong lòng hắn.

"Buông! Hoàng thượng!" Giọng nói của nàng vội vàng xao động, cùi chỏ chống đối hắn.

Sở Thánh Hạo không nghĩ tới thân thể yếu ớt của nàng, lực lượng vẫn còn lớn, ngực bị nàng đụng đến tê rần, không khỏi nhíu mày. Năm hồng nàng trực tiếp ép nàng đến trên giường thô ráp.

"A!" Phía sau lưng đập rất đau, Thủy Liên Y nhú mày. Mình không phải xui xẻo như vậy chứ! Ngay cả hoàng thượng có vô số hậu cung mỹ nhân cũng muốn những chàng nàng!"Hoàng thượng! Buông!"

Sở Thánh Hạo đè trên người nàng, thân thể dưới thân mềm mại không xương như vậy, hương vị thơm mát sung sướng như thế!

Bởi vì thở dốc dồn dập, cao ngất đầy đà kia hơi hơi rung động.

Quả thật là báu vật!

Tay hấn chậm rãi đi tới gương mặt của nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Hấn đụng chạm như có như không, làm trên mặt Thủy Liên Y ngứa ngứa giống như bị con kiến bò đầy, cảm giác da gà toàn thân đều nổi lên.

Bây giờ nên làm gì? Nàng hoảng, không trấn định nổi! Nếu là lúc trước, nhất định sẽ cùng nam nhân đáng chết này liều mạng! Thà chết không theo! Nhưng Đấy mắt nàng nổi lên đau thương, trong bụng của nàng có cốt nhục của Tiểu Dạ! Nàng không thể để cho đứa nhỏ chết cùng nàng!

"Hoàng thượng.!" Khi ngón tay Sở Thánh Hạo vỗ về chơi đùa môi cánh hoa của nàng, muốn đưa vào trong miệng nàng, Thủy Liên Y kinh hô.

"Hoàng thượng! Như vậy rất không thú vị! Không bằng Tiểu Y nhảy múa vì ngài, hoặc là ca hát! Giúp hoàng thượng có nhã hứng!"

Nga? Sở Thánh Hạo không nghĩ tới nàng sẽ đưa ra đề nghị lúc này! Trên mặt lộ ra nghiền ngẫm! Hấn nhưng thật muốn nhìn một chút nàng xuất ra chiêu số gì.

"Tốt! Để trẫm nhìn một cái!"

"Hoàng thượng! Hai người chúng ta ở trong cung quá mức lạnh lùng! Không bằng hoàng thượng mang Tiểu Y ra ngoài đi dạo! Cảnh trí bên ngoài tốt như vậy! Nhất định có một phen phong tình khác.

Sở Thánh Hạo nhìn chăm chăm nàng một lát, ngay lúc Thủy Liên Y bị hấn xem đến lông tơ dựng đứng, hấn lộ ra ý cười.

"Tốt! Trẫm đi dạo cùng nàng!" Nói xong ôm lấy Thủy Liên Y xuống giường.

"Hoàng! Hoàng thượng! Như vậy đi ra ngoài không tốt lắm.!" Đương kim thiên tử ôm một người bị tình nghi giết người! Thật quý dị! Thủy Liên Y không muốn bị toàn bộ người Mặc thành biết!

Nàng là nữ nhân của Chiến thần Sở Mị Dạ, hiện tại nếu như bị hoàng thượng ôm đi ra như vậy, một người một ngụm nước miếng là có thể chết đuối nàng! Huống chi, hoàng thượng này muốn chiếm tiện nghi của nàng!

Sở Thánh Hạo ôm nàng mới phát giác, nữ nhân này quả thật là yêu nghiệt họa thủy, thân mình nhẹ nhàng ôm vào ngực rung động lòng người! Làm cho tâm thần hấn không ngừng nhộn nhạo.

"Hôn trẫm một cái! Trẫm để nàng xuống dưới!"

Hấn như thế nào không biết ghê tởm như vậy! Trong lòng Thủy Liên Y chán ghét, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra ngoài!

"Hoàng thượng! Ngươi thật xấu!" Cố ý giả bộ nũng nịu, nàng muốn ới rồi.

Đôi mắt hẹp dài của Sở Thánh Hạo tối sầm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng, đột nhiên cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không màu lại không vị

Ô. Thủy Liên Y thấy môi của hấn rơi xuống, cuống quýt tránh né, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng vào trong ngực của hấn, môi của hấn rơi vào khoe miệng của nàng!

Trắng mịn đến gần, khiến Sở Thánh Hạo không muốn ra khỏi căn phòng này, hấn không thể lập tức lấy hết y phục của nàng, ấn nàng ngã xuống giường hung hăng tiến vào nàng.

"Nàng thật thơm!" Hấn ngừng bước chân!

"Hoàng thượng! Khí trời bên ngoài có vẻ rất tốt!" Thủy Liên Y cảm thấy thân thể nam nhân này rất căng thẳng, tựa hồ mọi lúc sẽ bộc phát." Com ngon không sợ trễ! "Hoàng thượng!" Nàng tránh né mỗi rơi xuống của Sở Thánh Hạo, tìm đập thỉnh thỉnh! Không được! Hai người đơn độc ở chung rất nguy hiểm!

Sở Thánh Hạo đã bị mùi vị mát mẻ trên người nàng mê hoặc! Nữ nhân trước mắt khiến bụng dưới của hắn xông lên khí nóng, vật tượng trưng nam tính đã thức tỉnh.

"Để trăm hôn một cái trước!" Hắn cúi đầu hôn môi nàng.

"Đừng!" Thủy Liên Y vươn tay tâm ngăn trở môi Sở Thánh Hạo, "Hoàng thượng! Bây giờ sắc trời còn sớm, không bằng đi ra ngoài dạo!" Nàng khẩn trương đến lòng bàn tay đều là mồ hôi, giọng nói hơi run rẩy!

Trong lòng bị phần! Hiện tại nàng thật muốn chết đi cho xong! Vì sao phải khúm núm lấy lòng một nam nhân mình khinh thường như thế! Nhưng. . . Đưa bé làm thế nào? Nàng có thể mang theo cùng xương thịt của Tiểu Dạ an toàn rồi đi chỗ này sao? Nhưng nếu như mình thật bị tên hoàng thượng này cường bạo, còn mặt mũi nào đi gặp Tiểu Dạ! Nàng phải nghĩ biện pháp chạy thoát, không thể mặc người chém giết!

Nhìn nữ nhân trong ngực, trên khuôn mặt tuyệt sắc hiện lên ngưng ngững, Sở Thánh Hạo cười! Hắn cho tới bây giờ chưa từng kiên nhẫn với nữ nhân như thế! Dù sao nữ nhân này đã là miếng thịt trên thớt của hắn, thế nào cũng trốn không thoát đâu!

"Được! Trăm mang mỹ nhân ra ngoài đi dạo!"

Mỹ nhân! Thủy Liên Y nổi da gà đầy người.

"Hoàng thượng để Tiểu Y xuống có được hay không? Bị người thấy được, không tốt lắm!" Nàng cố làm vẻ mềm mại đáng yêu.

Sở Thánh Hạo đặt nàng lên đất, Thủy Liên Y thở phào nhẹ nhõm.

"Đi! Mỹ nhân!" Sở Thánh Hạo vươn tay ôm hông của nàng, khiến cả người Thủy Liên Y cứng ngắc.

Hai người đi ra khỏi Lân Hương cung, thấy bọn thị vệ thái giám canh giữ ngoài cửa ở một bên.

"Trăm muốn đi dạo một chút! Các người không cần theo!"

"Tuân chỉ!"

Thủy Liên Y thấy may mắn, nếu thị vệ của hắn đều không đi theo, tỷ lệ chạy trốn của nàng nhất định sẽ cao!

Xuyên qua đình đài lầu các tinh xảo đặc sắc, đi qua phong cảnh tươi đẹp, rừng cây suối nước trong suốt. Sở Thánh Hạo một mực bên cạnh nàng.

Thủy Liên Y không rảnh quan sát cảnh sắc tuyệt đẹp bên trong hoàng cung, trong lòng đang tính toán nên chạy trốn như thế nào.

Đi tới một rừng trúc xanh um tươi tốt! Không nghĩ tới trong hoàng cung còn có địa phương như vậy! Thủy Liên Y thấy rừng trúc sum xuê, không biết có thể thuận lợi chạy thoát hay không.

"Ừ. . .!" Không đợi nàng có hành động, cảm thấy eo bị ôm, Sở Thánh Hạo đã từ phía sau nàng dùng bàn tay ôm lấy eo nhỏ của nàng!

"Mỹ nhân! Người thích trăm cung chiều người ở trong rừng trúc sao?" Hắn chui đầu vào cổ của nàng, thở gấp ra khí thô khiến cả người nàng run rẩy.

Đáng chết! Nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp né ra! Hắn không thể gấp vậy!

"Hoàng! Hoàng thượng! Tiểu Y còn chưa chuẩn bị xong!"

"Mỹ nhân muốn chuẩn bị cái gì?" Sở Thánh Hạo có chút hăng hái!

Thủy Liên Y cảm thấy bàn tay bên hông mình càng ngày càng dùng sức, hơn nữa đã từ từ dời lên trên.

Ừ! Nàng cau mày, đầu ngón tay của hắn đã đụng chạm tới phần đầy đặn của nàng!

"Hoàng thượng. . . Không bằng! Tiểu Y chơi với người một trò chơi!" Nàng thiếu chút nữa hét chói tai ra ngoài, mau mau nghĩ ra biện pháp!

Ngón tay Sở Thánh Hạo đã cảm nhận được phần mềm mại, lúc này tâm thần nhận nhạo.

"Được! Mỹ nhân! Chơi trò chơi gì?"

"Hoàng thượng! Chúng ta chơi đoán chữ! Tiểu Y ra đề! Nếu như hoàng thượng đáp đúng, Tiểu Y hôn hoàng thượng một cái! Nếu như hoàng thượng đáp sai, sẽ phải. . . Cởi một món y phục!" Thủy Liên Y âm thầm cầu nguyện.

Sở Thánh Hạo lộ ra nụ cười tà "Tựa hồ rất thú vị!"

"Hoàng thượng nghe cho kỹ! Có gió bất động không gió động, bất động không gió động có gió. Xin hoàng thượng đoán là vật gì!" Thủy Liên Y ngừng thở! Bàn tay to của hắn vẫn còn ở ngang hông mình, hiện tại nàng không dám lộn xộn xuống.

Sở Thánh Hạo suy nghĩ hồi lâu, hơi cau mày, là cái gì?

Thủy Liên Y mừng thầm "Nếu như hoàng thượng không biết, như vậy sẽ phải cởi quần áo! Nói chuyện phải giữ lời!"

Lúc này một cơn gió nhỏ thổi qua, lá trúc trong rừng trúc rào rạc vang không ngừng.

Sở Thánh Hạo đột nhiên cười "Mỹ nhân! Chẳng lẽ vật người nói là cây quạt?"

Mẹ nó! Đầu óc của đế vương có đại quả thật không tầm thường! Hắn có thể nghĩ ra được!

Thủy Liên Y muốn lừa gạt hắn nói không đúng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không quá thỏa đáng, ngộ nhờ hắn hỏi đáp án chính xác là cái gì chứ? Nàng nên trả lời như thế nào? Thời khắc mấu chốt, nàng hoảng loạn!

Đột nhiên lộ ra nụ cười nịnh nọt "Hoàng thượng thật thông minh!"

Sở Thánh Hạo nhíu mày, "Mỹ nhân có phải nên hôn trầm một cái hay không!"

Thủy Liên Y cảm thấy phải mau chạy trốn, "Hoàng thượng! Ngài buông hông của người ta ra trước! Tiểu Y không hôn được!"

Tay Sở Thánh Hạo đột nhiên buông ra, khiến Thủy Liên Y thở ra một hơi. Nàng hơi kỳ quái, Sở Thánh Hạo thân là một đại nam nhân, trên người thậm chí lại có một mùi nhân nhát! Chỉ là, đó không phải trọng điểm nàng quan tâm, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu của nàng là chạy đi! Điều chỉnh tốt về mặt, xoay người lộ ra nụ cười nịnh nọt! "Hoàng thượng! Ngài . . . Trước tiên nhắm mắt lại!"

"Nhắm mắt?" Khóe miệng Sở Thánh Hạo khẽ động một chút, nữ nhân này thật rất nhiều trò, chỉ là, hắn cảm thấy rất mới mẻ, rất có ý tứ!

"Hoàng thượng! Người ta ngưng ngừng!" Thủy Liên Y giả bộ cười với hắn, hai mắt thật to còn nháy nháy!

"Được!" Sở Thánh Hạo nhắm hai mắt lại, hắn còn chưa có thử được nữ nhân hôn như vậy!

Nụ cười của Thủy Liên Y dần dần biến mất, nàng muốn bỏ chạy! Nhẹ nhàng xoay người, lấy một tốc độ cao xông ra, ngoao. . . phi thân chạy đi.

Ừ. . . Đột nhiên cả người vô lực, hai đầu gối hư mềm lão đảo một cái, té nhào xuống đất.

Thủy Liên Y thất kinh, tại sao như vậy? Tại sao nàng không còn hơi sức? Hơi sức toàn thân giống như bị đột nhiên rút sạch.

Tiếng xào xạc của chân đạp trên cỏ truyền đến từ sau lưng. Thủy Liên Y té nhào xuống đất, cả hơi sức bỏ dẫy cũng không có.

"Mỹ nhân! Thế nào? Có phải cả người vô lực hay không?" thanh âm Sở Thánh Hạo truyền đến trước nàng, Thủy Liên Y nhìn thấy giày hắn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn ngồi chồm hổm xuống nhìn nàng.

"Người. . . Ta thế nào?" Thủy Liên Y biết mình mắc bẫy của hắn rồi!

Sở Thánh Hạo ôm lấy nàng, "Mỹ nhân! Trên áo khoác của trẫm có một loại bột không màu không vị, đựng phải thân thể nữ nhân, có thể tạo ra một loại hương! Tiếp theo sẽ khiến người suy yếu, vô lực, không có bất kỳ năng lực phản kháng! Mỹ nhân! Vừa rồi có ngửi thấy được mùi thơm hay không?"

"Thật hèn hạ!" Thủy Liên Y cắn môi, thì ra mùi thơm này là thuốc mê! "Người. . . Có thể thả ta hay không?" Mang theo một tia khẩn cầu "Ta là vương phi của Tiểu Dạ! Người không thể chạm ta!"

Mặt của Sở Thánh Hạo tối tăm xuống, đặt nàng ở trên thảm cỏ.

"Mỹ nhân! Nàng còn thiếu trầm một cái hôn!" Sở Thánh Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, cúi người xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khô Năm Quỳên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: So với mì được còn quyến rũ hơn

Không cần! Không thể! Thủy Liên Y muốn giãy dụa, muốn cự tuyệt, nhưng một chút khí lực cũng không dùng được! Không chỉ như thế, thân thể của nàng trở nên nóng quá, tựa như trước kia trúng mì được giống nhau.

Trong lòng lộp bộp! Biết mình không chỉ trúng mê được, hơn nữa còn là mị được rất lợi hại.

Hiện tại nàng sắp bị lạc tâm trí của mình, bắt đầu bức thiết hi vọng có nam nhân có thể đến an ủi, dựa vào thân thể của hắn! Muốn trước khi mình hoàn toàn sa đoạ kết thúc xong cái mạng này, nàng không thể bị nam nhân khác cưỡng! Thủy Liên Y muốn thừa dịp mình có một tia lý trí, cắn lưỡi tự sát.

A.

Môi nóng rực của Sở Thánh Hạo đi vào trên môi của nàng, sau khi mút thỏa thích, rốt cuộc không thả ra, làm cho nàng ngay cả năng lực cắn lưỡi cũng không có!

Nàng thật sự rất ngọt, cánh môi lạnh lẽo làm cho hắn muốn ngừng mà không được, hắn không thể ăn nàng vào trong bụng! Mà hô hấp của nàng càng ngày càng dồn dập, hơi thở ra càng ngày càng nóng, môi vốn lạnh lẽo cũng bắt đầu nóng rực lên.

Thân thể nàng nhu nhược không có một tia khí lực, mềm nhũn nằm ở trên cỏ. Cảnh trí như vậy quả thật rất đẹp!

Mang theo một tia thường thức, ngón tay thon dài của Sở Thánh Hạo đi vào lồng ngực của nàng, từng chút túm mở vạt áo của nàng.

"Không. Không cần!" Tay Thủy Liên Y nâng lên, muốn ngăn cản, lại bị Sở Thánh Hạo Chop trong tay vuốt ve.

"Mỹ nhân! Trẫm nghĩ hết biện pháp như vậy cũng là muốn có được nàng! Nàng quả thật là họa thủy! Mê người như vậy! Câu hồn như vậy!" Sở Thánh Hạo tà nịnh xé mở áo của nàng, đẩy đà của nàng ở dưới áo ngực hơi hơi rung động.

Hắn nghĩ hết biện pháp để có được nàng? Thủy Liên Y giật mình, chỉ là, môi của hắn một chút dờn xuống, làm cho nàng hoảng sợ. "Không cần!"

Nước mắt rơi xuống, nàng không nên muốn chạy trốn, nàng hắn nên sớm kết thúc tính mạng của mình! Nay bị hắn lăng nhục, nàng nên làm cái gì bây giờ? Thân mình vô lực như vậy, lực ý chí cũng chậm chậm biến mất! Lúc này nàng so với con cá sống trên thớt gỗ còn đáng thương hơn, ngay cả năng lực giãy dụa đều không có!

Lê hoa đái vũ! Thật là có một phong vị khác! Sở Thánh Hạo thường thức đau thương, bắt lực của nàng giống như thường thức một bức họa xinh đẹp. Bàn tay to vuốt ve hai má trắng nõn như sữa của nàng, trắng mịn ở tay làm cho hắn yêu thích không buông tay!

"Mỹ nhân! Khóc cái gì? Trẫm nhất định có thể làm nàng vui vẻ hơn so với Sở Vương!" Hắn cũng không sót ruột muốn nàng, hắn chờ đợi mị được phát tác trong cơ thể nàng, chờ đợi nàng khóc khản cầu hắn đến muốn nàng! "Năng lực của trẫm nam nhân khác không thể sánh bằng! Mỹ nhân! Nàng bây giờ có muốn nam nhân đến bỏ khuyết hư không của nàng?"

Bên tai truyền đến lời nói tà nịnh của nam nhân, lực ý chí tựa hồ càng ngày càng yếu! Trong ý nghĩ của Thủy Liên Y là một mảnh mơ hồ, dần dần một bóng người xuất hiện trước mặt nàng. Tóc đen như mực, mắt như sao lạnh.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y xuất hiện ảo giác, nam nhân ở trước mắt biến thành Sở Mị Dạ nàng yêu nhất! Thế nào lại là Tiểu Dạ! Hắn không phải đi Uyên thành sao? Hắn tới cứu mình! Khóe miệng lộ ra một chút tươi cười "Tiểu Dạ!"

Đôi mắt của Sở Thánh Hạo tối sầm xuống, nàng gọi mình Tiểu Dạ? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như sương mù của nàng, ánh mắt hư vô mờ mịt, tựa hồ nhận lầm người? Thuốc này cũng thật mạnh, đến vừa nhanh lại mãnh liệt còn có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác.

"Mỹ nhân! Có phải hiện tại thực hi vọng trẫm đến sủng hạnh nàng hay không?"

Thủy Liên Y cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không ngừng liếm môi.

Bụng dưới có một cỗ nhiệt lưu thổi quét mà đến. Nàng thật khó chịu, ngay lúc này phi thường hi vọng bị Sở Mị Dạ tới yêu thương.

"Tiểu Dạ! Ta thật khó chịu! Giúp ta một chút!" Nàng bắt lực dùng tay nhỏ bé bắt lấy cổ xanh, nóng rực trong cơ thể làm cho nàng phi thường thống khổ. Thân thể không ngừng vặn vẹo!

đã che chắn

Tươi cười ở khóe miệng sâu sắc thêm, Sở Thánh Hạo phủ ở trên người nàng, cúi đầu hôn nàng, cắn cắn môi nàng, mút lấy hương thơm của nàng, đầu lưỡi cạy mở môi cánh hoa đi vào trong cái miệng nhỏ của nàng cùng đầu lưỡi nàng dầy dụa

đã che chắn #!

Thân thể Thủy Liên Y bị dục hỏa đốt cháy hầu như không còn! Hiện tại nàng khát vọng! Trong thân thể thật hư không!

"Tiểu Dạ.!"

"Trẫm đến thỏa mãn nàng!"

đã che chắn

..... Rồi rầm phân cách tuyến.

Phượng Vũ cung!

Hoàng hậu Ngọc Linh Nhi cầm một gói gì đó trong tay, nhìn đồ trong tay, trên mặt của nàng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý!

"Ngọc Linh Nhi!" Ngoài cung đột nhiên truyền đến hô to.

Nghe tiếng hô như thế, Ngọc Linh Nhi kích động giấu đồ trong tay vào trong tay áo.

Gương mặt Sở Húc Nhật bình tĩnh xông vào, thị vệ phía ngoài và thái giám như thế nào cũng không ngăn được hắn!

"Húc Vương?" Ngọc Linh Nhi có chút giật mình, nhìn đến tức giận trên khuôn mặt tuần tú của Sở Húc Nhật! "Tất cả các người lui ra!" Nàng mệnh lệnh bọn thị vệ trong cung rời đi.

Nhìn đến đám người kia lui ra ngoài, trong Phượng Vũ cung chỉ có hai người bọn họ. Sở Húc Nhật một phát bắt được cổ tay Ngọc Linh Nhi.

"Thủy Liên Y ở nơi nào?" Về mặt hấn hung ác!

"Húc Vương!" Ngọc Linh Nhi buồn bực! "Húc Vương chẳng lẽ quên mất, Thủy Liên Y bị giam giữ ở Lân Hương cung! Nàng giết Thái Hậu, phạm vào tử tội!"

Sở Húc Nhật bắt tay nàng dùng sức, "Ngọc Linh Nhi! Bỏ vương vừa mới đi qua Lân Hương cung! Nàng căn bản không ở nơi đó!"

Lông mi Ngọc Linh Nhi giật giật, trong lòng đã hiểu rõ, tốc độ Sở Thánh Hạo xem như chậm, đều ngày thứ ba mới đi tìm nàng!

Nhìn đến biểu tình của Ngọc Linh Nhi, Sở Húc Nhật biết nàng khẳng định biết chút gì!

"Thủy Liên Y ở nơi nào? Nói mau! Bằng không ta giết người!" Sở Húc Nhật đột nhiên bóp cổ nàng, về mặt thị huyết.

"Khụ khụ.!" Ngọc Linh Nhi dùng hai tay bắt tay hắn! Người nam nhân này căn bản là không niệm tình cũ! Trờ mặt nhanh như vậy! Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ nàng nếu không nói, hắn có thể bóp chết nàng. "Là Hoàng thượng!"

Tay Sở Húc Nhật buông lỏng, Ngọc Linh Nhi che yết hầu ho khan.

"Hoàng thượng? Hắn đưa Thủy Liên Y đi đâu rồi? Người nói mau?" Hai mắt Sở Húc Nhật tròn tròn, tà nịnh lại thô bạo.

"Ta làm sao mà biết? Thủy Liên Y con tiện nhân kia thông đồng trái một người phải một người! Khả năng ước gì hoàng thượng sủng hạnh nàng, lưu nàng một cái mạng tiện đâu!" Về mặt Ngọc Linh Nhi châm chọc "Húc Vương! Chẳng lẽ người cũng muốn tiện nhân này? Khẩn trương như vậy! Nàng rốt cuộc tốt ở chỗ nào?"

"Ngọc Linh Nhi! Thái Hậu không phải nàng giết! Bỏ vương sẽ tìm được hung thủ đích thực sát hại Thái Hậu, càng sẽ trả cho Thủy Liên Y một cái công đạo!" Sở Húc Nhật nhìn chằm chằm Ngọc Linh Nhi, nhìn thấy trên cổ của nàng có dấu tay màu tím mà mình vừa bóp ra, còn có. Ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, cổ của nàng sao lại có vết cào ở chỗ xương quai xanh?

Phát hiện ánh mắt Sở Húc Nhật thực âm trầm nhìn cổ của mình, trong lòng Ngọc Linh Nhi hoảng hốt, lấy tay che.

"Húc Vương! Chẳng lẽ người không muốn đi ngăn cản chuyện tốt của hoàng thượng cùng con tiện nhân kia sao? Chỉ sợ một hồi không còn kịp rồi!"

Sở Húc Nhật cắn răng, trong lòng kích động bất an. Sở Thánh Hạo nhất định không có ý tốt, ngay cả nữ tử có thai cũng không buông tha sao? Nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm của Thủy Liên Y, hắn cũng không để ý Ngọc Linh Nhi, vội vàng chạy ra Phượng Vũ cung!

Nhìn đến bóng lưng của Sở Húc Nhật, Ngọc Linh Nhi cắn môi, về mặt dữ tợn.

"Thủy Liên Y! Chờ sau khi hoàng thượng chơi đùa người, Bỏ cung không cho người chết từ tế!" Từ trong ống tay áo lấy gói đồ, hung tợn nở nụ cười!

"Người tới! Theo Bỏ cung đi ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chỉ có thể chạy đi

Ở trong lòng của Sở Thánh Hạo chỉ có một ý niệm, đó chính là muốn nữ nhân này! Để nàng ở dưới thân mình thừa hoan! Môi của hắn khê hôn thân thể của nàng, bàn tay cũng thâm nhập quần của nàng, dờn lên từng chút.

"Tiểu Dạ. . . !" Thủy Liên Y hoàn toàn bị trúng thuốc. Trên người bị vuốt ve, nàng càng ngày càng khát vọng!

đã che giấu

"Trẫm đến rồi!" Sở Thánh Hạo xé quần của nàng ra, lộ ra lửa nóng của mình, dán lên từng chút.

Piu.!

Một cơn gió mạnh đánh tới, Sở Thánh Hạo nghiêng đầu, thấy một cục đá khảm trên cây trúc trước mặt. Cây trúc trực tiếp bị xuyên qua, lộ ra một lỗ hồng.

"Người nào?" Sở Thánh Hạo đứng dậy, sửa sang lại quần áo xong. Tựa hồ thấy một bóng trắng, ánh mắt hắn híp xuống, tung người đuổi theo!

Trước ngực Thủy Liên Y bại lộ, quần rách tan tành, nằm ở trên cỏ bắt lợc rên rỉ, lửa dục trong thân thể như thiêu đốt nàng.

"Thủy Liên Y.!" Nơi xa truyền đến thanh âm của Sở Húc Nhật.

Hắn dùng kiếm đặt trên cỏ thị vệ ở Lãnh Hương cung, hỏi Sở Thánh Hạo mang Thủy Liên Y tới nơi nào? Theo thị vệ chỉ điểm, hắn đi tới khu rừng trúc này.

Gió thổi lá trúc vang xào xạc! Sở Húc Nhật không nghe được tiếng nam nữ hoan ái không chịu nổi kia! Chẳng lẽ không ở chỗ này? Sở Thánh Hạo rút cuộc dẫn người đi nơi nào!

Gió nhẹ ngừng, tiếng lá trúc cũng yếu bớt, hắn tựa hồ nghe được từng tiếng than nhẹ.

"Tiểu Y?" Hắn cau mày, nhanh chóng theo thanh âm tìm kiếm. Ở chỗ sâu rừng trúc thấy được Thủy Liên Y mềm yếu nằm ở trên cỏ. Ngực trắng như tuyết hoàn toàn lộ ra, quần rách tan tành.

Trong lòng hắn lộp bộp, chẳng lẽ đã bị Sở Thánh Hạo. . . Nhanh chóng chạy tới, cởi áo khoác xuống bọc lại nàng.

"Tiểu Y!" Ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ gương mặt của nàng. Cả người nàng nóng rực dọa hắn giật mình.

"Tiểu Dạ. . . !" Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y vỗ về chơi đùa ở trước ngực Sở Húc Nhật, hiện tại nàng khó chịu sắp chết! Ai có thể cứu cứu nàng?

Sở Húc Nhật bị tay nhỏ bé của nàng đụng chạm thấy miệng đắng lưỡi khô! Lúc này, hắn cố tỉnh lại!

"Tiểu Y! Chớ lộn xộn! Chúng ta rời khỏi nơi này trước!"

"Tiểu Dạ. . . Ta thật khó chịu! Nóng quá! Ngươi mau tới cứu ta!" Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y từ áo Sở Húc Nhật duỗi vào, sờ lên lồng ngực trần trụi của hắn. Không biết vì sao, đụng chạm thân thể của nam nhân, khiến khí nóng trong cơ thể nàng có chỗ tỏa lộ!

"Tiểu. . . Y!" hai tay của Sở Húc Nhật run lên, thiếu chút nữa không ôm lấy nàng. Nàng bị sao? Bị người bỏ thuốc rồi hả? Là Sở Thánh Hạo làm sao? Nhưng Thủy Liên Y xem ra chưa bị nam nhân khi dễ! Sở Thánh Hạo đi đâu?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cọ trên ngực hắn, gương mặt hồng hồng ánh mắt sưng mù. Sở Húc Nhật cảm thấy mình thờ đốc dòn dập.

Đột nhiên cắn đôi môi, hắn làm cái gì vậy? Nữ nhân nào chưa từng gặp! Nữ nhân nào chưa từng chạm! Nữ nhân này là của Vương huynh, hơn nữa còn có bầu! Hắn không thể. . .

Ôm lấy Thủy Liên Y nhanh chóng rời đi! Phải rời đi hoàng cung trước, Sở Thánh Hạo không biết đi nơi nào! Chỉ là có thể tưởng tượng được, hắn sẽ không bỏ qua Thủy Liên Y!

"Húc vương!" Trước cửa cung, thị vệ ngăn cản Sở Húc Nhật!

"Cút ngay!" Sở Húc Nhật mạnh mẽ đâm tới, "Không muốn chết cút ngay qua một bên!" Hắn một cước đá bay thương dài ngăn ở trước mặt, bên ngoài cung có tuần mã của hắn.

Ôm Thủy Liên Y lên ngựa, nhanh chóng rời đi.

Trở lại Sở vương phủ, Tiểu Kinh đợi ba ngày đã khóc đến hai mắt sưng vù, thấy Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y trở về, cực vui mà khóc.

"Mau thay quần áo cho nàng! Thu thập một chút! Bỏn vương muốn dẫn nàng đến Uyên thành!" Sở Húc Nhật nhìn về phía Trình Ngự Thiên. "Hiện tại Thái hậu đi về cõi tiên, hoàng thượng nhất định muốn truy cứu trách nhiệm! Bỏn vương mang nàng đến Uyên thành tìm Vương huynh! Các ngươi cùng đi!"

"Dạ! Húc vương!" Trên mặt anh tuấn của Trình Ngự Thiên lộ ra vệt vàng "Hiện tại Ngự Thiên phản phò, lập tức chuẩn bị lên đường!"

"Được! Nhanh đi!"

Thị vệ nha hoàn Sở vương phủ bận bịu rối rít, Trình Ngự Thiên chuẩn bị tốt xe ngựa.

Hoàng thượng giá lâm Hoàng hậu giá lâm

Đột nhiên ngoài cửa phủ truyền tới tiếng của thái giám truyền lời. Sở Húc Nhật cau mày, tới thực vui vẻ.

Hoàng thượng Sở Thánh Hạo mặt âm trầm và hoàng hậu Ngọc Linh Nhi cùng nhau xuất hiện.

"Húc vương! Nghe nói ngươi mang đi hung thủ sát hại mẫu hậu!" Sở Thánh Hạo thấy Sở Húc Nhật, lộ ra cười lạnh.

"Hoàng thượng! Trước khi chuyện chưa có điều tra tìm hiểu rõ, nàng cũng không phải hung thủ!" Sở Húc Nhật cười tà, trong mắt lại có lạnh lùng.

"Húc vương!" Ngọc Linh Nhi ghen ghét nhìn Sở Húc Nhật, "Có phải ngươi vì nữ nhân kia mà không vâng lời hoàng thượng sao?"

Sở Húc Nhật nhìn về phía Ngọc Linh Nhi, "Hoàng hậu, vết thương trên cổ ngươi là chuyện gì xảy ra? Trong móng tay mẫu hậu có mảnh vụn thịt, nhưng trên da thịt lộ ra ngoài của Thủy Liên Y không có một vết thương! Hoàng hậu! Ngươi có thể giải thích một chút hay không?"

Thân thể Ngọc Linh Nhi chấn động một cái, liếc mắt nhìn Sở Thánh Hạo, phát hiện hắn không có một chút biểu tình!

"Húc vương! Bây giờ ngươi vì nữ nhân kia mà chỉ trích Bôn cung sao? Có phải vì nữ nhân kia muốn vu hãm tất cả tội danh đến trên người của Bôn cung hay không?"

Sở Húc Nhật cười lạnh "Bôn vương sẽ điều tra chuyện này rõ ràng! Chỉ là, các ngươi ai cũng không thể mang đi Thủy Liên Y!"

"Húc vương!" Sở Thánh Hạo ra tiếng, "Ngươi muốn đối nghịch với trẫm?"

"Hoàng thượng! Bôn vương chỉ luận sự! Trước khi có chứng cứ chứng minh Thái hậu do Thủy Liên Y sát hại, ai cũng không thể tự mình định tội cho nàng! Nếu như muốn bắt nàng! Sẽ phải qua ải của ta!"

"Được! Húc vương! Vậy thì chịu tội!" Sở Thánh Hạo phát hiệu lệnh "Người đâu! Trước tiên bắt Húc vương lại cho trẫm!"

Một đám thị vệ từ hoàng cung tới vây quanh Sở Húc Nhật, Sở Húc Nhật thấy thế ra hiệu cho Trình Ngự Thiên, Trình Ngự Thiên hiểu, cùng hắn đánh nhau với những thị vệ kia.

Hoàng hậu thấy Sở Húc Nhật bị giữ, mang theo cung nữ Tiểu Bình của nàng và thị vệ vọt vào phòng ngủ.

"Các ngươi làm gì?" Tiểu Kinh mới vừa thay y phục cho Thủy Liên Y xong, cả người Thủy Liên Y nóng vô cùng, khiến Tiểu Kinh vừa vội lại sợ.

Mặt Ngọc Linh Nhi ác độc, đứng đưa thân hình như rắn nước trườn tới. Bốn thị vệ và cung nữ Tiểu Bình đi sau nàng.

"Các ngươi muốn làm gì?" Tiểu Kinh cảm giác nguy cơ tứ phía, ngăn trước giường che chở Thủy Liên Y.

"Tiện tỳ! Thấy hoàng hậu nương nương còn không quý xuống!" Tiểu Bình đi tới trước mặt Tiểu Kinh, hung hăng cho nàng một cái tát, đánh ngã Tiểu Kinh trên mặt đất, khóe miệng Tiểu Kinh lập tức chảy ra vết máu!

Hoàng hậu nương nương? Tiểu Kinh nhìn Ngọc Linh Nhi, vị hoàng hậu nương nương này từng hại tiểu thư. Nàng tới nơi này nhất định không có chuyện gì tốt.

"Hừ!" Nhìn Thủy Liên Y nằm ở trên giường không có một chút năng lực phản kháng, Ngọc Linh Nhi cười lạnh. "Thủy Liên Y! Ngươi giết hại Thái hậu, luận tội nên trảm! Nay Bản cung tiễn ngươi lên đường!"

Nàng vung tay lên, hai thị vệ đi tới túm Thủy Liên Y từ trên giường lên!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Mỵ Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Độc dược quỷ khiếp tán

Tiểu Kinh cũng không quản hoàng hậu, từ trên đất đứng lên, xông lên phía trước. "Buông tiểu thư ra!" Hết đám lại đá mấy tên thị vệ đang bắt lấy Thủy

Liên Y.

Ngọc Linh Nhi cảm tức, “Lũ phế vật các ngươi! Bắt lấy nàng!”

Hai thị vệ khác tiến tới bắt được Tiểu Kinh.

"Buông!" Bị bọn họ bắt lại, Tiểu Kinh giãy dụa. "Ngươi sẽ làm gì với tiểu thư nhà ta?" Nhìn Ngọc Linh Nhi đi đến trước mặt Thủy Liên Y, Tiểu Kinh càng thêm sợ hãi.

Ngọc Linh Nhi đi đến trước mặt Tiểu Kinh, cười tà nhìn nàng.

"Làm gì? Tiện tỳ! Thủy Liên Y sát hại Thái Hậu, luận tội đem trảm!"

Không biết có phải do được hiệu tiêu giảm, hay là Thủy Liên Y thiên phú dị bẩm. Ngay lúc này, thần trí nàng lại chậm rãi khôi phục!

Ý nghĩ không hề hỗn loạn, trước mắt cũng không còn mơ hồ! Khi tiêu cự càng ngày càng rõ ràng, nàng nhìn đến khuôn mặt dữ tợn của Ngọc Linh Nhi.

"Hoàng hậu?" Đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, chuyện gì đã xảy ra?! Trí nhớ còn sót lại chỉ dừng lại ở rừng trúc! Hít vào một hơi, không biết mình có bị Sở Thánh Hạo khinh bạc hay không!

"Tiện nhân! Có biết Bồn cung vì sao chán ghét ngươi như vậy không?" Ngọc Linh Nhi hung tợn nhìn chằm chằm nàng.

Thủy Liên Y trừng nàng, “Ai biết ngươi vì sao biến thái như vậy!” Tuy rằng đã khôi phục thần trí, nhưng là thân thể vẫn thực vô lực.

"Tiện nhân!" Ngọc Linh Nhi cảm tức cho nàng một cái tát, hai má lập tức liền sưng đỏ lên.

"Ngươi mới là tiện nhân!" Thủy Liên Y khinh miệt nhìn nàng! "Mấy bay chiến đấu trong trâu bò, vipers trong tiện nhân!"

Ngọc Linh Nhi tuy rằng nghe không hiểu nàng nói cái gì, nhưng ít nhất vẫn nghe hiểu tiện nhân trong lời nói của nàng.

"Tiện tỳ! Lần trước coi như ngươi mạng lớn! Cho ngươi còn sống rồi đi! Hôm nay, Đại La thần tiên cũng không thể nào cứu được ngươi!" Ngọc Linh Nhi đi đến trước mặt Thủy Liên Y. Lấy ra một gói thuốc bột trong lòng ngực.

"Ngươi muốn làm gì?" Thủy Liên Y nhíu mày, lúc này nàng cả người vô lực, bị hai thị vệ giữ chặt, không thể chống cự.

Ngọc Linh Nhi “tốt bụng” hóa giải nghi vấn giúp nàng

"Thuốc này gọi Quý Khiếp Tán! Là kịch độc trong thiên hạ!" Ngọc Linh Nhi nhìn đến trên bàn có một ấm trà. Lệnh cho Tiểu Bình cầm lại đây. Đem bột phấn màu trắng đỏ hết vào trong ấm trà. Sau lại đưa ấm trà đến bên miệng Thủy Liên Y. "Bồn cung muốn đích thân cho ngươi uống hết!"

"Không cần! Buông tiểu thư ra!" Tiểu Kinh thét chói tai!

Bên ngoài Sở Húc Nhật cùng Trình Ngự Thiên đều nghe được tiếng kêu của Tiểu Kinh, Sở Húc Nhật thầm nghĩ không tốt! Chính là khó có thể thoát thân.

Nhìn đến Ngọc Linh Nhi cầm ấm trà tới gần, Thủy Liên Y ngậm chặt miệng, thà chết cũng không uống.

Nàng không thể chết được, cục cựa của nàng cùng Dạ càng không thể chết.

Ngọc Linh Nhi bắt lấy gương mặt của nàng, dùng sức bóp. Trên tay nàng mang theo móng sắt, đâm vào trong thịt Thủy Liên Y.

Cảm giác thấy đau đớn trên mặt, nóng rát. Thủy Liên Y cắn nát môi chính là không chịu há mồm.

"Tiện nhân!" Ngọc Linh Nhi tức giận đến ánh mắt sắp phóng hỏa, hung hăng đập một cước vào bụng Thủy Liên Y!

A! Đau đến nước mắt chảy ra, môi cũng bị cắn nát, máu tươi từ khoe miệng chảy xuống, bụng của nàng đau quá, đau quá, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh khóc hô, bị hai thị vệ bắt lấy, vô lực phản kháng. "Không cần thương tổn tiểu thư nhà ta! Van cầu các ngươi!"

Thủy Liên Y cảm thấy bụng đau đớn, bên trong giống như bị cái gì nhéo lại với nhau! Một dòng nước ấm chảy xuống đùi, không. . . . Con của nàng!

"Các ngươi nhìn làm gì! Đè nàng lại!" Ngọc Linh Nhi vô cùng dữ tợn quát.

Hai thị vệ, một người đè lại thân thể nàng, một người banh miệng nàng ra, Ngọc Linh Nhi ác độc đem nước trong ấm trà đổ vào miệng Thủy Liên Y.

Không! Không cần! Muốn giãy dụa, lại bị giam cầm không thể động đậy, mắt thấy nước trà có độc đổ vào trong miệng của nàng, chất lỏng nóng bỏng nhập vào cổ họng của nàng, theo thực quản chảy xuôi xuống.

Nàng thấy cả người đau đớn, dạ dày bùng nổ. "Phốc." Một ngụm máu tươi phun ra.

Nhìn đến Ngọc Linh Nhi xua tay, hai thị vệ buông lỏng kiểm chế đối với nàng, Thủy Liên Y ngã nhào trên mặt đất.

Máu tươi theo hai đùi chảy xuống, che bụng đau đớn khó nhìn. Không! con của nàng! Con của nàng giữ không được! Thủy Liên Y nôn ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nước mắt chảy xuống.

Tiểu Dạ! Thực xin lỗi!

Ngọc Linh Nhi nhìn đến Thủy Liên Y gầy dựa trên mặt đất, trong mắt tràn đầy khoái cảm sau khi trả thù!

"Tiện nhân! Bỏ cung nhìn đến người có kết cục hôm nay, thật sự là thoải mái a!" Trên mặt lộ ra đắc ý "Sở Vương thích người thì sao? Húc Vương thích người thì thế nào? Người dựa vào cái gì mà so với Bồn cung? Bồn cung là hoàng hậu! Hoàng hậu dưới một người, trên vạn người!"

Kẻ điên! Nữ nhân này là một kẻ điên! Đau đớn khó nhìn làm cho nàng nói không ra lời, đối mặt Ngọc Linh Nhi trong mắt nàng chỉ còn hận ý thật sâu, nữ nhân này hại chết cục cưng của nàng cùng Tiểu Dạ!

"Sở Vương vốn là yêu thích ta! Nhưng là." Trước mắt Ngọc Linh Nhi hiện lên đủ loại hình ảnh trước khi mình chưa tiến cung, nàng vì lên làm hoàng hậu, quyến rũ Sở Thánh Hạo, bị Sở Mị Dạ nhìn đến! Nàng bị hấn mắng là vô liêm sỉ!

Nàng không cam lòng!!! "Hoàng thượng phong ta làm hậu, nhưng là lại không thương ta!"

"Húc Vương cùng ta vụng trộm, lại bị tiện nhân người quyến rũ hồn phách!"

Hoàng hậu cùng Sở Húc Nhật vụng trộm? Thủy Liên Y nghe vào trong tai, chấn động thật sâu.

"Vậy thì. cùng ta có quan. hệ. gì!" Cố hết sức nhưng vẫn không thể nói ra đầy đủ. Hiện tại nàng rất thống khổ, toàn thân đều đau, đau quá a!

Ngọc Linh Nhi ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nhìn nàng phun ra máu tươi, khuôn mặt vô cùng đắc ý.

"Nếu như không có người, Sở Vương sẽ không thích nữ nhân nào khác nữa! Húc Vương sẽ trở lại trong vòng tay của bồn cung! Chỉ cần người biến mất, tất cả đều sẽ khôi phục lại như trước đây!" Ngọc Linh Nhi cười điên cuồng.

Nàng ta điên rồi! Thủy Liên Y gầy dựa trên mặt đất, lực phủ ngũ tạng vô cùng đau nhức, khiến cho nàng rên rỉ thống khổ.

"Tiện nhân!" Ngọc Linh Nhi tựa hồ không muốn cho nàng được chết thống khoái như vậy.

"Mấy người các người!" Á chỉ tay về phía bốn thị vệ kia. "Đem nàng cởi sạch! Tùy các người muốn làm gì thì làm! Tóm lại, Bồn cung muốn cho nàng trở nên dơ bẩn!"

"Không.!!!!!!!" Đứng!" Thủy Liên Y nhìn đến bốn thị vệ đi đến bên cạnh nàng, đem quần áo nàng xé rách. Không cần! Nàng không thể để cho bọn họ lăng nhục nàng. "Van cầu. các người! A.!" Một người thị vệ đã đem nàng lật người lại, đè lên nàng.

"Không cần đừng tiểu thư nhà ta!" Tiểu Kinh đánh tới, bị một người thị vệ hung hăng bắt lại, tát một cái ngã trên mặt đất. "Buông tiểu thư ra! Van cầu các người không nên thương tổn tiểu thư nhà ta! Van cầu các người!"

"Không. Muốn.!" Nôn ra máu tươi, dùng cánh tay ngăn cản thị vệ đừng chạm, lại không hề khí lực. "Để cho ta chết. Không cần. Chạm vào ta!"

"Các người còn đứng ngốc ở đó làm gì? Phải đợi nàng chết mới động thủ sao?" Hai mắt Ngọc Linh Nhi bốc hỏa, nàng muốn xem nữ nhân này chết đi trong nhục nhã mới có thể cam tâm!

Hai thị vệ đè Thủy Liên Y xuống, một thị vệ đè ở trên người nàng xé nát quần của nàng, kéo xuống quần lót của nàng, đem nam tính tượng trưng đã muốn cực đại dán đi lên.

Không cần! Không cần! Thủy Liên Y cảm giác ý thức của mình đã muốn mơ hồ, trừ bỏ cả người đau đớn, nàng đã muốn vô lực gầy dựa.

Thủy Liên Y vô lực nhắm hai mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống Tiểu Dạ! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Không thể đợi chàng trở về!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Bắt giữ sở thánh hạo

Vốn cho là mình sẽ bị khuất nhục mà chết đi!

Vậy mà! Bốn phía đột nhiên tĩnh mịch, nặng nề trên người mình giống như biến mất, mở ra mắt một môi, thấy gương mặt tràn đầy tức giận, sát ý của Sở Húc Nhật.

"Ngươi làm sao vậy?" Ném xuống bội kiếm tràn đầy máu tươi, cởi áo khoác xuống bao lại nàng, ôm nàng vào lòng.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh cũng chạy đến bên cạnh nàng, khóc rống.

Bốn thị vệ đều bị Sở Húc Nhật giết, Ngọc Linh Nhi và Tiểu Bình núp ở một bên, nom nớp lo sợ. Thủy Liên Y nhìn gương mặt sợ tới mức trắng bệch của Sở Húc Nhật, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc.

"Cám ơn ngươi. . . Cứu ta!" Máu tươi từ khóe miệng của nàng chảy ra, khiến tim của Sở Húc Nhật nhói đau.

"Tiểu Y! Không có chuyện gì! Kiên trì một chút! Ta đưa nàng đi tìm đại phu!"

"Húc vương ——!" Ngọc Linh Nhi hô to. “Ngươi biết mình đang làm cái gì sao? Nàng là hung thủ giết Thái hậu. Bồn cung đang thi hành thánh chỉ của hoàng thượng!” Cho dù sợ, Ngọc Linh Nhi vẫn hùng hổ.

Hừ! Thánh chỉ? Sở Húc Nhật lạnh lùng nhìn nàng.

"Thánh chỉ của hoàng thượng là bảo ngươi tìm người lãng nhục nàng sao? Ai nói nàng là hung thủ? Ngươi có chứng cứ gì? Hoàng hậu nương nương?"

"Húc. . . Vương!" Thủy Liên Y lại khạc ra một ngụm máu tươi, bắt lấy tay hắn, “Ta. . . Bụng thật là đau! Cả người đều đau!”

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật cầm tay của nàng, "Không có chuyện gì! Ta đưa nàng đến Uyên thành tìm Vương huynh!" Nói xong hắn vội ôm lấy nàng.

"Vô dụng. . .!" Nàng biết tình trạng của mình, lúc này căn bản không còn sức chống đỡ! "Húc vương! Xin ngươi nhấn dùm Tiểu Dạ! Ta. . .!" Trước mắt trở nên mờ hồ, bóng dáng của Sở Húc Nhật dần dần không thấy rõ.

"Thủy Liên Y! Nàng tỉnh lại! Chẳng lẽ nàng không muốn gặp Sở Vương sao?"

Mặt của Thủy Liên Y tràn đầy đau thương "Húc vương! Đứa bé đã mất! Ta. . . Biết mình không được!"

Sở Húc Nhật thấy trên đùi nàng chảy ra máu, hai mắt tròn.

"Tiểu Y! Đứa bé đã mất, còn có thể lại có! Nhưng, nếu nàng mất mạng, Sở Vương sẽ làm ra chuyện gì, không ai biết!"

Nàng lắc đầu một cái, "Quý Khiếp. . . Tán! Ta không thể. . . Cứu! Nói với. . . Dạ! Ta. . . Thật không có giết Thái hậu! Xin. . . Tin tưởng ta! Xin. . . lỗi! Không thể chờ hắn trở về! Ta. . . Thương hắn!"

Thủy Liên Y đứt quãng nói hết lời xong, cảm thấy hô hấp dồn dập, ý chí hoàn toàn biến mất, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Nàng không thể chết! Nàng không thể chết được!" Sở Húc Nhật ôm lấy nàng, nhìn gương mặt tái nhợt trong ngực, trong mắt của hắn đã ướt nước mắt.

Ôm lấy Thủy Liên Y, bất kể nàng còn sống hay đã chết, hắn đều muốn mang nàng đến Uyên thành tìm Vương huynh.

Tiểu Kinh khóc rống đi theo sau lưng Sở Húc Nhật ra khỏi phòng ngủ.

Trình Ngự Thiên và thị vệ bên trong phủ vẫn còn chống lại bốn thị vệ ở trong cung, nhìn thấy Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y ra ngoài, đều rút lui tới đây.

Sở Thánh Hạo thấy Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y, sắc mặt Thủy Liên Y tái nhợt khóe miệng còn chảy máu tươi, khiến hắn sững sờ một chút. Lại thấy Ngọc Linh Nhi và cung nữ của nàng từ phòng ngủ đi ra, tựa hồ đã hiểu chuyện gì đó.

"Hoàng thượng! Lúc này ngươi hải lòng đi? Nàng chết rồi. . .!" Gương mặt Sở Húc Nhật đau thương, trong mắt có lệ.

"Chết?" Sở Thánh Hạo híp mắt, ánh mắt liếc về hướng Ngọc Linh Nhi. "Chuyện gì xảy ra?"

Ngọc Linh Nhi bị giọng của hắn làm sợ hết hồn "Kỳ hạn ba ngày đã đến! Hoàng thượng đã nói nên báo thù cho Thái hậu! Linh Nhi chỉ tuân theo lệnh hoàng thượng ra! Cho nàng uống Quý Khiếp tán!"

Quý Khiếp tán? Sở Thánh Hạo cau mày, "Ngươi lấy từ đâu?"

"Dạ. . . Dạ. . .!" Ngọc Linh Nhi cứng họng, nàng có cần khai Công Tử Cận ra không?

Trên mặt Sở Thánh Hạo có chút hung dữ, nữ nhân kia mình còn chưa lấy được! Vậy mà đã chết? Hôm nay hắn đuổi theo bóng trắng đó nhưng không kịp, trở lại rừng trúc liền không thấy Thủy Liên Y! Thị vệ ở cửa cung nói Húc vương ôm một nữ nhân đi! Hắn nhanh chóng dẫn người tới Sở vương phủ bắt người, lại không nghĩ rằng bị Ngọc Linh Nhi thừa dịp loạn độc chết.

Ngọc Linh Nhi phát hiện trên mặt Sở Thánh Hạo có sát ý, không biết có phải là bởi vì mình hay không. Nàng nuốt nước miếng một cái, một tiếng cũng không dám thốt.

"Húc vương muốn làm cái gì?" Sở Thánh Hạo thấy Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y lên xe ngựa.

"Hoàng thượng! Sở Vương đánh gãy ở Uyên thành, nữ nhân của hắn chết rồi, Bôn vương không có hoàn thành phó thác của vương huynh, tự nhiên muốn đưa thi thể đi thính tội!" ánh mắt tà mị của Sở Húc Nhật híp một cái "Hoàng thượng chẳng lẽ cả người chết cũng không bỏ qua?"

Sở Thánh Hạo nhìn chằm chằm gương mặt tức giận của Sở Húc Nhật, thân thể bỗng nhúc nhích.

"Trẫm muốn xem nàng có phải chết thật hay không!"

Trên mặt Sở Húc Nhật xông lên khí ác. "Hoàng thượng! Chẳng lẽ không tin tưởng?"

Sở Thánh Hạo đi tới trước xe ngựa, nhìn Thủy Liên Y trên xe ngựa. Sắc mặt tái nhợt, không hề động đậy, tựa hồ không có bất kỳ dấu hiệu hô hấp. Quan sát thật lâu, sắc mặt của hắn tối tăm.

"Hoàng thượng! Chúng ta có thể đi được chưa?" Tim Sở Húc Nhật đập thình thịch! Rõ ràng trong lòng mình biết rất nhiều bí mật, nhưng giờ phút này vì an toàn rồi đi, hắn tuyệt đối phải nhẫn!

"Húc vương! Người nói trẫm có nên tha cho các người rồi đi không?" trong mắt Sở Thánh Hạo có một tia máu tanh, chuyện thả hổ về núi hắn sẽ không làm! Coi như là đệ đệ của mình hắn cũng sẽ không tin tưởng!

Sở Húc Nhật đột nhiên lộ ra nụ cười tà "Hoàng thượng! Ngài lo lắng quá nhiều! Húc Nhật chỉ muốn đem nữ nhân của Sở Vương đến trước mặt của hắn, để hắn gặp mặt một lần! Nếu như hoàng thượng không cho phép! Không ai dám không vâng lời hoàng thượng!"

Thấy Sở Húc Nhật đột nhiên nói như vậy, Sở Thánh Hạo ngược lại sửng sốt!

"Ý tứ của Húc Vương là?"

"Bôn vương! Không đi Uyên thành nữa! Sẽ ở Mặc thành chờ Sở vương về với hoàng thượng!" trên mặt Sở Húc Nhật chất đầy nụ cười.

Sở Thánh Hạo ánh mắt chất vấn nhìn đệ đệ mình, lại không nghĩ rằng Sở Húc Nhật ở bên cạnh hắn, khó lòng phòng bị, piu. . . điểm trúng huyệt đạo của hắn.

"Người!" Sở Thánh Hạo trừng mắt "Húc vương người muốn tạo phản?"

Sở Húc Nhật từ chỗ thị vệ bên cạnh rút ra một thanh bảo kiếm, đặt ở trên cổ của Sở Thánh Hạo.

"Hoàng thượng! Người cả đệ đệ ruột thịt của mình cũng không bỏ qua, bảo tất cả thị vệ rút!" Sở Húc Nhật quay đầu lại, "Trình Ngự Thiên, mang theo mọi người lên đường!"

Thấy hoàng thượng bị bắt giữ, bọn thị vệ cũng vọt đến một bên, Ngọc Linh Nhi sợ tới mức run rẩy, Húc vương muốn tạo phản sao?

Sở Húc Nhật thấy Trình Ngự Thiên lái xe, Tiểu Kinh ngồi lên xe lập tức khóc canh giữ ở bên người Thủy Liên Y. Xe ngựa rời đi, thị vệ bên trong phủ cũng lên ngựa đi theo.

"Hoàng thượng! Trước uất ức người tiền chúng ta một đoạn đường!" Huyt sáo, tuần mã của hắn chạy tới, Sở Húc Nhật dùng sức đưa Sở Thánh Hạo lên lưng ngựa.

"Mấy nô tài các người đều rút xa cho ta, nếu phát hiện các người đi theo, Bôn vương lập tức lấy mạng hoàng thượng! Giá. . .!" Tuần mã mang theo hai người rời đi.

Sắc mặt Ngọc Linh Nhi tái nhợt, Sở Thánh Hạo bị bắt! Húc vương muốn làm gì? Đi tìm Sở Vương? Như vậy Mặc thành có phải rất nguy hiểm hay không!

"Các người lo lắng làm gì? Nhanh đi bảo vệ hoàng thượng!"

Mọi người không dám làm một cử động nhỏ nào "Hoàng hậu! Hoàng thượng ở trong tay Húc vương, chúng nô tài không dám đuổi theo!"

"Phế vật. . .!" Ngọc Linh Nhi dậm chân một cái, "Nhanh đi thông báo Ngọc tướng quân! Nói hoàng thượng bị bắt!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Sống chết mịt mờ

Sau khi Thủy Liên Y lâm vào hôn mê, phát hiện hồn mình nhẹ nhàng rời đi thân thể, lên tới giữa không trung!

"Ta sao thế này?" Nàng sờ sờ mặt của mình, phát hiện tay xuyên qua mặt, thân thể của nàng trong suốt! Thấy hồn chiến bên trong Sở vương phủ, thấy Sở Húc Nhật ôm nàng thật chặt, thấy Tiểu Kinh đau thương khóc thút thít, lại thấy Sở Thánh Hạo đến trước xe ngựa kiểm tra nàng đã chết hay chưa.

"Ta đã chết rồi sao?" đau thương nồng đậm xông lên trong lòng nàng, đến cuối cùng chưa gặp được Tiểu Dạ một lần cuối! Nhưng cũng may nàng bị chết không khuất nhục, Sở Húc Nhật bảo vệ nàng! Lộ ra nụ cười khổ, hôm nay mình đã là quỷ sao? Rốt cuộc phải đi về phía nào? Đầu trâu mặt ngựa trong truyền thuyết ở nơi nào? Có ai có thể nói cho nàng biết nàng nên đi nơi nào không?!

Trước mắt đột nhiên thoáng qua một đạo ánh sáng, khiến nàng không mở mắt được! Đồng thời thân thể bông bênh của nàng bị hút vào một dòng nước xoáy! Chuyện gì xảy ra? Nàng sợ hãi kêu. . .

"Thủy Thủy! Tỉnh! Thủy Thủy!" Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm êm ái, Ai đang gọi nàng? Thủy Liên Y cảm thấy mình vẫn bay ở giữa không trung, khi nàng mở hai mắt ra bị ánh sáng mạnh làm nhắm chặt, bị tình cảnh trước mắt làm sợ ngây người!

Đó là bệnh viện sao? Tại sao nàng nằm ở trên giường bệnh, tại sao mẹ của nàng đang khóc!

"Mẹ!" Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh mẫu thân đang khóc thầm, muốn an ủi bà. Bàn tay nàng lại xuyên qua thân thể của mẫu thân. Nước mắt chậm rãi nhỏ xuống, nàng thật biến thành quỷ rồi! Cả nước mắt chảy xuống cũng lập tức biến thành hơi nước bốc đi.

"Bác sĩ!" Mẹ Thủy thấy bác sĩ đi tới, nghênh đón. "Thủy Thủy nhà tôi rốt cuộc như thế nào?"

"Đi! Bước đầu chẩn đoán là trúng độc khí gas độ nặng! Có thể sống đã rất may mắn! Nhưng mà bây giờ bệnh nhân không có bất kỳ tri giác, không biết có phải là đại não bị tổn thương hay không! Cần quan sát một thời gian!"

"Bác sĩ! Con gái của tôi còn cứu được không? Có phải sẽ thành người thực vật hay không?" Mẹ Thủy nhìn đáng vẻ con gái liền thương tâm!

"Hoàn hảo đưa tới kịp thời! Không nguy hiểm tính mạng, thưa di! Quan sát một đoạn thời gian! Bình thường thời gian hôn mê càng dài, bệnh tình càng nghiêm trọng, thường có thể bị si ngốc, trí nhớ và khả năng lý giải giảm bớt, di chứng tứ chi tê liệt." Bác sĩ vỗ vỗ bả vai mẹ Thủy an ủi bà, sau đó rời phòng bệnh.

"Thủy Thủy! Là mẹ không tốt! Không nên để mình con ở lại thành phố này! Nên đón con về nhà sau khi tốt nghiệp đại học! Dù tìm người gả cũng tốt! Cũng sẽ không xảy ra chuyện bây giờ! Thủy Thủy!" mẹ Thủy hối tiếc nhào vào trên người của Thủy Liên Y khóc rống.

"Mẹ. . .!" Thủy Liên Y càng thêm bi thương! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Lúc nàng tắm thì trúng độc khí gas? Là ai phát hiện nàng? Là ai đưa nàng đến bệnh viện? Nàng chậm rãi đi tới bên giường, làm sao mình mới có thể trở lại trong thân thể? Làm sao mới có thể khiến mình tỉnh lại?

Chợt nghĩ đến hình ảnh cầu huyết thường chiếu trên TV, bình thường mượn xác hoàn hồn chỉ cần ghé vào trên thân thể là được. Không bằng thử xem! Thủy Liên Y từ từ ngồi lên giường, chuẩn bị nằm lên thân thể mình.

"Tiểu Y. . .!" bên tai truyền tới thanh âm rất quen thuộc? Người nào kêu nàng? Thủy Liên Y sững sốt một chút.

"Tiểu Y. . .!" tiếng la lại truyền tới.

"Người nào đang kêu ta? Ta ở chỗ này!" Thủy Liên Y đáp ứng một tiếng.

Đột nhiên lại xuất hiện ánh sáng mạnh, khiến nàng nhắm hai mắt lại, thân thể giống như lại bị cái gì cuốn vào trong đó, sau chấn động mãnh liệt, nàng ngất đi!

.....

Hơn mười con tuần mã cùng một chiếc xe ngựa, cả đường đi nhanh. Rốt cuộc ra khỏi cửa Mặc thành. Phía sau không có truy binh, Sở Húc Nhật thở phào nhẹ nhõm.

"Húc vương! Chúng ta đi đường nào?" Trình Ngự Thiên chờ đợi chỉ thị. Tiểu Kinh bên trong xe ngựa vẫn còn đau thương khóc.

Sở Húc Nhật liếc mắt nhìn Sở Thánh Hạo, đẩy hán xuống lưng ngựa.

Sở Thánh Hạo ngã xuống đất, huyết đạo trên người còn chưa được giải, khiến hán đau đến chau mày.

"Hoàng thượng! Bỏn vương sẽ không thương tổn người! Có một số việc còn cần điều tra tìm hiểu rõ!" ánh mắt Sở Húc Nhật tối tăm! "Hi vọng kết quả cuối cùng không phải như Bỏn vương tưởng tượng! Dù sao chúng ta cũng là huynh đệ!"

Sở Húc Nhật lạnh lùng nhìn hấn một cái, giục ngựa rời đi.

Một hồi bụi bặm đi qua, Sở Thánh Hạo thấy đoàn người Sở Húc Nhật biến mất ở trên đường lớn.

Lời nói vừa rồi của Sở Húc Nhật có ý gì? Ánh mắt Sở Thánh Hạo chuyển một cái, hấn biết cái gì? Âm thầm vận khí, chỉ chốc lát huyết đạo liền bị hấn giải.

Đồng thời, từ hướng Mặc thành truyền đến thanh âm vỗ ngựa rầm rầm.

"Hoàng thượng! Tiểu Phong tới chậm! Hoàng thượng bị hoảng sợ!" Đại tướng quân, cũng chính là Ngọc Tiểu Phong đệ đệ ruột của Ngọc Linh Nhi từ trên ngựa nhảy xuống.

Hấn là tướng quân trẻ tuổi nhất Mặc thành, tuổi gần mười tám. Thay vị trí của Ngọc tướng quân cha hấn! Bởi vì là tiểu cữu tử (em vợ) của Sở Thánh Hạo, nên vô cùng được sủng ái.

Sở Thánh Hạo lên một tuần mã, "Không có thời gian giải thích! Tiểu Phong! Đuổi the đoàn người Húc vương! Không thể bắt thì giết tại chỗ!" Giục ngựa dẫn đầu đuổi theo hướng đoàn người Sở Húc Nhật rời khỏi. Húc vương! Đối nghịch với trẫm! Như vậy đừng trách trẫm không niệm thân tình!

"Đuổi theo!" Ngọc Tiểu Phong lên ngựa xong, dẫn dắt quân đội đuổi theo.

Vốn chạy nhanh trên đường lớn, Sở Húc Nhật cảm thấy Sở Thánh Hạo tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

"Ngự Thiên! Chúng ta tách ra đi! Gặp lại ở Uyên thành!" Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y từ trong xe ngựa ra, mang theo nàng lên tuần mã của mình! "Xe ngựa chạy quá chậm, nhất định sẽ bị đuổi kịp! Chúng ta đi tắt! Ngự thiên, các người đi một con đường khác! Không thể đi đường lớn!"

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh đuổi theo ra xe ngựa, nhìn Sở Húc Nhật "Húc vương. . . !" Nàng lau nước mắt "Nhất định phải đưa tiểu thư tới Uyên thành!"

Trình Ngự Thiên giục ngựa đi tới trước mặt của Tiểu Kinh, kéo nàng lên lưng ngựa!

"Húc vương! Ngự Thiên đi trước! Giá. . . !" Trình Ngự Thiên mang theo Tiểu Kinh và mấy thị vệ từ một con đường khác rời đi!

"Mấy người các người đều chia ra rồi đi!" Sở Húc Nhật hướng về phía mấy thị vệ còn dư lại "Bỏn vương đi đường nhỏ!" Nói xong giục ngựa chui vào rừng cây.

Sở Húc Nhật giục ngựa bay nhanh! Cả người Thủy Liên Y trong ngực lạnh như băng, sắc mặt tái nhợt, đã không có hô hấp.

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật cắn môi, trong mắt nóng lên! Tay ôm lấy nàng càng ngày càng dùng sức! "Nàng không thể chết!" thân thể trong ngực rõ ràng vẫn mềm, người chết hết sức cứng ngắc, làm sao lại mềm mại? Tại sao nàng không còn chút hô hấp nào?

"Tiểu Y! Không cần biết nàng trúng độc gì, lợi hại cỡ nào, nhưng ta sẽ không để nàng chết!"

Sở Húc Nhật đột nhiên ghim chặt dây cương ngựa, ngừng bước chân đi về phía trước, trong mắt lóe lên.

"Thần y Công Tử Cận?" Hấn nhíu lông mày, đột nhiên nghĩ đến cái tên này! Thấy Thủy Liên Y trong ngực, hấn chần chờ, nên mang nàng đến Uyên thành tìm Sở Mị Dạ, hay quay đầu trở về tìm Công Tử Cận?

Bây giờ sắc trời đã tối, bọn họ đang ở trong rừng cây, không biết đã rời khỏi Mặc thành chưa! Cũng không biết Sở Thánh Hạo có phái binh tới đuổi giết họ hay không!

Rầm rầm. . . Chân trời xẹt qua một đạo sấm sét, ngay sau đó tiếng sấm truyền đến!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Ngăn cách ở sông thâm du

Không biết là bởi vì trong ngực ôm Thủy Liên Y lạnh như băng, hay là nhiệt độ trong rừng cây càng ngày càng thấp, Sở Húc Nhật cảm thấy mình rất lạnh! Một cơn gió lạnh thổi qua, tựa hồ có nước mưa nhỏ xuống.

"Tiểu Y! Xem ra chúng ta phải tìm chỗ tránh mưa trước! Giá. . . !" Giục ngựa chạy băng băng ở trong rừng cây tươi tốt. Tuần mã phía dưới đã mệt mỏi,

phải tìm được một chỗ có thể nghỉ ngơi!

Mưa càng lúc càng lớn, toàn thân Sở Húc Nhật đã ướt đẫm, ôm Thủy Liên Y thật chặt, thân thể của nàng vẫn lạnh như băng.

Ầm . . . Theo tiếng sấm đi qua, mỗi thân cây đều bị sét đánh, bốc cháy. Tuấn mã phía dưới sợ tới mức cả kinh, bốn vó bay vọt, rơi xuống rồi lại vì tránh né một khối đá lớn mà nhảy lên lần nữa.

"Ừ!" tiếng kêu rên truyền đến.

Sở Húc Nhật cảm thấy người trong ngực tựa hồ rên rĩ.

"Tiểu Y!" Hắn lộ ra vui mừng, nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt của Thủy Liên Y.

"Tiểu Y!" Thấy người trong ngực giật giật, hắn mừng như điên.

Thủy Liên Y thật cảm thấy mình đã chết! Không biết vì sao ý thức của nàng lại khôi phục từng chút! Cả người thật là đau a! Cảm giác đau trở lại, có phải chứng minh nàng không có chết hay không!

"Ta. . ." Khó khăn phát ra thanh âm, tay Thủy Liên Y giật giật.

"Tiểu Y!" trên mặt Sở Húc Nhật lộ ra nụ cười, "Nàng chưa chết?" hắn biết, nàng sẽ không chết!

Chậm rãi mở mắt, Thủy Liên Y thấy gương mặt tuấn tú của Sở Húc Nhật "Cảm ơn ngươi!"

"Vốn là muốn mang nàng trở về Mặc thành tìm Công Tử Cận, nhưng mà nếu nàng đã tỉnh, chúng ta trực tiếp đi Uyên thành!" Sở Húc Nhật nắm dây cương.

Tựa hồ sắp đi ra khỏi rừng cây rồi! Phía trước càng ngày càng rộng rãi.

Cả người Thủy Liên Y đau đến mức chỉ cần tuấn mã khẽ nhảy thì nàng đã cảm thấy thân thể rã rời!

"Sở Húc Nhật! Ta thật là đau!" Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng co quắp, chết tựa hồ sẽ không cảm thấy đau đớn! Nhưng bây giờ thật là đau!

Sở Húc Nhật ôm nàng, "Kiên trì chút, ra khỏi rừng cây, đi lên đường lớn, sẽ không khó đi như vậy!" Trong mắt của hắn có chút thương tiếc! Nhưng lúc này không thể xử trí theo cảm tính, nếu như trì trệ không tiến, rất dễ dàng bị đuổi kịp! Sở Thánh Hạo sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

"Ừ!" Thủy Liên Y bắt lấy áo hắn, mỗi lúc ngựa đi một bước. Thân thể của nàng lại đau như rách ra! Chịu đựng đi Thủy Liên Y, gan lớn của ngươi đâu rồi! Ngươi đã suýt chết, còn có cái gì không thể nhẫn nhịn!

Tuấn mã rốt cuộc đã chạy ra rừng cây sum xuê, chạy lên đường lớn, nơi này cách Mặc thành ít nhất cũng có vài trăm dặm!

Vậy mà, khi Sở Húc Nhật ra khỏi rừng cây, ánh mắt lập tức trở nên bén nhọn!

Trước mặt là quân lính dày đặc! Sở Thánh Hạo ngồi trên lưng ngựa đắc ý nhìn bọn họ, khi thấy Thủy Liên Y chưa chết, trên mặt lộ ra nụ cười tà.

"Húc vương! Ngươi quả thật đang gặt trăm!"

"Hoàng thượng không cần lưu luyến không rời! Bôn vương sẽ còn trở lại!" trong lòng Sở Húc Nhật biết không ổn! Nếu Sở Thánh Hạo tự mình đuổi theo, thì chứng minh dữ nhiều lành ít!

"Húc vương! Ngoan ngoãn cùng trăm trở về Mặc thành! Trăm đã truyền tin cho Sở Vương, ít ngày nữa hắn sẽ trở lại Mặc thành!"

Sở Húc Nhật hít một cái "Hoàng thượng! Ngài điên rồi, cả Sở Vương ngài không bỏ qua!" Như thế xem ra phải mau sớm chạy tới Uyên thành, Sở Thánh Hạo quá độc ác rồi! Không giết chết hai huynh đệ bọn họ không bỏ qua.

"Tiểu Y! Ôm chặt ta!" thân thể Sở Húc Nhật có chút cứng ngắc, nói không khăn trương đó là giả! Mặc dù là một mẹ sinh ra. Nhưng Sở Thánh Hạo vì bản thân chuyện gì hắn đều có thể làm được!

"Ừ!" tay nhỏ bé của Thủy Liên Y ôm chặt hông bên trái của Sở Húc Nhật, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt cứu mình lại là nam nhân từng khi dễ nàng! Trong lòng đột nhiên có chút cảm động, mình đã từng mắng hắn, hắn còn dùng cả tính mạng bảo vệ nàng!

"Húc vương! Còn không ngoan ngoãn chịu trời? Chẳng lẽ muốn trăm hạ lệnh dùng vũ lực sao?" Sở Thánh Hạo giơ tay lên, người phía sau chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng sẽ xông lên.

"Tiểu Y! Ôm chặt!" hai chân Sở Húc Nhật kẹp lấy bụng ngựa! "Giá. . .!" Tuấn mã bay nhanh qua kia.

"Đuổi theo. . . .!" Sở Thánh Hạo ra lệnh một tiếng, kỵ binh phía sau lao qua.

Sở Húc Nhật, Thủy Liên Y! Hôm nay các ngươi có chấp cánh khó thoát!

Tuần mã bay nhanh! trán Sở Húc Nhật đầy mồ hôi lạnh, mà Thủy Liên Y cảm thấy toàn thân đều sắp tan ra! Đau đến mồ hôi ào ào chảy xuôi. Tay nhỏ bé nắm áo Sở Húc Nhật cũng dần dần cảm không chắc rồi!

"Sở Húc Nhật! Bỏ lại ta! Ngươi đi mau!" Thủy Liên Y cắn môi "Thay ta chuyển cáo Tiểu Dạ. . . !"

"Im miệng!" Sở Húc Nhật rống nàng "Ta sẽ không chuyển cáo thay ngươi, muốn nói cái gì mình tự mình đi nói với hắn!"

"Sở Húc Nhật!" trong mắt Thủy Liên Y có kiên trì "Tiếp tục như vậy hai chúng ta ai cũng trốn không thoát! Ngươi cỡi ngựa rồi đi trước! Sở Thánh Hạo có thể sẽ không giết chết ta! Nếu như hắn muốn giết ta đã sớm giết!"

"Khốn kiếp!" Sở Húc Nhật hung ác, "Hắn không chuẩn bị giết nàng! Hắn muốn hung hăng hành hạ nàng, giày xéo nàng! Nữ nhân đáng chết này!" tuần mã phía dưới tựa hồ mệt mỏi, bước chân càng ngày càng chậm chạp, phía trước là một con sông lớn, một con sông nhìn không tới cuối.

"Sông Thâm Du?" Sở Húc Nhật sững sờ một chút, "Qua con sông này, bờ bên kia sẽ ra khỏi sự cai quản của Mặc quốc, thuộc về Ân Xích quốc!" Tuần mã dừng bước ở bên bờ sông!

"Không phải đi Uyên thành sao?" Thủy Liên Y cảm thấy sắc mặt của Sở Húc Nhật rất khó coi.

"Chúng ta đi sai hướng rồi! Uyên thành nên đi hướng bắc! Chúng ta một mực đi hướng nam!" Sở Húc Nhật cau mày. Con sông này vừa rộng vừa dài, bọn họ căn bản không cách nào vượt qua!

"Có phải không đến được Uyên thành hay không?" Thủy Liên Y nắm chặt vạt áo trước của hắn.

"Có thể! Ân Xích quốc và Uyên thành có một con đường tắt! Mặc dù một Nam một Bắc nhưng từ Ân Xích quốc đến Uyên thành còn gần hơn Mặc thành! Chỉ là! Con sông này không có đò, căn bản không cách nào thông qua!"

Tiếng vó ngựa của truy binh sau lưng càng ngày càng gần, tuần mã của Sở Húc Nhật bồi hồi trên bờ.

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật từ trên ngựa nhảy xuống, xé nát áo khoác của mình.

"Ngươi muốn làm gì?" Thủy Liên Y sợ hãi kêu, Sở Húc Nhật dùng vải buộc chặt nàng ở trên lưng ngựa.

"Để cho tuần mã của ta đưa nàng qua sông!"

"Sở Húc Nhật. . . ! Ngươi điên rồi!" Thủy Liên Y hét chói tai, "Ta đi! Ngươi làm sao? Ngươi muốn chết à?" Nước mắt của nàng lập tức rơi ra!" Không cho ngươi làm như vậy! Sở Húc Nhật. . . !"

Nhìn đôi mắt đầm lệ mông lung của Thủy Liên Y, trên mặt Sở Húc Nhật lộ ra nụ cười, nàng đang quan tâm hắn sao? Thật ra thì bất kể trước kia nàng hận hắn đến cỡ nào, lúc này nàng có thể rơi lệ vì hắn, hắn cảm thấy mọi chuyện hắn làm vì nàng đều đáng giá! Nữ nhân này cho dù không thích hắn, không thương hắn, nhưng đáy lòng nàng có thể vĩnh viễn nhớ hắn, cho dù hắn chết cũng cam tâm!

"Nhớ! Đến Ân Xích quốc thì đến Duyệt Tường lâu! Tìm một người gọi Vong Trần!"

"Ta không muốn. . . ! Sở Húc Nhật! Nếu như ngươi dám để cho ta rời đi một mình, ngươi thử xem! Ta sẽ hận ngươi cả đời!" Thủy Liên Y bị hắn cột chặt vào trên lưng ngựa, không thể động đậy.

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, "Trước kia đã khi dễ nàng! Thật xin lỗi. . . "

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Mãnh hổ chiến đám sói

Vì sao hắn chợt nói lời như vậy? Trong lòng Thủy Liên Y bỗng chốc hồi hộp, này giống như là sinh ly tử biệt! Hắn chuẩn bị làm gì?

"Sở Húc Nhật! Ngươi muốn làm gì?"

Ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên thực nhu hòa, trên khuôn mặt tuần mã lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm.

"Nếu đáp ứng vương huynh bảo hộ nàng thật tốt, liên nhất định không thể để cho nàng bị thương tổn! nhưng ta chỉ có thể bảo hộ nàng đến bờ sông Thâm Du này, chỉ là, ta hi vọng đường xá về sau, nàng sẽ bảo vệ tốt chính mình! Ta tin tưởng, nàng có thể bảo vệ tốt chính mình!"

"Sở Húc Nhật!" Hốc mắt Thủy Liên Y uрон ướt "không.!"

"Tiểu Kinh cùng Trình Ngự Thiên đã đi Uyên thành trước! Các người sẽ gặp mặt rất nhanh!"

"Sở Húc Nhật!" Bất an trong lòng Thủy Liên Y càng ngày càng mãnh liệt.

"Tiểu Y! Thời gian không còn nhiều lắm! Để cho Kiều Dương mang nàg rồi đi! Thủy tính của nó tốt lắm!"

"Sở Húc Nhật!" Thủy Liên Y lắc đầu, "Người không thể bỏ ta lại!"

"Ta không có bỏ lại nàg!" Hấn cười khẽ, trong mắt có chút không muốn buông tay.

"Sở Húc Nhật!" Nàg một lần lại một lần kêu tên của hấn, "Người đi cùng ta!"

"Tiểu Y! Đừng lãng phí thời gian nữa!" Nụ cười của Sở Húc Nhật tựa như mặt trời mọc phía đông, sáng lạn chói mắt!

"Sở Húc Nhật!"

"Tiểu Y! Nếu còn có một ngày gặp lại, ta hi vọng người vẫn có thể nhớ rõ ta!" Sở Húc Nhật nhẹ nhàng hôn một cái ở gương mặt nàg, "Sau này còn gặp lại!" Nói xong vỗ vào thân Kiều Dương, "Mang nàg qua sông!"

"Sở Húc Nhật.!" Thủy Liên Y hô to ra tiếng, kỵ binh phía sau đã muốn đuổi đến! Sở Húc Nhật một người căn bản không có khả năng còn sống rời đi.

"Kiều Dương! Mang nàg đi Duyệt Tường lâu!" Sở Húc Nhật nhìn tuần mã Kiều Dương của mình, trong đôi mắt thật to của Kiều Dương tựa hồ có một tia lưu luyến, giống như biết tâm tình lúc này của chủ nhân, hí dài một tiếng sau đó chậm rãi đạp vào trong nước sông.

"Sở Húc Nhật.! Đừng làm cho ta đi một mình! Van người.!" Nước mắt của Thủy Liên Y nhỏ xuống lưng Kiều Dương, trong lòng đột nhiên trào ra cảm giác đau nhức.

Thấy nàg khóc, khoe miệng Sở Húc Nhật nhẹ nhàng giương lên, trong mắt mặc dù có nồng đậm đau thương, nhưng là lại cười với nàg.

"Thực xin lỗi! Từng thương tổn nàg như vậy!" Nhìn đến Kiều Dương chậm rãi rời đi bên bờ, hấn nhẹ nhàng nói với nàg.

"Sở Húc Nhật. Van người! Đi cùng ta.!" Ánh mắt đau thương của hấn, làm cho nàg tan nát cõi lòng! Cổ họng bị nàg kêu đến khàn giọng, hận chính mình không thể nhúc nhích được.

"Tiểu Y! Thực xin lỗi!" Nhìn nàg càng ngày càng xa, lệ quang hiện lên trong mắt Sở Húc Nhật. "Ta thích người! Rất thích!"

"Sở Húc Nhật.!" Tiếng khóc của Thủy Liên Y càng ngày càng xa, Kiều Dương đã muốn bơi đến chỗ nước sâu.

"Tiểu Y.!" Sở Húc Nhật đột nhiên hô to, "Ta yêu người. Hi vọng người có thể nhớ kỹ ta.!" Nước mắt cuối cùng chảy xuống hai má, hấn xoay người, nhìn về phía Sở Thánh Hạo đã đuổi tới được!

Sở Thánh Hạo nhìn đến Thủy Liên Y đã đi đến chỗ nước sâu.

"Các người đi xuống đuổi theo!" Hấn vung tay lên, thị vệ cười ngựa đuổi lại đây.

"Trước qua cửa của bồn vương đã!" Sở Húc Nhật đem một thị vệ muốn bước xuống sông gạt ngã, đoạt lấy trường thương của thị vệ. "Sở Thánh Hạo! Nếu người thật sự một chút tâm tình cũng không để ý! Như vậy đừng trách bồn vương không khách khí!" Trường thương hấn vung lên đánh rớt một người thị vệ khác.

Ánh mắt Sở Thánh Hạo tối tăm "Húc Vương một khi đã cùng trẫm đối nghịch! Như vậy trẫm cũng là không khách khí! Các người xuống sông đi bắt nữ nhân kia cho ta! Phạt chấn giết Phạt, người chấn giết người!"

Mệnh lệnh của hoàng thượng đã nói, nếu Húc Vương ngăn cản cũng giết không cần hỏi? Bọn thị vệ nghe được Sở Thánh Hạo lên tiếng, đều xông lên.

Thủy Liên Y ở trên lưng ngựa nước mắt thấm ướt lông bờm của Kiều Dương, bên tai nghe được tiếng chém giết ở bờ bên kia, trong lòng giống như bị xé nát! Hấn vậy mà lại yêu nàg! Lại sẽ vì nàg đi liều mạng! Tiếng binh khí tương giao kia làm cho tất cả thân kinh nàg đều nhéo cùng một chỗ, thậm chí quên mất đau đớn của bản thân.

"Sở Húc Nhật! Người thật khờ!" Nàg khóc, tùy ý Kiều Dương mang theo nàg bơi ở trong nước.

Bên bờ, cánh tay dài của Sở Húc Nhật đều bị binh khí chém đả thương, nhưng là hấn vẫn đem hết toàn lực ngăn cản bọn họ xuống sông. Chỉ cần qua sông Thẩm Du, bên kia là biên giới của Ân quốc, truy binh của Sở Thánh Hạo sẽ không bước lên thổ địa của Ân quốc! Trừ phi hấn muốn phát động chiến tranh!

Sở Thánh Hạo mắt thấy Thủy Liên Y ở trên lưng ngựa càng ngày càng tiếp cận bên bờ, thẹn quá thành giận, rút ra bảo kiếm giục ngựa đi qua.

"Sở Thánh Hạo! Ngươi khá lắm!" Về mặt Sở Húc Nhật khinh bỉ, giờ thương chặn hấn.

"Húc Vương! Ngươi dám ngăn cản chuyện tốt của trẫm! Như vậy lưu lại ngươi cũng không có tác dụng gì?" Sở Thánh Hạo điều khiển ngựa xông lại, một kiếm đâm vào trước ngực Sở Húc Nhật.

"Không ngờ ngươi lại vô si như vậy! Bỏn vương thật xấu hổ! Nếu Sở Vương biết ngươi hao hết tâm tư đơn giản là muốn chạm nữ nhân của hấn! Ngươi nhất định phải chết. . . .!" Trường thương của Sở Húc Nhật mở ra bảo kiếm của hấn.

"Sở Vương vĩnh viễn cũng sẽ không biết! Hấn sẽ cho là nữ nhân của hấn cùng Húc Vương ngươi tư thông, sau đó hại chết Thái Hậu! Về phần Húc Vương ngươi. . . . Chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy Sở Vương!"

"Sở Thánh Hạo! Trên đời này hóa ra thật sự có loại người đề tiện tiểu nhân như ngươi!" Về mặt Sở Húc Nhật lệ khí!

"Sở Thánh Hạo! Vết thương trên cổ Ngọc Linh Nhi là chuyện gì xảy ra? Ngươi hấn là so với ta rõ ràng! Nếu ta đoán không sai, là nàng giết mẫu hậu, sau đó đến giả họa Thủy Liên Y! Chỉ là. . . . Nàng là không có gan lớn như vậy! Phía sau màn sai sử nàng hấn là ngươi tên súc sinh này!"

Ánh mắt Sở Thánh Hạo âm trầm, "Sở Húc Nhật! Hôm nay trẫm sẽ không để cho ngươi còn sống rồi đi!"

"Phóng ngựa lại đây! Súc sinh!" Không nghĩ tới mẫu hậu lại là do tên súc sinh này hại chết! Chỉ là bởi vì một nữ nhân? Chẳng lẽ vì giả họa cho Thủy Liên Y? Nhất định còn có âm mưu! Sở Thánh Hạo sẽ không bởi vì một nữ nhân mà giết mẫu thân của mình! Sở Húc Nhật mang theo nghi hoặc, mang theo oán giận, mang theo cừ hận, điên cuồng đánh nhau với Sở Thánh Hạo.

Sở Húc Nhật một bên đánh cùng Sở Thánh Hạo, một bên vừa muốn bận tâm bọn thị vệ nhắm phía sông, có chút ứng phó không nổi. Trong lúc dùng thương đâm bọn thị vệ xuống sông, bả vai liền bị một kiếm của Sở Thánh Hạo đâm trúng!

Phát ra một tiếng kêu rên, sau khi bảo kiếm của Sở Thánh Hạo rút ra, một dòng máu tươi phun ra.

Đau đến Sở Húc Nhật nhú mày, nhìn đại ca đã không còn nhân tính của mình, về mặt hấn phần nộ cùng thô bạo!

"Sở Thánh Hạo! Ngươi nhất định không được chết từ từ!" Hấn đâm một thương trúng vào thân tọa kỵ của Sở Thánh Hạo, trước khi con ngựa kia ngã xuống đất, Sở Thánh Hạo đã nhảy xuống.

"Húc Vương! Trước khi trẫm không được chết từ từ, người chết chính là ngươi!" Sở Thánh Hạo cười tà nịnh, giờ kiếm đâm hấn.

"Nhìn xem ai chết trước!" Sở Húc Nhật cảm lấy trường thương.

Nhất thốn trường nhất thốn cường, một tác ngăn một tác hiểm! Phạm vi trường thương công kích của Sở Húc Nhật rất rộng, công kích uy lực cũng lớn. Mà bảo kiếm của Sở Thánh Hạo ngắn nhỏ, phải tiếp cận Sở Húc Nhật mới có thể tiến hành công kích. Từ trên binh khí đến xem, Sở Húc Nhật chiếm ưu thế!

Nhưng là từ nhân số nhìn lại, hảo hán không chịu nổi nhiều người, Mãnh Hổ không địch nổi đám sói! Sở Húc Nhật cùng Sở Thánh Hạo chiến đấu cùng một chỗ liền không thể bận tâm những người khác, vì không cho những người khác thừa dịp loạn xuống sông đuổi người, hấn thực đã cố hết sức, cho nên Sở Húc Nhật vẫn là ở hạ phong!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Ngao cần phong áo trắng

A....Sở Húc Nhật truyền đến tiếng hừ lạnh đau đớn, ở sau khi ngăn cản những người đó, bị một kiếm của Sở Thánh Hạo đâm vào đùi.

"Húc Vương! Ngươi Còn muốn phản kháng sao?" Sở Thánh Hạo hung tợn rút ra bảo kiếm, máu tươi phun ở tại bên bờ.

Sở Húc Nhật lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã sắp xuống, nhìn đến Thủy Liên Y sắp lên được bờ bên kia, hấn lộ ra một chút tươi cười.

"Sở Thánh Hạo! Kế hoạch của ngươi chỉ sợ hỏng rồi! Nàng Lên bờ, ngươi sẽ không thể đoạt nàng về!"

Nhìn đến Thủy Liên Y ở trên lưng ngựa sắp tiếp cận bờ bên kia, trên mặt Sở Thánh Hạo càng phát ra âm trầm dọa người.

"Húc Vương! Ngươi làm hỏng chuyện tốt của trẫm! Không đem ngươi băm thây vạn đoạn, hận ý của trẫm làm sao có thể giải trừ!" Sở Thánh Hạo đá một cước vào trên lồng ngực Sở Húc Nhật, làm cho hấn té lăn trên đất.

Vai bị thương, đùi cũng không thể đứng vững. Sở Húc Nhật nhìn thấy Thủy Liên Y lên bờ, không tiếp tục vương bận.

"Sở Thánh Hạo! Ngươi muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!" Nhịn xuống đau nhức nhảy lên, vọt vào trong nước sông.

"Muốn chạy?" Sở Thánh Hạo tiếp nhận cung tên từ trên tay thị vệ, bắn về phía sau lưng Sở Húc Nhật.

A. Sở Húc Nhật kêu rên, đầu mũi tên kia từ sau lưng xuyên thấu đến trước ngực hắn.

Trên mặt của hắn đột nhiên lộ ra ý cười, sẽ chết như vậy sao? Nguyên lai giờ khắc tử vong này cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng! Bên tai tựa hồ nghe đến tiếng thét gào của Thủy Liên Y! Là ảo giác sao?

"Tiểu Y.!" Nàng hắn là lên bờ rồi! Bọn thị vệ của Sở Thánh Hạo chắc là sẽ không đuổi theo! Tiểu Y an toàn! Sở Húc Nhật tươi cười, cảm thấy mỹ mãn! Chậm rãi nhắm hai mắt lại, chậm rãi chìm vào trong nước sông.

"Không cần.!" Thủy Liên Y đã được Kiều Dương đưa lên bờ. Lúc quay đầu vừa nhìn thấy Sở Húc Nhật nhảy vào trong nước sông, mà Sở Thánh Hạo còn bắn trúng một mũi tên!

"Sở Húc Nhật! Ngươi không cần chết. . . . Van cầu ngươi.!" Nàng thét chói tai, giấy dựa, trước mắt đột nhiên xuất hiện một màu đỏ như máu tươi, ngay sau đó, ngất đi.

Đứng ở bờ sông, Kiều Dương tựa hồ hiểu cái gì, ngóng nhìn bờ bên kia, nó hí kêu vài tiếng. Mang theo một tia không tha cùng một tia đau thương, công Thủy Liên Y đập vô ngựa mà đi.

Sở Thánh Hạo đứng ở bờ bên kia, nhìn con ngựa kia công Thủy Liên Y rồi đi, trên mặt dữ tợn.

Nhìn trong nước sông đã chuyển sang màu đỏ tươi, ánh mắt của hắn híp lại.

"Trở về!" Lên một con ngựa, quay đầu rồi đi.

Hoàng thượng đi rồi, bọn thị vệ cũng theo sát sau rồi đi.

. Ta là nước mắt chia phân cách tuyến.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết mình rốt cuộc ngủ bao lâu, cả người Thủy Liên Y đau đớn tỉnh lại.

Đây là địa phương nào? Nàng nhú mày, phát hiện mình đã muốn không ở trên lưng ngựa nữa! Cả người đau toàn tâm giống như bị ném xuống từ tầng 18 xuống, tan xương nát thịt.

Giật giật thân mình, nghe được dưới thân truyền đến tiếng soạt soạt, lấy tay bắt lấy, phát hiện là một đồng cỏ khô.

Nghe được tiếng ngựa hí, Thủy Liên Y cảm thấy khuôn mặt ẩm ướt dính dính, mở to mắt nhìn đến mặt ngựa phóng đại của Kiều Dương, trước mắt của nàng hiện lên khuôn mặt Sở Húc Nhật.

"Thực xin lỗi! Tất cả đều là bởi vì ta!" Nước mắt không thể không chảy, ào ào chảy xuống. Sở Húc Nhật, tên ngu ngốc này! Tại sao muốn vì ta mà ngay cả mạng cũng không cần

Kiều Dương ép xuống thân mình, như muốn nàng vượt ve. Một người một ngựa đắm chìm ở trong nồng đậm đau thương.

"Kiều Dương! sao ta lại ở nơi này?" Thủy Liên Y lau đi nước mắt, gạt mình nhớ tới, Kiều Dương là ngựa, không thể nào là nó đem mình cỡi xuống!

Có tiếng bước chân truyền đến, Thủy Liên Y phát hiện Kiều Dương đứng lên, nàng nằm ở nơi đó không thể động đậy, thân mình giống như đã muốn đã đòi rồi!

"Là ai?" Hỏi cũng vậy thôi, bất kể là ai, giờ phút này nàng không có năng lực nghênh chiến, sống hay chết tự nhiên muốn làm gì cũng được!

"muội đã tỉnh?" thanh âm tao nhã như nước truyền đến, thực quen tai!

Thủy Liên Y cảm thấy một đạo bóng trắng xuất hiện ở phía trên mình, ngay sau đó nhìn đến khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ xuất trần! chính là nam tử áo trắng nhìn thấy ở hoàng cung kia!

"Ngươi là ai?" Giọng nói giờ phút này của nàng khàn khàn.

"Ta là Công Tử Cận! Chỉ là, tên của ta là Ngao Cẩn Phong!"

Công Tử Cận? Giống như đã từng nghe nói qua! Chỉ là Thủy Liên Y không rảnh nghiên cứu thâm ý của cái tên này!

"Ngươi muốn làm cái gì? Bắt ta mang về Mặc thành giao cho tên cầu hoàng đế kia sao?" Vừa nghĩ tới người nam nhân kia thậm chí ngay cả đệ đệ của

mình cũng sát hại, nước mắt Thủy Liên Y lại chảy xuống. "Vậy Ngươi trực tiếp giết ta đi!"

Ngao Cẩn Phong nhìn dung nhan đầy nước mắt của Thủy Liên Y, nhìn quần áo rách nát của nàng, cùng vết máu trên người, trên khuôn mặt lạnh nhạt chợt xuất hiện một tia ưu thương.

"Tiểu Y! Muội thật sự quên ta?"

Thủy Liên Y sững sốt! Đường như cả lần này, nàng mới thấy qua hắn ba lượt mà thôi! Hắn vì có gì nói ra lời ấy?

"Chúng ta mới thấy qua ba lượt mà thôi! Trí nhớ ta đối với ngươi cũng chỉ có ba lượt này!"

Về mặt của hắn lại khôi phục bộ dạng đậm mạc kia "trước kia muội đều gọi ta là Phong ca ca!"

Ách Phong ca ca? Thủy Liên Y sững sốt! Thoạt nhìn Ngao Cẩn Phong này nhận thức Thủy Liên Y trước kia? Hắn là ai vậy? Ngao? Chẳng lẽ hắn là người Ngao Nam quốc? Đột nhiên vì ý nghĩ trong lòng cảm thấy khiếp sợ! Chẳng lẽ người nam nhân này chính là đối tượng Thủy Liên Y thật vì hắn mà phản kháng Sở Mị Dạ?

"Ngươi. Rốt cuộc là ai?" Giọng điệu Thủy Liên Y có chút run rẩy.

Ngao Cẩn Phong từ trong lòng ngực lấy ra bình sứ màu trắng đỏ ra mấy viên thuốc, đưa đến bên miệng Thủy Liên Y.

"Ăn trước rồi nói sau!" Ngao Cẩn Phong lấy nước đưa vào bên môi Thủy Liên Y.

"Thuốc gì?"

"Thuốc có thể cho muội mau chóng khôi phục!"

Thủy Liên Y lại không nghi ngờ gì hé miệng ăn viên thuốc, trực tiếp uống nước nuốt xuống.

Ngao Cẩn Phong đỡ nàng lên, hai tay nâng ở phía sau lưng của nàng, dựa vào thân thể của hắn.

"Làm cái gì?" Thân mình Thủy Liên Y vừa động như thế, đau đến toàn thân! "Ngươi. Muốn làm gì?"Hắn lại bỏ đi quần áo của nàng.

"Đừng nhúc nhích! Ta thay muội chữa thương!"Nhìn lưng ngọc tuyết trắng của nàng, đôi mắt Ngao Cẩn Phong tối sầm lại, sau khi bình ổn tâm thần, hai tay bắt đầu phát lực.

A.! Thủy Liên Y sững sốt, cảm thấy phía sau lưng truyền đến một dòng nhiệt lưu, ngay sau đó cảm thấy có một dòng khí chậm rãi xông vào trong thân thể của mình.

Đây là nội công chữa thương sao? Trên TV thường xuyên diễn như vậy, tỷ như Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, tỷ như Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ. Nhưng mà người ta đều là tình nhân! Hắn. Nàng sao lại nghĩ đến loại chuyện này!

"Đừng nghĩ loạn!" Trán Ngao Cẩn Phong, mồ hôi đã ướt đầm.

Thủy Liên Y cảm thấy hai tay của hắn có chút rung động, chẳng lẽ ngay cả nàng nghĩ cái gì hắn đều cảm nhận được? Có lẽ sẽ tẩu hỏa nhập ma a! Vừa nghĩ tới sẽ phát sinh nguy hiểm, nàng nhận không được ổn định lại tâm thần.

Không biết là do ăn viên thuốc hắn cho, hay là vì hắn truyền nội lực cho nàng, Thủy Liên Y cảm thấy trong cơ thể có một dòng nước ấm không ngừng lưu chuyển! Làm cho nàng cảm thấy thực thoải mái, hơn nữa cảm giác đau đớn cũng dần dần biến mất.

Qua khoảng nửa canh giờ, Ngao Cẩn Phong chậm rãi thu lực, cái trán đã bị mồ hôi thấm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chuẩn bị đi xích thành

Thủy Liên Y, sau khi hắn thu lực liền chậm rãi gục xuống, Ngao Cẩn Phong đem nàng ôm lấy, cởi trường bào tuyết trắng của mình bao lấy thân thể gầy yếu của nàng, sau đó nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên cỏ khô.

Nàng cảm thấy thật mệt mỏi, buồn ngủ quá a! Mí mắt giống như bị người dùng tay nhỏ bé kéo lại, không mở ra được, chậm rãi liền chìm vào giấc ngủ.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thủy Liên Y, ánh mắt Ngao Cẩn Phong trở nên thâm thúy! Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của nàng, trên

mặt của nàng còn có dấu vết máu đã khô cạn.

"Không biết muội có phải Tiểu Y muội muội hay không! Nhưng là ta không thể coi thường sự tồn tại của muội, càng không thể nhìn thấy muội bị giết hại!" Hắn lấy khăn tay ra chà lau vết máu trên mặt Thủy Liên Y, thấy được miệng vết thương giống vết cào.

"Trên khuôn mặt xinh đẹp như vậy không thể lưu lại vết sẹo!" Lấy ra một lọ nước thuốc tự mình bào chế bôi cho nàng, thẳng đến khi nước thuốc hoàn toàn thẩm thấu.

Nhìn khuôn mặt Thủy Liên Y, Ngao Cẩm Phong lâm vào trầm tư. Nàng rốt cuộc là ai? Rõ ràng trên người nàng không có u buồn cùng nhu nhược như Tiểu Y muội muội, nhưng là hắn lại không thể không quan tâm nàng! Hắn biết rất rõ nàng nhất định không phải Tiểu Y muội muội, nhưng là hắn lại không thể bỏ mặc nàng bị bất kì thương tổn gì!

Ánh mắt liếc xuống chân của nàng, mặt trên có vết máu đã khô cạn. Cầm cổ tay của nàng, mảy hắn nhú chặt! Theo mạch đập, nàng hắn đã sảy thai! Đứa nhỏ đã không còn?

Quý Khiếp Tán? Trên khuôn mặt tuyệt thế của Ngao Cẩm Phong run rẩy một chút.

"Tiểu Y! Thực xin lỗi! Ta không nên cho Ngọc Linh Nhi loại thuốc này! Chỉ là. . . .!" Hắn nhíu mày, Quý Khiếp Tán là hắn tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo, tuy rằng lúc độc bắt đầu phát tác giống như kịch độc làm cho người ta ngất đi, nhưng là sẽ không làm cho nàng sinh non! Chẳng lẽ còn có nhân tố khác?

"Chờ muội tỉnh, ta tìm một chỗ cho muội điều dưỡng!" Nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của nàng, trong mắt Ngao Cẩm Phong tràn đầy thương tiếc.

Nhìn thoáng qua Kiều Dương đứng thẳng bên cạnh, hai tròng mắt trong suốt của Ngao Cẩm Phong híp lại, Sờ Húc Nhật, hắn đã chết sao?

Khi Thủy Liên Y tỉnh lại lần nữa, thân thể đã thoải mái rất nhiều. Chỉ là khi nàng ngồi dậy, bụng vẫn là run rẩy một chút!

"A!" Che bụng đau đớn, Thủy Liên Y nhíu mày. Sau khi ngồi xuống, phát hiện áo choàng trên người chảy xuống. Là cảm bào giống như tuyết. Hoảng hốt nhớ tới, chính mình đụng phải nam tử áo trắng Ngao Cẩm Phong kia.

Nhìn chung quanh một chút, phát hiện mình hình như đang ở trong một ngôi miếu đồ nát! Thật cầu huyết a, trước kia xem tivi, luôn thấy xuất hiện những thứ như miếu sơn thần! Hơn nữa đều là rách nát! Không nghĩ tới nàng cũng có thể trải qua tình cảnh như thế.

Kiều Dương đâu? Ngao Cẩm Phong đi nơi nào? Thủy Liên Y vịn vào cây cột bên cạnh đứng lên, cảm giác dưới thân vẫn là đau đớn như cũ. Hốc mắt nóng lên, nàng biết đứa nhỏ của mình đã không còn, một cước kia của Ngọc Linh Nhi làm cho nàng mất đi cục cưng của nàng cùng Dạ!

Vịn vào vách tường, khó khăn bước từng chút đi tới cửa.

Bên ngoài ánh mặt trời chói mắt khiến cho hai mắt nàng híp lại, đợi nàng thích ứng với ánh sáng kia, phát hiện trước mắt là một con đường nhỏ bằng phẳng.

Đây là đâu? Ân Xích quốc sao? Thủy Liên Y vịn cửa mà đứng! Ngao Cẩm Phong mang theo Kiều Dương đi nơi nào? Chẳng lẽ đem nàng một mình một người ném ở địa phương chim không lạ, gà không đẻ trứng, rùa không lên bờ này sao! Tuy rằng Ngao Cẩm Phong đã cứu nàng, nhưng là hắn cũng không thể đem Kiều Dương mang đi a! Đó là ngựa của Sờ Húc Nhật!

Vừa nghĩ tới Sờ Húc Nhật, Thủy Liên Y càng thêm khó chịu, trong lòng giống như bị cái gì xé rách! Hắn tại sao vì bảo hộ nàng mà mạng cũng không cần, hắn rời đi như vậy làm cho nàng đời này làm sao có thể an lòng!

Ôm bụng của mình, nàng thậm chí còn chưa kịp cảm nhận cảm giác sung sướng khi được lên làm mẫu thân, vậy mà đã khiến nàng phải chịu nỗi đau mất đi đứa nhỏ! Đau đớn trong lòng tràn ra như nước vỡ đê, khiến cho nàng bất lực ngồi trên mặt đất khóc.

Xa xa tựa hồ truyền đến tiếng vó ngựa, còn có tiếng xe xóc nảy, Thủy Liên Y sửng sốt một chút, trên con đường nhỏ xuất hiện một chiếc xe ngựa đang đi tới gần.

Bộ dạng hiện tại của nàng có phải là nên tránh đi hay không? Không biết nơi này có phải Ân Xích quốc không? Vạn nhất vẫn là cảnh địa của Sở Mặc quốc, tên cầm thú Sở Thánh Hạo kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng!

Nghĩ đến đây, nàng xoay người đi vào trong miếu đồ nát.

"Tiểu Y. . . .!" Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la, Sao nghe quen tai như vậy?

Thủy Liên Y lấp bắp kinh hãi, quay đầu lại.

"Tiểu Y!" Mành xe ngựa được xóc lên, một người lộ mặt ra.

"Hương. . . . Hương di?" Thật là kinh ngạc! Không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể gặp Hương di! Thủy Liên Y từ từ bước tới, xe ngựa cùng lúc cũng dừng lại ở bên cạnh nàng.

"Tiểu Y! Con làm sao lại ở trong này?" Hương di từ trên xe ngựa xuống dưới, bắt lấy tay Thủy Liên Y, vẻ mặt khiếp sợ.

"Hương đi! Một lời khó nói hết!" Hai mắt Thủy Liên Y đầm lệ, lúc này gặp được Hương di, thật giống như gặp được một người thân! Nàng nhào vào trong lòng Hương di, nước mắt ào ào tuôn rơi.

Nhìn đến Thủy Liên Y đầu tóc rối bời, quần áo xốc xếch, còn có vết máu, không biết đã có chuyện gì xảy ra với nàng.

"Tiểu Y! Ta muốn đi Xích thành ở Ân Xích quốc! Con có muốn đi cùng ta hay không?"

Thủy Liên Y gật gật đầu! Lúc này không biết Ngao Căn Phong cùng Kiều Dương đã đi nơi nào, cũng không biết hẳn có trở lại tìm nàng hay không! Nàng thực sợ hãi, Nàng không muốn phải một mình chờ đợi ở chỗ này.

"Lên xe đi!" Hương di mang theo nàng ngồi trên xe ngựa sau đó nói với phu xe: "Có thể đi rồi!"

Hương di vừa nói xong, bên ngoài xa phu đánh xe tiến về phía trước.

Ngồi ở trên xe ngựa, Hương di hỏi Thủy Liên Y rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Thủy Liên Y đem chuyện mình oan uổng bị hãm hại nói cho Hương di, đồng thời khẩn cầu Hương di thay nàng giữ bí mật!

Hương di không nghĩ tới trong mấy ngày ngắn ngủn lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, không khỏi thương tâm thay cho Tiểu Y.

"Tiểu Y! Sau này con có tính toán gì không?"

Thủy Liên Y cắn môi "Chờ đường tốt thân thể, con sẽ đi Uyên thành tìm Tiểu Dạ! Hương di! Ngươi có thể tạm thu lưu con được không?"

Hương di gật gật đầu, "Ta chuẩn bị đi Từ Hương Uyên ở Xích Thành, nơi đó là thanh lâu! Tiểu Y nguyện ý đi cùng ta sao?"

Thanh lâu? Thủy Liên Y cười khổ, nàng vừa mới thoát khỏi thanh lâu bao lâu a, lại một lần nữa trở về nơi đó sao? Nhưng là nếu không đi cùng Hương di, nàng có thể đi nơi nào?

"Hương di! Con đi cùng với người!"

Nhìn Thủy Liên Y ai oán, Hương di thở dài!

"Tiểu Y! Bất kể thế nào con cũng là Sở Vương phi, ở Ân Xích quốc trăm ngàn lần không thể để cập tới Sở Mặc quốc! Hai nước có mâu thuẫn rất sâu! Ta cũng chỉ bởi vì muội muội mới có thể đi vào Ân Xích quốc, hai nước cũng không qua lại giao hảo!"

Thủy Liên Y gật đầu! Theo sự tình ở sông Thâm Du có thể thấy được, nếu Sở Thánh Hạo không kiêng kỵ Ân Xích quốc vài phần chỉ sợ sẽ đuổi giết đến bờ bên kia bất năng.

"Hương di! Người yên tâm! Con sẽ không mang thêm phiền toái đến cho người!" Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, "Hương di!"

"Ừ?"

"Về sau người gọi con là Thủy Thủy! Đừng kêu Tiểu Y!"

"Được!"

"Còn có! Hương di! Người có mặt nạ da người không? Cái có thể làm người ta thay đổi dung mạo gì đó!" Thủy Liên Y cảm thấy mình phải dịch dung, trên TV không phải đều diễn như vậy sao, để tránh mang đến phiền toái cho mình.

"Mặt nạ da người?" Hương di sững sờ một chút. Lại nhìn khuôn mặt điên đảo chứng sinh của Thủy Liên Y, trong lòng biết rõ dung mạo của nàng sẽ mang đến phiền toái! "Muội muội của ta tinh thông thuật dịch dung! Đến Từ Hương Uyên, chúng ta tìm nàng thử xem?"

"Cám ơn người, Hương di!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khô Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Thủy thủy - Nữ tử xấu xí

Xe ngựa đi vào Xích Thành, bởi vì Hương di có lệnh bài thông hành ở Xích Thành, cho nên đường đi tới Từ Hương uyển trở nên vô cùng thuận lợi.

Thủy Liên Y thay một bộ y phục sạch sẽ khác trên xe ngựa, cầm khăn tay màu trắng che mặt, đi theo Hương đi vào Tử Hương uyển.

Phượng đi - muội muội của Hương đi phải người tới nghênh đón, các cô nương ở Tử Hương uyển thấy Thủy Liên Y cũng phải giật mình.

Vóc người của nàng rất thướt tha, khăn tay trắng che nửa gương mặt, lộ ra một đôi mắt to, trong sáng, có hồn, trong suốt như nước!

Tất cả mọi người bàn luận xôn xao, đều cho rằng Hương đi mang tới một đại mỹ nữ!

Vào phòng ngủ Phượng đi, Hương đi nhìn muội muội mình suy yếu nằm trên giường.

"Tiểu Phượng!" Hương đi đi tới trước giường muội muội. "Thân thể muội như thế nào?"

Thủy Liên Y thấy Phượng đi trên giường, có 50% tương tự với Hương đi, thậm chí còn xinh đẹp hơn Hương đi! Mặc dù gương mặt có phần tái nhợt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sức quyến rũ của nàng.

Phượng đi nhìn tỷ tỷ ruột, lại liếc nhìn Thủy Liên Y đi theo sau lưng Hương đi.

"Tỷ tỷ! muội đã tốt hơn nhiều! Hồi trước bệnh nặng, cho là mình không sống được bao lâu nữa! Nếu không cũng sẽ không làm phiền tỷ tới đây!"

Lại quay sang Thủy Liên Y: "Tỷ tỷ, Nàng là. . ." Phượng đi cũng là người lão luyện trên giang hồ, người nào chưa từng thấy, người nào chưa từng biết. Từ cặp mắt và dáng người của Thủy Liên Y, có thể suy đoán nữ tử này tuyệt sắc đến cỡ nào!

"Thủy Thủy! Tới đây!" Hương đi kêu Thủy Liên Y!" Tiểu Phượng! Thân phận của nàng, tỷ sẽ giải thích với muội sao! Chỉ là hiện tại nàng gặp phiền toái, muốn ở tạm Tử Hương uyển! Đợi thân thể nàng khôi phục, hỏi thăm được tung tích người thân thì nàng sẽ rời đi!"

Phượng đi nhìn Thủy Liên Y một chút, "Tỷ tỷ! Ta cũng không phải sợ nàng có khiến Tử Hương uyển rước lấy phiền toái hay không? chỉ là Tử Hương uyển còn có nhiều cô nương phải nuôi sống!"

"Tiểu Phượng! Yên tâm! Muội giúp nàng dịch dung, để nàng thay đổi dáng vẻ, sẽ không mang phiền toái tới cho muội đâu!"

Phượng đi nhìn Thủy Liên Y "Cô nương! Có thể để cho ta nhìn dung mạo người được hay không?"

Thủy Liên Y gạt khăn tay trên mặt, "Thủy Thủy cảm ơn Phượng đi chưa chấp!" Nhìn dáng dấp, Phượng đi này không tính đuổi nàng đi, dù sao còn có Hương đi bảo bọc!

Thấy dung mạo Thủy Liên Y, Phượng đi ngăn ra, "Đích xác là báu vật họa thủy! Thế này thì phải dịch dung cho người rồi!"

"Cảm ơn Phượng đi!" Thủy Liên Y lại cảm tạ một lần nữa, nàng có thể có một chỗ ẩn thân tạm thời rồi.

Từ lúc này, Tử Hương uyển trong Xích Thành có thêm một vị cô nương! Cả ngày che mặt. Nghe nói nàng trừ có một đôi mắt xinh đẹp ra, mặt của nàng xấu xí đến khiến người học máu!

Tử Hương uyển vẫn là Tử Hương uyển, cũng không có bởi vì thêm một cô nương xấu mà có chuyện mới mẻ xảy ra! Lúc mới đầu, các cô nương ở Tử Hương uyển cũng không biết nữ tử Thủy Thủy mới tới xấu cỡ nào, cũng đều cho là nàng cố làm ra vẻ huyền bí. Cho đến có một ngày, cái khăn trước mặt Thủy Thủy bị một trận gió nhấc lên, các cô nương mới nhìn, liền biết cái gì gọi là kinh khủng.

Từ mắt xuống phía dưới, lỗ mũi, miệng và thịt trên gương mặt đều như bị phóng, bấp thịt dính chung, trên da đều là thịt chết, tạo thành từng mảng thịt đỏ, đáng vẻ dữ tợn làm cho người ta liếc mắt nhìn liền ngày ngày gặp ác mộng! Ngày ngày đều mất ngủ!

Từ đó các cô nương Tử Hương uyển đều không dám nhìn nàng lâu một chút, cả chỗ nàng ở cũng không dám đến gần một bước! Chỉ vì cái nhìn kia, mà người thấy đã ăn ngủ không được, người gầy đi mười mấy cân!

Sau đó Tử Hương uyển có một câu nói, nếu như người nào ngại mình mập thì đến hậu viện Tử Hương uyển nhìn Thủy Thủy cô nương một cái, bảo đảm nhìn xong sẽ gầy gò, gầy đến không thể gầy hơn!

Sau khi Thủy Liên Y nghe, thiếu chút nữa cười đến học máu, mới có nửa ngày, nàng đã thành thuốc giảm cân rồi!

.....

Sinh sống ở Tử Hương uyển hơn một tháng, thân thể Thủy Liên Y cũng dần dần hồi phục! Mỗi ngày mang theo tấm mặt nạ da người khiến nàng cũng chịu thật nhiều đau khổ. Ấn Xích quốc ở vùng cực nam, nhiệt độ cực kỳ nóng, không có phân chia bốn mùa! Mặt của nàng bị đeo da đến ngứa hết cả.

Nguyên thành của Sở Mị Dạ cách Xích Thành rất xa rất xa, nàng không biết tình huống Nguyên thành lúc này, càng không biết tình huống Sở Mị Dạ như thế nào! Nàng chỉ muốn mau sớm rời khỏi đây để đến Nguyên thành tìm hân.

Lúc này nàng một không có bạc, hai chưa quen thuộc địa hình, một khi tự rời đi, sợ rằng căn bản không biết đâu là Đông, Nam, Tây, Bắc! Còn có thể sẽ bị sơn tặc thô phi giết chết ở giữa đường! Nhất định phải nghĩ kế vụn toàn! Nàng đã chết một lần rồi, nàng cũng không muốn bởi vì quá mạnh động mà chết lần nữa!

Mạng của mình là Sở Húc Nhật không tiếc hy sinh tính mạng mới giữ được, nàng tuyệt đối phải bảo toàn mạng sống đi gặp Tiểu Dạ!

Bởi vì chính mình là một Sứ Nữ (cô gái xấu xí), một tháng nay nàng vẫn ở tại hậu viện của Từ Hương uyển . Mỗi ngày nàng quét dọn đình viện, giúp đỡ Hương di và Phụng di dọn dẹp phòng!

Sức khỏe của Phụng di dần dần chuyển biến tốt, hai tỷ muội họ quyết định mở rộng Từ Hương Uyển!

Thanh lâu cổ đại cũng rất có quy củ, thật ra thì cũng không có khoa trương như trên TV! So với những chỗ ở hiện đại cũng vẫn mình không kém! Các cô nương ở đây ăn mặc cũng rất bảo thủ, kín đáo, đáng vẻ này thật giống như các thiên kim tiểu thư ở hiện đại!

Bởi vì xấu xí, cũng bởi vì các cô nương Từ Hương uyển một truyền mười, mười truyền trăm, Thủy Liên Y chưa bao giờ đi tới lầu trước Từ Hương uyển. Chỉ sợ khiến người ta ghê tởm, làm cho người ta gặp ác mộng!

"Thủy Thủy!" Phụng di thấy Thủy Liên Y đang quét sân, thân hình nàng xác thực làm cho người ta thật thương tiếc! Nữ nhân này cam nguyện biến dung mạo mình thành như vậy, thật là làm khó cho nàng! Hương di đã nói cho nàng biết thân phận của Thủy Liên Y, Phụng di cảm thấy mình chưa chấp nàng cũng coi như là làm chuyện tốt!

"Phụng di?" Thủy Liên Y xoay người, thấy Phụng di đứng ở phía sau. "Có chuyện gì sao?"

"Thủy Thủy! Bảy ngày sau, Từ Hương uyển muốn cử hành một đại hội hoa khôi!"

Thủy Liên Y sùng sốt một chút, "Đại hội hoa khôi?"

"Chính là các cô nương ở Từ Hương uyển để những người khách chọn ra hoa khôi năm nay!" Phụng di nhìn Thủy Liên Y "Thủy Thủy! Gần đây các cô nương đều đang bận rộn cạnh tranh Hoa khôi, trước mắt có thể sẽ rất bận! Con có thể đi giúp một tay hay không?"

"Được!" Thủy Liên Y cảm thấy mình cũng coi là ăn không ngồi rồi, không làm chút gì thì không được!

"Thủy Thủy! Thật uất ức cho con!" Phụng di vỗ vỗ bả vai của nàng rồi mới rời đi.

Uất ức? Thủy Liên Y cười, làm sao lại uất ức, bây giờ nàng rất có động lực! Vì để sớm ngày đến Uyên thành, nàng muốn rèn luyện thân mình, tranh thủ tiếp xúc nhiều với người để hiểu rõ chuyện tình ở Xích Thành hơn! Có lẽ nàng nên đi ra ngoài dạo xem đường đến Uyên thành đi như thế nào!

Nhìn mặt đất đã quét dọn sạch sẽ, Thủy Liên Y nhanh chóng thu cây chổi về, đuổi theo Phụng di.

"Phụng di!"

"Thủy Thủy? Có chuyện gì sao?"

"Con có thể ra ngoài đi dạo không?"

"Có thể! Chỉ là. . .!" Nhìn dáng người Thủy Liên Y, Phụng di có chút không yên lòng, "Mặc dù trên mặt có thể dịch dung, nhưng vóc người thì không cách nào che giấu, con đi một mình phải cẩn thận một chút!"

"Vâng! Cảm ơn Phụng di! Con trở về cải trang lại."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Tắm bị rình trộm

Thủy Liên Y trở về phòng, cầm vải gấp lại thật dày sau đó quấn bên hông, cho đầy đặn thêm chút, sau khi nhét vải vào, eo thon lập tức trở nên giống như thùng nước, căn bản không nhìn ra đường cong!

Trên mặt khoác mặt nạ da người, Thủy Liên Y nhìn gương mặt như bị axit sun-phu-ric tạt vào xuất hiện ở trong gương! Hải lòng nhìn trang phục của mình, đeo khăn che mặt lên liền ra cửa.

Ân Xích quốc là đất nước cực nóng, dân chúng Xích Thành đều mặc rất ít. Bất luận nam nữ chỉ mặc áo đơn, hơn nữa bọn họ còn phát minh ra áo tay ngắn!

Thủy Liên Y cảm thấy ngạc nhiên. Thì ra ở cổ đại có áo sơ mi tay ngắn và quần cụt rồi! Cũng đúng, nhân dân sống ở vùng nóng bức, nếu mặc cổ trang như diễn viên trên ti vi, trong ba tầng ngoài ba tầng, không nóng chết cũng phải chảy nước.

Lại nói, hiện tại nắng cũng rất nóng, vô cùng nóng!

Đường phố Xích thành và Mặc thành không khác nhau là mấy, đều rất phồn hoa. Bất đồng duy nhất chính là, vừa đến buổi trưa, mặt trời lơ lửng trên không, dân chúng Xích thành rất ít ra cửa buôn bán! Tất cả mọi người sẽ trốn vào trong nhà tránh nắng!

Theo dự báo thời tiết ở hiện đại, nhiệt độ Xích Thành có thể đạt tới hơn 38, 39 độ! Giữa trưa là lúc tia tử ngoại vô cùng mạnh, không có một con gió thổi qua, cũng phải bốn mươi độ!

Thủy Liên Y cảm thấy lúc này dù nàng có mặc bikini cũng không mát nổi! Huống chi trong quần áo nàng mặc còn quần vải thật dày.

Nóng quá a! Trên đường phố rất ít người, dân chúng Xích Thành thật đúng là biết hưởng thụ, giữa trưa cũng trở về ngủ trưa!

Thủy Liên Y quyết định đi đến bên ngoài Xích Thành nhìn một chút, trong tay nàng có lệnh bài thông hành ra vào thành trì, không phải phí nhiều mưu mẹo cũng có thể ra khỏi thành. Ngoài thành là những con đường đi đến nhiều hướng khác nhau, nàng không biết đường nào mới thông đến Uyên thành! Như vậy xem ra, nàng phải sớm hỏi thăm đường đi một chút!

Đầu có chút choáng váng, mắt hoa, nàng không phải cảm nắng rồi chứ! Thủy Liên Y thấy trước mặt có một rừng cây, quyết định đến trốn nắng!

"Hô!" Tựa vào một thân cây, chậm rãi ngồi xuống, dưới gốc cây thật mát a!

Thủy Liên Y ngồi ở dưới tàng cây, phát hiện trong rừng cây hình như có một ao nước.

Phong tục ở Ân Xích quốc cũng thật kỳ quái, thời gian này có rất ít người đi loạn, Thủy Liên Y chậm rãi đi tới bên cạnh cái ao, nhìn ao nước trong suốt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Trên người dính nhờn nhớt, đều là mồ hôi, lúc này nhìn ao trong suốt sạch sẽ thế, nàng thật là muốn đi xuống tắm a! Vươn tay tạt hai cái trong ao nước, ao nước đã bị mặt trời chiếu xạ thành nước ấm.

Thủy Liên Y đột nhiên nảy ra một khát vọng! Nàng rất lâu chưa thoải mái tắm rồi! Nhìn bốn phía một chút, phát hiện trong rừng cây trừ nàng, chỉ còn những con chim kêu to trên cây thôi!

Lúc này không có người xuất hiện chứ?

Nàng đi đến sau một cái cây cạnh ao, từ từ cởi áo.

Cởi ra áo khoác, lại cởi váy, cởi tầng tầng vải quần trên eo ra, trên bụng của nàng đã bị mồ hôi bao trùm! Giống như vừa tắm hơi!

Suy nghĩ một chút, tháo cái khăn che mặt xuống, lấy cả mặt nạ da mỏng xuống, đặt ở trên y phục.

Rốt cuộc vẫn không dám lộ ra trọn vẹn, nàng giữ lại áo ngực và quần lót. Nhìn xung quanh một chút, tin chắc không có ai đi qua, mới bước chân nhỏ trắng như tuyết vào trong ao nước.

Nước bị ánh mặt trời chiếu có chút ấm áp, nàng chậm rãi để thân thể chìm vào trong nước, dùng tay vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, hóa giải cảm giác nóng rực khi bị mặt nạ da mỏng bao bọc. Gợn sóng đánh thân thể của nàng, để nàng nhắm mắt lại hưởng thụ trầm tĩnh khó được giữa trưa này.

Thủy Liên Y cởi tóc ra, tóc dài vừa đen lại thẳng giống như thác nước phút chốc đã xỏa ra. Nàng nhẹ nhàng xoa mái tóc.

Áo lót của nàng bị thấm ướt dán chặt phần đầy đặn, thân thể rất gầy yếu, nhưng đường cong tuyệt đẹp. Thân thể của nàng, trắng nõn như tuyết!

Lưng ngọc bóng loáng mềm mại bị tóc dài che nửa.

Nước trên tóc nhỏ xuống tạo thành ánh sáng lờ lờ ở trên thân thể mềm mại của nàng.

Ao nước trong suốt, quần lót của nàng cũng dán chặt nàng, không biết là bị nước ấm áp tẩy rửa, hay bị ánh mặt trời chiếu, gương mặt của nàng rất đỏ. Khiến gương mặt tinh xảo của nàng càng trở nên tuyệt sắc!

Mặc dù có chút lưu luyến, nhưng nàng biết không thể tắm quá lâu, chậm rãi đi lên bờ, dưới ánh mặt trời, nàng đẹp đến làm cho không ai có thể hình dung!

Trong rừng cây đột nhiên xuất hiện tiếng vang, Thủy Liên Y cả kinh thất sắc, lập tức chạy lên bờ, nhặt áo khoác phủ thêm.

Không đợi nàng mặc xong y phục, liền nhìn thấy một nam nhân đi ra từ rừng cây.

Thiếu chút nữa thét chói tai, hần tới bao lâu rồi? Hần thấy cái gì?

Thủy Liên Y cắn môi, tay mặc quần áo cũng có chút run rẩy!

Nam nhân mặc áo gấm màu tím, mặt như quan ngọc, một đôi mắt cười giống như hoa đào! Lỗ mũi còn thẳng hơn mình tinh Hàn quốc, độ cong đôi môi vô cùng xinh đẹp! Nam nhân này vô cùng anh tuấn! Giữa hai lông mày tựa hồ không có bất kỳ ưu phiền, là một thiếu gia sống an nhàn sung sướng, nhìn tuổi cũng chỉ hơn hai mươi, cũng khoảng Sở Húc Nhật!

Thủy Liên Y hận mình ở lúc khẩn cấp còn người nghiêng cứu đáng người và số tuổi! Người ta đã xem nàng hết tron rồi! Nàng còn biết xấu hổ hay không!

Ân Thần Tinh chậm rãi đi về phía bên cạnh ao. Vừa rồi hấn cho là mình hoa mắt, cho là mình thấy được tiên tử rơi xuống phàm trần!

Nữ nhân trước mắt thật tuyệt mỹ, ánh mắt của hấn nhìn bắp đùi tuyết trắng chưa kịp che đi của nàng, ánh mắt càng ngày càng mờ!

"Người nhìn lên ta . . .!" Thủy Liên Y nổi giận! Lại dám nhìn lên nàng tắm! Cũng may nàng không có coi hết, bằng không thì quá tiện nghi cho hấn rồi!

Ân Thần Tinh cười, trong con ngươi tràn đầy tìm tòi nghiên cứu. Nữ nhân này mới xem qua thì giống như tiên tử xuất trần, nhưng dáng vẻ cay cú hiện tại của nàng xác thực có hương vị khác.

"Bị người mắng người còn cười! Tiện tiện!" Thủy Liên Y hốt hoảng nhặt lên mặt nạ da bằng bột mì của mình từ trên mặt đất, ôm lấy đồng y phục.

"Tiểu thư!"

"Phi! Người mới tiểu thư! Cả nhà người đều là tiểu thư!" Nàng quả thật là ở thanh lâu, cho nên vừa nghe đến hai chữ tiểu thư liền cực kỳ nhạy cảm! Nàng mới không phải tiểu thư!

"Cái gì?" Ân Thần Tinh sừng sốt một chút. "Vậy, ta nên gọi người là gì?"

"Ta biết người sao? Ta và người quen nhau à?" Thủy Liên Y hốt hoảng mang giày vào, xui xẻo thật! Chỗ không người đột nhiên xuất hiện một người, còn là một nam nhân, hù chết nàng.

"Cô nương!" Ân Thần Tinh tiến lên một bước.

"Đứng lại . . .!" Thủy Liên Y hô to, cố làm ra vẻ dọa nạt, nắm quyền nhỏ của đi của lại trước mặt hấn, "Đừng tới đây! Bé hồ lô (ai coi hoạt hình mấy anh em hồ lô thì biết) ở nông thôn ta đây cũng có thể đánh bại Ultraman ở thành phố!"

Bé gì? Man gì? Ân Thần Tinh hồ đồ! Hiện tại hấn chỉ muốn biết tên của nàng mà thôi.

"Cô nương! Người tên gì?"

"Người qua đường Giáp!" Thủy Liên Y từ từ lui về phía sau, nam nhân này không phát thú tính mà khi dễ nàng chứ? Không biết hấn có võ công không! Hiện tại nàng thật không đánh nhau nổi!

"Lục cô nương!"

Lục cô nương? Ai là Lục cô nương? Thủy Liên Y cảm thấy mình rất không bình tĩnh! Người qua đường Giáp là Lục cô nương sao?

"Người muốn làm gì?" Nàng cau mày.

"Ta. . . là Ân Thần Tinh!"

"Ta quản người gọi âm hiểm hay âm trầm! Không có quan hệ với ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Ai cùng người khách khất

Thủy Liên Y nhìn hấn, cảm thấy hấn tựa hồ không quá giống người xấu! Chỉ là chữ ‘ người xấu ’ cũng không phải viết ở trên mặt! Bằng không tư văn biến chất, từ “mặt người dạ thú” là từ đâu mà đến!

Dưới chân giống như giẫm lên cái gì đó! Là tảng đá? Trong lòng Thủy Liên Y nghĩ, nếu hấn dám tiến lại đây, nàng liền lấy tảng đá đánh cho hấn bất tỉnh.

"Ta không gọi âm hiểm, cũng không kêu âm trầm, ta gọi là Ân Thần Tinh!" Hấn tươi cười chân thành hướng nàng! Không có ý đồ gì, hấn chỉ muốn thưởng thức nàng. Nàng thật sự đẹp quá! Thường thức cái đẹp là thiên tính của con người! Thường thức cái đẹp là không có tội!

Lý sự thực đầy đủ, sự thật cũng đơn giản chỉ có thế! Hấn chẳng qua là cảm thấy thưởng thức cái đẹp là vô tội, nhưng là Thủy Liên Y cũng không cảm

thấy như vậy!

Cái gì gọi là lưu manh vô lại a! Cái gì gọi là đấng đồ lằng tữ a! Cái gì gọi là không có ý tốt a! Trục giác của Thủy Liên Y cho thấy người nam nhân này có ý đồ với nàng! Hơn nữa nếu không phải muốn phi lễ nàng, thì chính là muốn cưỡng bạo nàng!

Thủy Liên Y đứng thẳng người, đầu năm nay, xã hội này, hoặc là nhịn, hoặc là tàn nhẫn! Nàng sẽ không nhịn, nàng quyết định sẽ đối với địch nhân tàn nhẫn một chút.

"Lục cô nương!" Ân Thần Tinh đi đến trước mặt nàng, "vùng hoang vu này, một mình ngươi không an toàn! Muốn kết bạn đồng hành hay không?"

Cùng người kết bạn đồng hành chỉ sợ lại càng không an toàn! Thủy Liên Y oán thầm.

"Uh. Công tử! Đại lộ hướng lên trời, mỗi người đi một hướng! Chúng ta không cùng đường!"

"Lục cô nương muốn đi đâu?" Nhìn Thủy Liên Y, trên người nàng ngay cả bao đồ đều không có, thoạt nhìn cũng không phải là bộ dáng của người đi xa! "Là quay về Xích Thành sao?"

"Không phải.!" Thủy Liên Y lập tức phủ nhận.

"Lục cô nương!"

"Làm sao?" Thủy Liên Y không kiên nhẫn! Nam nhân này có thấy phiền hay không a! Người ta rõ ràng cự tuyệt hẳn, hẳn cũng không biết cái gì gọi là mặt dày phải không?

"Thần Tinh có ngựa, không bằng Lục cô nương cùng đi với tại hạ!"

"Không cần!" Thủy Liên Y một ngum cự tuyệt.

"Không cần cùng Thần Tinh khách khí!"

"Ai cùng ngươi khách khí?" Tên này đúng là có bệnh! Thoạt nhìn đẹp trai như vậy, cũng không có bị bệnh Đạo! Nhìn qua cũng không giống có họ hàng gần với người bị bệnh! Vì sao lại nghe không hiểu ý người ta cự tuyệt!

"Lục cô nương! Thần Tinh chỉ là có ý tốt!" Đột nhiên trên gương mặt dương quang tuấn tú lộ ra một tia khổ sở!

Mẹ nó! Không phải chứ! Tiểu đệ đệ này chẳng lẽ còn cần người đến dỗ, hẳn cũng chừng hai mươi tuổi! Sở Húc Nhật cùng tuổi với hắn thậm chí có thể hy sinh làm anh hùng. Còn có Lưu Hồ Lan, Hoàng Kế Quang, Đồng Tồn Thụy. Người nào cũng tuổi còn trẻ liền quên mình vì người khác! Tên tiểu tử này, nếu hắn dám khóc lên, nàng tuyệt đối mắng hắn là cầu hùng!

Vừa nghĩ tới Sở Húc Nhật, cảm xúc của Thủy Liên Y càng trầm xuống!

"Đại lão gia a! Ngươi không cần dọa ta a!" Thủy Liên Y rống hắn, nhìn bộ dạng hắn hai mắt nhắm lệ mông lung, nàng nổi bão : "Được. Ngươi dám thử khóc cho lão nương xem! Lão nương không đánh ngươi, ngươi còn chưa biết lão nương là văn võ song toàn!" Nàng xoa tay hung hắn.

Thấy nàng như vậy, trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra vẻ nghiền ngẫm, "Lục cô nương, ngươi thật thú vị! Vừa xinh đẹp lại có sức sống! Đi cùng ta được không?"

Này. Nam nhân này diễn trò cũng quá đạt đi! So với trình độ của Lâm Phong còn có thể cao hơn! Thủy Liên Y bị hắn làm cho kinh sợ rồi! Nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, hẳn so với đại sư diễn kịch còn lợi hại hơn a!

"Lục tiểu thư!" Ân Thần Tinh này quả thật không hiểu tiếng người a, thế nhưng đi lên bắt lấy cổ tay Thủy Liên Y.

"Bốp.!" Tiếng vật nặng truyền đến.

Thủy Liên Y cúi người xuống từ trên đất nhặt lên 1 tảng đá lớn, giơ lên tảng đá một chút nện vào đầu Ân Thần Tinh! Động tác hành văn liền mạch lưu loát.

"A.!"

Nháy mắt Thủy Liên Y nâng tảng đá nện xuống, Ân Thần Tinh phát ra một tiếng kêu rên, chỉ thấy hắn vron tay bụng kín trán của mình, nhìn lòng bàn tay của chính mình, mặt trên thậm chí có máu.

"Lục.! Lục cô nương?"

Thủy Liên Y sợ tới mức ném ngay tảng đá ra, nàng chỉ là phòng vệ mà thôi! Ai biết hắn có ý đồ gì?

"Ta. Ta không phải cố ý! A.!" Thủy Liên Y hét lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

"Lục cô nương! Thần Tinh chỉ là muốn. Mời người cùng đi!" Đột nhiên hắn cảm thấy một trận mê muội, lung la lung lay liền ngã sấp xuống!

. Phân cách tuyến có tật giật mình.

Thủy Liên Y cảm giác mình làm người bị thương, sợ tới mức như nhìn thấy quỷ, cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy .

Nhìn đến Xích Thành ở cách đó không xa, nàng quay đầu lại phát hiện Ân Thần Tinh kia không có đuổi theo. Tránh ở sau một cây đại thụ, mang theo mặt nạ da người cùng mạng che mặt, phát hiện không có lỗ hổng gì mới thở ra một hơi đi về hướng Xích Thành!

Xuất ra lệnh bài tiến vào Xích Thành. Sau khi vào thành, lập tức liền sai bước chạy trở về Từ Hương Uyển.

"Thủy Thủy! Sao bây giờ người mới trở về?" Một cô nương Từ Hương Uyển nhìn đến Thủy Liên Y cũng thực giật mình! "Phượng đi đang tìm người đó!"

"A!" Thủy Liên Y trước chạy về phòng, đem tảng quần áo trùng trùng điệp điệp kia coi bỏ. Coi như cũng uống công đi tắm, thân thể nàng lại đỡ mỏi hơn! Thay đổi bộ quần áo sau đó nhanh chóng chạy tới phòng ngủ của Phượng đi. "Phượng đi! Người tìm con?"

Phượng đi sau khi thấy Thủy Liên Y tiến vào, mới thả lỏng, nở nụ cười một chút "Con đi dạo một vòng cũng quá lâu a! Ta cùng Hương đi còn đang lo lắng con có thể gặp nguy hiểm hay không!"

"Hương đi, người cũng ở đây sao?!" Lúc này Thủy Liên Y mới nhìn đến Hương đi cũng đang ở trong phòng.

"Không biết người tìm con có chuyện gì?"

"Thủy Thủy! Vài ngày sau là đại hội hoa khôi có lẽ phải cần người tới hỗ trợ! Có thể sẽ làm cho con khó xử, nhưng là. Ai!" Hương đi thở dài.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Thủy Liên Y cảm thấy như có chuyện gì sắp phát sinh.

Phượng đi thấy Hương đi khó xử, nàng nhìn không được cũng mở miệng.

"Thủy Thủy! Là như vậy! Đại hội hoa khôi vốn là do Từ Hương Uyển chúng ta khởi xướng! Nhưng là hai n thanh lâu khác ở Xích Thành là Ngọc Cảnh Uyển cùng Song Nhữ Uyển cũng vào tham gia."

"Phượng đi! Ý người là. . . . ?" Thủy Liên Y có chút hồ đồ!

"Các cô nương của Từ Hương Uyển chúng ta xác thực cũng rất xuất chúng! Chỉ là các cô nương hai nhà kia cũng không phải ngòi không! Đến lúc đó ai thua ai thắng cũng còn chưa biết!"

"Thắng có gì tốt? Thua thì thế nào?" Chọn hoa khôi này cùng chọn người đẹp ở hiện đại giống nhau!

Phượng đi thở dài, "Thắng thua vốn không là gì, nhưng là lần này đại hội hoa khôi đã kinh động đến hoàng thượng! Hoàng thượng muốn đem địa điểm tổ chức chuyển đến trong hoàng cung!"

Trong lòng Thủy Liên Y kinh hô! Hoàng thượng này cũng quá phong lưu đi! Một Sở Thánh Hạo đã đủ vô sỉ rồi! Hoàng thượng Ân Xích quốc này không phải cũng lưu manh như vậy chứ!

"Phượng đi! Con còn không hiểu được ý tứ của người!" Thủy Liên Y càng nghe càng hồ đồ.

"Thủy Thủy! Ta cũng chỉ là bắt đắc dĩ! Một trận hoa khôi chiến này rất trọng yếu. Cô nương thanh lâu nhà nào có thể đoạt được vòng nguyệt quế hoa khôi, như vậy sẽ được hoàng đế ngợi khen! Nếu cô nương Từ Hương Uyển được, sau này Từ Hương Uyển sẽ là thanh lâu đệ nhất của Xích thành!"

"Phượng đi! Sau đó thì sao?" Thủy Liên Y đột nhiên có một dự cảm không tốt!

"Thủy Thủy a! Phượng đi cảm thấy các cô nương Từ Hương Uyển đều rất tốt! Chỉ là chỉ sợ đến lúc đó xảy ra điều gì sai lầm, hoa khôi bị hai nhà kia lấy được! Cho nên.!"

"Cho nên. Cái gì?" Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt!

"Thủy Thủy! Không bằng. Con là người dự bị cùng đi tham gia!"

Dự cảm không tốt của nàng trở thành sự thật! Cước bộ Thủy Liên Y lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Thành công bổ khuyết

Thủy Liên Y cảm thấy mình hình như lên phải thuyền giặc rồi! Mặc dù Phụng đi nói nàng chỉ là hậu bị, không nhất định phải ra sân! Nhưng nàng cảm thấy trong lòng vô cùng bất an!

Một Sở Thánh Hạo đã dọa nàng thành bệnh tâm thần rồi. Cấp bậc của hoàng đế Ân Xích quốc này so với Sở Thánh Hạo cũng không biết ai hơn ai kém!

Mặc dù trong lòng đang đánh trống, nhưng Phụng đi và Hương đi dù sao cũng có ân chứa chấp nàng, nàng có thù oán luôn quên, nhưng có ân lại muốn báo!

"Thủy Thủy!" Phụng đi thấy Thủy Liên Y suy tính thật lâu, gương mặt khó xử, không khỏi có chút gấp gáp! "Thủy Thủy! Nếu như lần này cô nương Từ Hương uyển được hoa khôi con sẽ không cần xuất hiện nữa, chỉ khi họ thất thế con mới phải ra sân! Bất kể con phải ra sân hay không, chỉ cần Từ Hương uyển thắng, Phụng đi đáp ứng, cho dù phải dùng bất cứ biện pháp gì cũng sẽ đưa người đến Uyển thành!"

Ách. . . Thật dụ hoặc! Đây là dụ hoặc trần trụi nhất! Thủy Liên Y mặc dù thấy khó khăn, nhưng vừa nghĩ tới Phụng đi sẽ đưa nàng đến Uyển thành, nàng lại động lòng rồi! Nếu như chỉ dựa vào bản thân nàng, đến năm nào nàng mới có thể tìm được Tiểu Dạ! Chờ nàng gặp được Tiểu Dạ, nàng nhất định sẽ báo hận về Mặc thành tìm Sở Thánh Hạo báo thù cho Sở Húc Nhật!

"Được! Phụng đi! Con đáp ứng người! Chỉ là. . . Nếu như không cần con ra sân, con vẫn muốn ăn núp! Nhưng mà. . . Ngộ nhớ!"

"Ngộ nhớ cái gì? Thủy Thủy?"

"Ngộ nhớ có người quấy rầy con, Phụng đi người phải giúp con!"

Phụng đi cười, "Thủy Thủy con yên tâm! Tranh tài hoa khôi cũng có quy định riêng! Hơn nữa có hoàng thượng tự mình giám thị, không ai dám khi dễ con!"

Thủy Liên Y oán thầm: hoàng thượng mới đáng sợ! Người khác căn bản không gây sợ hãi bằng hắn a!

Nội quy tranh tài? Không biết dự thi hoa hậu ở chỗ đại có quy tắc ngầm gì không!

"Phụng đi! Bằng không chúng ta cũng dùng quy tắc ngầm!"

"Cạn cái gì?" Phụng đi hồ đồ. Hương đi bên cạnh cũng cảm thấy khó hiểu.

"Quy tắc ngầm! Chính là đưa mấy mỹ nữ cho giám khảo!" gương mặt Thủy Liên Y lộ ra nụ cười giả tạo, "Dù thời kỳ nào, đoán chừng công kích kiểu viên đạn bọc đường (trong cứng ngoài ngọt) là mãnh liệt nhất, có thể làm tan rã lòng người nhất! Cái này chính là quy tắc ngầm con muốn nói cho hai người biết ha. . .!"

Thủy Liên Y bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải ý tứ cụ thể của quy tắc ngầm một lần, mãi cho đến Hương đi và Phụng đi bưng tỉnh hiểu ra!

"Thủy Thủy! Chiêu này thật là lợi hại! Lát nữa ta tìm mấy cô nương thương lượng một chút! Ai nha! Sao chúng ta không nghĩ tới! Để mấy cô nương tham gia thi đấu đại tạo quan hệ tốt với mấy giám khảo!" sắc mặt Phụng đi vui mừng.

"Chỉ là, vậy có tính là hồi lộ không?" Hương đi vẫn có chút lo lắng.

Thủy Liên Y không biết tội đứt lót ở thời đại này bị phạt thế nào, cho nên cũng có chút lo lắng.

"Thôi! Vẫn là nên bằng thực lực!" Phụng đi cũng cảm thấy không thể! Dù sao cũng là hoàng thượng tự mình giám thị, muốn thay đổi thật giả cũng có chút khó khăn, chủ yếu là sợ tiền mất tật mang!

"Thủy Thủy! Nhiệm vụ của con rất nặng nề đấy!" Phụng đi vỗ vỗ bả vai mảnh khảnh của Thủy Liên Y, "Hi vọng các cô nương Từ Hương uyển ra sức! Không khiến ta mất mặt quá lắm!"

Nhiệm vụ này thật nặng! Thân thể nhỏ này của nàng không biết có chịu đựng nổi không?

Thủy Liên Y âm thầm kêu khổ, đến lúc đó nàng có phải không thể chỉ lộ ra đôi mắt, có phải sẽ phải bước ra ánh sáng hay không? A! Oh My God! Nàng không muốn bị người ta thấy! Rất xinh đẹp không phải là lỗi của nàng, nhưng lộ mặt nhiều lần ở trước mặt công chúng, lại thành quyền rũ người khác, chính là nàng là không phải muốn thế a. . .

Không biết nàng ra khỏi phòng của Phụng đi như thế nào, Thủy Liên Y tìm thêm đá ngồi xuống ở hậu viện Từ Hương uyển. Hôm nay nàng còn đã thương người ở ngoài Xích thành! Không biết tên háo sắc Ân Thần Tinh đó có chuyện gì hay không? Trán của hắn hình như còn chảy máu!

Ai nha! Càng nghĩ càng phiền lòng rồi! dựa vào cách ăn mặc và khí chất của tiểu tử kia cũng không phải tầm thường, không phải hào môn thế gia giàu có thì chính là con cháu nhà vương công đại thần! Ngộ nhớ, nàng chỉ nói ngộ nhớ, nếu nàng đi tham gia cuộc tranh tài hoa khôi, bị tiểu tử kia phát hiện thì sao?

Nhà giàu dùng một túi bạc cũng có thể đập chết nàng! Con nhà giàu tìm lão tử tùy tiện an bài một tội danh cho nàng là có thể giam cầm nàng! Hảo hán Lâm Xung trong Thủy Hử chẳng phải cũng bị Cao Nha Nội[1] khi dễ như vậy, huống chi nhân vật nhỏ muốn võ công không có võ công, muốn tiền không có tiền, muốn thế không có thế như nàng!

Cả người Thủy Liên Y liền lâm vào rối rắm, nàng cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi!

.....

Mấy ngày sau.

Ngày mai sẽ là cuộc so tài hoa khôi, tất cả các cô nương dự thi đều phải vào hoàng cung tham gia chọn lựa hoa khôi. Do hoàng đế đương triều tự mình ngợi khen!

Giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, tất cả các cô nương đều toàn lực ứng phó! Thương nhân nổi tiếng bán phấn bột nước, châu báu đồ trang sức ở Xích Thành, mấy ngày nay đều ở chạy đến ba thanh lâu này. Các cô nương vì chuẩn bị không ngại tốn tiền, cái gì đắt đều mua, cái gì tốt đều lấy!

Thủy Liên Y vẫn ở hậu viện quét dọn, dọn dẹp bụi bặm bên trong viện! Dù sao Phượng đi nói rồi, nàng chỉ là dự bị, trừ phi các cô nương Từ Hương uyển đều không được, nàng mới phải ra sân!

Thật ra thì các cô nương Từ Hương uyển, nàng đều đã gặp qua, cũng không tệ! Cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú! Muốn dạng nào đều có, không có gì không tinh thông! Lại nói về nàng, trừ dáng dấp còn cường ngạnh, nàng căn bản không biết gì! Càng không biết cô đại lựa chọn hoa khôi như thế nào, cần chuẩn bị những gì!

Ngày mai phải vào cung, tay Thủy Liên Y cầm cây chổi hơi run! Nàng sinh ra có chứng sợ hãi nghiêm trọng với hoàng cung! Nàng tổng cộng vào cung hai lần, mỗi một lần đều vết thương chồng chất!

Lần đầu tiên khiến nàng đường bệnh hơn nửa tháng trên giường!

Lần thứ hai khiến nàng mất đi con của nàng và Tiểu Dạ! Còn hại Sở Húc Nhật mất mạng!

Thủy Liên Y cắn môi, không biết hoàng thượng Ân Xích quốc là người như thế nào, không biết những việc nàng làm rốt cuộc có đúng hay không! Nhưng nàng muốn đến Uyên thành, cô đại không có máy bay, không có xe lửa, thậm chí ngay cả xe đạp cũng không có! Mà nàng ngoại trừ dựa vào lực lượng của Phượng đi, căn bản không có cách nào đi xa!

Thật là rối rắm a!

Buổi tối hôm đó, Hương đi tới phòng Thủy Liên Y, đem tới một bộ xiêm áo lụa màu trắng.

"Hương đi? Đây là?" Thủy Liên Y không hiểu.

"Tiểu Y. . . Thủy Thủy a! Mặc dù có thể khiến con khó xử, nhưng vẫn cầu xin con giúp một tay!" trên mặt Hương đi có chút áy náy. "Thanh lâu Xích Thành vẫn cạnh tranh rất kịch liệt! Hai chỗ khác đều có người trên triều đình bảo bọc, Tiểu Phượng một thân một mình chống đỡ cả Từ Hương uyển, thật ra thì cũng là vì nhiều cô nương đáng thương! Trên người của mỗi người đều có một đoạn quá khứ thống khổ khó có thể nhớ lại!"

Thủy Liên Y gật đầu, đứng! Cô nương trong sạch, nếu như không có thiên tai nhân họa gì, ai nguyện ý đi tới thanh lâu cho nam nhân chà đạp a!

"Thủy Thủy a! Nếu như cô nương Từ Hương uyển lấy được vòng nguyệt quế hoa khôi, hoàng thượng chẳng những sẽ ngợi khen hoa khôi, cả Từ Hương uyển cũng sẽ thăng chức rất nhanh! Xin con hãy giúp chúng ta!"

"Hương đi! Con không phải đã đáp ứng sao? Người yên tâm! Con nói lời giữ lời!"

"Cám ơn con. Thật lòng cảm ơn con!" Hương đi vô cùng cảm động. "Thủy Thủy! Bộ quần áo này ngày mai con thay vào! Nếu thật cần con giúp một tay, hi vọng con có thể toàn lực trợ giúp Từ Hương uyển!"

"Vâng!" Thủy Liên Y gật đầu một cái.

~~~~~

[1]Cao Nha Nội: vốn là người hầu của Cao Cầu nhưng nhờ nịnh bợ, vô sỉ, không từ thủ đoạn nên được Cao Cầu nhận làm con nuôi. Cao Cầu là kẻ thù của Lâm Xung. Cao Nha Nội và cha nuôi đã dùng hết mưu kế hãm hại Lâm Xung, bức Lâm Xung lên Lương sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lại gặp Ân Thần Tinh

Đại hội hoa khôi Ân Xích quốc ở hoàng cung Xích Thành, cử hành trong cung Âm Nguyệt! Tất cả hoàng tộc, Vương Công đại thần, tướng quân, những người địa vị cao đều đã có mặt.

Trong Âm Nguyệt cung xây một đài cao, từ ngoài cung tiến vào có thể đi đến chỗ cách hoàng thượng vài mét. Rất giống đài T của người mẫu hiện đại!

Bên trong Thủy Liên Y mặc áo lụa hoa màu trắng, bên ngoài choàng một bộ quần áo bình thường, đứng ở giữa nhóm cô nương hỗn loạn cũng không ai thấy được.

Các cô nương của Tử Hương uyển, Ngọc Cảnh uyển cùng Song Nhữ uyển lần lượt ở trong ba cái lều vải lớn dựng tạm bên ngoài Âm Nguyệt cung.

"Thủy Thủy! Giúp ta chải đầu, tóc của ta rối rồi!" Cô nương A hoảng loạn!

"Tốt!" Thủy Liên Y chạy tới chải đầu cho người ta.

"Thủy Thủy! Trâm cài tóc của ta không thấy! Giúp ta tìm xem!" Cô nương B cũng khẩn trương.

"Được!" Thủy Liên Y lại bắt đầu tìm trâm cài tóc vương vãi đầy trên mặt đất.

"Thủy Thủy a! Tỳ bà ta muốn diễn tấu quên ở trong xe ngựa rồi! Ngươi giúp ta đi lấy a!" Cô nương C luống cuống tay chân.

"Ừ! Đợi chút a!" Thủy Liên Y lau mồ hôi trán! Nàng có thể hiểu được cảm xúc khẩn trương của đám cô nương này, thật giống như khi nàng ở đại học lần đầu lên đài tham gia thi ca hát!

"Thủy Thủy! Con đi đâu?" Hương di nhìn đến Thủy Liên Y đi ra khỏi lều vải.

"Ngữ Uyển cô nương quên tỳ bà ở trong xe rồi, con giúp nàng lấy đến!"

"Đi nhanh về nhanh! Đại hội sắp bắt đầu rồi!" Hương di dặn dò.

"Dạ!" Thủy Liên Y một đường chạy đến chỗ xe ngựa đỗ. Tìm được tỳ bà của Ngữ Uyển cô nương, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, định xoay người đi về.

"Lục cô nương. . . .!" Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm có chút không xác định.

Ách. . . . . Nghe thật quen tai? Trong lòng Thủy Liên Y lộp bộp một chút! Lục cô nương. . . . . Xưng hô thế này hình như từng bị người nào không hay ho kêu qua!

Quay đầu nhìn lại, cầm bảo màu tím kia, khuôn mặt anh tuấn kia, đôi mắt hoa đào kia! Thủy Liên Y kinh hãi, chính là tiểu tử họ Ân! Tại sao hắn lại ở chỗ này? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, người càng sợ đụng tới lại càng có thể gặp được a!

Đầu cũng không quay lại, Thủy Liên Y cất bước chạy nhanh rồi đi, tránh hắn như tránh tà.

"Lục cô nương! Lục cô nương! Ngươi chạy cái gì a? Ta là Ân Thần Tinh! Ngươi quên ta rồi sao?!" Phía sau tựa hồ còn truyền đến tiếng bước chân.

Mẹ nó! Tiểu tử này có thấy phiền hay không a! Hắn làm sao mà biết nàng chính là cái người qua đường Giáp! Nàng có che mặt nha! Thật là xui xẻo!

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, Thủy Liên Y nổi giận, hắn đuổi liên đuổi, còn tạo ra tiếng vang làm chi, định trêu tức nàng phải không?

"Công tử, Ngươi nhận lầm người!" Dưới con thịnh nộ, nàng chậm rãi quay đầu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói ra lời nũng nịu như thế, thật là làm khó nàng!

A? Ân Thần Tinh sùng sốt! Cô gái trước mặt tuy rằng che mặt, giọng điệu nũng nịu! Chỉ là cặp mắt linh động kia hắn sẽ không quên! Còn có đường cong lưng kia của nàng, hóa thành bụi hắn đều nhớ rõ!

Thủy Liên Y bị hắn nhìn chăm chú đến sợ hãi, trán của hắn còn quần băng gạc, có vẻ bị thương không nhẹ đâu! Gương mặt siêu tuấn tú này hợp với băng gạc màu trắng thật đúng là làm cho người ta không đành lòng.

"Lục cô nương!"

"Công tử! Tiểu nữ tử không họ Lục!" Thủy Liên Y dịu dàng thi lễ.

Một đôi tròn mắt của Ân Thần Tinh mang theo khó hiểu "Lục cô nương, ngươi có điều gì khó nói sao? Vì sao không dám cùng bọn vương nhận biết nhau?"

OOXX ngươi! Nội tâm Thủy Liên Y oán thầm! Tiểu tử này thật sự là phiền phức, nàng đã giả bộ không biết hắn, hắn còn truy vấn cái gì a?

"Tiểu nữ tử thật sự không phải họ Lục!" Nàng lại nhẹ giọng nói.

Ân Thần Tinh đi đến đối diện với nàng, đi vòng quanh nhìn nàng một vòng." Lục cô nương! Tại sao ngươi phải che mặt? Ngươi đến hoàng cung tham gia đại hội hoa khôi sao? Ngươi là cô nương nhà nào?"

Trong lòng Thủy Liên Y tự an ủi mình, xúc động là ma quỷ, xúc động là ma quỷ!

"Công tử! Ngươi thật sự nhận lầm người!" Nói xong quay đầu bước đi, mẹ nó, hần dám quấy rầy nàng, nàng đem chân hần đánh gãy!

"Lục cô nương! Ngươi vì sao không nhận đã từng quen biết ta a?" Ân Thần Tinh từ phía sau bắt lấy cổ tay của nàng.

"Quen biết nhau cái con khi a. . . .!" Thủy Liên Y điên rồi! "Ta nào biết ngươi là ai nha? Ngươi, cái đồ rở hành củ tỏi này a? Ta đã làm người xấu đánh ngươi rồi, làm sao ngươi còn dây dưa ta không tha? Lão nương vì ngươi mà tâm ý loạn, cùng TMD đoàn lên sợi giống nhau! Ngươi nghe có hiểu không?!"

Thủy Liên Y muốn cào hần! Ni mã. . . . . Nàng cảm thấy mình sắp thành con mèo gầm gừ rồi!

. . . . . Ân Thần Tinh há hốc mồm!

"Lục cô nương! Ngươi còn không thừa nhận mình là Lục cô nương!" Ân Thần Tinh chỉ còn nước chưa nhảy dựng lên vỗ tay hoan hô!

Thủy Liên Y cảm giác mình lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, nàng muốn điên lên rồi! Lại bị hần nhận ra? Chỉ là, hoàn hảo, trên mặt nàng còn mang mặt nạ!

Nếu hần dám dây dưa nàng không chịu buông tha, nàng sẽ đem cái khăn che mặt lấy xuống, dọa ngất hần!

"Công tử!" Giọng điệu của nàng mềm nhũn "tinh thần tiểu nữ tử có chút dị thường! Tinh tình lúc tốt lúc xấu! Ngươi thứ lỗi ha! Ngươi nhất định nhận lầm người rồi! Tiểu nữ tử cho tới bây giờ chưa từng thấy qua công tử!"

Ân Thần Tinh càng thêm khó hiểu "Lục cô nương! Bóng lưng của ngươi ta vĩnh viễn cũng không quên được! Còn thanh âm của ngươi nữa! Ngươi tại sao phải che mặt? Nha! Ta đã biết, Lục cô nương quá mức mỹ lệ, nhất định là sợ gặp phải người xấu!"

Thủy Liên Y nắm tay, nàng muốn điên lên rồi, người nam nhân này chẳng lẽ là Đường Tăng chuyển thế?

"Lục cô nương! Ngươi vì sao phải trốn tránh Thần Tinh? Ta chỉ là muốn cùng ngươi làm bằng hữu mà thôi!"

Phi. . . . . Làm bằng hữu? Giữa nam nữ làm bằng hữu cá lông gì?

"Công tử! Ngươi xem! Ta còn có chuyện! Không bằng ngày khác chúng ta lại tán gẫu?"

"Lục cô nương! Ngươi có chuyện gì? Thần Tinh có thể giúp một tay hay không?"

Thủy Liên Y cắn môi "công tử! Ngươi có phải uống tam hươu quá rồi không? Mặt đỏ không mặt đỏ, ngươi lừa ai a!"

"Tam hươu? Lục cô nương! Đó là cái gì?"

"Công tử! Ta van cầu ngươi đừng dây dưa ta! Ta thật sự có chuyện gấp!" Thủy Liên Y muốn điên rồi, phỏng chừng Ngũ Uyển cô nương kia cũng sắp điên rồi! Đại hội hoa khôi sắp bắt đầu, trong tay nàng còn cầm tỷ bà của người ta nữa! Nàng không thêm đêm xia tới nam nhân trào dịch nào này, rất nhanh hướng lầu trại Từ Hương uyển đi đến.

Ân Thần Tinh từng bước theo sát, giống cái đuôi đi theo phía sau Thủy Liên Y.

"Ngươi đi theo ta làm gì?" Thủy Liên Y quay đầu, "a!" Vừa vận dụng trướng ngực của hần.

"Lục cô nương ngươi không có việc gì đi?" Ân Thần Tinh đưa tay muốn vì nàng xoa bóp cái mũi.

"Dừng tay!" Thủy Liên Y một quyền vung qua.

"A nha!" Ân Thần Tinh bưng kín mắt, "Lục cô nương ngươi lại đánh ta?" Hần mang theo thanh âm ảm ức khóc nức nỏ.

"Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, ta liền đánh người!" Thủy Liên Y thị uy dứ dứ quả đấm vào mặt hần, "Ngươi dám tiến lại đây nữa, ta liền đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra người!" Nam nhân này thực là..., hần khóc cái gì a!

"Lục cô nương. . . . .!"

Thủy Liên Y thật không biết người nam nhân này có phải có khuynh hướng chịu ngược đãi hay không, lần trước nàng đánh vỡ đầu của hần, lần này lại đánh cho mất hần thành gấu mèo 0.0, hần còn không hết hy vọng. Quên đi, lấy cái khăn che mặt xuống cho hần nhìn, cho hần hết hy vọng. Tuy rằng nàng

thật sự không muốn làm cho chính mình trở thành thuốc giảm béo, nhưng là nàng bị ép đến bất đắc dĩ.

"Công tử! Ngươi nếu không tin ta, ta liền cho ngươi nhìn, ta đến cùng có phải người ngươi muốn tìm hay không!" Nói xong, tay để tới hai bên má, nhẹ nhàng lấy cái khăn che mặt màu trắng xuống.

Cái khăn che mặt dần dần hạ xuống, sắc mặt Ân Thần Tinh lập tức trở nên xanh mét như dự đoán.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tất cả chim bay hết

Thủy Liên Y thấy sắc mặt Ân Thần Tinh thay đổi, trong lòng vô cùng đắc ý! Gương mặt này mặc dù không phải của nàng nhưng nếu ở trên chiến trường cũng có thể hù dọa kẻ địch nhất gan tẻ ngựa! Huống chi là quý công tử yếu điệu này! Chưa gì đã khóc thút thít.

"Công tử! Ta nói ngươi nhận lầm người! Bây giờ đừng đi theo ta nữa!" Thủy Liên Y đắc ý ôm tỳ bà rời đi!

Nhìn bóng lưng Thủy Liên Y, gương mặt tuấn tú giống như bị kinh hách của Ân Thần Tinh đột nhiên xuất hiện một nụ cười.

Có ý tứ! Nữ tử này thật nhiều dáng vẻ! Trong lòng ngẫm nghĩ, lập tức đuổi theo.

"Lục cô nương!"

Má nó! Hắn còn âm hồn bất tán! Thủy Liên Y xoay người, tháo cái khăn che mặt vừa mang lên xuống, khuôn mặt dữ tợn theo dõi hắn.

Gương mặt đỏ da nhăn nheo, lỗ mũi và miệng dính liền, còn có vẻ mặt hung thần ác sát kia, còn dọa người hơn nữ quỷ bò lên từ mười tám tầng địa ngục!

Tiểu tử này quả nhiên sắp khóc giống như nàng dự liệu? Dám dây dưa lão nương, hừ!

"Lục cô nương, mấy ngày không gặp, tại sao mặt của ngươi biến thành như vậy?" Ân Thần Tinh đáng thương hề hề nhìn nàng.

"Ta nói rồi ta không phải người ngươi quen biết! Mặt ta không phải mấy ngày nay thay đổi, là từ nhỏ bị người vào nhà cướp bóc nhét vào trong lò nóng tào nèn!"

"Lò nóng? Thật là tàn nhẫn! Ngươi có báo quan hay không?"

Thủy Liên Y thấy trong lều phía trước có người đi ra, hồngбет, đàn tỳ bà của Ngử Uyển! Tiểu tử đáng chết này, muốn hại nàng trở thành tội nhân thiên cổ à!

"Lục. . . . ."

"Này!" Thủy Liên Y dọa hắn! "Ngươi nha! Ngươi biết cái gì gọi không biết xấu hổ không? Dây dưa ta nữa, ta. . . Ta hù dọa chết ngươi!" Nàng nghe răng trợn mắt! Đòi thành người bình thường thấy bộ dáng đáng sợ này của nàng, có lẽ sớm đã hôn mê! "Ta cảnh cáo ngươi! Đi theo ta nữa, ta liền đánh ngươi đến không thể tự lo liệu cuộc sống!"

"Lục. . . . .!"

"Ta cảnh cáo ngươi! Ngươi cứ thử một chút! Ta sẽ đánh ngươi đời này không quan hệ nam nữ được! Hừ!" Đi theo nữa đi, đi theo nữa đi xem lão nương có dám đánh chết ngươi không! Vừa đi vừa cầm cái khăn che mặt đeo lên, nàng cũng không muốn hù chết ai trong hoàng cung.

Ân Thần Tinh nhìn bóng lưng Thủy Liên Y, cười hi hi lộ ra hàm răng trắng nõn!

Thủy Liên Y chạy vào lều, Ngử Uyển đã sắp điên rồi!

"Thủy Thủy! Sao giờ ngươi mới trở về! Gặp chết ta! Ta còn phải luyện tập!" Ngử Uyển cầm lấy tỳ bà đi, khăn trương hề hề đến một bên luyện tập.

Cuộc so tài ha khôi sắp bắt đầu! Từ Hương uyển, Ngọc Cảnh uyển và Song Nhữ uyển chia ra phái mười cô nương đi tham gia.

Thủy Liên Y nhìn nhìn, thì ra cuộc thi hoa hậu hiện đại chính là từ cổ đại diễn biến! Các cô nương mặc trang phục xinh đẹp, bởi vì nhiệt độ Xích Thành vô cùng cao, lại không có máy điều hòa hay quạt gió! Các cô nương sợ nóng chảy phần son, nên ăn mặc rất lộ!

Đồng phục tuyển mỹ nữ ở cổ đại bảo thủ hơn bikini hiện đại rất nhiều. Áo ngực quần lót, bên ngoài là lụa mỏng phủ người! Ở trong mắt Thủy Liên Y đều không là gì, mùa hè bên bờ biển loại đồ bơi gì chẳng có!

Chỉ là ‘lộ hàng’ như vậy, ở cổ đại đã đủ rước lấy vạn chúng chú ý rồi! 30 vị cô nương từ ba mặt tiến vào tựa như người mẫu từ cánh gà lần lượt tiến lên sàn diễn! Đầu tiên là cuộc thi vòng loại, bằng vào bề ngoài đào thải mười người trước! Còn dư lại 20 vị bắt đầu vòng biểu diễn tài nghệ kế tiếp!

Thủy Liên Y cảm thấy, vẽ tranh, đánh đàn, ngâm thơ. . . . Toàn bộ đều là biểu diễn tài nghệ!

Chỉ là, nàng dùng thân phận người hầu xuất hiện, cho nên chỉ có thể ở lại trong lều giúp các cô nương trang điểm! Căn bản không có cơ hội vào trong Âm Nguyệt cung quan sát tranh tài.

Vòng thứ nhất, cô nương Từ Hương uyển bị loại ba người, vẫn còn dư lại bảy người!

Trở lại trong lều, mỗi người đều khăn trương! Vòng này đích thân hoàng thượng tự mình thẩm định!

"Phượng đi! Người trong hai nhóm kia xem ra đều không có ý tốt!" gương mặt cô nương A khăn trương.

"Đúng a!" Cô nương B phụ họa.

Ngữ Uyển cô nương có thể coi như là người có điều kiện tốt nhất trong các nàng, cũng là tuyển thủ hạt giống đoạt hoa khôi. Lúc này nàng cũng rất khăn trương, chớ nói chi là người khác!

"Phượng đi! Hương đi! Thật sự rất khăn trương! Hoàng thượng ngồi chỗ cao nhất, đều khiến chúng ta có chút kinh hãi!" tay Ngữ Uyển ôm tỷ bà run run.

"Khăn trương cái gì? Đồ không có tiền đồ!" Phượng đi giận dữ nắn mó! "Tất cả đều lên tinh thần cho ta! Nếu để cho hai nhà kia thắng, tất cả mọi người cùng nhau nhảy sông tự vẫn đi!"

Thủy Liên Y thấy các nàng khăn trương, trong lòng cũng bắt đầu khăn trương. Họ ngàn vạn lần không thể thất thủ! Nếu như họ bị đào thải, như vậy nàng sẽ thảm! Lại nói, bên trong đều là thân thích hoàng tộc, tùy tiện một người tìm nàng gây phiền toái, nàng cũng không dễ chịu gì!

Mới từ Sở Mặc quốc chạy trốn tới Ân Xích quốc, nàng cũng không muốn cả Xích Thành cũng không có đất dung thân cho nàng! Lại nói, hồng nhan bạc mệnh, hồng nhan họa thủy, giận đỏ cả mặt vì hồng nhan! Vì sao nàng phải xinh đẹp như vậy?

Vòng thứ hai - tài nghệ bắt đầu, bảy cô nương mang theo sở trường của mình vào Âm Nguyệt cung. Phượng đi và Hương đi cũng đi vào theo.

Thủy Liên Y ở trong lều trại chờ, trong lòng cũng rất thấp thỏm bất an! Lại nhớ tới ca khúc như có như không kia, liền thấp thỏm ngâm nga.

Trận chiến này tựa hồ thật dài, Thủy Liên Y sắp ngủ thiếp đi, nghe được phía ngoài lều truyền đến tiếng bước chân rối loạn. Ngay sau đó các cô nương cùng Phượng đi Hương đi trở lại!

"Như thế nào?" Thủy Liên Y phát hiện sắc mặt của mỗi người đều rất không tốt!

"Thủy Thủy! Hồng rồi!" gương mặt Phượng đi u sầu.

"Hồng? Sao lại hồng?" Thủy Liên Y cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Đừng nói nữa! Toàn quân bị diệt! Vốn muốn chọn ra ba người đứng đầu! Chúng ta còn tưởng rằng, tính toán xấu nhất, Từ Hương uyển cũng có thể có một tên! Ai biết! Nha đầu Ngữ uyển này, thời khắc mấu chốt lại bị mất tiếng!" Hương đi than thở.

"Đúng là Ý trời a!" gương mặt Phượng đi u sầu, "Xem ra Từ Hương uyển nhất định phải bị hai nhà kia đè đầu cưỡi cổ rồi!"

Thủy Liên Y thấy tình thế không ổn, vậy có phải, chuyện Phượng đi đáp ứng đưa nàng đến Uyên thành cũng sẽ căng thẳng không!

"Phượng đi! Vậy! Chuyện ngươi đáp ứng đưa ta đi Uyên thành. . . .!"

"Thủy Thủy! Không phải Phượng đi không muốn giúp ngươi! Mà là! Lần này ta lấy hết ngân phiếu và khế đất của Từ Hương uyển làm tiền đánh cuộc! Vốn cho là sẽ đoạt được hoa khôi, nào ngờ mất hết cả vốn!" Phượng đi vô cùng đau đớn a!

Hương đi cũng than thở, "Có lẽ Từ Hương uyển khó giữ được!"

Không. . . . Khó giữ được? Tất cả các cô nương đều bắt đầu khóc rồi, Thủy Liên Y càng thêm cảm thấy sấm sét giữa trời quang a!

"Phượng đi! Hương đi! Ta đi thử một chút. . . .!" Thủy Liên Y chậm rãi đứng lên!

Trời sinh ta tất có chỗ hữu dụng! Nàng dù gì cũng tính là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành! Cũng là đệ nhất mỹ nữ Ngao Nam quốc, cũng là đối tượng hoàng thượng Sở Mặc quốc mơ ước! Nàng không tin mình không thể lên làm hoa khôi! Nàng không tin thắng không lại khế đất và ngân phiếu Từ Hương uyển!

Phượng đi này, thật là ngậy thơ, chẳng lẽ không biết mười lần đánh cuộc chín lần thua sao? Chẳng lẽ không biết đánh bạc hại chết người sao? Lại đánh cuộc lớn như vậy!

Thấy Thủy Liên Y chủ động xin chiến, Phượng đi và Hương đi đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, chỉ có những cô nương khác lại có vẻ mặt gấp quý!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Một trận chiến lật bàn

Thủy Liên Y đột nhiên có cảm giác mình giống như anh hùng dân tộc kia, bằng vào lực lượng của một mình mình là có thể xoay Càn Khôn. Chỉ là, bây giờ nói lời này tựa hồ còn hơi sớm: "Phượng đi! Không phải toàn quân bị diệt sao? Từ Hương Uyển cũng đã bị loại bỏ rồi, con như thế nào còn có thể đi tham gia?" Đó là một vấn đề thực nghiêm túc a!

Phượng đi nhìn nhìn nàng, "Kỳ thật nhà ai cũng còn để lại một người! Phải cuối cùng mới có thể ra trận! Đó là hoa khôi tuyển ra năm trước, hoa khôi Ngọc Cảnh uyển cùng Song Như uyển phải lên sân khấu cuối cùng, cùng ba người vừa mới tuyển ra cạnh tranh cùng nhau!

Nha! Thủy Liên Y đột nhiên có một loại cảm giác bị người thiết kế, nguyên lai Phượng đi cùng Hương đi vừa mới cũng là trước mặt mình diễn trò mà thôi! Kỳ thật các nàng biết sẽ có cơ hội lật bàn! Chỉ là, ngay cả như vậy, nàng đã đáp ứng rồi sẽ không đổi ý!

"Phượng đi! Bà để cho nàng đi?" Ngừ Uyển nhú mày, nhìn mặt Thủy Liên Y che mạng, trên mặt không khỏi lộ ra nghi ngờ. "Hôm nay là chọn hoa khôi, nàng xấu như vậy làm sao có thể đi?"

Thủy Liên Y thở dài, đúng a! Nàng cũng không muốn đi a! Người tung bay tại giang hồ, sao có thể không bị chém! Người ở thanh lâu, sao có thể giả thuần tình! Thủy Thủy nàng tên đại sừ nữ đứng đầu Từ Hương uyển nay vì vinh dự cũng muốn khai chiến!

"Thủy Thủy! Chuẩn bị một chút! Đổi bộ quần áo! Lát nữa hoàng thượng triệu kiến con phải biểu hiện thật tốt!" Phượng đi mang theo các cô nương đi ra lầu trại xem tình hình của hai nhà kia.

Thủy Liên Y gật đầu, trong lòng bắt đầu bồn chồn!

Ta Không khăn trang! ta không khăn trang! Nhẹ nhàng đem trường bào dài rộng bên ngoài cởi ra, lộ ra lụa hoa màu trắng ở bên trong. Áo ngực màu trắng, quần lót màu trắng.

Thân mình mảnh khảnh uyển chuyển kia, bộ ngực sữa kiên đỉnh đầy đặn, da thịt trơn mềm trắng nõn như tuyết! Tóc buông dài, thả đến eo, vừa đen lại trắng, sáng như tơ lụa bị ánh mặt trời chiếu vào.

Nhìn thân thể của nàng, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân mắt đều sẽ nhìn thẳng.

Thủy Liên Y ngồi ở bên gương đồng, lấy mặt nạ da người xuống! Nhìn dung mạo tuyệt sắc trong gương, nàng nhú mày. Không biết nam nhân Ân Xích quốc có háo sắc không? Nàng hiện tại tự thấy dung mạo của mình là một gánh nặng! Nàng tình nguyện giống nữ nhân bình thường có cuộc sống bình thường, giúp chồng dạy con! Trời ạ! Nàng càng ngày càng cố nhân hóa mất rồi!

Một lần nữa mang lại cái khăn che mặt, nàng cũng không phải muốn thần bí, mà là trải qua cuộc sống nhiều ngày mang mặt nạ như vậy, nàng có chút sợ hãi lấy dung mạo thật của mình đi gặp người! Đã không có mặt nạ da người, làm cho nàng cảm thấy mình tựa như mỹ nữ đỉnh long ni giả, đột nhiên tháo trang giống nhau!

"Thủy Thủy a!! Quyết chiến cuối cùng rồi!" Hương đi chạy vào bắt lấy tay nàng "chớ khăn trang! Hoàng thượng nếu là có hỏi con phải trả lời. Nếu Người cho con biểu diễn, con cũng hào phóng chút!"

"Hỏi? Biểu diễn?" Thủy Liên Y đầu óc có chút hỗn loạn! Nàng cũng không phải thần thánh a?! Trừ bỏ ca hát lợi hại, nàng không biết nhạc khí, không biết vẽ tranh, không biết khiêu vũ, muốn nhảy cũng chỉ biết nhảy kiểu đường phố thôi. Nàng đi, xem ra cũng là hàng bị loại bỏ a!

Trước cửa Âm Nguyệt cung, thấy được hai hoa khôi năm trước của Ngọc Cảnh uyển cùng Song Như uyển, hai người đứng là xinh đẹp khôn cùng, đều cung bộ mắt cao hơn đầu! Ánh mắt nhìn về phía Thủy Liên Y còn có một chút khinh thường.

Các nàng khinh thường mình? Nàng còn chưa khinh thường các nàng đâu! Lỗ mũi Thủy Liên Y hừ một tiếng, ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi vào Âm Nguyệt cung!

Thật không nghĩ tới, có một ngày mình cũng đi lên đài T! Lại nói, nữ nhân cổ đại vẫn không biết đi bước mèo! Thủy Liên Y nhớ tới người mẫu trên TV, không khỏi phỏng theo kiểu bước chân người mẫu! Lay động rục rờ, eo nhỏ mỏng cong, đi lên thật sự có một phong vị khác

Khi xuất hiện trên đài, Thủy Liên Y đã chặt chẽ bắt được ánh mắt của mọi người. Thân thể tinh tế khiêu gợi kia, tư thế thướt tha lại thủy mị. Quả thực làm cho tất cả mọi người không thể dời mắt khỏi nàng! Chủ yếu nhất là tầm sa mỏng trên mặt nàng! Thấy không rõ lắm tướng mạo chân thật của nàng, lại làm cho người người nhìn không được từ trong đôi mắt trong suốt phát ra ánh sáng ngọc của nàng mà suy đoán nàng rốt cuộc có bao nhiêu đẹp.

Hoa khôi của Ngọc Cảnh uyển cộng thêm hai cô nương vừa thắng mấy trận trước, tổng cộng là ba người. Hoa khôi Song Nhữ uyển cùng một cô nương vừa thắng là hai người. Từ Hương uyển chỉ có Thủy Liên Y một người! Này ba so với hai so với một làm cho Thủy Liên Y cảm thấy có chút thế đơn lực mỏng a!

Không biết hoàng thượng sẽ hỏi vấn đề kỳ quái gì, hoặc là muốn các nàng biểu diễn cái gì? Kỳ thật trong lòng của mỗi người đều bồn chồn không yên!

Lúc này Thủy Liên Y mới chính thức ngẩng đầu nhìn lên hoàng thượng Ân Xích quốc cao cao tại thượng!

Mặc long bào thêu kim tuyến, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn rất có hơi thở oai hùng bất phàm của đế vương! Vị hoàng đế này thoát nhìn có thể sánh bằng chính khí nghiêm nghị của tên Sở Thánh Hạo sức sinh kia nhiều lắm! Chỉ là. . . . . Hoàng đế chính khí như vậy vì sao muốn tổ chức đại hội hoa khôi ở hoàng cung? Ân com no nên hết trò sao?

Hoàng đế Ân Âm Nguyệt của Ân Xích quốc nhìn sáu nữ tử trên đài, đây là sáu người cuối cùng tranh cử hoa khôi? Thoạt nhìn quả thật đều vô cùng tuyệt sắc, nhất là nữ tử áo trắng kia! Tuy rằng nàng mang khăn che mặt, nhưng là dáng người cùng cặp mắt kia, đã muốn làm cho người ta say mê trong đó rồi!

"Sáu người các ngươi! Hiện tại trẫm ra đề mục! Không vượt qua trực tiếp đào thải!" Trên mặt Ân Âm Nguyệt không có biểu tình gì, mục đích hôm nay của hân cũng sắp đạt đến!

Thủy Liên Y thấy mấy nữ nhân này quý xuống, nàng cũng đi quý xuống theo! Phải tùy theo đại chúng thôi!

"Trước tiên trẫm khảo thi câu thơ mang chữ xuân! Ai nói ra nhiều, thì người đó qua cửa trước tiên! Ai tới trước?" Ân Âm Nguyệt nhìn thoáng qua sáu nữ tử đang quý "Người đâu? Ban thường ghé ngồi cho các nàng!"

Thủy Liên Y cùng năm cô nương kia đều ngồi ở trên ghế, trong lòng Thủy Liên Y oán thầm, hay là nàng đáp trước chiếm ưu thế! Bị người ta đoạt trước nói ra, cơ hội của mình sẽ giảm bớt.

"Các ngươi ai tới trước?"

"Hồi hoàng thượng! Tiểu nữ tử nguyện ý đáp trước!" Thủy Liên Y cố ý nũng nịu, sợ nhất thời lớn giọng mà làm hỏng chuyện!

Ân Âm Nguyệt nhìn thoáng qua Thủy Liên Y, "Vị cô nương này tên là gì?"

"Tiểu nữ tử tên Thủy Thủy!" Thủy Liên Y nuốt nước bọt, tên hoàng thượng này có ý với mình? Một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thùng a!

"Thủy Thủy! Ngươi trước!"

Thủy Liên Y hạ giọng, thi từ có chữ xuân, hẳn là rất nhiều, sau khi nàng đến trường đều học qua.

"Cho Thủy Thủy hỏi một chút! Hoàng thượng, đọc cả bài thơ hay chỉ nói một câu có chữ xuân?"

"Nói một câu có chữ xuân là đủ!"

"Dạ! vậy tiểu nữ xin đọc:

Nước nam sinh đậu đỏ, xuân về nở cảnh xinh.

Một hạt mùa xuân gieo, muôn hạt mùa thu hái.

Giấc xuân không biết sáng, đây đó tiếng chim ca.

Bờ nam cỏ biếc hơi xuân, đường về còn đợi đến tuần trăng nao?

Nước mất nhà tan còn sông núi, xuân đến cây cỏ mọc thâm u.

Trời tốt, mưa lành tới, đang xuân chợt nhẹ rơi.

Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ, vượt tường hồng hạnh cố vườn mình.

Đêm Xuân một khắc đáng nghìn vàng, hoa ngát thơm hương tỏa bóng Hằng.

Lửa đồng thiêu cháy vẫn còn, gió xuân thổi tới mầm non lại trời. [1]"

Thủy Liên Y nói liên tiếp mấy câu thơ có chữ xuân!

Mọi người nhìn nàng tựa như nhìn quái vật!

"Thùy Thủy cô nương!" Ân Âm Nguyệt tựa hồ rất hài lòng! "Lợi hại!"

[1]Mỗi câu trong bài này là trích từ các bài thơ sau đây: Tương tư - Vương Duy, Cổ phong (Mẫn nông) - Lý Thân, Xuân hiều - Mạnh Hạo Nhiên, Đỗ thuyền qua bến Châu - Vương An Thạch, Xuân vọng - Đỗ Phủ, Xuân dạ hỉ vũ - Đỗ Phủ, Du viên bất trị - Diệp Thiệu Ông, Xuân tiêu - Tô Thức, Cỏ - Bạch Cư Dị.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Rốt cuộc người nào sẽ thắng

Như vậy là được rồi? Thủy Liên Y vẫn còn chưa có chán! nàng còn chưa có tận hứng đã bảo nàng dừng lại! Nhưng cũng tốt! Ài đầu tiên coi như đã qua, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở trên ghế bưng ly trà cùng nữ mới đưa lên, đãi ngộ thật không tệ a!

Lại nói, nữ tử thanh lâu cô đại có đãi ngộ tốt thế này sao? Ở Sở Mặc quốc, nàng cũng bởi vì đã từng luân lạc ở thanh lâu, thân phận của nàng liền bị Ngọc Linh Nhi lấy ra nói! Tình hình ở Ân Xích quốc này tựa hồ hơi quái dị! Chẳng những cử hành cuộc so tài hoa khôi trong hoàng cung, hơn nữa còn dùng lễ đón tiếp nữ tử thanh lâu như thế!

Phần của mấy người khác nàng không quan tâm, dù sao nàng đã qua ài! Ba người Ngọc Cảnh uyển vốn là chiếm ưu thế nay còn lại hai người, mà hai người Song Nhữ uyển cũng chỉ còn lại một người. Hết ài thứ nhất, sáu người đã đào thải hai chỉ còn dư lại bốn người.

Ân Âm Nguyệt tựa hồ rất hài lòng đối với kết quả này.

"Biểu hiện của bốn người các ngươi khiến trẫm rất hài lòng! Đề thứ hai chính là tài nghệ! Phát huy Sở trường của các ngươi là được! Lần này sẽ đào thải một người!"

Thủy Liên Y nuốt nước bọt, nàng là người cuối cùng so! Nhìn xem người ta ai nấy đều có Sở trường, nàng phải suy nghĩ xem mình có Sở trường gì!

Hai nữ nhân Ngọc Cảnh uyển một người đàn đàn tranh, một người khác thì múa, hai người phối hợp không chê vào đâu được! Nữ nhân Song Nhữ uyển kia thì trải giấy Tuyên Thành lên bàn, múa bút vẩy mực! Nét chữ kia, xinh đẹp quả thật không thể chê a!

Thủy Liên Y không khỏi lo lắng cho mình! Nàng trừ biết ca hát, dường như cái gì cũng không biết!

"Thùy Thủy cô nương! Ngươi chuẩn bị diễn cái gì? "Ân Âm Nguyệt thấy Thủy Liên Y ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, vững như bàn thạch, cho là nàng đã tính trước!

Thủy Liên Y đứng lên, nhẹ nhàng thi lễ với Ân Âm Nguyệt, "Hoàng thượng! Thủy Thủy chuẩn bị một ca khúc, hi vọng hoàng thượng và các vị có thể thích!"

Lúc này hai cô nương Ngọc Cảnh uyển đã ngừng, vũ điệu cũng kết thúc! Cô nương Song Nhữ uyển cũng viết xong ca khúc! Đều nhìn Thủy Liên Y!

Thủy Liên Y nhìn Ân Âm Nguyệt "Thủy Thủy dâng lên cho mọi người bài 《Hoa rơi》!"

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần thì nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ thì trái tim mới thôi tan vỡ?

Khoé mắt em xanh xao tiêu tụy nhưng không ai có thể hiểu thấu.

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt đẹp cứ như hoa rơi khắp cả một trời.

Gió Bắc thổi qua màn đêm lạnh giá, không một ai kể bên an ủi.

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt đẹp, khiến tương tư hóa thành tro,

Hoa nở là lúc hoa được nâng niu nhất, nhưng hoa tàn rồi thì chỉ còn sự héo khô

Hết độ rồi hoa mong đợi ai? Hoa trách móc ai?

.....

Tiểu Dạ! Ta rất nhớ chàng! Sớ Húc Nhật! Ta cũng rất nhớ ngươi!

Thủy Liên Y đau đớn trong lòng, trong mắt hiện lên bi thương khó giấu, nhưng cố nén không cho mình rơi lệ, nàng nhớ Sớ Mị Dạ, nhớ từng giây phút nàng cùng Tiểu Dạ ở bên nhau! Cũng nhớ Sớ Húc Nhật, nàng không thể quên hẳn vì cứu nàng mà mất đi sinh mạng!

Thời gian dường như dừng lại ở giờ khắc này, tất cả mọi người trong Âm Nguyệt cung nín thở! Bọn họ chưa từng nghe ca khúc thế này, cho nên vô cùng giật mình! Nữ tử đeo khăn che mặt này có thể hát ra ca khúc làm cho người ta thương cảm như thế, khiến bọn họ cũng hơi đau lòng.

Bánh bạch. . . Không biết người nào dẫn đầu vỗ tay, tiếp đến cũng rất nhiều người vỗ tay. Hai mắt hơi ngấn lệ của Thủy Liên Y thiếu chút nữa đã rơi xuống! Mẹ nó! Quá cảm động! Hiện tại nàng giống như đang ở Đại nhạc hội Werner!

Vòng này, Thủy Liên Y lại thắng rồi! Cô nương nhảy múa ở Cảnh Ngọc uyển bị loại bỏ! Trận chiến tranh đoạt hoa khôi cuối cùng chính là ác chiến giữa ba thanh lâu!

"Ba cô nương các ngươi đều là người xuất sắc! Đề cuối cùng là. . .!" Ân Âm Nguyệt cười lên, "Ai có thể khiến cho đệ đệ của trẫm nói nhiều nhất, người đó liền thắng!"

Cái gì? Đây là đề mục gì? Đệ đệ hẳn là ai vậy? Vì sao muốn vậy? Thủy Liên Y không thể nào hiểu nổi!

Hai nữ nhân khác đã đồng ý! Thủy Liên Y có thể nói không sao? Dĩ nhiên không thể!

"Mời Thần vương!" Ân Âm Nguyệt sai thái giám đi ra ngoài.

Không bao lâu, tiếng bước chân truyền đến, một bóng người sai bước đi tới bên cạnh ghế rồng của hoàng thượng Ân Âm Nguyệt, đặt mông ngồi lên băng ghế.

"Ba người các ngươi! Nếu có thể làm hoa khôi, thì chắc hẳn mồm miệng, tài nghệ, trí khôn đều là thượng thừa trong thượng thừa! Thần Vương trời sinh không nói nhiều, cũng không thích giao tiếp với người khác, các ngươi ai có thể khiến hắn nói nhiều, người đó chính là hoa khôi cuối cùng! Trẫm sẽ trọng thưởng! Thanh lâu của các ngươi, trẫm sẽ tự viết biển thưởng lưu niệm!"

Thần vương? Ba nữ nhân vốn cúi đầu, vừa nghe hoàng thượng nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn Thần vương ngồi bên cạnh ghế rồng.

Hít. . . . Thủy Liên Y hít vào một hơi! Má nó! Thiếu niên mặc áo gấm màu tím, đôi mắt đào hoa không phải Ân Thần Tinh đó sao? Hắn là Thần vương? Hôn nữa còn là Thần vương trời sinh không thích nói nhiều, không thích giao tiếp với người ta? Oh My God. . . Hắn không phải có anh em sinh đôi chứ?

"Thần Tinh! Đề đề các nàng nói chuyện phiếm với đệ đệ nhé?" Ân Âm Nguyệt nhìn đệ đệ mình.

Hai huynh đệ hắn kém mười tuổi, hắn vô cùng nuông chiều đệ đệ này, nhìn thấy đệ đệ không thích nói chuyện cũng vô cùng gấp gáp! Đại hội hoa khôi này cử hành là vì hắn! Một Vương gia đến hai mươi tuổi vẫn chưa lập phi tử khiến người ta rất lo lắng!

Mặc dù nữ tử thanh lâu không thể phong phi, nhưng chọn một người ưu tú cho đệ đệ khai trai (khai trai là... hết trinh=)] vẫn được!

Ân Thần Tinh nhìn về phía hai nữ nhân khác trên đài, mặt không chút thay đổi.

Khi thấy Thủy Liên Y, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng không dễ dàng phát giác.

Không biết vì sao, Thủy Liên Y cảm thấy nam nhân này như hồ ly. Mặc dù thoát nhìn rất vô hại, nhưng ánh mắt kia khiến cho nàng cảm thấy hắn không đáng yêu giống như bề ngoài!

"Thần Tinh, cho các nàng đến nói chuyện phiếm với đệ?" Ân Âm Nguyệt hỏi thăm.

Ân Thần Tinh gật đầu một cái.

"Các ngươi người nào tới trước?"

"Hoàng thượng! Tiểu nữ tử tới trước!" cô nương Cảnh Ngọc uyển hơi khiếp đảm đi tới đây, đi tới trước mặt của Ân Thần Tinh, quỳ xuống đất. "Thần vương! Miểu nhi xin thi lễ!"

"Ừ!" Ân Thần Tinh ừ một tiếng.

"Thần vương nguyện ý để Miểu nhi nói chuyện phiếm với ngài không?"

"Không!"

Ách. . . Cô nương gọi Miểu nhi đó thiếu chút nữa khóc lên, hỏi ra câu này, thật muốn đánh mình mấy gậy!

"Ngươi đi xuống!" Ân Âm Nguyệt không cười nổi, cô nương này quá thất bại. "Hai người các ngươi ai tới?"

Cô nương Song Nhữ uyển nhìn Thủy Liên Y một cái, trong mắt có chút do dự.

"Ngươi đi không? Ngươi không đi ta đi!" Thủy Liên Y chuẩn bị đứng dậy đi lên trước.

"Hoàng thượng! Tiểu nữ tử Vũ Bội tới trước!" cô nương Song Nhữ uyển liếc Thủy Liên Y một cái, đi tới trước mặt của Ân Thần Tinh quỳ xuống.

"Vũ Bội thỉnh an Thần vương! Thần vương vạn phúc!"

"Ừ!"

"Vũ Bội kể chuyện cười cho Thần vương giải buồn!" Nói xong bắt đầu lăm nhăm nói về chuyện cười.

"Không hay!" Ân Thần Tinh cau mày.

"Vũ Bội múa một khúc cho Thần vương!" Nói xong lại lướt tới lướt lui trước mặt của Ân Thần Tinh.

"Đầu ta choáng!" Ân Thần Tinh dùng tay che trán, phía trên còn có dải băng.

"Ngươi đi xuống! Thần vương chưa hồi phục thương thế, ngươi còn tới gây thêm phiền!" Ân Âm Nguyệt cũng bắt đầu cau mày! Nữ tử này cũng không có gì đặc biệt!

Cô nương hai uyển kia đều đứng trên đài, mặc dù họ thất bại, nhưng không có nghĩa là Thủy Liên Y sẽ thành công, cho nên bọn họ đều có biểu tình xem kịch vui!

"Cô nương gọi Thủy Thủy! Ngươi lên!" Ân Âm Nguyệt nhìn thấy chỉ còn lại một mình Thủy Liên Y, không khỏi bảo nàng tới đây.

Thủy Liên Y liếc Ân Thần Tinh một cái, hắn thật biết giả bộ, rõ ràng là miếng cao dán da chó sống chết dính vào người ta, lúc nào thành tự bé rồi! Stop!

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới trước mặt Ân Thần Tinh, cũng không quỳ xuống, mắt không chớp nhìn hắn chằm chằm!

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, cô nương này lá gan thật lớn a! Lại dám không hành lễ với Thần Vương?

"Họ đều quý, tại sao ngươi không quý?" Ân Thần Tinh đột nhiên mở miệng, hắn vừa mở miệng, liền khiến mọi người càng thêm kinh sợ, vẻ mặt đều như gặp quỷ!

Thần vương lại chủ động mở miệng nói chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳ: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chọc cười có thể thắng

Tám chữ rồi! Hắn nói tám chữ rồi! Thủy Liên Y ghi nhớ!

Nàng nhìn Ân Thần Tinh trước mặt! Tiểu tử chết tiệt này lại muốn nàng quý? Hừ! Một tiểu tử lông còn hơi sữa không biết có đến hai mươi tuổi không, tên tiêu hồ ly này!

Một hồi là tám người, một hồi lại biến thành tự bé! Cũng không biết hắn đang giờ trò quỷ gì!

"Thủy Thủy nhìn thấy dung nhan Vương gia đẹp trai như thế có chút thất thố! Xin Vương gia thứ lỗi!" Thủy Liên Y chậm rãi quỳ xuống, mẹ nó! Người ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu a!

"Thủy Thủy?" Ân Thần Tinh sững sốt một chút.

Lại hai chữ! Thủy Liên Y lại ghi nhớ.

"Vương gia! Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt ngài tựa hồ không tốt lắm đâu?" Thủy Liên Y cố ý nũng nịu, bắt kẻ nói thế nào, hoàng thượng còn ngồi bên cạnh nha! Nàng cũng không thể thất thố, không thể gây họa!

Ân Thần Tinh sờ sờ mặt mình "sắc mặt bốn vương thật sự không tốt sao?"

Chín chữ nữa! Hừ hừ! Thủy Liên Y đắc ý, lúc này nàng thắng chắc rồi!

"Vương gia! Ngươi có phải không ngủ ngon giấc hay không? Có quãng mắt thâm kìa! Hơn nữa hai mí mắt tựa hồ cũng có chút sưng!"

Quảng thâm gì, rõ ràng là nàng đánh người ta sưng vù hai mí mắt a! Còn có chút sưng gì nữa!

"Có sao?" Ân Thần Tinh dùng ngón tay xoa xoa mắt.

Thủy Liên Y đột nhiên nhìn về phía hoàng thượng Ân Âm Nguyệt "hoàng thượng! Thủy Thủy đã làm cho Vương gia nói hơn hai mươi chữ rồi! So với các nàng, có phải tính Thủy Thủy thẳng hay không?"

Ân Âm Nguyệt thấy cảm xúc của đệ đệ tựa hồ theo lời nói của nữ tử trước mặt mà dao động, trong lòng mừng thầm! Lúc này thấy Thủy Liên Y đột nhiên không cùng đệ đệ nói chuyện nữa, không khỏi sốt ruột.

"Thủy Thủy cô nương! Nếu ngươi có thể làm cho Thần Vương cười, vòng nguyệt quế hoa khôi liền là của ngươi!"

Làm cho hấn cười? Thủy Liên Y nhìn về phía Ân Thần Tinh, tiểu tử này không phải rất thích cười hi hi sao? Lúc này thật đúng là quá giả tạo, banh cái mặt giả bộ thâm trầm!

"Vương gia! Ngài hãy nghe cho kỹ nha!"

Hai con bò cùng ăn cỏ một chỗ, bò xanh hỏi bò đen: "Ê! Cỏ của ngươi có vị gì?"

Bò đen nói: "vị dâu tây!"

Bò xanh đến gần ăn một ngụm, phản nộ thét lên "ngươi gạt ta!"

Bò đen khinh miệt liếc hấn một cái, trả lời: "ngu ngốc, ta nói cỏ không vị."

Ân Thần Tinh " . . . . ." Không nói gì ~

Thủy Liên Y cảm giác mình quá thất bại rồi! Tế bào hài hước của người cổ đại ít như vậy sao? Nhớ ngày đó kể chuyện cười cho Sở Mị Dạ, hấn cũng là không cười! Chỉ là, Ân Thần Tinh không phải là người nghiêm túc như vậy a? Tiểu hồ ly này đang muốn làm cái gì?

"Thần Vương? Chẳng lẽ không buồn cười sao?" Thủy Liên Y ngẩng đầu ai oán nhìn hấn.

Thôi tiểu tử chết tiệt, vì sao không cười, hấn không cười thì nàng không thể thắng, không thắng Phượng Di liền thu không được khế ước nhà cùng ngân phiếu! Thu không trở về khế ước nhà cùng ngân phiếu, sẽ không có tiền đưa nàng đi Uyên thành! Không thể đi Uyên thành, nàng không thể gặp Tiểu Dạ!

Nhìn đến nữ tử áo trắng quỳ gối trước mặt mình, tuy rằng đeo mạng che mặt, nhưng là cặp mắt to trong suốt kia lóng lánh lệ quang. Trên mặt Ân Thần Tinh xuất hiện một chút thương tiếc.

"Ngươi đứng lên!" Hấn vươn tay muốn nâng nàng dậy.

Thủy Liên Y thấy hấn lại đây, hai tay nhỏ bé như gần như xa đặt ở dưới nách của hấn.

"Ha ha. . . . ." Ân Thần Tinh đột nhiên cười to, trên mặt cơ bắp run rẩy, nha đầu này thế nhưng cù hấn.

Thần Vương thất thanh cười to trước công chúng, làm mọi người vô cùng kinh sợ!

Ân Âm Nguyệt mừng rỡ a! Thần Vương từ nhỏ liền không thích tiếp xúc, cũng không thích khóc không thích cười, thậm chí ngay cả nói cũng không thích nhiều lời. Nữ tử này lại làm cho Thần Vương cười to vui vẻ như thế, thật là chuyện tốt!

"Thủy Thủy cô nương! Trẫm phong ngươi làm đệ nhất hoa khôi Xích Thành! Ban cho ngàn lượng hoàng kim! Trẫm sẽ đích thân đề tên bằng hiệu của Tử Hương Uyên!"

"Tạ hoàng thượng! Hoàng thượng tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất! Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Thủy Liên Y chân chó dập đầu trước Ân Âm Nguyệt.

Lão nương phát tài! Ngàn lượng hoàng kim a! Thủy Liên Y sướng đến chảy nước miếng (nước miếng thiếu chút nữa chảy ra).

Chỉ là. . . . .Trong Âm Nguyệt cung tựa hồ có chút bàn luận xôn xao, cảm thấy nếu là hoa khôi, dung mạo hấn là xuất sắc nhất! Thủy Liên Y mang theo khăn che mặt, không biết rốt cuộc có bộ dạng như thế nào, nếu dung mạo không bằng những người kia, chi sợ lên làm hoa khôi cũng là khó có thể phục chúng!

Vốn cho rằng Thủy Liên Y lộ ra đôi mắt đẹp, Ân Âm Nguyệt cảm thấy nàng hấn là mỹ nhân, chỉ là nếu Vương Công đại thần đều có dị nghị, vì phục chúng hấn vẫn phải lên tiếng.

"Thủy Thủy cô nương! Đã có người không phục! Ngươi tháo khăn che mặt cho mọi người nhìn xem!"

Thủy Liên Y kinh hãi! Xong đời! Chính mình một khi lộ mặt, không biết có thể đưa tới tai họa hay không? Rồi rầm lại rồi rầm a! nàng những tưởng có thể phúi phúi đất chạy lấy người! Chỉ là. . . . . Ngàn lượng hoàng kim, nàng có thể thuê người đưa nàng đi Uyên thành rồi!

Phượng đi cùng Hương đi đều tin tưởng tràn đầy, các cô nương Từ Hương Uyển trái lại sợ tới mức kinh hồn táng đảm a! Nếu như bị hoàng thượng phát hiện Thủy Thủy rất xấu xí, đó là tội khi quân a!

Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt, tay nhỏ bé chậm rãi run rẩy đặt vào hai bên má.

"Đợi chút!" Ân Thần Tinh đột nhiên ngăn cản. "Bốn vương thích bộ dạng này của nàng. Không cần lấy xuống, cứ che như vậy rất tốt!"

. . . . . Thủy Liên Y không biết cảm kích hân thế nào, tên tiểu tử thối này thời khắc mấu chốt cũng có thể làm chút chuyện tốt!

Thần Vương gia lại có hứng thú với nữ tử này? Ân Âm Nguyệt cao hứng!

"Nếu Thần Vương đối với bộ dáng Thủy Thủy cô nương đeo khăn che mặt cảm thấy hứng thú, vậy cứ để như thế! Chỉ cần Thần Vương thích, hoa khôi chính là Thủy Thủy cô nương! Tất cả mọi người lui ra!"

Hoàng thượng cũng đã nói vậy rồi, lại có người nghị luận chỉ sợ sẽ chọc cho thánh thượng nổi giận!

Đại hội hoa khôi xem như hạ màn! Mọi người dưới thánh chỉ của hoàng thượng, đều quay về các nhà! Thủy Liên Y khấu tạ hoàng thượng, nhìn cũng chưa nhìn Ân Thần Tinh liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Nàng còn đang suy nghĩ, hành vi này có tính là bỏ đá xuống giếng, qua sông đoạn cầu, tá ma giết lừa hay không a!

"Lục cô nương!" Ân Thần Tinh cũng không quản hoàng thượng còn đang ngồi trên ghế rồng, đứng lên, tiêu sái đi nhanh đến phía sau Thủy Liên Y.

Thân thể Thủy Liên Y cứng đờ, nàng không muốn trêu chọc cái tên phiền toái này a! Hắn không phải tự bé sao? Muốn giả bộ lեն giả bộ cho giống, làm sao còn dây dưa nàng không tha như thế.

"Thần Vương còn có gì phân phó?"

Ân Thần Tinh che ở trước mặt nàng, nhẹ giọng nói với nàng "Thần Tinh hôm nay giúp ngươi, ngươi muốn báo đáp Thần Tinh như thế nào?"

"Không phải đều nói đại ân không cần cảm tạ sao?" Thủy Liên Y tròn trắng mắt nhìn hắn. "Lại nói, ngươi giúp ta làm cái gì?"

Không phải nàng lãnh huyết, cũng không phải nàng kiêu ngạo! Nàng chính là không muốn cùng nam nhân khác dây dưa không rõ! Nếu nàng hoà nhã với hắn, hắn lại tiến thêm thước nữa, vậy phải làm thế nào? Nàng hiện tại là hoa có chủ, không thể cho nam nhân nào một chút hi vọng!

"Ngươi rốt cuộc là Lục cô nương hay là Thủy Thủy cô nương?" Trên khuôn mặt trắng nõn anh tuấn của Ân Thần Tinh có chút ai oán.

Hắn tuyệt đối là tiểu phúc hắc thụ, làm bộ làm tịch như thế, nếu không phải lúc trước nàng biết tính hắn, thật đúng là sẽ bị bộ dạng đáng thương của hắn lừa a!

"Hồi Thần Vương! Tiểu nữ tử Thủy Thủy!" Thủy Liên Y vượt qua hắn, từ bên cạnh hắn rời đi. Lúc này hận không thể bảo mẹ nàng sinh nàng nhiều thêm mấy chân, giống bị quỷ đuổi trốn ra khỏi Âm Nguyệt cung.

Nhìn bóng lưng Thủy Liên Y, ý cười trong mắt Ân Thần Tinh như có như không! Rất thú vị a! Cuộc sống đơn điệu nhiều năm như vậy, hắn rốt cuộc tìm được chuyện thú vị để làm!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đến thành Nam ngắm hoa

Thủy Liên Y thành công thần của Từ Hương uyển rồi! Chẳng những thắng được vòng nguyệt quế hoa khôi, hoàng thượng còn ngự tứ bằng hiệu cho Từ Hương uyển! Di Phượng chẳng những lấy lại được khế đất và ngân phiếu của Từ Hương uyển, còn thắng rất nhiều tiền đánh cược.

Các cô nương Từ Hương uyển cũng không biết là đồ kỵ hay là hâm mộ, vừa yêu vừa hận Thủy Liên Y!

Yêu nàng vì nàng giúp đỡ Từ Hương uyển vượt qua cửa ải khó khăn, bằng không lúc này sợ rằng các nàng đều lưu lạc nơi đầu đường xó chợ.

Hận nàng là một nữ tử xấu xí, lại không phí bao nhiêu sức lực đã đánh bại những đối thủ cạnh tranh hoa khôi đáng gờm khác!

Xấu nữ nắm quyền, mỹ nữ đứng sang một bên hết! Mọi người ban cho Thủy Liên Y một ngoại hiệu, Xấu nữ Thủy vô địch!

Thủy Liên Y có tiền thưởng của hoàng thượng, quả thật sướng đến chết! Nàng quyết định ngày mốt sẽ đi Uyên thành!

Đầu tiên phải tìm một chiếc xe ngựa, sau đó mướn một vị phu xe có kinh nghiệm . . . Phu xe! Tốt nhất mướn thêm mấy hộ vệ võ nghệ cao cường bảo vệ nàng!

Thủy Liên Y có chút bận tâm, người thời này thấy tiền có nổi máu tham hay không, đến lúc đó họ kéo nàng đến một chỗ hoang dã, trước hiếp sau giết, sau đó cướp đoạt tài vật?

Nàng rút cuộc có nên mướn hộ vệ hay không? Cũng không biết đường xá từ Xích Thành đến Uyên thành có những mối nguy hiểm gì đang chờ nàng, nàng đã chết một lần nên vô cùng quý trọng tính mạng của mình! Cái mạng này của nàng là Sở Húc Nhật dùng mạng đổi lấy! Nàng phải quý trọng!

"Thủy Thủy!" Hương di đi vào trong phòng Thủy Liên Y, thấy Thủy Liên Y đang ngẩn người.

"Hương di!"

"Thủy Thủy! con tính đi Uyên thành sao?"

"Ừ!" Thủy Liên Y gật đầu, "Không biết dọc đường đi có hung hiểm hay không, hiện tại ta thật sự có chút lo lắng!" Nàng nói là lời thật, nếu ở hiện đại, máy bay, xe lửa tùm lùm, mua vé gì cũng có kèm bảo hiểm! Muốn đi nơi nào, cần bản không cần lo lắng giật cướp liều mạng!

"Thủy Thủy! Nghe nói ở Uyên thành đang có chiến tranh! Nơi đó, rất nhiều dân chúng đều ra khỏi thành tị nạn rồi! Không biết còn chiến đấu đến lúc nào! Một nữ tử yếu đuối như con đi một mình khẳng định không tiện! Nếu đụng phải giật cướp thì càng thêm nguy hiểm!"

Thủy Liên Y kinh hãi, đánh giấc, hơn nữa dân chúng đều ra khỏi thành tị nạn rồi? Vậy nhất định rất nguy hiểm!

"Hương di! Từ Xích Thành đến Uyên thành mất bao lâu?"

"Nếu ra roi thúc ngựa cũng cần mười ngày!"

Chậm quá! Ra roi thúc ngựa mà vẫn lâu như vậy.

"Hương di! Nếu ngồi xe ngựa phải mất bao lâu?"

"Thủy Thủy, không phải Hương di không cho con đi, mà đường thông giữa Xích Thành với Uyên thành, có một nơi không ai quản lý! Không thuộc Ân Xích quốc, cũng không thuộc Sở Mặc quốc. Nơi đó có một nhóm người, lấy cướp bóc để sống, nghe nói ra tay rất tàn nhẫn, nếu không có tiền để lại, tính mạng sẽ bị đe dọa! Bởi vì không thuộc quốc thổ hai quốc gia, cho nên hoàng thượng hai quốc gia cũng không thêm quân xem bọn hắc làm khi gió gì!"

"Đó chính là xã hội đen sao?" Thủy Liên Y muốn nửa đường bỏ cuộc. Xã Hội Đen a, nàng chưa luyện được thần công hộ thể, chỉ biết mấy chiêu Taekwondo, cũng bởi vì thân thể yếu ớt mà không có uy lực! Nếu thật sự đụng phải người của xã hội đen, vậy chẳng phải là chờ ngày chịu chết sao! Nếu lại bị bọn họ luân phiên XXOO . . . Càng nghĩ càng đáng sợ. Mọi chuyện đều có thể xảy ra, mà nàng . . . Nàng không muốn nghĩ nữa!

"Hương di! Vậ con nên làm cái gì?" Xúc động là ma quỷ, nhưng là hiện tại nàng rất muốn đi Uyên thành a!

"Ta tìm người đi tìm hiểu tin tức trước! Xem tình huống Uyên thành như thế nào?"

Thủy Liên Y gật đầu một cái, "Được! Cảm ơn Hương di!"

Kể từ khi cô nương Từ Hương uyển đoạt được vòng nguyệt quế hoa khôi, cả Xích Thành có vô số nam nhân muốn đến xem phong thái hoa khôi! Nhưng Thủy Liên Y lại không thể gặp họ, nàng muốn khiêm tốn sống, vẫn đeo mặt nạ da mỏng và khăn che mặt ở hậu viện Từ Hương uyển quét dọn vệ sinh.

"Thủy Thủy!" Phụng di hấp tấp chạy đến hậu viện. "Chuyện vui! Chuyện vui!"

"Việc vui gì?" Bây giờ đối với Thủy Liên Y mà nói trừ việc có thể thấy Sở Mị Dạ, nàng không cảm thấy có chuyện gì đáng để vui mừng .

"Thần vương muốn mời người đến thành Nam ngắm hoa!"

Ngắm hoa? Thủy Liên Y nhìn mặt trời nhô lên cao, hiện tại đóa hoa cũng sắp bị nướng khét rồi!

"Thủy Thủy! Mau. mau trang điểm thật xinh đẹp!!!"

Không phải! Nàng chỉ giúp thi hoa khôi, hiện tại nàng vinh quang hoàn thành nhiệm vụ, chẳng lẽ còn phải giả bộ thành cô nương thanh lâu đi tiếp khách à?

"Phượng đi! Con không thể đi!"

"Hả? Thủy Thủy? Tại sao vậy? Thần Vương là đệ đệ đương kim hoàng thượng sủng ái nhất! Nếu như khiến hấn thích con, chuyện con đi Uyên thành có thể tìm hấn giúp một tay!"

Tìm hấn giúp một tay? Bây giờ Thủy Liên Y cực kỳ nhạy cảm đối với hai chữ Uyên thành này! Lại nghĩ tới Ân Thần Tinh, hấn xem ra đã trưởng thành, chỉ là tựa hồ suy nghĩ rất ngây thơ, hấn chắc hấn cũng sẽ không có ý kiến gì với mình!

"Được! Phượng đi! Con vào trong thu thập một chút!"

"Con phải nhanh lên! Xe ngựa của Thần vương đang chờ ở ngoài cửa! Đúng rồi. . . Thủy Thủy, con đừng đeo mặt nạ da người, chó hù Thần vương!"

"Oh!"

Thủy Liên Y trở về phòng gỡ mặt nạ xuống, thay áo khoác đi ra khỏi Tử Hương uyển. Thấy xe ngựa của Thần Vương phủ trong dừng ở cửa.

"Thủy Thủy cô nương mời lên xe!" Một thị vệ ra đón.

Thủy Liên Y trực tiếp đi tới bên cạnh xe ngựa, đôi tay chống xuống trực tiếp nhảy lên xe ngựa! Thủy Liên Y còn đang cảm thấy đắc ý vì hành động của mình, lại phát hiện không khí có chút quỷ dị! Phu xe và mấy thị vệ bên cạnh xe ngựa, còn có dân chúng qua đường, cũng trừng lớn cặp mắt nhìn nàng.

Có cái gì không đúng? Động tác lên xe của nàng rất lão luyện mà! Tuyệt không dài dòng dây dưa! Thần kinh vận động thật nhạy bén!

Ách. . . Nàng dường như thấy thị vệ đang cầm một cái bọc nhỏ đặt trước xe ngựa, tựa hồ là dùng để đập lên? Cười ngất! Khóe miệng Thủy Liên Y co giật mấy cái, mình hình như hơi sốt ruột!

"Thủy Thủy! Đi vào!" Bên trong xe ngựa truyền đến thanh âm

Thủy Liên Y tiếp tục kéo dài trạng thái co giật, cửa xe ngựa bị người từ bên trong mở ra. Không ra dự liệu, tiểu tử Ân Thần Tinh kia quả thật ngồi ở trong xe ngựa.

Xe ngựa này đủ hào hoa, bên ngoài là hai màu vàng, tím. Bên trong hết sức rộng rãi, có một ghế dài giống như sofa nhỏ. Ở giữa có một cái bàn bị đóng vào xe, trên bàn có các loại bánh ngọt.

Ân Thần Tinh ngồi ở chỗ đó vẫy tay về phía nàng.

Nếu đã lên rồi, nhẵn nhụi nhỏ nhỏ cũng không phải là tác phong của nàng.

"Xích qua một chút!" Thủy Liên Y đi tới, ngồi ở bên cạnh Ân Thần Tinh.

Thị vệ phía ngoài đóng cửa xe lại, xe ngựa chậm rãi di động.

"Đi đâu?" Thủy Liên Y nhìn tên tiểu tử trước mắt, rõ ràng là con hồ ly, lại muốn giả dạng làm thỏ.

"Người rót cuộc là Lục cô nương hay là Thủy Thủy cô nương?" Ân Thần Tinh sờ cằm.

Về mặt này thật đúng là rất vô hại, Thủy Liên Y thiếu chút bị hấn lừa! Có khuôn mặt đáng yêu, lại có phẩm chất gian tà! Hừ!

"Ta là Thủy Thủy!"

"Vậy sao người nói cho ta biết người họ Lục!"

"Này! Tiểu tử! Lỗ tai nào của người nghe thấy ta nói ta họ Lục?" Nàng muốn đấm hấn mấy cái. "Ta chỉ nói ta là người qua đường Giáp! Ta không nói mình họ Lục!"

. . . . Ân Thần Tinh cười cười, hồn nhiên vô hại.

"Thủy Thủy! Người thật đáng yêu!"

Thủy Liên Y cảm thấy không phải hấn đang động kinh, mà là mình đang động kinh, nàng đáng yêu? Mắt của hấn bị lóe rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Vũ văn thiên độc ác

Thủy Liên Y thật sự không thể cùng hấn thông ngôn!

"Ngươi rốt cuộc muốn mang ta đi đâu?"

"Thủy Thủy! Ta dẫn ngươi đi thành Nam ngắm hoa!"

Ngắm hoa? Thủy Liên Y cũng không có nhã hứng kia a! Nghiêng đầu nhìn nhìn Ân Thần Tinh, hấn rõ ràng không phải tự bẽ, vì sao trước mặt người khác lại giả dạng tự bẽ đâu? Cuối cùng nàng không nhịn được nói.

"Ân Thần Tinh!"

"Gọi ta Thần Tinh!"

"Được! Thần Tinh! Vì sao trước mặt người khác thì ngươi một kiểu, sau lưng người ta lại kiểu khác vậy?"

Ân Thần Tinh nhìn nàng, "Ta vẫn đều như vậy!"

"Vì sao hoàng đế ca ca của ngươi nói ngươi không thích nói chuyện cùng người, cũng không nói chuyện hôn nhân! Cừ hành một hội đại hội hoa khôi như vậy cũng chỉ bởi vì muốn ngươi cười, tại sao vậy chứ?" Chẳng lẽ hoàng đế Ân Xích quốc này đối với đệ đệ mình có tình cảm cảm kị? A! Oh My God!

"Bởi vì không thích chạm mặt với người, cho nên lười nói nhiều!"

Tiểu tử này, thật là phúc hắc! Thủy Liên Y phát hiện, nam nhân cổ đại chẳng những tâm nhãn nhiều, sớm thành thực, hơn nữa đều là phúc hắc!

"Thủy Thủy! Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền biết, ngươi là người ta đợi cả đời này!"

"Chậm đã!" Thủy Liên Y hỗn độn! "Ngươi trăm ngàn lần đừng mê luyến tỹ! Tỹ chính là truyền thuyết. . . . .!" Xong rồi! Gương mặt này là mặt gây tai họa, thân thể này cũng là thân thể câu người! Nàng xuyên qua đến vương triều mất quyền lực, dường như tất cả nam nhân gặp qua nàng đều đối với nàng có ý đồ!

"Tỹ? Thủy Thủy! Ngươi bao nhiêu tuổi! Nói về tuổi, Thần Tinh cũng là ca ca của Thủy Thủy! Ủ! Thủy Thủy muội muội!"

Phốc. . . . . Lúc này nếu Thủy Liên Y uống miếng nước thì đã có thể phun hết lên người hấn! Tiểu tử này thật sự là da mặt dày như tường thành, thật không biết hai chữ hổ thẹn viết như thế nào? Hấn là ca ca? Tiểu tử thôi, linh hồn của nàng chính là 1 phụ nữ hai mươi tư tuổi a!

"Gì kia! Thần Tinh a! Ngươi tốt hơn hết vẫn nên gọi ta Thủy Thủy! Hai người chúng ta không cần xưng hô rồi rắm!"

"Thủy Thủy muội. . . . . "

"Thần Tinh a! Chúng ta đi đâu ngắm hoa a?" Thủy Liên Y vừa nghe hấn gọi nàng muội, trên da nàng đều nổi một tầng da gà rồi!

"Thành Nam có một biển hoa màu trắng! Thần Tinh cảm thấy Thủy Thủy sẽ thích!" Trong lòng mắt Ân Thần Tinh có một tia vui mừng.

Thấy hấn rốt cục không chấp nhất xưng hô nữa, Thủy Liên Y thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đến thành Nam mà Ân Thần Tinh nói, hai người xuống xe ngựa.

Oa. . . . . Thủy Liên Y kinh hô! Biển hoa màu trắng mênh mông vô bờ, làn gió ấm áp mang theo mùi hoa ngọt ngào lướt nhẹ qua mặt.

"Đây là hoa gì?" Thủy Liên Y thật sự sợ ngây người!

"Bạch Ngọc Lan!" Ân Thần Tinh nhìn bộ dạng hưng phấn của nàng, trên mặt của hấn cũng lộ ra ý cười. "Bạch Ngọc Lan, hoa trắng như ngọc, mùi hoa giống như lan, thấm vào ruột gan."

Thủy Liên Y chạy đến trong biển hoa, hương thơm kia làm nàng cảm nhận được một cảm giác vui sướng khó nói lên lời. Đóa hoa trắng nõn này, thoát nhìn thuần khiết, tươi mát động lòng người như vậy.

Cây Bạch Ngọc Lan cao như cây lúa, vị trí nở hoa tương đối cao, đón gió lay động, thần thái sáng láng, giống như Thiên Nữ Tán Hoa, thật đúng là cảnh hiếm có khắp thế gian!

Thủy Liên Y nhắm mắt hưởng thụ cảm giác đứng trong biển hoa này! Nguyên lai đóa hoa có sức quyến rũ lớn như vậy, làm cho lo lắng trong lòng nàng nháy mắt tan biến và tràn đầy ánh mặt trời cùng hi vọng!

Nữ tử trước mắt mang theo khăn che mặt màu trắng, toàn thân đều tràn đầy ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời, một đôi mắt lộ ra phát ra ánh sáng ngọc sáng ngời! Cho dù là không nhìn mặt của nàng, sức sống nàng phát tán ra cũng đủ để hấp dẫn bất luận kẻ nào.

"Thần Vương!" Thị vệ một bên đi tới.

"Hừ. . . . ."! Ân Thần Tinh đem ngón trỏ đặt ở trên môi, phát phát tay làm cho thị vệ rời đi. Không nháy mắt nhìn nữ tử áo trắng nhảy múa trong biển hoa!

Xuất trần bất phàm như thế, thanh lệ thoát tục như thế, nữ tử trước mắt tựa như tiên tử xuống trần, xinh đẹp không gì sánh được!

Thủy Liên Y ở trong bụi hoa thật sau cảm thụ hương thơm xông vào mũi, cảm thụ loại yên tĩnh an tường hồn nhiên hiếm có này.

"A. . . . ."! Đột nhiên, một cái roi da quét ngang lại đây, một mảnh Bạch Ngọc Lan bị phá hủy, đóa hoa điêu linh, tan nát rơi ở trên đất! Đuôi nhọn của roi da quét qua cánh tay Thủy Liên Y, ống tay áo lập tức rách toang, một đạo vết máu cũng xuất hiện!

Thủy Liên Y che cánh tay đau đến chảy nước mắt, quay đầu, nhìn đến một thiếu nữ mặc áo mỏng màu vàng nhạt đứng ở cách đó không xa, cầm trong tay một roi da thô dài!

Thiếu nữ chưa quá hai mươi tuổi, dáng người xinh xắn lạnh lợi, khuôn mặt thanh lệ, đơn thuần. Chỉ là hơi thở nồng chiều ương ngạnh trên mặt vô cùng nồng đậm.

Ân Thần Tinh vốn đang thường thức bức tranh tiên tử bồng bênh cùng biển hoa Bạch Ngọc Lan lại bị chuyện xảy ra làm tiêu thất hứng trí!

"Thủy Thủy!" Nhìn đến cánh tay Thủy Liên Y bị quất chảy máu, hấn chạy đến bên người Thủy Liên Y nắm lên cánh tay của nàng, "Có đau hay không?"

Thủy Liên Y lắc lắc đầu! Thiếu nữ kia tựa hồ cũng không phải dễ chọc! Nàng cũng không muốn chọc vào nàng!

"Chúng ta trở về đi!" Nàng xoay người muốn rời khỏi.

Ân Thần Tinh xoay người nhìn về phía người thiếu nữ kia, lông mày nhăn xuống.

"Thần ca ca!" Sau khi thiếu nữ nhìn đến Ân Thần Tinh, liền chạy tới.

Thủy Liên Y đột nhiên tỉnh ngộ! Nguyên lai chính mình lại bị nữ nhân ghen tuông đánh người! Nhẹ nhàng rút ra cánh tay bị Ân Thần Tinh bắt lấy!

Ở thời đại này muốn công bằng là điều không thể! Đối người có tiền mà nói, đừng nói đánh người, cho dù giết người thì lưng cũng không đeo tội danh gì! Bị người đánh, tuy rằng không cam lòng, nhưng là nàng sẽ không gây chuyện, trước khi nhìn thấy Sở Mị Dạ, tuyệt đối sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào tìm được sai sót của mình mà lấy cớ uy hiếp!

"Vũ Văn Thiên!" Ánh mắt Ân Thần Tinh đột nhiên trở nên sắc bén.

"Thần ca ca! Nữ nhân này là ai? Không phải là hoa khôi mà hoàng thượng nói đi?" Về mặt thiếu nữ đó kị.

Lại là một nữ nhân bị nam nhân che mắt! Thủy Liên Y cảm thấy không cần thiết chấp nhặt cùng thiếu nữ này! Xoay người muốn rời đi.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh đuổi theo Thủy Liên Y tóm lấy cánh tay nàng.

"Thần ca ca!" Vũ Văn Thiên tức giận, một roi lại vung qua.

"Đù!" Ân Thần Tinh nghe được tiếng gió, quay người lại bắt được roi da lực đạo mười phần! Biểu tình trên mặt vô cùng khó coi!

Thủy Liên Y kỳ thật cũng nghe được tiếng roi vung đến, nàng cũng biết Ân Thần Tinh sẽ không để cho nàng bị đánh, vì thế ngay cả đầu cũng không quay lại.

Ân Thần Tinh nhìn đến Thủy Liên Y đi xa, quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Thiên. "Vũ Văn Thiên, ngươi nhớ kỹ cho bản vương! Thủy Thủy. . . . ." Lại đuổi theo Thủy Liên Y.

"Thần ca ca!" Vũ Văn Thiên đứng ở nơi đó tức giận đến vù vù thở gấp. "Nữ nhân thôi! Ngươi nhớ kỹ cho bản quận chúa! Thần ca ca là của ta! Bốp. . . . ." Lại vung roi quật hoa Ngọc Lan chung quanh tàn lụi.

"Quận chúa. . . . ."! Một tiểu nha hoàn chạy tới, "Nên hồi phủ rồi!"

"Hồi phủ cái gì?" Vũ Văn Thiên quất roi lên cánh tay tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn đau đến méo miệng, nhưng không dám kêu.

"Quận chúa! Hoàng hậu đến phủ, nghe nói là muốn tứ hôn cho quận chúa!"

"Tỷ tỷ?" Con mắt Vũ Văn Thiên giật giật, "Hồi phủ!" Xoay người chạy đến ngựa của mình, lên ngựa rất nhanh rời đi.

Sau khi tiểu nha hoàn nhìn đến Vũ Văn Thiên rời đi về mặt mới thoáng khò, nàng che máu tươi tràn ra trên tay. Nhịn đau chạy về theo.

Chương 122: Lên đường đến uyên thành

Vũ Văn Tú là đại nữ nhi của Vũ Văn Thừa tướng, là đệ nhất mỹ nữ Ân Xích quốc! Gả cho hoàng đế đương triều Ân Âm Nguyệt! Đây gọi là một người đặc đạo, gà chó lên trời! Vũ Văn gia một bước lên trời! Kể từ khi Vũ Văn Tú lên làm hoàng hậu, thế lực, thực lực và tài lực của Vũ Văn gia, khuếch trương từng chút!

Ở Xích Thành, có thể không ai biết hoàng thượng Ân Âm Nguyệt, cũng không thể không biết Nhị công tử Vũ Văn Sâm, và Tam tiểu thư Vũ Văn Thiển của Vũ Văn gia!

Hai huynh muội nhà Vũ Văn quả thật chính là bá vương Xích Thành, Vũ Văn Sâm, cậy chính mình là hoàng thân quốc thích, ý vào thế lực Vũ Văn gia, chiếm đoạt đất đai, lũng đoạn thị trường, bóc lột dân chúng, cướp đoạt dân nữ! Tất cả những việc bậy bạ có thể làm hấn đều đã làm, tất cả việc người khác không thể làm hấn cũng đều làm!

Về phần Vũ Văn Thiển thì cả ngày cầm một cây roi thấy ai không vừa mắt liền quát người đó, không quản già yếu, phụ nữ hay trẻ con. Ngang ngược ương ương, mắt cao hơn đầu!

Dân chúng Xích Thành vốn là áo cơm không lo, cũng rất ít có chiến loạn.

Chỉ là dân chúng trong thành lại bị hai ác bá này lấn áp. Mọi người giận mà không dám nói gì, dù sao người ta là thân thích của hoàng thượng, đệ đệ ruột, muội muội ruột của hoàng hậu!

Trừ phi không muốn sống nữa, cho nên không ai dám nói nửa lời!

Vũ Văn Thiển phóng ngựa chạy về nhà, cũng không quản có đụng người nào không, xuống ngựa liền chạy vọt vào nhà.

"Tỷ tỷ!" Thấy hoàng hậu tỷ tỷ Vũ Văn Tú, Vũ Văn Thiển chạy tới.

"Tiểu muội!" Vũ Văn Tú ở trong ba người coi như là dịu dàng uyển chuyển hàm xúc nhất, tính tình của nàng tốt hơn Vũ Văn Thiển rất nhiều!

"Tỷ tỷ! Ta muốn gả cho Thần ca ca!" Vũ Văn Thiển đi thẳng vào vấn đề.

Vũ Văn Tú sững sốt một chút "Tiểu Thiển, Thần vương là người thế nào muội cũng không phải không biết! Từ nhỏ đã không có cái gọi là tình yêu, loại nam nhân này không thích hợp với muội! Muội và hấn ở chung thời gian dài, sẽ cảm thấy buồn bực!"

Vũ Văn Thiển giận đến dậm chân "Tỷ tỷ! Ta bắt kể! Ta thích hấn! Ngoài hấn ra thì ai ta cũng không gả! Cả ân Xích quốc chỉ có Thần ca ca đẹp nhất, tất cả nam nhân không có ai vượt qua hấn! Tỷ tỷ! Tỷ gả cho hoàng thượng, ta nhất định phải gả cho Thần vương gia! Tiểu Thiển không chấp được nam tử khác!"

Vũ Văn Tú hơi khó xử, tính tình của Ân Thần Tĩnh, người Xích Thành không ai không biết! Hấn là đệ đệ duy nhất của hoàng thượng đương triều, mặc dù chưa bao giờ tham dự chính sự, nhưng hấn đã có một thành trì độc lập - Tĩnh Thành! Chỉ cần hấn nguyện ý, hoàng thượng sẽ chia cho hấn một nửa giang sơn!

Chỉ là, Ân Thần Tĩnh là một quái nhân. Chưa bao giờ nói nhiều với người khác, bao gồm cả hoàng đế ca ca của hấn! Không ai biết hấn nghĩ gì, càng không có người biết thế giới nội tâm của hấn!

"Tiểu Thiển! Tỷ tỷ trở về sẽ thương lượng với hoàng thượng! Dù sao chuyện hôn nhân của Thần vương, còn phải có hoàng thượng làm chủ!"

"Vâng! Tỷ tỷ! Tỷ nhất định phải ra sức giúp Tiểu Thiển! Trừ Thần ca ca! Ai ta cũng không cần!"

Nhìn muội muội mình, Vũ Văn Tú bất đắc dĩ thở dài một hơi!

.....

Thủy Liên Y quyết định, bất kể rốt cuộc có nguy hiểm hay không! Nàng nhất định phải đi Uyên thành! Xích Thành này không phải là chỗ ở lâu!

Lòng đỏ kị của nữ nhân rất đáng sợ! Tục ngữ không phải nói, lòng người giống rắn nuốt voi sao! Có vết xe đổ của Ngọc Linh Nhi, hôm nay đụng phải thiếu nữ cầm roi này, gọi là Vũ Văn Thiển này! Nếu mình thật sự không rời đi, sợ rằng sẽ trở thành vật hy sinh!

Ngồi ở trên xe ngựa, Thủy Liên Y che cánh tay bị quất rách da cũng không có lên tiếng! Ân Thần Tĩnh bên cạnh lấy ra miếng vải mềm màu trắng từ trong ngăn kéo nhỏ dưới bàn.

"Thùy Thủy! Ta băng bó cho ngươi!"

Thùy Liên Y liếc nhìn hấn, trên mặt của hấn có chân thành, không có một tia dục niệm. Cánh tay đúng là rất đau, nàng đưa cánh tay bị thương tới trước mắt của hấn.

Ân Thần Tinh hít vào một hơi, Vũ Văn Thiển điên rồi, một cây roi này quất xuống rách cả lớp da.

"Đau không?" Hấn dịu dàng đặt môi cách vết thương hai centimet, nhẹ nhàng thổi, trong đôi con ngươi trong suốt ngây thơ có vài phần thương tiếc!

Thùy Liên Y đột nhiên cảm thấy lỗ mũi hơi chua, không biết đã bao lâu nàng không có cảm giác như thế rồi! Tiểu Dạ dịu dàng sờ sóc nàng đang chiến đấu ở Uyên thành, sống chết còn chưa biết! Sở Húc Nhật bảo vệ nàng không bị thương tổn vì cứu nàng đã mất mạng dưới sông sâu!

Hôm nay nam nhân ở trước mắt nàng không phải Tiểu Dạ nàng tưởng niệm, cũng không phải là Sở Húc Nhật nàng hoài niệm! Nàng không hy vọng có thêm nam nhân khác đánh mất tâm vì nàng!

"Cám ơn!" Thấy cánh tay được hấn băng bó xong, Thùy Liên Y rút tay về.

"Thùy Thủy! Thật xin lỗi! Nha đầu Vũ Văn Thiển kia ngang ngược thành tính, Thần Tinh thay ngươi dạy nàng!"

"Thần vương!" Nói không cảm động là giả, nhưng nàng không thể vô duyên cớ được hấn đối đãi vậy. "Nói thật với Thần vương! Thùy Thủy có nam nhân mình yêu! Hơn nữa Thùy Thủy ít ngày nữa sẽ lên đường đi tìm hấn! Cho nên. . ."

Ân Thần Tinh nhìn thẳng vào mắt nàng, trong mắt vẫn trong suốt.

"Thùy Thủy! Ta không ngại!"

Ngất. . . Thùy Liên Y thật sự không thể hiểu lối suy nghĩ của nam nhân này!

"Thần vương! Ta. . ." Mặc dù nói ra chuyện này, ở thời đại này không tính là chuyện về vang, nhưng nàng không thể ích kỷ dùng bề ngoài của mình hấp dẫn nam nhân.

"Sao vậy? Thùy Thủy?"

"Ta. . . Không phải hoàn bích (*còn trinh)! Ta từng có nam nhân! Hơn nữa ta rất thương hấn!" Thùy Liên Y thấy trên khuôn mặt tuần láng trắng nõn của Ân Thần Tinh xuất hiện ngạc nhiên, trong mắt cũng lưu chuyển đau đớn.

Xe ngựa ngừng lại, Thùy Liên Y tựa hồ nghe thấy tiếng cười duyên của các cô nương bên ngoài, nàng biết đã đến Tử Hương uyển!

"Thật xin lỗi! Thần vương! Thùy Thủy không phải người ngươi chờ đợi kiếp này! Người ngươi chờ còn chưa có xuất hiện! Thùy Thủy sắp rời đi Xích Thành, Thần vương! Bảo trọng!" Nói xong mở cửa xe ra, xuống xe ngựa. Ân Thần Tinh sau lưng không có một chút động tĩnh, kẻo cao su cho dù dính dai đến mấy thì gặp được nước lạnh, cũng sẽ đột nhiên cứng ngắc!

T hờ phào nhẹ nhõm, nhưng sao trong lòng lại có chút trống rỗng! Thùy Liên Y đi vào hậu viện, lộ ra nụ cười giễu cợt! Mình cũng bắt đầu trở nên tham lam sao? Tại sao phải sinh ra áy náy đối với thiếu niên ngây thơ đó! Bọn họ chưa là gì của nhau!

Trở về phòng, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc! Nghe nói Uyên thành ở vùng cực bắc, mặc dù bây giờ là mùa hè, nhưng đoán chừng cũng lạnh hơn Xích Thành rất nhiều! Thùy Liên Y chuẩn bị rất nhiều y phục.

Soi gương mang mặt nạ mỏng lên, những bắp thịt hồng rói rầm dính nhau lại xuất hiện! Gương mặt này đoán chừng sẽ an toàn hơn nhiều khi đi đường!

Thu thập đồ xong, nàng muốn đi tìm Phượng đi và Hương đi.

"Thùy Thủy, con muốn rời đi?" Phượng đi có chút giật mình.

"Đúng vậy!" Thùy Liên Y che cánh tay băng bó, vẫn tê tê co rút đau đớn. "Gần đây Thùy Thủy luôn là gặp ác mộng! Lúc này bất kể Uyên thành có chuyện gì xảy ra, Thùy Thủy cũng không thể đợi thêm!"

Hương đi và Phượng đi liếc nhìn nhau một cái.

"Được! Thùy Thủy! Phượng đi tìm cho con 1 phu xe, phu xe kia là người Phượng đi tương đối tin tưởng, trên người cũng có công phu, hi vọng hấn có thể đưa con an toàn đến Uyên thành!"

"Cám ơn Hương đi! Cám ơn Phượng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Mê hương thực trần lan

Hương đi giúp Thủy Liên Y mượn một chiếc xe ngựa, xa phu là một đại thúc hơn 40 tuổi, da mặt đen sẫm, tựa hồ trải qua bao năm tháng thử thách. Bộ dạng thực hung hãn, vẻ mặt dữ tợn, còn có một vết sẹo lớn kéo dài qua xương mũi.

Thủy Liên Y đem hoàng kim cùng quần áo hoàng thượng ban cho mang lên xe.

"Thủy Thủy! Ra Xích Thành có một chỗ không ai quản lý, nơi đó có đạo tặc lưu vong, còn có tặc nhân chiếm núi! Lão Từ là lão bằng hữu của ta, ở nơi đó hẳn có quen vài người, hy vọng có thể giúp được con!" Phượng đi vỗ tay Thủy Liên Y.

"Cám ơn Phượng đi!" Lúc sắp chia tay Thủy Liên Y ôm lấy Phượng đi, có chút cảm động.

Ngồi trên xe ngựa, Thủy Liên Y cùng Hương đi, Phượng đi, vẫy tay từ biệt.

"Thủy Thủy! Nếu cảm thấy nguy hiểm liền lập tức trở lại!" Hương đi hô to.

"Cám ơn Hương đi! Hữu duyên sẽ lại gặp mặt!" Đóng cửa xe lại "Từ thúc! Chúng ta đi!"

Lão Từ đánh xe gật đầu, hẳn là người trầm mặc ít lời, Phượng đi giới thiệu nàng cho hẳn, một câu còn chưa nói qua.

Lão Từ vung roi ngựa, bốn con tuấn mã lôi kéo xe ngựa rất nhanh chạy hướng ngoài thành.

Nhìn bóng lưng xe ngựa, Hương đi cùng Phượng đi đều lộ ra tiếc hận! Tính cùng tâm của nàng là độc nhất vô nhị, nữ tử bình thường không có! Nàng không lưu ở thanh lâu thật đúng là tổn thất lớn nhất a!

Thủy Liên Y qua cửa sổ xe ngựa nhìn đến xe ngựa chạy càng ngày càng xa, đến cửa thành Xích Thành thì dừng lại, đưa ra giấy thông hành rồi rời đi Xích Thành!

Cây cối cùng ruộng lúa hai bên đường chậm rãi ánh vào mi mắt, mở ra cửa sổ xe, hơi thở quê cha đất tổ càng ngày càng đậm. Có hương cỏ xanh cùng mùi thơm ngát của đóa hoa. Nếu có thể, nàng hi vọng cùng Tiểu Dạ sinh hoạt tại một chỗ như thế, ẩn cư điền viên trải qua cuộc sống không tranh quyền thế! Đến lúc đó sinh một trai một gái, hợp thành một chữ "tốt".

Vừa nghĩ tới đứa nhỏ, tay Thủy Liên Y bùng kín bụng của mình, nơi đó đã từng có một cục cưng. Phụ thân hẳn còn chưa kịp đón nhận sự tồn tại của hẳn vậy mà hẳn đã lặng lẽ rời đi. Càng nghĩ càng sầu não, bên tai tựa hồ nghe đến tiếng nước.

"Từ thúc, tới chỗ nào rồi?"

"Sông Thâm Du!"

"Sông Thâm Du?" Thủy Liên Y thì thào lặp lại.

Tiểu Y! Ta yêu nàng. . . . . Hi vọng nàng có thể nhớ kỹ ta. . . . .! Bên tai tựa hồ truyền đến thanh âm hô to cuối cùng của Sở Húc Nhật, tâm Thủy Liên Y đột nhiên nhéo lại! Tiếng nước sông giờ phút này cũng trở nên chói tai.

Bùng kín lỗ tai, nàng cúi đầu vào đầu gối! Sở Húc Nhật đã chết, hẳn vì cứu nàng mà chết! Nước mắt ngăn không được trào ra như nước vỡ đê, nàng không nghĩ chính mình lại trở nên yếu đuối như vậy, nàng nghĩ chính mình đã trải qua nhiều sinh ly tử biệt như vậy đáng lẽ sẽ càng ngày càng kiên cường mới đúng. Nhưng là nàng không làm được!

Nghĩ đến cục cưng vô duyên với mình, nghĩ đến ánh mắt chăm chú đau thương cuối cùng của Sở Húc Nhật, lòng của nàng tan nát! Tiểu Dạ! Chờ ta, cầu xin chàng chờ ta.

Tiếng nước sông dần dần rời xa, xe ngựa không biết đã chạy tới nơi nào.

"Thủy cô nương! Sắc trời đã tối! Nên tìm khách điểm!" Lão Từ vẫn là lần đầu nói nhiều lời như vậy, mà thanh âm của hẳn thực khàn khàn.

"Phiền toái Từ thúc rồi!"

Lão Từ đổi con đường này tựa hồ rất quen thuộc, trực tiếp đem xe đánh vào một khách điểm nhỏ.

"Thủy cô nương! Theo Xích Thành đến Uyên thành ít nhất phải mất mười ba ngày, hơn nữa còn là dưới tình huống không có bất kỳ phiền toái! Dọc theo đường đi sẽ trải qua tất cả mười lăm khách điểm lớn nhỏ!"

"Dạ! Từ thúc ngại phí tâm!" Thủy Liên Y mang theo bao cùng tiểu nhị lên lầu hai, khách điểm nhỏ như vậy là chỗ thương khách hay qua lại, tuy rằng vị trí

không phải tốt lắm, nhưng là sinh ý vẫn như cũ ổn định!

Bởi vì người ăn cơm ở trọ phần lớn là làm buôn bán hoặc áp tiêu, phần lớn là nam nhân, cho nên khi mọi người nhìn thấy một nữ tử mềm yếu vào khách điểm thì thực ngạc nhiên! Đi theo nữ tử là một nam nhân mặt đen chừng 40 tuổi thoát nhìn như hung thần ác sát, tất cả mọi người đều ra ra hiếu kì.

Trải qua cuộc sống như vậy năm ngày, mỗi một ngày qua Thủy Liên Y cảm thấy mình và Sở Mị Dạ ngày một gần hơn! Lão Từ nói mười ba ngày có thể đến Uyên thành, bây giờ còn lại tám ngày!

Trong xe ngựa, Thủy Liên Y nhìn ra phía ngoài xe, nàng mỗi ngày đều ngồi trên xe tới trời tối. Rồi tới khách điểm nằm ở trên giường trông mong tới hừng đông!

Lấy ra ngọc bội mang hoa văn nước gợn, đó là lần đầu tiên cùng Sở Mị Dạ triền miên ở ao Ôn Tuyền, sau đó hắt đeo ở trên cổ mình! Trong lòng tưởng niệm đối với Sở Mị Dạ càng ngày càng mãnh liệt!

Đương. . . . Trên mã xa tựa hồ bị vật gì đó cứng rắn đâm trúng. Bốn con ngựa kéo xe giống như nhận thấy kinh hách, mang theo xe ngựa một đường chạy như điên.

"A!" Thủy Liên Y ngồi ở trong xe lắc lư chung quanh, nàng bắt lấy cửa sổ xe, để ngăn chính mình bị văng ra ngoài.

"Từ thúc! Từ thúc!" Thủy Liên Y kêu to! Nhưng là bên ngoài không có thanh âm lão Từ. Nàng có chút sợ hãi, muốn mở ra cửa xe đi ra ngoài.

"Thủy cô nương! Nắm chặt! Đây là chỗ không ai quản lý!" Thanh âm lão Từ đột nhiên xuất hiện, thanh âm khàn khàn tựa hồ trong sáng không ít! Nhưng là lúc này nàng cũng không rảnh nghiên cứu thanh âm lão Từ, Thủy Liên Y nghe được thanh âm của hắc trái tim đang treo cuối cùng cũng hạ xuống.

Chỗ không ai quản lý? Thì ra đã đến địa bàn của hắc bang? Tim Thủy Liên Y đập thình thịch thình thịch, nhìn đến bao trong xe, bên trong còn có ngàn lượng hoàng kim. Nếu hắc bang thật sự đến đoạt, chỉ cần không thương tổn tính mạng nàng cùng lão Từ, nàng sẽ giao hết cho bọn họ.

Đang lúc Xe ngựa kịch liệt lắc lư, Thủy Liên Y bắt đầu cảm thấy a-xít pan-tô-te-nic trong dạ dày dâng lên. Đây so với say xe say tàu còn khó chịu hơn a!

Ngoài xe lão Từ trấn an mấy con ngựa đang bị kinh hách. Dần dần, tốc độ xe ngựa chậm chạp xuống dưới, xe cũng không xóc nảy như vậy nữa!

"Tốt lắm! Thủy cô nương! Tạm an toàn chút!" Lão Từ ở ngoài xe tựa hồ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thủy Liên Y mở cửa xe, phát hiện xe ngựa đã muốn chạy nhanh trên đường lớn, không khỏi có chút tò mò.

"Từ thúc! Thật là kỳ quái, vì sao hắc bang không đuổi theo chúng ta?"

"Hắc bang?" Lão Từ tựa hồ sững sờ một chút.

"À! Chính là chỉ những người xấu cướp bóc tài vật a! Nếu bọn họ cưỡi ngựa có thể nhanh hơn rất nhiều so với chúng ta đánh xe!"

"Có thể là họ cảm thấy một chiếc xe ngựa như vậy không có gì béo bở!" Lão Từ nhẹ nhàng băng quơ, quay đầu đi tiếp tục đánh xe.

Thủy Liên Y cảm giác lão Từ này thực quen mặt, nhưng nàng tuyệt đối chưa từng thấy qua hắn! Nhìn bóng lưng của hắn, Thủy Liên Y có chút ngẩn người!

Lại qua năm ngày, mười ngày trôi qua! Dựa theo cách nói của lão Từ, mười ba ngày có thể tới Uyên thành như vậy bây giờ còn ba ngày nữa nàng có thể nhìn thấy Sở Mị Dạ rồi!

Từ Xích Thành đi tới Uyên thành, nhiệt độ quả nhiên càng ngày càng thấp. Dân chúng Xích Thành đều mặc áo ngắn quần cụt, nhưng đi về hướng Bắc, mọi người mặc quần áo càng ngày càng dày!

Ban đêm, Thủy Liên Y nằm ở trên giường cảm thấy rất lạnh, dùng chăn bông gút gao bao lấy chính mình. Nhiệt độ này, chỉ sợ còn thấp hơn hai mươi độ!

Nàng cảm giác tâm mình sớm chạy đến bên người Tiểu Dạ, tuy rằng chỉ còn ba ngày, nhưng là nàng sắp hưng phấn đến nỗi không ngủ được!

Ách?! Đột nhiên nàng ngửi thấy được một mùi thơm lan tỏa trong không khí, hân trí trở nên có chút hỗn loạn!

Không tốt. . . . là mê hương? Thủy Liên Y đối thứ này cảm thù đến tận xương tủy, vừa nghĩ tới muốn bước xuống đất, lại cảm thấy một trận mê muội. Xong rồi, xem ra gặp phải người xấu! Không biết là giết tiền, hay là cướp sắc!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Rốt cuộc ai xấu xí hơn ai

Giật tiền? Cũng may, tất cả đồ nàg mang theo đều để ở chỗ lão Từ! Đạo lý “dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người” nàg hiểu! Nếu tin tưởng lão Từ thì tin đến cùng! Nếu như ông ta thật có ý đồ với tiền của nàg thì đã sớm cướp, đồ phải mang đến tai ương máu tanh cho mình. Lúc này bên cạnh mình lại không có gì đáng giá! Không sợ cướp tiền.

Cướp sắc thì sao? Trước khi Thủy Liên Y té xỉu, xoa lên tấm mặt nạ da người chưa lấy xuống của mình! Khăn che mặt cũng vẫn còn! Dù sao ban đêm rất lạnh, đeo ngủ cũng sẽ không khó chịu! Nếu quả thật có người cảm thấy hứng thú đối với khuôn mặt quý khách thân sâu này của nàg, nàg cũng thật sự không có gì để nói thêm. Chỉnh nàg soi gương nhìn cũng cảm thấy ghê mình, không biết còn có người nào có thể dùng cảm không sợ, dám vô lễ với xấu nữ có “gương mặt tuyệt thế” như vậy! Cướp sắc sao? Nàg cũng không sợ!

Thân thể từ từ mềm yếu, Thủy Liên Y dần mất đi ý thức, hôn mê ở trên giường.

Lạnh. . . Lạnh quá! Khi Thủy Liên Y tỉnh lại, phát hiện mình sắp bị đông cứng rồi. Từ từ mở mắt hơi nặng trĩu ra, nàg hình như ở trong một khu rừng.

Má nó! Cổ đại không có cảnh tượng gì khác sao? Trừ rừng cây, rừng trúc, nước sông thì cũng là rừng cây! Mẹ kiếp! Thủy Liên Y hận muốn mắng người! Đêm nay lại đúng ngày lạnh, nàg mặc ít đồ như vậy, thậm chí ngay cả y phục nhung cũng không có, người nào ác vậy! Trói nàg ở trên đại thụ.

"Hắt xì. . .!" Thủy Liên Y rốt cuộc không nhịn được hắt hơi một cái! Một đôi mắt nhìn chung quanh, thật mẹ nó ghê mình! Đen thui, lại còn ở trong rừng. Nàg còn đang bị cột vào trên cây. Chẳng lẽ là sát thủ biến thái thích phanh thây người? Hoặc là một cuồng ma sát nhân? A a a! Oh My God! Nàg không phải xui xẻo vậy chứ! Nàg còn chưa gặp được Tiểu Dạ a!

Có tiếng bước chân đạp cỏ soàn soạt soàn soạt, nếu là ban ngày thì không có gì! Nhưng, đây là ban đêm, trời tối đen như mực, ở trong rừng lại không có người nào, mẹ nó rất kinh hãi!

"Người nào?" Thủy Liên Y lấy can đảm hỏi một câu, cho dù chết cũng phải chết rõ ràng mà!

"Nghe nói người là hoa khôi tới từ Xích Thành! Như vậy nhất định có rất nhiều vàng bạc châu báu?" thanh âm rất bí ối, không ngoài ý muốn là một nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân cướp tiền, nghe giọng xấu xa kia dường như còn có chút ý cướp sắc.

"Ta là một hoa khôi nghèo túng! Một trận hỏa hoạn khiến dung mạo bị tiêu hủy! Mặt của ta thành con ác mộng của Xích Thành! Vì chữa bệnh mà tất cả tiền tài đều xài hết!" Thủy Liên Y nói láo cũng không nháy mắt một cái!

Hử? Nam nhân tựa hồ có chút không tin, về mặt mang theo hoài nghi từ từ tới gần Thủy Liên Y.

Trông thấy diện mạo nam nhân, Thủy Liên Y âm thầm nuốt nước miếng! Mẹ kiếp! Nàg hóa trang xấu như vậy cũng không khó coi bằng hán.

Nam nhân này quả thật không thể dùng từ ‘ nhân loại ’ để hình dung! Tai nhọn, mắt bẹt, mũi thì chỉ có lỗ mũi mà không có sống mũi, miệng rộng từ tai trái toét đến tai phải! Tạo hình này. . . . . Mồ hôi. . . . . Nàg rất bội phục mẹ già của người này, ai có thể sinh ra đứa con cực phẩm như vậy!

"Ta muốn xem con ác mộng của Xích Thành có dạng gì?" Nam nhân đi tới trước mặt Thủy Liên Y, gạt khăn che mặt của nàg.

Thủy Liên Y nghe được một tiếng hít vào, ngay sau đó thấy nam nhân này ngồi chồm hồm ở bên cạnh ối ra.

Má nó! Thật làm cho người không nhịn được! Nhìn thấy bộ dạng hán, nàg còn chưa có ối, hán ngược lại ối trước!

"Con mẹ nó! bộ dáng này của người còn là hoa khôi? Thật làm cho lão từ tức chết!" Nam nhân đi tới, giơ tay lên nặng nề vỗ về phía Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y nhắm mắt lại, trong lòng mắng to, khốn kiếp khốn kiếp! Đáng đáp hán xấu xí không nói, ra ngoài dọa người không nói, bản thân hán còn không tự biết, lại ghét bỏ người ta xấu xí, còn dám dùng vũ lực khi dễ một cô gái yếu đuối.

"A. . . . .!" Khi bàn tay của nam xấu xí sắp tát vào mặt nàg, nam nhân xấu xí đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Thủy Liên Y mở mắt, thấy trên bàn tay nam nhân xấu xí kia, có một phi tiêu đâm xuyên từ mu bàn tay vào trong lòng bàn tay! Năm ngón tay của hán mở ra, đau đến gào khóc kêu loạn. Âm khí màu đen ở dưới ánh trắng có vẻ quỷ dị vô cùng!

"Người nào?" Nam nhân xấu xí dù đau đớn vẫn không quên lên tiếng cho mình thêm chút can đảm.

Thủy Liên Y thấy một bóng đen từ từ xuất hiện trong tầm mắt, hán đứng ngược ánh trắng nên nàg không thấy rõ diện mạo người này, nhưng thân hình cao lớn kia, tựa hồ có chút quen mắt! Hán rốt cuộc là ai?

"Không phải người để thư lại bảo ta tới sao?" Người tới nói chuyện, tiếng khàn khàn tựa hồ trong sáng hơn trước rất nhiều.

Là lão Từ? Thủy Liên Y có chút không xác nhận, nhưng thanh âm khàn khàn kia đúng là của lão Từ! Nhưng. . . . . Tại sao nàg có cảm giác người này rất quen!

Khi gương mặt đen hung hán xuất hiện ở trước mắt Thủy Liên Y, nàg nhận ra quả thật là lão Từ!

"Ngươi là ai?" Nam nhân xấu xí dữ tợn.

Ánh mắt lão Từ rất lạnh, "Không phải ngươi gửi một phong thư, bảo ta đem tiền đến đây chuộc người sao? Chẳng lẽ ngươi quên?"

"Ngươi là người phu xe kia?" Nam nhân xấu xí không mấy tin tưởng, một người phu xe bình thường sao có thể có nội lực mạnh như vậy, sức lực phóng phi tiêu vừa đúng. Nhiều một phần sẽ xuyên thấu bay ra ngoài, thiếu một phần sẽ đâm không thủng bàn tay của hắn! Lúc này, vừa đúng đâm trong lòng bàn tay của hắn, muốn lôi cũng lôi không ra!

Lão Từ không để ý tới nam nhân xấu xí đang suy nghĩ vân vân, đi thẳng tới bên người Thủy Liên Y cỡi dây thừng ra cho nàng.

"Thủy cô nương! Ngươi có sao không? Lão Từ đã tới chậm!"

Thủy Liên Y mang theo rung động, nàng sao có thể nhận sai lão Từ thành người khác. Nhưng mà trên người ông có cảm giác rất quen thuộc.

"Cám ơn Từ thúc! Ta không sao! Cũng may người tới kịp thời!"

Nam nhân xấu thấy thân hình lão Từ, hoàn toàn có thể đè bẹp hắn, còn có khí thế hung ác của lão Từ, khiến cho hắn cũng run run.

"Ta. . . Cẩm Mao Thử sẽ không từ bỏ ý đồ. . .!" Sau khi nói xong, xoay người liền chạy mất dạng!

Cẩm. . . Mao Thử? Má nó! Diện mạo này mà dám lấy cái tước hiệu này! Nếu để Bạch Ngọc Đường biết, khẳng định từ trong thất hiệp ngũ nghĩa bay ra ngoài đập chết hắn!

Được lão Từ đỡ xuống từ trên cây, Thủy Liên Y giật giật cánh tay có chút tê do máu không thông, nhật khăn che mặt của mình từ mặt đất lên. Bộ dáng của mình vừa rồi bị lão Từ thấy được, ông có bị hù không!

"Thủy cô nương! Chúng ta trở về thôi!" Lão Từ tựa hồ không có phản ứng gì với gương mặt này của nàng, xoay người đi về phía trước.

Ông ấy tựa hồ không có bị mình hù, Thủy Liên Y thở phào nhẹ nhõm.

Trở lại khách điểm, Thủy Liên Y chui vào chăn, trải qua cả đêm giày vò, cả người nàng rét run!

Coi như là đắp cái chăn thật dày lên, nàng vẫn cảm thấy rất lạnh!

Quá nửa đêm nàng giống như bắt đầu sốt! Trong đầu đều là ảo giác, một hồi là Sở Mị Dạ, một hồi là Sở Húc Nhật.

Ân Thần Tĩnh và Ngao Cẩm Phong cũng giống như đèn kéo quân thay phiên lác lác ở trước mắt của nàng.

Sau đó chính là khuôn mặt dữ tợn của Sở Thánh Hạo và Ngọc Linh Nhi, còn có Vũ Văn Thiên quát mình một roi, bọn họ đều muốn hại mình, hại người bên cạnh mình!

"Tiểu Dạ! Sở Húc Nhật. . . Cứu ta!" Trong cơn mê sảng, Thủy Liên Y cảm thấy thân thể mình lạnh giống như tiến vào trong hầm băng.

Cửa phòng bị người nhẹ nhàng mở ra, một bóng người ngồi vào bên giường của nàng. Một đôi bàn tay mềm mại phủ trên trán nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Gần trong gang tấc

Thủy Liên Y cảm thấy mình bị người ôm chặt, bị người ôm vào trong ngực. Cảm giác lạnh biến mất, thân thể nàng dần dần nóng lên, không bao lâu sau liền cháy mồ hôi đầm đìa!

Ảo giác trong đầu từ từ biến mất, cơn ác mộng bị đuổi ra khỏi mộng cảnh, nàng dần dần ngủ say, hơn nửa nằm mộng đẹp!

Trong mộng một nam tử áo trắng nhẹ nhàng xuất hiện, hắn đi rất nhanh, đi rất gấp, một bóng lưng rộng rãi cô đơn càng ngày càng xa.

"Phong ca ca. . .!" Phía sau hắn có người đuổi theo. "Phong ca ca! Chờ ta một chút! Đợi Tiểu Y một chút!" Một cô gái áo trắng đuổi theo sát phía sau, dung nhan tuyệt sắc, tuổi chỉ cỡ mười lăm mười sáu.

"Tiểu Y! Chờ ta! Phong ca ca sẽ trở lại! Muội chờ ta. . .!" nam tử áo trắng quay đầu lại, tuần nhan trắng nõn! Phong hoa tuyệt đại! Ngũ quan xinh đẹp đến mức nữ tử gặp cũng thấy xấu hổ!

"Phong ca ca. . . . .Đội Tiểu Y! Đừng bỏ lại Tiểu Y! Phong ca ca. . . .!"

"Tiểu Y! Chờ ta!" nam tử áo trắng xoay người, không chút do dự nhanh chóng rời đi.

Bóng lưng màu trắng kia càng ngày càng xa, nữ tử vấp ngã, té lăn quay trên mặt đất.

"Phong ca ca. . . . .! Phong ca ca. . . . .!" trong miệng Thủy Liên Y lâm bầm nói mê sảng, đột nhiên mở mắt, lúc này mặt đã đầy nước mắt.

Là Ngao Căn Phong? Thủy Liên Y phát hiện toàn thân mình chảy đầy mồ hôi, lấy tay lau sạch nước mắt. Nữ tử trong mộng là nàng sao? Đó là trí nhớ của Thủy Liên Y sao? Ngao Căn Phong chẳng lẽ thực chính là tình nhân của Thủy Liên Y kia?

Lắc lắc đầu, Thủy Liên Y lắc đi ý nghĩ kia, tại sao nàng lại vô duyên vô cớ nhớ tới Ngao Căn Phong! Coi như là bạn lâu năm, đó cũng là quá khứ rồi! Nàng cũng không phải đại gia khuê tú nũng nịu, nàng cũng không biết Phong ca ca!

Nhìn bên ngoài, sắc trời đã sáng choang. Thủy Liên Y cảm thấy chảy mồ hôi cả đêm xong, thân thể tựa hồ đã khá hơn nhiều. Sờ sờ cái trán cũng không thấy sốt! Cảm giác lúc nửa đêm hôm qua khiến nàng thấy thật kỳ quái, tựa hồ có người đã từng ôm nàng!

"Thủy Liên Y! Chớ có suy nghĩ lung tung! Bắt đầu lên đường!" Thay một bộ y phục xong, xốc chân đi ra cửa phòng, thấy lão Từ đã ngồi ăn ở dưới lầu.

"Từ thúc!"

"Thủy cô nương! Ăn một chút đi! Sau đó sẽ phải lên đường rồi!"

"Ừ!"

Thủy Liên Y ăn no, lên xe ngựa cùng lão Từ! Sắp đến Uyên thành rồi, nàng rất kích động! Rất lâu không gặp Tiểu Dạ rồi, gặp mặt nàng phải nói cái gì đây?

Xe ngựa lại đi thêm hai ngày, nhìn bên ngoài, cây cối càng ngày càng hiếm! Không có dải đất phồn hoa xuân ý dào dạt. Chỉ có cát vàng cuộn cuộn, khiến Thủy Liên Y nghĩ tới sa mạc lớn mênh mông bát ngát! Uyên thành là một chỗ như vậy sao?

"Từ thúc! Chúng ta còn bao lâu mới đến Uyên thành?"

Lão Từ nhìn sắc trời một chút "Thủy cô nương! Sắc trời bắt đầu tối, hôm nay sợ rằng không thể vào thành! Ban đêm bão cát lớn hơn, gặp phải gió mạnh, cả xe ngựa đều sẽ bị ném đi! Bên ngoài Uyên thành năm trăm dặm có một khách điểm, chúng ta có thể nghỉ ngơi qua đêm ở đó!"

"Đều nghe Từ thúc!" Nếu đã gần đến, cho dù nhất thời nóng lòng cũng vô ích! Nếu quả thật đụng phải khí trời ác liệt, sợ rằng rất nguy hiểm!

Lão Từ đánh xe đi tới một chỗ thoạt nhìn rất hoang vu, nhưng vừa mới đi vào trong khách điểm liền nghe tiếng người huyền ảo! Vừa đi vào, trong đầu Thủy Liên Y đã liên tưởng đến bộ phim kinh điển《Khách điểm Tân Long Môn》!

Vóc người Thủy Liên Y thướt tha, mặc dù che mặt, nhưng lộ ra cặp mắt sáng ngời, trong suốt mê người. Khách điểm nào nhiệt trong nháy mắt im lặng. Theo nàng tiến vào, tiếng huýt sáo, tiếng trêu chọc truyền đến.

Nàng có trán định, lão Từ đi theo phía sau nàng, nàng cảm thấy mình còn có một núi dựa. Mặc dù trong lòng đánh trống, nhưng hai chân đi bộ cũng không có run rẩy.

"Cô nương ở trọ hay là ăn cơm?" Tiểu nhị đi tới.

"Ở trọ và ăn cơm! Cho hai gian phòng hảo hạng! Bụng món ngon nhất rượu ngon nhất lên!" Thủy Liên Y cố ý làm thô thanh âm của mình.

Tiểu nhị quảng cho lão Từ một ánh mắt cổ vấn, dù sao lão Từ là một nam nhân, người làm chủ rốt cuộc là ai?

Lão Từ gật một cái, tiểu nhị thấy thế mới rời đi.

"Từ thúc! Những người này sao thế?" Thủy Liên Y phát hiện người trong tiệm tựa hồ đều mang theo binh khí, dường như đều không phải là dân chúng bình thường!

"Thủy cô nương! Hiện tại không biết chuyện gì xảy ra ở Uyên thành, dọc theo đường đi thấy rất nhiều võ lâm nhân sĩ chạy tới Uyên thành. Có lẽ sắp có chuyện lớn xảy ra!"

Chuyện lớn? Trong lòng Thủy Liên Y lộp bộp một chút! Không phải là bị Đột Quyết xâm lấn sao? Chẳng lẽ Sở Thánh Hạo phái người tới hại Sở Mị Dạ? Trời ạ!

"Từ thúc! Ta muốn mau đến Uyên thành!"

"Hôm nay khẳng định là không được rồi! Ngoài trời bão cát quá lớn, ngựa căn bản không cách nào đi về phía trước! Coi như đi đường suốt đêm, chẳng

những không thể đến, ngược lại sẽ lâm vào tình cảnh nguy hiểm! "Lão Từ lập tức phủ quyết.

"Từ thúc! Ngày mai có thể dậy sớm rồi đi không? Có thể không?"

Lão Từ gật đầu một cái, "Chờ trời vừa sáng, chúng ta liền rời đi!" Thanh âm của ông vẫn trầm thấp, không biết vì sao, Thủy Liên Y cảm giác đã từng gặp lão Từ ở nơi nào, nhưng rồi cuộc gặp ở nơi nào, nàng lại không nghĩ ra.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Thủy Liên Y liền nghe phía ngoài rất huyền ảo, tiếp đến liền nghe tiếng bước chân rầm rầm càng ngày càng xa, ngay sau đó lại truyền tới thanh âm xuống cầu thang!

"Thủy cô nương! Nên lên đường rồi!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của lão Từ.

"Lập tức xong!" Thủy Liên Y mặc quần áo tử tế, kiểm tra xong mặt nạ mỏng bằng bột mì của mình! Sau đó cầm túi ra khỏi phòng.

Thấy đám người mang theo binh khí ngày hôm qua đua tranh rời đi, Thủy Liên Y có chút kỳ quái.

"Từ thúc, vì sao bọn họ gấp gáp như thế?"

"Nghe nói Sở Vương ở Uyên thành chiêu hiền nạp sĩ, chiêu binh mãi mã! Những người này đi tìm Sở Vương nương tựa đấy!" Lão Từ không nhanh không chậm giải thích giúp nàng.

Tiểu Dạ! Thủy Liên Y lộ ra vui mừng, xem ra lúc này Uyên thành coi như an toàn!

"Từ thúc! Chúng ta mau đi!"

Lão Từ đánh xe, lại bốn ba một ngày, ban đêm, rồi cuộc thấy cửa thành Uyên thành rồi!

"Thủy cô nương! Đến Uyên thành!" Lão Từ đánh xe đến cửa thành Uyên thành, thủ vệ cửa thành nhìn trong xe ngựa chỉ có Thủy Liên Y, liền đi qua!

Thủy Liên Y đưa đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn phố lớn ngõ nhỏ ở Uyên thành, mặc dù sắc trời bắt đầu tối, nhưng dân chúng vẫn nói liên không dứt. Trong lòng nàng hưng phấn im lặng không nói nên lời!

Tiểu Dạ! Ta tới đây! Trong mắt của nàng không thể che giấu vui sướng đang ngập tràn trong lòng.

"Từ thúc! Đưa ta đến Sở vương phủ!" Thủy Liên Y vui vẻ nói với lão Từ.

"Sở vương phủ?" thân thể Lão Từ tựa hồ cứng ngắc, "Được!"

Xe ngựa đi thẳng tới Sở vương phủ ở Uyên thành, mặc dù hình thức Sở vương phủ này không cách nào so với ở hoàng thành, nhưng lại lớn hơn Sở vương phủ ở Mặc thành gấp mười lần.

"Thủy cô nương! Đến!" thanh âm Lão Từ càng trầm thấp.

Thủy Liên Y nhảy ra từ trên xe ngựa, nhìn cửa chính gần trong gang tấc, trong mắt nóng nóng! Đã ba tháng rồi, Tiểu Dạ chàng mạnh khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Rốt cuộc gặp nhau

Thủy Liên Y xoay người nhìn lão Từ, nam nhân mặt đen hung thần ác sát này, hơn mười ngày nay vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận đưa nàng lên đường, còn cứu nàng thoát khỏi độc thủ của nam nhân xấu xí ở trong rừng cây.

"Từ thúc, cảm ơn người!"

"Thủy cô nương . . .!" Lão Từ tựa hồ muốn nói gì, nhưng muốn nói lại thôi. Đưa cái túi trên người cho Thủy Liên Y, "Đây là vàng của Thủy cô nương!"

"Từ thúc! Cái này là tặng ngài!" Thủy Liên Y đưa tay từ chối, có chút cảm động! "Đây là tiền công của ngài! Hơn mười ngày nay thật cảm ơn người! Từ thúc! Người trở về Xích Thành! Trên đường trở về nhớ cẩn thận một chút!" Nàng cười cười với lão Từ, mặc dù có khăn che mặt cản trở, không thấy được nụ cười của nàng, nhưng lão Từ có thể thấy được nụ cười và sự cảm kích từ trong mắt nàng.

"Thủy cô nương! Lão Từ muốn nhìn người an toàn đi vào, rồi mới rời đi!" Giọng nói khàn khàn của ông hơi run rẩy.

Thủy Liên Y thật rất cảm động, "Cám ơn. . . Từ thức! Sau này còn gặp lại!" Nàng xoay người, đi về phía cửa chính có thị vệ canh giữ.

"Ai?" Thị vệ nhìn Thủy Liên Y đi tới, đầu tiên là sững sốt một chút, nhưng lập tức giờ bình khí ngăn lại.

Thủy Liên Y nghiêm nghị "Ta muốn gặp Sở Vương!"

"Người là ai? Sao có thể nói gặp Sở Vương liền gặp được!"

"Ta là vương phi của hân!" thời điểm Thủy Liên Y nói ra lời này trong lòng đang đánh trống, không biết người Uyên thành có biết Sở Mị Dạ nạp phi ở Mặc thành rồi hay không?

Vương phi? Thị vệ canh cửa hơi ngậy người, nhưng lập tức có người chạy vào bên trong phủ bẩm báo.

Thủy Liên Y cảm thấy mình sống một ngày bằng một năm, mấy phút đồng hồ này trở nên vô cùng dài!

"Tiểu thư. . . !" Bên trong phủ truyền đến tiếng hét chói tai, một bóng người vội vàng chạy ra.

"Tiểu Kinh!" ánh mắt của Thủy Liên Y đã uơu ướt! Nàng không ngờ lại gặp Tiểu Kinh ở chỗ này!

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh khóc lóc nước nở chạy tới ôm lấy Thủy Liên Y! "Tiểu Kinh cũng biết, tiểu thư sẽ không chết! Tiểu Kinh cũng biết! Vương phi của Sở Vương chỉ có mình tiểu thư! Tiểu Kinh biết, vương phi trong miệng thị vệ chính là tiểu thư! Tiểu thư chịu khổ rồi! Tiểu thư!"

Nước mắt Thủy Liên Y chảy ra ào ào, trời ạ! Nàng không phải nằm mơ, Tiểu Kinh ở chỗ này! Tiểu Dạ cũng nhất định ở chỗ này! Nàng tới phủ Tiểu Dạ rồi!

"Tiểu thư! Đi! Chúng ta đi vào trước!" Tiểu Kinh lôi kéo Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y đi theo Tiểu Kinh vào bên trong phủ, quay đầu lại, thấy lão Từ còn đứng ở bên cạnh xe ngựa. Gương mặt dữ tợn vào giờ phút này lại xem ra rất thuận mắt, trong mắt của ông giống như lưu chuyển cái gì, chợt lóe lên, khi Thủy Liên Y còn chưa nhận thấy, lão Từ đã lên xe ngựa, đánh xe rồi đi.

Trong lòng tựa hồ trống trải, Thủy Liên Y thở dài một cái đi theo Tiểu Kinh vào Sở vương phủ.

Đi vào vương phủ, thấy Trình Ngự Thiên đứng ở nơi đó, cũng là gương mặt khiếp sợ! Trong lúc bất chợt hân giống như nghĩ tới điều gì, gương mặt anh tuấn tựa hồ hơi đỏ ửng.

Cái gì? Thủy Liên Y kỳ quái, Trình Ngự Thiên giống như một lão già ít nói mà còn đỏ mặt, lại nhìn Tiểu Kinh bên cạnh, cũng nhần nhần nhỏ nhỏ. Nàng búng tính hiểu ra, hai người kia có JQ!

"Vương phi!" Trình Ngự Thiên đi tới trước mặt của Thủy Liên Y, "Vương phi làm cho thuộc hạ kinh động quá lớn! Ngự Thiên có một yêu cầu quá đáng!"

"Mời nói!" Thủy Liên Y đoán đại khái, đã biết chuyện gì xảy ra!

"Ách. . . !" Trình Ngự Thiên cứng họng, có lời gì lại kìm nén đến mặt đỏ bừng, không nói ra. Ngược lại Tiểu Kinh bên cạnh Thủy Liên Y thì gấp đến độ dậm chân một cái.

"Tiểu thư! Tiểu Kinh và Trình tổng quản. . . !" mặt của Tiểu Kinh đỏ lên, kéo cánh tay Thủy Liên Y qua. "Tiểu thư! Chúng ta về phòng rồi nói tiếp! Ngự Thiên. . . Đi mời Vương gia!" Nàng kéo Thủy Liên Y chạy vào phòng ngủ.

Trình Ngự Thiên sững sờ ở tại chỗ, biết được vương phi tới, hân chuẩn bị nửa ngày lại nói không ra. Chỉ là. . . Lúc này quan trọng nhất là thông báo Vương gia! Chuyện của mình về sau nói cũng không muộn, hân nhanh chóng cỡi ngựa ra khỏi cửa phủ.

Thủy Liên Y bị Tiểu Kinh lôi đến một căn phòng, căn phòng rất lớn, có giường vô cùng rộng rãi! Trang trí cổ kính giống hệt phòng của Sở Mị Dạ ở Sở vương phủ tại Mặc thành.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh cùng ngồi lên giường với Thủy Liên Y, gương mặt đầy lệ nóng.

"Tiểu Kinh!" Đã trải qua quanh co, lòng của Thủy Liên Y tràn đầy cảm kích. Kéo Tiểu Kinh lưng ngồi ở trên giường.

"Tiểu thư! Tiểu Kinh cho là kiếp này sẽ không còn được gặp lại tiểu thư! Không nghĩ tới còn có ngày gặp mặt! Tiểu thư! Người rốt cuộc thoát khỏi hiểm cảnh như thế nào? Húc vương đâu?"

Vừa nghe Tiểu Kinh nhắc tới Sở Húc Nhật, Thủy Liên Y ôm lấy cổ của Tiểu Kinh, kể loại toàn bộ việc mình đã gặp.

"Tiểu Kinh! Húc vương. . . Hân đã chết! Vì cứu ta mà bị Sở Thánh Hạo giết chết!" nước mắt Thủy Liên Y thấm ướt bả vai Tiểu Kinh.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh khẽ vuốt phía sau lưng của nàng, an ủi nàng! "Chớ buồn tiểu thư! Có lẽ Húc vương cũng giống tiểu thư, người hiền ất được trời phù hộ! Có thể hân cũng sẽ gặp dữ hóa lành đấy!"

"Có thật không?" Thủy Liên Y đột nhiên có sự chờ đợi ở trong lòng, hi vọng Sở Húc Nhật cũng có thể còn sống! Trong phim truyền hình không phải luôn diễn thế à. Hoặc là vì họa được phúc, uống tiên đan linh dược gì đó, hoặc là tìm được bí kíp võ công gì đấy! Nàng bắt đầu cầu nguyện, Sở Húc Nhật sẽ thoát đi hiểm cảnh!

"Tiểu thư! Tiểu Kinh giúp ngài lấy nước tắm! Bôn ba nhiều ngày như vậy! Người nhất định cực khổ! Vương gia đi ra ngoài luyện binh! Còn chưa biết người đến Uyên thành, một hồi nữa hẳn trở lại gặp được người, sợ rằng sẽ bị dọa!"

Mặt của Thủy Liên Y hơi đỏ! Ba tháng không gặp, không biết Sở Mị Dạ thấy nàng sẽ như thế nào? Là rất lạnh nhạt? Hay là rất vui mừng? Hoặc là rất nhiệt tình?

Bên trong phòng ngủ có tắm bình phong vẽ hồ đừ xuống núi, phía sau chính là một thùng gỗ thật to, hình dáng tương tự bồn tắm hiện đại, cả người có thể nằm ở bên trong! Tiểu Kinh bảo bọn nha hoàn đưa tới một bồn nước nóng đổ vào trong chậu gỗ.

"Tiểu thư! Nhiệt độ Uyên thành hơi lạnh, chỉ là bên trong phòng đốt vài cái lò sưởi, người tuyệt đối sẽ không lạnh! Đúng rồi! Tiểu thư! Tại sao người che mặt?"

Lúc này Thủy Liên Y mới nghĩ đến mình còn mang mặt nạ da người! Không khỏi sinh ra ý xấu, nhìn Tiểu Kinh, chậm rãi kéo cái khăn che mặt xuống!

"Tiểu thư. . . A. . . !" Tiểu Kinh giống như gặp được quý, đôi tay nắm quyền đặt ở khoeo miệng. Tiêu cự ánh mắt chột xa chột gần, thiếu chút nữa trợn trắng mắt bất tỉnh. "Tiểu thư! Đã xảy ra chuyện gì? Sao người biến thành như vậy? Trời ạ! Không biết Vương gia có bởi vì mặt của người mà không thích người không? Trời ạ! Làm thế nào? Làm thế nào?"

Thấy Tiểu Kinh gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, Thủy Liên Y không đành lòng hù dọa nàng nữa. Kéo mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra gương mặt tuyệt sắc.

"Tiểu Kinh! Ta đây là dịch dung! Gương mặt này khiến ta chịu nhiều đau khổ, nếu như tiếp tục lộ ở bên ngoài, chỉ sợ ta căn bản không thể an toàn đi tới Uyên thành!"

Tiểu Kinh thở ra một hơi, vừa rồi thiếu chút nữa bị hù chết.

"Tiểu thư! Người đừng đùa với Vương gia như vậy, cẩn thận hẳn tức giận lạnh nhạt người!"

Thủy Liên Y chần chờ một chút, "Nếu như hẳn thật bởi vì gương mặt này mà yêu thích ta, coi như lạnh nhạt ta, cũng không sao!"

"Tiểu thư! Chớ suy nghĩ lung tung! Mau tắm! Một hồi nước lạnh rồi!"

"Ừ!" Thủy Liên Y từ từ cởi áo ra, lộ ra thân thể mềm mại không có một chút tỳ vết nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Thả ra nhiệt tình

Xiêm áo cởi hết, Thủy Liên Y nhẹ nhàng tiến vào trong thùng nước nóng.

Bôn ba hơn mười ngày khiến nàng cảm thấy rất mệt mỏi, nằm trong nước, nàng cảm thấy cả người đều được thả lỏng! Cái loại thư giãn từ trong ra ngoài này làm cho tâm tình nàng cực kỳ tốt!

Tiểu Kinh nhẹ nhàng đổ nước thêm cho nàng, xoa bóp bả vai cho nàng, Thủy Liên Y nhắm mắt lại thể nghiệm cảm giác an bình và thoải mái khi thả lỏng! Tựa như dề đi lạc rốt cuộc trở lại trong chuồng nhốt dê, trái tim mê mang thật lâu của nàng, rốt cuộc tìm được một cái cảng có thể dựa vào.

Thủy Liên Y dần dần ngủ thiếp đi! Tiểu Kinh nghe được tiếng hít thở đều đều của nàng, không khỏi đôi chút nước lạnh cho nàng, thêm vào chút nước nóng!

Tiếng mở cửa truyền đến, ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Tiểu Kinh chạy đến bên ngoài bình phong, thấy Sở Mị Dạ mặc áo gấm màu đen, hẳn thở dốc rất nặng, tựa hồ mới chạy như điên tới đây. Trên mặt lạnh lùng tràn đầy không dám tin.

"Vương gia! Tiểu thư đang ngủ!"

"Suyt. . . !" trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Sở Mị Dạ có vui mừng và vội vàng, lại còn kích động. "Người đi ra ngoài trước!"

"Dạ!" Tiểu Kinh che miệng cười trộm, sau khi rời khỏi liền đóng chặt cửa phòng. Vương gia và tiểu thư gặp lại nhất định là kịch tình bốn phía!

Chân Sở Mị Dạ tựa hồ hơi phát run, nhìn về phía bình phong mỏng lung kia, phía sau có một bóng người mơ hồ.

Tiểu Y! Trời ạ! Lúc này gương mặt luôn luôn lãnh khốc của hắn không còn bình tĩnh, trong mắt có ánh lệ, trời mới biết lúc hắn từ miệng Trình Ngự Thiên và Tiểu Kinh biết được Thủy Liên Y bị Ngọc Linh Nhi hại chết thì điên cuồng cỡ nào. Hắn hận không thể mang binh giết đến Mặc thành khiến cho Ngọc Linh Nhi chôn theo, càng hận hơn không thể tự đi theo nàng.

Nhờ có Trình Ngự Thiên ngăn trở hắn, bằng không hắn không thể gặp lại Tiểu Y của hắn rồi!

Nhẹ nhàng đi tới sau tấm bình phong, thấy tiểu nữ nhân khiến hắn ngày nhớ đêm mong đang ở trong nước, môi hắn run rẩy hai cái.

Đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm người xuống, duỗi tay vào trong nước, nước đã hơi lạnh lẽo!

"Tiểu Y!" ngón tay thon dài của hắn khẽ vuốt gương mặt của nàng, đầu ngón tay run rẩy. Trên mặt hắn tràn đầy cung chiêu và nhớ nhung, cho đến lúc này, hắn còn không dám tin đây là thật!

"Ừ!" Trong giấc mộng, Thủy Liên Y khẽ hừ một tiếng.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ đứng ở cạnh thùng gỗ, hơi thở mạnh mẽ, đưa tay nâng cằm của nàng lên.

Thủy Liên Y cảm thấy có khí nóng thổi tới, cằm của mình bị nâng lên, sau đó một nụ hôn nóng bỏng phủ lên môi của nàng.

Ừ. . . Có cảm giác hít thở không thông mãnh liệt, nàng đưa đôi tay ra muốn đẩy thứ trên môi mềm của mình ra, lại bị một cái tay bắt lấy tay nhỏ bé của nàng.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ nếm được ngọt ngào của nàng, tròn mắt thâm thúy như nước biển, như sao trên trời!

Môi của hắn dán chặt môi nàng, trần trọc mút vào, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn môi của nàng.

"Ừ!" Nụ hôn quen thuộc khiến Thủy Liên Y tỉnh dậy, khi nàng mở hai mắt ra, liền thấy được đôi tròng mắt đen thâm thúy của hắn.

"Tiểu Dạ!" Nước mắt từ hốc mắt tràn ra, nàng đưa cánh tay mảnh khảnh trắng như tuyết ra ôm cổ Sở Mị Dạ! "Tiểu Dạ! Tiểu Dạ! . . .!" Dúi đầu vào lồng ngực Sở Mị Dạ, nước mắt của nàng chảy ướt y phục của hắn.

Lòng Sở Mị Dạ đau nhói, duỗi tay vào trong nước ôm lấy Thủy Liên Y, dùng cái mền bọc lại nàng, lau khô nước cho nàng.

"Tiểu Y! Đừng khóc! Van cầu nàng đừng khóc!" Hắn khẽ hôn cái trán của nàng, gương mặt của nàng, môi của nàng.

"Ta không phải nằm mơ! Tiểu Dạ! Nói cho ta biết! Ta thật sự gặp được chàng rồi! Đây không phải là ảo giác?" Thủy Liên Y ôm lấy hắn không chịu buông tay. Nhớ nhung hơn ba tháng, lúc này tất cả uất ức và không cam lòng đều phát tiết ra ngoài!

"Tiểu Y! Đây không phải là mộng! Không phải là ảo giác! Ta đang ở bên cạnh nàng!" Sở Mị Dạ ôm lấy nàng đi về phía giường lớn, đặt nàng lên trên giường, dùng chăn bông bao lại.

Thủy Liên Y nhìn tuần nhan trước mắt, nhớ lại đứa bé vô duyên tới nhân thế! Tâm đau nhói như bị xé nát, khóc đến thương tâm muốn chết.

"Tiểu Dạ! Con của chúng ta không còn! Cục cưng bị Ngọc Linh Nhi giết chết! Tiểu Dạ!" đôi tay Thủy Liên Y đánh vào lồng ngực Sở Mị Dạ, nàng đã nhẫn nhịn khổ sở và đau đớn ở trong lòng suốt ba tháng! Trong chớp nhoáng khi nhìn thấy Sở Mị Dạ, liền chịu không nổi nữa!

Con?! Trong mắt Sở Mị Dạ lóe lên đau đớn, bấp thệ trên mặt co quắp, tim của hắn cũng rất đau!

"Tiểu Y! Thật xin lỗi! Đều tại ta! Đều tại ta!" Hắn ôm thật chặt tiểu nữ nhân đang thương tâm khóc rống này! Hắn khiến nàng chịu khổ!

"Tiểu Dạ!" Khóc đến nghẹn ngào! Thủy Liên Y ngẩng đầu lên thấy trên mặt Sở Mị Dạ cũng tràn đầy đau đớn. "Thật xin lỗi!"

"Tiểu Y!! Nên nói thật xin lỗi phải là ta!" Hắn nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt nàng, đôi môi từ từ tìm đến môi nàng.

Thủy Liên Y cảm nhận được đôi môi mềm mại của hắn, tựa hồ cảm thấy hắn cũng đang chảy nước mắt, mặn mặn! Hắn đang khóc sao?!

Ba tháng này hắn cũng không sống tốt, tại sao nàng còn tăng thêm gánh nặng cho hắn! Hắn nghe được lời của nàng, nhất định là càng thêm khổ sở!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y khẽ hé đôi môi đỏ mọng, đưa lưỡi thử dò xét môi hắn.

Sở Mị Dạ hít vào một hơi, sự dịu dàng của nàng khiến hắn lập tức bị thiêu cháy!

Bàn tay to của hắn vịn ột nàng, đầu lưỡi mạnh mẽ thăm dò vào trong miệng nàng dây dưa với lưỡi hồng của nàng

Ừ. . . Thủy Liên Y bị hấn ép đến sắp hít thở không thông, giật giật thân thể, vươn tay đẩy lồng ngực hấn ra!

Nàng lộn xộn, khiến cho chân mền trên người rớt xuống, thân thể mềm mại trắng như tuyết lộ ra ngoài.

"Tiểu Y!" Ánh mắt Sở Mị Dạ càng ngày càng mờ, càng lúc càng thâm thúy. Vừa hôn nàng, vừa kéo xiêm y của mình ra.

Nụ hôn của hấn khiến nàng có chút mơ màng, xúc cảm nóng bỏng đánh úp tới toàn thân của nàng.

Trong thân thể nàng, trong lòng nàng có một loại ham muốn đang không ngừng hô hào, muốn trào ra!

Dục niệm không ngừng lan tràn giữa hai người suốt ba tháng chưa từng có tình dục.

Dưới nụ hôn nóng bỏng của Sở Mị Dạ, thân thể Thủy Liên Y càng ngày càng mềm nhũn, từ từ nằm ở trên giường.

Sở Mị Dạ cởi sạch quần áo, ánh mắt hết sức chân thành nhìn nàng.

"Tiểu Dạ!" Mặt của nàng đỏ lên! Không nghĩ tới hai người gặp mặt lại kích tình như thế!

"Tiểu Y! Ta cho là kiếp này không thể gặp lại nàng! Ta. . .!" trong mắt Sở Mị Dạ có ánh lệ sáng lóng lánh, giọng hấn có chút nghẹn ngào.

Bộ dáng của hấn khiến nàng rất đau lòng, "Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y chủ động hôn hấn, nàng không muốn nhìn thấy hấn khổ sở!

Nàng chủ động, đôi lấy phản công của Sở Mị Dạ, môi lưỡi cùng xâm lấn cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài thật lâu, cho đến hai người thở hồng hộc mới buông lỏng nhau ra.

Sở Mị Dạ thấy hai mắt Thủy Liên Y khép hờ, môi hé mở, tay ôm lấy cổ của hấn thở nhẹ.

Hai gò má đỏ tươi, mái tóc dài đen nhánh còn chưa khô hết, vài sợi tóc dính vào trên gương mặt, khiến nàng thật hấp dẫn quyến rũ.

"Tiểu Dạ!" thanh âm của Thủy Liên Y hơi khàn khàn, nũng nịu, nghe được một tiếng ưm như mộng, như ảo của hấn, đầu óc Sở Mị Dạ nổ oanh một tiếng.

Da thịt của nữ tử phía dưới trắng như tuyết, xúc cảm mịn màng, mùi thơm thoang thoang, còn có đầy đà khê run. . .

Lúc này nàng đã hoàn toàn đầu độc hấn, bụng dưới nóng rực, thức tỉnh, tất cả đều đang nói cho hấn biết, hiện tại hấn muốn nàng.

"Tiểu Y! Ta. . . Muốn nàng!" môi Sở Mị Dạ trượt xuống từng chút, cho đến trước ngực của nàng.

Hít vào một hơi, tay Thủy Liên Y bắt lấy ga giường.

Trong cơ thể nàng xuất hiện một ngọn lửa cháy lan khắp tứ chi.

Bụng cũng nổi lên một dòng khí nóng mãnh liệt.

Khiến toàn thân nàng đều bốc cháy lên.

Nàng biết loại biến hóa này là bởi vì cái gì, khiến nàng vừa ngượng ngùng vừa chờ đợi, gương mặt càng ngày càng đỏ ửng, đỏ đến bên tai.

"Tiểu Dạ. . .! Ta. . ." Nàng khó có thể hé răng. "Ừ!" Phát ra kêu nhỏ, ngón tay thon dài của hấn đâm vào.

Hồ. . . Sở Mị Dạ hít khí, ba tháng không đụng nàng, nàng lại vẫn khít khao như thế! Trời ạ!

"Tiểu Y! Nàng khiến ta sắp điên rồi! Rất, chặt!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chán quá chán quá đi

Nghe được lời nói càn rỡ của Sở Mị Dạ, toàn thân Thủy Liên Y đỏ bừng, hận không thể đào một cái lỗ chui xuống.

"Tiểu Y!" Bàn tay to mà nhẹ nhàng của Sở Mị Dạ chạy trên thân thể mềm mại của nàng, bàn tay đi đến đâu, dẫn lửa hừng hực đến đó.

Nơi đây đã bị xoa nắn, cắn mút thỏa thích .

Eo nhỏ bị bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve.

Chân thon dài cùng cặp đùi rắn chắc của hắn quăn quít.

Cái nơi nóng bỏng kia còn bị hắn ma sát.

Khi hắn thành thạo trên đùa, trong đầu Thủy Liên Y đã trống rỗng.

Rốt cuộc nàng nói không nên lời, chỉ có thể rên rỉ càng lúc càng lớn.

"Tiểu Y! Ta rất nhớ nàng! Rất nhớ nàng!" Lời nói của Sở Mị Dạ ngọt đến bức người.

Môi của hắn cũng nhẹ nhàng lướt qua hai cánh hồ điệp, trên mặt, trên người nàng!

Bụng dưới Thủy Liên Y ngưng tụ một sự áp lực không biết tên, càng không ngừng dâng cao, tích trữ rồi khuếch tán.

Làm cho cả người nàng khó chịu không thôi, lâng lâng như đang trôi bồng bềnh!

Nàng hiện tại rất khó chịu, giống như trong thân thể khuyết thiếu cái gì đó!

"Tiểu Dạ! Không . . . . !" Vì sao lại tra tấn nàng như vậy!

Bàn tay nhỏ bé của Thủy Liên Y không bị khống chế vươn ra lại quơ trúng.....

Á. . . . . Sở Mị Dạ hít mạnh một cái, trời ạ, tiểu yêu tinh thích tra tấn người khác này lại dùng tay bắt được tiểu đệ của hắn.

Thủy Liên Y xấu hổ đến mức muốn ngất luôn, nàng lại không e lệ túm lấy bảo bối của hắn!

Nhưng lúc này nàng càng phải tỉnh táo, nàng biết mình muốn gì!

"Tiểu Y! Ta! Không nhịn được!" Tay Sở Mị Dạ cảm nhận được nơi đó của nàng đã ướt át, nhẹ nhàng nâng người nằm lên người nàng!

Cảm nhận được sự nóng rực của hắn, bây giờ đang ở nơi kín đáo của mình.

"Tiểu Dạ! Ta. . . . . ừm . . . . .!" Lời của nàng bị hắn nuốt vào trong bụng, ngay sau đó nàng cảm thấy mình bị hắn xâm nhập rồi!

Ừ. . . . . Thân thể của hắn căng ra!

Hắn còn muốn nhiều hơn nàng!

"Tiểu Dạ!" Nàng than nhẹ, “vẫn có chút đau!”

Ba tháng không làm cái kia, nàng cảm thấy hơi khó chịu.

Sở Mị Dạ hít vào! Nàng đúng là tiểu yêu tinh, để cho hắn nhịn thật quá vất vả!

"Tiểu Y! Ta yêu nàng!" Hắn cúi đầu hôn nàng.

Khóe miệng nàng nhếch lên, trong mắt lấp lánh nước, trong lòng cảm động .

"Tiểu Dạ, ta cũng yêu chàng! Thật yêu thật yêu!"

Sở Mị Dạ hưng phấn, nháy mắt lại xuyên qua nàng.

Aaa. . . . . Hai người cùng thở ra tiếng, nơi đụng chạm sâu nhất, làm cho cả người bọn họ như bị điện giật!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ chậm rãi thích ứng rất nhanh, cái mộng rắn chắc bắt đầu động.

Eo của hắn rắn chắc có lực.

Cơ bắp trên cánh tay và trên lồng ngực hiện lên rõ ràng.

Đôi mắt long lanh làm người ta trầm mê thâm thúy tỏa sáng.

"Ừm! Tiểu Dạ!" Trong miệng Thủy Liên Y tràn ra từng tiếng thở gấp cùng rên rỉ!

Trong đôi mắt lúc này đã trở nên mù mờ không rõ, bộ dạng mông lung thật quyến rũ và mê người, không thể nói nên lời

Bụng của nàng thắt chặt vì Sở Mị Dạ tiến vào, thân thể của hắn không ngừng run rẩy .

Nhìn không được nâng hai chân của nàng lên quần lấy hông hắn.

Ngón tay của nàng đụng chạm da thịt ấm áp rắn chắc của hắn .

"A. . . . ."Sở Mị Dạ hừ nhẹ, động tác càng lúc càng nhanh!

Thủy Liên Y cảm thấy sức mạnh của hắn làm cho nàng giống như ngồi trên tàu lượn. Làm cho nàng cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng!

Va chạm càng ngày càng mãnh liệt!

"Tiểu Dạ!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Liên Y hồng đến dọa người, hai tay bắt lấy hai cánh tay đang chống sang hai bên của hắn. Nàng sắp chịu không nổi rồi!

"Tiểu Y! Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thở gấp, ba tháng tương tư, ba tháng nóng ruột nóng gan, ba tháng thương tâm muốn chết, chỉ như vậy còn chưa đủ!

Thật sự không được! Thân mình Thủy Liên Y chịu không nổi, nhìn không được cầu xin tha thứ.

"Tiểu Dạ! Không cần! Van cầu chàng. . . . !" Hai chân của nàng gắt gao quần lấy eo của hắn.

Cảm nhận được sự run rẩy và sự co rút bên trong cơ thể, Sở Mị Dạ biết nàng đã đạt!

"Tiểu Y!" Hắn hôn lên môi nàng, dùng sức nhanh chóng ra ra vào vào.

Cuối cùng Thủy Liên Y từ rên rĩ biến thành thét chói tai, móng tay của nàng cắm thật sâu vào hai tay hắn.

Khi hắn phóng xuất, tiếng thét của Thủy Liên Y trở nên đứt quãng.

Khi hắn dùng lực lớn nhất tiến vào bên trong, sự nóng bỏng lưu lại chỗ sâu nhất trong thân thể nàng .

Sở Mị Dạ nằm ở trên giường, gắt gao ôm Thủy Liên Y vào trong lòng.

"Tiểu Y! Tiểu Y! Đừng rời bỏ ta! Ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa nàng! Không bao giờ buông tay nàng ra nữa, Tiểu Y!" Dường như sợ nàng lại đột nhiên biến mất, cánh tay hắn ôm nàng chặt tới mức sắp thở không ra hơi .

Khuôn mặt nhỏ nhắn gắt gao dán chặt trên lồng ngực rắn chắc, bàn tay nhỏ bé đặt ở ngang hông của hắn, Thủy Liên Y mới bị hắn quần một trận, toàn thân vô lực, chỉ muốn ngủ một giấc.

"Tiểu Dạ! Ta sẽ không bao giờ để chàng rời xa ta nữa, không bao giờ nữa! Trừ phi ta chết!"

"Tiểu Y!" Môi Sở Mị Dạ dùng ở cái trán của nàng." Không được nói ‘ chết ’! Không được nói! Vĩnh viễn không được nói!"

Cảm nhận được thân thể hắn có chút run run, hắn đang sợ!

Thủy Liên Y ngẩng đầu, dùng hai tay ôm lấy hai má có chút gầy yếu của hắn, đối diện với cặp mắt đau lòng của hắn.

"Tiểu Dạ!"

Sở Mị Dạ hôn nàng, hiện tại hắn không muốn nói gì, chỉ muốn dùng hành động để diễn tả sự nhung nhớ, sự yêu thương, và sự ảo não hối hận của mình.

"Tiểu Y! Ta sai rồi! Sai quá rồi! Nếu không phải ta, mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra! Ta. . . . . Không thể tha thứ!"

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y lắc đầu, nàng không muốn hắn tự trách như thế, chuyện này không liên quan đến hắn." Đều là tại Sở Thánh Hạo không tốt, đều là Ngọc Linh Nhi không tốt! Bọn họ. . . . ."Mắt của nàng róm lệ, “bọn họ hại chết Thái Hậu, hại chết Húc Vương! Hại chết bảo bảo của chúng ta! Tiểu Dạ!"

Trên mặt Sở Mị Dạ xuất hiện sát ý, trong mắt chứa đầy hận thù.

"Tiểu Y!" Hắn ôm chặt lấy nàng, “Trình Ngự Thiên đã nói với ta, chuyện xảy ra trong cung ta cũng đã biết!"

Sở Mị Dạ đem chuyện sau khi mình rời khỏi thành nói cho Thủy Liên Y biết.

Hắn rời khỏi thành mang theo binh tướng đuổi tới Uyên thành, hội ngộ Sở Húc Nhật, cùng tướng lĩnh Uyên thành nghênh chiến Đột Quyết cường thế!

Đột Quyết vốn rất là hung mãnh, nhưng lại lần lượt bị chia rẽ, liên tục tổn thất! Hắn không ứng chiến! Sở Mị Dạ cảm thấy rất kỳ quái, mãi cho đến khi

hơn mười ngày sau, đột nhiên nhận được thánh chỉ trong cung, khiến hấn quay về thành.

Đột Quyết đồng thời lui binh 500 dặm, Sở Mị Dạ càng lúc càng cảm thấy kỳ quái. Nếu Đột Quyết không công thành, trong cung lại truyền thánh chỉ, hấn giục ngựa chạy về thành. Trên đường gặp Trình Ngự Thiên và Tiểu Kinh còn có thị vệ Sở Vương phủ bị người ta đuổi giết .

Sở Mị Dạ cùng bọn họ đã bại những người đó, Trình Ngự Thiên nói cho hấn biết không thể trở về thành.

Về tới Uyên thành, nghe Trình Ngự Thiên kể mới biết được trong thành phát sinh chuyện gì, biết Thái Hậu đã đi về cõi tiên, Thủy Liên Y bị vu oan sát hại Thái Hậu, sau đó bị Ngọc Linh Nhi độc chết. Sở Húc Nhật cùng bọn họ chia nhau chạy, mang thi thể Thủy Liên Y tới Uyên thành!

Nói đến đây, hai tay Sở Mị Dạ nắm thật chặt, thậm chí có chút run run.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y nghe được nhịp tim của hấn tăng lên, cơ ngực siết chặt .

"Tiểu Y! Ta. . . . . nghĩ đến việc nàng đã chết! Nghĩ đến việc sẽ không còn được gặp lại nàng! Lúc đó ta hận không thể mang binh vây thành, làm cho Sở Thánh Hạo cùng Ngọc Linh Nhi thay nàng chôn cùng mẫu hậu!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tiếp tục ôn tồn

Nhìn đến vẻ mặt sát khí của Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y ôm lấy hông của hấn, gắt gao dựa sát vào trong ngực hấn.

Người nam nhân này có thể yêu nàng như thế, lòng nàng cảm thấy thật ấm áp!

"Tiểu Dạ! Chẳng tin tưởng ta không có hại chết Thái Hậu sao? Chẳng tin tưởng ta sao?"

Sở Mị Dạ xoa tóc của nàng, khuôn mặt vô vàn sùng nịnh!

"Tiểu Y! Ta từng nói qua, chỉ cần nàng yêu ta, mặc kệ chuyện gì phát sinh, ta vĩnh viễn đều đứng về phía nàng, vĩnh viễn tin tưởng nàng! Bảo hộ nàng! Không nghi ngờ nàng! Ta. . . . . Vĩnh viễn yêu nàng, chỉ cần nàng vẫn yêu ta. . . . ."

"Tiểu Dạ!"

Nàng khóc, khóc vì vui, vì cảm động! Hấn hỏi cũng không hỏi chuyện đã xảy ra liền một lòng tín nhiệm nàng."Tiểu Dạ! Ta yêu chàng! Ta yêu chàng!"

Sở Mị Dạ nâng lên người của nàng, ngậm chặt miệng nhỏ của nàng. Lời lẽ dây dưa, làm cho độ ẩm trong phòng lại lên cao.

Bàn tay to của hấn lướt qua lưng ngọc tron nhẵn của nàng, vòng eo mảnh khảnh, tuyết đồn ngạo nghễ ưỡn lên. . . . .

"Tiểu Y! Vì sao ta lại yêu nàng như vậy! Vì sao vừa gặp phải nàng khiến cho ta không biết làm sao! Ta nên làm như thế nào mới có thể bảo vệ người mình yêu! Không cho nàng bị thương tổn! Tiểu Y! Ta yêu nàng! Thật yêu nàng!"

Môi Sở Mị Dạ hôn theo môi của nàng, cổ của nàng, xương quai xanh của nàng, nơi đầy đặn của nàng một đường xuống phía dưới!

"Không thể. . . . .!" Mặt Thủy Liên Y đỏ bừng.

"Tiểu Y! Để cho ta yêu nàng!" Môi lưỡi của hấn liếm khiến nàng ngứa .

"Nơi đó không được!"

Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y nắm chặt tóc của hấn.

"Tiểu Y! Ta yêu nàng!" Hấn thở hổn hển, không biết mình nên biểu đạt tình yêu của hấn với nàng như thế nào.

"A!" Thủy Liên Y hút không khí.

Hấn thể nhưng hôn cái kia của nàng! Đây. . . . . Làm sao có thể!

"Tiểu Y!" Hạ thân của Sở Mị Dạ sớm đã chuẩn bị xong!

Vận sức chờ phát động, nhẹ nhàng chạm đến chân của nàng.

Trời ạ! Hắn lại tới!

Thủy Liên Y ngượng ngùng không biết nên đem mặt trốn vào đâu.

"Có thể sao?" Trên miệng hắn hỏi, nhưng đã hành động theo ý mình.

Không đợi Thủy Liên Y ra tiếng, hắn đã muốn áp lên người nàng.

"Không cần!" Nàng lắc đầu, hắn vừa mới đòi hỏi đã khiến nàng mệt chết rồi!

"Có thể sao?" Hắn lại hỏi, phía dưới đã muốn thẳng tiến.

"Không!" Nàng thở gấp lấy, nơi nào đó của nàng còn ê ẩm đau quá .

"Có thể sao?" Hắn đi vào một ít.

"K. . . . ! A!" Thủy Liên Y hít sâu một hơi, nàng ngay cả ‘ không ’ cũng chưa nói ra, hắn liền hoàn toàn đến đây.

"Tiểu Y! Có thể sao?" Thân thể hắn đã muốn vận động trong cơ thể nàng.

"Chàng thật hư!" Trúng thối này, rõ ràng làm cũng đã làm, lại còn làm bộ trưng cầu ý kiến của nàng.

"Nàng thật tốt!" Sở Mị Dạ hôn nàng, hạ thân ra sức ra ra vào vào.

Hắn thật sâu nhọt nhọt đưa nàng vài cái, rõ ràng cảm giác hô hấp của nàng dồn dập một chút.

Hắn bắt đầu dùng bàn tay khê vuốt sống lưng bóng bóng không tỳ vết của nàng, cao thấp luật động, giống như lông vũ mềm mại khê vuốt thân thể nàng.

Thủy Liên Y nhin không được phát ra thanh âm run run, tay nhỏ bé nguyên bản vịn ở bả vai hắn, giờ phút này ngược lại rất nhanh vòng lên cổ hắn, thân thể nhin không được khê run run ở trong lòng hắn.

đã che chắn

đã che chắn #.

"Tiểu Dạ! Không cần! Thật là khó chịu!" Thủy Liên Y rên rì.

"Tiểu Y! Để cho ta yêu nàng! Đừng tránh ta!" Sở Mị Dạ hôn lên môi nàng.

Thủy Liên Y thử thả lỏng thân mình, muốn giảm bớt mọi mệt mỏi vừa mới ôn tồn mang đến.

Hắn mút gặm môi cánh hoa của nàng, nàng cũng mút lại hắn.

Hắn đem lưỡi thăm dò vào nàng, thậm chí mút lưỡi phần thẹn thùng của nàng, nàng cũng đồng dạng đáp lại, mút vào đầu lưỡi của hắn.

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng rên rì thờ gấp đứt quãng của Thủy Liên Y, cùng tiếng thở gấp hừ nhẹ của Sở Mị Dạ.

Nữ nhân kiều mỹ cùng nam nhân dương cương hoàn mỹ hợp lại với nhau! Gắn bó tương giao, gắn bó vĩnh viễn!

Một phòng cảnh sắc kiều diễm hóa thành nồng đậm ngọt ngào, bách luyện cương hóa vì nhiều chi nhu, cường ngạnh cùng nhu nhược kết hợp làm cho hai người trên giường tình ý kéo dài.

Từ khi Sở Mị Dạ vào phòng ngủ, một ngày một đêm cũng chưa thấy ra ngoài .

.....

Trời vừa sáng, Thủy Liên Y bị tiếng bụng kêu cô lỗ cô lỗ tỉnh lại .

Khi nàng mở hai mắt ra, trong nháy mắt, thấy được tuấn nhan của nam nhân khi ngủ tháo xuống về mặt lãnh khốc ngày thường, thoát nhìn ngây thơ thuần chân như thế.

Vươn tay nhẹ nhàng lướt nhẹ qua gương mặt của hắn, ba tháng không thấy, hắn gầy đi, cũng tiêu tụy đi nhiều!

Miệng nhỏ tiến đến gần, nhẹ nhàng hôn môi của hắn.

Bờ môi của hắn thực mềm mại, nam nhân cổ đại không hút thuốc, trên người của hắn không có mùi thuốc lá, ngược lại có mùi thơm ngát thân nhiên!

Nàng thích ngửi hương vị trên người hắn, nàng thích dán lên lồng ngực của hắn nghe nhịp tim hắn, nàng càng thích lúc mở hai mắt liền nhìn đến hắn ở trước mặt mình.

"Tiểu Dạ! Ta yêu chàng!" Nàng ôm hông của hắn, đem mặt hoàn toàn dán trên lồng ngực của hắn. Nàng yêu cái cảm giác này, nàng thương hắn, nàng muốn vĩnh viễn vĩnh viễn cùng hắn ở cùng một chỗ.

Ừm . . . . Sờ Mị Dạ khẽ giật giật lông mi, Thủy Liên Y phát hiện bộ dáng hắn thật suất, thậm chí còn có lông mi thật dài, nam nhân lãnh khốc khi ngủ lại thuần chân như 1 đứa bé.

Một đêm này không riêng Thủy Liên Y mệt mỏi đến không thích nhúc nhích, Sờ Mị Dạ một đêm vài lần vận động cũng tiêu hao sức lực khá lớn. Sau khi ngủ liền mơ thấy mộng đẹp, ngủ đến rất ngon!

Thủy Liên Y cười khê, khê hôn lồng ngực trần của hắn, xấu xa mút điểm đỏ ở trước ngực hắn!

"Ừm!" Sờ Mị Dạ nhẹ nhàng xoa mắt, đôi mắt tối đen thâm thúy chậm rãi mở. "Tiểu Y! Nàng đã tỉnh!" Thanh âm của hắn có chút khàn khàn khi vừa tỉnh ngủ, nghe qua lại cảm thấy thật mị hoặc.

"Tiểu Dạ! Chàng ngủ thật ngon nha!" Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y đưa ở trước ngực hắn, sờ nhẹ điểm đỏ của hắn.

"Tiểu Y!" Sờ Mị Dạ ôm eo nhỏ của nàng, bàn tay to vừa dùng lực liền đem nàng ôm đến trước ngực.

Đầy đà của nàng dán tại trên lồng ngực rắn chắc của hắn, trắng mịn giống như gấm làm cho hai người bọn họ nhìn không được rên rì.

Thủy Liên Y cảm thấy trên đùi mình lại bị cái gì thô sáp đụng chạm rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên!

"Tiểu Dạ! Chàng . . . . Nghỉ ngơi một chút được chứ! Nam nhân làm chuyện này nhiều . . . . . Đối thân thể không tốt!" Nàng lắp bắp nói, không thể túng dục quá độ a!

Sờ Mị Dạ ôm hông của nàng nhẹ nhàng lắc lắc, "Tiểu Y! Ta rất nhớ nàng! Muốn nàng cũng muốn chưa đủ!"

Thủy Liên Y dùng ngón tay nhẹ nhàng búng mũi hắn, "Chàng thật đáng yêu!" Đại nam nhân hai mươi tư tuổi, thoát nhìn lạnh như băng, không nghĩ tới lại làm nũng giống như đứa trẻ!

"Lại đến!" Thân mình Sờ Mị Dạ trượt xuống, đùi đầu vào trước ngực của nàng.

Đầy đà của nàng bị hắn mút vào, cắn cắn!

"Không cần!" Thủy Liên Y cười duyên đẩy hắn. "Ta mệt mỏi quá! Thật sự mệt mỏi quá! Tiểu Dạ! Ta thật đói! Chàng không đói bụng sao?"

Ánh mắt Sờ Mị Dạ thâm thúy chăm chú nhìn nàng "Tiểu Y đói bụng? Đều tại ta! Làm bảo bối của ta đói rồi!"

Trời ạ! Hắn như thế nào buồn nôn như vậy! Thủy Liên Y sắp không giữ nổi bình tĩnh!

"Tiểu Y! Chúng ta ăn cái gì đó trước! Sau đó! Lại tiếp tục. . . . .!" Bàn tay Sờ Mị Dạ nhẹ nhàng vỗ vỗ cái mông của nàng, sau đó xoay người rời giường mặc quần áo.

Thủy Liên Y muốn hôn mê rồi! Ăn cái gì trước, sau đó lại tiếp tục? Không phải cả ngày hôm nay hai người còn muốn tiếp tục lưu lại trên giường chứ! Hai người sẽ không phải còn muốn tiếp tục "hày nọ í ế í ế" "hày nọ í ế í ế" a!

"Tiểu Dạ! Ta muốn đi dạo Uyên thành!" Lại "hày nọ í ế í ế" nữa, nàng liền thật sự không dậy nổi! Mệt đến chết mất.

Sờ Mị Dạ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hôn một cái thật mạnh.

"Tất cả nghe theo nàng! Bởi vì ta yêu nàng!"

. . . . . Thủy Liên Y nghe lời ngon ngọt của hắn đến nghiện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Không dứt

Bên trong phòng tình ý liên tục, như keo như sơn.

Mà ngoài phòng, Tiểu Kinh và Trình Ngự Thiên đứng ở trong đình viện nhìn thẳng vào mắt nhau, sau đó cùng nở nụ cười.

Vương gia thật đúng là mạnh mẽ nha, từ hôm qua vào phòng ngủ, một ngày một đêm, mặt trời lên cao còn chưa ra ngoài.

"Tiểu Kinh!" trên khuôn mặt nghiêm túc tuần lã của Trình Ngự Thiên hơi đỏ ửng.

"Hử?"

"Nàng đã nói với vương phi chuyện của chúng ta chưa?"

Tiểu Kinh đỏ mặt, đột nhiên xấu hổ. "Mới vừa gặp lại tiểu thư, còn chưa kịp nói! Lại nói, chàng cũng chưa bày tỏ. . . ."

"Ta thích nàng!" vẻ mặt chân thành của Trình Ngự Thiên ngượng ngùng đến độ sắp thành mông khi rồi.

Hai tay của Tiểu Kinh bắt chéo nhau, cúi đầu.

"Tiểu Kinh! Nàng. . . thích ta sao?"

Chân của Tiểu Kinh đá đá trên mặt đất.

"Dĩ nhiên thích! Sao chàng ngốc thế!"

Trình Ngự Thiên cười khúc khích, thoát nhìn thật ngốc!

"Ngự thiên, hay là chờ thêm mấy ngày nữa ta lại nói chuyện giữa chúng ta với tiểu thư!"

Trình Ngự Thiên đột nhiên bắt lấy tay Tiểu Kinh "Tiểu Kinh! Bằng không ta nói với vương gia trước! Tiểu thư nhà nàng còn phải nghe Vương gia đấy!"
Hắn sợ sự tình có biến cố! Một nam nhân ít nói như hắn có thể tìm được nữ nhân mình yêu vốn thật không dễ!

"Nói vậy!" Tiểu Kinh tức giận "Là Vương gia nhà chàng nghe tiểu thư nhà ta mới đúng!" Nàng chống nạnh, khí thế hung hăng!

"Phải. . .!" Trình Ngự Thiên cúi đầu không nói.

"Ngự Thiên!"

"Hử?"

"Xem tình huống, Vương gia và tiểu thư còn cần chút thời gian mới có thể giải trừ xong tương tư! Không bằng. . . . Chàng dẫn ta đi Uyên thành chơi!"
Tiểu Kinh liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ nhàng kéo tay áo Trình Ngự Thiên!

Ba tháng này, tâm tình mỗi người đều xuống thấp, Tiểu Kinh càng ăn không ngon ngủ không yên vì Thủy Liên Y! Chỉ hận không thể chết thay Thủy Liên Y.

"Được! Chúng ta đi ra ngoài!" Trình Ngự Thiên kéo tay Tiểu Kinh, đi tới tuần mã của hắn. Trong vòng ba tháng mặc dù hai người đã đồng sinh cộng tử, nhưng hắn vẫn vĩnh viễn biểu đạt không hết tình yêu với Tiểu Kinh!

Hai người cỡi tuần mã chạy ra khỏi vương phủ.

Đồng thời, cửa phòng ngủ của Sở Mị Dạ mở ra!

Sở Mị Dạ mặc áo gấm màu đen, ôm Thủy Liên Y mặc áo trắng đi ra khỏi cửa phòng.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, chuyện vừa rồi Tiểu Kinh và Trình Ngự Thiên nói, bọn họ đều nghe được!

"Tiểu Dạ! Gã Tiểu Kinh nhà ta cho thủ hạ đắc lực của chàng, chàng có ý kiến gì không?" Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn lãnh khốc của Sở Mị Dạ.

Bàn tay Sở Mị Dạ ôm eo nhỏ nhắn của nàng lại dùng lực, "Tiểu Y nói cái gì thì là cái đó! Tiểu Kinh không phải nói, ta nghe lời nàng sao!"

Thủy Liên Y cười ngọt ngào, Tiểu Kinh nói đúng, Tiểu Dạ nghe nàng! Cho nên. . .

"Tiểu Dạ! Cứ quyết định như vậy đi! Ta muốn tổ chức cho Tiểu Kinh một hôn lễ thật lớn, Trình Ngự Thiên là nam nhân có thể phó thác cả đời, hắn nhất định có thể chăm sóc Tiểu Kinh thật tốt!"

"Tiểu Y! Ta cũng là một nam nhân đáng giá phó thác cả đời! Ta có thể chăm sóc nàng cả đời, hai đời, thậm chí là mấy đời!"

Trời ạ! Thủy Liên Y lại bị ngọt ngào của hắn nhấn chìm, Tiểu Dạ đúng là tên ngốc!

Hắn ngọt ngào như thế, khiến nàng cảm thấy không chân thật, giống như là trong giấc mộng!

"Tiểu Y! Ta dẫn nàng đi xem Uyên thành ~! Về sau nơi này chính là nhà của nàng!" Sở Mị Dạ trực tiếp ôm lấy nàng. "Nàng phải ăn nhiều, ngủ nhiều, như vậy thân thể mới có thể mạnh khỏe hơn!"

"Tiểu Dạ! Nếu như mà ta biến thành heo, chàng còn yêu ta không?" Thủy Liên Y ảo tưởng đến kết quả ăn nhiều ngủ nhiều của mình! Vậy nhất định sẽ mập ra không còn dáng gì!

Sở Mị Dạ cúi đầu, hôn môi của nàng, nhẹ nhàng cắn cánh môi nàng một cái.

"Bất kể nàng biến thành cái gì, chỉ cần là nàng, ta vĩnh viễn đều thích! Vĩnh viễn yêu nàng!"

Xong rồi! Minh hoàn toàn bị hắn chinh phục! Thủy Liên Y ngọt ngào đến độ sắp ngán mà chết rồi!

"Tiểu Dạ! Dẫn ta ra ngoài đi dạo! Ta muốn xem chỗ về sau ta sống! Xem nhà của ta!"

"Ừ!" Sở Mị Dạ huyết sáo. Truy Tinh của hắn nghe được tiếng hắn liền chạy tới.

Âm Thủy Liên Y lên, hai người lẳng mạn cùng cưỡi một con ngựa rồi đi Sở vương phủ.

Tuần mã mang theo hai người chạy tới chỗ cao nhất Uyên thành, đó là Phong Hòa Nhai. Bình tướng thủ vệ thấy Sở Mị Dạ mang theo vương phi đi tới, đều lặng lẽ thối lui ra xa mười mét.

Đứng ở Phong Hòa Nhai cao nhất Uyên thành, vịn lan can, có thể thấy ngoài thành đầy cát vàng.

Thủy Liên Y bị Sở Mị Dạ ôm cả eo, nhìn về phía mảnh đất hoang vu vô tận!

Mỗi khi có gió thổi qua liền có một trận bão cát, hít thở không thông làm cho Thủy Liên Y cảm thấy sự đời bất công!

Bên ngoài Uyên thành thật rất gian khổ! Khó trách Đột Quyết và rất nhiều ngoại tộc đều muốn xâm lấn Sở Mặc quốc! Cách một cánh cổng thành, trong thành và ngoài thành thật quá khác biệt.

Cho thấy vấn đề nguồn nước cũng rước lấy phân tranh rất lớn.

Trong Uyên thành, vật chất phong phú, đất đai phì nhiêu, nguồn nước đầy đủ.

Nhưng ngoài Uyên thành, đất cằn cỗi, vấn đề nguồn nước vẫn không cách nào giải quyết.

Cho nên Uyên thành trở thành trở lực lớn nhất của ngoại tộc muốn tấn công Sở Mặc quốc! Sở Vương Uyên thành cũng thành cái đinh trong mắt, gai trong thịt của ngoại tộc!

Thủy Liên Y không biết, Sở Mị Dạ có bao nhiêu lần bị người ám sát, có bao nhiêu lần gặp thoáng qua thần chết.

Nàng càng không biết, Sở Mị Dạ làm sao từ một thiếu niên mười bốn tuổi, từng chút trở thành Chiến Thần khát máu chém giết. Trở thành thành chủ bảo vệ Uyên thành trăm trận trăm thắng!

"Tiểu Dạ!" Nàng tựa đầu trên ngực hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Điều kiện nơi này không tốt! Tùy lúc đều có thể có nguy hiểm bị công thành! Thân lại ở biên quan, nơi này có vị trí rất quan trọng!" thanh âm Sở Mị Dạ sục sùi.

Thủy Liên Y ngẩng đầu lên, nhìn vị thành chủ trẻ tuổi, anh hùng bảo vệ quốc gia này.

Thân là nữ nhân của hắn, nàng thật rất may mắn, cũng rất vui vẻ! Nàng vô cùng đặc ý, nam nhân xuất sắc này là của nàng!

Nhìn cảnh sắc đầy mù mịt ngoài thành, Thủy Liên Y nhẹ nhàng kéo bàn tay Sở Mị Dạ!

"Tiểu Dạ! Bất kể về sau xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ ở bên cạnh chàng! Vĩnh viễn ở bên cạnh chàng! Bởi vì ta yêu chàng!"

Lúc từ sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

Sống bên nhau mãi đến hồi già nua.

Ôi lời hẹn trước khi xa cách,

Đành phụ nàng ta thác từ đây!

Đáng tin lời hẹn bấy nay,

Không thi hành được mấy may với nàng!" [1]

Sở Mị Dạ bị nàng làm cho cảm động! Nhớ tới lần đầu tiên hấn gặp nàng ở hoàng cung Ngao Nam quốc, mặc dù cảm thấy kinh ngạc đối với dung mạo của nàng, nhưng chỉ là trầm mê dung mạo của nàng!

Cho đến đêm tân hôn nàng đã thương hấn rồi bị hấn ném tới Túy Phượng viện! Bởi vì hấn không có tình đối với nàng, cho nên mới vô tình.

Nhưng, kể từ lần đầu tiên gặp lại nàng ở Túy Phượng viện, hấn liền đánh mất trái tim của mình! Không biết vì sao, cùng một nữ nhân lại cho hấn hai loại cảm giác thật khác biệt!

Hấn yêu Tiểu Y, bất tri bất giác liền yêu! Không thể nói rõ hấn yêu nàng lúc nào, hấn chỉ biết trừ nàng, đời này hấn không bao giờ yêu nữ nhân nào khác nữa!

"Tiểu Y! Ta sẽ không để nàng rời đi ta! Vĩnh viễn đều không! Ta sẽ bảo vệ nàng, không để người khác khi dễ nàng!"

Thủy Liên Y bị lời ngọt ngào của hấn làm nổi da gà! Chỉ là, nàng thích!

"Tiểu Dạ! Nói hay lắm! Nếu như chàng làm không được, ta sẽ không để ý tới chàng nữa!" Nàng che miệng cười trộm. "Biết không? Đừng xem lão bà của chàng đã là danh hoa có chủ, vẫn có rất nhiều người muốn đấy!" Nhớ tới Ngao Cẩm Phong, nhớ tới Ân Thần Tĩnh, nàng còn nhớ đến Sở Húc Nhật .....

Vừa nghĩ tới Sở Húc Nhật, thần sắc của nàng lại hơi đau thương rồi!

Nghe nàng nói, sắc mặt của Sở Mị Dạ khẽ biến, dùng sức ôm lấy nàng, nâng cằm của nàng lên, bá đạo hôn nàng.

[1] Đây là hai đoạn Kịch cổ (đánh trống) 4 và 5 trong Kinh Thi của Khổng Tử, được dịch bởi Tạ Quang Phát. Bài gốc là:

Từ sinh khiết thoát,

Dữ từ thành thuyết.

Chấp từ chi thủ,

Dữ từ giai lão.

Hu ta khoát hề!

Bất ngã hoạt hề!

Hu ta tuân hề!

Bất ngã thân hề!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Không dính e không được

Từ Phong Hòa Nhai trở lại Vương Phủ, Thủy Liên Y vẫn bị Sở Mị Dạ ôm vào trong ngực!

Hấn yêu nàng như thế, thương tiếc nàng như thế, sủng nàng như thế! Từng có một lần xa cách thống khổ, lúc này gặp lại là không dễ dàng cỡ nào!

Sở Mị Dạ âm thầm cảm kích trời xanh, làm cho hấn có cơ hội nhìn thấy nàng, ôm nàng vào lòng, làm cho nàng lại thuộc về hấn!

Cùng nhau ăn xong bữa tối, Thủy Liên Y áo trắng tuyết sắc cùng Sở Mị Dạ áo đen lãnh khốc, cùng nhau về phòng ngủ.

Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn! Bọn họ từ biệt cũng gần ba tháng, hơn nữa còn là sinh ly tử biệt! Thủy Liên Y cho là mình sẽ chết, mà Sở Mị Dạ cũng nghĩ nàng đã chết!

Lần này gặp lại, làm cho bọn họ đều khẩn cấp, muốn đem đôi phương chặt chẽ ôm vào trong ngực của mình, vĩnh viễn không buông ra!

Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y đem nàng nhẹ nhàng đặt lên giường!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thâm tình nhìn nàng, vươn ngón tay thon dài chậm rãi cời bỏ xiêm y của nàng.

Thủy Liên Y đỏ mặt, xấu hổ, e sợ cùng hấn đối diện.

"Tiểu Dạ. . . . . Ta. . . . . Một mối quá!" Nàng không biết vì sao mình lại nũng nịu như vậy! Đây không phải là tác phong của nàng a! Chỉ là, đã làm một ngày một đêm rồi, hấn không phải còn muốn cái kia!

"Tiểu Y! Chúng ta nên đi ngủ rồi!" Sở Mị Dạ cời áo ngoài của nàng, liền thấy áo ngực màu trắng của nàng đẩy đà đẩy lên giống như muốn trướng mở, ánh mắt của hấn thâm thúy .

Bị hấn nhìn đến ngượng ngùng, Thủy Liên Y vươn tay che ở trước ngực của mình.

"Tiểu Y! . . . . .!" Hấn đem nàng ép ở trên giường, cúi đầu.

Cánh môi Thủy Liên Y bị ép sát, đầu lưỡi Sở Mị Dạ trượt vào khoang miệng của nàng.

Tư thái hấn xâm lược thực hung mãnh, cường ngạnh hấp thu mật ngọt trong miệng nàng.

Đầu lưỡi cực nóng ở trong miệng của nàng tận tình quấy loạn lưỡi non mềm của nàng, nhiệt tình của hấn làm nhiều loạn tâm trí nàng.

Tiếng thở dốc rất nhỏ của Thủy Liên Y tràn ra từ cánh môi nàng, môi mềm bị hôn đến đỏ sẫm giống như đoá hồng điểm lệ.

Hấn thâm tình nhìn, trong miệng tán thưởng, nhẹ vỗ về cánh môi phiếm ánh nước của nàng.

Đôi môi hé mở của nàng mê hoặc hấn, làm cho hấn hăm sâu trong đó.

Bụng dưới của Sở Mị Dạ nẩy lên nhiệt lưu, không khỏi cúi đầu tiếp tục cắn cánh môi hồng nhuận của nàng.

Thủy Liên Y không bị khống chế bắt đầu động thủ lột bỏ quần áo trên người hấn, hai người hôn đến phân không ra lẫn nhau, nàng cời bỏ áo choàng của hấn, đem tay nhỏ bé vùi vào trong ngực của hấn, xoa lồng ngực trơn bóng của hấn.

Sở Mị Dạ cời quần áo của nàng, giật xuống áo ngực nàng, lấy tay phủ lên đẩy đà cao ngất của nàng.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y kinh hô, cảm giác tê tê kia làm cho nàng một trận run run.

Sở Mị Dạ áp chế dục vọng hồi lâu giờ đang rục rịch ở trong người, hấn rốt cuộc khác chế không được khát vọng nàng, hấn muốn có tất cả của nàng.

Hấn muốn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve qua cánh tay của hấn, lướt qua lồng ngực của hấn, ôm eo của hấn, lưu luyến ở trên hông hấn.

Thân thể cực nóng của hấn, roi trên da thịt của nàng, làm cho nàng không hiểu sao tâm hoảng ý loạn, toàn thân đều run rẩy .

"Tiểu Y!" Hấn gọi tên nàng, tình yêu tràn đầy cả trái tim hấn, vây quanh cả người hấn.

Hấn muốn túm lấy độ ấm của nàng, cảm thụ trắng mịn khi cùng da thịt nàng kề nhau, thể hội tốt đẹp cùng nàng hợp lại làm một.

Quần áo hai người ở trong lúc ý loạn tình mê càng ngày càng ít, dần dần đều trần trụi gặp nhau!

Da thịt tinh tế của nàng không ngừng đè ép phân thân nóng bỏng của hấn, dục niệm bỗng nhiên như nước sông tràn đê che mất lý trí của hấn!

Động tác hấn mềm nhẹ, đầu lưỡi vẽ qua trước ngực nàng sau đó làm cho nàng co rúm lại một chút.

"Tiểu Dạ!" Cảm nhận được hấn cường ngạnh, nàng biết một đêm này lại vẫn là một đêm không ngủ!

Thấy nàng không có trốn tránh, Sở Mị Dạ thuận thế ở trước ngực nàng lưu luyến không đi, vẽ bộ ngực tốt đẹp của nàng, trêu chọc đỉnh nụ thẹn thùng.

Tình dục như bài son đào hải tràn đến, che mất hai người bọn họ!

Sở Mị Dạ cầm lấy tay nhỏ bé của nàng ôn nhu hôn đầu ngón tay của nàng, nhẹ nhàng cắn cắn ngón tay nàng.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y kinh hô! Hấn trêu chọc như vậy, làm cho tâm nàng từng đợt rung động!

Nàng đỏ mặt nhìn hắn, cảm giác được lồng ngực run run. Vì sao nàng lại bởi vì động tác nho nhỏ của hắn mà cảm thấy tâm tư hỗn loạn!

"Tiểu Y! Ta yêu nàng!" Da thịt Sở Mị Dạ gắt gao kề nhau với nàng.

"Tiểu Dạ! Ta cũng yêu chàng a!" Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y ôm tấm lưng rắn chắc của hắn.

"Ta tới!" Hắn cúi đầu khẽ hôn môi của nàng, mặt của nàng, vành tai của nàng!

"Ừm . . . .!" Thủy Liên Y tràn đầy then thưng! Tuy rằng đây không phải là tác phong của nàng, nhưng là nàng thật không phải cố ý giả bộ nũng nịu như vậy!

Sở Mị Dạ vừa dùng lực, phân thân của hắn vùi thật sâu vào trong cơ thể của nàng, như là đỉnh lên chỗ sâu nhất.

"A. . . . .!" Thủy Liên Y phát ra tiếng kêu sung sướng, cả người lăm vào trong một mảnh hạnh phúc.

Sở Mị Dạ cố ý đóng đưa bờ eo của nàng, làm cho nàng thân thiết cảm nhận được sự hiện hữu của hắn.

Thân mình Thủy Liên Y đã hoàn toàn vì hắn điên cuồng, vì hắn nở rộ.

Sau khi hắn tiến vàng liền yên lặng, làm cho nàng khó chịu không ngừng vặn vẹo.

"Tiểu Dạ. . . . .!" Nàng có chút khát cầu hô hắn.

"Ta ở đây! Tiểu Y!" Khóe miệng hắn cong lên, lộ ra nụ cười xấu xa.

Nhìn đến hắn cười xấu xa, Thủy Liên Y buồn bực!

"Chàng thật xấu!" Nàng vươn tay nhỏ bé捏o cánh tay hắn, lại chỉ thấy hắn cười, không thấy hắn đau.

"Ta làm sao xấu?" Hắn rút phân thân ra.

Hít vào một hơi, đột nhiên có cảm giác mát mát, làm cho Thủy Liên Y khó chịu đem chân đặt lên sườn hông của hắn.

"Tiểu Dạ. . . . . Mau!" Nàng làm nũng.

"Mau cái gì?" Sở Mị Dạ biết mà vẫn hỏi.

"Không để ý tới người!"

"Tiểu Y! Ta sai rồi!" Sở Mị Dạ hôn nàng thật mạnh.

Hắn đem phân thân của mình một lần lại một lần thật sâu tiến vào trong cơ thể nàng.

Không ngừng mà ma sát mỗi điểm kỳ diệu trong cơ thể nàng.

Cảm giác khoái hoạt không ngừng xoay quanh lên tới cực hạn, phút chốc vỡ ra!

"Tiểu Dạ!"

Thân thể Thủy Liên Y điên cuồng mà run rẩy, bởi vì nàng cảm nhận được một trận khoái cảm thật lớn, từ trong cơ thể muốn nổ tung lên, cho đến tứ chi bách hải!

Đột nhiên truyền đến khoái cảm, làm cho nàng không biết theo ai, lâng lâng bay lên bầu trời, vừa nhảy xuống, tiếp tục bắn lên, rồi lại rơi xuống!

Cảm giác như vậy căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung, nàng chỉ có thể ở trong cảm giác vui thích này lên tiếng hét chói tai, cho đến khi thanh âm khàn khàn, cho đến khi tứ chi trống rỗng mềm yếu vô lực.

Sở Mị Dạ biết nàng đã đạt đến đỉnh sung sướng, nhưng là hắn còn không có đạt tới! Hắn còn muốn tiếp tục, cho nên cũng không có buông tha nàng.

Hắn đem Thủy Liên Y còn ở trong sự vui sướng toàn bộ ôm lấy, sau đó đem nàng lật người lại, quỳ gối trên giường.

Ở phía sau nàng lại một lần đem kiên đỉnh của mình tiến vào trong cơ thể còn đang co rút của nàng.

"Tiểu Dạ! Ta không được! Van cầu chàng. . . . .!" Nàng thật sự mệt mỏi quá, rốt cuộc kiên trì không được rồi!

Sở Mị Dạ phát hiện thân thể của nàng có chút không chịu nổi, mới bắt đầu điên cuồng nhanh chóng tiến lên.

Chung quanh mọi sự vật đều an tĩnh lại, toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hô hấp ồ ồ của hắn, nàng thở gấp đón ý nói hòa, tiếng thân thể bọn họ va chạm. Cơ vai sau của hắn đột nhiên gồng lên, vận động găm thét kịch liệt, cuối cùng ở trong cơ thể sắp hồng mắt của nàng run rẩy.

Thủy Liên Y ghé vào trên mặt giường lớn hỗn độn, nhắm mắt lại, trên môi là nụ cười thỏa mãn.

Sở Mị Dạ ghé vào bên cạnh nàng, quyến luyến hôn lấy mỗi một tấc da thịt trên tấm lưng trần của nàng. Tay hắn lướt qua cái mông của nàng, chân của nàng!

Thủy Liên Y cảm thấy phía sau lưng truyền đến cảm giác đau nhức ngứa ngáy, hắn dùng môi ở trên người của nàng ấn ra một đám dấu hôn thật nhỏ.

Sở Mị Dạ vuốt phía sau lưng che kín dấu hôn của nàng, dùng môi lưỡi hôn nên da thịt tinh tế băng khiết của nàng!

Rốt cuộc không thả ra, cũng rời không được

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quỳen: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Nhiệt tình khác thường

Mùa hè ở Uyên thành so với mùa hè bình thường ngắn rất nhiều, mới tháng tám, nhiệt độ không khí đã bắt đầu chuyển lạnh! Sau tháng chín, lá cây liên vàng, sau đó chậm rãi rơi xuống! Sau tháng mười đã muộn từ mùa thu dần dần biến thành mùa đông! Đến tháng mười một, những bông tuyết lớn bắt đầu tung bay.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Thủy Liên Y đã ở Uyên thành năm tháng, lịch chuyển từ mùa hè đến mùa thu rồi mùa đông, sợ hãi than thời tiết vô thường, khí hậu hay thay đổi.

Mùa đông Uyên thành tới rất nhanh, hơn nữa phi thường rét lạnh. Thủy Liên Y trước kia chưa bao giờ cảm thấy mùa đông có thể lạnh tới như vậy! Ở Uyên thành, nàng không nghĩ xuất môn, chỉ muốn ở trong phòng ngủ sưởi ấm lò. Nhiệt độ không khí bên ngoài phòng chừng dưới 0 độ! Nếu chảy nước mũi khả năng liền lập tức đông thành băng ở dưới lỗ mũi.

Ngày thứ ba Thủy Liên Y đi vào Sở Vương phủ, Tiểu Kinh đã bị Sở Mị Dạ tứ hôn cho Trình Ngự Thiên, hai người có tình sẽ thành thân thuộc.

Sau một tháng Tiểu Kinh gả cho Trình Ngự Thiên, thì có bầu, tốc độ tạo người thật đúng là không sai! Trình Ngự Thiên đúng là nam nhân tình khiết a!

Trình độ ân ái của Sở Mị Dạ cùng Thủy Liên Y làm cho tất cả người thấy qua bọn họ đều buồn nôn đến nổi da gà.

Sở Vương nếu như không có công sự muốn làm, không điểm binh thao luyện thì liền cùng vợ dính ở phòng ngủ không ra khỏi cửa.

Chỉ là, năm tháng đều trôi qua, bụng Thủy Liên Y không có một tia động tĩnh. Chẳng những hai người bọn họ sốt ruột, ngay cả Tiểu Kinh mang thai, cùng Trình Ngự Thiên sắp làm cha cũng đều gấp vô cùng!

Sở Mị Dạ chưa bao giờ nói đến chuyện cục cưng, nhưng là Thủy Liên Y tự mình biết, có thể là do cục cưng đầu tiên, thân thể của nàng không thể thụ thai nữa!

Lại là một ngày bi kịch, Thủy Liên Y phát hiện đại di mộ của mình tiến đến báo cáo! Lại nói, bình thường không có cục cưng, nguyệt sự bình thường cũng không sao! Nàng hàng tháng đều chuẩn, căn bản không cần lo lắng vấn đề cục cưng! Nhưng là, vì sao nhanh nửa năm rồi, vẫn không có tung tích của cục cưng!

Tuy rằng Sở Mị Dạ cũng không nói gì, nhưng Thủy Liên Y biết hắn chờ mong cốt nhục của mình sinh ra! Hắn vẫn luôn luôn thấy hối hận bọn họ mất đi cục cưng kia, cũng luôn luôn tự trách!

Thủy Liên Y mặc quần áo thật dày, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng thuần trắng, mở cửa đi ra phòng ngủ.

Sở Mị Dạ đi điểm binh thao luyện! Ở Uyên thành, bất luận tướng lĩnh hay là binh lính mỗi giờ mỗi phút đều chuẩn bị tốt, sẵn sàng nghênh địch, không có một khắc lơ lửng!

Thủy Liên Y vừa đi ra khỏi phòng ngủ đã cảm thấy cả người rét run, lạnh đến nổi da gà! Tay chân đều lạnh băng! Vừa nghĩ tới Sở Mị Dạ cùng binh lính của mình ở trong đại tuyết thao luyện, lòng của nàng liền đau! Không khỏi muốn đi tìm hắn.

"Vương Phi! Người muốn đi đâu?" Trình Ngự Thiên nhìn thấy bóng dáng Thủy Liên Y, đuổi theo nàng.

"Ta muốn đi xem Tiểu Dạ!" Trên mặt Thủy Liên Y có chút lo lắng! "Buổi sáng hắn rời đi hình như không có mặc áo choàng! Trời hôm nay rất lạnh a!"

"Ngự Thiên đi lấy áo choàng đưa cho Vương gia! Vương Phi, người vẫn nên ở lại trong phủ! Trời rất lạnh! để Tiểu Kinh đi bồi người!"

Trình Ngự Thiên lấy một cái áo choàng, lên ngựa, rất nhanh rời đi.

Thủy Liên Y ngẩng đầu, phát hiện trời lại rơi từng bông tuyết lớn. Có bông rơi trên mặt của nàng, có bông dừng ở trên lông mi của nàng.

Sở Mị Dạ trở lại phủ, tiến sân, liền nhìn thấy Thủy Liên Y đứng ở trong đình viện, vươn tay nhỏ bé hứng những hạt tuyết rơi xuống.

Cái loại đẹp trầm tĩnh, cô đơn ai oán, còn có thần thái lúc có lúc không giống như nháy mắt sẽ biến mất, làm cho tâm Sở Mị Dạ cả kinh.

"Tiểu Y!" Hắn vài bước chạy tới, đem Thủy Liên Y gắt gao ôm vào trong lòng. "Làm sao vậy? Vì sao lại đợi ở chỗ này? Lạnh không?" Bàn tay to của hắn bắt lấy tay nhỏ bé đông lạnh hồng hồng của nàng, không ngừng xoa nắn, tay nàng thật lạnh!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y lấy lại tinh thần, đem mặt tựa vào trên ngực của hắn. Không biết vì sao, trong lòng của nàng thực đau thương! có thể nhớ tới cục cung vô duyên đi tới thế giới này, còn có thể nhớ tới Sở Húc Nhật biến mất ở sông Thâm Du.

"Vào nhà thôi! Nơi này quá lạnh!" Sở Mị Dạ ôm nàng đi vào phòng ngủ, đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường. Sắp nửa năm rồi, thân mình nha đầu kia chẳng những không có đầy đà, ngược lại càng ngày càng gầy! "Tiểu Y! Nàng không vui sao?" Hắn nâng mặt của nàng lên, có chút lo lắng nhìn nàng.

Thủy Liên Y thở dài một hơi, "Tiểu Dạ! Ta cảm thấy mình hình như không thể có cục cung nữa! Không bằng. . . .!"

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ nhíu mày, "Chớ nói nhảm! Mặc kệ có cục cung hay không, đều không cho nàng miên man suy nghĩ! Ta có nàng như vậy là đủ rồi! Sẽ không tìm bất kỳ nữ nhân nào!"

Thủy Liên Y nhẹ nhàng nở nụ cười, nàng vươn tay nắm mũi hắn, "Tiểu Dạ! Chẳng nghĩ ta muốn cho chàng cưới vợ bé sao?! Ta không có hào phóng như vậy, có thể cùng nữ nhân khác chia sẻ chồng của mình! Kỳ thật ta muốn nói, không bằng giúp ta tìm đại phu xem!" Mặt của nàng có chút hồng.

Sở Mị Dạ ôm nàng thật chặt, "Tiểu Y, đời này có nàng ở bên cạnh ta như vậy đủ rồi! Có thể có được nàng, là ông trời ban ân lớn nhất với ta, ta hiện tại không dám yêu cầu xa vời nhiều hơn!" Hắn khẽ hôn cái trán của nàng, hắn cảm thấy hạnh phúc đến với hắn nhanh như vậy, lại ngọt như vậy, thực sự đây đều là một giấc mộng!

Thủy Liên Y tựa vào trong ngực của hắn, trong lòng âm thầm thì. Nàng nhất định phải sinh ra cục cung của hai người cho Tiểu Dạ! Nàng muốn cục cung đã rời đi của bọn họ trở về!

Lại một tháng trôi qua, Uyên thành tháng mười hai càng thêm rét lạnh! Thủy Liên Y phát hiện gần đây thần sắc Sở Mị Dạ thực nghiêm túc, hơn nữa đi sớm về trễ. Nghe Tiểu kinh nói, Trình Ngự Thiên nhà nàng cũng như vậy!

Không biết có chuyện gì xảy ra. Vì sao Uyên thành thoát nhìn có chút không giống với lúc trước!

Thủy Liên Y sau lại từ trong miệng Tiểu Kinh biết được, Đột Quyết vốn lui binh ngoài ngàn dặm không biết vì sao lại hướng Uyên thành xâm chiếm. Hơn nữa Mặc thành tựa hồ cũng có kỵ binh hướng Uyên thành thẳng tiến.

Có thể là sợ nàng lo lắng, Sở Mị Dạ chưa từng nói với nàng chuyện Uyên thành sắp gặp phải!

"Tiểu Dạ!" Ban đêm, Thủy Liên Y thay Sở Mị Dạ cởi quần áo xong, liền đem hắn ép đến ở trên giường.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ phát hiện, nha đầu kia thế nhưng không có mặc quần áo.

Thủy Liên Y dùng tay ngọc đem quần áo Sở Mị Dạ cởi ra. Trực tiếp xoa lồng ngực trần của hắn! Môi của nàng cùng từng chút hạ xuống, thẳng đến bụng của hắn.

Nàng nhắm mắt lại dùng môi lưỡi cảm thụ thân thể không có một tia sẹo lồi kia.

"Tiểu. . . . Y!" Sở Mị Dạ hít vào! Tối hôm nay nàng nhiệt tình làm cho hắn kinh hãi!

Thủy Liên Y mặc kệ hắn, tay nhỏ bé trượt xuống, trực tiếp tiến vào trong quần của hắn.

"Hừ. . . .!" Cơ bắp trên người Sở Mị Dạ căng chặt, nàng thế nhưng nắm lấy lửa nóng của hắn.

"Không được nhúc nhích!" Thủy Liên Y quát bảo hắn ngưng lại bàn tay to đang xoa mông trắng của nàng, "Ngoan ngoan nghe lời!" Nàng túm quần hắn xuống, làm cho đàng trảo của hắn nảy lên.

"Tiểu Y. . . . .!" Sở Mị Dạ hít vào, hắn sắp điên rồi!

Nàng thế nhưng vươn lưỡi phún độn vào phân thân của hắn.

"Ư. . . . .!" Thủy Liên Y cảm thấy trên lưng căng thẳng, Sở Mị Dạ xoay người một cái đem nàng đặt ở dưới.

"Để cho ta ở phía trên!" Nàng lên tiếng kháng nghị! Nghĩ muốn thay đổi vị trí, lại bị hấn ngăn lại!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ngọt ngào sau cùng

Bởi vì Thủy Liên Y, khí phách vương giả và cuồng vọng bẩm sinh của Sở Mị Dạ đã không còn lại bao nhiêu.

Thủy Liên Y cố ý nhẹ nhàng cong đầu gối lên, đụng chạm phần cứng rắn của hấn.

"Tiểu Y! Nàng đang làm gì? Hử?" hai mắt đen bóng của Sở Mị Dạ thâm trầm.

"Ta muốn ở phía trên!" Nàng thì thào nói ra, tay nhỏ bé như có như không lướt qua điểm đỏ trước ngực hấn.

"Tiểu yêu tinh!" Hấn cúi đầu hôn lên môi của nàng, trần trọc mát. Đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy môi của nàng ra, thăm dò vào trong cái miệng nhỏ của nàng.

Tìm được lưỡi hồng của nàng, dây dưa trên chọc!

"Ừ!" Thủy Liên Y phát ra thanh âm rên rỉ, âm thanh này yêu kiều như tiếng trời, khiến đầu óc Sở Mị Dạ hoàn toàn hỗn loạn!

"Nàng khiến ta nổi điên!" Trong giọng nói trầm thấp khàn khàn của hấn tràn ngập dục vọng căng thẳng khó nhịn!

Ngón tay tuyết trắng thon dài của Thủy Liên Y nắm chặt điểm nổi lên ở trước ngực hấn.

Gương mặt lấm tấm mồ hôi của nàng thanh lệ vô song như bách hợp dính sương, kiều mỹ động lòng người!

Sở Mị Dạ thật sắp nổi điên! Bàn tay xoa nắn phần đầy đặn của nàng.

Tim của nàng đập càng lúc càng nhanh, giống như muốn nhảy ra từ trong ngực.

Thân thể ma sát nhau, trên thân thể của hai người ở trong chăn đều nổi lên một tầng hồng nhạt, bị một tầng mồ hôi mỏng phủ lên!

Thân thể quấn quít ngọt ngào, bởi vì tình, dục vọng tích lũy không ngừng, có khuynh hướng càng ngày càng kịch liệt.

Lửa nóng của hấn đụng chạm phần mềm mại của nàng, mắt hấn khiến bọn họ đều rên rỉ.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ kêu tên của nàng, môi lưỡi đi tới trước ngực của nàng.

"Tiểu Dạ! Muốn ta sao?!" Thủy Liên Y thả hai chân vào bên eo của hấn, nàng chưa từng chủ động như thế.

Không biết tại sao nàng quyến rũ hấn như vậy, nhưng giờ phút này hấn cũng không muốn nghiên cứu nguyên nhân quyến rũ của nàng.

Sở Mị Dạ biết nàng đã chuẩn bị tốt lắm, hông rắn chắc của hấn vừa dụng lực, trong nháy mắt liền xuyên vào nàng.

Ừ! Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y nắm chặt cổ tay của hấn, cảm giác hợp lại làm một kia khiến cho nàng kích động đến muốn rơi lệ.

"Tiểu Dạ!"

Trong lòng của nàng có bất an, nàng biết Đột Quyết tới xâm chiếm, nàng cũng biết Sở Thánh Hạo sẽ không bỏ qua cho Tiểu Dạ của nàng! Uyên thành sẽ có chiến tranh! Nàng chỉ muốn cho hấn thương yêu mình, nàng không làm được gì cho hấn nữa!

Sở Mị Dạ mạnh mẽ đụng, khiến nàng khẽ rên từng tiếng.

Ánh nến bên trong phòng ngủ nhẹ nhàng lung lay, tiếng thở nhẹ yêu kiều của nữ nhân, và hô hấp mạnh mẽ của nam nhân truyền đến.

Một cổ khoái cảm khác thường không thể nói thành lời không ngừng tràn lên trong cơ thể Thủy Liên Y.

Dưới cử động càng lúc càng nhanh của Sở Mị Dạ, bụng dưới của nàng đột nhiên căng thẳng, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Cảm giác cực lạc quen thuộc này, vọt khắp tứ chi của nàng giống như điện giật.

Kích tình đánh tan tất cả ý thức của nàng, trừ điên cuồng rên rỉ ra, nàng không còn cách nào khác để đáp lại hắn.

"Tiểu Dạ!"

"Ta ở đây!"

"Nhanh lên một chút. . . . Ta không được!"

Thủy Liên Y ngượng ngùng nhìn tròng mắt sâu không thấy đáy và gương mặt anh tuấn vô cùng của Sở Mị Dạ.

"Ngoan! Bây giờ còn chưa được!" Sở Mị Dạ cười, xoay nàng qua, từ phía sau của nàng đâm vào.

U! Thủy Liên Y kêu lên! Theo ra vào của hắn, nàng đã lần lượt đi lên đỉnh núi, không còn có hơi sức, thế mà hắn lại vẫn không biết mệt mỏi mạnh mẽ đung lay.

Nàng hồi hận! Không nên trêu chọc hắn như thế!

"Tiểu Dạ! Van người! A. . . ." Nàng làm nũng cầu xin tha thứ, phát ra tiếng yêu kiều theo ra vào của hắn!

"Bảo bối! Còn chưa được!" Hắn cúi đầu hôn lưng ngọc của nàng, eo nhỏ của nàng, mông trắng của nàng!

"Tiểu Y! Ta yêu nàng! Thật yêu nàng!" Sở Mị Dạ nói xong, eo vẫn còn dùng sức đung.

"Tiểu Dạ! Ta yêu chàng!" Thủy Liên Y lẩm bẩm, rốt cuộc cũng ra, nàng cảm nhận được một cỗ nóng bỏng ở lại chỗ sâu nhất trong cơ thể của mình, nàng mềm yếu ngã xuống trên giường.

Sáng khoái nhức mồi từ tứ phía khuếch tán khắp người, cảm giác tuyệt vời lên khắp mỗi tấc da thịt của nàng, từng lỗ chân lông của nàng.

Kích tình mênh mông như thế khiến nàng phát ra yêu kiều nhẹ nhàng.

Toàn thân nàng run rẩy không dứt, thể nghiệm tình triều hoàn mỹ một lần nữa.

Cảm nhận được nàng đang co rút, Sở Mị Dạ ôm lấy nàng đắp chăn lên. Ôm nhau thật chặt, cuộc sống ngọt ngào như thế không biết còn bao lâu nữa sẽ phải kết thúc.

Mất của hắn híp lại, Đột Quyết? Sở Thánh Hạo? Không biết hai nhóm nhân mã có mục đích gì? Tại sao tới xâm chiếm cùng một thời điểm?

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y kẻ mặt trước ngực hắn, hô hấp của hắn còn rất dồn dập. "Chàng nói, lần này có thể có em bé hay không?"

"Nha đầu ngốc!" Sở Mị Dạ khẽ vuốt lưng ngọc của nàng, "Không phải ta đã nói, lúc em bé nên tới sẽ tới, không thể cầu xin!"

"Tiểu Dạ! Uyên thành có phải sắp chiến tranh rồi không?"

Sở Mị Dạ gạt đầu, "Lần này, quân đội của Đột Quyết và Sở Thánh Hạo cùng tiến tới Uyên thành! Ý đồ của Đột Quyết rất rõ ràng, nhưng không biết Sở Thánh Hạo có ý gì? Uyên thành là biên thành của Sở Mặc quốc, hắn sẽ không cùng nhau liên thủ với Đột Quyết tấn công quốc gia của mình chứ?"

Tấn công quốc gia của mình? Thủy Liên Y trong lòng căm giận! Sở Thánh Hạo là tên cầm thú, ngay cả mẫu hậu và đệ đệ của mình cũng có thể hại chết, hắn đã không còn nhân tính. Rốt cuộc hắn muốn thế nào? Nếu quả thật cùng Đột Quyết tấn công Uyên thành, cũng không phải lạ! Chẳng lẽ hắn muốn gây bất lợi đối với Tiểu Dạ?

"Tiểu Dạ! Sở Thánh Hạo hại chết Thái hậu, hại chết Húc vương, chẳng lẽ hắn muốn hại cả người? Tại sao hắn phải làm như vậy?"

Sở Mị Dạ cắn răng, nhẹ nhàng sờ tóc Thủy Liên Y.

"Tiểu Y! Chớ suy nghĩ lung tung, không có chuyện gì! Ngày mai ta bảo Ngự Thiên dẫn nàng và Tiểu Kinh ra khỏi thành! Ngộ nhờ chiến hỏa thật sự dậy lên, nàng và Tiểu Kinh có thể tìm chỗ an toàn tránh nạn!"

"Đừng! Tiểu Dạ! Chàng đã nói vĩnh viễn sẽ không buông ta ra nữa! Chàng đã nói muốn vĩnh viễn đi chung với ta! Ta sẽ không tách khỏi chàng! Cho dù có nguy hiểm ta cũng không đi! Ta muốn ở lại Uyên thành cùng chàng!"

Sở Mị Dạ khẽ hôn gương mặt của nàng "Ngoan! Ngủ trước! Bất kể xảy ra chuyện gì, sau này hãy nói!"

Thủy Liên Y ôm chặt hông của Sở Mị Dạ, "Tiểu Dạ! Không cho chàng vứt bỏ ta nữa, không cho chàng rời đi ta! Nếu như chàng vứt ta nữa, ta sẽ vĩnh viễn không để ý chàng! Vĩnh viễn cũng không!"

"Được!" Sở Mị Dạ vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng.

Thủy Liên Y lại mệt mỏi, mềm yếu, từ từ ngủ mất.

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ trong ngực, trong mắt Sở Mị Dạ lưu chuyển một tia đau đớn.

Tiểu Y! Ta thật sự rất muốn coi ngạ dẫn nàng rời đi, tìm địa phương không có bóng người, dù là xây một ngôi nhà tranh, cả hai chúng ta cùng sống cuộc sống không tranh quyền thế.

Nhưng, thân là Vương gia Sở quốc, trấn thủ ở biên quan, ta không thể để cho ngoại tộc xâm chiếm thành trì, ức hiếp dân chúng! Tiểu Y! Thật xin lỗi! Ta không muốn lừa dối nàng! Nhưng, ý đồ của Sở Thánh Hạo ta còn chưa biết, Đột Quyết lại nhìn chăm chăm! Uyên thành thật không phải là địa phương an toàn!

Tiểu Y! Thật xin lỗi!

Sở Mị Dạ nhúu chặt mày rậm, ánh mắt nhìn về phía Thủy Liên Y có rối rắm, có đau đớn không thể dứt bỏ. Lòng hấn loạn như ma, ngay lúc này, hấn không dám tự nói với nữ nhân của mình là hấn lại muốn buông nàng ra.

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi của nàng, thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng. Bọn họ mới gặp nhau ngắn ngủn mấy tháng, nhưng lại phải tách ra. Hấn không thể để cho nàng ở lại Uyên thành dính vào nguy hiểm, hấn muốn đưa nàng đến chỗ an toàn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chân chính y biệt

Sở Mị Dạ gất gao ôm nữ nhân mình yêu thích, một đêm cũng không có chợp mắt.

Nhìn tư thế ngủ an ổn của Thủy Liên Y, hô hấp đều đều, trong mắt của hấn hiện lên ánh sáng.

"Tiểu Y! Thực xin lỗi!" Môi của hấn nhẹ nhàng hôn phớt qua gương mặt của nàng, cuối cùng dừng lại ở trên môi cánh hoa của nàng.

Hấn đáp ứng nàng vĩnh viễn bảo hộ nàng, vĩnh viễn cùng nàng một chỗ! Nhưng là, hấn không thể để cho nàng ở lại bên cạnh mình gặp nguy hiểm!

Đột Quyết thật cường hấn, binh hùng tướng mạnh, lần lượt công thành, lần lượt thất bại! Nhưng là sức chiến đấu của bọn họ rất mạnh! Tinh thần chiến đấu không thành công cũng thành nhân, muốn làm thế cục cá chết lưới rách!

Về phần Sở Thánh Hạo? Sở Mị Dạ nhúu mày! Sở Thánh Hạo cũng không dễ chọc, hấn luôn luôn đa nghi, từ lúc hấn đăng cơ ngồi trên ngôi vị hoàng đế, liền sắp xếp xong xuôi đất phong cho hai đệ đệ! Sợ bị cướp đoạt đi ngôi vị hoàng đế!

Sở Thánh Hạo mặc dù là vô tình vô nghĩa, súc sinh lãnh huyết, nhưng tại sao muốn cùng Đột Quyết hưởng Uyên thành gây khó dễ đâu? Hấn căn bản là nghĩ không thông!

Cho dù bọn chúng muốn bắt tay đánh hạ Uyên thành, Sở Thánh Hạo có thể được lợi gì? Hấn muốn đem Uyên thành xử lý như thế nào? Cắt cho Đột Quyết sao?

Sở Mị Dạ nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông chuyện này rốt cuộc tại sao lại thế!

Một đêm trôi qua rất nhanh! Khi sắc trời vừa mới sáng, ngoài cửa phòng ngủ truyền tới tiếng hô to của thị vệ.

"Sở Vương! Có cấp báo! Đại quân Đột Quyết đột nhiên tăng tốc đi tới, binh tướng của Mặc thành cũng ra roi thúc ngựa, không tới một ngày hai phe đều sẽ tập hợp ở Uyên thành!"

"Đã biết!" Sở Mị Dạ cau mày, đứng dậy mặc quần áo!

Thủy Liên Y sau một đêm mộng đẹp, cảm thấy người bên cạnh không còn, làm cho nàng đột nhiên tỉnh lại. Nhìn đến Sở Mị Dạ đã mặc xong quần áo, trong lòng nàng đột nhiên có chút dự cảm không tốt!

"Tiểu Dạ! Làm sao vậy?" Nàng từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy quần áo mặc lên.

Sở Mị Dạ mặc xong quần áo, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng. Đi đến trước mặt nàng, lấy tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại hôn thật mạnh như muốn khắc ở trên môi cánh hoa của nàng.

"Tiểu Y! Ta bảo Ngự Thiên đưa nàng cùng Tiểu Kinh ly khai!"

"Không. . . . ." Thủy Liên Y bắt lấy ống tay áo của hấn, "Chàng đã nói vĩnh viễn không cùng ta tách ra! Chàng đã nói sẽ không buông tay ta! Chàng đã

nói sẽ không vứt bỏ ta! Tiểu Dạ!"

Mặt Sở Mị Dạ co rúm vài cái, trong mắt có thống khổ, "Tiểu Y! Nghe lời! Nàng tới địa phương an toàn chờ ta! Uyên thành hiện tại rất nguy hiểm! Ta biết mục đích lần này của Đột Quyết là đánh hạ Uyên thành! Nhưng là ta không biết mục đích của Sở Thánh Hạo là gì! Nàng phải rời đi! Nếu không ta sẽ lo lắng, sẽ không buông được, sẽ. . . . . Không thể buông tay đánh cược một lần!"

Buông tay đánh cược một lần? Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y nắm hấn càng chặt.

"Tiểu Dạ! Chàng có phải đưa ta đi rất xa, sau đó sẽ đi liều mạng hay không! Không! Không thể! Cho dù chàng đi liều mạng, ta cũng muốn bồi ở bên cạnh chàng! Chàng sống, ta sống! Chàng chết, ta chết! Không thể cùng sống, chỉ cầu cùng chết! Chàng nếu là dám bỏ ta lại, ta cả đời đều không để ý không hỏi chàng!"

Sở Mị Dạ bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, trên mu bàn tay hấn gân xanh đều nổi lên!

"Tiểu Y! Nghe lời! Ta sẽ không để cho nàng chết! Ta cũng sẽ không chết! Nàng an toàn, ta mới có thể an tâm! Bằng không, ta sẽ lo lắng, sẽ có vương bạn!"

Thủy Liên Y lắc đầu, liều mạng lắc đầu, nước mắt đều bị vung vẩy ra.

"Không! Ta không ly khai! Ta không muốn ly khai! Tiểu Dạ! Chàng không được dứt bỏ ta! Không được!" Thủy Liên Y ngang ngược! Nàng chính là không phân rõ phải trái! Ngay lúc này nàng sẽ không cùng hấn giằng dụa lý! Nàng sẽ không để cho hấn đi liều mạng, trừ phi làm cho nàng bồi ở bên người hấn! Cho dù hấn xông lên tiên tuyến giết địch, nàng cũng muốn cùng hấn!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thống khổ nắm tay.

"Ta muốn ở lại Uyên thành, ở lại Sở Vương phủ! Chàng vĩnh viễn cũng không đuổi được ta! Ta không muốn đi thì không ai ép được ta! A. . . . .!" Đột nhiên cảm thấy một trận mê muội, Thủy Liên Y nhìn đến Sở Mị Dạ hé miệng nói ba chữ, còn chưa hiểu ý tứ của hấn, nàng liền ngất đi.

Sở Mị Dạ chặn ngang ôm lấy nàng, hấn điểm huyệt ngủ của nàng!

"Tiểu Y! Thực xin lỗi! Ta thật sự không muốn đối với với nàng như vậy! Nhưng là! Nàng ở lại bên cạnh ta! Ta sẽ có vương bạn! Sợ nàng phát sinh nguy hiểm! Chỉ khi nàng an toàn! Ta mới có thể chuyên tâm đi nghênh chiến! Tiểu Y! Thực xin lỗi!" Sở Mị Dạ nhẹ nhàng hôn nàng, một giọt nước mắt rơi xuống ở trên gương mặt trắng nõn của nàng.

. . . . . Bắt đầu rối rắm phân cách tuyến. . . . .

Thủy Liên Y giống như trải qua một giấc mộng thật dài, khi nàng chậm rãi tỉnh lại, phát hiện chỗ dưới thân nàng nằm đang rung động.

Dọa nàng kêu to một tiếng! Mở mắt, phát hiện phía trên là một cái đỉnh hình vuông rất thấp.

"Đây là nơi nào?" Nàng kinh hô một tiếng ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một cái xe ngựa thật to. Bên ngoài là tiếng vó ngựa đập trên nền đất, toa xe theo ngựa bên chạy mà lắc lư.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh ngồi ở bên cạnh nàng.

"Tiểu Kinh! Đã có chuyện gì?" Thủy Liên Y hoảng sợ, "Vì sao chúng ta ở trong xe ngựa? Vì sao? Tiểu Dạ đâu? Hấn ở nơi nào?"

"Tiểu thư! Người đừng khẩn trương!" Bụng Tiểu Kinh đã lớn, có thể thấy rõ dấu hiệu mang thai! Nàng thấy Thủy Liên Y sốt ruột, cũng nhịn không được sốt ruột! "Vương gia muốn chúng ta tới địa phương khác chờ hấn. Hấn an bài tốt chuyện Uyên thành sẽ tìm chúng ta."

"Tiểu Dạ! Chàng gạt ta! Chàng là kẻ lừa đảo!" Trong mắt Thủy Liên Y hiện lên lệ quang, cắn môi. "Ta muốn trở về tìm hấn!" Nàng muốn đẩy ra cửa xe ngựa.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh bắt lấy cánh tay của nàng, "Tiểu thư! Van cầu người! Đi đến địa phương an toàn cùng Tiểu Kinh chờ Vương gia! Hấn rất nhanh sẽ đến tìm tiểu thư!"

"Tiểu Kinh! Người không hiểu, người không hiểu a! Hấn lại lừa ta! Hấn đã nói vĩnh viễn cũng sẽ không buông, vĩnh viễn cũng sẽ không cùng ta tách ra! Nhưng là hấn gạt ta! Lừa ta! Hấn không quan tâm ta! Hấn ở lại Uyên thành chiến đấu, đem ta bỏ qua! Không cần! Ta muốn đi tìm hấn! Hấn mơ tưởng bỏ rơi ta!" Thủy Liên Y dưới tình thế cấp bách đi đẩy cửa xe ngựa, lại phát hiện đã bị khóa lại từ bên ngoài!

Cắn môi, lòng của nàng lạnh! Sở Mị Dạ nói cũng không nói cứ như vậy đem nàng vứt bỏ, vì sao? Hấn vì sao không cho nàng bồi tại bên người, nàng tình nguyện cùng hấn liều mạng, cũng không nguyện ý cùng hấn tách ra sống một mình!

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh gặt gao bắt lấy nàng, không cho nàng có hành động xô cửa. "Vương gia nói người chờ hấn, tiểu thư! Van cầu người! Không nên vọng động!"

Thủy Liên Y cố nén nước mắt, ngồi trên đệm mềm, không nói một lời!

Tiểu Dạ! Ta nói rồi, chàng nếu lại vút bỏ ta, ta vĩnh viễn cũng không để ý tới chàng! Vĩnh viễn cũng không! Tại sao muốn để cho ta rời đi! Tại sao!

Nàng cúi thấp đầu xuống, nước mắt chảy xuống. Nàng biết mình là đang giận lẫy, nàng yêu Sở Mị Dạ như vậy, làm sao có thể không thêm nhìn hấn! Nàng yêu hấn như vậy, cho dù chết cũng muốn cùng hấn cùng một chỗ!

Không biết qua bao lâu, xe ngựa rốt cục ngừng lại, cũng kết thúc hành trình xóc nảy kia.

Người ở phía ngoài đem cửa xe mở ra, Tiểu Kinh xuống xe trước, Trình Ngự Thiên đứng ở ngoài xe đỡ Tiểu Kinh bụng to.

"Vương Phi!" Trình Ngự Thiên muốn nói lại thôi, trên mặt có rồi rầm cùng không đành lòng.

Chương 135: Tiến trình cầu huyết

Thủy Liên Y được Trình Ngự Thiên đỡ xuống từ trên xe ngựa, phát hiện nơi này được vây quanh bởi núi cao! Cây cối bao quanh nhà. Trước mắt hai ngôi nhà có ba phòng! Bên ngoài là một mảnh đất trồng rau.

Nơi này là một sơn cốc, tuy rằng ngoài núi tuyết trắng tung bay, nhưng trong sơn cốc khí hậu thật ấm áp. Trong sơn cốc có đóa hoa nở rộ, còn có cây xanh bao quanh bốn phía, giống như thế ngoại đào nguyên!

Nếu như có thể cùng Tiểu Dạ sinh hoạt ở nơi này, cho dù là cả đời, nàng đều nguyện ý!

Trong lòng Thủy Liên Y không nén được đau thương! Cô gái Thủy Liên Y vui tươi, hoạt bát trước kia gặp được Sở Mị Dạ liền biến mất! Nàng bị nam nhân cổ đại này hành hạ càng lúc càng giống nữ nhân cổ đại đa sầu đa cảm!

"Trình đại ca! Có chuyện gì? Cứ nói!" Nàng nhìn Trình Ngự Thiên, từ khi Tiểu Kinh giả cho hấn, Thủy Liên Y liền gọi hấn là đại ca. Ở cổ đại, quan niệm giai cấp rất nặng. Nhưng nàng là người hiện đại, nàng vẫn cảm thấy kêu nam nhân trẻ tuổi lớn hơn mình là đại ca có vẻ thân thiết hơn.

Trình Ngự Thiên đối với xưng hô thế này từng bối rối thật lâu, nhưng thấy Vương gia không có gì dị nghị, hấn cũng vui vẻ nhận.

"Vương Phi! Tiểu Kinh mấy tháng nữa sẽ sinh, để nàng ở lại Uyên thành Ngự Thiên rất không yên tâm! Khẩn cầu Vương Phi giúp Ngự Thiên chiếu cố nàng!"

Thủy Liên Y nhìn bụng Tiểu Kinh, nơi đó có một cục cứng a! Trong lòng của nàng ấm áp, kéo tay Tiểu Kinh.

"Người yên tâm! Ta sẽ chiếu cố nàng, bảo hộ nàng! Sẽ không để cho nàng bị thương tổn!" Thủy Liên Y cam kết.

Trình Ngự Thiên gật đầu, sau khi đem Thủy Liên Y cùng Tiểu Kinh dàn xếp tốt, đi ra khỏi nhà.

"Ngự Thiên!" Tiểu Kinh đuổi theo, ôm lấy Trình Ngự Thiên chuẩn bị lên ngựa rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì mang thai mà trở nên mập mạp lộ ra đau thương.

Lông mày Trình Ngự Thiên nhíu chặt, trong mắt tràn đầy nuối tiếc! Hấn nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Tiểu Kinh!

"Chờ ta!" Hấn buông Tiểu Kinh ra, nhảy lên ngựa, mang theo nuối tiếc, cùng lưu luyến, giục ngựa rời đi.

"Ngự Thiên . . . .!" Tiểu Kinh nhìn bóng đánh Trình Ngự Thiên, hai hàng nước mắt trào ra.

Thủy Liên Y không biết vì sao mình cũng rơi lệ! Nhìn Tiểu Kinh cùng Trình Ngự Thiên, nàng lại nghĩ tới Sở Mị Dạ!

Tiểu Dạ! Thực xin lỗi! Trong lòng nàng than nhẹ! Nàng không nên giận hấn!

Đi đến phía sau Tiểu Kinh, nhẹ nhàng nắm bả vai nàng.

"Tiểu Kinh! Đừng khóc! Muội khóc, cục cưng sẽ thương tâm theo!"

Tiểu Kinh lau nước mắt, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Tiểu thư! Ngự Thiên bảo ta chờ hấn! Ta cùng cục cưng sẽ hảo hảo chờ hấn trở về!"

"Ừ!" Thủy Liên Y ôm lấy nàng, trong lòng vô cùng đau thương!

Ở nơi thế ngoại đào nguyên, tứ phía đều là núi bao quanh, cây cối xanh um, trăm hoa đua nở, Thủy Liên Y cùng Tiểu Kinh sinh hoạt ở đây hơn một tháng!

Trình Ngự Thiên có đến một lần, mang đến rất nhiều đồ dùng sinh hoạt .

Thủy Liên Y nhìn đôi vợ chồng ân ái kia, trên mặt nở nụ cười, nhưng nội tâm lại bị thương khó chịu! Tiểu Dạ của nàng cũng không có tới thăm nàng.

Trình Ngự Thiên muốn nói cái gì đó, nhưng nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Không biết có phải chính mình đa tâm hay không, Thủy Liên Y cảm giác Trình Ngự Thiên đang che giấu nàng chuyện gì?

Từng ngày từng ngày trôi qua, các nàng đã muốn rời đi Uyên thành hơn hai tháng!

Một ngày sáng sớm, Thủy Liên Y sau khi rời giường thì cảm thấy từng đợt khó chịu, trong dạ dày của nàng bốc lên nước chua, buồn nôn khó chịu, gần không được nôn khan!

Chạy ra khỏi phòng, ở bên ngoài đình viện nôn mửa, ói ra rất nhiều nước chua!

Trên mặt của nàng lộ ra hoang mang cùng khó hiểu, vì sao mình lại có phản ứng như thế? Chẳng lẽ? Nàng sùng sốt.

"Tiểu thư! Người làm sao vậy?" Tiểu Kinh ôm bụng đi đến bên cạnh nàng, vẻ mặt lo lắng.

"Tiểu Kinh! Ta. . . . . Ta hình như có!" Thủy Liên Y đối với phản ứng như thế giống như đã từng quen biết. Trước đây nàng từng có phản ứng như thế.

Nhưng, đó là rất lâu trước kia rồi! Che bụng của mình, làm sao có thể?!

"Tiểu. . . . . Tiểu thư! Người có?" Vẻ mặt Tiểu Kinh kinh hi, "Thật sao? Trời ạ! Vương gia mà biết, nhất định sẽ vui muốn chết!"

Trên mặt Thủy Liên Y nở nụ cười, "Còn chưa xác định mà! Tiểu Kinh! Chờ thêm một đoạn thời gian nữa xem sao!" Tuy là nói thế, nhưng đáy lòng nàng vui sướng đã sớm không lừa được người.

Tiểu Kinh phi thường vui vẻ ôm lấy Thủy Liên Y, "Tiểu thư! Người nên chú ý thân thể a! Chờ Ngự Thiên qua, nói hẳn đem tin tức tốt này nói cho Vương gia!"

Thủy Liên Y vuốt bụng của mình, cũng không dám xác nhận trong bụng của mình có cục cưng của Tiểu Dạ! Nếu quả thật có cục cưng rồi,,chàng sẽ vui vẻ sao?

Trong một tháng kế tiếp, mỗi ngày Thủy Liên Y đều nôn khan, ăn gì cũng đều nôn ra! Tiểu Kinh khi mang thai phản ứng rất nhỏ, người cũng ăn đến mập mạp. Nhưng là Thủy Liên Y lại càng ngày càng gầy yếu đi!

Thế chất thân thể này tựa hồ có chút kém! Thủy Liên Y nhìn cánh tay mảnh khảnh cùng eo nhỏ của mình, liền cau mày.

Nàng đã có thể xác định mình mang thai, bởi vì chẳng những nàng có phản ứng có thai, mà nguyệt sự của nàng cũng không có!

Nhớ tới một đêm trước khi đến nơi này, nàng cùng Sở Mị Dạ điên cuồng triền miên! Cục cưng có lẽ chính lúc đó đi vào trong bụng của nàng!

Suy tính thời gian, cục cưng có lẽ đã được hai tháng rồi! Lần này, nàng tuyệt đối để cục cưng bình an đi tới thế giới này!

Bụng Tiểu Kinh càng lúc càng lớn, Thủy Liên Y bởi vì nôn nghén mà từ từ gầy yếu. Khi Thủy Liên Y mang thai ba tháng, Tiểu Kinh cũng sắp lâm bồn!

"Tiểu Kinh! Muội đừng đi loạn nữa! Bụng lớn như vậy, thoát nhìn thật đáng sợ!" Thủy Liên Y đỡ Tiểu Kinh ngồi ở trên giường!

"Tiểu thư! Người không hiểu! Ta từng nghe người ta nói, phải vận động nhiều một chút, khi sinh con mới có thể thuận lợi! Bằng không sẽ rất khó sinh!"

Thủy Liên Y khó hiểu, "Nhưng bụng muội lớn như vậy, nhìn không thấy mặt đất sẽ ngã a! Trình đại ca biết rõ mấy ngày này muội sẽ sinh, vì sao vẫn chưa đến?"

Tiểu Kinh có chút bận tâm "Tiểu thư! Người nói có phải Uyên thành xảy ra vấn đề gì hay không? Vương gia cùng Ngự Thiên đều chưa có tới, hơn nữa tựa hồ cũng không muốn cho bất luận kẻ nào tới nơi này! Không biết là vì cái gì? Là lo lắng an toàn của chúng ta? Hay là sợ chúng ta biết chuyện gì?" Tiểu Kinh đoán.

Nghe xong lời Tiểu Kinh nói, Thủy Liên Y nhú mày.

Có lẽ là sợ có người tiết lộ hành tung của các nàng, sẽ mang tới nguy hiểm, cho nên không cho bất luận kẻ nào đến hầu hạ các nàng! Hoặc là sợ các nàng biết cái gì, mà không dám để cho người đến! Rốt cuộc Uyên thành xảy ra chuyện gì?

Mang theo nghi hoặc, trong lòng Thủy Liên Y lộn xộn! Nàng muốn đi Uyên thành nhìn xem, bằng không trong lòng nàng luôn có chút bất an!

"A. . . . .!" Tiểu Kinh kinh hô làm cho Thủy Liên Y hoảng sợ.

"Tiểu Kinh! Muội làm sao vậy?"

"Tiểu thư. . . . . Ta đau bụng! Giống như muốn sinh!" Tiểu Kinh kêu đau, đứng cũng không vững.

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y quá sợ hãi, đỡ Tiểu Kinh. "Nhanh! Trước về giường đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chiến trình cầu huyết

Thủy Liên Y được Trình Ngự Thiên đỡ xuống từ trên xe ngựa, phát hiện nơi này được vây quanh bởi núi cao! Cây cối bao quanh nhà. Trước mắt hai ngôi nhà có ba phòng! Bên ngoài là một mảnh đất trồng rau.

Nơi này là một sơn cốc, tuy rằng ngoài núi tuyết trắng tung bay, nhưng trong sơn cốc khí hậu thật ấm áp. Trong sơn cốc có đóa hoa nở rộ, còn có cây xanh bao quanh bốn phía, giống như thế ngoại đào nguyên!

Nếu như có thể cùng Tiểu Dạ sinh hoạt ở nơi này, cho dù là cả đời, nàng đều nguyện ý!

Trong lòng Thủy Liên Y không nên được đau thương! Cô gái Thủy Liên Y vui tươi, hoạt bát trước kia gặp được Sở Mị Dạ liền biến mất! Nàng bị nam nhân cổ đại này hành hạ càng lúc càng giống nữ nhân cổ đại đa sầu đa cảm!

"Trình đại ca! Có chuyện gì? Cứ nói!" Nàng nhìn Trình Ngự Thiên, từ khi Tiểu Kinh gả cho hắn, Thủy Liên Y liền gọi hắn là đại ca. Ở cổ đại, quan niệm giai cấp rất nặng. Nhưng nàng là người hiện đại, nàng vẫn cảm thấy kêu nam nhân trẻ tuổi lớn hơn mình là đại ca có vẻ thân thiết hơn.

Trình Ngự Thiên đối với xưng hô thế này từng bối rối thật lâu, nhưng thấy Vương gia không có gì dị nghị, hắn cũng vui vẻ nhận.

"Vương Phi! Tiểu Kinh mấy tháng nữa sẽ sinh, để nàng ở lại Uyên thành Ngự Thiên rất không yên tâm! Khẩn cầu Vương Phi giúp Ngự Thiên chiếu cố nàng!"

Thủy Liên Y nhìn bụng Tiểu Kinh, nơi đó có một cục cứng a! Trong lòng của nàng ấm áp, kéo tay Tiểu Kinh.

"Người yên tâm! Ta sẽ chiếu cố nàng, bảo hộ nàng! Sẽ không để cho nàng bị thương tổn!" Thủy Liên Y cam kết.

Trình Ngự Thiên gật đầu, sau khi đem Thủy Liên Y cùng Tiểu Kinh dàn xếp tốt, đi ra khỏi nhà.

"Ngự Thiên!" Tiểu Kinh đuổi theo, ôm lấy Trình Ngự Thiên chuẩn bị lên ngựa rồi đi, khuôn mặt nhò nhán bởi vì mang thai mà trở nên mập mạp lộ ra đau thương.

Lông mày Trình Ngự Thiên nhíu chặt, trong mắt tràn đầy nuối tiếc! Hắn nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Tiểu Kinh!

"Chờ ta!" Hắn buông Tiểu Kinh ra, nhảy lên ngựa, mang theo nuối tiếc, cùng lưu luyến, giục ngựa rồi đi.

"Ngự Thiên . . . .!" Tiểu Kinh nhìn bóng đánh Trình Ngự Thiên, hai hàng nước mắt trào ra.

Thủy Liên Y không biết vì sao mình cũng rơi lệ! Nhìn Tiểu Kinh cùng Trình Ngự Thiên, nàng lại nghĩ tới Sở Mị Dạ!

Tiểu Dạ! Thực xin lỗi! Trong lòng nàng than nhẹ! Nàng không nên giận hắn!

Đi đến phía sau Tiểu Kinh, nhẹ nhàng nắm bả vai nàng.

"Tiểu Kinh! Đừng khóc! Muội khóc, cục cưng sẽ thương tâm theo!"

Tiểu Kinh lau nước mắt, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Tiểu thư! Ngự Thiên bảo ta chờ hắn! Ta cùng cục cưng sẽ hảo hảo chờ hắn trở về!"

"Ừ!" Thủy Liên Y ôm lấy nàng, trong lòng vô cùng đau thương!

Ở nơi thế ngoại đào nguyên, tứ phía đều là núi bao quanh, cây cối xanh um, trăm hoa đua nở, Thủy Liên Y cùng Tiểu Kinh sinh hoạt ở đây hơn một tháng!

Trình Ngự Thiên có đến một lần, mang đến rất nhiều đồ dùng sinh hoạt .

Thủy Liên Y nhìn đôi vợ chồng ân ái kia, trên mặt nở nụ cười, nhưng nội tâm lại bị thương khó chịu! Tiểu Dạ của nàng cũng không có tới thăm nàng.

Trình Ngự Thiên muốn nói cái gì đó, nhưng nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Không biết có phải chính mình đa tâm hay không, Thủy Liên Y cảm giác Trình Ngự Thiên đang che giấu nàng chuyện gì?

Từng ngày từng ngày trôi qua, các nàng đã muốn rời đi Uyên thành hơn hai tháng!

Một ngày sáng sớm, Thủy Liên Y sau khi rời giường thì cảm thấy từng đợt khó chịu, trong dạ dày của nàng bốc lên nước chua, buồn nôn khó chịu, gần không được nôn khan!

Chạy ra khỏi phòng, ở bên ngoài đình viện nôn mửa, ói ra rất nhiều nước chua!

Trên mặt của nàng lộ ra hoang mang cùng khó hiểu, vì sao mình lại có phản ứng như thế? Chẳng lẽ? Nàng sùng sốt.

"Tiểu thư! Người làm sao vậy?" Tiểu Kinh ôm bụng đi đến bên cạnh nàng, vẻ mặt lo lắng.

"Tiểu Kinh! Ta. . . . . Ta hình như có!" Thủy Liên Y đối với phản ứng như thế giống như đã từng quen biết. Trước đây nàng từng có phản ứng như thế.

Nhưng, đó là rất lâu trước kia rồi! Che bụng của mình, làm sao có thể?!

"Tiểu. . . . . Tiểu thư! Người có?" Vẻ mặt Tiểu Kinh kinh hi, "Thật sao? Trời ạ! Vương gia mà biết, nhất định sẽ vui muốn chết!"

Trên mặt Thủy Liên Y nở nụ cười, "Còn chưa xác định mà! Tiểu Kinh! Chờ thêm một đoạn thời gian nữa xem sao!" Tuy là nói thế, nhưng đáy lòng nàng vui sướng đã sớm không lừa được người.

Tiểu Kinh phi thường vui vẻ ôm lấy Thủy Liên Y, "Tiểu thư! Người nên chú ý thân thể a! Chờ Ngự Thiên qua, nói hán đem tin tức tốt này nói cho Vương gia!"

Thủy Liên Y vuốt bụng của mình, cũng không dám xác nhận trong bụng của mình có cục cưng của Tiểu Dạ! Nếu quả thật có cục cưng rồi, chàng sẽ vui vẻ sao?

Trong một tháng kế tiếp, mỗi ngày Thủy Liên Y đều nôn khan, ăn gì cũng đều nôn ra! Tiểu Kinh khi mang thai phản ứng rất nhỏ, người cũng ăn đến mập mạp. Nhưng là Thủy Liên Y lại càng ngày càng gầy yếu đi!

Thể chất thân thể này tựa hồ có chút kém! Thủy Liên Y nhìn cánh tay mảnh khảnh cùng eo nhỏ của mình, liền cau mày.

Nàng đã có thể xác định mình mang thai, bởi vì chẳng những nàng có phản ứng có thai, mà nguyệt sự của nàng cũng không có!

Nhớ tới một đêm trước khi đến nơi này, nàng cùng Sở Mị Dạ điên cuồng triền miên! Cục cưng có lẽ chính lúc đó đi vào trong bụng của nàng!

Suy tính thời gian, cục cưng có lẽ đã được hai tháng rồi! Lần này, nàng tuyệt đối để cục cưng bình an đi tới thế giới này!

Bụng Tiểu Kinh càng lúc càng lớn, Thủy Liên Y bởi vì nôn nghén mà từ từ gầy yếu. Khi Thủy Liên Y mang thai ba tháng, Tiểu Kinh cũng sắp lâm bồn!

"Tiểu Kinh! Muội đừng đi loạn nữa! Bụng lớn như vậy, thoát nhìn thật đáng sợ!" Thủy Liên Y đỡ Tiểu Kinh ngồi ở trên giường!

"Tiểu thư! Người không hiểu! Ta từng nghe người ta nói, phải vận động nhiều một chút, khi sinh con mới có thể thuận lợi! Bằng không sẽ rất khó sinh!"

Thủy Liên Y khó hiểu, "Nhưng bụng muội lớn như vậy, nhìn không thấy mặt đất sẽ ngã a! Trình đại ca biết rõ mấy ngày này muội sẽ sinh, vì sao vẫn chưa đến?"

Tiểu Kinh có chút bận tâm "Tiểu thư! Người nói có phải Uyên thành xảy ra vấn đề gì hay không? Vương gia cùng Ngự Thiên đều chưa có tới, hơn nữa tựa hồ cũng không muốn cho bất luận kẻ nào tới nơi này! Không biết là vì cái gì? Là lo lắng an toàn của chúng ta? Hay là sợ chúng ta biết chuyện gì?" Tiểu Kinh đoán.

Nghe xong lời Tiểu Kinh nói, Thủy Liên Y nhún mày.

Có lẽ là sợ có người tiết lộ hành tung của các nàng, sẽ mang tới nguy hiểm, cho nên không cho bất luận kẻ nào đến hầu hạ các nàng! Hoặc là sợ các nàng biết cái gì, mà không dám để cho người đến! Rốt cuộc Uyên thành xảy ra chuyện gì?

Mang theo nghi hoặc, trong lòng Thủy Liên Y lộn xộn! Nàng muốn đi Uyên thành nhìn xem, bằng không trong lòng nàng luôn có chút bất an!

"A. . . . .!" Tiểu Kinh kinh hô làm cho Thủy Liên Y hoảng sợ.

"Tiểu Kinh! Muội làm sao vậy?"

"Tiểu thư. . . . . Ta đau bụng! Giống như muốn sinh!" Tiểu Kinh kêu đau, đứng cũng không vững.

"Tiểu Kinh!" Thủy Liên Y quá sợ hãi, đỡ Tiểu Kinh. "Nhanh! Trước về giường đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Đứa nhỏ ra đời

Kinh đau bụng, giằng co vài giờ, đau đến cả người đều là mồ hôi lạnh. Thủy Liên Y gấp đến độ sắp loạn. Nàng không biết đỡ đẻ, cũng chưa đỡ đẻ bao giờ! Tất cả ấn tượng có liên quan đến sinh nở nàng mới chỉ nhìn qua ở trên tivi!

Trình Ngự Thiên chết tiệt! Biết rõ rằng mấy ngày nay Tiểu Kinh khẳng định sẽ sinh! Vì sao còn không xuất hiện! Cho dù không tới ít nhất cũng phải tìm vài người biết đỡ đẻ đến! Nhìn Tiểu Kinh đau thành cái dạng này, tâm Thủy Liên Y thật đau, cũng thật lo lắng!

"Tiểu Kinh! Muội nhẫn nại một chút!" Nàng cầm khăn nóng lau mồ hôi lạnh cho Tiểu Kinh!

"Ngự Thiên!" Tiểu Kinh lớn tiếng hô tên Trình Ngự Thiên!

Mất Thủy Liên Y đỏ lên! "Tiểu Kinh! Muội có thể! Trình đại ca nhất định có chuyện không thể thoát thân, bằng không hẳn nhất định đã chạy tới! Tiểu Kinh! Kiên trì a!"

"Tiểu thư! Ta sẽ!" Sắc mặt Tiểu Kinh tái nhợt, trời ạ! Nàng thật sự đau quá.

Thủy Liên Y đun nước ấm, dùng bồn lớn bụng đến trong phòng, trên tivi đều diễn như vậy! Nàng cũng chỉ biết bắt chước mà thôi.

Lại giằng co thêm vài giờ, Thủy Liên Y rốt cục nhìn thấy đầu đứa nhỏ.

"Tiểu Kinh! Cố lên! Ta nhìn thấy đầu cục cưng rồi! Cố lên a!" Thủy Liên Y lớn tiếng hô.

Tiểu Kinh dùng sức, Thủy Liên Y kêu to, trong phòng ngửi truyền đến tiếng khóc của trẻ con.

"A. . . . . Tiểu Kinh! Là con trai! Có tiểu J/J! Ha ha! Tiểu Kinh! Muội thành công! Muội thật cường nha!" Thủy Liên Y cắt bỏ cuống rốn, đem đứa nhỏ lau khô sạch sẽ bao lại.

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh suy yếu thở ra một hơi, toàn thân loĩ lổ .

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa thật mạnh.

"Tiểu Kinh! Tiểu Kinh!" Tiếng nam nhân lo lắng truyền đến.

"Là Ngự Thiên!" Tiểu Kinh giật giật thân mình, thân thể mềm yếu không thể động đậy, không có một tia khí lực!

"Muội đừng động, ngoan ngoãn nằm!" Thủy Liên Y đem chăn đắp kín cho Tiểu Kinh, chạy ra mở cửa.

Mở cửa phòng, nhìn bộ dạng phong trần của Trình Ngự Thiên đứng ở ngoài cửa, trên quần áo đều là tro bụi, mặt xám mày tro!

"Trình đại ca! Tiểu Kinh sinh!" Thủy Liên Y mở cửa liền báo tin vui cho hắn.

Trên mặt Trình Ngự Thiên có vô hạn kinh hi, xông ào vào phòng ngủ.

"Trình đại ca! Ngươi đừng kích động, đừng đem vợ của ngươi cùng con trai hù dọa!" Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra ý cười, lúc nhìn đến người dẫn ngựa đằng sau, môi liền thu lại nụ cười.

Nam nhân thân mặc cẩm bào màu đen, trên khuôn mặt lạnh lùng đầy tro bụi, trên cằm đều là râu. Hắn gầy yếu rất nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt rất nhiều.

Trong lòng nàng có tức giận, có khổ sở. Nghĩ muốn quay đầu rồi đi không thèm nhìn hắn, nghĩ cùng hắn đối nháo một phen! Lại nói, ai yêu đương không nháo vài lần chia tay!

Nhưng . . . . . Lúc này trong bụng nàng có cốt nhục của hắn, trong lòng nàng có sự hiện hữu của hắn! Tuy rằng giận hắn đem mình dứt bỏ, tuy rằng giận hắn đối với mình không quan tâm. Nhưng, nàng cũng luyến tiếc trách cứ hắn.

"Tiểu Y!" Tiếng nói của Sở Mị Dạ có chút khàn khàn, nhìn thấy Thủy Liên Y vành mắt đỏ lên.

Người nam nhân này yêu nàng như vậy! Nếu không thương nàng, cũng sẽ không để nàng rời đi. Nếu không thương nàng, cũng sẽ không sợ nàng bị thương tổn!

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y hai mắt đỏ hồng, tay đánh về phía hắn.

Nàng lại gầy đi! Sờ Mị Dạ trong nháy mắt ôm nàng, cảm nhận được nữ nhân trong ngực kiều nhỏ gầy yếu như thế nào.

"Thực xin lỗi!"

Nghe hắn nói ra ba chữ kia, xoang mũi Thủy Liên Y ê ẩm! Hắn căn bản không có làm sai cái gì!

"Tiểu Dạ! Ta rất nhớ chàng!" Ôm lấy cổ của hắn, kéo đầu hắn xuống, hung hăng hôn lên môi của hắn.

Ừm! Sờ Mị Dạ hừ nhẹ một tiếng, ôm lưng của nàng, dùng sức đem nàng ôm vào trong ngực.

Đầu lưỡi hồng nhợt của nàng cạy mở môi mỏng của hắn, trượt vào trong miệng hắn, liếm qua đầu lưỡi hắn, lại lập tức lẩn tránh.

Nàng một lần lại một lần quyến rũ hắn, đùa hắn.

"Tiểu Y!" Trán Sờ Mị Dạ chảy mồ hôi, "Đừng quyến rũ ta!" Sự nhẫn nại của hắn cũng có giới hạn, nàng còn như vậy, hắn nhất định sẽ không chế không được chính mình!

"Tiểu Dạ! Ta. . . . .!" Thủy Liên Y đột nhiên đỏ mặt, che bụng của mình, "Ta. . . . .!"

"Ừ?" Sờ Mị Dạ nghi hoặc nhìn nàng.

"Vương gia! Đến xem con ta!" Trình Ngự Thiên cao hứng phấn chấn ở trong phòng tiếp đón.

Thủy Liên Y buông tay đang đặt ở trên lưng Sờ Mị Dạ, chuyển thành nắm chặt tay hắn đi vào phòng ngủ.

Tiểu Kinh nghi ngại ở bên trong phòng, đã ngủ rồi! Trình Ngự Thiên ôm đứa nhỏ mới sinh ra, cho Sờ Mị Dạ xem.

Ngón tay thon dài của Sờ Mị Dạ lướt qua hai má của đứa nhỏ, trên mặt lộ ra hâm mộ, không khỏi chúc phúc.

"Ngự Thiên! Chúc mừng! Cục cưng rất đẹp!"

"Cám ơn Vương gia!" Trình Ngự Thiên ôm con của mình, tuy rằng động tác có chút ngốc, nhưng lại biểu lộ tình thương tràn trề của người cha.

Nhìn Sờ Mị Dạ, trong lòng Thủy Liên Y tràn đầy vui sướng.

Nếu như hắn biết mình cũng sắp được làm phụ thân, sẽ có dạng biểu tình gì!

"Ngự Thiên! Ngươi liền ở lại chỗ này đi!" Sờ Mị Dạ nhìn về phía Trình Ngự Thiên, "Con của ngươi vừa mới sinh ra, nơi này không có người chiếu cố cũng không được!"

"Vương gia!" Trên mặt Trình Ngự Thiên lộ vẻ khó xử, "Ngự Thiên. . . . . Thật sự có thể lưu lại?"

"Ừ! Chuyện Uyên thành không cần ngươi quan tâm! Lưu lại hảo hảo chiếu cố thể tử cùng con của ngươi! Giúp ta chiếu cố Tiểu Y!"

Sắc mặt Thủy Liên Y lập tức thay đổi, hắn có ý gì? Hắn còn muốn rời đi? Còn muốn quay về Uyên thành?

"Tiểu Dạ! Chàng. . . . . Phải rời khỏi?"

Sờ Mị Dạ gật gù đầu, "Đột Quyết xâm chiếm, quân đội của Sờ Thánh Hạo cùng binh tướng Mặc thành nội ứng ngoại hợp, Uyên thành rất nguy hiểm! Hiện tại dân chúng trong thành đều ra khỏi thành chạy nạn rồi! Binh tướng Uyên thành cùng binh tướng Triệu thành của Húc Vương đều rút ra khỏi Uyên thành! Nơi đó hiện tại đã thành thành trì của Sờ Thánh Hạo cùng người của Đột Quyết chiếm cứ!"

Trời ạ! Mấy tháng này thế nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy? Thủy Liên Y nắm chặt tay.

"Sờ Thánh Hạo tại sao muốn cùng người Đột Quyết công chiếm quốc gia của mình? Vì sao? Về tình về lý cũng không hợp!" Thủy Liên Y không hiểu, thân là vua của một nước, tại sao muốn cùng ngoại tộc công phá quốc gia của mình!

"Ta cũng không rõ Rốt cuộc là vì sao?" Sờ Mị Dạ nắm tay "Ta muốn đi hội hợp cùng binh tướng! Mặc kệ mục đích của Sờ Thánh Hạo là gì, ta tuyệt đối không thể để cho người Đột Quyết phá tan Uyên thành, gây bất lợi cho Sờ Mặc quốc!"

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y bắt lấy tay Sờ Mị Dạ, muốn nói cho hắn biết mình đã có cục cưng của hắn! Nhưng. . . . . Nàng không thể nói. Bây giờ đang là thời điểm nguy cấp, nếu nói cho hắn, hắn sẽ phân tâm! Hắn nhất định sẽ càng thêm vướng bận với nàng!

"Tiểu Y! Ở chỗ này chờ ta! Chờ ta tìm được Sờ Thánh Hạo, ta muốn tự mình hỏi hắn. Vì sao phải sát hại mẫu hậu? Vì sao phải sát hại đệ đệ của mình, vì sao phải cùng Đột Quyết liên hợp công chiếm Uyên thành!"

"Tiểu Dạ! Chàng. . . . . Phải bảo trọng! Ta chờ chàng. . . . .!" Nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt lấy hắn. Ngửi hơi thở trên người hắn, nàng sợ lần

này từ biệt sẽ thật lâu thật lâu!

"Ừ!" Sở Mị Dạ khẽ hôn cái trán của nàng, xoay người rời đi.

Nghe tiếng vó ngựa bên ngoài dần dần càng ngày càng xa, tâm Thủy Liên Y, chậm rãi chìm vào đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Thật sự sắp sinh

Ba tháng sau! Cục cưng của Tiểu Kinh đã muốn được trăm ngày! Trình Ngự Thiên đặt tên cho cục cưng là Trình Thiên Tuyệt!

Thủy Liên Y mang thai sáu tháng, người càng ngày càng gầy, bụng lại càng lúc càng lớn! Cục cưng này tựa hồ phi thường bướng bỉnh, thích nhích tới nhích lui!

Không biết là con trai hay là nữ nhi! Nếu là con trai thì cũng là tiểu tử bướng bỉnh, nếu là nữ nhi phỏng chừng cũng là nha đầu mạnh mẽ!

Trình Ngự Thiên muốn đem tin tức Thủy Liên Y mang thai nói cho Sở Mị Dạ, nhưng Thủy Liên Y không cho! Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, Sở Mị Dạ nhất định có rất nhiều chuyện trọng yếu phải làm! Nàng sẽ không để cho hắn phân tâm! Nàng đã nói qua phải chờ đợi hắn, nàng sẽ cùng cục cưng cùng nhau chờ hắn, chờ đến lúc hắn tìm nàng!

Đông đi xuân tới, trong sơn cốc dạt dào màu xanh, trăm hoa đua nở! Trình Thiên Tuyệt đã sáu tháng, bụng Thủy Liên Y càng lúc càng lớn, còn một tháng nữa là lâm bồn!

Không có một tia tin tức nào của Sở Mị Dạ, sơn cốc này dường như được phong bế, không ai tiến vào từ bên ngoài, Thủy Liên Y không thể nào biết được tin tức bên ngoài!

Trình Ngự Thiên từng rời đi, sau đó lại trở về sơn cốc. Thủy Liên Y từ trên khuôn mặt ngưng trọng kia nhìn thấu chút manh mối, Tiểu Dạ nhất định đã xảy ra chuyện!

Nhưng dù nàng truy vấn như thế nào, Trình Ngự Thiên cũng không mở miệng. Chỉ khẩn cầu nàng không cần lại hỏi tới, muốn nàng chăm sóc thân thể thật tốt!

Thủy Liên Y nâng cao cái bụng mang thai, hành động càng ngày càng bất lợi!

Nàng muốn vụng trộm rời đi sơn cốc, đi Uyên thành nhìn xem!

Vì sao trong lòng luôn bất an không yên, thật giống như có chuyện lớn gì muốn phát sinh!

Tâm tình phiền chán chờ ở trong phòng, Thủy Liên Y ôm bụng chuẩn bị ra ngoài đi dạo!

"Tiểu thư! Người đi đâu vậy?" Tiểu Kinh ôm Trình Thiên Tuyệt dỗ nó ngủ.

"Tiểu Kinh! Ta ra ngoài đi dạo, hít thở không khí! Đi đến rừng cây phía trước!" Thủy Liên Y đỡ eo mình, nàng cảm thấy thất lưng thực mỏi.

"Tiểu thư! Hai ngày tới người sinh rồi! Ngự Thiên đi đón bà đỡ lập tức quay lại! Người đừng đi loạn!" Tiểu Kinh nhìn bụng Thủy Liên Y phi thường không yên tâm.

"Người đỡ Thiên Tuyệt ngủ, ta đi vòng vòng một chút. Không phải người đã nói, trước khi sinh phải đi nhiều, sau khi sinh sẽ dễ dàng một chút! Lần trước người đi bộ nhiều mà vẫn còn sinh lâu như vậy, ta vẫn yên lặng không động, không biết có thể sinh không ra luôn hay không!"

"Tiểu thư! Người đừng đi xa nha!" Trình Thiên Tuyệt đang ngủ trong lòng Tiểu Kinh, Tiểu Kinh đưa nó vào phòng.

Thủy Liên Y nở nụ cười, đỡ thất lưng đi từ từ vào trong rừng cây cách đó không xa.

Vuốt bụng của mình, trên mặt Thủy Liên Y tràn đầy tình thương của mẹ.

"Cục cưng! Ba con còn không biết con tồn tại đâu! Con là con trai hay là nữ nhi nha? Sinh ra rồi không biết nên gọi con là gì mới tốt?"

Nàng một mình một người đi bộ ở trong rừng cây, vừa đi vừa vuốt bụng không ngừng lăm bằm lăm bằm.

"Cục cưng! Nếu con là con trai thì để ba dạy võ công cho con! Cục cưng vừa đẹp trai vừa có võ công nhất định người người yêu thích! Nếu con là nữ

nhì, mẹ sẽ dạy con Taekwondo! Nữ nhi phải có võ công mới không bị người khác khi dễ! Kỳ thật ở cổ đại này, người biết võ công rất nhiều!"

"Nếu võ công cao cường, sau này làm mình chủ võ lâm, cũng không tồi!" Thủy Liên Y ảo tưởng các loại tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp cùng phim truyền hình! Ao tưởng bộ đáng nhất thống võ lâm của con trai cùng nữ nhi mình!

Một người đi dạo ở trong rừng cây! Trên mặt lúc vui sướng lúc lại đau thương.

"Cục cưng! Con nói Tiểu Dạ có phải gặp nguy hiểm gì hay không? Vì sao trong tâm ta luôn bồn chồn không yên! Hẳn bảo ta chờ hẳn! Ta cũng luôn luôn chờ hẳn! Vì sao biểu tình của Trình đại ca làm cho ta cảm thấy Tiểu Dạ có bí mật giấu diếm ta? Chẳng lẽ phụ nữ có thai thì trở nên đa nghi sao?"

Không ngừng thở dài lại thở dài.

"Cục cưng! Kỳ thật trong tâm ta luôn thấy không yên a! Ta muốn đi tìm hẳn, nhưng là con sắp tới thể giới này. Mẹ không thể để con gặp chuyện không may! Lại nói, đã qua ngày sinh dự tính một ngày! Con tính bao giờ đi ra a?"

Bụng tựa hồ có chút co rúm, Thủy Liên Y che cái bụng đau nhức.

"Cục cưng! Mẹ có chút mỏi xương sống thất lưng! Chúng ta trở về nằm! Tiểu Kinh a di có lẽ đã chuẩn bị cơm xong rồi!" Hai tay Thủy Liên Y ôm eo, chuẩn bị trở về phòng ờ.

"A!" Đột nhiên một trận đau đón truyền đến, nàng cảm thấy bụng dưới có chút quặn đau.

Thủy Liên Y đau đến rên rỉ một tiếng.

"Cục cưng! Con không phải hiện tại muốn đi ra chứ?" Nàng nhú mầy, nhìn phòng ờ còn cách rất xa, cho dù la lên, Tiểu Kinh cũng không nghe thấy!

"Cục cưng! Con đừng trêu mẹ được không? Hiện tại cách nhà rất xa! La rách cổ họng cũng không có ai tới giúp mẹ con ta! Chờ ta về nhà con trở ra được không? Nha. . . . .!" Thủy Liên Y rên rỉ, bụng nàng đau quá a! Nàng dựa lưng vào cây khô, đứng không vững.

"Cục cưng! Mẹ đau quá a! Không phải nói đi bộ nhiều sẽ giảm bớt đau đón sao! Vì sao còn đau như vậy?" Nàng cảm thấy một dòng nhiệt lưu từ phía dưới chảy ra, đồng thời bụng dưới càng ngày càng đau.

"A. . . .Xong đời! Ta muốn sinh! Ai tới cứu ta!" Thủy Liên Y đau đến chậm rãi ngồi sụp trên mặt đất, đau đến mồ hôi lạnh đều chảy ra.

Nhớ lại quá trình sinh sản của Tiểu Kinh, nàng biết hiện tại nước ối đã muốn vỡ, phải lập tức sinh! Nhưng ở đây là ngoài rừng a! Một mình nàng sinh như thế nào?

"Tiểu Kinh! Tiểu Kinh!" Nàng rên rỉ, hô gọi Tiểu Kinh, nhưng bởi vì đau đón, thanh âm nghẹn ở yết hầu, kêu không được.

"Đau quá!" Nàng ngồi đều ngồi không yên, nhẹ nhàng ngã trên mặt đất. Bụng càng ngày càng đau! Nàng hiện tại hi vọng Tiểu Kinh cùng Trình Ngự Thiên phát hiện nàng lâu như vậy không trở về, đi tìm nàng.

"Cục cưng! Mẹ đau muốn chết! Ai cứu ta a! Ta đau quá! Con ra nhẹ một chút, mẹ thật sự đau quá!" Ôm bụng, nàng không ngừng hít vào, lại hít vào, nhưng không thể giảm bớt đau đón như bị xé nứt.

Bên tai tựa hồ truyền đến tiếng bước chân đạp trên mặt cỏ kêu xoàn xoạt, Thủy Liên Y đau đến hai mắt mờ hồ, nhắm mắt lại sẽ không muốn mở.

"Tiểu Kinh! Trình đại ca! Cứu ta!" Nàng rên rỉ thì thào. "Tiểu Dạ! Ta đau quá a!"

Nghe được thanh âm vạt áo ma sát, cảm thấy một bóng đen xuất hiện ở phía trên mình. Thủy Liên Y hí hai mắt, "Người là ai? Cứu ta! . . . . . Ta đau quá. . . . .!"

Nàng rên rỉ đồng thời có một bàn tay ôn nhu khẽ vuốt trán nàng, dùng ngón tay lau mồ hôi chảy ra!

Là một nam nhân, trên ngón tay của hắn có vết chai, hẳn là người biết võ công. Vết chai kia hẳn là dùng binh khí mà sinh ra!

"A. . . . ." Thủy Liên Y kinh hô, một đôi tay cường kiện hữu lực đã muốn ôm lấy nàng.

Hắn là ai vậy a? Không phải Tiểu Dạ! Tiểu Dạ không có khả năng xuất hiện ở nơi này! Huống hồ mùi trên người cùng cảm giác cũng không giống nhau.

Càng không có khả năng là Trình Ngự Thiên! Trình Ngự Thiên sẽ không vô lễ ôm nàng như thế.

Trên người của người này có hương được thảo nồng đậm. . . . . A! Thủy Liên Y hít sâu một hơi, nàng biết là hắn là ai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Cục cưng ra đời

Mùi thuốc thân nhiên bay vào trong mũi Thủy Liên Y.

"Ngao Cẩn Phong?" Nàng rên rỉ, bụng co giật làm cho nàng đau đến tê tâm liệt phế!

"Là ta!" Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi giống như dòng sông nhỏ yên tĩnh, giống buổi trưa không có gió! Làm cho tâm tình phiền chán của con người lập tức trở nên an bình!

"Đau quá!" Lại nhớ tới giấc mơ ngày hôm qua! Nam nhân nàng kêu trong mộng là Phong ca ca! Ngao Cẩn Phong này tựa hồ đáng giá là người ý lại, lúc này nàng không có biện pháp nào khác. Nàng sắp đau đến chết, cục cưng của nàng làm thế nào mới có thể thuận lợi chào đời?

"Muốn đi cùng ta sao?" Ngao Cẩn Phong không nhanh không chậm mở miệng. Tuy rằng giọng điệu của hắn rất nhẹ, nhưng Thủy Liên Y có thể cảm nhận được hắn tựa hồ đang uy hiếp nàng. Nếu nàng nói không, hắn nhất định sẽ đem nàng bỏ xuống.

"Cứu ta cùng bảo bảo!" Thủy Liên Y cắn môi, nàng đã mất đi một đứa con rồi, đứa con này nàng nhất định phải bình an sinh hạ. Ngao Cẩn Phong là thân y, đỡ đỡ đối với hắn mà nói hắn là chuyện nhỏ.

"Nếu muội cam tâm tình nguyện đi cùng ta, liền ăn viên thuốc này!"

Thủy Liên Y cảm thấy môi chạm vào một viên thuốc, mùi thơm ngát tản ra nồng đậm.

"Đây là cái gì. . . .?"

"Thuốc Thương Tâm Quên Lãng!" Trong thanh âm của Ngao Cẩn Phong trong suốt không có một tia tạp chất, tựa như con người hắn! Không có bất kỳ hi vọng ái ố, lại dường như không có thực giữa chốn phàm trần.

"Cái gì?" Nàng đau đến sắp chết rồi! Hắn còn cho nàng ăn cái gì?

"Sau khi ăn, gặp được chuyện thương tâm, sẽ quên đi người mình yêu nhất!" Giọng điệu của Ngao Cẩn Phong vẫn nhẹ như vậy, giống như mọi chuyện đối với hắn không có một chút quan hệ. Nhưng vào tai Thủy Liên Y lại giống như sấm sét giữa trời quang!

"Không. . . .!" Nàng lắc đầu, cái gì là gặp chuyện thương tâm, sẽ quên đi người yêu nhất? Người nàng yêu nhất là Tiểu Dạ! Nàng không cần quên hắn, không cần!

"Đứa nhỏ nếu đẻ lâu sẽ rất nguy hiểm!" Ngao Cẩn Phong vẫn đạm phong khinh đáp, giống như không phải chuyện của hắn!"

Môi Thủy Liên Y bị hàm răng của mình cắn ra máu, nàng không biết Ngao Cẩn Phong tại sao lại muốn uy hiếp nàng như vậy, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác! Vì để cục cưng mình an toàn sinh ra, nàng chỉ có thể thỏa hiệp.

Chậm rãi há miệng ra, nàng. . . . Phải ăn không phải sao? Nếu nàng muốn cho đứa nhỏ bình an sinh ra! Ngao Cẩn Phong, hắn rút cuộc có ý đồ gì? Chỉ là, lúc này căn bản không có thời gian cho nàng tự hỏi.

Ngao Cẩn Phong đem viên thuốc để vào trong miệng của nàng, viên thuốc vừa vào miệng liền tan ra, ngoài ý muốn không có hương vị đắng chát, vị ngọt theo nước bọt của Thủy Liên Y chảy vào cổ họng của nàng.

"Đau. . . .!" Thủy Liên Y kêu đau, bụng co giật!

"Đi cùng ta! Đứa nhỏ sẽ không có việc gì!"

Thủy Liên Y chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, một trận đau đớn kịch liệt qua đi, nàng dần dần lâm vào hôn mê.

Nhưng hôn mê cũng không có kéo dài, một trận đau đớn lớn hơn nửa thối quết mà đến. Thủy Liên Y cảm giác mình dường như nằm trên một mặt giường lớn, bên dưới thực mềm!

Bên tai truyền đến tiếng nữ nhân líu ríu, còn có giọng nam trong suốt. Nam nhân là Ngao Cẩn Phong, vậy nữ nhân kia là ai a!

"Phu nhân! Dừng sức a! Cố gắng một chút nữa, đứa nhỏ sắp ra rồi!"

Là bà đỡ? Thế nhưng lại gọi nàng là phu nhân? Tay Thủy Liên Y nắm chặt chần ở dưới thân! Nguyên lai trên TV diễn cảnh sinh con cũng không phải hư cấu! Thật sự đau quá a!

"Thế nào?" Ngao Cẩn Phong vẫn thanh âm ấy, hỏi bà mụ.

Thủy Liên Y nghe được thanh âm không có bốn bề sóng dậy trong lòng oán hận! Vì sao hấn lại đậm mực như thế.

"Công tử! Thoạt nhìn có chút khó khăn! Thể chất phu nhân rất đặc thù, đứa nhỏ ra không được!" Bà đỡ nom nớp lo sợ.

Thủy Liên Y thật sự cảm giác mình đau đến sắp chết! Trong lòng căm tức, cái gì gọi là thể chất đặc thù a! Vì sao đứa nhỏ không ra được!

"A. . . . . Ngao Cẩn Phong! Đau quá a! Chết tiệt! Mau cứu cục cưng của ta!" Nam nhân đáng chết này! Thái độ không nhanh không chậm làm cho người người tức giận! Hấn không phải thần y sao! Hấn không phải y thuật cao siêu sao! Tại sao muốn làm cho nàng chịu thống khổ như thế!

"Người ở lại đây hỗ trợ!" Ngao Cẩn Phong nhẹ giọng làm cho bà đỡ đứng ở một bên trợ thủ, đi vào bên giường Thủy Liên Y.

"Công tử. . . . . Đây không tốt lắm!" Bà đỡ nhìn Ngao Cẩn Phong đi vào bên cạnh Thủy Liên Y, có chút chần chờ! Nam nhân cổ đại bình thường không thể ở lại phòng sinh, huống chi còn nhìn vợ mình sinh con!

Ngao Cẩn Phong không để ý đến bà đỡ, đem chân của Thủy Liên Y xoắn lên.

. . . . . Thủy Liên Y rốt cuộc biết vì sao Ngao Cẩn Phong luôn luôn bàng quan không ra tay . Bởi vì, nàng quên mất sinh con thì không mặc quần! Nơi đó của mình bị hấn thấy được. . . . .

"A. . . . .!" Đau quá! Lúc này nàng không thềm đếm xỉa tới loại vấn đề tư mật nữa, nàng sắp đau chết! "Ngao Cẩn Phong! Nhanh chút giúp ta!" Nàng dùng sức bắt lấy cổ tay Ngao Cẩn Phong, móng tay đâm vào da thịt hấn.

"Gọi ta Phong ca ca!" Ngao Cẩn Phong vươn tay ra lau nước mắt cho nàng.

Con mụ nó! Nam nhân chết tiệt, lúc này còn muốn áp chế nàng.

"Phong ca. . . . . Ca!" Thủy Liên Y thỏa hiệp!

Bên tai tựa hồ truyền đến tiếng cười khê, trên gương mặt bình thản của Ngao Cẩn Phong rốt cục lộ ra ý cười.

Thủy Liên Y không thềm nhìn khuôn mặt vui vẻ của Ngao Cẩn Phong, nàng thật tức chết, nam nhân đậm mực này trong lúc nguy cấp còn uy hiếp mình!

Sinh con thật là quá dài dòng! Mặc dù lúc Tiểu Kinh sinh con nàng cũng có mặt, đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng đến chính mình sinh, vẫn là chịu không nổi a!

Nếu có thể mổ bụng cho nàng thì tốt rồi! Đánh thuốc gây tê trực tiếp mổ bụng lấy ra đứa nhỏ, nàng liền được giải thoát rồi! Lúc này nếu có thể ngủ một giấc thật là tốt biết bao! Nếu ngủ có thể sinh hạ đứa nhỏ thì thật tốt!

Thủy Liên Y miên man suy nghĩ, phía dưới còn đau đến mức làm cho nàng muốn sống muốn chết, cảm giác thân thể bị xé nứt càng ngày càng rõ ràng, nàng sắp đau đến đứt khí rồi!

A. . . . . Nàng thét chói tai! Trời ạ! Con đau này sắp đem nàng xé rách!

"Tiểu Y! Đứa nhỏ đi ra! Cố gắng lên!" Thanh âm Ngao Cẩn Phong rốt cục không còn bình tĩnh nữa, tựa hồ hơi run run.

Nghe được đứa nhỏ đi ra, Thủy Liên Y đột nhiên có năng lượng tràn vào, toàn thân đều dùng sức, đem khí lực từ lúc bú sữa đều dùng hết! Lâu như trải qua một thế kỷ!

Theo tiếng trẻ con khóc kinh thiên động địa, Thủy Liên Y cảm giác mình được giải thoát rồi! Một môi dày đặc thêm cảm giác hư nhược vô lực, làm cho nàng hoàn toàn ngất đi!

Như đã trải qua giấc ngủ thật lâu! Khi Thủy Liên Y tỉnh dậy, trên người đã được thay một bộ quần áo mới tinh, thân mình tựa hồ cũng được người chà lau qua!

Giật giật thân mình, nàng cảm thấy trừ bỏ mọi mệt, bụng còn có chút run rẩy! Từ trên giường ngồi dậy, không biết mình ngủ bao lâu, bụng thật đói! Thân thể thật vô lực!

Đánh giá qua căn phòng, tuy đơn giản nhưng cũng thực sạch sẽ! Bài trí bên trong không nhiều lắm, làm cho người ta có cảm giác chủ nhân căn nhà này là người rất đơn giản.

Ngao Cẩn Phong! Hấn đem con nàng đi đâu rồi? Thủy Liên Y nhũn mảy, cố hết sức đem chân thả tới bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Huyền huyền

Cửa phòng mở ra, Ngao Cẩn Phong một thân áo trắng đi đến, trong ngực của hắn ôm đứa nhỏ!

"Đưa con cho ta!" Thủy Liên Y đứng lên, một trận chóng mặt kéo đến.

Thân hình Ngao Cẩn Phong phiêu dật, rất nhanh đi tới trước mặt nàng đem nàng ôm lấy.

"Tiểu Y! Hảo hảo nghỉ ngơi!" Trong âm thanh của hắn có quan tâm, nhưng biểu tình vẫn không có một tia dao động!

"Con ta~!" Ánh mắt Thủy Liên Y nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng Ngao Cẩn Phong.

Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng đem con đưa cho Thủy Liên Y.

"Tiểu Y! Là nữ nhi! Bộ dáng rất giống muội hồi nhỏ!"

Tiếp nhận cục cưng của mình, trên mặt Thủy Liên Y lộ ra vui sướng!

Nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, Thủy Liên Y cúi đầu hôn lên trán đứa bé một cái.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Liên Y lộ ra từ ái, đôi mắt Ngao Cẩn Phong tối sầm xuống.

"Cám ơn!" Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn Ngao Cẩn Phong, "May mắn có người!"

May mắn có người! Ngao Cẩn Phong vì những lời này của nàng mà cảm thấy sung sướng!

Tiểu bảo bảo phần nộn! Mắt vừa to vừa sáng! Vừa mới sinh ra một ngày cũng đã nhìn ra được dung nhan tuyệt sắc sau này, Thủy Liên Y nhẹ nhàng đỡ bé! Cục cưng thực nghe lời, chậm rãi liền ngủ!

"Sao lại không ngủ?" Thủy Liên Y nhìn Ngao Cẩn Phong vẫn đứng ở trước mặt nàng, hắn cao lớn làm cho nàng có chút áp lực! Vốn tưởng bộ dạng hắn ngọc thụ lâm phong, thân mình cũng có thể gọi là gầy yếu! Nhưng thân hình của hắn cường kiện hơn nàng dự đoán.

Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, một đôi mắt thâm thúy nhìn không đến đáy cứ nhìn nàng chăm chăm!

"Người. . . . . Sao lại nhìn ta như vậy?" Thủy Liên Y che mặt mình, khuôn mặt hắn quá mức bình tĩnh, không thấy gợn sóng, vẻ mặt bình thản hờ hững, làm cho nàng cảm thấy trong lòng bất an không yên.

Đáy mắt trong suốt bình tĩnh của Ngao Cẩn Phong hiện lên một chút ý cười, làm cho Thủy Liên Y hoảng hốt!

"Đây là. . . . . Chỗ nào!" Giọng điệu của nàng có chút lắp bắp! Nơi này chắc chắn không phải ở sơn cốc! Nàng mất tích, Tiểu Kinh cùng Trình Ngự Thiên sẽ sốt ruột? Tiểu Dạ bảo nàng chờ hắn, nàng phải trở về.

"Nơi này là địa phương khác! Cách sơn cốc kia rất xa! Muội đã đáp ứng đi cùng ta!" Ngao Cẩn Phong chăm chú nhìn mặt nàng.

"Ta. . . . . muốn trở về! Bọn họ tìm không thấy ta sẽ sốt ruột!"

"Muội quên chính mình đã đáp ứng ta cái gì rồi sao? Muội là tự nguyện cùng ta rời đi!"

Thủy Liên Y cắn môi, "Nhưng là. . . . .!"

"Đứa bé còn chưa có tên! Đặt tên cho nó đi!" Ngao Cẩn Phong đem lời nói nàng chuyển hướng.

Tên? Thủy Liên Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng trên giường, mỹ lệ như thế, tuyệt sắc như thế, sau khi lớn lên sẽ là giai nhân tuyệt mỹ hồng nhan họa thủy!

Nàng tình nguyện cục cưng của mình bộ dạng bình thường một chút, như vậy sẽ hạnh phúc hơn nhiều! Nếu như không có tuyệt mỹ như vậy, sẽ trải qua một cuộc sống bình thường, sẽ không bị cuốn vào những tình huống nguy nan không rõ, càng sẽ không bởi vì sắc đẹp của mình mà mang đến nguy hiểm cho người bên cạnh!

"Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong thấy nàng ngần ngừ, nhẹ nhàng gọi nàng.

Thủy Liên Y sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, "Kêu là Huyền Huyền đi! Hi vọng tất cả tai nạn cùng bất hạnh, thống khổ cùng sầu bi trong cuộc đời nàng đều là một hồi ảo giác! Nữ nhi của ta phải có cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ! Không cho bất luận kẻ nào khi dễ, hi vọng nàng về sau sẽ tìm được một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu nàng, che chở nàng, để nàng cả đời không phải chịu bất cứ tổn thương nào, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ!"

"Con về sau liền kêu Sở Huyền Huyền! Cục cưng! Con nhất định phải hạnh phúc a!" Thủy Liên Y cúi đầu hôn trán của nữ nhi, trong mắt hiện lên ánh nước cùng ý cười hạnh phúc!

Nhìn biểu tình của Thủy Liên Y, Ngao Cẩn Phong có chút ngây người. Tiểu Y như vậy không phải là Tiểu Y mà hắn từng biết! Tiểu Y này kiên nghị, lạc quan, nhìn như nhu nhược nhưng lại phi thường kiên cường!

"Tiểu Y! Muội thay đổi rồi!" Trong giọng nói của hắn có cả không dám tin. Chỉ vài năm không gặp, vì sao Tiểu Y nhu nhược, Tiểu Y đa sầu đa cảm, Tiểu Y nhẫn nhục chịu đựng lại thay đổi?

Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Cẩn Phong!

"Người có thể kể cho ta nghe chuyện trước kia của chúng ta sao? Ta đã quên hết! Ta từng ở trong mộng nhìn thấy một nam nhân giống người như đúc, ta gọi hắn là Phong ca ca! Người. . . . Là nam nhân trong mộng của ta sao?"

Nàng không biết tại sao mình lại có trí nhớ của Thủy Liên Y kia! Nàng cũng không biết vì sao cảm giác của nàng đối với Ngao Cẩn Phong lại khác những người kia. Nếu nàng đoán không nhầm, Ngao Cẩn Phong chính là nam nhân mà Thủy Liên Y kia yêu! Chính là hắn! Thủy Liên Y kia vì hắn mà trong đêm tân hôn làm Sở Mị Dạ bị thương!

Mây kiếm của Ngao Cẩn Phong hơi hơi nhún lại, đáy mắt bình tĩnh có một tia đau đớn!

Tay hắn nhẹ nhàng đặt ở trên vai Thủy Liên Y, cảm nhận được run run cùng kháng cự của nàng, cơ bắp trên mặt hắn run rẩy một chút!

Thủy Liên Y từ trên mặt nam nhân qua mức bình tĩnh, như ảo như thực không giống nhân loại này thấy được đau thương.

"Tiểu Y. . . . Muội đều đã quên? Muội không nhớ rõ ta phải không?" Môi Ngao Cẩn Phong giật giật.

Thủy Liên Y lắc đầu, không đành lòng đã kích hắn!

"Thực xin lỗi! Nếu ta nói ta không phải Thủy Liên Y mà người nhận thức! Người có tin hay không?" Thủy Liên Y chăm chú nhìn vào mắt của hắn!

Ngao Cẩn Phong ngồi đối diện với nàng! Phát hiện trong mắt nàng có kiên trì, có kiên định! Ánh mắt như thế quả thật không phải Tiểu Y muội muội mà hắn biết! Tiểu Y muội muội rất thích khóc, thích đuổi theo hắn gọi hắn là Phong ca ca!

"Người rốt cuộc là ai?" Hắn hoài nghi! Thế gian này làm sao có thể tồn tại hai người giống nhau như đúc như vậy! Tiểu Y không có song bào thai, hai người bất đồng vì cái gì sẽ lớn lên giống nhau đâu!

Xem ra, hắn thật sự tin tưởng nàng không phải Thủy Liên Y mà hắn nhận thức! Nam nhân này thoát nhìn cũng không phải ngu ngốc! Nếu nói cho hắn biết mình từ hiện đại xuyên qua mà đến, không biết hắn có thể tin tưởng hay không?

"Ta. . . . Không phải người của triều đại này!" Thủy Liên Y chậm rãi nói ra lai lịch của bản thân, nhìn thấy trên mặt Ngao Cẩn Phong có chút mê man khó hiểu, sau lại dần dần có chút kinh ngạc!

"Xuyên qua?" Ngao Cẩn Phong nhíu mày! Trên khuôn mặt thanh nhã có khó hiểu!

Thủy Liên Y phát hiện Ngao Cẩn Phong sau khi biết được nàng xuyên qua, cũng không có kinh ngạc như nàng dự đoán! Nam nhân này quả thật là người đậm mực, là hắn không tin? Hay là bản tính của hắn chính là như vậy?

"Ta vốn là tắm rửa ở trong bồn tắm!" Hồi tưởng thời khắc mình rời đi thân thể của chính mình, nhìn thân thể của mình ở trong bệnh viện! "Hình như là bị trúng khí ga!" Nhớ đến hình ảnh mẹ nàng bị thương, tiểu tụy trong bệnh viện, Thủy Liên Y cũng thương tâm.

"Trúng độc khí ga?" Trên khuôn mặt đậm mực của Ngao Cẩn Phong có một tia rung động.

"Khi đi tới thời đại này, ta cho là mình tắm rửa sau đó nằm mơ thôi! Lại không nghĩ tới, từ Tiểu Kinh mới biết được, nơi này là một thời đại khác! Chuyện xuyên qua trở thành sự thật!" Hồi tưởng lại lúc mới tới thời đại này, Thủy Liên Y đem chuyện đã xảy ra kể lại toàn bộ với Ngao Cẩn Phong!

"Tiểu Kinh sao? Nguyên lai nàng còn đi theo người!" Trên mặt Ngao Cẩn Phong có rung động, cẩn thận nhìn Thủy Liên Y. "Ý muội là thân thể này là của Tiểu Y, nhưng linh hồn là của muội?"

Thủy Liên Y gật đầu, không nghĩ tới hắn nghe một chút liền hiểu!

"Ngao Cẩn Phong! Mặc kệ người tin tưởng hay không! Nhưng kỳ thật ta ở hiện đại cũng lớn bằng nàng! Chỉ là khí chất không giống nhau!" Nàng ở trong lòng bổ sung thêm một câu: ngực cũng có chút chênh lệch.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Lại bắt đầu lên đường

Ngao Cẩn Phong quan sát, phát hiện giống như lời của Thủy Liên Y. Trừ thân thể không thay đổi, khí chất, thần thái và vẻ mặt đều hoàn toàn không giống nhau! Tựa như lần đầu tiên hắn gặp nàng đã cảm thấy nàng không giống như Tiểu Y!

"Vậy Tiểu Y đi đâu?" Hắn thì thào.

Thủy Liên Y không dám trả lời hắn! Nàng cũng không rõ ràng lắm! Có lẽ nàng vẫn chưa chết, chỉ là hồn phách xuyên qua đến thân thể của người khác rồi! Nhưng mà nàng... không phải xuyên đến hiện đại chứ?

"Ngao Cẩn Phong! Người tin tưởng lời ta nói không?"

Nhìn Thủy Liên Y, Ngao Cẩn Phong trầm mặc một hồi.

"Bất kể là thân thể hay linh hồn, bây giờ muội là Tiểu Y! Ta nói rồi, bảo muội chờ ta trở lại! hiện tại ta đã trở lại, sẽ không rời đi nữa! Về sau ta sẽ ở bên cạnh muội bảo vệ muội! Sẽ không để cho muội bị thương tổn! Càng sẽ không để cho muội nửa đêm phát sốt đến bất tỉnh nhân sự!"

Phát sốt? Thủy Liên Y đột nhiên nhớ lại trên đường đến Uyên thành, mình bị tên Cẩm Mao Thử làm cho hôn mê ngất đi. Sau đó nàng sốt cao, nửa đêm có người bảo vệ nàng! Nàng còn mơ thấy Ngao Cẩn Phong! Nam nhân ôm nàng trong mộng không phải Ngao Cẩn Phong chứ?

"Ngao Cẩn Phong... Ta muốn hỏi một câu! Lúc ta đến Uyên thành, có một đêm ta nằm mơ thấy người! Người... Có từng xuất hiện không?"

Trên mặt Ngao Cẩn Phong nở nụ cười! Đưa đôi tay ra vịn bả vai Thủy Liên Y! Hắn hé mở đôi môi màu nhạt, nhẹ nhàng cười! Nụ cười của hắn khiến Thủy Liên Y hoa mắt!

"Người cười cái gì?" Thủy Liên Y cảm thấy kỳ quái!

"Đêm hôm đó là ta!"

Câu trả lời của hắn không nằm ngoài dự liệu của nàng cho nên nàng cũng không bị hắn làm cho phát hoảng! Đêm hôm đó nàng cảm thấy có một nam nhân xuất hiện! Không nghĩ tới lại là hắn!

"Tại sao người muốn làm như vậy? Tại sao lại âm thầm xuất hiện? Tại sao luôn không lộ diện? Còn có... Ở ngoài Xích Thành, người và Kiều Dương đã đi đâu?"

Thủy Liên Y nhớ tới trước khi mình gặp Hương di, Ngao Cẩn Phong và Kiều Dương đều không thấy!

Ngao Cẩn Phong thu lại nụ cười trên khuôn mặt trắng nõn, vẻ mặt hắn quá mức bình tĩnh khiến Thủy Liên Y sợ hãi đối diện với hắn.

"Người làm sao vậy?" Nàng thử thăm dò hỏi, nam nhân này có vẻ lịch sự nho nhã, trong suốt như nước, nhưng từ trong ra ngoài đều để lộ ra sự sắc bén, còn đáng sợ hơn người có bề ngoài hung hãn.

"Tiểu Y! Ta không nghĩ tới muội sẽ rời đi! Ta cho là muội sẽ ở lại chờ ta!" Ngao Cẩn Phong không có nói mình đã đi nơi nào, chỉ hơi biểu lộ vẻ bi thương!

Thôi! Hắn không muốn nói thì thôi! Hắn thích đi đâu thì đi nơi đó, không liên quan tới nàng! Thủy Liên Y đưa tay kéo hai tay đang ôm bả vai mình của hắn xuống, không để ý về bi thương của hắn.

"Tiểu Y!"

"Ta đã nói rồi! Ta không phải Tiểu Y của người!" Thủy Liên Y quay đầu sang chỗ khác, chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại giận đối diện.

Ngao Cẩn Phong thờ dài, đứng lên.

"Tiểu Y! Muội nghỉ ngơi đi! Chờ thân thể muội tốt rồi! Chúng ta liền rời đi nơi này!"

"Đi nơi nào?" Thủy Liên Y kêu lên, hắn không thể mang nàng đi, nàng còn phải trở lại sơn cốc chờ Sở Mị Dạ!

Thần sắc Ngao Cẩn Phong bỗng thay đổi: "Muội đã đáp ứng đi với ta, về sau ta đi tới chỗ nào muội sẽ phải theo tới đó!" Nói xong thân hình phiêu dật của hắn rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng hắn, nhìn cửa phòng đóng lại, trong lòng Thủy Liên Y chợt lạnh?!

Ngao Cẩn Phong? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại sao biết nàng không phải Tiểu Y của hắn rồi, còn cố ý mang nàng đi theo?

Nhìn nữ nhi của mình ngủ rất ngon trên giường, Thủy Liên Y cau mày.

"Huyền Huyền! Con nói mẹ phải làm sao cho phải đây? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì đây?"

.....

Một tháng sau, thân thể Thủy Liên Y khôi phục, Sở Huyền Huyền cũng đã đầy tháng rồi!

Đầy tháng, Thủy Liên Y đi ra khỏi căn phòng đã ở cả tháng nay! Phát hiện nơi này là một dã thôn rất nhỏ, bốn bề được bao phủ bởi núi! Trong thôn có khoảng một trăm gia đình!

Không biết tại sao Ngao Cẩn Phong lại ở chỗ này! Nơi này cách sơn cốc bao xa?

Ngao Cẩn Phong chỉ thu thập sơ qua một chút, một chiếc xe ngựa đã dừng ở bên ngoài .

"Tiểu Y! Chúng ta nên rời đi thôi!" Thanh âm hân bình thân, về mặt chuyên chú nhìn nàng.

"Đi nơi nào?" thanh âm Thủy Liên Y có chút run rẩy, "Ta. . . Muốn trở về tìm Tiểu Kinh! Nàng biết ta mất tích, nhất định sẽ rất lo lắng!"

Ngao Cẩn Phong dùng cặp mắt trong suốt nhìn nàng, "Chẳng lẽ muội quên mất chuyện đã đồng ý với ta? Phía Tiểu Kinh muội không cần lo lắng, ta sẽ tìm người đưa phong thư cho nàng!"

"Nhưng. . .!" Nàng còn phải đợi Tiểu Dạ đến tìm nàng a! Sao nàng có thể rời đi với nam nhân khác?

"Đang nhớ Sở Mị Dạ?" trong thanh âm bình tĩnh của Ngao Cẩn Phong tựa hồ có chút hả hê! "Nếu như muội còn nhớ hắn, chỉ sợ muội sẽ phải thất vọng rồi! Hắn sẽ không đi tìm muội nữa đâu!"

Ở trong lòng Thủy Liên Y như có cái gì rơi lộp bộp! Lời của hắn là có ý gì?

"Ngao Cẩn Phong! Tại sao ngươi nói như vậy? Tiểu Dạ thế nào? Tại sao hắn không đi tìm ta? Tại sao?"

"Muốn biết tại sao, thì đi với ta!"

Thủy Liên Y hận sự bình tĩnh của hắn, hận sự vô tình của hắn! Nam nhân như vậy sợ rằng căn bản không biết cái gì là nhân gian! Tại sao hắn gặp phải chuyện gì cũng có thể lạnh nhạt, giống như không chuyện gì có thể ảnh hưởng tới hắn, hoặc là căn bản không có chuyện gì hay người nào có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

Thủy Liên Y ôm nữ nhi đi tới trước xe ngựa, chưa kịp xoay mình lên xe, đã cảm thấy thân thể chột nhẹ.

Không đợi nàng lên tiếng kinh hô, Ngao Cẩn Phong đã ẵm nàng lên xe.

"Hừ. . .!" Nàng hừ lạnh, mở cửa xe đi vào bên trong xe.

Ngao Cẩn Phong đóng cửa xe lại, đi tới phía trước, đánh xe ngựa.

Dọc theo đường đi, Ngao Cẩn Phong không nói chuyện nhiều, Thủy Liên Y cũng không để ý tới hắn! Trong cảm nhận của nàng, Ngao Cẩn Phong chính là người vô tình vô nghĩa, máu lạnh bạc tình tới cực điểm!

Xe ngựa chạy, trời dần dần tối!

"Tiểu Y! Nên ở trọ rồi!" Ngao Cẩn Phong đánh xe ngựa đến một khách điểm

Thủy Liên Y từ trên xe bước xuống, phát hiện khách điểm này nhìn rất quen mắt!

Ôm hài tử đi theo Ngao Cẩn Phong vào bên trong, phát hiện khách điểm này chính là khách điểm Tân Long Môn mình đã từng ở lúc đến Uyên thành với lão Từ!

Ngao Cẩn Phong mặc áo trắng, tuấn mỹ tuyệt luân. Thủy Liên Y cũng mặc áo trắng bông bênh tuyệt mỹ phi phàm! Hai người cùng nhau xuất hiện, lập tức thu hút mọi ánh nhìn của tất cả nhân sĩ giang hồ đang tụ tập ở đây!

Trong khách sạn truyền đến tiếng ồn ào chói tai và tiếng huyên huyên! Thủy Liên Y ghét cay ghét đắng, hận không thể lập tức xoay người rời đi!

Cánh tay Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng, rất tự nhiên ôm chặt hông của Thủy Liên Y!

Thân thể Thủy Liên Y run rẩy, có chút bài xích, nhưng cánh tay Ngao Cẩn Phong lại dùng sức giữ nàng lại.

"Khách quan! Ở trọ?" Tiểu nhị chạy tới.

"Một gian phòng hảo hạng!"

"Hai gian!" Thủy Liên Y ra tiếng.

"Dẫn chúng ta đi lên!" Ngao Cẩn Phong tựa như không nghe thấy ý kiến của Thủy Liên Y, trực tiếp ôm nàng đi theo tiểu nhị lên lầu hai!

Ánh mắt tham lam của đám người ở lầu một nhìn vào bọn họ chăm chú, vẫn đưa mắt nhìn đến khi bọn họ biến mất ở lầu hai!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Cao thủ không ra tay

Đi vào khách phòng! Thủy Liên Y cảnh giác nhìn Ngao Cẩn Phong.

"Người có ý gì?" Trong phòng chỉ có một cái giường, hấn muốn làm gì?

Ngao Cẩn Phong ngồi ở bên bàn gỗ lim, tự mình rót một ly nước trà!

Nàng hận nhất bộ dạng đậm mạc của hấn, ghét nhất thái độ mọi việc không liên quan đến mình của hấn.

"Người. . . . .Đừng cho là ta sẽ thương hại người, cho người chen lên giường của ta!" Thủy Liên Y hung hấn hướng hấn rống lên, ôm nữ nhi tới nằm ở trên giường, mặt hướng vách tường dùng phía sau, dùng lưng đối diện với hấn.

Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng nở nụ cười! Nhìn tấm lưng Thủy Liên Y, trong mắt của hấn có một tia quyến luyến! Nhưng Thủy Liên Y lại không nhìn thấy!

Thủy Liên Y đem nữ nhi dỗ ngủ! Mơ mơ màng màng cũng ngủ theo!

Ngao Cẩn Phong ngồi trên ghế, gió lạnh nửa đêm theo cửa sổ tiến vào, thổi sợi tóc hấn có chút phiêu động! Lỗ tai giật giật, nghe được tí ti tiếng gió, trên đỉnh phòng còn có chút thanh âm nhỏ vụn.

Khóe miệng của hấn khẽ động một chút, nhìn thoáng qua Thủy Liên Y. Chậm rãi đi đến bên giường, đắp lại chăn cho nàng!

Động tác kia tuyệt đối nhẹ nhàng chậm chạp, thần thái kia tuyệt đối tự nhiên! Thân hình kia tuyệt đối phiêu dật!và . . . . .Tốc độ kia tuyệt đối kinh người!

Cái này gọi là khí thế sét đánh không kịp bưng tai! Ngao Cẩn Phong nháy mắt liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài! Đây không phải là điều cao thủ bình thường có thể làm được!

Đứng ở nóc nhà, đối mặt với người áo đen, Ngao Cẩn Phong một bộ áo trắng như tuyết đứng nghiêm nghị!

"Không nghĩ tới người biết võ công?" Người áo đen che mặt, chỉ lộ ra một đôi tròng mắt quỷ dị.

Ngao Cẩn Phong đậm mạc nhìn hấn, "ta chưa nói ta không biết võ công!"

"Chết tiệt!" Người áo đen thẹn quá thành giận hướng Ngao Cẩn Phong công kích, một thanh kiếm sắc trong tay đâm tới.

Ngao Cẩn Phong ngay cả trốn cũng không có trốn, thực trấn định đứng ở nơi đó, mắt thấy mũi kiếm của hấn đang bay lại đây.

Không khí tựa hồ có chút quỷ dị, người áo đen cảm giác mình không thể nào thuận lợi đắc thủ như thế. Cảm thụ mũi kiếm giống như đâm vào cái gì đó, nhưng vì sao người đầu đón lại là mình?

"A. . . . .!" Người áo đen kêu thảm một tiếng, một tiếng pháp âm thùng nguyên lai lại là phát ra từ thân thể của chính mình.

Mắt thấy bụng của mình bị kiếm sắc của mình cắm vào, vẻ mặt người áo đen không tin nổi, trong đôi mắt kia cũng lộ ra kinh hãi chưa từng có!

"Đây là. . . . .Chuyện. . . . . gì?" Người áo đen ngã vào nóc nhà sau đó vẫn không thể tin tưởng, vì sao đối phương cũng chưa xuất thủ qua, hấn liền tự mình đâm xuyên qua mình?

Ngao Cẩn Phong nở nụ cười vẫn đậm phong khinh, trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia có một tia ngoan tuyệt.

"Lòng tham là nhược điểm của người! Nếu người không vọng tưởng giết người cướp của, hôm nay người sẽ không phải chết!"

"Người rút cuộc là ai?" Người áo đen nôn ra máu tươi.

Ngao Cẩn Phong không có để ý hấn, nhảy xuống nóc nhà.

Người áo đen đột nhiên cảm thấy đau bụng khó nhịn, phun ra một ngụm máu đen to!

Hắn trúng độc? Vì sao lại trúng độc? Còn có, vừa rồi rõ ràng mũi kiếm là đâm vào thân thể của đối phương, vì sao ngược lại là đâm trúng mình? Mình đang lâm vào ảo giác sao?

Chỉ là, hắn không thể chờ đến lúc tìm kiếm ra chân tướng! Bởi vì, không bao lâu sau, hắn sẽ trở thành một xác chết.

Ngày hôm sau, Thủy Liên Y tỉnh dậy, phát hiện nữ nhi của mình đã tỉnh, đang mở một đôi mắt to thủy tinh trong suốt lảo liên nhìn nàng.

"Huyền Huyền! Con đã tỉnh?" Thủy Liên Y sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, "có phải đói bụng hay không?" Nàng ôm lấy Sở Huyền Huyền, nhắc áo lên định cho nữ nhi bú sữa.

"Khụ khụ. . . .!" Tiếng khụ mất tự nhiên truyền đến.

Giật mình phát hiện trong phòng còn có người, nàng quay đầu, thấy Ngao Cẩn Phong tư thế cũng không khác gì so với tối hôm qua đang ngồi ở trước bàn. Nàng nháo cái mặt đỏ thắm, xoay người đi.

Chết tiệt! Nàng quên mất, trong phòng còn có nam nhân a!

Sở Huyền Huyền sau khi ăn no, lại ngủ tiếp! Thủy Liên Y sửa sang lại quần áo, mới đi đến trước bàn gỗ lim.

"Người cứ ngồi ở trong này cả một đêm?"

Ngao Cẩn Phong gật đầu mỉm cười, "ngủ có ngon không?"

Thủy Liên Y vốn cũng là không phải người hay thù dai, thấy hắn ngồi một đêm như vậy, thật ra tâm có chút không đành lòng.

"Người. . . . Muốn lên giường ngủ một hồi hay không?"

Ngao Cẩn Phong lắc đầu "chúng ta nên ly khai!"

"Người rốt cuộc muốn mang ta đi đâu?"

Ngao Cẩn Phong nhìn thẳng vào nàng, "Muội không phải muốn đi tìm Sở Mị Dạ sao?"

Trong lòng Thủy Liên Y lộp bộp một chút, "Người biết Tiểu Dạ ở đâu? Hắn không phải ở Uyên thành sao?"

"Uyen thành?" Nụ cười của Ngao Cẩn Phong sâu xa khó hiểu! "Nếu muội không sợ sau khi nhìn thấy hắn, thuốc Thương Tâm Quên Lãng trong cơ thể sẽ phát tác, ta liền dẫn muội đi tìm hắn!"

"Người. . . . nói thế là Có ý gì?" Thủy Liên Y khó hiểu. Vì sao sau khi nhìn thấy Tiểu Dạ, thuốc Thương Tâm Quên Lãng trong cơ thể mình sẽ phát tác? Tiểu Dạ đã làm chuyện gì làm cho nàng thương tâm?

Ngao Cẩn Phong không nói, đi đến trước giường nhẹ nhàng ôm lấy Sở Huyền Huyền.

"Chúng ta đi!"

Đi ra khỏi khách điểm, sau khi Thủy Liên Y ôm đứa nhỏ ngồi trên xe ngựa, nghe được khách điểm ầm ầm. Giống như nghe được có người kêu chết người!

"Ngao Cẩn Phong! Khách điểm giống như có người chết! Bọn họ đều ồn ào a!"

"Chuyện này cùng chúng ta có quan hệ gì?" Ngao Cẩn Phong không nhanh không chậm đánh xe rời đi.

Thủy Liên Y bĩu môi, nghe răng trợn mắt! Người nam nhân này thật không đáng yêu!

Dọc theo đường đi, Thủy Liên Y phát hiện địa phương đi ngang qua đều rất quen thuộc.

"Ngao Cẩn Phong! Người rốt cuộc muốn mang ta đi đâu? Đây. . . . Người có nghe ta hỏi không?" Thủy Liên Y đem cửa xe mở ra, nhìn thấy bóng lưng Ngao Cẩn Phong

"Gọi ta Phong ca, ta liền nói cho muội biết!"

"Hừ!" Thủy Liên Y đóng cửa xe thật mạnh, khinh thường để ý tới hắn.

Bên ngoài tựa hồ nghe thấy tiếng cười trong trẻo, Thủy Liên Y hận nghiền răng.

Một ngày lại một ngày qua đi, Thủy Liên Y phát hiện con đường này quả thật nhìn rất quen mắt, giống như đã từng đi qua.

"Ngao Cẩn Phong?" Tim Thủy Liên Y đập thình thịch, "Người . . . . Không phải mang ta đi Xích Thành chứ?"

"Muội nói thử xem?"

Chết tiệt! Thủy Liên Y nắm chặt tay.

"Người không phải nói mang ta đi tìm Tiểu Dạ sao? Vì sao mang ta đi Xích Thành?" Bà nội người là gấu! Nàng thật vất vả ly khai Xích Thành đến Uyên thành, cây gậy tre này lại đưa nàng trở về!

Ngao Cẩn Phong ngừng lại, "Làm sao muội biết Sở Mị Dạ ở Uyên thành, mà không phải ở Xích Thành?"

Tiểu Dạ ở Xích Thành? Hẳn đi Xích Thành làm gì? Hẳn đi Ân Xích quốc làm gì? Trong lòng Thủy Liên Y tràn đầy nghi hoặc. Lúc này, nàng hận đường xá không thể gần hơn một chút, có thể lập tức đuổi tới Xích Thành.

"A! Ngao Cẩn Phong! Có một đoạn đường không ai quản lý! Nơi đó rất nguy hiểm!" Không biết võ công của Ngao Cẩn Phong thế nào? Vạn nhất đụng tới đạo tặc, ba người bọn họ chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao?! Lần trước Lão Từ đánh xe, bọn họ cũng thật may mắn, nếu gặp phải người xấu, thì làm sao bây giờ?

"Không có việc gì!"

Nghe được Ngao Cẩn Phong nói không có việc gì, trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên nắm chắc! Đối với hắn, không biết vì sao nàng lại có loại tín nhiệm thần kỳ, giống như hắn thật có thể bày mưu nghĩ kế!

Ban ngày hai người rong ruổi trên xe ngựa, ban đêm ở khách điểm nghỉ ngơi! Mỗi ngày, Ngao Cẩn Phong đều chỉ thuê một gian khách phòng! Thủy Liên Y ngủ giường còn hắn an vị ở trước bàn đèn sáng.

Đêm đến, Thủy Liên Y ngủ rất ngon, biết hắn ở trong phòng, nàng dị thường an tâm!

..... Lại một cái phân cách tuyến. ....

Ngao Cẩn Phong đậm mạc, gặp phải Thủy Liên Y táo bạo! Một người tao nhã, một người mạnh mẽ!

Tính cách Ngao Cẩn Phong thuộc loại nội liễm, mà Thủy Liên Y lại thuộc loại thẳng thắn!

Dọc theo đường đi, Thủy Liên Y ngoại trừ chiều cổ nữ nhi của mình, còn không ngừng muốn từ trong miệng Ngao Cẩn Phong moi ra tin tức!

Nàng muốn biết quan hệ của Thủy Liên Y trước kia cùng Ngao Cẩn Phong! Muốn biết cảm tình của bọn họ đang ở giai đoạn gì!

Nàng còn muốn biết Ngao Cẩn Phong làm sao biết Sở Mị Dạ đi Xích Thành? Còn có, vì sao hắn nói sau khi nàng gặp được Tiểu Dạ, Thương Tâm Quên Lãng sẽ phát tác?

Nàng không thể đoán ra Ngao Cẩn Phong muốn gì, càng nhìn không ra ý đồ của hắn!

Người nam nhân này thoát nhìn không hơi thể sự, giống tiên nhân vô dục vô cầu. Nhưng, hắn từ trong ra ngoài đều tán ra hương vị phúc hắc!

Thủy Liên Y biết tâm tư người nam nhân này rất tinh tế! Hắn nhất định có mục đích!

Nhưng mà Nàng không biết mục đích của hắn là gì, cũng không biết quyết định đi cùng hắn là đúng hay là sai!

Lại một ngày sắp hết, sắc trời dần tối!

Xe ngựa đi tới một chỗ dưới chân núi, bởi vì xe ngựa bồn chạy, nên hù dọa chim trên cây bay! Đàn chim vỗ cánh phành phạch bay cao, khí thế thực không lồ, đồng thời cũng rất khủng bố!

Nghe được tiếng chim bay vỗ cánh thật lớn, Sở Huyền Huyền vừa mới ngủ say trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên khóc lớn lên!

"Huyền Huyền ngoan! Đừng sợ đừng sợ!" Thủy Liên Y vuốt ve đầu nữ nhi, an ủi đứa nhỏ!

Ngao Cẩn Phong ngẩng đầu nhìn đại thụ che trời hai bên đường, lông mày giật giật!

"Tiểu Y! Ôm chặt Huyền Huyền!" Hắn chậm rãi mở miệng, mới nghe qua Thủy Liên Y cũng không thấy sợ hãi gì! Nhưng roi ngựa lập tức quất ở trên thân ngựa, bốn con tuấn mã lập tức chạy như bay!

Thủy Liên Y nghe được hắn nói liền ôm chặt nữ nhi, theo xe ngựa tăng tốc, nàng một tay ôm đứa nhỏ, một tay bắt lấy nắm cửa trong xe ngựa!

"Ngao Cẩn Phong? Có phải đến chỗ đường không ai quản rồi không? Có phải gặp người xấu rồi không? Xã hội đen tới rồi sao?" Thủy Liên Y ở trong

xe hô lớn.

"Đừng quản nhiều như vậy! Ôm đứa nhỏ cẩn thận!" Ngao Cẩn Phong đánh xe rất nhanh bôn chạy.

Ngay lúc này, hòn đá lớn nhỏ không đều lăn xuống theo sườn núi. Ngao Cẩn Phong đánh xe thực lưu loát làm cho bốn con ngựa kéo xe tránh thoát những hòn đá đang lăn xuống rất nhanh kia.

Thủy Liên Y cũng cảm giác được xe ngựa ở lắc lư, ở xóc nảy! Nàng sợ hù đến đứa nhỏ trong lòng! Lại phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Huyền Huyền tràn ngập tò mò! Một đôi mắt to chớp chớp! Lòng mi thật dài run rẩy!

"A . . . . A!" Sở Huyền Huyền mới hơn một tháng, tay nhỏ bé cầm vạt áo Thủy Liên Y, mở ra cái miệng nhỏ nhắn nga nga nha nha!

"Huyền Huyền! Đừng sợ! Không có chuyện gì!" Thủy Liên Y ôm thật chặt nữ nhi mình, không biết tình huống bên ngoài thế nào?

"Ngao Cẩn Phong! Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng hô to!

"Không có việc gì!" Trong thanh âm của Ngao Cẩn Phong không có một tia bất an! Nghe được thanh âm của hắn, tâm thần bất ổn của Thủy Liên Y dần dần an ổn trở lại.

Ngao Cẩn Phong đánh xe, một đôi mắt trong suốt nhu hòa xuất hiện một tia khí ngoan tuyệt!

Cảm nhận được bầu không khí chung quanh không quá giống nhau, nhớ tới cảnh đám chim bay cao kia làm cho khóe miệng Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng khẽ động một chút!

Đột nhiên, bốn con tuấn mã như nhận lấy kinh hách, bốn vó nhảy lên, làm cho xe ngựa chấn động kịch liệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Sự thật đằng sau

Ngao Cẩn Phong quát roi ngựa mấy cái, bốn con ngựa lập tức yên tĩnh trở lại.

Đồng thời, mười mấy người từ trong rừng cây bên cạnh chui ra, ngăn ở trước xe .

"Đứng lại! Núi này ta mở! Cây này ta trồng! Muốn qua đường này, để lại tiền mua đường!" Một đoạn đối thoại rất giả dối khoa trương phát ra từ miệng tên thủ lĩnh đứng đối diện!

Thủy Liên Y nghe qua liền thét một tiếng, thiếu chút nữa bật cười thành tiếng .

Mặt Ngao Cẩn Phong không chút thay đổi, thấy chỉ có mười người xuất hiện, hắn cảm thấy mình có phần đánh giá cao thực lực của bọn họ rồi!

"Ngao Cẩn Phong!" Thủy Liên Y mở cửa xe ra ngoài ngồi ở bên cạnh hắn.

Nhìn mười người ăn mặc kiểu sơn tặc, nàng thật rất muốn cười! Những tên bậy bạ này quá không chuyên nghiệp rồi, trang phục đó hù dọa dân chúng bình thường thì còn có thể, nếu chống lại cao thủ giống như Ngao Cẩn Phong, quả thật chính là lấy trứng chọi đá!

Thấy Thủy Liên Y xuất hiện, đám người kia liền chảy nước miếng, giống như chứng động kinh phát tác, cả người run rẩy! Còn không bằng Ngô lão nhị bên cạnh!

"Tiểu Y! Sao muội đi ra?" giọng Ngao Cẩn Phong rất thông thả, nghe không ra hắn là cao hứng hay là không vui.

"Nghe được đối thoại tục vậy, không ra xem một chút, làm sao biết là người ngu ngốc cỡ nào!" Thủy Liên Y ôm chặt nữ nhi. Thấy đám người mặt hoa si, mặt bì ôi, dáng dấp xấu xa ghê tởm kia! Nàng buồn nôn!

Nếu nói đến khu đất không ai quản, không phải là chỉ đám người kia chứ? Bộ dạng đó của bọn họ khiến khu đất này bị đồn thành nguy hiểm sao? Chẳng lẽ là đám cao thủ không có dung mạo nhưng thâm tàng bất lộ?

Thủy Liên Y nhìn thế nào cũng cảm thấy không giống!

"Các ngươi muốn làm gì?" thanh âm Ngao Cẩn Phong trong trẻo giống như tiếng trời.

Thấy dung nhan Ngao Cẩn Phong tuyệt thế, những đại thúc bì ôi kia cũng âm thầm cảm khái. Nam nhân cũng có thể tuấn mỹ thế, quả thật không giống

người a!

"Muốn sống rồi đi, giao ra tiền tài . . . và. . . Nữ nhân kia!" Một người trong đó chảy nước miếng với Thủy Liên Y!

A. . . Một tiếng hét thảm truyền đến, nam nhân mới vừa chảy nước miếng với Thủy Liên Y che kín cặp mắt, hai hàng máu đen từ ngón tay che mắt của hắn chảy xuống! Người này té xuống đất lăn qua lộn lại, những người bên cạnh còn chưa kịp lên cứu, hắn đã tắt thở!

Thủy Liên Y bụm miệng, hít vào một hơi! Nàng chưa từng thấy Ngao Cẩn Phong ra tay, nhưng nàng biết nhất định là hắn làm!

Đám người kia bị hù sợ! Nam tử tuấn mỹ áo trắng hơn tuyết trước mắt làm sao có thể khiến người khác tắt thở trong nháy mắt?

"Các ngươi! Muốn tiền tài và nữ nhân? Hay là muốn cái mạng của mình?" sợi tóc của Ngao Cẩn Phong bị gió nhẹ thổi lên, trên gương mặt trắng nõn không có bất kỳ dao động nào, giống như người chết vừa rồi căn bản không liên quan tới hắn!

Thủy Liên Y cảm thấy nam nhân này thật đáng sợ, bề ngoài nhìn phiêu dật bất phàm, như tiên trên núi, tao nhã lịch sự! Áo trắng thuần khiết không nhiễm bụi trần! Nhưng lại giết người không chớp mắt!

Tựa hồ không quá tin tưởng thủ đoạn của Ngao Cẩn Phong - nam nhân nhìn như "mặt trắng nhỏ" này- sắc bén như thế! Đám người kia vẫn ôm lòng cầu may, muốn khoa tay múa chân với hắn!

"Tiểu tử thú! Hôm nay. . . Mạng của ngươi phải để lại!" không biết là người nào trong đám người kia kêu một tiếng, tiếp đó tất cả đều thay phiên chém đao lớn xuống!

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong không có vẻ gì, ngón tay thon dài giống như kẹp lại cái gì nhanh chóng hạ xuống.

Thủy Liên Y biết hắn ra tay, nhưng nàng ở gần như vậy cũng không có nhìn thấy hắn ra tay như thế nào!

Theo tiếng kêu, tiếng gào khóc thảm thiết, đám người kia đều ngã trên mặt đất, khoảng mười người lăn lộn trên đất, thống khổ khó nhin! Chưa đến mấy phút đã hồn phi phách tán!

"Đã nói trước với các ngươi rồi, tại sao không tin!" Ngao Cẩn Phong bình thản nói một câu!

"Ngươi. . . Giết hết bọn chúng rồi?" gương mặt Thủy Liên Y khiếp sợ!

Nàng biết võ công của hắn cao, nhưng không nghĩ tới sẽ cao đến thái quá như thế!

Ngao Cẩn Phong nhìn nàng, khóe miệng chậm rãi lộ nụ cười!

"Tiểu Y! Ta nói rồi ta sẽ ở bên cạnh muội bảo vệ muội! Người không phạm ta, ta không phạm người! Nếu như bọn họ sớm rồi đi cũng sẽ không mất đi tính mạng! Muội nói thử xem?"

Thủy Liên Y trầm mặc! Nam nhân này nói cũng đúng! Nếu như không giết đám người kia, đám người kia sẽ giết bọn họ! Nếu như Ngao Cẩn Phong không có võ công, lúc này người chết chỉ sợ không phải đám người kia! Bị thịt có khả năng là hai người bọn họ và bé con của nàng!

"Chúng ta lên đường thôi!" Thủy Liên Y nhìn những thi thể chất đầy trên đất thấy hơi buồn nôn! Ôm chặt nữ nhi của mình đi vào trong!

Ngao Cẩn Phong đánh xe tiếp tục gấp rút lên đường! Đi ngang qua mấy thi thể, Thủy Liên Y phát hiện những thi thể đang dần đen lại.

"Ngươi. . . . . Dừng đi?" Nàng nghi hoặc nhìn hắn.

Ngao Cẩn Phong nhàn nhạt cười, "Không phải muội đã biết ngoại hiệu của ta là thần y Công Tử Cận sao?"

"Thần y. . . . Cùng với dừng đi có quan hệ gì?" Một cứu người, một hại người, không có quan hệ gì với nhau!

"Y và độc không có khác biệt nhau là mấy!" Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng đáp lại.

"Đúng rồi! Ngươi ở hoàng cung Sở Mặc quốc không phải rất tốt sao? Công Tử Cận!" Thủy Liên Y đột nhiên nghĩ đến hắn vốn là ở Mặc thành, tại sao lại xuất hiện ở Xích Thành cứu nàng, lại đột nhiên xuất hiện ở Uyên thành cứu nàng lần nữa!

Ngao Cẩn Phong nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

"Tiểu Y! Ở hoàng cung Mặc thành. . ." Ngao Cẩn Phong nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ánh mắt của nàng rất lớn mật! Lúc đó hắn đã biết, nàng không phải Tiểu Y muội muội của hắn!

Thủy Liên Y nhớ tới lúc mình chạy nạn ở hoàng cung, gặp phải Ngao Cẩn Phong. Lúc đó nàng còn tưởng hắn là chó săn của Ngọc Linh Nhi! Cho nên mới lập tức chạy đi! Khi nàng bị bọn thái giám bắt được, nhìn thấy hắn, rất muốn cầu cứu hắn! Lúc đó chính là lúc nàng tuyệt vọng nhất!

"Tiểu Y! Thật ra thì. . ." trong mắt Ngao Cẩn Phong lóe lên rồi rầm! Hắn không muốn nói cho nàng biết mình đã từng đến Sở vương phủ gặp nàng,

chữa thương cho nàng lúc nàng đang sốt cao, là người giúp nàng bôi thuốc!

"Ngao Cẩn Phong! Người có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Thấy trong phòng mắt sáng trong của hắn thoáng qua một tia đau đớn, Thủy Liên Y biết hắn nhất định có lời muốn nói!

Chân mày hắn khẽ động, "Tiểu Y! Thật ra thì từ lúc trong hoàng cung ta đã biết, muội không phải là Tiểu Y muội muội! Nhưng lại không thể giương mắt nhìn muội bị tổn thương!" Khóe miệng của hắn khẽ cười!

"Hôm đó ta đã từng đi đến Cảnh Luật viện! Cũng từng đến Sở vương phủ! Tuy biết muội không phải là Tiểu Y muội muội, nhưng ta vẫn chú ý muội!"

Trong lòng của Thủy Liên Y hơi nghẹn lại, nam nhân này biết nàng không phải nữ nhân hắn yêu còn đối với nàng như thế! Khiến nàng vô cùng cảm động!

Xe ngựa tiếp tục chạy! Hai người cũng một mực trầm mặc!

"Tiểu Y! Sở Thánh Hạo đã từng xin ta mượn có tác dụng làm cho người ta mất đi lý trí! Ngọc Linh Nhi cũng từng xin ta độc dược có thể làm người ta chết một cách thống khổ. . .!"

Hít vào một hơi! Trong mắt Thủy Liên Y là kinh ngạc tột cùng!

"Thuốc mê vô sắc vô vị của Sở Thánh Hạo là người cho hắn? Còn có Quỷ Khiếp Tán cũng là người cho Ngọc Linh Nhi?" Nàng vốn còn đang cảm động, lúc này lại bị dội một gáo nước lạnh!

Ngao Cẩn Phong gật đầu một cái!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Lại tới xích thành

Nhìn bộ dáng đậm mạc kia của hắn, Thủy Liên Y nắm chặt nắm tay, hận không thể hung hăng đánh cho hắn một trận!

"Người. . . . . Tại sao muốn làm như vậy? Người có biết Sở Thánh Hạo thiếu chút nữa cường bạo ta! Ngọc Linh Nhi muốn giết chết con của ta!" Trong mắt nàng có lệ quang.

"Mê được kia, chỉ kéo dài một thời gian ngắn, hơn nữa khi đó ta cũng dẫn dắt Sở Thánh Hạo rời đi! Hắn sẽ không có cơ hội gây rối với muội! Về phần Quỷ Khiếp Tán của Ngọc Linh Nhi, cũng chỉ làm cho muội ngất đi mà thôi, hoàn toàn không trí mạng! Đứa nhỏ trong bụng muội không phải do Quỷ Khiếp Tán hại chết, mà bởi vì bị ngoại lực va chạm!"

Thủy Liên Y cắn môi! Nàng xác thực một cước Ngọc Linh Nhi đá nàng mới là nguyên nhân chính làm cho nàng đánh mất đi đứa nhỏ! Nhưng tại sao Ngao Cẩn Phong lại muốn trợ Trụ vi ngược?

"Người tại sao muốn giúp Sở Thánh Hạo? Tại sao?"

Trên khuôn mặt vốn thực bình tĩnh của Ngao Cẩn Phong đột nhiên lộ ra một tia oán hận.

"Ta muốn Sở Mị Dạ chết!"

Thủy Liên Y thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô, "Người. . . . . Vì sao?"

Ngón tay thon dài của hắn chạm vào cánh tay của nàng, nhẹ nhàng bắt lấy.

"Bởi vì muội Tiểu Y!"

Bởi vì nàng? Cảnh môi Thủy Liên Y giật giật!

"Sở Mị Dạ đến Ngao Nam quốc xin thuốc, gặp muội! Hắn mặc kệ muội có người trong lòng hay không liền hướng hoàng thượng muốn muội!"

Trên khuôn mặt vẫn đậm mạc không có bất kỳ cảm xúc dao động nào nay lại lộ ra hận ý, "Hắn cưới muội, không thương tiếc muội thì thôi, lại còn đem muội vứt vào thanh lâu!"

Thủy Liên Y cảm nhận được tay hắn nắm lấy tay nàng đang dùng sức, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay hắn.

"Tiểu Y! Nếu không phải do Sở Mị Dạ, muội cũng sẽ không. . . . . Biến thành cái dạng này!"

Nguyên lai trong cảm nhận của hần, hần vẫn yêu Tiểu Y muội muội của hần! Thủy Liên Y âm thầm cười khỏ! Nàng đâu có nguyện ý tới thời đại này? Nàng cũng không phải là tự nguyện xuyên qua đến trên thân thể nữ nhân này! Nàng cũng là người bị hại a!

Mà Ngao Cẩn Phong quả thật là từ Ngao Nam quốc đến, lúc trước hần đến Sở Mặc quốc không phải bởi vì Tiểu Y muội muội của hần sao?

"Ngao Cẩn Phong! Ngươi cảm thấy sự tình đi đến bước này tất cả đều là lỗi của Sở Mị Dạ sao?" Thủy Liên Y ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hần. "Lúc Tiểu Y muội muội của ngươi bị hứa hôn ngươi ở đâu? Sau khi nàng đến Sở Mặc quốc ngươi ở đâu? Lúc nàng nhảy vào ao sen tự sát ngươi đang làm gì?"

Sắc mặt Ngao Cẩn Phong đột nhiên trắng xanh! Trong con ngươi hiện lên vô hạn bi ai! Các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

"Tiểu Y! Mặc kệ muội có phải Tiểu Y muội muội hay không! Từ nay về sau ta sẽ ở lại cạnh muội, tuyệt đối sẽ không rời muội đi nữa! Không bao giờ cho bất cứ nam nhân nào đem muội cướp đi lần nữa! Sự tình trước kia đều đem quên hết đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu!"

"Làm sao có thể quên? Ta đã có Tiểu Dạ rồi! Cũng có con của hần! Nữ nhân cổ đại chẳng lẽ không phải cả đời chỉ yêu một người sao? Ngươi giam giữ một nữ nhân trong lòng có nam nhân khác, ngươi sẽ hạnh phúc sao?"

Ngao Cẩn Phong cười khẽ, nụ cười kia làm cho Thủy Liên Y kinh hãi.

"Tiểu Y! Muội biết không? Muội đã ăn thuốc Thương Tâm Quên Lãng, nó sẽ làm muội quên đi từng có nam nhân kia ở trong sinh mệnh của muội! Chờ muội quên hần, sẽ dần dần tiếp nhận ta!"

"Không!" Thủy Liên Y hô to, "Ta sẽ không quên Tiểu Dạ! Vĩnh viễn cũng sẽ không!"

"Nếu như muội cảm thấy muội sẽ như thế, vậy cứ chống mắt mà xem." Ngao Cẩn Phong mỉm cười tuy rằng giống xuân phong, nhưng lại mang đến cho Thủy Liên Y cảm giác mát lạnh cực kỳ giống như bị dội một gáo nước lạnh giữa mùa đông!

"Ngao Cẩn Phong! Nếu ngươi dám dùng thủ đoạn hèn hạ để cho ta quên mất Tiểu Dạ! Ta sẽ hận ngươi cả đời! Vĩnh viễn cũng không tha thứ cho ngươi!"

"Tiểu Y! Ta không dùng thủ đoạn hèn hạ! Ta chỉ muốn cho muội thấy rõ, bộ mặt đích thực của Sở Mị Dạ! Để xem rốt cuộc là thủ đoạn của ai tệ hơn!"

Trong lòng Thủy Liên Y bất ổn, nàng không hiểu Ngao Cẩn Phong nói thế là có ý gì? nàng cũng không biết Tiểu Dạ rốt cuộc giấu diếm nàng điều gì?

"Ngao Cẩn Phong! Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì, trực tiếp nói cho ta biết đi đừng có úp úp mở mở!"

"Đến Ân Xích Thành bản thân muội tự nhiên sẽ biết!" Ngao Cẩn Phong vân đạm phong khinh, trên mặt lại khôi phục bộ dáng không gợn sóng, không sợ hãi kia!

Thủy Liên Y cực hận thái độ này của hần! Bộ dáng đạm mạc của người nam nhân này thật sự làm cho người ta muốn nhào tới giày vò mặt hần!

Đoạn đường kế tiếp, Thủy Liên Y luôn ôm đứa nhỏ chờ ở trong xe, không nói chuyện nhiều với Ngao Cẩn Phong nữa! Người nam nhân này không biết là lực nhân nại siêu cường hay là tính tình ưa lạnh! Nàng không để ý hần, hần cũng không để ý chút nào!

Vài ngày qua đi, khi Thủy Liên Y nghe được tiếng nước sông ào ào chảy bên ngoài, nàng mở cửa xe.

"Tới chỗ nào rồi?"

"Sông Thâm Du!"

Sông Thâm Du? Ánh mắt Thủy Liên Y tối sầm lại! Trước mắt lại hiện lên bóng dáng của Sở Húc Nhật! Đột nhiên nhớ tới Sở Húc Nhật đã từng nói! Hần bảo nàng đến Ân Xích quốc hãy đi Duyệt Tường lâu! Tìm một người kêu Xuất Trần! Nhưng mà nàng lại quên mất!

"Ngươi biết Duyệt Tường lâu ở đâu sao?"

Ngao Cẩn Phong nghiêng đầu nhìn nàng: "Duyệt Tường lâu là tú lâu lớn nhất Xích thành!"

Từ lâu lớn nhất Xích thành! Thủy Liên Y âm thầm ghi nhớ! Có lẽ đến Ân Xích Thành, nàng có thể đến Duyệt Tường lâu tìm người kêu Xuất Trần kia! Có thể nhờ Xuất Trần giúp nàng tìm Tiểu Dạ! Người tên Xuất Trần kia có lẽ có thể làm cho nàng thoát ly Ngao Cẩn Phong!

Xe ngựa tổng cộng chạy hơn mười ngày, rốt cục sau một trận tiếng ồn ào thì ngừng lại! Thủy Liên Y từ cửa kính xe hướng ra phía ngoài nhìn, nhìn người đến người đi ở bên ngoài!

Đến Ân Xích Thành rồi! Trong lòng nàng lộn xộn! Hơn một năm! Nàng từ Xích Thành vượt qua một chặng đường dài tới Uyên thành, gặp lại Tiểu Dạ, mang thai rồi sinh con! Nay nữ nhi nàng đã được hơn một tháng! Thế sự vô thường a!

"Chúng ta đi đâu đây?"

Ngao Cẩn Phong thuận lợi đánh xe tiến vào Xích Thành, bộ dạng hấn xuất sắc khiến dân chúng Xích Thành nhìn họ chăm chú!

"Muội không phải vừa hỏi Duyệt Tường lâu sao? Chúng ta đi Duyệt Tường lâu!" Thanh âm Ngao Cẩn Phong trong sáng dễ nghe!

Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt! Duyệt Tường lâu? Hửn. . . . . Lại muốn mang nàng đi vào trong đó!

"Đi vào trong đó. . . . . Làm gì?"

"Ồ trợ!"

Thở ra một hơi! Thủy Liên Y thiếu chút nữa cho rằng Ngao Cẩn Phong biết ý đồ của nàng!

Duyệt Tường Lâu . . . . Từ lâu lớn nhất Xích thành . . . . quá thật là vô cùng xa hoa! Thủy Liên Y ôm đứa nhỏ xuống xe ngựa, nhìn thấy Duyệt Tường lâu là một tiểu lâu ba tầng!

Ở cổ đại cũng có thể trang hoàng xanh vàng rực rỡ như thế, còn có nơi rộng lớn như vậy làm bãi đỗ xe của phú thương cùng quan viên! Duyệt Tường lâu này đúng là rất không bình thường! Ở trong này, tương đương với khách sạn sáu sao rồi!

Ngao Cẩn Phong mang theo Thủy Liên Y đi vào Duyệt Tường lâu, tiểu nhị ăn mặc chỉnh tề tiêu sái lại đây nghênh đón!

Lại nói, kinh thương ở cổ đại cũng thật đôi mới a, nhân viên phục vụ cũng có đồng phục, sắp vượt qua hình thức quản lý khách sạn ở hiện đại rồi!

"Khách quan! Có đặt trước sao?" Tiểu nhị lời nói ra làm cho Thủy Liên Y thiếu chút nữa hồng mắt! Thật sự rất tân tiến!

Ngao Cẩn Phong lắc đầu. "Một gian phòng hảo hạng! Hai cái giường!"

Thủy Liên Y càng thêm hỗn độn! Một phòng tiêu chuẩn hai người sao?!

Đi theo tiểu nhị vào một gian tầm nhìn tốt, ánh sáng tốt, tiêu chuẩn thông gió tốt! Thủy Liên Y xem như được mở rộng tầm mắt! Khách phòng của Duyệt Tường lâu chẳng những sa hoa lại mang màu sắc cổ xưa, thoát nhìn thực sạch sẽ! Đây quả thực không phải là khách điểm dọc theo đường đi đủ khả năng bằng được!

"Ngao Cẩn Phong! Ở một gian phòng như vậy mất rất nhiều bạc sao?" Thủy Liên Y ngồi ở trên giường mềm, đem Sở Huyền Huyền đã ngủ say đặt ở trên giường!

"Mấy lượng bạc mà thôi!"

Mấy? Mấy lượng? Thủy Liên Y trừng lớn hai mắt, cảm thiếu chút rớt xuống trên đất!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Thuốc quên lãng lương tâm

Trước kia, khi nàng xem tiểu thuyết xuyên không cũng đã từng nghiên cứu, bạc ở cổ đại rất đáng tiền.

Một lượng bạc vào thời Minh triều tương đương với 660 đồng tám hào nhân dân tệ; Một lượng bạc ở thời Đường triều tương đương với hai ngàn sáu trăm mười lăm đồng nhân dân tệ!

Không biết ngân lượng ở thời kỳ này thế nào, nếu mấy lượng bạc mà ở được cả đêm, ít ra cũng tương đương với 'phòng tổng thống' ở khách sạn sáu sao rồi!

"Người giàu quá! Tham ô à?!" Ngao Cẩn Phong là thần y, ở trong hoàng cung Sở Mặc quốc có lẽ cũng kiếm được không ít tiền!

Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng cười, "Tham ô?" Suy nghĩ của nàng quả thật vô cùng kỳ quái!

Thủy Liên Y nghĩ lại, Ngao Cẩn Phong là người Ngao Nam quốc, hơn nữa còn họ Ngao! Biết Thủy Liên Y là muội muội hoàng hậu! Chẳng lẽ hán cũng là người trong hoàng tộc!

OH MY GOD! Chẳng lẽ là Vương gia?

"Này. . . Ngao Cẩn Phong! Người không phải là vương gia ở Ngao Nam quốc chứ?"

Ánh mắt Ngao Cẩn Phong thâm thúy, "Tiểu Y! Ngươi đoán đúng rồi!"

Thủy Liên Y không chắc chắn! Vô cùng không chắc chắn! Không ngờ phỏng đoán của mình lại đúng! Lại nói! Vì sao từ khi nàng đi tới nơi này các Vương gia đều có dính dáng tới nàng! Vương gia ba nước đều xuất hiện!

"Oa oa. . .!" Sở Huyền Huyền tỉnh! Không biết vì sao khóc! Đứa bé này mặc dù rất thích hoạt động, nhưng bình thường đều không khóc!

"Huyền Huyền! Sao thế? Con khóc gì vậy?" Thủy Liên Y bị hù sợ, ôm lấy nữ nhi của mình!

Nhìn Sở Huyền Huyền, Thủy Liên Y cả kinh thất sắc, mặt đứa bé đỏ giống như trái cà chua, còn thờ đốc đồn dập, nhất định là vô cùng không thoải mái, bằng không không thể khóc thành như thế.

Vừa rồi còn tốt, tại sao vừa đảo mắt đã thành như vậy? Nàng sợ tới mức ôm con đi tới bên cạnh Ngao Cẩn Phong!

"Ngao Cẩn Phong! Mặt của Huyền Huyền thật đỏ! Có phải ngã bệnh rồi hay không? Ngươi xem nó thế nào?"

"Ta xem một chút!" Ngao Cẩn Phong ôm Sở Huyền Huyền, nhìn một chút, chân mày cau lại. "Làm sao có thể chứ! Đứa bé mới hơn một tháng, sao lại phát sốt?"

Phát sốt? Thủy Liên Y sùng sốt, nàng đã từng sốt cao, biết sốt cao là rất nguy hiểm!

Hơn nữa, chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy! Mặc dù nàng không có tham gia lớp học làm mẹ, nhưng ở hiện đại tốt xấu gì cũng có hiểu chút ít! Bạn học của mình cũng có người làm mẹ! Em bé trong sáu tháng đầu đều có sức miễn dịch, sẽ rất ít phát sốt, huống chi em bé mới hơn một tháng!

"Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?" Nàng hoàn toàn hoảng loạn! "Huyền Huyền còn nhỏ như vậy, không chống đỡ được! Mau cứu nó, mau cứu nó! Van cầu ngươi!"

Ngao Cẩn Phong nhìn Thủy Liên Y kinh sợ, trên mặt lộ ra thương tiếc, nhẹ nhàng đỡ tay ở trên gương mặt của nàng.

"Tiểu Y! Gọi ta một tiếng Phong ca ca! Đừng kêu tên ta nữa!" Trong giọng nói của hắn có khẩn cầu.

Thủy Liên Y cảm nhận được nhiệt độ bàn tay hắn, lúc này nàng không có kháng cự, loại cảm giác đó khiến nàng rất an tâm! Thật ra thì nàng không muốn tham như vậy, nàng cũng không muốn trái một nam nhân phải một nam nhân mất tim vì nàng! Nhưng, nàng căn bản không không chế được mọi chuyện! Hiện tại nàng rất sợ!

"Phong ca ca! Cứu nữ nhi của ta! Van cầu ngươi!" Nàng nắm tay hắn, hắn là thần y, chữa cho 1 đứa bé cũng không phải là điều khó khăn gì!

Ngao Cẩn Phong gạt đầu một cái, đặt Sở Huyền Huyền lên giường, từ trong ngực móc ra một bọc châm.

"A. . .!" Thủy Liên Y che kín cặp mắt, không dám nhìn những chiếc châm dài kia đâm lên đầu và người của nữ nhi mình.

Sở Huyền Huyền oa oa khóc, Thủy Liên Y cũng khó chịu chảy nước mắt! Nguyên lai máu mủ của mình gặp phải thống khổ, làm mẹ cũng sẽ đau lòng như thế! Không biết hiện tại mẹ mình thương tâm đến mức nào! Nàng còn nằm ở trong bệnh viện, hiện tại có phải mẹ cũng khó chịu giống như nàng hay không?

Ngao Cẩn Phong cho Sở Huyền Huyền uống một chút thuốc, rồi thu châm về!

Thần y quả thật là thần y, Sở Huyền Huyền đã giảm sốt.

Thủy Liên Y ôm nữ nhi vào trong ngực, nhẹ nhàng dụ dỗ. Kéo áo cho đứa bé bú sữa, đứa bé ăn no xong, chậm rãi ngủ thiếp đi!

Ngao Cẩn Phong ngồi trên một cái giường khác, nhắm mắt lại! Lông mi thật dài nhuộm một tầng bóng trên mặt.

Thủy Liên Y nhìn nam nhân trước mặt, không niêm dù chỉ một chút khói lửa nhân gian! Trong lòng của nàng có chút rung động!

Không biết quan hệ trước kia của Thủy Liên Y và Ngao Cẩn Phong tới trình độ nào? Tại sao nàng ấy phải vì Ngao Cẩn Phong mà phản kháng Sở Mị Dạ?

Nếu như nàng ấy thật muốn thủ thân vì một nam nhân, vì sao lại đáp ứng gã cho một nam nhân khác? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Ngao Cẩn Phong phải rời đi, vì sao hắn để Tiểu Y muội muội chờ hắn?

Vì sao Thủy Liên Y phải đáp ứng gã cho Sở Mị Dạ? Đã đáp ứng nghĩa là nàng đã nhận mệnh! Nếu nhận mệnh vì sao lại phản kháng?

Những ý nghĩ này sôi trào trong đầu làm Thủy Liên Y thấy hơi choáng váng đầu rồi!

Càng ngày càng nhiều nỗi băn khoăn khiến nàng bối rối, nàng không biết mình rốt cuộc có nên hỏi Ngao Cẩn Phong hay không!

"Đứa bé ngủ rồi?" Ngao Cẩn Phong mở mắt.

Thủy Liên Y không cách nào hình dung cặp mắt kia, không có gọn sáng, trong suốt như nước. Tựa như chưa từng trải qua bất kỳ thế tục nào, không có tạp niệm!

Tại sao một nam nhân lại có tâm cảnh như vậy? Hẳn chính là phiên bản nam của Tiểu Long Nữ dưới ngòi bút Kim Dung, luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh! Không giận, không buồn, không thích! Quả thật chính là đại biểu điển hình của nhân sĩ sống lâu! Đoán chừng mấy chục năm sau, hẳn cũng vẫn tuấn mỹ tuyệt luân, nhất định trường sinh bất lão!

"Cám ơn người! Nếu như không có người ở đây, ta nhất định không biết làm sao, bị hù chết, cũng gặp đến chết!" Thủy Liên Y nói thật!

"Nếu như mọi người luôn gọi ta là Phong ca ca! Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mọi người, tuyệt đối sẽ không để mọi người bị hù dọa! Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong nắm tay nàng, khẩn thiết yêu cầu "Gọi ta Phong ca ca!"

Trong mắt của hắn mang theo khẩn cầu, Thủy Liên Y có thể cảm thấy rõ ràng.

"Phong ca ca!" Không thể không chế liền nói ra miệng theo ý muốn của hắn.

Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn lộ ra nụ cười như ánh mặt trời! Hắn vui vẻ như thế khiến Thủy Liên Y nhìn đến ngây dại! Bộ dạng cười lên của nam nhân này còn khuynh thành, còn đẹp hơn nữ tử!

"Người cười lên thật đẹp!" Bị hắn mê hoặc, Thủy Liên Y cảm khái.

Trong mắt Ngao Cẩn Phong có dịu dàng, "Tiểu Y! Về sau ta sẽ ở cùng với mọi người, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau!"

Hít vào một hơi! Thủy Liên Y hồi hồn. Nàng còn có Tiểu Dạ! Vừa rồi nàng thiếu chút nữa đã luân hãm!

"Ngao. . . Phong ca ca! Ta. . . Còn có Tiểu Dạ!"

Thần sắc Ngao Cẩn Phong hơi động, "Tiểu Y! Ta đã nói! Sở Mị Dạ sẽ thương tổn mọi người! Nếu như mọi người thật muốn gặp hắn, sợ rằng thuốc Thương Tâm Quân Lăng trong cơ thể sẽ lập tức phát tác! Mọi người sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn quên hắn!"

Thủy Liên Y lắc đầu "Người nói láo! Ta tin tưởng hắn! Hắn sẽ không khiến ta thương tâm, vĩnh viễn cũng sẽ không!" Nàng tự trở lại trên giường, còi giấy chui vào trong chăn che đầu. Cho dù chết, nàng cũng không tin Tiểu Dạ sẽ thương tổn nàng!

Hắn yêu nàng, yêu nàng hơn bất luận kẻ nào! Hắn không hy vọng nàng bị thương tổn mới giấu nàng đi! Hắn đã nói sẽ về bên cạnh nàng!

Ngao Cẩn Phong! Hắn đang nói láo! Tuyệt đối đang nói dối! Nàng tin tưởng Tiểu Dạ! Tin tưởng hắn hơn bất luận kẻ nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chó dữ đến chặn đường

Sở Huyền Huyền rốt cuộc là bị bệnh gì, ngay cả Ngao Cẩn Phong cũng không nói rõ được! Mỗi ngày bé đều phát bệnh đúng giờ, hơn nữa mỗi lần mỗi lợi hại hơn! Càng lúc càng sốt nghiêm trọng hơn!

Thủy Liên Y lo âu bất an, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ. Cũng may Ngao Cẩn Phong ở đây, bằng không nàng thật không cách nào lo cho đứa nhỏ!

Bệnh của Sở Huyền Huyền có thể là trời sinh! Hơn một tháng mới bắt đầu phát bệnh, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì gây nên, Ngao Cẩn Phong tìm không ra!

Ở Duyệt Tường lâu vài ngày, Ngao Cẩn Phong nói với Thủy Liên Y, hắn muốn ra ngoài thành tìm thuốc cho Sở Huyền Huyền, bảo nàng giữ đứa nhỏ ngoan ngoãn chờ ở trong phòng.

Trước khi hắn đi Thủy Liên Y còn ngoan ngoãn gật đầu, nhưng Ngao Cẩn Phong vừa xoay người rời khỏi, nàng liền ôm đứa nhỏ đi ra phòng.

Sở Húc Nhật bảo nàng tìm một người tên Xuất Trần! Người này là nam nhân hay là nữ nhân, người trẻ tuổi hay là người già! Nàng hiện tại hoàn toàn không biết gì cả! Nếu người tên Xuất Trần này đang ở Duyệt Tường lâu, như vậy tiểu nhị của nơi này chắc biết!

Thủy Liên Y đi vào hành lang, nhìn thấy rất nhiều khách dưới lầu! Đãi ngộ của Duyệt Tường lâu, ngay cả chỗ ăn cơm dưới lầu cũng không giống người

thường!

"Phu nhân! Lão gia nhà ngài nói, bảo ngài ở trong phòng chờ ngài ấy!" Một tiểu nhị đi đến bên cạnh Thủy Liên Y, cực kỳ cung kính! Người có thể ở lại phòng khách tốt một ngày mấy lượng bạc, là VIP tuyệt đối!

Ngao Cẩn Phong! Người không ở nơi này còn tìm người nhìn chăm chăm nàng! Thủy Liên Y cắn môi, mở cửa về phòng.

"Tiểu nhị!" Nhìn thấy người nọ từ trước cửa đi tới, Thủy Liên Y nhin không được kêu lại hắn.

"Có cái gì phân phó?"

"Hỏi thăm một chút! Nơi này có ai tên Xuất Trần không?" Thủy Liên Y nhìn tiểu nhị kia.

Tiểu nhị sững sốt một chốc, lắc lắc đầu, "Chưa từng nghe!" Sau đó xoay người rời đi!

Thủy Liên Y nhú mày! Chưa từng nghe? Như vậy ở Duyệt Tường lâu căn bản cũng không có người tên Xuất Trần? Nhưng vì sao Sở Húc Nhật bảo nàng tìm một người không có?

Mang theo nghi hoặc, Thủy Liên Y mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới, cả ngày núp ở trong phòng rất bị đè nén!

Ách? Đột nhiên tròng lớn hai mắt! Một nam tử cười ngửa đen, mặc áo đen đi qua Duyệt Tường lâu. Gương mặt lạnh lùng từ trong phát ra khí vương giả, không phải Sở Mị Dạ thì là ai chứ!

"Tiểu Dạ?" Thủy Liên Y hoảng sợ, trời ạ! Tiểu Dạ thật sự ở Xích Thành? Ngao Cẩn Phong không có lừa nàng? Vì sao hắn lại ở chỗ này?

Nàng ôm đứa nhỏ, kích động chạy ra khỏi phòng, từ lầu ba chạy đến lầu một. Không để ý đám khách nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của nàng sau đó thêm nhỏ dãi, cũng không để ý các loại tiếng kinh hô! Nàng chỉ muốn đuổi theo Sở Mị Dạ, hỏi hắn rốt cuộc tại sao tới Xích Thành?

"Tiểu Dạ!" Chạy ra Duyệt Tường lâu, Thủy Liên Y đuổi theo, bốn vó của tuấn mã màu đen kia phi như bay, chạy thật nhanh! Thủy Liên Y mệt mỏi thở hồng hộc, ôm ngực đang nhảy loạn bình bịch, thở không ra hơi!

"Tiểu Dạ.....!" Nàng không để ý người qua đường nhìn chăm chú, không để ý tới tiếng bàn luận xôn xao chung quanh! Lớn tiếng kêu to, lúc này trong lòng của nàng rất hỗn loạn!

Vì sao Tiểu Dạ ở Xích Thành? Chẳng tới làm gì? Chẳng rốt cuộc có đến sơn cốc tìm nàng hay không? Lòng có chút đau đớn, nhìn khuê nữ trong lòng, nàng cắn môi!

Nhất định phải tìm được chàng, nói cho chàng biết, hiện tại chàng có con rồi! Nàng ở trong sơn cốc nhin lâu như vậy cũng chỉ vì chờ hắn, nhưng tại sao hắn tới Xích Thành?

Thủy Liên Y chậm chạp hồi sức, lại tiếp tục đuổi theo!

"Đứng lại!" Đột nhiên nửa đường nhảy ra mấy con chó chặn đường!

Thủy Liên Y nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện mấy tên nam nhân chó săn đáng khinh.

"Tránh ra!" Nàng còn đang nhìn chỗ Sở Mị Dạ biến mất, khinh thường nhìn mấy nam nhân này!

Bóp Bóp! Truyền đến tiếng vỗ tay.

"Không sai! Có cá tính! Ta thích!" Có một thanh âm nam nhân truyền đến, Thủy Liên Y chăm chú nhìn lại, một nam tử mặc quần áo hoa lệ, hận không thể đeo hết tất cả trang sức quý trọng lên người.

Trên mười ngón tay kia, đeo ít nhất bảy tám cái nhẫn! Vàng sáng choang, được khảm hồng bảo thạch, lục bảo thạch, ngọc bích! Ngón tay đều bị kẹp đến không sao khép lại! Trên thắt lưng đeo không dưới ba miếng ngọc bội! Trên cổ lộ ra vòng cổ được khảm mã não!

Mẹ nó! Sợ người khác không biết hắn có tiền sao! Người này nếu ở hiện đại khẳng định đã bị túm vào khoa tâm thần xem bệnh!

Luận diện mạo nam nhân này coi như là trung thượng, nhưng Thủy Liên Y đi tới thời đại này, mấy nam nhân đã gặp ai cũng hơn hẳn ta!

Sở Mị Dạ lạnh lùng, Sở Húc Nhật tà mị, Ngao Cẩn Phong tao nhã, Ân Thần Tinh cường tráng! Ngay cả Sở Thánh Hạo nhân vật phản diện lớn cũng tốt hơn người nam nhân này nhiều lắm!

"Ta là Vũ Văn Sâm!" Nam nhân có một đôi mắt âm tà, vẻ mặt đáng khinh! Khuôn mặt tuấn mỹ bị biểu tình xấu xa kia phá hư hầu như không còn.

Vũ Văn Sâm? Thủy Liên Y nhìn người nam nhân này, hồi tưởng lại việc một năm trước ở Xích Thành bị nữ nhân tên Vũ Văn Thiển kia quất! Đều là Vũ Văn, người nam nhân này và nữ nhân kia hẳn là có quan hệ!

"Mỹ nhân! Về phủ với ta!" Vũ Văn Sâm cười đậm đặng, đi từ từ đến trước mặt Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y lui về phía sau! Mẹ nó! Ra ngoài không xem hoàng lịch gặp sắc quý!

"Đi!" Vũ Văn Sâm nháy mắt, mấy tên thủ hạ liền vây quanh Thủy Liên Y!

"Các ngươi muốn làm gì?" Rõ như ban ngày, đám ngu trâu thiếu đạo đức này không phải định chiếm đoạt dân nữ chứ?

"Làm gì? Mỹ nhân! Xích Thành có ai không biết đại danh của thiếu gia nhà ta! Thiếu gia nhà ta coi trọng ngươi, tự nhiên là muốn dẫn ngươi về phủ làm tiểu thiếp!" Một con chó săn ở một bên tăng bốc Vũ Văn Sâm, có ý chó cạy gần nhà!

"Phi!" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Liên Y lộ ra khinh thường! Làm tiểu thiếp? Mù mắt chó bọn họ!

Vũ Văn Sâm nhìn thấy dáng người tuyệt mỹ linh lung của Thủy Liên Y, một đôi mắt chó đều lộ ra ánh sáng!

Duyệt nữ vô số, hắn chưa từng thấy giai nhân tuyệt mỹ như thế!

"Mỹ nhân! Ngoan ngoãn trở về với bổn thiếu gia! Nàng sẽ được chỗ tốt! Ở Xích Thành, người phản kháng ta đều không có kết cục tốt!"

Thật sự là ở xã hội cũ vạn ác! Hoàng đế Ân Xích quốc, cái tên gọi là Ân Âm Nguyệt thoát nhìn cũng không phải ngu ngốc! Vì sao dưới chân Thiên Từ còn có du côn ác bá kiêu ngạo như thế chứ!

"Ngươi về nhà nằm mơ đi! Cũng không ngồi trước gương mà chiếu nước tiểu soi đi! Diện mạo kia của ngươi suy đến độ liên lụy kinh tế Xích thành! Nữ nhân thích nam nhân xấu tính, chứ không thích nam nhân mặt xấu! Nghe hiểu hay không!" Thủy Liên Y nhìn cái khuôn mặt mê đắm kia liền muốn nôn.

Chân mày Vũ Văn Sâm nhíu vài cái.

"Mỹ nhân chẳng những bộ dạng đẹp, ngay cả tài ăn nói cũng giỏi! Thật muốn hôn cái miệng nhỏ của nàng! Cảm giác hôn lên nhất định vừa trắng mịn vừa ngọt ngào!" Nói xong còn liếm liếm môi.

Thủy Liên Y thiếu chút nữa ói ra, cả người nổi lên da gà.

"Ngu ngốc có thể làm lão sư của ngươi, người điên cũng có thể dạy ngươi nói tiếng người! Trong mồm chó nhà không ra ngà voi! Xấu xa! Vô sỉ! Máy giặt cũ mà Thượng Đế lỡ tay rơi xuống, sinh vật túi ngực ghê tởm có thể tự hỏi! Bại nào!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Xuất trần ở Duyệt Tường Lâu

Bị Thủy Liên Y mắng to, Vũ Văn Sâm chẳng những không tức giận, tựa hồ càng thêm có hứng thú với nàng! Ở Xích Thành vẫn chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như thế!

"Ta thích! Mỹ nhân cay cú như thế, ở trên giường không biết có còn hưng hân như vậy hay không! Vậy nhất định rất có tình điệu!"

Mẹ nó! Thủy Liên Y ôm khuê nữ. Trời ạ! Hiện tại nàng tựa hồ lọt vào tình trạng nguy cấp rồi! Lúc nào Ngao Cẩn Phong mới có thể trở lại? Nếu như rơi vào trong tay của Vũ Văn Sâm này, nàng và nữ nhi đều rất nguy hiểm.

"Thiếu gia! Trong ngực nàng ôm đứa bé!" Sợ cái gì! Một tên chó săn trong đó quả thật nịnh bợ truyền đạt tin tức này cho Vũ Văn Sâm!

Vũ Văn Sâm liếc mắt nhìn Thủy Liên Y, trên mặt lộ ra nụ cười tà.

"Mỹ nhân! Nếu như nàng ngoan ngoãn theo bổn thiếu gia, ít như ta có thể sẽ có lương tâm bỏ qua cho đứa bé này! Bằng không! Trực tiếp vứt xuống trong ổ sói cho sói ăn!"

Thủy Liên Y rùng mình một cái, cảm thấy kinh hãi! Nàng sợ con của mình bị thương tổn!

"Các ngươi đừng vô sỉ như vậy! Hư hại danh tiếng Xích Thành, tổ tiên cũng bị hổ thẹn! Các ngươi vì cái gì không chết hết đi!" Thủy Liên Y bị bọn họ vây vào giữa, tính khí quật cường lại lên!

Dân chúng chung quanh nhìn thấy Tiểu Bá Vương Xích Thành mang theo chó săn xuất hiện, đều lẫn mất xa xa, không ai dám tiến lên.

Thủy Liên Y mặc áo trắng, tuyệt mỹ giống như tiên nữ.

Nhưng tiên nữ rơi vào phạm trần cũng thật vô dụng! Cho dù có người muốn anh hùng cứu mỹ nữ, vừa nhìn thấy đó là Vũ Văn Sâm chuyên ức hiếp dân chúng Xích thành, cũng liền nhắm mắt!

Lúc này người nào ra mặt, người đó nhất định phải chết!

Thủy Liên Y nhìn Vũ Văn Sâm tới gần nàng, nàng không nhịn được lui về phía sau! Má nó! Nếu hấn đến gần thêm chút nữa, nàng liền đá hấn một cước cho mặt lạch ra, lỗ mũi chảy máu!

"Mỹ nhân! Sợ cái gì! Tới đây cho ta hôn một cái!" Vũ Văn Sâm đánh tới.

Chân phải của Thủy Liên Y đã sớm vận khí, thấy hấn tới đây, đá lên.

Rắc.... A.... Một tiếng gãy xương cộng thêm tiếng kêu thảm thiết của Vũ Văn Sâm. Một cước kia vừa đúng đập trúng cằm của hấn, khiến cho hấn trật khớp.

"Thiếu gia!" Thấy thiếu gia bị thương, đám chó săn lập tức chen chúc đi lên quan sát thương thế của thiếu gia nhà mình!

Thủy Liên Y thấy tình thế, liền ôm nữ nhi chạy!

"Bất.... nàng!" Cằm của Vũ Văn Sâm chưa có trở về vị trí, nói chuyện cũng mất sức.

"Dạ! Thiếu gia!" Trong nháy mắt đám chó săn đều đuổi theo, gào khóc đuổi theo như chó dữ.

Đám người kia thật đúng là không bỏ qua! Thủy Liên Y chạy như điên, cũng không biết mình chạy về phía nào! Xuyên qua hẻm nhỏ, chạy qua đường lớn! Mùa hè Xích thành hết sức nóng bức! Nàng chạy đến toàn thân đầy mồ hôi, thở hồng hộc, cổ họng cũng khô, nuốt nước bọt cũng lao lực!

"Huyền Huyền! Chúng ta tìm Ngao Căn Phong trước! Nếu không chỉ có một con đường chết!" Thủy Liên Y vội vàng, nàng chạy hết nổi rồi! Tại sao kể từ khi xuyên qua thời đại này, nàng luôn phải lẩn trốn, bôn ba ngàn dặm! Hiện tại nàng rất mệt mỏi! Tại sao không có ai có thể cho nàng dựa vào, khiến nàng không có chỗ ngừng nghỉ!

"Ui...!" Đột nhiên đụng vào trong ngực một người!

Lòng ngực thật cứng, bắp thịt săn chắc! Là một nam nhân! Thủy Liên Y cả kinh thất sắc!

"Thủy cô nương!" Đinh đầu truyền đến tiếng khàn khàn quen tai.

"Từ thúc?" Thủy Liên Y ngẩng đầu lên, thấy được gương mặt hung thần ác sát còn có vết sẹo dài!

Gương mặt đen như mực của lão Từ lộ ra nghi ngờ.

"Thủy cô nương, không phải ngươi đang ở Uyên thành? Tại sao lại trở về Xích Thành rồi?"

"Từ thúc! Nói rất dài dòng! Ta bị Vũ Văn Sâm đuổi theo, hấn muốn khi dễ ta! Có thể giúp ta không?"

Lão Từ liếc mắt nhìn Thủy Liên Y, lại xem đứa bé nàng ôm trong ngực, trong mắt lóe lên một ánh sáng không dễ dàng phát giác.

"Đi theo ta!" Lão Từ dẫn đường trước mặt, quẹo trái quẹo phải.

Thủy Liên Y đi theo phía sau hấn, nhìn bóng lưng của ông, luôn có một cảm giác quen thuộc! Tựa hồ đã từng gặp ông!

Nhìn bóng lưng lão Từ căn bản cũng không giống như một đại thúc trung niên! Ngược lại rất là giống nam tử trẻ tuổi!

Chỉ là, lúc này nàng không rảnh nghiên cứu nhiều như vậy, ôm đứa bé, nàng muốn né tránh Vũ Văn Sâm chết tiệt và đám chó săn!

Lão Từ dẫn nàng chạy vào trong một ngõ hẻm. Trong ngõ hẻm có một cánh cửa đình viện sơn màu đỏ đậm, hình như là một hậu viện!

"Đi theo ta!" Lão Từ nắm cánh tay của nàng dẫn nàng vào trong viện, tiện tay khóa lại cửa!

Thủy Liên Y bị hấn lôi kéo vào cửa, chạy vào một lầu các!

Lầu các là tầng hai, trang trí thanh nhã, không có nhiều trang sức, nhưng nhìn vô cùng thoải mái!

"Từ thúc! Đây là chỗ nào?"

Lão Từ nhìn nàng một cái, nơi này là hậu viện Duyệt Tường lâu!

Hít vào một hơi, Thủy Liên Y có chút ngạc nhiên.

"Từ thúc, nơi này có người tới không?" Ngộ nhờ Vũ Văn Sâm đuổi theo tới đây, vậy bọn họ không phải rất nguy hiểm sao. Nàng còn có thể liên lụy lão Từ.

Lão Từ lắc đầu một cái, "Nơi này bình thường không ai tới! Người nghỉ ngơi ở nơi này! Ta đi ra ngoài xem đám người Vũ Văn Sâm rồi đi chưa!"

Thủy Liên Y gật đầu, "Từ thúc! Cảm ơn người!"

Lão Từ cười, lúc này mặt hung thần ác sát cũng không khủng bố lắm!

Nhưng không đợi lão Từ rời đi, liền nghe tiền viện truyền đến thanh âm huyền ảo.

"Sâm thiếu gia! Chỗ chúng ta thật không có người tới! Hậu viện càng không thể! Đó là chỗ ở của ông chủ! Không ai đến quấy rầy! Sâm thiếu gia! Ngài ngàn vạn đừng đi! Hậu viện là một cấm địa!" ngoài lầu các truyền tới tiếng khẩn cầu của đám người làm Duyệt Tường lâu.

"Hừ! Tiểu thiếp của bản thiếu gia chạy trốn! Có người thấy nàng chạy tới hậu viện Duyệt Tường lâu các người! Cả Xích Thành, không có chỗ nào bản thiếu gia không thể đến! Đừng nói Duyệt Tường lâu nhỏ nhỏ này, coi như là hoàng cung bản thiếu gia cũng nói tới thì tới, nói đi là đi!"

Thủy Liên Y ôm chặt đứa bé, trên mặt có lo lắng.

Lão Từ ấn nàng ngồi ở trên giường, từ từ đi ra khỏi phòng.

"Từ thúc!" Thủy Liên Y gọi ông.

"Thủy cô nương! Yên tâm! Không có sao!" sau khi Lão Từ đi ra liền khép cửa phòng lại.

Thủy Liên Y đứng ngồi không yên, không biết lão Từ có thể bởi vì mình mà đắc tội Vũ Văn Sâm đó hay không!

Nếu Vũ Văn Sâm có thể mạnh mẽ, nói vậy hẳn cũng có núi dựa! Lão Từ là một phu xe, làm sao có thể chống lại ác ôn đó.

Nhưng, kể từ khi lão Từ đi ra lâu các, bên ngoài chỉ truyền đến giọng nói rất nhỏ, sau đó cả một câu nói cũng không có!

Thủy Liên Y tò mò, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghe được tiếng bước chân, cửa phòng được mở ra, một bóng người đi vào.

"Từ....!" Thủy Liên Y ngây ngẩn cả người! Người thì không có thay đổi, nhưng gương mặt đó?

Lão Từ.... Có thể xưng hán lão Từ không! Nam nhân này chỉ khoảng ba mươi, gương mặt màu đồng không có biểu cảm gì! Hẳn là ai?

"Người.... Là ai?" Thủy Liên Y hồ đồ, đây không phải là lão Từ a!

"Ta là Xuất Trần!" thanh âm của nam tử không còn khàn khàn, mà trở nên trong suốt rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 147: Nàng làm ta rung động

Xuất Trần? Thủy Liên Y mở to hai mắt nhìn! Hẳn là Xuất Trần? Như vậy hẳn chính là nam nhân mà Sở Húc Nhật báo nàng tìm! Thanh âm này? Tựa hồ thực quen tai? Thân hình này càng xem càng quen thuộc!

"Người chính là Xuất Trần? Vậy lão Từ là sao?"

Xuất Trần khẽ cười một tiếng, khuôn mặt màu đồng cổ khẽ nhúc nhích.

"Còn nhớ rõ trên đường lão Từ đưa người đến Uyên thành không?"

Thủy Liên Y gật gù đầu.

"Ngày ấy, lão Từ chân chính đã bị một mũi tên bắn chết ở con đường không ai quản lý!"

Thủy Liên Y ngạc nhiên, giật mình nhớ tới thanh âm 'vụt....' ngày ấy nghe được, khi nàng cảm thấy cái gì đâm trúng vào xe. Sau đó ngựa bị hoảng sợ

chạy như điên, nàng luôn luôn kêu lão Từ nhưng không có ai trả lời!

"Vậy ngươi..... ?" Nàng nhìn Xuất Trần!

Ánh mắt Xuất Trần cũng nhìn về phía nàng, "khi đó ta cũng ở nơi đó, thi thể lão Từ rơi xuống trên mặt đất, ta lên xe ngựa không chể ngựa điên chạy!"

"Nhưng vì sao ngươi lại biến thành lão Từ?"

Xuất Trần sờ sờ mặt mình, "Ngươi không biết dịch dung sao? Ta liếc mắt nhìn lão Từ một cái liền nhớ kỹ diện mạo của ông ta, biến thành bộ dáng của ông ta cũng không khó!"

Thủy Liên Y vẫn khó hiểu, "Tại sao ngươi muốn biến thành lão Từ, đưa ta đi Uyên thành?"

Xuất Trần nở nụ cười, "Coi như làm vì Sở Húc Nhật đi!"

Sở Húc Nhật! Trong mắt Thủy Liên Y có chút cay cay, nàng cố gắng không để cho mình chảy ra nước mắt.

"Làm sao ngươi biết chuyện của Sở Húc Nhật? Làm sao ngươi biết ta?" Trong lòng của nàng vẫn còn rất nghi ngờ!

Ánh mắt Xuất Trần tối sầm xuống!

"Sở Húc Nhật từng dùng bồ câu đưa tin cho ta! Ta chẳng những biết ngươi, còn biết hán yêu ngươi! Từ khi biết được ngươi đến Xích Thành! Ta liền chú ý đến ngươi! Hơn nữa còn biết tất cả chuyện của ngươi! Không có chuyện gì là ta không biết! Bởi vì Duyệt Tường lâu là của ta, mạng lưới tin tức nơi này là nhanh nhất!"

Hung hăng cắn môi, làm cho hương vị máu tanh kia nhắc nhở chính mình! Sở Húc Nhật thật đã chết rồi!

"Nhưng ta hỏi tiểu nhị nơi đó! Tiểu nhị không biết Xuất Trần là ai!" Thủy Liên Y càng thêm không hiểu! Thân là ông chủ, vì sao tiểu nhị của hán lại không biết hán!

Xuất Trần cười cười, "Không biết cũng bình thường! Bọn họ biết ta là ông chủ, nhưng không phải tất cả mọi người đều biết ta tên gì!"

Còn có ông chủ quái đản như vậy sao, tiểu nhị của hán mà cũng không biết hán tên gì!

"Ngươi..... và sở Húc Nhật có quan hệ gì?" Thủy Liên Y hết sức tò mò vấn đề này.

Ánh mắt Xuất Trần tối xuống, làm cho Thủy Liên Y có một ảo giác, nàng giống như đã gặp hán ở nơi nào.

"Quan hệ của ta và hán thực phức tạp! Về sau sẽ từ từ nói cho ngươi nghe! Ngươi..... Có phải không cản trở về hay không! Nam tử áo trắng bên cạnh ngươi có khả năng sắp trở lại rồi!"

Trong lòng Thủy Liên Y giật mình, "Ngươi biết ta đến Duyệt Tường lâu? Hơn nữa còn biết rất nhiều chuyện?"

Xuất Trần nở nụ cười, "Không có chuyện ta không biết! Vũ Văn Sâm đã rời khỏi! Ngươi quay về lâu đi!"

Thủy Liên Y ôm lấy nữ nhi! Tiểu bảo bảo trải qua một đường bôn ba và xóc nảy kịch liệt lại vẫn trường lớn mắt liến thoắng nhìn loạn! Không hề bị hoảng sợ! Đứa bé này sau khi lớn lên hẳn là một nữ tử quái lạ!

"Ngươi..... Có thể làm cho bọn ác ôn kia rời đi? Ngươi dùng biện pháp gì?"

"Mỗi người đều có nhược điểm của mình, chỉ cần bắt được nhược điểm của người đó, không có gì là không thể làm được!"

Phòng chừng bàn luận tiếp với hán, nàng cũng không hỏi ra manh mối gì! Là nàng quá ngu ngốc, hay là người nam nhân này rất phức tạp! Vì sao nam nhân cổ đại đều như vậy chứ? Sở Mị Dạ như vậy, Ngao Cần Phong như vậy, ngay cả Xuất Trần này cũng như vậy! Phức tạp chơi tốt sao, một đám đều đùa giỡn tâm kế!

"Cám ơn ngươi hôm nay cứu ta! Bằng không ta và đứa nhỏ đều chỉ còn đường chết! Cám ơn nhiều!"

"Khách khí cái gì! Bảo vệ ngươi, chăm sóc ngươi là phải!"

Thủy Liên Y hơi hỗn độn ôm khuê nữ đi ra lầu các, chạy về chỗ ở! Xuất Trần này nói như thế làm cho nàng rất không bình tĩnh!

Nàng tự nhận là mình không có sức quyến rũ lớn như vậy, nhưng vì sao cảm thấy mình cứ khiến người bên cạnh suy nghĩ viển vông!

Xuất Trần kia, tuy rằng đã đổi lại bộ dạng lão Từ, nhưng nàng vẫn cảm thấy hán rất quái lạ! Ánh mắt và hơi thở phát ra trên người nam nhân này, làm cho nàng cảm thấy quen thuộc! Trước kia nàng nhất định từng gặp hán! Nhưng gương mặt này lại xa lạ! Nàng rốt cuộc đã gặp người nam nhân này ở nơi nào?

Về tới phòng của mình, Thủy Liên Y đẩy cửa phòng ra, thì nhìn thấy Ngao Cẩn Phong đang muốn mở cửa đi ra.

"Tiểu Y! Muội đi đâu vậy?" Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong có vẻ lo lắng.

"Phong ca ca! Ta đi dạo một chút!" Nàng ôm đứa nhỏ trở lại phòng. Sở Huyền Huyền rất là nghe lời tự mình ngủ rồi!

Mày kiếm đen nhánh của Ngao Cẩn Phong giật giật, "Tiểu Y! Về sau ta sẽ không để muội lại một mình! Đi tới chỗ nào cũng sẽ mang theo muội!"

Trong lòng Thủy Liên Y lộp bộp một chút, không biết vì sao nghe được lời hắn nói lại làm cho nàng có chút cảm động! Đau, ấm áp, ề ề!

"Phong ca ca! Cảm ơn! Ta..... Rất cảm động!"

Ngao Cẩn Phong đi đến trước mặt nàng chăm chú nhìn vào mắt của nàng!

"Tiểu Y! Nếu muội quên Sở Mị Dạ, có thể để cho ta bảo vệ muội? Vĩnh viễn sủng ái muội hay không?"

Hít sâu một hơi, Thủy Liên Y lắc mạnh đầu.

"Không..... Ta sẽ không quên chàng ấy! Vĩnh viễn cũng sẽ không! Ta..... Không muốn lừa dối huynh! Bởi vì ta thật sự thương chàng ấy, thật sự thương chàng ấy!"

Trong mắt Ngao Cẩn Phong hiện lên vẻ đau đớn, nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Tiểu Y! Ta càng ngày càng cảm thấy muội không giống người thường! Có lẽ, ta sẽ thật sự yêu muội!"

Thủy Liên Y thở ra một hơi! Thoạt nhìn Ngao Cẩn Phong bây giờ còn chưa có yêu nàng! Vậy thật mau quá! Nàng không muốn nợ bất luận kẻ nào, bởi vì nàng không thể trả lại cho người khác! Nàng đã có nam nhân mình yêu, cũng có nữ nhi của mình! Nàng không muốn khiến nam nhân khác trả giá vì nàng nữa!

"Phong ca ca! Huynh đối với ta như thế, ta căn bản không có cái gì có thể hồi báo cho huynh!"

Ngao Cẩn Phong lắc lắc đầu, "Chỉ cần muội có thể hạnh phúc là tốt rồi!"

Thủy Liên Y cắn môi, nhìn khuôn mặt Ngao Cẩn Phong! Người nam nhân này tựa hồ không có phát hiện, hắn hiện tại còn đang xem nàng là Tiểu Y muội muội kia! Lời nói sủng ái của hắn, chính là đối với Tiểu Y muội muội kia!

"Ta hơi mệt mỏi! Ngủ trước một lát!" Thủy Liên Y lên giường rồi nghiêng người đối mặt vách tường.

Nhìn bóng lưng Thủy Liên Y, trong mắt Ngao Cẩn Phong hiện lên đau thương.

Nữ tử có dung mạo giống như Tiểu Y muội muội, nhưng lại có suy nghĩ không giống Tiểu Y muội muội! Kỳ thật, hắn vẫn xem Tiểu Y muội muội là muội muội của mình! Nữ tử này, hắn không biết đã bắt đầu coi trọng nàng từ lúc nào.

Hắn muốn che chở nàng, bảo vệ nàng, cưng chiều nàng!

Bởi vì nàng không giống người thường, bởi vì nàng..... Làm cho hắn rung động!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Bàn điều kiện

Lại qua bảy ngày! Bởi vì vội vàng chữa bệnh cho Sở Huyền Huyền, Thủy Liên Y đã không còn quan tâm đến chuyện gì khác! Trong lòng nàng lúc này đều là con gái của mình!

Ngao Cẩn Phong được gọi là thần y cũng không phải hư danh, đan dược hắn cho quả thật rất thần kỳ. Sở Huyền Huyền từ mỗi ngày đều sốt chuyển thành hai ngày sốt một lần, rồi ba ngày một lần.

Mặc dù không tìm được bệnh căn, cũng không biết vì sao đứa bé thường xuyên phát sốt. Nhưng thấy bộ dạng quý quái của Sở Huyền Huyền, Thủy Liên Y tự cảm thấy may mắn, khuê nữ của mình không bị sốt nguy!

Sáng sớm, Ngao Cẩn Phong ôm Sở Huyền Huyền ra ngoài đi dạo! Thủy Liên Y thu thập xong đồ đạc ở trong phòng chờ bọn họ.

Bởi vì Ngao Cẩn Phong nói hôm nay muốn rời khỏi! Nàng cũng không biết định nghĩa rời đi trong miệng hắn có phải đi tìm Sở Mị Dạ hay không?

Đẩy cửa sổ ra, thấy Ngao Cẩn Phong ôm Sở Huyền Huyền phơi nắng ở dưới lầu! Mỹ nam tử áo trắng phiêu dật, ôm một đứa bé mới hai tháng, thật rất đáng yêu!

Thấy cảnh này, Thủy Liên Y không khỏi ảo tưởng, nếu Tiểu Dạ ôm khuê nữ của mình, thật là tốt biết bao!

Một nhà ba người không biết lúc nào mới có thể đoàn tụ!

Sau khi mọi thứ đã được thu thập ổn thỏa, Ngao Cẩn Phong mang theo Sở Huyền Huyền trở về phòng.

"Tiểu Y. . . ."

"Hả?" Thủy Liên Y hơi nghi ngờ, Ngao Cẩn Phong giống như muốn nói lại thôi. "Phong ca ca! Huynh muốn nói gì?"

"Muội thật muốn đi gặp Sở Mị Dạ?"

Thủy Liên Y hai mắt trừng lớn, "Phong ca ca! Ý của huynh là. . . . Muốn dẫn ta đi tìm Tiểu Dạ sao?"

Ngao Cẩn Phong thật bình tĩnh, "Nếu như muội không sợ Thương Tâm Quên Lãng phát tác, ta có thể đưa muội đi gặp hắn!"

"Tại sao huynh khẳng định ta gặp Tiểu Dạ rồi sẽ thương tâm? Sẽ quên mất hắn? Huynh không cảm thấy ý tưởng của mình vô cùng chủ quan sao?"

Ngao Cẩn Phong cười khế, "Tiểu Y! Người chủ quan chính là muội? Muội còn chưa gặp hắn, làm sao biết có thể thương tâm khổ sở hay không? Thuốc này ta chưa từng dùng, cũng không biết được hiệu của nó rốt cuộc mãnh liệt đến mức nào! Nếu như muội không thương tâm vì người trong lòng, được hiệu qua một năm tự nhiên sẽ mất đi hiệu lực! Nhưng muội lại cố tình muốn tới tìm Sở Mị Dạ!"

Hắn dừng một chút, "Mặc dù ta không xác định muội sẽ thương tâm, sẽ quên mất hắn! Nhưng nếu như muội không thương tâm, như vậy chứng minh trong cảm nhận của muội, hắn không phải người muội yêu nhất!"

"Tại sao huynh muốn làm như vậy?" Thủy Liên Y cực kỳ khó hiểu hành động của hắn.

Ngao Cẩn Phong không có nói cho nàng biết đáp án, "Tiểu Y! Thời gian đã đến! Ta dẫn muội đi tìm Sở Mị Dạ!"

Thủy Liên Y ôm lấy đứa bé, đi theo Ngao Cẩn Phong rời khỏi Duyệt Tường lâu.

Ngao Cẩn Phong dẫn nàng lên một chiếc xe ngựa, bộ dạng Thủy Liên Y càng bị ít người nhìn thấy càng tốt, nếu không sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.

Xe ngựa dần dần rời đi, một nam tử cao lớn xuất hiện trên lầu chót của Duyệt Tường lâu! Sắc da nam tử màu đồng, mặt không chút thay đổi. Nhìn xe ngựa đi xa, khóe miệng nhẹ nhàng động.

"Kịch hay sắp bắt đầu diễn rồi! Không biết, cuối cùng bên thắng sẽ là ai!" Hắn tung người nhảy xuống lầu, cưỡi một tuần mã màu đỏ thẫm.

"Giá. . . .!" Tuần mã nhanh chóng đuổi theo xe ngựa đi xa.

Thủy Liên Y ôm đứa bé ngồi ở trong xe, nghe được những thanh âm của dân chúng bên ngoài. Có mua thức ăn bán rau, đánh lộn đánh lạo, rồi rảnh làm việc nhà! Xe ngựa tựa hồ trải qua khu náo nhiệt, chợ bán thức ăn, khu nhà dân!

"Phong ca ca! Chúng ta đi đâu?"

"Sắp đến rồi! Nếu như muội đổi ý, ta có thể lập tức dẫn muội rời khỏi Xích Thành!" thanh âm Ngao Cẩn Phong chưa hề thay đổi, Thủy Liên Y không biết trong lòng hắn nghĩ gì?!

Hắn giống như biết tất cả mọi chuyện, nhưng lại không muốn tố cáo cho nàng nghe! Hắn muốn để cho nàng tự mình nhìn được nghe được, đây mới là mục đích cuối cùng của hắn.

Trong lòng nam nhân này nghĩ gì không ai có thể đoán được! Gương mặt bình tĩnh, biểu tình lạnh nhạt, thần thái không hỏi việc đời! Như thể hắn đối với bất cứ điều gì đều không quan tâm, cũng không để ý.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, nếu như nàng không sợ bản thân mình bởi vì thương tâm mà khiến được hiệu trong cơ thể phát tác, như vậy nàng cứ tiếp tục đi về phía trước! Còn nếu như nàng không muốn bị thương tổn, như vậy lập tức quay đầu rời đi.

Mặc dù trong lòng Thủy Liên Y thấp thỏm, nhưng nàng tin vào cảm giác của mình! Sở Mị Dạ yêu nàng, vô cùng yêu nàng. Vì bảo vệ nàng, hắn giấu nàng trong sơn cốc! Hắn yêu nàng như vậy, làm sao có thể thương tổn nàng đây?

"Phong ca ca! Ta tin tưởng Tiểu Dạ! Chúng ta tiếp tục đi! Ta muốn gặp hắn, nhất định muốn gặp hắn!"

Ngao Cẩn Phong ngồi ở ngoài xe, nhẹ nhàng thở dài một cái.

"Được! Nếu như muội thật sự quên hẳn! Ta sẽ vẫn ở bên cạnh muội, tuyệt đối không rời xa muội!"

Thủy Liên Y thiếu chút nữa nổi điên, lời nói của nam nhân này giống như đang nguyên rửa nàng và Tiểu Dạ. Tình yêu giữa hai người có thể dễ dàng bị chia rẽ như vậy sao? Nếu như vậy, ai còn tin tưởng vào tình yêu? Ai còn tin tưởng thế gian còn có chân tình chân ái!

"Ta sẽ không quên hẳn! Vĩnh viễn cũng sẽ không! Ta sẽ yêu hẳn cả đời, hai đời, N đời!" Thủy Liên Y đang giận dữ với Ngao Cẩn Phong.

Nàng nhất định phải cho hắn thấy, mình rốt cuộc có thể quên Sở Mị Dạ hay không!

Tốc độ xe ngựa rất nhanh, sau một hồi Ngao Cẩn Phong kiểm bốn con ngựa lại. Mở cửa xe ra, đỡ Thủy Liên Y xuống xe.

Sau khi Thủy Liên Y ôm đứa bé xuống xe, mới phát hiện xe ngựa dừng lại ở trong một hẻm nhỏ.

"Không phải huynh nói mang ta đi tìm Tiểu Dạ sao?! Tại sao lại tới đây?"

Ngao Cẩn Phong nắm tay nàng, "Muội muốn tìm Sở Mị Dạ, ta dẫn muội đi! Nhưng muội phải đáp ứng ta một điều kiện!"

"Điều kiện gì?" Nếu quả thật có thể gặp Tiểu Dạ, không cần biết điều kiện của hắn là gì, nàng đều đáp ứng!

"Khi nhìn thấy hắn, muội không được lên tiếng! Nếu như hắn không có phát hiện ra muội, muội sẽ phải rời đi với ta! Bất kể muội có quên hẳn hay không, từ nay về sau không còn bất kỳ quan hệ gì với hắn!"

"Không được!" Thủy Liên Y cự tuyệt, "Ta vì cái gì phải đáp ứng điều kiện này của huynh? Đối với ta cũng không có điểm nào tốt! Ta cũng không biết huynh nghĩ gì, tại sao lại làm thế?!"

"Vậy ta không dẫn muội đi gặp hắn!"

"Ngao Cẩn Phong!"

"Muội quên gọi ta là Phong ca ca rồi sao?"

Nàng rồi rầm chết rồi, nam nhân này lúc nào cũng bàn điều kiện!

"Được! Ta đáp ứng huynh, nhìn thấy hắn rồi không lên tiếng! Nhưng, điều kiện phải công bằng một chút! Không thể bởi vì hắn không phát hiện ra ta, ta liền phải rời đi với huynh!"

Đôi môi Ngao Cẩn Phong bỗng nhúc nhích, "Vậy muội thấy thế nào mới là công bằng?"

"Gặp được Tiểu Dạ, nếu như hắn không phát hiện ra ta, ta liền rời đi, như vậy quá không công bằng! Có lẽ mất hắn cận thị? Có lẽ chỗ hắn đứng không tốt? Có lẽ hắn bị bệnh gì thì sao?!"

"Vậy muội muốn thế nào? Ta nghe theo muội!"

Con người Thủy Liên Y lòng vòng, "Nếu như gặp hắn, ta thật sự bởi vì thương tâm khổ sở mà quên đi hắn! Như vậy ta hi vọng, huynh có thể dẫn ta rời đi chỗ này! Tìm một nơi an tĩnh để cho ta và nữ nhi vui vẻ sống qua ngày!"

"Được!" Ngao Cẩn Phong gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Được hiệu có phát tác hay không?

Thủy Liên Y nhìn thấy Ngao Cẩn Phong gật đầu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi! Nàng hiện tại chỉ thầm nghĩ được nhìn thấy Tiểu Dạ, hỏi hắn tại sao lại muốn tới Xích Thành! Hỏi hắn rốt cuộc có đi qua sơn cốc tìm nàng hay không? Hỏi hắn có biết mình đã không còn ở sơn cốc kia rồi hay không?

Tiểu Dạ a! Không biết Uyên thành xây ra biến cố gì, không biết chàng đã trải qua khó khăn như thế nào! Hi vọng khi ta gặp chàng lần nữa, chàng sẽ không để cho ta thương tâm khổ sở! Ta thật sự không muốn quên đi chàng!

Thủy Liên Y âm thầm cầu nguyện ở trong lòng! Nàng thật sự rất sợ a! Thuốc của Ngao Cẩn Phong rốt cuộc sẽ có phản ứng gì, hiện tại trong lòng nàng không rõ!

Vừa nghĩ tới thuốc trong cơ thể mình, Thủy Liên Y liền buồn bực! Ngao Cẩn Phong chết tiết, chế được hoàn mà cũng không biết được hiệu xác thực, liền dám cho nàng ăn! Cũng không sợ nàng ăn xong sẽ chết sao?! Lại nói, nàng cũng không phải vật thí nghiệm của hắn, vì sao hắn muốn mình làm vật thí nghiệm a!

"Rốt cuộc chúng ta đang đi nơi nào?" Thủy Liên Y có chút chần chờ đi theo phía sau Ngao Cẩn Phong.

"Tới chỗ có Sở Mị Dạ!"

Ai không biết bọn họ đi tới chỗ có Sở Mị Dạ! Nhưng chỗ đó rốt cuộc là nơi nào a, vì sao xuống xe ngựa còn quẹo trái quẹo phải?

"Phong ca ca! Huynh . . . . không thể nói cho ta biết trước, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Huynh có thể cho lòng ta chút chuẩn bị hay không? Nếu đến lúc đó vì chuyện xảy ra làm cho ta kinh hãi, huynh tính trước được sao?"

Ngao Cẩn Phong cười khẽ, "Chuyện này đối với Sở Mị Dạ mà nói là chuyện tốt, nhưng là đối với muội mà nói lại là chuyện xấu!"

Chuyện tốt gì, chuyện xấu gì? Thủy Liên Y càng nghe càng bị hắn làm cho hồ đồ mất rồi!

Rất xa, tựa hồ nghe thấy tiếng khua chiêng gõ trống, còn có tiếng pháo nổ!

Trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên nảy sinh ra một tia dự cảm không tốt!

"Đây là chỗ nào?" Nàng nhìn về phía Ngao Cẩn Phong.

"Vũ Văn phủ Thừa Tướng!" Ngao Cẩn Phong bình tĩnh nói cho nàng biết.

Vũ Văn? đây là lần thứ ba Thủy Liên Y nghe được tên dòng họ này! Đầu tiên là Vũ Văn Thiên một năm trước, sau đó là Vũ Văn Sâm mấy ngày trước, nay lại tới Vũ Văn phủ nữa!

Đúng Là oan gia ngõ hẹp? hay là ông trời có ý an bài?

"Chúng ta tới đây làm gì? Tiểu Dạ ở Vũ Văn phủ sao?"

Ngao Cẩn Phong từ trong ngực lấy ra một tấm lụa trắng che lại mặt Thủy Liên Y.

"Như vậy thoát nhìn tốt hơn nhiều!" Nhìn khuôn mặt bị lụa trắng che lại, Ngao Cẩn Phong vừa lòng gật đầu.

"Huynh vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!" Thủy Liên Y cũng hiểu mình che mặt một chút cũng tốt! Nàng không muốn bị mọi người nhìn chăm chú, bị người xấu mơ ước!

Ánh mắt Ngao Cẩn Phong lướt qua đám người, "chúng ta đến gần nhìn xem!" Bất lấy tay Thủy Liên Y đi vào trong đám đông đang vây quanh bốn phía Vũ Văn phủ để xem náo nhiệt!

Rất xa một con tuấn mã màu đen chậm rãi cất bước đi tới. Thủy Liên Y nhìn con tuấn mã quen thuộc kia, trong lòng lộ bộ một chút. Là Truy Tinh của Sở Mị Dạ?

Trên thân ngựa đen bóng của Truy Tinh, lộ ra băng gấm màu đỏ thẫm, trên đầu ngựa, cũng treo một bông hoa đỏ thẫm!

Trên lưng Truy Tinh, một nam nhân lạnh lùng ngồi, hắn mặc cẩm bào màu đỏ thẫm, đỉnh đầu đội đai hoa linh, thân mặc măng bào đeo đai ngọc, khuôn mặt không có vẻ vui mừng đáng có của một ngày trọng đại như hôm nay.

Hắn không phải Sở Mị Dạ thì là ai đây? Đây là trang phục gì? Tân Khoa trạng nguyên đứng đầu bảng? Vũ trạng nguyên khai hoàn trở về? Hay là anh hùng đánh thắng trận? Người mặc là đủ rồi, vì sao còn cho ngựa mặc như thế?

"Là Truy Tinh!" Thủy Liên Y cảm thấy kinh ngạc.

"Đó là Truy Tinh sao?" Khóe miệng Ngao Cẩn Phong giương lên một chút, nụ cười kia làm cho tâm Thủy Liên Y cảm thấy có chút bất an.

Ánh mắt Thủy Liên Y nhìn về phía Sở Mị Dạ trên lưng Truy Tinh, không hiểu vì sao, nàng có rất dự cảm bất hảo! Nhất là khi thấy được Sở Mị Dạ, dự cảm của nàng càng ngày càng mãnh liệt!

"Cung nghênh Sở Vương đại giá quang lâm, hi vọng đám hỏi của Ân quốc cùng Xích quốc có thể làm cho hai nước hòa hảo!" Trong đám đông truyền đến lời tuyên bố đông đặc của một người đàn ông, mà ở hiện đại gọi là người chủ trì!

Ở hiện đại, với những nhà giàu có, vào những buổi họp mặt, cưới hỏi . . . , đều mời người chủ trì đến chủ trì buổi lễ! Đến lúc đó yến hội sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều!

Thủy Liên Y còn chưa khôi phục kinh ngạc sau khi nhìn thấy Truy Tinh, lại nghe thấy người chủ trì ở cổ đại này nói ra lời chúc cho liên minh Sở quốc cùng Ân quốc! Đến lúc này sắc mặt nàng đã trở nên trắng bệch!

Nghiêng đầu nhìn về phía Ngao Cẩn Phong, trên mặt hắn vẫn như cũ không có biểu tình gì, cũng nhìn không ra suy nghĩ trong đầu hắn! Nhưng Thủy Liên Y biết, hắn nhất định đã sớm biết chuyện này, hắn để cho nàng tới đây cũng là muốn làm cho nàng hết hy vọng!

"Muội muốn tiếp tục lưu lại đây xem náo nhiệt hay là theo ta rời đi? Ta. . . . Cũng không muốn được hiệu bên trong cơ thể muội phát tác!"

Hắn nói những lời vô nghĩa này làm gì? Đây có tính là mèo khóc chuột không? Có tính là Hoàng Thử Lang chúc tết gà hay không?

Thủy Liên Y lắc đầu, "ta đi hỏi hắn, tại sao phải làm như vậy?" Nàng đem nữ nhi giao cho Ngao Cẩn Phong, về mặt trấn định đẩy đám người ra tiến về phía trước, đi về hướng đội người ngựa kia!

Ngao Cẩn Phong ôm Sở Huyền Huyền, đi theo sau Thủy Liên Y!

Mặc kệ là địa phương nào, trường hợp nào, hắn cũng sẽ không để cho nàng bị thương tổn, hắn sẽ luôn luôn ở phía sau bảo hộ nàng!

Trước đại môn Vũ Văn phủ Thừa Tướng, tân nương từ một thân áo đỏ thẫm được người mai mối dẫn ra! Đầy đội mũ phượng, trùm khăn voan đỏ!

Sở Mị Dạ xuống ngựa nghênh đón.

Tân nương từ đi về hướng Sở Mị Dạ, do đứng không vững thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bị Sở Mị Dạ gắt gao ôm trong lòng!

Tâm Thủy Liên Y chưa xót đau đớn, đầu có chút hỗn loạn!

Nàng lắc đầu, bỏ qua sự mê muội này, nàng muốn đi hỏi Sở Mị Dạ, vì sao lại đối xử với nàng như thế? Rõ ràng hắn bảo nàng chờ hắn, nhưng hắn lại đi Xích Thành cưới vợ, mà tân nương lại không phải là nàng!

Bước đi của nàng có chút hỗn loạn, đầy đám người ra, giống kẻ điên vọt tới trước đại môn phủ Thừa Tướng.

"Sở Mị Dạ!" Nàng chậm rãi gọi tên hắn.

Thân thể Sở Mị Dạ tựa hồ đột nhiên cứng lại, nhưng ngay lập tức, khi hắn quay đầu nhìn nàng lại dị thường lạnh lùng!

"Có chuyện gì?"

Tại sao lại là thanh âm lạnh nhạt như thế? Tại sao lại là biểu tình xa lạ như thế? Tại sao lại là thái độ lạnh lùng như thế? Hắn không muốn thấy nàng xuất hiện sao?

"Tiểu Dạ. . . . . Chẳng vì sao gạt ta?"

"Vị cô nương này, ngươi nhận lầm người rồi! Bỏn vương chưa từng gặp qua ngươi!" Lời nói lạnh lùng từ trong miệng hắn nói ra làm cho Thủy Liên Y đau lòng.

Nhận lầm người? Chưa từng gặp qua nàng? Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra vô hạn bi ai.

"Chàng. . . . . Thật sự không nhận thức ta? Nói cho ta biết, chàng có phải có nỗi khổ hay không?" Nàng không tin Tiểu Dạ sẽ biến thành như vậy! Nếu hắn thật sự là Tiểu Dạ, tuyệt đối sẽ không đối xử tàn nhẫn với nàng như thế!

Gặp lại nàng, hắn chẳng những không vui mừng, ngược lại còn đẩy nàng ra xa vạn dặm.

Sở Mị Dạ lắc đầu: "Mời ngươi không cần quấy rầy bỏn vương thú phi! Giờ lành đã đến, xin cô nương tránh ra!"

Thủy Liên Y cắn môi, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch!

Nàng muốn xông lên đánh tỉnh hắn, nữ nhân của hắn là Tiểu Y nàng! Là Tiểu Y mà hắn từng hứa hẹn yêu trọn đời trọn kiếp!

Là hắn từng nắm tay nàng, nói với nàng: cả đời nắm tay bạch đầu giai lão! Muốn nàng và hắn bên nhau cả đời!

Hắn quên mất chính mình từng nói gì sao! Hắn nói hắn muốn sùng nàng cả đời, đời này kiếp này chỉ yêu một mình nàng!

Hắn quên mất ở tám bia đá trên núi Vô Nhai, khắc xuống tên hai người! Hắn quên mất hai chữ kia hợp thành một thể, vĩnh viễn đều liên cùng một chỗ!

"Tiểu Dạ! Chẳng thật sự không biết ta sao?" Nước mắt Thủy Liên Y chậm rãi rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tại sao có hôn lễ

Hai mắt thâm thúy của Sở Mị Dạ tối sầm lại! Quay đầu đi.

Thủy Liên Y không thể hiểu nổi, vì sao hắn vô tình như thế! Nàng cho là hắn có nỗi khổ tâm! Nhưng tại sao hắn không nói với nàng? Chẳng lẽ hắn sợ bị người khác phát hiện?

Sở Mị Dạ có nỗi khổ tâm! Ý niệm này xông vào trong đầu của nàng

Thủy Liên Y đứng tại chỗ, nhìn tay Sở Mị Dạ và tân nương tử cùng nắm một sợi dây đỏ đi vào Vũ Văn phủ!

Lúc này liền nghe thấy người xung quanh kêu la, tân lang tân nương bái đường rồi!

Thủy Liên Y nhìn bóng lưng cao lớn của Sở Mị Dạ, mặc dù trong lòng đã nhận định hắn có nỗi khổ tâm, nhưng nàng vẫn cảm thấy khổ sở!

"Nghe nói, Chiến Thần Sở Mặc quốc vừa thấy đã yêu Vũ Văn tiểu thư, còn khẳng định không phải nàng không lấy!" Bên tai Thủy Liên Y truyền đến lời nghị luận của những người xung quanh.

"Ai u! Vũ Văn tiểu thư này! Đến Sở Mặc quốc, Xích Thành chúng ta tiêu rồi!"

"Ai nói! Nếu nha đầu cay cú này đi rồi, chúng ta được hưởng phúc rồi!"

"Nhưng sao Sở Vương lại coi trọng nữ nhân Vũ Văn Thiên kia! Thiệt là .....!"

Bên tai Thủy Liên Y tràn đầy lời nói bất mãn của dân chúng!

Vừa thấy đã yêu, không phải nàng không lấy, Vũ Văn Thiên! Thủy Liên Y hết sức kháng cự những lời này tiến vào lỗ tai của mình, nhưng không thể .

Trước mắt hiện lên hình ảnh nha đầu điều ngoa dùng roi da quất nàng trước vườn hoa ngọc lan một năm trước! Lại nghĩ tới tân nương tử đội mũ phượng khăn voan vừa rồi! Trong đầu Thủy Liên Y nhất thời trống rỗng!

Dùng sức lắc đầu một cái, nàng tin tưởng Tiểu Dạ! Nàng tin tưởng hắn hơn bất cứ ai! Tiểu Dạ sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện như vậy! Hắn nhất định có nỗi khổ riêng!

Tiểu Dạ đã từng nói, hắn sẽ vĩnh viễn tin tưởng nàng, bảo vệ nàng, không nghi ngờ nàng! Mẫu hậu của hắn chết đi, hắn tin tưởng không liên quan tới nàng, hắn chưa từng hoài nghi nàng dù chỉ một chút!

Tại sao nàng không thể tin tưởng Tiểu Dạ! Nàng cũng nên có lòng tin đối với hắn, nhất định phải ủng hộ hắn đến cùng!

"Tiểu Y!" bên tai truyền tới thanh âm của Ngao Cẩn Phong, Thủy Liên Y quay đầu lại nhìn thấy hắn ôm đứa bé nhìn nàng.

"Ta. . . . Tin tưởng hắn!"

Trong con ngươi trong suốt của Ngao Cẩn Phong chớp qua một tia sáng!

"Nhưng hắn không nhận ra muội! Muội nguyện ý để hắn lấy một nữ nhân khác trước mặt muội sao? Muội nguyện ý cho hắn và nữ nhân khác cùng giường chung gối? Hoặc là muội căn bản cũng không quan tâm hắn ở chung với nữ nhân nào?"

"Không. . . . Không phải vậy!" Thủy Liên Y lắc đầu.

Nàng không muốn Tiểu Dạ cưới nữ nhân khác, lại càng không nguyện ý thấy Tiểu Dạ ôm nữ nhân khác ngủ, hoặc làm những chuyện đã làm với nàng như vừa rồi! Nàng không muốn hắn và nữ nhân khác ở cùng nhau! Nàng không thể chấp nhận hắn cưng chiều nữ nhân khác!

"Đừng. . . . Đừng ép ta! Van huynh!" Thủy Liên Y khẩn cầu nhìn Ngao Cẩn Phong, "Tiểu Dạ nhất định có nỗi khổ tâm, hắn không phải người vô tình vô nghĩa! Hắn làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn!"

Ngao Cẩn Phong không nói nữa, chỉ dùng ánh mắt không hiểu nhìn nàng!

"Ta cho rằng nữ nhân đều thích ăn dấm! Ta cho rằng khi muội nhìn thấy hắn lấy nữ nhân khác sẽ rất thương tâm, rất đau lòng! Thật không ngờ, hành động của muội lại nằm ngoài tưởng tượng của ta!"

"Đã như vậy, huynh đưa thuốc giải Thương Tâm Quên Lãng cho ta!"

Thủy Liên Y đưa tay về phía Ngao Cẩn Phong, nàng phải giải được hiệu trong cơ thể! Bởi vì nàng phát hiện, từ khi thấy Sở Mị Dạ, trong đầu nàng liên tục choáng váng! Có một chút khổ sở, đầu óc của nàng trống rỗng!

Hiện tại nàng liên tục tự nói với mình, Tiểu Dạ có nỗi khổ tâm, hẳn bị bức bách! Hẳn nhất định có bí mật không nói ra được! Nàng phải tin tưởng hẳn! Nếu như nàng cũng không tin hẳn, như vậy sẽ không còn ai tin tưởng hẳn!

Bất kể Sở Mị Dạ có ý đồ gì, nàng thật không dám nghĩ tới chuyện hẳn cưới nữ nhân khác! Bởi vì chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh giống như trên TV, phu thê báỉ đường đưa vào động phòng, uống ly rượu giao bôi, vén khăn voan đỏ, trong lòng nàng thật sự rất đau!

Ngao Cẩn Phong nhìn nàng, "Tiểu Y! Thuốc Thương Tâm Quên Lãng không có thuốc giải!"

Thủy Liên Y như bị sét đánh giữa trời quang, không có thuốc giải!

"Không có thuốc giải, huynh cũng dám cho ta uống?" Nàng cắn răng nghiêng lợi nhìn hẳn!

"Nếu như muội và ta rời đi, dù cho không có thuốc giải, cũng không sao!"

Thủy Liên Y cắn môi, "Ý của huynh là, về sau ta không thể gặp lại Tiểu Dạ?"

Ngao Cẩn Phong hơi cười cười, "Một năm sau, được hiệu tự nhiên sẽ biến mất!"

Một năm sau? Nàng lắc đầu một cái! Sao có thể! Nàng còn chưa nói cho Tiểu Dạ, hẳn có con! Nhìn Sở Huyền Huyền trong ngực Ngao Cẩn Phong, đầu Thủy Liên Y đột nhiên nảy ra một ý niệm. Dù nàng thật sự rời đi, nàng cũng muốn cho Sở Mị Dạ nhìn thấy con của mình rồi mới rời đi.

"Phong ca ca! Ta muốn cho Tiểu Dạ gặp Huyền Huyền rồi mới đi!"

Ngao Cẩn Phong nhìn Sở Mị Dạ đã đi vào Vũ Văn phủ, trong mắt tối lại.

"Được! Ta dẫn muội vào!" Một tay ôm Sở Huyền Huyền, một tay kéo Thủy Liên Y, quang minh chính đại đi vào Vũ Văn phủ!

Thủy Liên Y hơi run run, Vũ Văn phủ là phủ Thừa Tướng, làm sao có thể dễ dàng đi vào như thế!

Nhưng mà không nghĩ tới, Vũ Văn phủ này thật cho bọn họ quang minh chính đại đi vào rồi!

Phủ đệ rất lớn, người cũng rất nhiều! Hôm nay là ngày đại hi của Vũ Văn phủ, có thể thấy sẽ không ai tới gây chuyện hoặc dám đến gây chuyện, thủ vệ đều làm như không thấy những người đến chúc mừng!

Ngao Cẩn Phong lôi kéo Thủy Liên Y đi thẳng đến nơi hành lễ!

Bởi vì có rất nhiều người, tất cả mọi người đều đứng ở cửa. Bên trong truyền đến tiếng la Nhất Bái Thiên Địa, Nhị Bái Cao Đường, phu thê giao báỉ kinh điển!

Thủy Liên Y rõ ràng nói với mình, tất cả đều là giả! Nhưng vẫn không nhận được con co rút đau đớn trong lòng, nàng cảm thấy mình lại bắt đầu bị choáng rồi. Thân thể lung lay hai cái, tựa vào trên người của Ngao Cẩn Phong.

"Phong ca ca! Dẫn ta đi. . .!" Sắc mặt nàng tái nhợt, trái tim nhảy lên kịch liệt. Nàng biết, vô luận mình nói thế nào, trong lòng không thể nào không thấy khổ sở.

Ngao Cẩn Phong vươn cánh tay ôm bả vai Thủy Liên Y, bàn tay kia rất có lực.

"Được! Chúng ta đi!" Mặc dù mọi chuyện xảy ra hôm nay không nằm trong kết quả hẳn dự tính, nhưng Thủy Liên Y chịu chủ động đi với hẳn, như vậy đã đạt tới mục đích của hẳn rồi!

Thủy Liên Y ngờ ngác dựa vào Ngao Cẩn Phong, bị hẳn ôm đi ra ngoài Vũ Văn phủ.

"Đứng lại!" Đột nhiên, một tiếng rống to truyền đến, khí thế hung hăng.

Thủy Liên Y nghe xong, trong lòng cả kinh, lập tức tỉnh táo không ít. Thanh âm còn đồ thật sự rất quen tai.

"Thì ra thật sự là đập hư hài sắt không tìm được, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu! Mỹ nhân, ta không đi tìm ngươi, ngươi lại chủ động đưa tới cửa!"

Ngao Cẩn Phong nghe xong thì gương mặt vốn lạnh nhạt tựa hồ trầm xuống, ngón tay tựa hồ có động tác.

Thủy Liên Y phản ứng theo trực giác bắt lấy ngón tay thon dài của Ngao Cẩn Phong, lắc đầu một cái.

Xoay người, thấy được vẻ mặt bi ối của Vũ Văn Sâm!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Nữ nhân ác độc

Hai người Thủy Liên Y cùng Ngao Cẩn Phong, áo trắng hơn tuyết! Đứng chung một chỗ, nam tuấn mỹ vô địch, nữ tuyệt mỹ Vô Song! Quả thực chính là một đôi bích nhân! Không riêng gì Vũ Văn Sâm, tất cả mọi người tại đây nhìn thấy bọn họ đều sợ ngáy người!

Nhìn Ngao Cẩn Phong, Vũ Văn Sâm không chỉ có tự ti mà trên hết là đồ kị.

Thân hình phiêu dật kia, khí chất trác tuyệt, khuôn mặt tuấn mỹ đến mức không có một tia khuyết điểm! Bộ dáng không rơi phạm trần, không nhiễm thế tục thật làm cho người đồ kị!

Lại thấy Thủy Liên Y, khuôn mặt tuyệt mỹ, da thịt vô cùng mịn màng, dáng người linh lung! Thế gian thật sự khó có thể tìm được nữ tử tuyệt sắc như vậy!

Trai tài gái sắc như vậy làm cho người chiêm ngưỡng, hẳn là đều hâm mộ, nhưng là Vũ Văn Sâm nhìn, lại là đồ kị muốn chết!

Nữ nhân này hẳn tuyệt đối phải có được, về phần nam tử mặc áo trắng này, xinh đẹp không giống người thường, hẳn là nhất định phải diệt trừ!

Lại nói, người nào không biết ở Ân Xích quốc này, trừ bỏ Thần Vương Ân Thần Tinh, Vũ Văn Sâm hẳn là tuấn tú nhất! Nam nhân áo trắng này từ nơi nào nhỏ ra!

Ngao Cẩn Phong nắm tay Thủy Liên Y trên mặt đậm mạc, căn bản không thèm để ý tới Vũ Văn Sâm.

"Lưu lại tiểu mỹ nhân! Nếu không ai cũng đừng nghĩ rời đi!" Vũ Văn Sâm cũng không quản hôm nay là ngày mấy, ra lệnh cho đàn chó săn thuộc hạ kia đem hai người ngăn ở giữa.

Mọi người trong đình viện đến xem náo nhiệt né tránh thật xa! Tiểu bá vương Xích Thành lại bắt đầu đùa giỡn, tỏ uy phong!

Cảm thấy sự tình tự hồ náo lớn! Thủy Liên Y nhũ mào, cảm thấy tay Ngao Cẩn Phong nắm ở bả vai nàng chặt thêm một chút!

"Phong ca ca! Huynh . . . . . Muốn giết người sao?" Nàng biết, Ngao Cẩn Phong nhìn như thanh linh, như tiên nhân, nhưng ra tay cũng không phải là ngoan độc bình thường!

Ngao Cẩn Phong khẽ hừ một tiếng, "Tiểu Y! nam nhân này có phải lần trước khi dễ muội hay không?"

A? Hắn làm sao mà biết mình bị khi dễ? Thủy Liên Y cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ là nhìn bộ dạng Ngao Cẩn Phong, tâm cơ rất sâu, lòng dạ không đáy. Nam nhân như vậy tâm nhãn quá nhiều, nói không chừng bất luận nàng phát sinh chuyện gì hẳn cũng rõ như lòng bàn tay!

Vũ Văn Sâm nhìn hai người gần bó thân mật, trong lòng ghen ghét nồng đậm.

Nam nhân như hắn từ nhỏ đến lớn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tự nhận là trừ bỏ hoàng đế đương triều, hẳn chính là Vương của Xích thành! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là cái hắn muốn đều không có chuyện không chiếm được! Chỉ cần hắn muốn phá hủy sẽ không người nào dám ngăn trở hắn.

"Mỹ nhân! Ngươi vẫn là ngoan ngoãn đi cùng ta? Hay là chờ ta hủy hoại tiểu bạch kiểm này, sau đó ngươi mới bằng lòng đi theo ta?"

Trong lòng Thủy Liên Y bắt đầu thay tên đổi họ kêu Vũ Văn Sâm này bị ai! Hắn dĩ nhiên coi thường Ngao Cẩn Phong? Còn gọi hắn là tiểu bạch kiểm? Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của Ngao Cẩn Phong. . . . . Quả thực là hắn rất trắng! Chỉ là, cũng làm cho hắn thoát nhìn càng thêm sạch sẽ, càng thêm thanh nhã.

Lại nói, nàng vì sao muốn thay Ngao Cẩn Phong biện bạch a!

A. . . . . Đột nhiên, một cái tay heo chụp vào Thủy Liên Y bị cái gì đó đâm thủng. Chủ nhân cánh tay heo kia cầm cổ tay, bàn tay đại trượng, gào khóc thảm thiết. Từ mu bàn tay đến trong lòng bàn tay đều bị ám khí đâm thủng, máu tươi ứa ra, vô cùng khủng khiếp!

Vũ Văn Sâm thấy thế giật dử!

"Người tới! Đi triệu tập Ngự Lâm quân đem nam nhân này bắt lại cho ta!" Giọng điệu hẳn làm cho Thủy Liên Y muốn xông qua đá hắn vài cái. Triệu tập Ngự Lâm quân, hẳn nghĩ hắn là ai?

Trong đình viện xảy ra rối loạn, người bên trong bãi đường nghe thấy cũng chạy ra.

Tân nương tử Vũ Văn Thiên giật khăn voan đỏ xuống, đầu vẫn đội mũ phượng, chạy ra khỏi hi đường.

Trong đình viện, nàng nhìn thấy Thủy Liên Y áo trắng bông bênh đứng cùng một chỗ với Ngao Cẩn Phong.

Thấy được Thủy Liên Y, trên mặt Vũ Văn Thiển lộ ra ghen ghét!

Thủy Liên Y thấy Vũ Văn Thiển một thân hi bào màu đỏ, lại thấy Sở Mị Dạ đi theo phía sau!

Sở Mị Dạ vẫn thường mặc áo đen, hần như vậy rất có khí phách vương giả, thân là Chiến Thần Sở Mặc quốc, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi bách chiến bách thắng! Bộ dạng lạnh lùng, bất luận kẻ nào đều không thể bằng được!

Mà lúc này, hần mặc cẩm bào màu đỏ. Tân hôn đáng lẽ phải là cao hứng, nhưng hần lại vẫn như cũ khốc giống như muốn đi sa trường chiến đấu anh dũng.

Ánh mắt của hai người giao nhau, Thủy Liên Y từ trong mắt hần thấy được một tia động dung!

Tiểu Dạ! Chẳng vẫn quan tâm ta đúng không? Trong lòng nàng âm thầm cảm thán, Tiểu Dạ có lẽ thật sự có nỗi khổ tâm! Hần nhất định là bị bắt buộc!

Nhìn thấy ánh mắt Thủy Liên Y nhìn chằm chằm Sở Mị Dạ, Vũ Văn Thiển càng thêm căm tức.

"Xú nữ nhân! Mắt ngươi bị mù sao? Phu quân của bốn tiểu thư ngươi cũng dám nhìn chằm chằm!" Vũ Văn Thiển từ trong tay thủ hạ của ca ca nàng đoạt lấy một thanh kiếm sắc, đâm về phía mắt Thủy Liên Y!

Thật là một nữ nhân ngoan độc, Thủy Liên Y lui về phía sau trốn tránh, nàng cũng không phải là quả hồng mềm để cho người ta muốn khi dễ là khi dễ! Chỉ là, bình thường bên người mỹ nữ đều có một vài hộ hoa sứ giả bảo hộ.

Ngao Cẩn Phong là ai a! Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, kiếm kia trực tiếp bị gãy rời ra bay về một bên.

Vũ Văn Sâm kinh hô, mũi kiếm bay ra kia thiếu chút nữa đâm vào trên đũng quần hần.

Mẹ nó, hần chính là độc đinh của Vũ Văn gia, nếu hủy túi con cháu của hần, vậy thì cực kỳ bị thảm rồi!

"Chết tiệt!" Vũ Văn Thiển nguyên rủa, tuy rằng Ngao Cẩn Phong tuấn mỹ như vậy làm cho nàng trong nháy mắt hoảng hốt, nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Liên Y làm cho nàng ghen ghét lại càng thêm hấp dẫn hỏa lực của nàng!

"Tiểu Y! Muội không sao chứ?" Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng ôm eo Thủy Liên Y, đột nhiên cảm thấy một cổ tức giận không hiểu đánh úp lại!

Hần nghiêng mặt nhìn lại, đối diện cùng khuôn mặt lãnh khốc của Sở Mị Dạ.

Vũ Văn Thiển chạy đến bên người Sở Mị Dạ, "Tiểu Dạ! Thay ta thu thập hần!" Nàng làm nũng, ôm chặt cánh tay Sở Mị Dạ lay động, ẻo là đến nỗi làm cho mọi người đều nổi da gà!

Tiểu Dạ? Thủy Liên Y đau lòng, vì sao Vũ Văn Thiển cũng gọi hần như vậy? Nàng cứ nghĩ rằng Tiểu Dạ là dành riêng cho nàng!

Ngao Cẩn Phong cảm thấy Thủy Liên Y lay động một cái, không khỏi đem nàng ôm ở trong ngực.

Một cổ kiếm khí đánh úp lại, Ngao Cẩn Phong lập tức tránh khỏi, đem Sở Huyền Huyền trong lòng giao cho Thủy Liên Y, sau đó thân hình chột lóc đến trước, đứng đối diện với Sở Mị Dạ.

Sở Mị Dạ cầm kiếm sắc trong tay, hai mắt bắn ra sát khí.

Trên khuôn mặt đậm mạc của Ngao Cẩn Phong cũng phát ra âm trầm.

Hai người đối mắt nhìn nhau, không nói một câu, nháy mắt đấu võ.

Thủy Liên Y ôm đứa nhỏ đứng ở bên cạnh, trong lòng vô cùng lo lắng! Sở Mị Dạ cùng Ngao Cẩn Phong so chiêu, nàng cũng không hy vọng ai trong số hai người bị thương, nàng không hy vọng bọn họ liều mình đến nơi chết ta sống!

Tất cả đều là lỗi của nàng, nếu nàng ngoan ngoãn rồi đi sẽ không phát sinh chuyện như vậy!

Bên kia hai người so chiêu, nhiều chiêu sắc bén, nhiều chiêu ngoan độc! Tựa hồ đều muốn lấy mạng đối phương! Thủy Liên Y chăm chú nhìn bọn hần!

Một bên Vũ Văn Thiển cùng Vũ Văn Sâm trao đổi ánh mắt, cùng nhau đến gần Thủy Liên Y!

Thủy Liên Y đang lo lắng cho Sở Mị Dạ cùng Ngao Cẩn Phong, đột nhiên phát hiện hai người bọn họ tới gần!

"Mỹ nhân! Lại đây!" Vũ Văn Sâm đánh về phía nàng.

Thủy Liên Y nghiêng thân tránh thoát vuốt sói đang bổ nhào về phía mình, thân thủ nam nhân này xác thực không tốt chút nào!

Nàng tránh thoát Vũ Văn Sâm, thân mình còn chưa có ổn định, một bên Vũ Văn Thiển một kiếm đâm lại đây, Thủy Liên Y kinh hô một tiếng tránh thoát, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất.

Đồng thời, Vũ Văn Sâm từ bên cạnh bổ nhào vào Thủy Liên Y, từ phía sau bắt lấy hai cánh tay nàng.

Vũ Văn Thiển giờ kiếm đâm trúng Sở Huyền Huyền trong lòng Thủy Liên Y, theo tiếng trẻ con khóc nỉ non, mũi kiếm Vũ Văn Thiển rút ra, một dòng máu tươi phun ra!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Thuốc phát tác

"Không. . . !" Thủy Liên Y thất thanh hét chói tai, trước mặt bỗng tối sầm thiếu chút nữa té xui!

Hai người đang chiến đấu bên cạnh nghe được tiếng kêu sợ hãi của Thủy Liên Y song song dừng tay.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong một chương cực nhanh đẩy Vũ Văn Sâm ra, đỡ Thủy Liên Y đang lao đảo!

"Phong ca ca! Huyền Huyền. . . !" Sắc mặt Thủy Liên Y tái nhợt, thanh âm nghẹn ngào, nàng cảm thấy ngực cực kỳ đau, khó thở, tựa hồ sắp gục ngã! Trong mắt một màn trắng xóa! Hình ảnh Ngao Cẩn Phong ở ngay trước mắt, nàng cũng sắp mơ hồ không rõ.

"Tiểu Y!" Thấy cả người Thủy Liên Y như nhũn ra té ở trong ngực của mình, khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong rốt cuộc động dung.

Ôm lấy Sở Huyền Huyền trong ngực Thủy Liên Y, Ngao Cẩn Phong từ trong ngực móc ra một viên thuốc bóp nát bỏ vào trong miệng đứa bé.

Ngón tay thả vào dưới mũi Sở Huyền Huyền thử dò xét, phát hiện còn có hơi thở yếu ớt.

"Tiểu Y! Chớ té xui, Huyền Huyền còn chưa có chết! Mau cứu trị sẽ không có việc gì! Chúng ta rời đi trước!" Ngao Cẩn Phong vì muốn Thủy Liên Y tỉnh táo, ở bên tai nàng, nói cho nàng biết Sở Huyền Huyền còn không có chết.

Thủy Liên Y cắn rách đôi môi, cảm giác đau đớn đánh ập tới, máu chảy vào trong miệng nàng, tiêu cự từ từ trở lại. Khi thấy gương mặt khản trương của Ngao Cẩn Phong, tim nàng không biết vì sao rất đau.

"Phong ca ca! Nếu như Huyền Huyền xảy ra chuyện, ta liền đi theo nó!" nước mắt của Thủy Liên Y ào ào chảy ra.

"Không có việc gì! Nàng không có việc gì! Chúng ta đi!"

Sở Mị Dạ ở bên cạnh nhìn hình ảnh một nhà ba người quan tâm nhau, ánh mắt tối sầm lại!

Vũ Văn Thiển thậm chí không chút xấu hổ vì hành động của mình, ngược lại xông lên bổ thêm một kiếm.

Ngao Cẩn Phong cau chân mày lại, ngón tay búng một cái, thanh kiếm của Vũ Văn Thiển lập tức bị đánh bay trở lại!

Vũ Văn Thiển kêu lên một tiếng, mũi kiếm kia đâm thẳng về phía cổ họng của nàng.

Bóng đỏ chợt lóe lên, Sở Mị Dạ kéo nàng qua! Vũ Văn Thiển thuận thế té ở trong ngực Sở Mị Dạ!

Không hổ là Chiến Thần Sở Mặc quốc, đáng dấp anh tuấn, võ công lại cao cường. Nàng đáp ứng lời cầu hôn của hắn là lựa chọn chính xác!

Thủy Liên Y thấy Sở Mị Dạ động thân cứu Vũ Văn Thiển, nhìn thấy bọn họ thân mật dựa vào nhau! Lòng ngực trong nháy mắt như bị lưỡi dao sắc bén rạch ra!

Huyền Huyền là nữ nhi của hắn, nữ nhân kia dùng kiếm đâm vào thân thể Huyền Huyền. Nhưng Tiểu Dạ lại cứu nàng!

Vì sao lại biến thành như vậy? Tại sao Tiểu Dạ phải cưới Vũ Văn Thiển?

Thủy Liên Y được Ngao Cẩn Phong ôm đứng thẳng người lên, trên bộ mặt tuyệt mỹ lộ ra đau thương cực độ. Hai mắt long lanh của nàng nhìn chăm chăm Sở Mị Dạ.

"Chàng biết không? Nếu như Huyền Huyền chết rồi, ta cũng sẽ không sống một mình!" Nàng nhẹ giọng nói xong, "Nàng là bé gái, mới vừa được hai tháng, nàng gọi là Sở Huyền Huyền. . . !" Nước mắt chảy xuôi trên má, khi nàng thấy gương mặt của Sở Mị Dạ vẫn lãnh khốc như cũ, tâm liền tan nát, vội

vàng xoay mặt đi!

Trong đầu càng ngày càng dần dần, cảm giác đau lòng khiến nàng cảm thấy tất cả không khí đều bị hút sạch trong nháy mắt! Khiến nàng khó thở! Tiểu Dạ không còn là Tiểu Dạ yêu nàng trước kia nữa rồi!

Khi hắn biết đứa bé gọi Sở Huyền Huyền, khi hắn biết đứa bé đã hai tháng, hắn nên biết đứa bé là của hắn, không phải sao?

Thủy Liên Y vừa khóc, vừa lộ ra nụ cười tự giễu. Vậy mà nàng còn tin tưởng Tiểu Dạ sẽ vĩnh viễn không quên nàng! Hôm nay nàng không còn tư cách nói ra điều như vậy!

Trí nhớ trong đầu quả thật giống như Ngao Cẩm Phong nói, biến mất từng chút! Từ khi nàng đi tới Duyệt Tường lâu ở Xích thành, lại trở về sơn cốc Uyên thành, sau đó là Từ Hương uyển ở Ân Xích Thành, sông Thâm Du, Mặc thành, hoàng cung, Túy Phượng viện. . . quay ngược lại từng chút!

Khi nàng đi tới bên cạnh Ngao Cẩm Phong, trong đầu đã trống rỗng! Nàng không biết mình đang làm gì!

Đây là đâu? Tại sao nàng khóc? Thủy Liên Y gạt đi nước mắt trên mặt, che đầu hơi đau.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩm Phong phát hiện nàng có cái gì không đúng, đỡ lấy nàng. "Chúng ta đi!"

"Đi?" Đột nhiên truyền đến tiếng la đặc ý, "Hôm nay xem ai trong các người có thể đi ra ngoài!" Vũ Văn Sâm không biết đã điều động Ngự Lâm quân đến từ khi nào, vây chặt Vũ Văn phủ.

Khóe miệng Ngao Cẩm Phong có nụ cười khinh bỉ, nam nhân này cũng dám sử dụng Ngự Lâm quân để thỏa mãn ý đồ của mình!

"Bất bõn họ lại!" Vũ Văn Sâm vừa nói, binh tướng liền ủa lên.

Xác thực ít khó địch nhiều, hảo hán không địch nổi số đông! Nếu Ngao Cẩm Phong liều mạng với họ thì sợ rằng mạng chết. Hơn nữa Sở Huyền Huyền phải được cứu chữa ngay lập tức, nếu không sinh mạng khó giữ được!

Còn Thủy Liên Y, đã rơi vào trạng thái mê man, hiện tại nếu ba người không rời đi Vũ Văn phủ, tỉ lệ nguy hiểm tuyệt đối cao.

Trông thấy Ngao Cẩm Phong tối sầm lại, từ trong ngực móc ra một bọc đồ, dùng nội lực ném lên bầu trời!

Trong nháy mắt, một cỗ sương mù màu trắng bay lên không.

Khói trắng tung ra, tất cả mọi người đều té xuống.

Ngao Cẩm Phong ôm cả đứa bé và Thủy Liên Y, vận dụng khinh công phiêu dật rời khỏi.

Vũ Văn Sâm bị kín lỗ mũi, vọt ra khỏi phủ đệ, ra lệnh cho Ngự Lâm quân bên ngoài tiếp tục truy đuổi!

Vũ Văn Thiển bị khói trắng bao phủ, cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm liền té bất tỉnh!

Sở Mị Dạ ngừng thở, cũng đuổi theo! Trong lòng hắn rung động, Sở Huyền Huyền, hai tháng! Cấn chặt rằng, hắn không quên được vẻ mặt đau thương, đáng về mất hết hy vọng của Thủy Liên Y!

Đó là con của hắn, nghĩ đến máu tươi trên mũi kiếm Vũ Văn Thiển, tim của hắn như rách ra!

Ngao Cẩm Phong mang theo Thủy Liên Y tìm tới xe ngựa, đặt Thủy Liên Y và Sở Huyền Huyền đang hôn mê vào trong xe, đánh xe rồi đi.

Xe ngựa chạy về phía cửa Xích Thành, phía sau chính là Vũ Văn Sâm mang theo Ngự Lâm quân đuổi theo! Xe ngựa khẳng định không chạy nhanh bằng kỵ binh. Đến gần cửa Xích Thành, bọn họ bị đuổi kịp!

Ngao Cẩm Phong trừ võ công cao cường, hắn dùng độc càng thêm cao minh! Trừ phi hắn không muốn đã thương người, nếu hắn muốn người nào chết, người đó nhất định mất mạng!

Vũ Văn Sâm vô cùng độc ác, hắn ra lệnh đốt tên, bắn tên lửa về phía xe ngựa. Tên lửa xuất hiện trên xe ngựa, khiến ngựa kinh hoàng.

Ngao Cẩm Phong xông lên xe ôm lấy Sở Huyền Huyền, chưa kịp ôm Thủy Liên Y, sau lưng đã có hơn mười binh tướng thù thành cảm thương dài dăm tới.

Ôm Sở Huyền Huyền tránh né thương dài, bốn con ngựa bị kinh sợ lại kéo theo chiếc xe cháy hừng hực xông ra cửa thành.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩm Phong thoát khỏi sự bao vây công kích của những người này, đoạt lấy một con ngựa chuẩn bị đuổi theo Thủy Liên Y, lại thấy Sở Mị Dạ cưỡi ngựa đuổi theo.

Thấy Ngao Cẩm Phong chỉ ôm một đứa bé, Sở Mị Dạ cau mày. Tiểu Y đâu?

Ngao Cẩn Phong ngồi trên lưng ngựa, khinh thường nhìn về phía Sở Mị Dạ.

"Người không xứng được Tiểu Y yêu! Từ nay về sau, nàng sẽ không bao giờ yêu người nữa! Vĩnh viễn cũng sẽ không!" Trên gương mặt lạnh nhạt tuấn tú của Ngao Cẩn Phong lộ ra nụ cười đắc ý, giục ngựa đuổi theo ra khỏi thành!

Bắp thịt trên mặt Sở Mị Dạ co quắp, cắn đôi môi rồi cũng phi ngựa đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Ai xuất hiện

Ngao Cẩn Phong ôm Sở Huyền Huyền cười ngựa đuổi theo! Xe ngựa bốc cháy đang bị bốn con ngựa nổi điên kéo đi thật nhanh!

Xa xa đã nhìn thấy một ngọn lửa đỏ, Ngao Cẩn Phong dùng tốc độ nhanh hơn, trong lòng có dự cảm rất xấu!

Theo sát phía sau chính là Sở Mị Dạ! Chứng kiến xe ngựa bốc cháy, khói dày đặc. Trái tim của hắn cũng rơi lộp bộp!

Hai con ngựa nhanh chóng đuổi theo xe ngựa.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong tung người nhảy lên xe, khung xe ngựa đều cháy hết, trong ngực hắn còn có đứa bé, không dám đến gần quá mức.

Nghe được Ngao Cẩn Phong hét Tiểu Y, Sở Mị Dạ sợ đến vỡ mật, nhảy lên xe, một cước đá văng cửa xe đang cháy.

"Tiểu Y!" Hắn không để ý hỏa hoạn thiêu đốt, chui vào buồng xe khói dày đặc cuộn cuộn.

Ngao Cẩn Phong ôm đứa bé, thấy Sở Mị Dạ như thế, ánh mắt tối sầm xuống.

"Tiểu Y!" Mắt Sở Mị Dạ bị khói dày đặc vây kín không mở ra được, sờ loạn ở trong toa xe. Bốn phía buồng xe lửa cháy phừng phừng làm phỏng hai tay hắn. "Tiểu Y. . .!" Hắn tìm khắp buồng xe nhưng vẫn không thấy tung tích Thủy Liên Y.

Lỗ tai hơi động, nghe được mũi xe kêu két một tiếng, Sở Mị Dạ nhanh chóng từ trong buồng xe nhảy ra. Hắn vừa rời đi mũi xe liền sụp đổ, lửa cháy đốt sạch cả xe ngựa.

Sở Mị Dạ chém đứt dây thừng cột bốn con ngựa, bốn con ngựa kéo xe đều chạy trời chết.

Đứng ở trước xe ngựa, Sở Mị Dạ cau mày, Tiểu Y không có trong xe.

Một ánh mắt rơi vào người vẫn đứng phía sau lưng hắn, Sở Mị Dạ xoay người, thấy Ngao Cẩn Phong mặc áo trắng hơn tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Tiểu Y đâu?"

Ngao Cẩn Phong khinh thường liếc hắn một cái, "Biết cũng không nói cho người!"

"Huyền Huyền là nữ nhi của ta?" Sở Mị Dạ nhìn đứa bé trong ngực Ngao Cẩn Phong.

"Đúng thì thế nào? Không phải thì sao? Khi Tiểu Y thấy người cười nữ nhân khác, nàng sẽ từ từ quên lãng người!"

Trên mặt Ngao Cẩn Phong lộ ra nụ cười, nụ cười nở trên khuôn mặt hắn vô cùng vui vẻ và đắc ý.

"Sở Mị Dạ! Tiểu Y muội muội cho tới bây giờ đều không phải là của người, trước khi người cưới nàng, nàng không thuộc về người, sau khi người cưới nàng, nàng càng không thuộc về người! Về phần Tiểu Y đã từng yêu người! Cũng đã từ từ quên người khi người tổn thương nàng!"

"Người là ai?" Sở Mị Dạ cau mày, hắn không hiểu lời nam tử áo trắng này nói!

"Người không cần biết ta là ai! Người chỉ cần biết, bắt đầu từ hôm nay, trong cuộc đời người không còn Thủy Liên Y yêu người sâu đậm, lại càng không tồn tại con gái của người!"

Trông mặt thâm thúy của Ngao Cẩn Phong nhìn Sở Mị Dạ, khóe miệng khẽ động, xoay người đánh ngựa rồi đi.

Đáng chết! Sở Mị Dạ nhảy lên ngựa của mình, "Tiểu Y bị người giấu đi đâu? Trả đứa bé cho ta!" Hắn cười ngựa đuổi theo!

Trông mặt Ngao Cẩn Phong chột lóc, Tiểu Y? Tiểu Y đi đâu? Rõ ràng nàng ở trong xe ngựa, rõ ràng đã hôn mê? Nàng có thể đi đâu? Trong lòng hắn

bất ổn, lo lắng! Thủy Liên Y nhất định đã được người cứu, nếu không nằng không thể nào không có trong xe ngựa!

Nhưng ai đã cứu Thủy Liên Y trong thời gian ngắn như vậy? Ngao Cẩn Phong nghi hoặc. Nghe được tiếng Sở Mị Dạ cười ngựa đuổi theo phía sau. Hắn hừ lạnh một tiếng.

Người muốn tìm Tiểu Y, người muốn đưa bé? Có khả năng sao? Trên mặt Ngao Cẩn Phong khôi phục lạnh nhạt!

"Đưa đứa bé cho ta!" Sở Mị Dạ ra roi thúc ngựa, đó là nữ nhi của hắn, không thể để cho người khác mang đi.

Đứa bé? Ngao Cẩn Phong nhìn đứa bé trong ngực, bởi vì bị thương mà hơi thở chỉ còn thoi thóp! Nếu không mau sớm cứu trị, đứa bé này sợ rằng sẽ không sống được bao lâu nữa.

"Nếu như không muốn đứa bé này chết, thì rút ra cho ta!" Ngao Cẩn Phong cười lạnh, "Nếu còn đuổi theo nữa, đừng trách ta làm ra chuyện khiến người hối hận cả đời!"

Sở Mị Dạ cau mày, ghim chặt dây cương ngựa, đứng lại tại chỗ. Mắt thấy Ngao Cẩn Phong mang theo con gái mình đi càng ngày càng xa! Khóe mắt hắn hơi run run, Tiểu Y ở nơi nào? Nam nhân kia là ai? Hắn có thể thương tổn nữ nhi của mình hay không?

Trong lòng giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt ra, nứt ra từng chút! Đau đến khó thở!

Còn Thủy Liên Y, nàng đi đâu?

Thủy Liên Y vốn té xỉu ở trong xe, xe ngựa bốc lửa chạy ra khỏi thành, nàng cảm thấy phía dưới đang lắc lư, cảm giác bên cạnh thân thể nóng đến dọa người.

"Huyền Huyền. . . Tiểu Dạ!" Không biết vì sao, trong miệng lẩm bẩm tên của những người này, nhưng trong đầu óc của nàng lại không có chút ấn tượng, nàng rốt cuộc đang kêu ai?

"Mẹ. . . .!" Nàng hỗn loạn, cảm thấy khó thở, khói dày đặc sặc vào trong mũi miệng của nàng, thậm chí không cho nàng ho khan.

Khi nàng cho rằng mình sẽ chết không rõ ràng ở đây, một đôi cánh tay có lực ôm lấy nàng. Mang nàng rời khỏi xe ngựa lửa cháy hùng hục!

Hít thở được không khí trong sạch, Thủy Liên Y cảm thấy mình được người ôm ngồi trên lưng ngựa. Theo tiếng vó ngựa lộc lộc cộc cộc chạy, nàng lại lâm vào hôn mê.

Không biết trải qua bao lâu, Thủy Liên Y nghe được bên tai tựa hồ có tiếng nước chảy ào ào, ngón tay của nàng giật giật!

Chậm rãi mở hai mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên cỏ bên dòng sông, phía dưới phủ một cái áo khoác dài.

Đây là chỗ nào? Thủy Liên Y ngồi dậy, xoa xoa đầu!

Hả? Vì sao mình mặc áo dài? Nàng ngạc nhiên phát hiện, y phục mình mặc thật giống như y phục của Tiểu Long Nữ trong phim truyền hình!

Nằm mơ? Cảm giác đầu tiên chính là nằm mơ! Thủy Liên Y từ dưới đất đứng lên, chậm rãi đi tới bờ sông nhỏ, nhìn nước sông trong suốt, nàng thật kinh hãi!

Cái bóng trong nước chính là nàng! Chỉ là tại sao mỹ lệ như thế? Nàng bình thường bởi vì học Taekwondo, động tác thô lỗ mạnh mẽ, không có vẻ ưu nhã như người trong nước! Sờ sờ khuôn mặt của mình, nguyên lai thời điểm mình an tĩnh lại xinh đẹp như vậy!

Ha ha! Thủy Liên Y không nhận được đặc ý! Hôm nào đến phòng chụp ảnh chụp một bộ ảnh nghệ thuật mới được! Nàng sẽ mặc cổ trang, nàng cũng có tiềm chất thực nữ mà!

Nơi này rất an tĩnh! Nàng nhìn chung quanh một lần! Trừ rừng cây chính là con sông, vì sao nàng mộng đến nơi này? Khuya ngày hôm trước nàng còn cười to xem phim giang hồ, chẳng lẽ là bởi vì quá tiến nhập phim?

"Tay ta cầm Lưu Tinh Loan Nguyệt Dao, kêu vang đội khẩu hiệu,

Phía trước là người phương nào mau báo danh ra, có ngon thì người đừng chạy. . . .!"

Nàng còn vui vẻ hát lên, nơi này núi cao nước chảy, không khí mát mẻ! Chim hót hoa thơm! Ngủ một giấc nằm mộng, cảm thấy cả người thật là vui vẻ!

Khi nàng còi hết giấy vó, hai chân thả vào trong sông nghịch nước, bên tai truyền tới âm thanh sần sật. Tựa hồ có người đạp cỏ đi tới!

Thủy Liên Y khẽ nhíu mày, đây không phải con ác mộng chứ? Sao còn có người khác xuất hiện?

Tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Thủy Liên Y lặng lẽ nhặt một khối đá từ dòng sông cạnh mình lên, nhanh chóng xoay người, ném tới!

"Xem chiêu!" Lại nói nàng vốn là người rất có đạo đức nghề nghiệp, không đánh lén!

"Thủy cô nương! Ngươi đã tỉnh!" Người phía sau tránh thoát cục đá nhỏ nhô này, nhẹ nhàng cười ra tiếng!

Thủy cô nương? Thủy Liên Y nghi ngờ, chân không từ trong nước đi ra ngoài, đứng ở trước mặt người vừa tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Hấn là quan nhị đại

Nam nhân trước mặt thân hình cao lớn, da thịt màu đồng cổ, thoát nhìn ngũ quan đoan chính. Nhưng Thủy Liên Y cảm thấy vẻ mặt hấn tựa hồ là lạ!

Chẳng lẽ mình xem phim Hàn nhiều quá, vì sao cho rằng người nam nhân này đã làm phẫu thuật chỉnh hình đâu!

Hơn nữa hấn gọi mình là Thủy cô nương? Nàng quả nhiên là mơ về cổ đại, ngay cả xưng hô cũng đều ưu nhã như vậy! Mọi người bình thường đều gọi nàng là Thủy Thủy, hoặc là Tiểu Y!

Thủy cô nương? Thật sự là rất quý dị!

"Ai nha! Ta đang mơ tốt lắm, sao ngươi lại chạy tiến vào?" Thủy Liên Y chống nạnh hỏi.

"Thủy cô nương, ta là Xuất Trần!"

Xuất Trần? Thủy Liên Y sững sốt một chút, nghe giọng điệu của hấn có vẻ như quen nàng? Nhưng nàng cũng khẳng định mình chưa gặp qua hấn bao giờ! Da mặt hấn thoát nhìn rất không tự nhiên, thật sự giống như người chỉnh dung!

"Ngươi nhận thức ta?" Thủy Liên Y ngửa đầu mới có thể nhìn thấy mặt của hấn, vì để cho cổ của mình dễ chịu một chút, nàng lui về phía sau mấy bước.

Xuất Trần sững sốt một chút, "ngươi làm sao vậy? Thoạt nhìn như có điểm không giống với lúc trước?" Nhìn bộ dáng của nàng đối với mình thật xa lạ, tựa như chưa từng gặp qua!

Có điểm không giống với lúc trước! Thủy Liên Y thấy lời của hấn thật kỳ quái, chẳng lẽ hấn trước kia thật sự đã gặp qua mình?

"Chúng ta chẳng lẽ đã gặp nhau trước đây sao? Vì sao trong mộng của ta lại có sự tồn tại của ngươi?" Nàng nghi hoặc.

Trong mộng? Lòng mày Xuất Trần giật giật, càng ngày càng phát hiện Thủy Liên Y tựa hồ là lạ.

"Ngươi có phải cảm thấy không thoải mái hay không?" Hấn chậm rãi đến gần nàng.

Thủy Liên Y thấy hấn đến gần ngược lại bắt đầu lùi dần về phía sau! Nàng chính là lão hoàng hoa ngậy thơ sống hai mươi bốn năm! Còn chưa có bạn trai! Tuy rằng nam nhân xuất hiện trong mộng này chưa tính là rất tuần tú, nhưng đáng người coi như không tệ! Trời ạ! Nàng chẳng lẽ nằm mộng xuân!

"Cái kia . . . . Xuất Trần phải không? Ta vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, Còn không có bạn trai nha! Ngươi cũng đừng ở trong mộng phi lễ ta! Ta đối với ngươi không cảm thấy hứng thú!"

Vừa nghe nàng nói như thế, khóe miệng Xuất Trần giật giật.

"Hoàng hoa khuê nữ?" Trong giọng nói của hấn có chút nghịch ngợm.

Thủy Liên Y cảm giác người nam nhân này tựa hồ thực quý dị, cảm thấy vẻ mặt của hấn rất kỳ quái.

"Ê! Ngươi làm gì mà đến gần ta thế? Đây Đây . . . . A. . . .!" Lui về phía sau đến bờ sông, một cái không đứng vững ngã ra sau!

Xuất Trần rất nhanh chạy đến trước mặt nàng, nắm ở eo nàng.

Hai tay Thủy Liên Y bắt loạn, bắt đến khuôn mặt của Xuất Trần!

Đi? Vì sao da mặt của hấn thực lỏng? Một cũng không có tính co giãn! Thủy Liên Y nhéo khuôn mặt của hấn, cảm nhận được ngón tay đụng vào da thịt thực thô ráp, nhẹ nhàng kéo, phát hiện cả khuôn mặt của Xuất Trần đều bóc xuống.

"Nga. . . .!" Nhìn đến da mặt trong tay, Thủy Liên Y sợ tới mức hét chói tai! Quả thật là ác mộng! Vẫn là ác mộng giống như phim kinh dị Âu Mỹ! Trời ạ! Trước mắt biến thành màu đen, ý nghĩ mê muội, nàng khả năng bị dọa mơ hồ! Quên đi! Trước té xỉu nói sau! Có lẽ trong chốc lát mộng liền tỉnh!

Nhắm hai mắt lại, chậm rãi ngã xuống trong lòng Xuất Trần.

Không nghĩ tới mặt nạ của mình sẽ ở tin huống này bị người giặt xuống! Xuất Trần cười khẽ một tiếng, thanh âm nhu hòa dễ nghe! Lão Từ khàn khàn, Xuất Trần trong sáng tựa hồ đều là nguy trang! Đeo hai cái mặt nạ da người, hẳn rồi cuộc là ai?

..... Tiểu Y nằm mơ phân cách tuyến. ....

Thủy Liên Y cũng không biết mình có phải thật sự ngất xỉu hay không, dù sao nàng cũng không muốn mở mắt. Nàng cảm thấy mình bị ôm lấy, da mặt trong tay nàng vẫn còn bị nàng nắm chặt.

Tựa hồ bị người nào đó ôm lên ngựa, cái ôm thật là áp áp, làm cho nàng giật giật thân mình. Tự mình điều chỉnh đến một tư thế thật dễ chịu, sau đó tiếp tục giả vờ hôn mê!

"Nàng thật sự bất tỉnh sao?" Thanh âm ở trên đỉnh đầu rất nhẹ nhàng.

Giọng nói này, rất giống MC! Thủy Liên Y cảm thấy nam nhân này tuy rằng có thể so với nhân vật chính trong phim kinh dị nước ngoài, nhưng thanh âm kia thật sự dễ nghe!

"Ta chỉ muốn cho ác mộng qua đi nhanh một chút!" Nàng nhắm mắt lại nói nhỏ!

"Ác mộng? Tại sao lại là ác mộng mà không phải mộng đẹp?"

Thủy Liên Y nhắm mắt lại vung vẩy da người trong tay, "Người cứ thử tưởng tượng xem nếu trong tay người cầm vật như vậy, sẽ là mộng đẹp sao? Có lẽ mở mắt ra sẽ nhìn thấy bộ dạng kinh khủng của người, đây không phải là ác mộng thì là gì?"

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khẽ, "Nàng chưa nhìn, làm sao biết ta thực khủng bố? Có lẽ cũng không giống như trong tưởng tượng của nàng đâu!"

Thủy Liên Y động dung, cũng rất tò mò! Nghe thanh âm của hắn, dễ nghe như vậy, người này chắc cũng không phải khó coi! Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua!

Hí . . . . Hít vào một hơi, nàng cúi đầu.

Trời a! Nàng không phải nhìn lầm rồi!

"Làm sao vậy?"

"Người . . . . trên mặt có phải còn đeo vật như vậy hay không?" Thủy Liên Y đem da mặt giờ lên trước mặt hắn lắc lắc.

"Nàng sờ thử xem sẽ biết!"

Thủy Liên Y không tin tà ma, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vươn tay nhỏ bé bắt lấy mặt của hắn! Làn da trắng mịn, xúc cảm tinh tế! Quả thật là da mặt, mà không phải đeo mặt nạ!

"Người . . . . Thật đẹp trai!" Da mặt trắng nõn nhẵn nhụi kia. Long mi đen dày, đôi mắt hoa đào câu hồn. Cái mũi cao thẳng xinh đẹp, cánh môi hồng nhuận! Bộ dạng nam nhân này cũng quá đẹp trai đi!

"Thủy Thủy! Nàng . . . . Không nhớ ta sao?"

Ách? Hắn gọi mình là Thủy Thủy nha? Thủy Liên Y sững sốt một chút. Trong cuộc đời của nàng từng có nam nhân tuấn mỹ như thế xuất hiện sao? Đồng sự nam bên cạnh mình là một đám ngồi không mà hưởng, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua suất nam như hắn đâu!

"Người . . . . Người là ai nha? Ta vì cái gì phải nhớ người?"

"Ta là Ân Thần Tinh!"

Ách . . . . Ân Thần Tinh? Thủy Liên Y choáng váng! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ không phù hợp với tuổi của hắn, hung hăng lác đầu:

"Ta không biết!"

Đầu Ân Thần Tinh trở nên hỗn độn rồi! Mặc dù đã hơn một năm chưa gặp, nhưng nàng cũng không đến mức đem mình quên không còn một mảnh chứ?

"Người không phải là Xuất Trần sao?"

"Đó là tên giả! Làm buôn bán dưới cờ hiệu của Thần Vương không tốt lắm!"

"Thần Vương? Việc buôn bán? Người làm gì đó?"

"Duyệt Tường lâu là ta mở!"

"Duyệt Tường Lâu là cái gì? Từ lâu?"

"Ừ!" Ân Thần Tinh gật đầu, càng thêm kỳ quái nhìn Thủy Liên Y.

"Vậy ngươi là phú nhị đại?" Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt, nam nhân trong mộng có thể trở thành hiện thực không? Hiện tại rất nhiều người yêu trên mạng đã thành hôn rồi, phú nhị đại trong mộng nếu cũng có thể gặp được ở hiện thực thì thật tốt! Lại nói, nàng làm sao vừa thấy tiền đã sáng mắt rồi!

Phú nhị đại? Ân Thần Tinh nghi hoặc khó hiểu!" Thủy Thủy? Phú nhị đại là cái gì?"

"Lão ba ngươi có phải có rất nhiều tiền hay không?"

"Lão ba?" Hắn càng thêm mơ hồ!

"Đúng a! Nếu lão ba ngươi là tổng giám đốc công ty, hoặc là đại lão bản, vậy ngươi chính là phú nhị đại! Nếu gia gia ngươi có tiền, ngươi chính là phú tam đại! Nếu gia gia ba ba nhà ngươi là đại quan, vậy ngươi chính là quan tam đại, quan nhị đại!"

Ân Thần Tinh nghĩ nghĩ, lông mi thật dài giật giật. Gia gia ba ba? Hắn tựa hồ đã biết, lão ba chính là chỉ phụ thân đi?

"Thủy Thủy! Ta không phải phú nhị đại, ta là quan nhị đại!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Cả đời chỉ yêu một người

Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt!

Mỹ nam tử này, thoát nhìn non nớt! đã là quan nhị đại! Ô hô! Mộng này thật đẹp!

"Làm sao ngươi biết ta gọi là Thủy Thủy?" Nàng trước kia đi làm sau đó gặp hắn? Hay là sau khi đi làm mới nhìn thấy hắn? Vì sao nam nhân có tiền này lại xuất hiện trong mộng của nàng? Lại nói, da của hắn thật sự là rất tốt!

Thủy Liên Y nhin không được lại giơ tay lên néo néo khuôn mặt của hắn. Thật mềm a! Làn da thật tốt!

"Ngươi bao nhiêu tuổi?"

Ân Thần Tinh sững sốt một chút, "hai mươi một tuổi!"

Hai mươi một a? Thủy Liên Y mặt nhăn nhu mày.

"Ngươi so với ta nhỏ hơn nha! Ta hai mươi tư tuổi!" Quên đi, nàng cũng không muốn làm trâu già gặm cỏ non!

Ân Thần Tinh ý cười dạt dào nhìn nàng, "Thủy Thủy! Nàng nhớ lầm rồi! Nàng mười tám tuổi! Không đúng! Qua một năm rồi, nàng mười chín rồi!"

Mười chín tuổi? Nhưng lại qua một năm rồi? Tiểu tử này nói làm nàng càng ngày càng hồ đồ!

Thủy Liên Y sờ sờ mặt mình, thực trắng mịn! Không có phấn son, so với làn da ở hiện đại của nàng thì tốt hơn nhiều!

Vì sao mình ở trong mộng biến thành mềm mại hơn? Thời gian quay ngược rồi sao?

"Thủy Thủy! Nàng thay đổi! Nàng không nhớ rõ Thần Tinh!"

Thần Tinh? Thủy Liên Y vì xưng hô này mà cảm thấy cả người rét run! Nàng cũng không thể gọi hắn buồn nôn như thế.

"Ngươi tên là Ân Thần. . . . Tinh? Gọi ngươi Âm Trầm! Tương đối dễ nhớ!"

Âm Trầm? Cái trán Ân Thần Tinh lướt qua hắc tuyến, nàng không có thay đổi a, miệng vẫn thẳng như vậy!

"Thủy Thủy! Nàng vẫn nên gọi ta là Thần Tinh! Thủy Thủy muội muội!"

Da gà đều nổi lên rồi! Thủy Liên Y xoa xoa cánh tay, lại còn Thủy Thủy muối muối?

"Thần Tinh a! Ngươi cũng nên gọi ta là Thủy Thủy đi!"

Ân Thần Tinh khoái trá gật đầu, "Thủy Thủy! Nàng có tính toán gì không? Còn muốn đi tìm Sở Mị Dạ sao?"

Sở Mị Dạ? Thủy Liên Y nhú mày.

"Thần Tinh? Ngươi nói gì kỳ quái vậy?! Sở Mị Dạ là ai?"

. . . . . Ân Thần Tinh kỳ quái sờ đầu, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Liên Y, xem ra nàng không giống như là đang làm bộ xa lạ.

Nàng thật sự không giống với lúc trước! Khuôn mặt vẫn tuyệt mỹ như vậy, ánh mắt vẫn có thần như vậy, cách nói chuyện cùng hành vi vẫn to gan như vậy! Rốt cuộc tại sao không giống với lúc trước? Nàng vì sao ngay cả Sở Mị Dạ cũng không nhớ rõ?

Ân Thần Tinh còn nhớ một năm trước Thủy Liên Y tự mình nói ra mình có người thương, hơn nữa nàng đã không còn hoàn bích! Lúc đó hắn vì những lời này của nàng mà thương tâm khổ sở cỡ nào .

Biết được nàng rời đi Xích Thành đi Uyên thành, hắn liền cưỡi ngựa bám theo!

Đến con đường không ai quản lý, nhìn thấy lão Từ đánh xe bị một mũi tên bắn chết, ngựa chấn kinh. Hắn nghe được Thủy Liên Y hô to tên lão Từ, liền nhảy lên xe ngựa!

Những người ở đường không ai quản lý kia, bị lính của hắn diệt trừ! Từ nay về sau con đường không ai quản lý này không còn có đạo tặc vào nhà cướp của! Cái gọi là con đường không ai quản lý giữa Sở Mặc quốc cùng Ân Xích quốc, rốt cục yên tĩnh trở lại!

Sau lại có ít người giả mạo bọn sơn tặc thổ phi giết người không chớp mắt này, nhưng cũng chỉ lạng lẹ tiến hành, thủ đoạn công phu cùng khí thế, căn bản kém xa bọn thổ phi bị quan phủ bắt!

Ân Thần Tinh nhìn về phía Thủy Liên Y, "Thủy Thủy! Nàng quên Sở Mị Dạ?" Hắn không biết vì sao khi nghe được tên Sở Mị Dạ, Thủy Liên Y lại lạnh nhạt như vậy, giống như nàng căn bản chưa từng quen người nào như thế.

Hắn một đường hộ tống nàng đến Uyên thành, con đường kia hắn đi qua rất nhiều lần! Bởi vì hắn không chỉ là Thần Vương, hắn cũng là một thương nhân, một đại thương nhân đi du lịch bốn phương tiếp thu các loại thủ đoạn kinh thương!

Du lịch các quốc gia sau đó hắn lấy tên là Xuất Trần để tiến hành buôn bán!

Khi hắn đến Triệu thành thì quen biết Sở Húc Nhật! Húc Vương kia thoát nhìn bề ngoài phong lưu, kiệt ngạo không kềm chế được, dạo chơi nhân gian, lưu luyến bụi hoa! Hai người trở thành thâm giao, hắn biết trong lòng Sở Húc Nhật, vẫn luôn hướng tới tư tưởng tình yêu là duy nhất!

Sau lại biết Sở Húc Nhật bởi vì nẫu hậu bệnh nặng mà trở về Mặc thành. Ân Thần Tinh dùng tên giả Xuất Trần cũng trở lại Ân Xích Thành!

Hai người vẫn thường gửi thư, Sở Húc Nhật đem chuyện mình gặp được Thủy Liên Y, đối với nàng có cảm tình, sau lại phát hiện mình thật ra là thích nàng, cuối cùng hắn phát hiện mình yêu nàng! Những cảm tình thăng hoa này Sở Húc Nhật đều tâm sự với Xuất Trần!

Sở Húc Nhật không biết Xuất Trần là Thần Vương Ân Xích quốc, cho nên vẫn luôn đối với hắn thành thật!

Đôi mắt Ân Thần Tinh tối sầm xuống, theo một khắc Thủy Liên Y bước vào Xích Thành, mạng lưới tình báo của Duyệt Tường lâu cũng đã truyền đạt tin tức cho hắn!

Tất cả dân chúng Xích Thành, dù là cố định ở lại, hay là ngoại lai định cư, tất cả mọi người mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút xuất nhập Xích Thành, đều có người ghi lại trong hồ sơ!

Lại nói, công năng của Duyệt Tường lâu này thật ra giống với chế độ quản lý hộ tịch ở hiện đại!

Nhìn Ân Thần Tinh lâm vào trầm tư, Thủy Liên Y vươn tay khua khua ở trước mặt hắn!

"Thần Tinh! Ngươi làm sao vậy? Sao lại thất thần rồi?"

Hắn phục hồi tinh thần lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Liên Y, lại nhìn không được lộ ra ý cười.

Thủy Liên Y phát hiện, răng của hắn trắng nõn, hơn nữa còn có hai cái răng nanh mèo a!

Trời ạ! Nam nhân đáng yêu như thế! Nàng sắp bị hắn hấp dẫn chết rồi!

"Tiểu Y! Vậy nàng về sau cùng Thần Tinh ở cùng một chỗ!" Ân Thần Tinh nhẹ nhàng giữ chặt tay nhỏ bé của nàng.

Ách? Thủy Liên Y cảm nhận độ ẩm từ bàn tay hần, cảnh trong mơ này cũng quá chân thực đi! Nàng nhin không được hoài nghi hay là mình xuyên qua!

"Cái kia..... Thần Tinh! Chúng ta phát triển có phải quá nhanh hay không?" Tuy rằng xã hội thời nay nam nữ yêu đương đều ở phát triển nhanh chóng, nhưng nàng chính là kiểu người theo đuổi một đời một thế, chỉ yêu một người! Cho dù ở trong mộng, nàng cũng không thể mất đi nguyên tắc làm người của mình a!

"Làm sao có thể nhanh? Lúc chưa gặp được nàng, ta đã nghe Sở Húc Nhật nhắc tới nàng. Ở trong rừng cây ngoài Xích thành, gặp nàng đang tắm rửa, mặc dù là ta có ý theo đuổi, nhưng là ta không phải có ý rình coi nàng tắm! Tiếp đó trong hoàng cung Xích Thành ta lại gặp được nàng!

Kỳ thật một năm trước, lúc đưa nàng đi Uyên thành, biết được người nàng muốn tìm là Sở Mị Dạ, ta rất khó sở!"

Thủy Liên Y mê mẩn, không bình tĩnh nổi nữa rồi!

"Ân Thần Tinh! Về mặt ngoại sao lại rồi rầm như vậy? Vì sao thoát nhìn giống người gặp bị kịch? Một năm trước? Chúng ta một năm trước từng gặp nhau sao? Ta vừa mới tốt nghiệp đại học thôi mà! Chẳng lẽ ngoại là bạn học của ta? Vẫn đối với ta có ý đồ bắt lương? Lại nói! Ngoại tốt nghiệp trường nào?"

Ân Thần Tinh nói, Thủy Liên Y nghe không hiểu! Thủy Liên Y nói Ân Thần Tinh cũng nghe không hiểu.

Hai người thông ngôn nửa ngày, lại thành gà vối vịt nói chuyện. . . . Hình dung này hình như hơi tục! Hai người bọn họ chỉ hỏi mà không đáp lại, hàn huyên nửa ngày, mới sững sốt nhận ra mình không hiểu được ý tứ của đối phương!

"Thủy Thủy! Nàng có phải bị sặc khòí rồi không?" Ý nghĩ này cũng có thể xảy ra lắm! Bằng không vì sao từ lúc hần đem nàng cứu xuống từ trên xe ngựa, nàng vừa tỉnh dậy, hành vi nói chuyện lại trở nên quái dị như thế!

"Ngoại mới bị sặc khòí!" hần thế nhưng nguyên rửa nàng, thật sự là đáng ghét!

"Nhưng cách nói chuyện của nàng cùng bình thường không giống nhau? Nàng có vẻ như quên mất rất nhiều người?" Nàng quên mất Sở Mị Dạ, Sở Húc Nhật, thậm chí là Ân Thần Tinh hần! Cho dù gặp biến cố lớn hơn đi chăng nữa cũng không thể nào làm cho nàng không nhớ rõ tất cả mọi người như thế!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Hoa đào sắp nở rộ

Quên mất rất nhiều người? Thủy Liên Y hơi không hiểu lời nói của Ân Thần Tinh! Lại nói, giấc mộng này càng ngày càng chân thật!

"Ân Thần. . . Tinh! Ta sắp tỉnh! Hay ngoại cho ta số điện thoại di động! Hôm nào đi uống cà phê!" Mặc dù là nằm mơ, nhưng phải lấy số điện thoại của trai đẹp trước, ngộ nhờ về sau có thể gặp mặt! HOHO! Thủy Liên Y đắc ý! Mặc dù tiểu tử này hơi trẻ con một chút, nhưng nàng thật sự chưa từng thấy nam nhân nào đẹp trai hơn hần!

Số điện thoại di động? Ân Thần Tinh xoa xoa đầu, hần không thể hiểu nàng đang nói cái gì!

"Thủy Thủy! Lời của nàng nói thật kỳ quái! Số điện thoại di động là cái gì? Uống gì?"

Thủy Liên Y không hiểu! Có phải nàng đã từng nằm mơ như vậy rồi hay không, cảnh tượng trong mộng vô cùng sống động, giống y như thật, chỉ khác là trong mộng xuất hiện một tiểu nha hoàn cần nhân không ngừng nghỉ!

Ac . . . Đầu đau quá! Thủy Liên Y phát hiện mình nhức đầu, cảnh tượng mới vừa xuất hiện lại dần dần mờ nhạt.

"Thủy Thủy nàng làm sao vậy?" Ân Thần Tinh nhẹ nhàng vịn nàng.

"Không biết vì sao đầu ta đột nhiên rất đau?! giống như trong óc có thứ gì nhô ra, sau lại đột nhiên biến mất!"

Lông mày Ân Thần Tinh khẽ nhíu, hần cảm thấy Thủy Liên Y không phải vô duyên vô cớ quên mất tất cả mọi chuyện, mà là nàng từng mất trí nhớ!

"Thủy Thủy! Nàng đã quên mất mọi người, nếu đã như vậy, nàng Tỉnh thành với ta được không?!"

Tỉnh Thành? Đường như lúc trước học địa lý đã học rồi! Đó là một thành thị nhỏ ở Hồ Nam! Chỉ là, không biết Tỉnh Thành theo lời Ân Thần Tinh có phải chỗ nàng biết không!

Nhưng, hần nói nàng quên mất mọi người nghĩa là sao? Thủy Liên Y nhìn sắc trời dần tối! Trong mộng cũng có thời gian sao?! Cả mặt trời xuống núi

cũng sống động như vậy. Quá thần kỳ!

Bụng tựa hồ đang kêu loạn ừng ực ừng ực, Thủy Liên Y ôm bụng ra vẻ đáng thương! Hôm nay trước khi nàng đi ngủ có phải chưa ăn cơm? Vì sao lại đói bụng?

Không đúng! Hôm nay tan ca xong nàng liền về tắm! Sau đó đi ngủ! Lại đột nhiên nhớ ra . Trời ạ . . . . nàng còn ngâm mình ở trong bồn tắm!

Thấy Thủy Liên Y che bụng, cặp mắt đen rất câu hồn của Ân Thần Tinh lóe lên một cái.

"Thủy Thủy! Có phải đói bụng hay không?"

"Ừ! Đúng! Hình như chưa có ăn cơm!"

"Chúng ta đi ăn cơm!" Ân Thần Tinh cười đưa tay ra vẫy nàng.

Thấy nụ cười thiên sứ này, Thủy Liên Y hoàn toàn bị mê hoặc, không thể khống chế liền đưa tay nhỏ bé ra để vào trong lòng bàn tay của hắn.

Kéo tay nhỏ bé của Thủy Liên Y, Ân Thần Tinh cười thật vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng nõn!

Không thể kháng cự nhất chính là hai cái răng mèo này của hắn, Thủy Liên Y cảm thấy giấc mộng này của mình thật ngọt ngào!

Lôi kéo tay nàng, cùng đi đến trước tuần mã, lòng Ân Thần Tinh tràn đầy vui vẻ! Trước khi gặp nàng, hắn là vì nhận được thư của Sở Húc Nhật mà đến cứu nàng! Gặp nàng rồi, hắn hoàn toàn bị lạc!

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thấy nàng tắm, nàng tuyệt mỹ trong nước khiến hắn không dám nháy mắt. Chỉ sợ nháy mắt một cái, nàng sẽ biến mất không thấy nữa!

Gặp lại nàng lần nữa là ở hoàng cung Xích Thành, mặc dù nàng che mặt, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra nàng.

Khi thấy mặt nạ da người của nàng, hắn lại có chút giật mình! Không nghĩ tới nàng vì che giấu dung mạo tuyệt mỹ của mình mà đeo tấm mặt nạ xấu xí như vậy!

Chính bản thân hắn cũng là một cao thủ dịch dung, bất kể là mặt nạ da người hay là các loại thủ đoạn dịch dung, hắn chỉ cần nhìn một lần là có thể nhận ra!

Hắn là Thần vương, bình thường rất ít lộ diện, tất cả mọi người đều cho rằng hắn ở Tinh Thành.

Không ai biết hắn dùng tên giả là Xuất Trần đi làm ông chủ Duyệt Tường lâu ở Xích Thành!

Thân phận Xuất Trần của hắn, trừ hoàng đế ca ca Ân Âm Nguyệt của hắn ra, thì không ai biết!

Vốn cũng không muốn để hoàng thượng biết! Nhưng mà ở Xích Thành, thế lực Vũ Văn gia vô cùng lớn, Vũ Văn Sâm lũng đoạn thị trường! Nếu như không có người bảo bọc sẽ rất khó sinh tồn!

Ân Thần Tinh biết cách làm sao để lợi dụng thân phận của mình, hắn âm thầm lấy tên, tuổi Xuất Trần đi buôn bán, du lịch bốn phương, kết giao những người kỳ quái làm bằng hữu!

Ngoài sáng thì dùng thân phận hoàng tộc che chở Duyệt Tường lâu, khiến danh vọng của Duyệt Tường lâu ở Xích thành nhanh chóng lên cao!

Tất cả mọi người đều biết, Duyệt Tường lâu là quán rượu hoàng tộc ủng hộ, cho nên hoàng thượng và Thần vương cũng ủng hộ!

Bao gồm cả Vũ Văn Sâm cũng rất ít đến Duyệt Tường lâu gây phiền phức, bởi vì hắn biết rõ Ân Âm Nguyệt đã từng hạ chi, Duyệt Tường lâu giảm miễn tất cả thuế thu, không chịu bất luận quản chế nào!

Ân Thần Tinh, có gương mặt thiếu niên, nhưng tính tình già dặn giống như Hồ Ly. Nhìn xa trông rộng khác với tuổi của hắn!

Tiểu tử này nếu dùng lời nói hiện đại của chúng ta để nói, thì là tâm cơ quá sâu!

Thủy Liên Y bây giờ, tựa như lúc mới xuyên qua, hoàn toàn quên mất chuyện đã xảy ra trước kia. Còn tưởng rằng mình đang nằm mơ! Cũng không biết khi nào nàng mới có thể tỉnh khỏi giấc mộng!

Ân Thần Tinh nắm tay Thủy Liên Y đi tới trước tuần mã màu đỏ thẫm của mình, bế nàng lên ngựa, sau đó hắn lên ngồi ở phía sau nàng.

Thủy Liên Y kêu lên, "Oa! Đây là lần đầu tiên ta cưỡi ngựa, không ngờ nằm mơ còn có thể được cưỡi ngựa! Tiểu đồng Ân Thần, cảm ơn ngươi!"

Lúc trước nàng từng được học cưỡi ngựa ở trường đua, nhưng chi phí khá mắc! Nàng hôm nay coi như được lời! Nàng âm thầm vui mừng!

Chuyện trong mộng, trên thực tế có thể xảy ra!

Khi nàng lên đại học, có một bạn học nữ ngủ chung phòng, một buổi tối nằm mơ nhất được ví tiền! Ngày hôm sau đi dạo phố lại mua được một bộ y phục 500 đồng ở bách hóa nào đó, còn rút thưởng được một cái laptop 5000 đồng! Thật là thần kỳ!

Còn có một lần, biểu ca nàng nằm mơ gặp được mỹ nữ, chưa đến mấy ngày trong nhà an bài mai mối, hán liền nhận ra nữ nhân xem mắt hán chính là nữ nhân hán đã gặp lúc nằm mơ! Thật quá may mắn!

Lại nói, tối hôm nay nàng gặp được trai đẹp, hơn nữa còn tự xưng là người có quyền, hôm nay lại dẫn nàng ngồi trên ngựa với hán! Những điều này có ngụ ý gì? Chẳng lẽ hai ngày nữa nàng sẽ gặp được một anh chàng đẹp trai giàu có, hay là, việc này biểu thị nàng sắp được thăng tiến!

Thủy Liên Y âm thầm vui mừng, nữ nhân mơ mộng không phải cái tội, tất cả chuyện tốt đều đến với nàng. . . Nha đầu này điên lên vì sung sướng, đang hát vang trong lòng!

Cảm thấy tâm tình Thủy Liên Y tựa hồ rất tốt, gương mặt trắng nõn đáng yêu của Ân Thần Tinh lộ ra nụ cười non nớt, ánh sáng trong mắt sáng chói như sao.

Nắm chặt dây cương, Ân Thần Tinh phóng ngựa mang theo Thủy Liên Y rời khỏi bờ sông, chạy băng băng trên đường.

"Âm Trầm! Chúng ta đi đâu?" Thủy Liên Y ngồi trên lưng ngựa, cảm thụ sự rong ruổi này, cảm thụ gió nhẹ đang chạm vào mặt.

Tóc của nàng theo gió thổi ra sau lưng, đánh vào trên mặt Ân Thần Tinh.

Cảm nhận được sợi tóc mềm mại của nàng, ngửi được mùi thơm thoang thoảng, tâm Ân Thần Tinh có chút mê say!

"Chúng ta đến Tinh Thành! Đất phong của ta!"

Đất phong? Đó là địa phương nào? Phòng cà phê hay nhà hàng Tây? Thủy Liên Y ảo tưởng mình được Ân Thần Tinh hẹn gặp tại một nơi cao cấp. Lại nói, nàng bằng này tuổi còn chưa được chàng trai nào hẹn!

Có phải giấc mộng này cho thấy, hoa đào của nàng sắp nở rộ rồi không? Thủy Liên Y vui vẻ hưng phấn, vui đến cả người đều run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Phản ứng thật trì độn

Ân Thần Tinh tựa hồ có thể cảm nhận được Thủy Liên Y đang rất vui vẻ.

Sống hai mươi một năm, hán chưa từng có nữ nhân nào, đơn giản là trong lòng hán không lưu lại bất cứ người nào!

Trước mắt hiện lên hơn tình cảnh một năm trước ở ngoại thành Xích Thành, nhớ lại dáng người nho nhỏ bên cạnh cái ao kia. Một nữ tử giống như tiên tử hạ phàm xuất hiện trước mắt hán, da thịt trắng nõn, dáng người linh lung, khuôn mặt tuyệt mỹ! Còn có biểu tình kinh hoàng giống như nai con nhìn thấy dã thú!

Mà lúc này, hán ôm nàng trong lòng, lưng của nàng gắt gao dán tại trên ngực của hán! Hai người gắn bó tương giao, hán cảm thụ được hô hấp của nàng, nhịp tim đập của nàng.

Hán, bởi vì kéo dây cương mà đem nàng gắt gao vòng trong ngực, thân thể của nàng thực mềm mại, thực kiều nhỏ. Làm cho hán có ý muốn bảo hộ mãnh liệt!

Thủy Liên Y một bên xem phong cảnh ven đường, một bên cùng hán nói chuyện phiếm.

"Âm Trầm a!"

"Gọi ta Thần Tinh!"

"Vì sao? Kêu Âm Thần không phải rất tốt sao? Dù sao đều là âm giống nhau, Ân Thần chẳng khác nào Âm Trầm!"

Ân Thần Tinh không nói được gì! Suy nghĩ logic của nàng tựa hồ có chút kỳ quái!

"Hay nàng gọi ta là Thần cũng được!"

Thủy Liên Y nghĩ nghĩ, thỏa hiệp: "Được, Tiểu Thần!"

Hắn thật sự không thể nào bình tĩnh, vì sao phía trước 'Thần' Còn muốn thêm một chữ ‘ Tiểu ’ đâu!

Ân Thần Tĩnh thấy thế không còn lời nào để nói, Tiểu Thần liền Tiểu Thần! So với Âm Trầm vẫn dễ nghe hơn nhiều!

"Thủy Thủy muối muối!"

"Đợi chút . . . . Làm ơn! Ngươi đừng buồn nôn như vậy được không? Ta so với ngươi lớn hơn! Không gọi tỷ tỷ thì thôi, còn dám gọi ta là muối muối. . . ! Thật sự là đã thương người không dậy nổi a!" Thủy Liên Y lắc đầu.

"Thủy Thủy!"

"Ừm! Cứ như vậy! Về sau trong mộng gặp nhau, ngươi gọi ta là Thủy Thủy ta gọi ngươi là Tiểu Thần!"

Trong mộng gặp nhau? Ân Thần Tĩnh vẫn không thể thông ngôn cùng nàng, từ lúc Thủy Liên Y tỉnh lại, hắn liền phát giác nàng nói chuyện có chút lạ!

"Tĩnh Thành ở nơi nào? Rất xa sao?" Bụng nàng thật đói nga!

Tựa hồ nghe thấy bụng nàng phát ra tiếng cổ lỏ, Ân Thần Tĩnh ở bên tai của nàng nói nhỏ.

"Ta dẫn nàng đi ăn chút gì trước! Từ nơi này đến Tĩnh Thành, lộ trình còn khoảng nửa tháng!"

Thủy Liên Y đột nhiên bị tiếng thở dốc truyền đến bên tai làm cho ngửa, không khỏi né tránh. Tư thế thật mờ ám, nàng thẹn thùng a! Lớn như vậy, nàng còn chưa từng cùng nam nhân nào ở khoảng cách gần thế này đâu!

"A. . . .!" Bởi vì trốn tránh, nàng thiếu chút nữa té xuống.

Hai cánh tay Ân Thần Tĩnh dùng sức, ôm chặt lấy nàng.

Toàn bộ thân mình Thủy Liên Y bị hắn ôm vào trong ngực, mùi thơm ngát trên cơ thể nàng chiếm cứ toàn bộ hô hấp của hắn, thân thể mềm mại của nàng dán chặt lấy thân thể hắn. Mà trong lòng bàn tay hắn bởi vì vừa mới ôm nàng khỏi ngã, lại vừa vận dụng chạm vào nơi đầy đặn của nàng!

Cảm nhận thân thể nữ nhân trong ngực, làm cho tim hắn đập nhanh, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Màu mắt của Ân Thần Tĩnh càng ngày càng mờ, nữ nhân trong ngực làm cho hắn từ trước tới nay lần đầu tiên sinh ra một cỗ gọi là dục vọng!

Trong mắt của hắn lúc này chỉ có nàng, bụng dưới của hắn truyền đến một luồng ấm làm cho hắn cảm thấy xa lạ, phần thân của hắn lúc này dĩ nhiên đứng thẳng!

Ân Thần Tĩnh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thân mình lại bởi vì tuần mã bồn chạy, mặt đường xóc nảy mà càng thêm dán chặt lấy Thủy Liên Y.

Đụng chạm vào thân thể nàng, làm cho hắn cảm thấy khó chịu của mình được hóa giải, nhưng lại có một lớp thống khổ lớn hơn nữa đánh úp lại.

Sự đau đớn này làm cho hắn thiếu chút nữa ngâm ra tiếng, khuôn mặt tuần tú trắng nõn càng ngày càng đỏ!

Thủy Liên Y điều chỉnh tốt tư thế, vừa rồi thiếu chút nữa đã xảy ra sự kiện ngã ngựa khủng bố, hoàn hảo chính mình không có ngã xuống! Bằng không ngã xuống bất kỳ chỗ nào đều là xui xẻo a!

Ách. . . . Cái gì chọc nàng vậy? Thủy Liên Y nhú mày.

"Tiểu Thần! Yên ngựa của ngươi tựa hồ bị lỏng! Đều chọc đến ta rồi!"

Yên ngựa. . . . Trên mặt Ân Thần Tĩnh tất cả đều là hắc tuyến! Tiểu kê kê của hắn khi nào thì biến thành yên ngựa rồi!

Âm thầm xê dịch về phía sau, Ân Thần Tĩnh vừa mới điều chỉnh tốt tư thế, vốn nghĩ một lát nữa sẽ hết phản ứng. Không nghĩ tới, tuần mã vừa vận chạy lên một tảng đá trên đường.

"A. . . .!" Thủy Liên Y thét chói tai. "Chết tiệt! Ngươi dùng cái gì đâm ta?"

Cả mặt Ân Thần Tĩnh đều đen! Vừa rồi cái kia làm cho hắn đau quá, thiếu chút nữa gãy mất!

"Thủy Thủy! có chút ngoài ý muốn!"

Thủy Liên Y giật giật thân mình, thật sự là quá lạ a! Giấc mơ này của nàng thật thần kỳ! Nội dung vở kịch này cũng có thể viết ra tiểu thuyết, dựng thành phim cổ trang TVB rồi!

"Tiểu Thần! Ngươi nói xem, giấc mơ của ta như sao lại chân thật vậy? Trước kia chưa từng có tình huống như vậy xảy ra a! Giấc mơ này có phải thần tiên gọi ý cái gì cho ta hay không? Chẳng lẽ mấy ngày nữa ta thật sự sẽ gặp được người ngoài hiện thực? Là những kẻ qua đường vô tình gặp nhau? hay

là thân quen? Hoặc là. . . . A. . . . Tiểu Thần! Chẳng lẽ ngươi chính là tân tổng giám đốc sắp nhận chức ở chỗ chúng ta?"

Trí tưởng tượng của nàng lúc này toàn bộ phát huy, liên tưởng một chút! Đem các loại tình huống gặp nhau trong tiểu thuyết toàn bộ sử dụng trên người chính mình!

"Tiểu Thần! Vạn nhất ta tỉnh lại quên đi giấc mơ này, ngươi cũng đừng quên ha! Ngươi đáp ứng mang ta đi Tỉnh Thành! Là khách sạn cấp cao mới mở hay là địa phương gì? Dù sao ngươi đã đáp ứng ta rồi thì đừng nuốt lời!"

Nàng lại bắt đầu nói những lời làm cho hần hồ đồ rồi! Ân Thần Tinh tuy rằng thực nghi hoặc, nhưng lại tuân theo ý nguyện của nàng gật gật đầu.

"Thủy Thủy! Ta phát hiện từ sau khi nàng tỉnh lại, nàng liền khác trước! Tuy rằng ta không biết nàng đã gặp phải chuyện gì, chỉ là những chuyện nàng đã quên, ta nghĩ đó cũng là do nàng lựa chọn! Từ hôm nay trở đi, nàng chính là vương phi của ta! Trở lại Tỉnh Thành, ta sẽ cưới nàng! Cho nàng một hôn lễ thật long trọng!"

Ân Thần Tinh cố gắng chịu đựng phân thân nóng rực dưới bụng bởi vì ngựa xóc nảy mà đau đớn!

Hắn không quan tâm trước nàng từng yêu Sở Mị Dạ, cũng không muốn đuổi theo hỏi nàng tại sao lại đột nhiên quên mất rất nhiều chuyện! Nếu nàng thật sự đã quên mất quá khứ, chịu cùng hắn ở cùng một chỗ. Hắn nguyện ý dùng hôn lễ xa hoa nhất tới thú nàng làm Vương Phi duy nhất của mình!

Ách. . . .

Thủy Liên Y chớp chớp mắt, tiểu bạch này cũng quá thâm tình rồi! Quan hệ giữa nàng và hần sao có thể tiến triển nhanh như vậy. . . .

Vương Phi? Hôn lễ long trọng? Nàng xem phim cổ trang không nhiều? Lễ nào là xem ngôn tình tiểu thuyết nhiều? Chuyện tình lãng mạn như vậy cũng chạy đến trong mộng của nàng?

"Tiểu Thần! Ngươi là cổ đại? Kỳ thật ta là ngôn tình! Hai người chúng ta thế nhưng lại cùng chung chí hướng! Lại nói! Ngươi hóa trang thành người cổ đại trông rất suất! Chỉ là, nếu ngươi thay quần áo hiện đại nhất định càng suất!"

Cái gì cổ đại, cái gì hiện đại? Ân Thần Tinh phát hiện hần và nàng không thể thông ngôn... Cảm giác này thật làm cho người ta muốn điên lên! Hắn hoàn toàn không thể dung nhập vào trong cảnh giới suy nghĩ của nàng.

"Thủy Thủy! Sau này Ta sẽ từ từ tìm hiểu ý tứ trong lời nói của nàng! Chúng ta trước tìm một chỗ ăn đã!"

Ăn? Thật tốt! Thủy Liên Y liếm liếm miệng, nàng sắp chết đói đến nơi! Nàng bây giờ có thể nuốt trôi một cái đầu bò!

"Tiểu Thần! Ta muốn ăn thịt bò nướng! Lẩu cũng được! Bằng không. . . . Mang ta đi ăn cá hấp! Kỳ thật ta muốn ăn nhất chính là cơm trộn thịt nướng! Thơm quá a! Vừa vào miệng liền mềm, béo mà không ngấy! Hương vị kia thật sự là miễn chê a!"

Thủy Liên Y một bên YYAA trong tưởng tượng, một bên chảy nước miếng! Thật không may, nước miếng đều rơi hết ở trên lưng ngựa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Xảy ra chuyện gì

Ân Thần Tinh cười ngựa mang theo Thủy Liên Y đi tới một cái trấn nhỏ, xuống ngựa, ôm Thủy Liên Y xuống, sau đó đi vào một khách điểm.

Chủ quán thấy Ân Thần Tinh xuất hiện, tiến lên nghênh đón.

"Khách quan muốn nghỉ ngơi hay ở trọ?"

Ân Thần Tinh nhìn sắc trời dần tối: "Ở trọ! Mang thức ăn lên trước!" Tay hần lôi kéo Thủy Liên Y ngồi vào trước bàn.

Chủ quán nhìn thoáng qua cách ăn mặc và diện mạo của Ân Thần Tinh, lập tức hấp ta hấp tấp đi chuẩn bị rượu và thức ăn.

Không lâu sau, rượu và thức ăn đã được bưng lên! Ân Thần Tinh móc ra một thỏi bạc, xem qua bàn ăn khoảng hơn mười hai món!

"Chuẩn bị một gian phòng hảo hạng! Còn dư thưởng cho ngươi! Gian phòng phải sạch sẽ một chút, cho thêm mấy cái chăn!" Số tiền này đến Duyệt Tường lâu nghỉ trọ cũng đủ, với khách điểm nhỏ như vậy, đủ để trọ một tháng.

Chủ quán vừa thấy, số tiền lớn như thế, liền vui vẻ nhận lấy, lập tức đi chuẩn bị phòng ở!

Thủy Liên Y nhìn thức ăn trên bàn, cầm đũa lên gấp một miếng.

"Tiểu Thần! Đây là món gì?" Nàng chưa bao giờ thấy!

"Đây là thịt vịt trời, thịt vịt trời dùng thịt vịt là chủ yếu, lóc xương cắt thành miếng, kèm theo nước cần tây, gừng, muối, dầu vừng, thịt mềm dai, mùi thơm đậm đà." Ân Thần Tĩnh kiên nhẫn giải đáp cho nàng, hân mở quán rượu, cho nên cũng có nghiên cứu các món ăn ngon.

Thủy Liên Y ăn một miếng, gật đầu một cái, "Ủm! Quả thật giống như lời người nói, mùi thơm rất nồng!"

"Tiểu Thần! Đây là món gì?"

"Đây là cua Tuyết Lệ! Lấy thịt cua trong mai cua biển, ướp gia vị, thêm vào lòng trắng trứng và bột, khuấy thành màu trắng, rồi trụng dầu, sắp hàng trong mâm, đắp mai cua lên, bề ngoài trông như cua thật, ăn với nước gừng. Trắng đỏ rõ ràng, thơm ngon tê cay, hình dáng đẹp đẽ, xốp giòn, ngoài khét trong sống!"

Thủy Liên Y gật đầu một cái, nuốt một ngụm nước bọt, gấp lên một miếng ăn hết! " Ăn thật ngon!"

"Còn đây là viên gì? Thoạt nhìn rất ngon?" Thủy Liên Y lại gấp lên một món ăn trong mâm!

"Đây là viên cá mè! Dùng cá bon thêm mỡ vo thành viên trắng rồi rán dầu đến vàng ruộm, tạo hình đẹp đẽ, ngoài khét trong sống, mềm xốp, vô cùng thơm." Ân Thần Tĩnh gấp một viên lên ăn.

"Chỗ này làm chỉ tạm tạm thôi! Chờ đến Tinh Thành, ta dẫn nàng đi ăn chỗ ngon nhất!"

Thủy Liên Y gật đầu một cái, đột nhiên phát giác khuôn mặt đáng yêu thoạt nhìn rất non nớt của Ân Thần Tĩnh, lúc này có vẻ thành thực hơn hẳn. Thật ra nam nhân này sành sỏi và lão luyện hơn vẻ ngoài nhiều! Hắn không phải là một người đơn giản!

Một bữa ăn rất vui vẻ, Thủy Liên Y ăn quá no! Bụng tròn lên! Thật không ngờ, trong mộng cũng được ăn ngon như vậy, lại còn được nếm đủ mùi vị!
(#Ami: Giờ này còn tưởng mộng =.=)

Ăn uống no đủ, hai người lên lầu đi vào một gian phòng.

Lúc này vấn đề đến rồi! Thủy Liên Y phát hiện hai người cùng ở một gian phòng, hơn nữa bên trong phòng chỉ có một cái giường! Lại nói, vì cái gì gối đầu trên giường có hình dạng quái dị như vậy! Cái gối đầu thô cứng này có thể khiến xương cổ bị gãy hay không!

"Tiểu Thần! Ta muốn ngủ giường ấm!" Nàng ngồi ở trên giường, không có lò xo, tuyệt không mềm mại!

Giường ấm? Ân Thần Tĩnh sờ sờ tấm trải giường, rất mềm mà! Hắn đã bảo chủ quán thêm mấy tầng chăn rồi!

"Tiểu Thần! Ta muốn ngủ trên gối mềm! Đây quả thực là cục gạch, cứng chết!" Thủy Liên Y ôm lấy cái gối cứng như cục gỗ, nhìn Ân Thần Tĩnh than vãn!

Ân Thần Tĩnh nhận lấy cái gối, thật không hiểu nàng suy nghĩ cái gì!

"Thủy Thủy! Nàng trước kia đều ngủ giường như vậy, nằm gối như vậy, tại sao bây giờ lại hoàn toàn không nhớ rõ?"

Lại nói cho dù nàng mất trí nhớ, quên mất mọi người, nhưng thói quen sinh hoạt không phải cũng quên luôn chứ? Nàng giống như chưa từng dùng gối như vậy, ngủ giường như vậy trước đây!

Trước kia? Thủy Liên Y có chút không hiểu nhìn Ân Thần Tĩnh.

"Trước kia ta có nằm mơ thấy người sao? Sao ta không nhớ rõ trước kia nằm mơ đã từng ngủ giường này!"

"Thủy Thủy! Nàng có phải quá mệt mỏi rồi hay không! Nàng ngủ trước đi!" Ân Thần Tĩnh cảm thấy Thủy Liên Y có thể đã trải qua quá nhiều chuyện, chẳng những mất trí nhớ, ngay cả hành động cũng trở nên kỳ quái.

Thủy Liên Y cời giày leo lên giường, nằm lên cái gối cứng ngắc, cảm thấy rất không thoải mái!

Không khỏi đặt gối ở bên cạnh, cầm lên một cái mền mềm xếp lại, đặt ở dưới đầu! Nằm lên lần nữa, như vậy nàng thấy tốt hơn nhiều!

Ân Thần Tĩnh thấy nàng tự mình động thủ sau đó thoải mái nằm xuống, cười cười. Từ từ cởi áo bào của mình ra.

Thủy Liên Y thấy Ân Thần Tĩnh cởi quần áo, trái tim đột nhiên đập thình thịch!

Xong rồi! Mình làm nữ nhân già lâu ngày, hay là chưa từng có nam nhân! Sao mộng cảnh lại giống như thật vậy, nàng thế nhưng lại tưởng tượng ra một thiếu niên cởi quần áo trước mặt nàng! Nàng có khiếu làm nữ sắc lang a!

Ân Thần Tĩnh cởi áo khoác xuống, sau đó bảo chủ quán đem đồ rửa mặt tới!

Nam nhân này rất sạch sẽ! Thủy Liên Y thấy hấn vất khô khăn lông, lại đi về phía nàng.

"Người làm gì vậy?" Khi nàng vẫn còn thấy kỳ quái, Ân Thần Tinh đã đặt khăn lông ướt ở trên mặt nàng, lau bụi bặm trên mặt cho nàng!

"Thủy Thủy! Có muốn tắm hay không?"

"Ặc. . . Hôm nay không cần! Ta cảm thấy mệt quá! Mệt quá a! A. . . Ta thật mệt, mắt mờ không nổi nữa rồi!" Thủy Liên Y nhắm mắt lại, xoa người! Mặt hướng vách tường. Trái tim sắp nhảy ra ngoài cổ họng rồi!

Vì sao phải xấu hổ! Vì sao phải khấn trương! Một thiếu niên thoát nhìn rất vô hại như hấn có thể làm gì nàng? Lại nói, lúc này người ta cũng không làm gì nàng, mà là nàng sợ mình động sắc tâm, đừng nghĩ người ta rồi làm gì ...!

Nàng là một nữ nhân trưởng thành, đến nay còn là hoàng hoa khuê nữ, có thể giấc mộng xuân này là ông trời đang nhắc nhở nàng, nàng nên bao trai! (#Ami: ~.~')

Ân Thần Tinh thấy nàng đỏ mặt xoa người sang chỗ khác, trên mặt hấn lộ ra nụ cười. Cởi giày xuống, lên giường, nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh Thủy Liên Y.

Mùi vị nam tính mát mẻ từ sau lưng truyền đến! Mùi trên người tên tiểu tử này trái lại thật dễ ngửi!

Hai người đều không ngủ, chỉ lẳng lặng nằm.

Ân Thần Tinh vừa nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ lần đầu tiên Thủy Liên Y xuất hiện trước mắt hấn, vẻ mặt, thần thái và thân thể mềm mại giống như trích tiên!

Ngực kìm nén khó chịu, hô hấp cũng trở nên dồn dập, bụng dưới lại nóng rực!

Thủy Liên Y nghe Ân Thần Tinh thở hổn hển, thân thể hấn càng ngày càng gần sát thân thể nàng làm nàng không khỏi khấn trương.

Nàng từng nghe người ta nói, có cái gọi là tình nhân trong mộng. Đây không phải là nói nằm mơ xảy ra chuyện XXOO với người yêu chứ? A! Oh My God! Nàng thật xấu xa, quá bỉ ổi! Quả thật chính là nữ sắc lang siêu cấp!

Không nhịn được nhích thân thể sát tường.

Ân Thần Tinh bị dục vọng trong cơ thể hành hạ khiến cả người khó chịu, phần thân dưới đứng nghiêm khiến hấn có chút khó nhịn giật giật. Không cần thận trọng phải thân thể Thủy Liên Y, hấn phát hiện sự đụng chạm này làm hấn cảm thấy tốt hơn một chút!

Nhẹ nhàng, hấn xoa người đối mặt với lưng của Thủy Liên Y, tay thon dài đặt trên cánh tay nàng.

"Thủy Thủy!"

"Á. . . !" toàn thân Thủy Liên Y cứng đờ, nuốt một ngụm nước miếng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Không khí mờ ám

Trong đôi mắt của Ân Thần Tinh có hỏa diễm cực nóng, đáy mắt trong suốt càng ngày càng âm trầm, giống như biển sâu!

Hô hấp của hấn nóng rực phun vào sau gáy Thủy Liên Y. Bàn tay to của hấn đặt trên cánh tay nàng, độ ẩm trong lòng bàn tay cao đến dọa người.

Cả người Thủy Liên Y cứng ngắc, đối với hành động mờ ám của hấn cảm thấy vô cùng luống cuống. Nàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng nam nhân nào nằm trên một chiếc giường như thế này, mặc dù là ở trong mộng, nhưng hấn cũng không nên khinh bạc nàng như thế chứ!

"Thủy Thủy! Ta có thể ôm nàng sao?" Tay Ân Thần Tinh đặt bên eo của nàng, vừa dùng lực, toàn bộ cơ thể Thủy Liên Y đều được kéo tiến vào trong ngực hấn!

Thủy Liên Y kinh hô, nàng bị hấn ôm trong ngực, hai thân thể dán vào nhau, thực mờ ám. Lưng của nàng dựa vào lồng ngực hấn, xúc cảm nóng rực cách một lớp quần áo truyền ra làm cho hô hấp của hai người đều trở nên dồn dập!

"Cái kia. . . . Tiểu Thần!" Nàng cảm thấy miệng có chút khô, "Ta không có thói quen cùng người khác ôm nhau ngủ! Trời nóng lắm, thực dễ mọc rôm,

ngươi cách xa ta một chút được không?!"

Ân Thần Tinh, trong một khắc ôm Thủy Liên Y vào lòng, nhịp tim đập tăng lên, mặt đỏ tai hồng! Đối với Hấn, một nam tử ngây thơ sống hai mươi mốt năm, thì đây lần đầu ôm người khác ngủ chung trên một chiếc giường! Tâm linh thuần khiết kia, lúc này bởi vì dục vọng nguyên thủy mà dần dần có chút tà ác rồi!

"Thủy Thủy! Ta chỉ muốn ôm nàng ngủ! Sẽ không đối với nàng làm bất cứ chuyện gì! Thủy Thủy! Để cho ta ôm nàng!" Ân Thần Tinh đem mặt dán vào sau lưng Thủy Liên Y, cảm thụ mùi hương trên cơ thể nàng! Mùi thơm ngát của nữ nhân ào vào trong khứu giác của hắn, làm cho hắn mê say.

Thủy Liên Y cảm thấy phía sau lưng hơi ngứa, co lại thân mình! Cảm giác này rất quái dị! Bị một nam nhân tuân mỹ như thế ôm, nghe lời nói như làm nũng của hắn, làm cho lòng nàng phập phồng bất an!

"Tiểu Thần! Ta rất mệt a! Ngươi thích ôm thì ôm! Chỉ là, đừng ăn đậu hũ của ta! Hai cái tay chớ lộn xộn! Bất cứ vật gì trên người đều không cho chạm vào ta, biết không?" Thủy Liên Y nhắm mắt lại, cố gắng xem nhẹ cảm giác kỳ quái xông đang lên đầu này!

"Thủy Thủy! Ngủ đi! Ngày mai, chúng ta còn một chặng đường rất dài!" Tay Ân Thần Tinh quả nhiên thực nghe lời, đặt ở trên lưng Thủy Liên Y! Cũng không nhúc nhích thêm.

Thủy Liên Y cảm thấy mình đúng là rất mệt, tuy rằng chính bản thân nàng cũng thấy kỳ quái, vì sao ở trong mộng lại có cảm giác mệt mỏi như vậy, chỉ là, không lâu sau nàng liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi!

Nghe được hơi thở Thủy Liên Y dần dần vững vàng, biết nàng đã ngủ! Trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra một tia thống khổ, dưới thân giật giật.

Cảm giác buộc chặt kia làm cho hắn có chút đau đớn, hắn không phải là quá quân tử đi! Kỳ thật hắn hoàn toàn có thể đem nàng ăn không còn một mảnh! Ngón tay giật giật, nhưng định lực cường đại làm cho hắn ổn định lại!

Nàng sẽ là của hắn, chỉ là đó là sau khi hắn cưới nàng! Thủy Thủy! Chờ đến ngày nàng gả cho ta, ta nhất định sẽ hảo hảo sủng ái nàng!

Ân Thần Tinh nhắm chặt hai mắt, muốn đem dục niệm trong cơ thể áp chế xuống!

Không biết qua bao lâu, hắn cũng chầm chậm chìm vào giấc ngủ!

Sáng sớm ngày hôm sau, Thủy Liên Y tựa hồ nghe thấy có tiếng gà trống gáy! Nàng giật giật thân mình tỉnh lại.

Nhà ai nuôi gà vậy? Trong thành thị nhà lầu san sát, nuôi chó nuôi mèo còn có thể, chứ nuôi gà thì thật đúng là hiếm thấy! Sớm như vậy, lại còn bắt đầu gáy sáng nữa chứ!

Phát hiện trên lưng nặng nề. Ánh mắt của nàng đột nhiên giật giật, chớp chớp! Nha, nàng thế nào lại giống như đang đối mặt với một lồng ngực rất rộng rãi! Ngang hông hình như còn có bàn tay to của người nào đó?

Mộng vẫn còn tiếp diễn sao? Rõ ràng nàng vừa tỉnh ngủ mà, sao lại vẫn ở cổ đại, đây cũng đâu phải là phim truyền hình nhiều tập!

"Thủy Thủy! Nàng đã tỉnh?" Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm có chút khàn khàn của nam tử!

Ách . . . . Thủy Liên Y ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt trong suốt đang chăm chăm nhìn nàng, hé ra khuôn mặt thực tuân mỹ.

"Ân Thần Tinh!" Nàng kêu tên của hắn, "ta. . . . là nằm mơ chưa tỉnh lại? Hay là phát sinh chuyện gì?"

"Thủy Thủy! Nàng mất trí nhớ!"

Mất trí nhớ? Thủy Liên Y liều mạng nghĩ, mình rốt cuộc gặp phải chuyện gì?

Ban ngày ở cơ quan bị đồng sự xa lánh, buổi tối tan tầm đi luyện Taekwondo! Sau đó về nhà, không đợi ăn cơm liền đi tắm rửa! Ghé vào trong bồn tắm liền ngủ quên mất!

Sau đó thì sao? Nàng nhú mày. Sau đó mở to mắt phát hiện mình nằm ở bên một bờ sông nhỏ? Tiếp sau đó liền gặp Ân Thần Tinh!

Hắn vì sao nói nàng mất ký ức? Trí nhớ của nàng vẫn tốt mà. Đầu óc Thủy Liên Y nhanh chóng vận hành, hoảng hốt phát hiện, nàng dường như không phải đang nằm mơ!

Và, sau khi sử dụng kết hợp các loại nội dung cầu huyết của tiểu thuyết cùng với phim truyền hình, nàng mới phát giác ra mình đang ở nơi nào, lập tức thét chói tai!

Nha! Không thể nào! Chẳng lẽ nàng đã xuyên qua?

"Tiểu Thần a! Ngươi nói xem, ta có phải xuyên qua rồi hay không?"

"Xuyên qua?" Ân Thần Tinh cảm thấy rất kỳ quái. "xuyên qua là cái gì?"

. . . . Xong rồi! Xem ra nàng thật sự đã xuyên qua? Nhìn thái độ của Ân Thần Tinh cũng đủ biết, nàng không phải là nằm mơ trở về cổ đại, mà là thật sự chạy tới cổ đại rồi!

"Tiểu Thần a! Bình thường xuyên qua đến cổ đại, người đầu tiên nhìn thấy là soái ca thì không phải nam chủ cũng là nam hai kinh điển! Người là ai của ta nha?" Nam nhân đẹp trai như vậy, hẳn là nam chủ đi!

Ân Thần Tinh cảm thấy hôm nay so với hôm qua càng khó cùng nàng thông ngôn hơn a! Nàng vừa tỉnh dậy thì chính là cái gì xuyên qua, nam chủ, nam hai!

"Thủy Thủy! Nàng có phải bị bệnh rồi hay không?" Tay hần khê vuốt trán nàng.

Trời ạ! Hần sao lại ôn nhu như thế! Xong rồi! Bình thường xuyên qua, quy luật không phải là nam chủ đối với nữ chủ rất tệ bạc, hoặc là cho vào lãnh cung, hoặc là mang Tiểu Tam thị uy, thậm chí còn có thể hưu thế hạ đường sao?! Nam tử này ôn nhu như thế, nhất định là nam hai, đối xử với nữ chủ vô cùng tốt trong bi kịch tình yêu kinh điển!

"Tiểu Thần! Cho người làm nam hai thật uất ức người!" Thủy Liên Y cảm thấy có chút áy náy, vội xin lỗi hần.

"Thủy Thủy! Có phải ngày hôm qua nàng bị hỏa hoạn hù dọa không? Mấy ngày nữa sẽ ổn thôi! Đừng suy nghĩ lung tung!" Ân Thần Tinh cảm thấy Thủy Liên Y nhất định là đã bị kinh sợ!

Thủy Liên Y đột nhiên dùng chân che đầu! Nguyên lai nàng không phải nằm mơ, xuyên qua tới đây đều là chuyện chân thật đã xảy ra với nàng! Nhưng nàng sao lại đột nhiên xuyên qua?

Trời ạ! Nàng bây giờ chẳng phải là không thể đi làm nữa sao? Toàn bộ phần thưởng chuyên cần của nàng có phải đều ngấm nước nóng hay không? Còn nữa, hôm nay tổng giám đốc tân nhiệm bắt đầu đến công ty làm việc! Xong đời, chẳng những tiền thưởng của nàng không lấy được, chi sợ ngay cả công việc này nàng cũng không bảo vệ được a!

Hơn nữa, đêm qua nàng và nam nhân lần đầu tiên gặp mặt này còn cùng nằm trên một cái giường, dùng chung một cái chăn, ngủ suốt một đêm! Đây có tính là tình một đêm không? Danh dự của nàng, trong sạch của nàng, đều theo dây thần kinh to của nàng mà bị hủy diệt sạch sẽ rồi!

Ân Thần Tinh mặc quần áo tử tế, bảo chủ quán đem đồ ăn mang lên phòng.

Thủy Liên Y cũng vừa rửa mặt xong!

"Tiểu Thần! Ngày hôm qua người nói muốn mang ta đến nơi nào?" Nàng phát hiện mình xuyên qua cũng không phải thực bi kịch! Ít ra cũng không có đấu tranh giữa thể thiếp, cũng không có phân tranh cung đình! Càng không có vừa mở mắt ra liền nhìn thấy nam chủ cầm roi da quát nàng, ngược đãi nàng, hoặc là nhìn thấy nam chủ cùng nữ nhân khác XXOO ở trước mặt nàng!

Xuyên qua như vậy ở trong lịch sử cũng xem như xuyên qua hạnh phúc rồi! Nàng thấy như vậy là đủ!

Thủy Liên Y dù sao cũng là phụ nữ thời hiện đại! Năng lực tiếp nhận cái mới thật sự rất nhanh!

Chỉ là, có một việc làm nàng cảm thấy phức tạp.

Sáng sớm lúc thức dậy, nàng thấy bộ ngực rất đau, cảm giác căng cứng! Hơn nữa nàng còn thẹn thùng phát hiện, vạt áo của mình đều ướt đầm!

Ôm đầy mồ hôi còn chút cứng rắn, nàng đau đến khó chịu!

Nàng cảm giác nếu đem phản ứng của mình đi nói với người ta thì thực thẹn thùng, nàng thậm chí có sửa!

Đây là chuyện gì? Nàng không phải vừa mới xuyên qua sao? Vì sao lại có cảm giác mình giống như mẫu thân, có đứa bé rồi chứ?

Ân Thần Tinh trở lại phòng, liền nhìn thấy Thủy Liên Y vẻ mặt mê mang, thỉnh thoảng lại đau đớn, rồi rầm ngồi ở trên giường, hai tay ôm ngực.

"Thủy Thủy! Nàng sao vậy?"

Thủy Liên Y rất khó mở miệng! Chuyện chính mình tưởng sửa làm sao có thể nói với một nam nhân xa lạ đây?

Ân Thần Tinh tựa hồ phát hiện nàng không ổn, "Thủy Thủy? Nàng có phải bị bệnh rồi không? Vì sao mặt lại hồng như vậy?"

"Ta. . . . cái kia! Tiểu Thần! Người có thể giúp ta tìm một nữ đại phu hay không?"

"Nữ đại phu? Vì sao?"

"Người?! Không cần truy hỏi nữa được không! Ta thật sự không tiện nói!"

Ân Thần Tinh đột nhiên phát hiện vạt áo trước của nàng đều ướt! Ánh mắt hần tối sầm xuống, tựa hồ đã đoán được chân tướng sự tình. Xoay người,

nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, hắn quay lại và mang theo một nữ đại phu trung niên! Thủy Liên Y cũng không muốn giấu diếm, đem chuyện của mình nói với đại phu! Đại phu này cũng không hỏi nhiều, dường như rất có kinh nghiệm, kê cho nàng một đơn thuốc, hơn nữa còn nói nàng hai ngày nữa phải đem sữa lưu lại vắt hết ra ngoài!

Uống bát thuốc Đông y đau khổ kia, Thủy Liên Y cũng không rõ lắm mình rốt cuộc bị làm sao!

Bởi vì thân thể nàng không tốt, cho nên hai người bọn họ ở lại khách điểm này vài ngày.

Vài ngày sau, Thủy Liên Y phát hiện đau đớn kia đã đỡ hơn nhiều. Bộ ngực cũng chỉ còn cứng rắn một chút! Nàng nghe lời đại phu, đem sữa lưu lại vắt hết ra ngoài. Cứng rắn bên trong cũng dần tiêu thất, thân thể nàng cũng không còn khó chịu nữa!

Tuy rằng không biết lý do tại sao thân thể mình lại như vậy, mà nàng cũng rất mắc cỡ! Nhưng Ân Thần Tinh những ngày này đối với nàng tốt lắm. Nàng cũng không biết, Tiểu Thần có phải nam chủ mình xuyên qua vợ được hay không?!

Khi thân thể Thủy Liên Y đã bình phục, hai người thu thập đồ đạc, lên đường đến Tinh Thành.

Ân Thần Tinh mang theo nàng cưỡi ngựa, hướng đất phong của hắn đi tới!

"Tiểu Thần! Chúng ta trước kia có quen nhau sao? Tại sao ngươi lại nói ta mất trí nhớ? Ta không phải vừa mới tới chỗ này thôi sao?"

Ân Thần Tinh vẫn chưa thể cùng nàng nói chuyện logic! Từ sau khi nàng tỉnh hẳn liền phát hiện nàng dường như thay đổi!

"Thủy Thủy! Sự tình trước kia nàng đừng nhớ đến nữa! Nay nàng đã là nàng hoàn toàn mới, hi vọng Thần Tinh có thể mang đến cho nàng thật nhiều khoái hoạt!" Ân Thần Tinh ở trên lưng ngựa ôm chặt nàng.

Thủy Liên Y bị hắn ôm như vậy, có điểm ngượng ngùng, nàng cũng là một người trưởng thành rồi, bị người khác giới tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, thật đúng là có chút không thích ứng kịp!

Dọc theo đường đi, hai người cùng cưỡi một con ngựa, ban ngày rong ruổi, buổi tối ở trọ. Không đến nửa tháng, đã đến Tinh Thành!

Tinh Thành, khi dần dần xuất hiện ở trước mắt nàng, Thủy Liên Y trừng lớn hai mắt!

Tường thành chỉ dùng những tảng đá màu trắng xây nên, xa xa nhìn lại Tinh Thành chính là một tòa thành trì tuyết trắng! Nhìn màu trắng chói mắt này, trong đầu nàng tựa hồ hiện lên một bóng người mặc y phục màu trắng! Chỉ là chỉ lướt qua giây lát!

Ân Thần Tinh mang theo nàng vào thành, dẫn chúng Tinh Thành vừa thấy thành chủ trở về, toàn bộ đều ra đường nghênh đón!

Nhìn Ân Thần Vương ngồi cùng một nữ nhân tuyệt mỹ, tất cả mọi người sợ ngây người!

Dân chúng vốn đều nghĩ Ân Thần Vương là đoạn tụ! Hắn, hơn hai mươi tuổi cũng chưa sắc lập phi tử! Không nghĩ tới hắn sẽ mang theo một nữ nhân trở về.

Trở lại cung điện, Ân Thần Tinh dẫn Thủy Liên Y tiến vào Thần Tinh Cung! Đó là tẩm cung của hắn, từ trước tới nay chưa từng có nữ nhân vào ở qua!

Thủy Liên Y được thị nữ trong cung hầu hạ tắm rửa! Ở trong Thần Tinh Cung có một cái ao thật to! Là ao tự nhiên, mặt trên bao phủ một tầng sương trắng.

Thủy Liên Y cởi quần áo đi vào trong, khi một luồng nước ôn hòa va chạm vào thân thể nàng, trong đầu nàng không ngừng hiện lên những đoạn ký ức ngắn ngủi, không mấy rõ ràng!

Lòng ngực nam tính rắn chắc, cánh tay hữu lực, cơ bắp trật tự rõ ràng. . . .

Nàng quơ quơ đầu, nàng chỉ tắm rửa mà cũng có thể nghĩ tới cảnh tượng đáng xấu hổ như vậy! Nàng thật là lớn tuổi rồi, mỗi giờ mỗi phút đều muốn nam nhân!

Chỉ là, ở trong ao có phải từng phát sinh chuyện tình như vậy hay không? Vì sao tự nhiên nàng lại liên tưởng đến một màn không liên quan như vậy! Dường như chính mình từng ở trong làn nước ấm áp, cùng người nào đó phát sinh chuyện tình mờ ám!

Nhắm mắt lại, không muốn nghĩ đến cảnh tượng kia nữa.

Ân Thần Tinh đi vào tẩm cung, khẽ vung tay, tất cả thị nữ đều lui ra ngoài!

Hắn từ từ đến gần Thủy Liên Y, trong ao sương trắng quanh quần kia, hắn thấy một nữ nhân tuyệt mỹ xuất trần đang nhắm hai mắt.

"Thủy Thủy! Nàng làm sao vậy?" Đáy mắt hắn lộ ra một tia quan tâm!

Nghe thấy thanh âm của Ân Thần Tinh, Thủy Liên Y hoảng sợ. Mở to mắt, nhìn thấy hắc đang nhìn chính mình, nàng có chút tức giận.

"Người dám nhìn coi ta tắm? Lừa dối!" Thủy Liên Y hắt nước vào hắc, nhuộm ướt áo choàng màu tím của hắc!

Rình coi? Lần đầu tiên gặp mặt, nàng cũng nói hắc như vậy.

Ân Thần Tinh cười khê, nụ cười kia làm khuôn mặt tươi cười của hắc trở nên vô cùng chói mắt. Ánh mắt của hắc như câu hồn, phóng điện, làm cho Thủy Liên Y nàng có chút bị điện giật rồi!

Một nam nhân cũng có dáng vẻ đáng yêu như vậy, thậm chí là dùng từ mê người để hình dung!

"Ê! Người mau tránh ra! Người ta đang tắm nha!" Nàng lại dùng nước hắt hắc.

"Ta tắm cùng nàng!" Là một nam nhân cổ đại, sống đến hai mươi mốt tuổi vẫn còn là xử nam cũng thật là làm khó hắc!

Thủy Liên Y nhìn Ân Thần Tinh cởi quần áo, bước vào ao, trông mắt tròn lớn như muốn lọt ra ngoài!

"Này! Người. . . . có biết từ mặt dày viết thế nào hay không? Đây không phải là cổ đại sao! Người phong kiến một chút có được không? Nam nữ cùng tắm thì ra thế thống gì! Chúng ta cũng không phải vợ chồng! Ê. . . Ân Thần Tinh! Nam nhân xấu xa, mau mặc quần áo vào!"

Ân Thần Tinh quyết định bỏ ngoài tai những lời này của nàng, dù sao hắc cũng muốn lấy nàng làm Vương Phi! Đây là tắm chung của hắc, hắc có cần phải cho nàng biết, hắc là người đàn ông hay không?!

Nghe thấy tiếng nước ào ào, Thủy Liên Y khẩn trương lui về phía sau, lại lui về sau nữa!

Ao này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nàng lui nửa ngày, đã lui đến một bên.

Ân Thần Tinh thấy nàng trốn đến một bên, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, đem quần áo cởi sạch sau đó đi vào trong nước, từng chút một tới gần Thủy Liên Y.

"Thủy Thủy! Nàng trốn tránh ta làm gì? Ta đã tuyên bố ba ngày sau chính là ngày đại hôn của chúng ta!"

Ba ngày sau? Đại hôn? Nàng còn không có yêu hắc đâu! Cảm tình của hai người còn chưa tới mức đó mà?

"Tiểu Thần! Hôn nhân là thành lập dựa trên cơ sở tình yêu! Người xem! Chúng ta mới quen nhau vài ngày! Ta đối với người cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn bằng hữu! Hơn nữa người còn nhỏ tuổi hơn ta!"

"Ta hai mươi mốt, nàng mười chín! Là nàng nhỏ tuổi hơn ta!"

. . . . Hóa ra xuyên qua xong nàng biến thành trẻ tuổi! Nhưng như vậy cũng không được a!

"Tiểu Thần! Giữa chúng ta còn cần phải hiểu nhau thêm một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 160: Ao nước quen thuộc

Nói giỡn, sao nàng có thể dễ dàng hứa tặng mình như vậy.

Nam nhân cổ đại, tam thê tứ thiếp, hơn nữa hắc còn là một Vương gia, nàng không muốn chia sẻ nam nhân của mình cùng một đám nữ nhân!

"Hiểu rõ lẫn nhau? Tốt! Bây giờ chúng ta liền từ từ tìm hiểu lẫn nhau!" Ân Thần Tinh từ từ đến gần nàng!

A! Oh My God! Má nó! Thủy Liên Y từ bên cạnh ao càng lui về phía sau! Còn có thiên lý hay không? Hiện tại quần áo nàng đã cởi hết! Tiểu Âm Trâm kia tựa hồ cũng trống trơn!

Nếu như vậy, còn không phải là thiên lôi gặp lửa đất, rau khô gặp phải lửa mạnh hay sao?! Nàng tự nhận xét khả năng tự chủ của mình siêu cường, nhưng không biết Tiểu Âm Trâm đó thế nào?

"Tiểu Thần! Người tắm phần người, ta tắm phần ta! Chúng ta tránh xa ra tắm được không? Người ta quá bẩn, người trước tiên đi ra ngoài! Ta sợ làm dơ nước, ô nhiễm thân thể thuần khiết của người!"

"Thùy Thủy! Thần Tinh làm sao lại sợ bản!" Ân Thần Tinh cố ý từ từ đến gần nàng.

Ân Thần Tinh càng ngày càng đến gần, khi từng dòng nước gợn sóng đánh lên thân thể Thùy Liên Y, trong đầu nàng lại như nghĩ tới cái gì?

Lòng ngực bèn chắc cứng trắng, màu sắc mê người, khuôn mặt nam nhân mờ hồ, còn có cánh tay mạnh mẽ. . . Tại sao mình lại nghĩ tới những thứ đó? Thùy Liên Y lấy tay day day thái dương, nàng có chút nhức đầu!

Ách. . . Không đợi nàng hóa giải những đau đớn kia, đã cảm thấy ngang hông bị ôm, cả người bị kéo vào trong một lòng ngực.

Hai thân thể không một mảnh vải dán chặt vào nhau, mềm mại đầy đà của nàng dính vào trên ngực bèn chắc của hắn!

Thùy Liên Y kêu ra tiếng, cảm giác này thật quen thuộc! Hình như trước kia nàng cũng từng thân mật với một người như vậy! Nhưng. . . Nàng đưa tay nhỏ bé đẩy lồng ngực Ân Thần Tinh!

Người kia không phải hắn, tuyệt đối không phải!

"Đồ lưu manh, sai lang! Đừng cho rằng ta ở nhà của ngươi, thì ngươi có thể vô lễ với ta! Buông ta ra! Ngươi sắp ghì chết ta rồi!"

Ánh mắt Ân Thần Tinh từ từ sâu hơn! Hắn cảm nhận được thân thể trơn mịn của nàng, mềm mại đầy đà!

Hô hấp của hắn bắt đầu dồn dập, hắn muốn nàng, vô cùng muốn!

Nếu nàng sắp là thê tử của hắn, hắn sẽ không buông nàng ra!

"Thùy Thủy! Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã không thể tự kiềm chế mà thích nàng! Chúng ta có thể gần nhau cả đời, cùng nhau đến già! Thùy Thủy!"
Hắn vươn tay, nâng cằm của nàng lên, cánh môi mềm mại trực tiếp hôn nàng.

Ừ. . . Thùy Liên Y hươ quả đấm nhỏ đánh hắn, đáng chết! Nụ hôn đầu của nàng!

"Ừ. . . Ừ!" trong nháy mắt nàng há mồm, đầu lưỡi của hắn thâm nhập vào trong miệng nàng, quấn quít lấy đầu lưỡi của nàng, mút vào.

Hắn còn dám trêu chọc nàng! Thùy Liên Y lập tức cảm thấy khó thở! Tiểu tử này quá lưu manh, chẳng những coi bỏ quần áo, thân thể ma sát với nàng, còn dám hôn nàng!

Trái tim Thùy Liên Y đập thình thịch. Mặc dù mùi vị trên người hắn rất dễ chịu, mặc dù nụ hôn của hắn rất trẻ trung, rất sạch sẽ. Nhưng nàng cảm thấy đây không phải là thứ nàng muốn!

Trước kia hình như từng có nam nhân đối với nàng làm chuyện này, nhưng nàng biết hắn không phải là Ân Thần Tinh!

Cảm giác hắn cho nàng rất xa lạ, sự mập mờ giữa hai người trước nay chưa từng có, hắn không phải nam nhân nàng quen thuộc!

"Buông ta ra!" Thùy Liên Y cắn môi hắn, hàm răng cắn bị thương bờ môi hắn! Mùi máu ngai ngái tràn vào trong miệng hai người.

Ân Thần Tinh đau đớn, buông nàng ra.

"Thùy Thủy!" Trong mắt hắn có chút bị thương.

"Ngươi. . . Tại sao hôn ta?" Mặc dù thấy vết thương trên môi hắn, nàng có chút đau lòng. Nhưng vừa nghĩ tới hắn dám chiếm tiện nghi của nàng, nàng liền tức giận.

"Ta thích nàng!"

Thùy Liên Y không thể bình tĩnh! Thích thì có thể hôn loạn sao?

"Có phải ngươi thích ai, sẽ nhào tới hôn người đó hay không? Ở trên đường ngươi cũng điên như thế sao?"

Trên khuôn mặt trắng nõn của Ân Thần Tinh xuất hiện tức giận, thật không ngờ nàng lại đối xử với hắn như thế.

"Dĩ nhiên không! Ta chỉ đối với Thùy Thủy làm như vậy! Bởi vì lớn như vậy, ta chỉ thích một mình nàng!"

Nàng càng thêm không bình tĩnh! Thùy Liên Y giật giật ở trong nước hồ, rồi đi, cách hắn năm bước.

"Tiểu Thần! Ngươi nhất định là nhìn thấy quá ít nữ nhân! Ngươi nên mở rộng phạm vi ra, chọn lựa người thích hợp! Mỹ nữ trong thiên hạ nhiều như vậy, ngươi tùy tiện kéo một cái đã được đây xe!"

Thùy Liên Y tận tình khuyên hắn, không biết vì sao, nam nhân tuần tú như vậy ở trước mắt nàng, nàng lại tâm vô tạp niệm! Chẳng những bài xích thân mật với hắn, thậm chí còn bảo người ta chọn nữ nhân khác.

Ân Thần Tinh thật không vui! Cõi lòng tan nát, giống như thịt bầm trong sùi cảo, gương mặt lộ ra cô đơn.

Thấy hấn lộ ra biểu tình buồn bã như thế, Thủy Liên Y cảm thấy mình là một kẻ ác, một kẻ bại hoại khi để người bạn nhỏ.

"Tiểu Thần! Không phải ta làm người bị thương chứ?"

"Nàng nói thử xem!"

"Bằng không, ta kể truyện cười cho người nghe? Ta là cao thủ kể truyện cười ở công ty! Hoặc là ta có thể hát cho người nghe? Khi ta và bằng hữu đi ra ngoài, được tặng danh hiệu Mịch Thần đây (thần lúa)!"

Trong mắt Ân Thần Tinh tựa hồ lại sáng chói.

"Thủy Thủy! Nàng hát cho ta nghe trước!"

Tay Thủy Liên Y làm ra tiếng vang bồm bồm ở trong hồ nước.

"Nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa rồi đấy! Nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa rồi đấy!"

Ta yêu tắm rửa đen ngầu nhào, yêu yêu yêu yêu!

Cẩn thận bộ chết rất nhiều ngâm ngâm, yêu yêu yêu yêu! Tàu ngầm đang khẩn cầu!

Ta yêu tắm tốt tốt, yêu yêu yêu yêu!

Mang theo bọt tắm sôi nổi, yêu yêu yêu yêu! Nàng tiên cá muốn chạy trốn

Xông lên lao xuống tắm một cái, trái chà xát phải chà xát xoa xoa! Có rãnh rồi trở lại nắm chặt tay!

Xông lên lao xuống tắm một cái, trái chà xát phải chà xát xoa xoa! Bồn tắm nhà ta ngâm thật đã!

Nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa rồi đấy! Nói nhiều nữa nói nhiều nữa nói nhiều nữa rồi đấy! . . . ."

Nhìn bộ dạng Thủy Liên Y, nghe ca khúc thú vị mà nàng hát, trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra nụ cười! Hàm răng trắng nõn càng lóe sáng dưới ánh nền tâm cung!

"Thủy Thủy! Ta thật sự càng ngày càng thích nàng rồi!" Hấn đến gần nàng.

"Dừng lại! Chú ý giữ khoảng cách!" Thủy Liên Y lại lui về phía sau! Lưng đụng vào thành ao! "Tiểu Thần! Ta kể truyện cười cho người nghe! Người thích nghe loại hình gì?"

"truyện cười?" Ân Thần Tinh nhớ tới một năm trước khi chọn hoa khôi Xích Thành nàng đã từng kể truyện cười cho mình nghe! Hấn thật ra miễn dịch đối với truyện cười!

"Tiểu Thần! Người đang nhớ tới cái gì?" Thủy Liên Y dùng tay hất nước vào hấn!

"Chuẩn bị nghe truyện cười người kể!"

Thủy Liên Y háng giọng một cái! Lại nói, ban đầu nàng cũng là một cao thủ kể truyện cười! Mỗi khi phải đi ra ngoài xã giao cho công ty, đều do nàng ra sân hóa giải không khí đầu tiên!

"Có một vị tài xế xe taxi! Đứng rồi, nơi này không có xe taxi! Người nghe không hiểu Haaa...! Ta sửa đổi một chút!" Nàng suy nghĩ một chút!

"Có một người cười tuần mã! Đang cười ngựa thì thấy phía trước có một người đang điên cuồng cười ngựa. Đưa bé ngồi sau hấn cũng sắp bị văng ra ngoài. Người cười tuần mã đó nhanh chóng đuổi theo người điên cuồng cười ngựa, nói: 【Này, con của người sắp té xuống rồi.】

Người này nghe xong quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên hỏi: 【Nhi tử, mẹ người đâu?】"

Ân Thần Tinh hơi nghi ngờ, "Mẹ của hấn đâu?"

Thủy Liên Y im lặng! Xem ra truyện cười này thất bại!

Nhưng, hình như trước kia nàng cũng kể truyện cười cho ai đó nghe? Trong đầu thỉnh thoảng hiện lên một bóng người, nàng lắc đầu một cái, muốn nhớ lại nhưng đoạn trí nhớ đó lại trượt đi giống như một con cá chạch!

Nàng không tin! Vì sao hấn không có té bảo hài hước?!

"Tiểu Thần! Ta kể thêm một truyện cười! Nếu người cười liền lập tức mặc quần áo đi lên!"

Ân Thần Tinh liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phần khôi của nàng, tâm tình vui vẻ gật đầu một cái.

"Ta kể cho ngươi nghe truyện cười Tây Du Kí!"

Con ngươi Thủy Liên Y giật giật.

"Mấy thầy trò trên đường lấy kinh đi tới một thôn nghèo, mấy ngày đều không tìm được com chay, Ngô Không bới vì phải bảo vệ sư phụ, không thể làm gì khác hơn là sai Sa Tăng và Bát Giới đi vào trong thành tìm ăn.

Đi ngày thứ nhất, tay không trở lại, bởi vì không có tiền.

Đi ngày thứ hai, lại tay không trở lại, cũng bởi vì không có tiền.

Ngô Không giận dữ: 【 không tìm được đồ ăn, thì đừng trở lại! 】

Gần tới ngày thứ ba, Sa Tăng thật cao hứng vác một túi gạo lớn, còn dư thật nhiều tiền.

Ngô Không mừng rỡ, hỏi: 【 Bát Giới đâu? 】

Sa Tăng lập tức thương tâm khóc ròng nói: 【 Đại sư huynh, tha thứ ta, chúng ta nhiều người như vậy, chỉ có nhị sư huynh có thể bán được 16 đồng tiền một cân.】"

"Ha ha. . .!" Thủy Liên Y không đợi kể xong đã bắt đầu cười to, ôm bụng ngửa tới ngửa lui!

Lại nhìn Ân Thần Tinh, trên khuôn mặt tuấn mỹ dần dần hiện lên nụ cười, khoe miệng từ từ nhếch lên, hai cái răng mèo đều lộ ra ngoài, cặp mắt đào hoa kia cũng nở rộ rồi, sáng chói mắt!

"Ngươi cười rồi! Tiểu Thần! Có phải truyện này rất thú vị hay không?" Thủy Liên Y cười đến nước mắt cũng chảy ra ngoài, hai vai không ngừng lay động ở trên mặt nước.

Ân Thần Tinh cười rất vui vẻ, lớn như vậy đây là lần đầu tiên hắn vui vẻ cười như thế. Không phải vì câu truyện cười này, mà là vì nữ tử kể truyện cười cho hắn.

Nàng cười vui vẻ như vậy, khiến trái tim bởi vì bị cự tuyệt mà lo lắng như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Có thể thấy nàng vui vẻ cười như thế thật tốt! Thật hy vọng nàng ở bên cạnh mình có thể vĩnh viễn cười vui vẻ, cười thoải mái như vậy!

Trái tim Ân Thần Tinh bị cảm giác ấm áp bao vây, hắn muốn vĩnh viễn thấy nàng vui vẻ, hắn muốn vĩnh viễn thấy nàng cười!

"Thủy Thủy! Ta đi lên trước!" Hắn rất giữ lời, từ bậc thang đi lên, cầm lấy khăn tắm bên cạnh lau khô thân thể, sau đó mặc áo lót màu trắng vào.

Thủy Liên Y thấy hắn rời đi, không khỏi nhắm hai mắt lại. Mặc dù trong lòng hơi ngứa, nhưng vẫn khắc chế không nhìn lên hắn.

Nghe được thanh âm hắn mặc quần áo, nàng mới mở hai mắt ra.

"Thủy Thủy! Đi lên!" Ân Thần Tinh đứng ở bên cạnh ao đưa tay ra với nàng.

Thủy Liên Y đi từ từ tới, vốn muốn vươn tay cho hắn, nhưng là chợt nhớ tới mình chưa có mặc y phục!

"Ngươi. . . Xoay mặt qua! Tự ta đi lên! Đưa khăn tắm cho ta là được!" Nàng kêu to.

Ân Thần Tinh cười đưa cho nàng một cái khăn tắm thật to, sau đó xoay người.

Thủy Liên Y phủ khăn tắm lau khô mình, thấy y phục đã được chuẩn bị bên cạnh.

Dưới chân tựa hồ dẫm vào cái gì, lao đảo một cái.

A. . . Nàng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, té!

Ân Thần Tinh nghe được thanh âm của nàng, quay đầu lại cực nhanh. Thấy nàng bỏ nhào, trực tiếp vọt tới bên cạnh nàng.

Một đôi cánh tay trắng kiện có lực ôm eo nhỏ nhắn của nàng thật chặt, gương mặt của nàng vừa đứng đưng vào trong ngực hắn.

Bởi vì trước khi ngã đã giơ tay lên quơ quào, nên khăn tắm trên người nàng không có bất kỳ vật nào kiềm chế, chậm rãi chảy xuống!

Xẹt qua đầy đà của nàng, eo nhỏ của nàng, bụng của nàng, cái mông của nàng. . .

Thủy Liên Y cảm thấy trên người chột lạnh, cơ thể nàng đã không còn bất kỳ vật gì che chắn!

A. . . . . Lại một tiếng của thét chói tai cao hơn trăm db, cả Thần vương phủ đều có thể nghe được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Chuyện ở tẩm cung

Ân Thần Tinh bị tiếng thét của nàng hù dọa, kích động muốn che miệng của nàng. Người không biết không khéo còn tưởng rằng Thần Vương Phủ phát sinh án mạng giết người!

Thủy Liên Y nửa ngã nửa không ngã, dưới chân đứng không vững, hai tay bắt được áo bào của Ân Thần Tinh.

Tê . . . . . Một tiếng rách truyền đến. Áo bào của Ân Thần Tinh từ phía trên bị xé xuống dưới!

Vải dệt ở cổ đại này cũng thật không bền? Hay vì hần là Vương gia nên phải dùng loại đặc biệt? Còn là vải dệt tơ tằm. Thật sự là bi kịch, còn không bằng quần áo vải thô dân chúng mặc, ít nhất không thể lòi kéo liên rách!

Quần áo Ân Thần Tinh rách từ trên xuống, từ trong ngực lộ đến chỗ không nên lộ! Hần cảm thấy trên người chột lạnh, cúi đầu vừa thấy, mặt lập tức đỏ thành con cua nấu chín!

"Đáng ghét!" Thủy Liên Y nhắm hai mắt lại, nàng tựa hồ vừa mới thấy được một cái thịt thịt còn giống rắn gì đó! Kia không phải là. . . . . Ách! Quơ quơ đầu, thật đáng chết, nàng muốn đau mắt hết rồi! Nhịn không được dùng hai cánh tay vòng quanh thân thể không có che chắn của mình, nàng bị xem hết trơn rồi! Thật sự là mắc cỡ chết người!

Ân Thần Tinh trong nháy mắt cúi đầu thấy được thân thể trần truồng mềm mại của Thủy Liên Y!

Trong phút chốc, một dòng nhiệt lưu từ bụng truyền lên, thẳng đến đầu óc của hần. Thời khắc tình trùng sung náo, đã làm cho hần mất đi lý trí.

Ôm lấy Thủy Liên Y đi vào giường lớn ở tẩm cung.

"Ách!" Thủy Liên Y bị hần đặt lên giường, phản xạ có điều kiện bắt lấy cái chăn bên cạnh đem mình bao lại giống như cái bánh chưng!

"Thủy Thủy!" Đôi mắt Ân Thần Tinh sâu không thấy đáy, dục niệm tràn trề từ trong mắt hần bật ra.

Xong đời rồi! Tiểu Âm Trầm thanh thuần ngây thơ, trong nháy mắt liền biến thành đại dã lang sắc dục hun tâm! Hần muốn làm gì? Ánh mắt phóng xạ lục quang kia vì sao lại nhìn chăm chăm nàng như thế?

Thủy Liên Y nuốt nước miếng! Thân thể bao vây giống nặng nề trên giường lúc này như con giun nhúc nhích, theo cái giường rộng hơn hai thước, dài hơn ba thước cực lớn kia nhích nhích sang một bên!

"Ê! Tiểu Âm Trầm!"

"Không phải kêu Tiểu Thần sao?" Ân Thần Tinh ở bên giường ngồi xuống.

"Kia. . . . . Tiểu Thần! Ngươi có phải nên đi ngủ rồi hay không! Trời cũng tối rồi, chúng ta cũng đều mệt mỏi, nên đều tự đi ngủ rồi!"

Ân Thần Tinh trực tiếp ngã xuống giường, hai cánh tay giao nhau ở trên đỉnh đầu dùng đầu gối lên.

"Nơi này là tẩm cung của Thần Tinh, Thần Tinh đang chuẩn bị đi ngủ!"

"Vậy. . . . . Ta ngủ ở đâu?"

"Giường này lớn như vậy, cũng đủ cho cả Thủy Thủy ngủ!"

Thủy Liên Y hồi tưởng lại dọc theo đường đi, hai người cơ hồ đều ngủ trên cùng một chiếc giường lớn. Trong sạch của nàng có phải đã sớm bị hần phá hủy không nha? Tuy là trên danh dự không có trình tiết, nhưng trên thân thể, nàng còn không có cùng hần vượt qua Lôi Trì đâu! Cho nên, nàng vẫn là một quả hoàng hoa lão cô nương trong sạch!

Chỉ là, tới Tinh Thành, về tới vương cung của hần, tiến vào phòng ngủ của hần, ngủ trên giường lớn của hần. Vạn nhất nửa đêm mộng du bắt hần. . . . . Thủy Liên Y rung mình một cái, cảm thấy vạn phần kinh hãi a!

Tuy rằng nàng xuyên qua đến trên người một mỹ nữ mười chín tuổi, nhưng là linh hồn nàng dù sao cũng là một nữ nhân hai mươi tư tuổi. Mỹ nam tử này mới chỉ có ngoài hai mươi, hẳn còn nhỏ hơn nàng mấy tuổi! Nàng không phải loại người thích trâu già gặm cỏ non a?

Thủy Liên Y rồi rầm! Tinh Thành rất nóng, nhất là vào mùa hạ nắng chói chang. Cho dù là ban đêm, nhiệt độ trong phòng cũng rất cao. Nàng bọc một cái chăn, thân thể mềm mại vừa mới tắm qua lại đỏ mồ hôi đầm đìa!

"Thủy Thủy! Nàng không nóng sao?" Ân Thần Tinh nhìn trán Thủy Liên Y đã ướt đầm mồ hôi.

"Nóng!"

"Vậy đừng bao chặt như vậy nữa!"

"Không. . .!" Thủy Liên Y chịu đựng cảm giác như hâm nóng ở nhà tắm hơi. "Nam nữ khác biệt! Thân thể trần truồng không đoan trang!"

Ân Thần Tinh nhìn thân thể của chính mình, quần áo đã bị xé nát kia còn treo ở trên người. Hắn cầm một cái chăn mỏng, phủ ở bụng dưới của mình!

"Như vậy sẽ không lộ hết!"

Thủy Liên Y vẫn như trước lắc đầu, "Người đi lấy cho ta bộ quần áo! Phải nguyên bộ!"

Nguyên bộ? Ân Thần Tinh vỗ vỗ tay, từ bên ngoài cửa cung một thị nữ đi tới.

"Chuẩn bị một bộ quần áo mặc ngủ buổi tối cho Vương Phi! Càng thoải mái càng tốt!" Đừng nhìn hắn đáng vẻ ngây thơ, bộ dáng ra lệnh vẫn rất uy nghiêm.

"Dạ! Vương gia!"

Không bao lâu sau, thị nữ liền đưa tới áo đơn màu trắng thuần khiết, dùng tơ tằm dệt chế thành, Ân Thần Tinh vẫy tay làm cho thị nữ lui ra.

Vương Phi? Thủy Liên Y còn đang vì câu Vương Phi kia của Ân Thần Tinh mà khiếp sợ. Lúc nào thì nàng, danh bất chính, ngôn bất thuận lên làm Vương phi của hắn? Hắn có từng hướng nàng thổ lộ sao? Hắn có theo đuổi nàng sao? Chẳng lẽ hắn vô duyên vô cớ nhặt một nữ tử về làm phi tử của hắn à?

Mặc dù rất nhiều tiểu cô nương đều cho rằng: Tìm được một lão công có xe phòng, phụ mẫu đều mất mới là vương đạo! Nhưng trong lòng nàng, hôn nhân không có tình yêu chính là phần mộ, một phần mộ mai táng hạnh phúc cùng khoái hoạt!

Tuy rằng tên tiểu tử Ân Thần Tinh này muốn gì có đó, ngay cả thành trì độc lập cũng có! Nhưng là, nàng tựa hồ đối với hắn còn không có điện giật đâu!

Thủy Liên Y hận không thể bóp chết chính mình, nam nhân này nếu ở hiện đại thì cũng là nhân vật thần tượng cấp bậc Thiên vương siêu sao! Ở trong mắt nhóm hủ nữ cũng là mỹ công, phúc hắc thụ, công thụ vẹn toàn!

Nàng vì sao còn rụt rè a? Vì sao còn muốn làm bộ làm tịch a! Cùng hắn XXOO thì có thể như thế nào? Cũng sẽ không roi mất một miếng thịt!

Ân Thần Tinh cũng không biết Thủy Liên Y trong hai phút ngắn ngủn YY rất nhiều chuyện, hắn đem bộ quần áo màu trắng mỏng như cánh ve đưa cho nàng.

"Thủy Thủy! Mặc vào! Mặc vào xong thì sẽ không trần truồng rồi!"

Nhìn ánh mắt hắn thực ngây thơ! Nghe giọng điệu hắn thực bình thường! Ngay cả động tác cầm quần áo đưa cho nàng đều hoàn mỹ không có một tia tỳ vết nào! Con người nếu có thể hoàn mỹ như vậy, thật đúng là sẽ bị lão thiên gia đổ kyo!

Cũng bởi vì hắn rất hoàn mỹ, Thủy Liên Y càng thêm hoài nghi ý đồ của hắn đối với mình!

Một nam nhân hai mươi mốt tuổi, ở hiện đại, bằng tuổi hắn còn có rất nhiều người giống đại hài tử! Nhưng ở cổ đại, thì đã sớm là cha của vài đứa con rồi! Hơn nữa hắn còn là trong hoàng thất, cưới vợ sinh con đều rất sớm, vậy mà nam nhân này ngay cả phi tử đều không có, thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Thủy Liên Y tiếp nhận quần áo:

"Người xoay người sang chỗ khác! Vừa mới chiếm của ta nhiều tiện nghi như vậy! Còn chưa có xem nghiền phải không?"

Ân Thần Tinh cười khê, quay đầu đi!

Thấy hắn nằm nghiêng quay mặt sang một bên, Thủy Liên Y kích động đem bộ quần áo kia mặc lên, tuy rằng cũng rất mỏng, thậm chí có thể nhìn thấu, nhưng so với không mặc vẫn có cảm giác an toàn hơn!

Thở ra một hơi, nàng rốt cục có thể đem cái chăn làm cho nàng bị cảm nắng bỏ đi! Thủy Liên Y nằm ở trên gối, thấy Ân Thần Tinh vẫn không nhúc nhích, hơn nữa hô hấp thực vững vàng.

Hắn hẳn là đang ngủ! Đoạn đường này bọn ba không riêng gì nàng, hẳn nhất định cũng mệt chết! Mỗi ngày hai người chen chúc trên một cái giường. Giường ở khách điểm rất hẹp, Ân Thần Tinh lại sợ nửa đêm đụng tới nàng, chỉ dán bên mép giường ngủ! Chuyện này nếu truyền ra ngoài, bị người khác biết được, không chừng còn tưởng rằng nàng ngược đãi hắn!

Thủy Liên Y cũng trở mình, đột nhiên phát giác gối đầu bên dưới tựa hồ thực mềm mại, không giống như loại gối đầu thô sáp ở khách điểm!

Xem ra ngoài Ân Thần Tinh thì không có ai có thể quan tâm nàng như vậy! Hắn biết nàng không thích gối đầu thô sáp, cố ý đổi một cái gối mềm cho nàng!

Hắn tuy là nam nhân nhưng tâm tư thực kín đáo! Nam nhân như vậy nếu không đi yêu thử, vậy thì thật là một tổn thất lớn!

Tuy rằng nói như thế, nhưng Thủy Liên Y vẫn không thể thuyết phục chính mình! Vì sao không tiếp nhận hắn? Hắn kém ở chỗ nào a? Hắn so với tất cả nam nhân nàng từng gặp qua đều đẹp trai tuấn mỹ hơn, lại vừa có tiền, vừa có quyền! Hơn nữa hắn đối với nàng rất tốt, không so sánh thì không biết, vừa so sánh mới giật mình!

"Thủy Thủy! Nàng còn chưa ngủ?" Người vốn đã ngủ say đột nhiên lên tiếng, thiếu chút nữa đem người bệnh tim dọa chết.

"Ủm! Vừa mới thay quần áo xong, đang chuẩn bị ngủ!" Thủy Liên Y trả lời một câu.

Ân Thần Tinh biết nàng sợ hãi, cũng biết nàng bài xích hắn! Nếu nàng không thích, hắn có thể đợi! Đợi đến khi nàng có thể tiếp nhận hắn mới thôi!

Thù đoạn cường ngạnh không phải điều hắn muốn, hắn bằng lòng đợi đến khi nàng cam tâm tình nguyện yêu hắn! Mặc kệ là bao lâu, hắn đều nguyện ý chờ!

"Thủy Thủy! Ngày kia hôn lễ nàng có cần thêm cái gì không?"

Ngày kia? Hôn lễ? Thủy Liên Y thầm kêu không xong. Nhanh như vậy đã gả cho hắn rồi? Gả cho hắn về sau có nhất định phải cùng hắn OOX hay không! Nàng còn chưa có chuẩn bị tốt, cũng không có lý do gì để tiếp nhận hắn a!

"Ta mệt rồi! Ngày mai nói sau!" Thôi thì sống một ngày tính một ngày, kéo dài thêm được ngày nào hay ngày đấy. Ngay khi trả lời xong câu hỏi của Ân Thần Tinh, nàng liền mệt mỏi chìm vào giấc ngủ!

Nghe được tiếng hít thở đều đặn của nàng, Ân Thần Tinh xoay người.

Nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai nàng, môi mềm nhẹ ở trên trán nàng chụm một cái! Sau đó là ánh mắt của nàng, cái mũi của nàng, gương mặt của nàng, cuối cùng môi của hắn đi tới môi đỏ mềm mại của nàng. Nụ hôn nhẹ nhàng kia, giống như chuồn chuồn lướt nước, thật là cảnh hay ý đẹp!

Bộ quần áo tơ tằm kia căn bản chính là trong suốt! Đây là của Thủy Liên Y quá mức đầy đặn, làm cho bộ quần áo mỏng manh kia phụ trợ không được, da thịt tuyết trắng trước ngực đều lộ ra ngoài. Đây mới càng sâu hơn, Ân Thần Tinh tựa hồ thấy được nhiều điểm màu đỏ thắm nhiên kia.

Bất chợt, chân thon dài của Thủy Liên Y giật giật, khoát lên trên lưng Ân Thần Tinh. Đùi trắng nõn cân xứng kia va chạm vào thân thể hắn, làm cho toàn thân hắn đều cứng đờ!

Tay hắn có chút run run, không biết có nên đụng chạm nàng không, cảm giác làn da trắng mịn của nàng cùng da thịt trên lưng hắn tiếp xúc thiếu chút nữa muốn mạng của hắn!

Nhiệt lưu cùng cảm giác nóng rực ở bụng dưới không thể khống chế xông tới.

Phân thân của hắn nháy mắt bắt đầu trương đại!

Sự trương đau này làm cho hắn suýt chút nữa ngâm ra tiếng!

"Thủy Thủy!" Thanh âm của hắn có chút khàn khàn. Ngón tay thon dài khẽ động vào gương mặt nàng, nhẹ nhàng lướt qua da thịt tinh tế! Ngón tay run rẩy sờ nhẹ vào người của nàng, chậm rãi đến xương quai xanh, như có như không đụng đến da thịt lộ ra trước ngực nàng!

Nuốt một ngụm nước bọt, liền gắp núm vú màu đỏ kia như ẩn như hiện, ánh mắt Ân Thần Tinh càng tối hơn!

Hắn lớn như vậy, còn không có đụng chạm qua thân thể nữ nhân đâu! Tuy rằng từ năm hắn mười lăm tuổi trong cung liền phải người đưa tới đủ loại mỹ nữ, đủ loại màu sắc hình dạng cho hắn khai trai! Hoàn phi yến sầu, chim sa cá lặn, bệ nguyệt tu hoa, nhiều đêm không xuể! Nhưng là rất kỳ quái không chọn trúng bất kỳ một nữ nhân nào!

Mấy năm nay, hắn ở trong cung chính là Thần Vương không thích nói chuyện, không thích cười.

Nhưng mà khi sống dưới thân phận Xuất Trần hắn lại là một đại thương nhân giao hữu khắp thiên hạ, có thể cùng biển người Thiên Không thức trắng đêm nói chuyện phiếm!

Cho dù là sống dưới thân phận gì, đều vẫn là một người. Chưa từng có nữ nhân tiến vào chiếm giữ trái tim hắn, càng không có bất kỳ nữ nhân nào có thể

dừng lại ở sâu trong đáy lòng hắn!

Hắn vẫn tự cho mình là một người không có tình yêu, còn có biết bao nhiêu người cho rằng Thần Vương Ân Xích quốc là quái nhân đoạn tụ thích nam nhân! Bởi vì cho tới bây giờ, hắn chưa từng chạm qua nữ nhân, thậm chí từ khi sinh ra hắn cũng không có khát cầu đối với nữ nhân.

Thế nhưng, mười ngày này tiếp xúc với Thủy Liên Y, làm cho hắn phát giác, hắn không phải là không có cái loại khát cầu này, mà là hắn không gặp được người có thể làm cho bản thân hắn sinh ra cái loại phản ứng này!

Khi cảm giác nóng rực xa lạ kia đánh úp lại, phân thân nóng bỏng của hắn rú gọi rầm rĩ.

Dục vọng trong thân thể không được giải thoát, trướng đau một chút, cắn nát khả năng tự chủ của hắn.

Ân Thần Tinh hoàn toàn kháng cự không nổi sự thống khổ cùng khó nhịn mãnh liệt kia.

Hắn hiện tại muốn ôm lấy nàng, hôn nàng, vuốt ve toàn thân nàng, sau đó. . . . Hắn biết phải làm sao, mặc dù chưa có tự mình trải qua, nhưng hắn biết trình tự! Tranh đông cung hắn cũng xem qua rất nhiều lần rồi!

"Thủy Thủy!" Trong thanh âm của hắn có ẩn nhẫn, "Thủy Thủy! Thần Tinh muốn sớm một chút cùng nàng viên phòng!"

Thủy Liên Y đang ngủ say! Nàng là cái loại người sau khi ngủ say, sét đánh tia chớp, gió nổi mưa to, ngay cả động đất tới, nàng đều sẽ không tỉnh dậy! Ngủ say như chết, bị người như thế nào quấy rầy cũng sẽ không tỉnh lại!

Chỉ là, lúc này trong lúc ngủ nàng tựa hồ mơ loạn thất bát táo! Một hồi là bóng người màu đen xuất hiện, một hồi lại là một bóng người màu trắng! Theo trực giác, hắn đều là nam nhân, nhưng mặc cho nàng cố gắng nhìn đến thế nào cũng không thấy mặt của những bóng người kia!

Trong lúc ngủ mơ, dường như còn có một người có đôi mắt rất đẹp, đôi mắt thực tà mị cũng rất sáng, nhưng không biết tại sao thoát nhìn thực bi thương!

Bọn họ là ai? Nàng ở hiện đại là một lão xử nữ chưa từng có bạn trai! Tại sao đến cổ đại, lại có một đại soái nam mỗi ngày vô lúc vô khắc ở bên cạnh nàng, quan tâm nàng, trong lúc ngủ mơ còn có càng nhiều nam nhân, khuôn mặt giống như đèn kéo quân di động vây quanh nàng!

Đào hoa tựa hồ đến đây, mùa xuân của lão bà cũng sắp đến rồi!

Lúc này tiếc nuối duy nhất là nàng không nhớ được khuôn mặt nam nhân trong mộng! Vì sao lại bị kịch như vậy chứ!

Bên tai giống như có người nào đó gọi tên nàng! Nàng ngủ rất ngon, căn bản là không muốn nghe thanh âm kêu tên nàng kia.

"Thủy Thủy! Thủy Thủy! Nếu nàng không tỉnh lại, ta liền hôn nàng, ôm nàng, sờ nàng!" Ân Thần Tinh nhận được đến mức này đã là cố gắng lớn nhất của hắn, bụng dưới của hắn đều nhanh muốn nổ tung!

"Uh. . . ." Thủy Liên Y dùng cái mũi hừ một tiếng, giật giật thân mình! Bởi vì xoay người, bộ quần áo mỏng như cánh ve của nàng trượt xuống, đầy đà của nàng hoàn toàn lộ ra ngoài.

Khi một đôi đầy đà run rẩy lộ ra, Ân Thần Tinh hoàn toàn ngây dại!

Khóe miệng tựa hồ có chất lỏng gì đó chảy ra, hắn nuốt một ngụm nước bọt, lấy mu bàn tay đi lau nước miếng ở khóe miệng!

"Thủy Thủy! Ta muốn sủng hạnh nàng! Nàng cả đời này đều thuộc về Thần Tinh!" . Hắn cũng không quản người nào đó có đáp ứng hay không, trực tiếp đem nàng ôm vào trong ngực. Hận không thể đem nàng nhập vào thân thể của mình.

Ừm. . . . Thủy Liên Y cảm thấy ngực có chút buồn buồn, nhưng lại khó thở. Không đến lúc sống chết trước mắt nàng cũng không muốn tỉnh lại! Lúc này cảm thấy mình giống như bị cái gì trói buộc thật chặt, nhìn không được liền mờ hai mắt ra!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Giở trò

Thủy Liên Y mở hai mắt ra liền nhìn thấy một lồng ngực bình thản, mặc dù trắng nõn nhưng bắp thịt rất rõ ràng.

Ngay sau đó nàng cảm nhận được cảm giác hít thở không thông, eo nhỏ của nàng và sau lưng bị một đôi cánh tay có lực ôm lấy.

Ân Thần Tinh. . . . Nàng lập tức trở nên hung ác.

"Đáng chết! Ngươi có để ta ngủ hay không?! Ngươi muốn làm ta ngột chết sao? Ngươi muốn thừa dịp ta nằm mơ giết chết ta à? Ngươi ôm ta như vậy làm cái gì! Buông ta ra, buông ta ra!" Thủy Liên Y đánh vào lồng ngực của hắn, nhưng dù tay nhỏ bé mềm mại của nàng đã nắm thành quả đấm nhỏ cũng không cách nào mấy may rung chuyển Ân Thần Tinh.

"Thủy Thủy!" lúc này thân thể Ân Thần Tinh nóng ran khó nhịn, bụng dưới căng đau khiến cho hắn chau chặt chân mày.

"Trên người ngươi nóng quá, làm phỏng ta! Buông ta ra!" Thủy Liên Y giãy giụa! Má nó, hắn nhất định là thấy sắc quên nghĩa, thừa dịp nàng ngủ có lòng dạ xấu xa đối với nàng!

"Chúng ta lập tức thành thân! Bây giờ có thể mà!" Ân Thần Tinh lạnh nhạt dùng đôi tay vuốt ve phía sau lưng nàng, cho đến cái mông của nàng.

Trên người Thủy Liên Y trào lên cảm giác tê ngứa, bàn tay to của hắn khiến tóc gáy nàng dựng lên.

"Tiểu Thần! Chuyện như vậy phải chờ chúng ta có chút cơ sở tình cảm rồi nói! Chúng ta mới vừa quen không bao lâu đã phát triển nhanh như vậy. Thật là ..... làm cho người ta không chịu được! Tiểu Thần! Ngươi mau buông ta ra, người ta còn chưa có chuẩn bị xong!"

Trong mắt Ân Thần Tinh đều là dục vọng!

Dục vọng phái nam lần đầu tiên của hắn đều ký thác vào trên người nàng!

"Thủy Thủy! Tôi nay đi! Ta. . . Không nhịn được!"

Ân Thần Tinh tội nghiệp dùng đôi môi cực nóng hôn cái trán của nàng, sau đó hôn cái mũi của nàng, mắt của nàng!

Môi của hắn rất mềm mại, hơn nữa vô cùng nóng bỏng, khiến Thủy Liên Y không nhịn được nhắm hai mắt lại! Nàng muốn trốn tránh nụ hôn của hắn, nhưng lại bị hắn ôm ở trong ngực không cách nào nhúc nhích.

"Đừng như vậy! Như vậy không tốt! Rất không tốt!"

Nàng lên tiếng khuyên giải, mặc dù tên tiểu tử này vừa đẹp trai, vừa quyến rũ, hơn nữa mùi trên người hắn cũng không tồi, da cũng rất tốt, nàng cũng rất ưa thích hắn! Nhưng hắn không phải là món ăn của nàng, nàng cũng không nghĩ mình có thể yêu hắn! Nam nhân như vậy cũng lắm là làm bằng hữu, hoặc là người thân.

Cho dù lúc này hắn vuốt ve nàng, cũng không làm nàng sinh ra một chút xú ham muốn nào.

Lại nói, nếu chuyện này không phải từ hai người yêu nhau, chỉ là một người nóng nảy thì thật sự không thể sinh ra bất kỳ phản ứng nam châm gì được, cả hai không thể hút nhau!

"Thủy Thủy!" đôi môi của âm Trâm đi tới môi nàng, không để ý sự tránh né của nàng trực tiếp đặt lên. Môi nóng bỏng khiến toàn thân Thủy Liên Y chấn động.

Hắn nhẹ nhàng gặm cắn môi nàng, mặc dù trước kia hắn chưa từng làm chuyện như vậy với bất kỳ nữ nhân nào, nhưng bản năng nam tính sai khiến hắn làm vậy!

Cảm thấy nàng bởi vì khăn trương mà đôi môi khép chặt, đầu lưỡi của hắn thử thăm dò, liếm môi nàng.

Tuy rằng Thủy Liên Y nói nàng đối với hắn không có tình yêu, nhưng phản ứng bản năng thì vẫn còn!

Cô nam quả nữ, hơn nữa nam còn đẹp trai đến mức khiến nàng không cách nào ghét. Khi tình dục thống lĩnh lý trí, cảm giác cũng thay đổi!

Ngọc nữ thuần tình thành sắc nữ, thiếu niên thuần khiết cũng thành sắc lang!

Khi bàn tay Ân Thần Tinh khẽ xoa thân thể nàng, đầu óc nàng ngưng vận chuyển một lúc. Chỉ có thể mờ mịt nhìn gương mặt vô cùng tuấn lãng kia!

Khi bàn tay hắn khoát lên mông nàng, nàng thét chói tai ra tiếng.

đã che giấu

"Ừ!" Thủy Liên Y hừ nhẹ. Cặp mắt đẹp sáng trong suốt, giờ phút này trở nên mê ly như sương. Máu tóc như tơ của nàng, hiện tại xốc xếch xòa tung trên gối.

Tại sao lúc hắn ấn môi ở trên môi nàng, trên cổ, xương quai xanh, tim của nàng lại đập nhanh, mặt lại đỏ và nóng như thế! Nàng cảm thấy hơi sức toàn thân đều giống như bị rút hết!

đã che giấu

Thủy Liên Y e lệ rên rỉ ra tiếng, hai gò má đỏ tươi như đào.

"Thùy Thủy! Nàng thật đẹp!" Thanh âm của hắn hoàn toàn trở nên khàn khàn.

"Không. . . .!" Thanh âm của nàng cũng khàn khàn, nghe vào trong tai Ân Thần Tinh lại thật quyến rũ.

Hắn không quan tâm nàng nói gì, lại hôn nàng, ngăn chặn tất cả lời nói của nàng.

đã che giấu

Trùng lớn cặp mắt, Thủy Liên Y cảm thấy ngón tay của hắn giống như con sâu đục chạm vào nàng.

Đáng chết! Hắn bắt đầu công chiếm rồi!

Không chỉ như thế, môi của hắn từ từ trượt tới trước ngực của nàng.

Điểm đỏ trước mắt thật hấp dẫn hắn, khiến hắn nhẹ nhàng hôn một cái.

A! Tên lưu manh này! Thủy Liên Y bị hắn trêu chọc đến không nhịn được. Nàng hoài nghi hắn có phải thật sự chưa từng chạm qua nữ nhân hay không, có phải hắn chưa nạp phi nhưng đã lén phéng với N mỹ nữ rồi hay không! Bằng không vì sao động tác quyến rũ nàng lại thành thạo như thế.

"Ân Thần Tinh!" Nàng vươn tay nắm tóc hắn, hung hăng kéo.

Hắn lại dám tập kích ngực của nàng! Mặc dù nàng thiếu chút nữa đã bị hắn dụ dỗ, mặc dù nàng thừa nhận thân thể của mình có chút dị thường, tựa hồ bị hắn quyến rũ có phản ứng. Nhưng đầu óc nàng vẫn còn tỉnh táo!

Tựa hồ trước kia nàng từng có cảm giác như vậy! Đường như nàng cũng bị người nào đó vuốt ve và hôn như thế! Nhưng vì sao nàng không thể nhớ nổi đó là ai?!

Cảm giác không thể gạt người! Nàng luôn cảm thấy trong tim mình có ai đó, cho nên nàng không thể bị nam nhân khác dối đãi như thế!

Khi hắn hôn môi nàng, đưa đầu lưỡi vào quần lót nàng. . . .

"Ân Thần Tinh!" Nàng dùng răng cắn đầu lưỡi của hắn, không để cho hắn thăm dò vào nữa.

"Ừ!" Tiểu Âm Trầm đau đến cau mày.

"Thùy Thủy! Sao vậy?"

"Ta. . . Chúng ta không thể như vậy! Ta. . . . Không thương người!" Bộ dạng nàng nhếch nhác từ trong ngực hắn chui ra, đắp lại cái mền lên người.

Tất cả ham muốn, dục vọng vừa nãy như bị hắt một chậu nước lạnh! Mặt Ân Thần Tinh trong nháy mắt đen lại.

"Thùy Thủy! Không phải nàng đã đồng ý gả cho ta sao!"

"Ta. . . Đồng ý lúc nào, là người khăng khăng làm theo ý mình!" Thủy Liên Y cảm thấy nàng không thể vì sợ tổn thương tim của hắn mà cho hắn hi vọng, nếu làm như thế tức là nàng đang hại hắn! Thật ra có lúc tàn nhẫn một chút sẽ tốt hơn! Nếu không thì chỉ có thể hại người mà không có thể cứu người!

Lòng Ân Thần Tinh đúng là bị thương rồi! Hắn không biết vì sao mình toàn tâm toàn ý vì nàng, lại không đổi được tình yêu của nàng!

"Thùy Thủy! Tại sao? Không phải nàng đã quên mất tất cả mọi chuyện trong quá khứ sao? Nếu đã quên, vì sao không thể thử tiếp nhận Thần Tinh? Chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn còn nhớ đến hắn!"

"Hắn?" Thủy Liên Y nghi ngờ, "Tiểu Thần! ‘hắn’ mà người nói là ai?"

Ân Thần Tinh im lặng, vẻ mặt bi thương từ trên giường đi xuống.

Không mặc y phục đứng ở bên giường nhìn Thủy Liên Y, trong mắt có bi thương.

"Thùy Thủy! Nàng đã quên, thì không cần nhắc tới! Chuyện đã qua không cần suy nghĩ nữa!" Nói xong xoay người rời đi!

Trong nháy mắt khi xoay người, khóe mắt hắn có ánh lệ! Hắn sẽ chờ! Chờ đến ngày nàng tiếp nhận hắn!

Thấy Ân Thần Tinh đi ra khỏi tầm cung, trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên có chút chua xót.

Từ khi nàng tỉnh lại, gặp được nam nhân này, hắn vẫn luôn quan tâm nàng, vô cùng che chở nàng! Vậ mà nàng lại tổn thương hắn như vậy, có phải quá đáng hay không!

Độc nhất là lòng dạ nữ nhân, câu này quả không sai, ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết[1]. Mặc dù nàng chỉ là tôn trọng tâm ý của

mình, nhưng chính bởi vì sự ích kỷ của nàng mà làm Ân Thần Tinh tổn thương!

Nàng phải làm thế nào mới có thể đền bù cho hắn, khiến hắn vui vẻ?

Đột nhiên, Thủy Liên Y nở nụ cười, nàng nghĩ tới một biện pháp!

[1]Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết: câu này xuất hiện từ một điển cổ. Vào thời Tấn Trung Tông, trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, kỳ huynh (anh họ) Vương Đạo và cả gia tộc bị dính líu, ở ngoài cung chờ tội. Chu Bá Nhân vào cung, Vương Đạo xin giải thích nhưng Chu Bá Nhân không để ý. Tích cực nói với hoàng đế là Vương Đạo có tội, nhưng cũng dảng sợ xin tội cho Vương Đạo. Vương Đạo không biết nên ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn nắm quyền to, hỏi thăm Vương Đạo có muốn giết Chu Bá Nhân hay không, Vương Đạo không nói gì, rồi cuộc khiến Chu Bá Nhân bị giết. Sau đó Vương Đạo tìm được tấu chương trước kia của Chu Bá Nhân trong kho, mới bừng tỉnh hiểu ra, khóc lóc nói: "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết, trong tâm tui, chỉ có bằng hữu tốt này."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đêm tân hôn động phòng

Hai ngày sau, toàn bộ dân chúng Tinh Thành đều đắm chìm trong niềm vui sướng tột cùng! Tinh Thành Vương, Thần Vương đại hôn, miễn thuế một năm

Nghe nói Thần Vương Phi là một nữ tử tuyệt mỹ, có người vào ngày nàng cùng Thần Vương trở lại Tinh Thành từng thấy qua nàng! Người chưa từng thấy lại nghị luận đoán giọng nói, dáng điệu, nụ cười của Vương Phi kia! Tóm lại, vị Vương Phi này đã khiến cho tất cả dân chúng vô cùng hiếu kỳ cùng chú ý.

Thủy Liên Y từ trong miệng thị nữ biết được Ân Thần Tinh đã tuyên bố tin tức đại hôn trong toàn thành, nàng không thể tiếp tục bình tĩnh rồi, hoa hoa lệ lệ bị chọc tức!

Hai ngày này, Ân Thần Tinh luôn tránh mặt nàng, không biết có phải hắn còn bởi vì đêm hôm đó bị nàng cự tuyệt mà tức giận hay không, hoặc là sợ khi nàng biết tin tức đại hôn sẽ đến chất vấn hắn.

Thủy Liên Y nhìn mũ phượng, khăn quàng vai màu đỏ chót viền vàng vừa được đưa tới kia, trong lòng phiền chán! Haiz . . . Tuy rằng nàng trước kia từng ảo tưởng một ngày nào đó được mặc giả y, nhưng không nghĩ tới hôn lễ này lại tới nhanh như vậy! Nàng cảm giác mình hiện tại thật là tiến thoái lưỡng nan.

Nếu nàng đáp ứng gả cho Ân Thần Tinh, đối với hắn là không công bằng, bởi vì nàng không thương hắn. Nhưng mà hiện tại dân chúng toàn thành đều đã biết tin tức này rồi, nếu nàng không lấy hắn thì không phải là trước mặt mọi người đánh vào mặt của hắn, làm cho hắn mất mặt a!

Nhưng nàng chỉ nghĩ đến phương pháp xử lý làm cho hắn vui vẻ, còn nàng thì sao? Nếu nàng gả cho hắn, không phải là khiến cho chính mình lâm vào khó xử?

"Vương Phi! Nên thay quần áo!" Thị nữ đem mũ phượng khăn quàng vai nâng đến trước mặt Thủy Liên Y.

Tiếp nhận hi phục đồ thăm, chất vải mềm mại kia, tâm tình Thủy Liên Y có chút suy sụp! Đã có lúc, nàng từng ảo tưởng được mặc trên mình bộ quần áo như thế này, cùng người nàng yêu cưới hỏi dang hoàng.

Ách? Quần áo như thế? Nàng chấn động! Ở hiện đại đều là áo cưới màu trắng! Nàng tại sao lại nghĩ đến kiểu quần áo như thế này? Còn nữa người kia là ai?

"Vương Phi! Giờ lành sắp đến rồi, người nên thay y phục! Lát nữa sẽ đến đại diện cùng Thần Vương bái đường!"

Thủy Liên Y ở dưới sự trợ giúp của thị nữ, mặc vào bộ hi phục kia!

Nhìn chính mình trong gương đồng, nàng có chút ngẩn ngơ! Quần áo màu đỏ làm cho gương mặt nàng càng thêm trắng nõn. Khuôn mặt tuyệt mỹ vốn phải có lúm đồng tiền như hoa, nhưng khuôn mặt nàng lại có chút u sầu.

"Vương Phi! Người thật sự rất xinh đẹp!" Thị nữ đều ngưỡng mộ.

Thủy Liên Y nở nụ cười, đột nhiên nhìn thấy ở cửa xuất hiện một nam nhân tuấn mỹ thân Hồng Y giống nàng.

Nàng ngưng cười, túm váy dài lên, vài bước đi đến trước mặt hắn.

"Ân Thần Tinh! Người thật đúng là tự tiện chủ trương nha! Người hướng ta cầu hôn bao giờ? Ta có đáp ứng người sao?"

Nhìn thấy bộ dáng tuyệt mỹ đội mũ phượng khăn quàng vai của Thủy Liên Y, Ân Thần Tinh cũng ngây dại! Thấy nàng tức giận chỉ trích mình, hấn chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười!

"Thủy Thủy! Ta thật sự thích nàng, muốn cưới nàng! Nhưng nàng bây giờ có thể chưa yêu Thần Tinh, nhưng ta nguyện ý chờ! Hi vọng sau này Thủy Thủy có thể thích Thần Tinh! Thủy Thủy! Cho ta một cơ hội! Nếu đã quên đi, vì sao không cho mình một cơ hội bắt đầu lại lần nữa!"

Vì sao hấn lại đề cập tới quá khứ của nàng? Thủy Liên Y nghi hoặc, nàng rốt cuộc có quá khứ như thế nào? Không phải là chẳng may hồ đồ tắm rửa một cái liền xuyên qua sao? Chẳng lẽ hấn và nàng ở hiện đại từng quen biết nhau? Chẳng lẽ nàng ở hiện đại thiếu hấn cái gì?

"Tiểu Thần! Người có thể cam tâm sao? Nếu thành hôn, ta không cho người chạm vào, người có oán hận ta hay không?"

Nụ cười của Ân Thần Tinh trước sau không thay đổi, "Chỉ cần Thủy Thủy đồng ý gả cho ta, những chuyện sau này ta sẽ không để ý! Không chừng Thủy Thủy có thể yêu Thần Tinh!"

Hấn thật đúng là kiên trì! Thoạt nhìn non nớt, nhưng tâm tư thành thực giống lão đầu tử!

Thủy Liên Y nhìn hấn, miệng không thể nói ra lời cự tuyệt. Bởi vì nàng thật sự không đành lòng làm cho hấn mất mặt trước dân chúng toàn thành!

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh đưa tay hướng về phía nàng.

Nhìn đôi mắt kỳ vọng kia, Thủy Liên Y không thể không chế vрон tay đặt vào lòng bàn tay của hấn, chấp nhận đem chính mình gả cho hấn.

Bắt được tay nhỏ bé của nàng, Ân Thần Tinh nở nụ cười, hai cái răng mèo đều lộ ra, làm cho Thủy Liên Y chói mắt!

"Thủy Thủy! Chúng ta đi thôi!" Hấn nắm chặt tay nàng đi ra khỏi tấm cung, hướng về đại điện.

Khi hai người dắt tay nhau xuất hiện, tất cả mọi người trong cung điện kinh ngạc, sợ ngây người!

Thần Vương Phi thật đẹp, có thể nói đẹp tựa Thiên Tiên, cùng Vương gia tuấn mỹ của bọn họ đứng cùng một chỗ, quả là một đôi bích nhân.

Thần Vương tuấn mỹ là vị quân chủ mà quan viên Tỉnh Thành, binh lính, dân chúng, mong muốn được gặp mà chưa có cơ hội. Trước kia tất cả mọi người đều vô cùng mơ màng, rốt cuộc là dạng nữ nhân nào mới có thể xứng đôi với Thần Vương! Nay thấy được Thủy Liên Y mặc giá y, mọi người rốt cuộc biết, nữ nhân của Thần Vương phải là như vậy!

Lôi kéo tay Thủy Liên Y, dùng sức nắm chặt. Trong lòng Ân Thần Tinh tràn ngập vui sướng cùng hưng phấn.

Một bên có người lại gần, phủ lên đầu Thủy Liên Y khăn voan đỏ! Thần Vương hình như đã quá sốt ruột rồi, Vương Phi còn chưa đội khăn voan liền dẫn nàng đi tới đại điện!

Lại nói đến Thủy Liên Y, đây là lần đầu tiên nàng có dịp tham gia một hôn lễ xa hoa, náo nhiệt như thế, hơn nữa nàng còn là tân nương tử! Tuy rằng trên đầu đang phủ khăn voan đỏ, nhưng nàng cảm thụ được rất nhiều Vương Công đại thần, thái giám cung nữ đều đang nhìn nàng, nàng bắt đầu khăn trương!

Đây hôn lễ Thần Vương, quả thực giống như hôn lễ của hoàng thượng!

Nghi thức thú phi cùng thú hoàng hậu cũng không kém nhau nhiều lắm? Hơn nữa Thần Vương còn là đệ đệ được Hoàng Thượng yêu thương nhất.

Thủy Liên Y chưa từng có kinh nghiệm bái đường thành thân, chỉ là trên TV nàng cũng đã từng gặp không ít! Phóng chừng cũng không khác nhau là mấy!

Hai người dựa theo trình tự hôn lễ truyền thống tiến hành quá trình bái đường. Kết thúc buổi lễ, hai người được đưa vào tân phòng!

Tấm cung được trang hoàng long lẫy, trên ngọn nến long phượng đỏ thắm, hai luồng hỏa diễm cực nóng đang thiêu đốt .

Thủy Liên Y ngồi ở trên giường, đợi Ân Thần Tinh đến nhắc khăn voan đỏ lên cho nàng.

Ân Thần Tinh là Vương gia, không cần phải xuất môn xã giao, hấn ngồi trước bàn tường long bát tiên rót hai ly rượu hợp cẩn. Nhìn Thủy Liên Y ngồi ở trước giường, hấn chậm rãi tiêu sái đi tới.

Nghe được thanh âm cước bộ của hấn, Thủy Liên Y có chút khăn trương.

Nàng vừa xuyên qua đến thời đại này chưa đầy một tháng liền lập gia đình? Nàng còn không biết người nam nhân này đến tột cùng có phải nam chủ của nàng hay không? Lại nói, không phải những tiểu thuyết xuyên không bình thường vẫn viết nam chủ là người đàn ông đầu tiên của nữ chủ sao?

Ân Thần Tinh có thật là lão công định mệnh của mình hay không? Chẳng lẽ trực giác của nàng sai sao? Người nam nhân này thật sự là chỗ dựa chung thân của nàng sao?

Trong lòng có chút rối rắm, chính Thủy Liên Y cũng không biết mình nên nhận hay không nhận hấn.

Đều đã bái đường thành thân rồi, nếu nàng không từ hấn, như vậy về sau hai người chẳng phải là hữu danh vô thực sao?

"Vương Phi!" Ân Thần Tinh ngồi xuống bên cạnh nàng, ngón tay thon dài vươn tới vãi đỏ trên đỉnh đầu nàng.

Trong lòng Thủy Liên Y run lên, xem ra đây thật sự là định mệnh, hấn là một nửa khác trong tương lai của nàng ở nơi này! Những gì nàng suy nghĩ có thể đã sai lầm, ở thời đại này, nàng không có khả năng có thể gặp được một nam nhân khác yêu nàng hơn hấn, cho dù gặp được thì cũng không có tác dụng gì, bởi vì nàng và hấn đã bái đường rồi, dù nói gì đi chăng nữa thì nàng cũng đã là phụ nữ đã kết hôn!

"Tiểu Thần!" Nàng cảm thấy hết thảy đều là duyên phận, có lẽ chính mình từ hiện đại xuyên đến nơi này, là để có thể cùng nam nhân định mệnh gặp nhau, hiểu nhau. Yêu nhau, và chung sống hạnh phúc!

"Thủy Thủy! Nàng có thể đáp ứng gả cho Thần Tinh, Thần Tinh hôm nay thật sự, thật sự rất vui!" Ngón tay Ân Thần Tinh giật giật, nhẹ nhàng kéo khăn voan trên đầu Thủy Liên Y xuống.

Khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra trước mắt hấn, nụ cười của hấn càng sáng lạn!

Nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mắt, hai tròng mắt ý cười dạt dào kia cùng độ cong khỏe môi xinh đẹp của hấn, Thủy Liên Y ngây ngốc một chút! Nàng biết nam nhân này rất tuấn tú, nhưng bây giờ nhìn lại tựa hồ càng đẹp trai hơn!

Chẳng lẽ đây gọi là nhìn tình nhân trong mắt ra Tây Thi, chẳng lẽ nàng thật sự bắt đầu nảy sinh tình cảm với hấn rồi? Hoặc là trong lòng nàng đã tiếp nhận hấn rồi, quyết định cùng hấn tương cứu trong lúc hoạn nạn, bên nhau cả đời?

Mặc dù đã tự thuyết phục mình như vậy nhưng trong lòng Thủy Liên Y vẫn có chút rối rắm, tuy vậy nàng cũng không có bài xích hấn như lúc ban đầu! Nếu Ân Thần Tinh thật sự là người đề nàng dựa vào cả đời, như vậy nàng sẽ cùng hấn chung sống thật tốt, có lẽ. . . . làm vợ chồng thật sự cũng không thành vấn đề!

"Tiểu Thần! Bây giờ có phải lúc chúng ta uống rượu giao bôi rồi không?" Thủy Liên Y biết đêm tân hôn nhất định có bước này!

Ân Thần Tinh nắm chặt tay Thủy Liên Y, kéo nàng đứng lên.

Thủy Liên Y đứng lên theo hấn đi tới bên cạnh bàn bát tiên, chậm rãi ngồi trên ghế.

Ân Thần Tinh cầm lấy ly rượu, đưa cho nàng.

"Thủy Thủy!"

Thủy Liên Y sau khi nhận lấy ly rượu, cùng Ân Thần Tinh chạm chén. "Tiểu Thần! Hi vọng chúng ta về sau có thể sống hạnh phúc!"

Ân Thần Tinh nghe Thủy Liên Y nói ra lời như vậy, trong lòng cao hứng không nói nên lời!

"Thủy Thủy! Thần Tinh chỉ cần nàng được hạnh phúc là tốt rồi! Có thể nhìn thấy Thủy Thủy hạnh phúc, đó mới là hạnh phúc lớn nhất của Thần Tinh!"

Lời này nghe thật là buồn nôn a! Chỉ cần là nữ nhân hấn đều thích nghe! Thủy Liên Y cũng không ngoại lệ, lời Ân Thần Tinh nói ra thật sâu đã động nàng!

Mang theo cảm động, cổ tay Thủy Liên Y cùng hấn giao nhau, hai người bung ly rượu đem miệng chén đặt tới bên môi mình.

"Cụng ly!" Hai người lại trầm miệng một lời nói, sau đó chậm rãi nâng cao chén, uống một hơi cạn sạch.

"Khụ khụ. . . !" Bởi vì rượu trắng rất cay, Thủy Liên Y cảm thấy rượu nhạt vừa nhập vào cổ họng trong nháy mắt làm nàng bị sặc, nhịn không được ho lên, rượu còn lại trong miệng đều phun ra ngoài.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh kích động vỗ lưng cho nàng, sau đó rót một ly nước cho nàng.

Thủy Liên Y ừng ực ừng ực uống cạn sạch ly nước, rốt cục cũng bình thường trở lại.

"Tiểu Thần! Thực xin lỗi, rượu bị ta nhổ ra hết rồi!" Thủy Liên Y có chút áy náy nhìn hấn.

"Thủy Thủy, nàng không có việc gì là tốt rồi!" Ân Thần Tinh an ủi nàng, "chúng ta ăn chút gì trước đã!"

Thủy Liên Y gật đầu. Đại hôn hôm đó, chú rể cùng tân nương đều thực là bị kịch, lúc trước khi làm lễ đều ăn không vào! Chỉ là lúc này, trên bàn lại là điểm tâm cùng rượu và thức ăn, thật đúng là vô cùng phong phú!

Hôn lễ vui mừng, cho nên tâm tình của hai người tựa hồ cũng rất tốt. Ăn thật nhiều đồ ăn, thân thể nhỏ nhắn vĩnh viễn cũng béo không nổi của Thủy Liên Y còn ăn không ít điểm tâm ngọt .

Ôm cái bụng tròn vo, Thủy Liên Y nắc một cái.

"Tiểu Thần! Nguyên lai kết hôn tốt như vậy! Có thật nhiều đồ ăn ngon!"

Thủy Thủy ngu ngốc này, ở nơi này kết hôn, Rõ ràng chính là gặp được kim quy tế a! Ở trong cung điện Ân Thần Vương, muốn ăn cái gì đều có! Thần là Vương Phi, việc ăn mặc cũng không cần lo nết, cũng khỏi lo không có người hầu hạ!

Vương gia cổ đại cùng tổng giám đốc tập đoàn tài chính cũng không kém nhau là mấy! Tuy rằng nói địa vị của hần gần với hoàng thượng, cũng có đất phong, thành trì của mình, chúa tể nắm quyền sinh sát một phương, nhưng làm chúa tể có thể là phúc của người này cũng có thể là họa của người khác!

Thủy Liên Y sau khi ăn qua thuốc Thương Tâm Quên Lãng, lại chịu tổn thương quá lớn quên mất đi trí nhớ trong hai năm xuyên qua kia! Trí nhớ tiêu thất thì không nói làm gì, không ngờ người còn biến ngốc nữa!

Ăn đến lo căng! Thủy Liên Y chống cái bụng sắp thở không nổi, đi về hướng giường lớn.

"Tiểu Thần! Ta mệt mỏi! Muốn ngủ!"

Muốn ngủ? Ân Thần Tinh nuốt nước miếng. Nàng đây là đang ám chỉ hần sao? Nàng không có ý kiến gì sao? Chẳng lẽ nàng không cự tuyệt hần? Muốn cùng hần làm cái gì gì kia kia a!

Tiểu hài đồng Âm Trầm hấp tấp theo đuôi đi theo, thấy Thủy Liên Y ngồi ở trên giường, hần còn thực chân chó thay người ta đem giày thoát!

Thủy Liên Y hưởng thụ đãi ngộ của lão phật gia, phò trương tặng cho Tiểu Âm Trầm một cái hôn gió!

Ngon nết long phượng đỏ thắm không ngừng lay động, ở bên trong tấm cung trang hoàng màu đỏ lay động rực rỡ! Nam nữ mặc hi bào màu đỏ, đưa mắt nhìn nhau, trong đáy mắt hiện lên hình ảnh của đối phương.

"Tiểu Thần! Chẳng không mệt sao?"

"Thủy Thủy! Ta. . . . Còn không mệt!" Ân Thần Tinh nghĩ, giữa chúng ta còn có chuyện chưa làm đâu, cho dù mệt cũng phải nhịn.

"Tiểu Thần! Chẳng không mệt thì ngồi một lát rồi ngủ! Ta mệt rồi, ngủ trước ha!" Nói xong ngã xuống trên gối đầu. Không đầy mấy phút đồng hồ sau, liền khò khè khò khè ngủ!

Lại nói, sau khi ăn xong thuốc Thương Tâm Quên Lãng! Thất lực không tê, chân không tê, tay chân đều có sức lực rồi! Nhất là giấc ngủ chất lượng, ngủ một hơi có thể ngủ đến mười giờ! Thật sự là thuốc tốt. . . Bí phương trị liệu mất ngủ a!

Ân Thần Tinh : " . . . . !"

Nàng cứ như vậy nằm ngủ à? Tuy rằng những lần trước nàng đều hưng hăng cự tuyệt hần, nhưng hôm nay là đêm tân hôn a! Cho dù không cho hần xâm nhập, nhưng thử một chút chắc là có thể chứ! Bảo kiếm của hần đến bây giờ còn chưa chính thức ra khỏi vỏ một lần đâu! Tốt xấu gì cũng phải cho hần ra khỏi vỏ, vào vỏ, ép buộc một hồi chứ!

"Thủy Thủy! Nàng không có cởi quần áo! Ngủ như vậy sẽ không thoải mái!" . Hần nhẹ giọng nói, tiếng nói ôn nhuận độc đáo ở trong phòng yên tĩnh có vẻ mỉa mai hoặc mỉa mai.

Thủy Liên Y ngồi dậy, ánh mắt đăm đăm, nàng đã muốn lâm vào trong ngủ mơ rồi! Lúc này ngồi dậy, động tác cởi bỏ quần áo đều là trong lúc mơ màng tiến hành! Bình thường đã mặc không được, bây giờ lại càng khó khăn hơn

Nhìn Thủy Liên Y động tác lung tung giải khai quần áo, không đợi cởi hết liền lại ngã xuống vù vù ngủ! Trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra ý cười.

Hần thay nàng mở ra lễ phục màu đỏ bên ngoài, nhẹ nhàng giúp đỡ nàng cởi đi. Lấy trang sức trên đầu nàng xuống, làm cho một đầu tóc đen, dài rơi tung trên gối.

Thủy Liên Y mặc áo lót màu trắng, dung nhan khi ngủ thật ngây thơ, bên khóe miệng còn có một nụ cười ngọt ngào.

Nàng nằm mộng đẹp sao? Ân Thần Tinh cởi quần áo ra, ghé vào bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng.

"Thủy Thủy! Không biết nàng thích Thần Tinh một chút nào hay không?! Về sau nàng có thể yêu Thần Tinh hay không? Nhưng Thần Tinh sẽ bảo vệ nàng, vĩnh viễn bồi ở bên cạnh nàng!"

Hần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hai má nàng!

"Thủy Thủy! Hào hào ngủ một giấc! Hi vọng sau khi nàng tỉnh lại sẽ phát hiện Ân Thần Tinh tốt! Ta thật sự rất thích nàng!" Môi mềm chạm đến cánh môi Thủy Liên Y.

Cảm nhận được cánh môi mềm mại của nàng, cảm nhận được hương vị ngọt ngào trên người nàng. Ân Thần Tinh phát hiện bảo kiếm của mình bắt đầu rục rịch, muốn phá vỏ mà ra rồi!

Bắt tay phóng tới trên bảo bối của mình, không ngừng nhắc nhở mình! Không được a! Hần đã bị cự tuyệt, hần đã trải qua chuyện dọa người một lần rồi,

chùng nào Thủy Thủy còn chưa có đáp ứng hần, tiếp nhận hần, hần sẽ không tiếp tục làm hành vi sắc lang như vậy nữa!

"Thủy Thủy! Thần Tinh sẽ không gây rối với nàng!" Ân Thần Tinh chịu đựng thống khổ khó nhin kia, khoác quần áo đi xuống giường.

Quay đầu nhìn dung nhan khi ngủ của Thủy Liên Y, vẻ mặt hần rồi rầm đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Gặp nhau lại không nhận ra

Năm tháng sau!

Đã trải qua mấy mùa thay đổi, Tỉnh Thành bởi vì ở phương nam, cho nên dù là mùa đông thì nhiệt độ cũng không thấp lắm!

Thủy Liên Y và Ân Thần Tinh thành thân năm tháng, hai người vẫn tôn trọng nhau như khách, phân giường ra ngủ!

Năm tháng qua, Ân Thần Tinh không có nói ra bất kỳ yêu cầu không hợp lý nào! Nói thí dụ như chuyện viên phòng, mặc dù trong lòng hần muốn, nhưng lại không biểu hiện ra thành hành động!

Trong cảm nhận của Thủy Liên Y, Ân Thần Tinh chính là một quân tử nhẹ nhàng, nàng cũng cảm thấy hơi thiếu nợ hần! Mặc dù nàng đã nhận định hần là nam chủ của nàng, nhưng lại không cách nào tiếp nhận việc hần và mình xảy ra XXOO!

Đi tới hoa viên trong cung, bởi vì trời giá rét, bách hoa đều đã héo tàn, lá cây cũng chuyển sang màu vàng. Mùa đông ở Tỉnh Thành tựa hồ cũng không lạnh lắm!

Nhìn bầu trời xanh thẳm, Thủy Liên Y đột nhiên có chút thất vọng. Mùa đông nơi này cũng không có tuyết sao? Tại sao bầu trời sáng sủa, vạn dặm không có một bóng mây như thế?.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh khoác trường bào đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm bả vai nàng. "Không lạnh sao?"

"Ta không lạnh! Tiểu Thần! Sắc mặt của chàng không tốt lắm! Nói thật mau, đã xảy ra chuyện gì?" Từ lúc hần đi tới, Thủy Liên Y lập tức phát hiện hần mặt ủ mày chau.

Ân Thần Tinh vốn định lắc đầu, nói cho nàng biết không có chuyện gì, nhưng dựa theo tính cách của nàng, nàng nhất định sẽ truy hỏi kỹ càng sự việc, không đến tường nam không quay đầu!

Kết quả giấu giếm nàng có khả năng là nàng sẽ tức giận, không để ý đến hần nữa.

"Thủy Thủy! Duyệt Tường lâu ở Xích Thành của ta truyền đến thư gấp, hoàng thượng ca ca bệnh nặng, ta phải về Xích Thành một chuyến!"

Xích Thành? Thủy Liên Y sững sốt một chút, giống như đã từng nghe qua ở đâu đó!

"Ta đi cùng chàng!"

Ân Thần Tinh chần chờ một chút, "Thủy Thủy, nàng ở lại Tỉnh Thành! Đi tới đi lui chừng một tháng, ta sợ nàng mệt nhọc!"

"Sợ cái gì? Ta mới không sợ!". Thủy Liên Y nắm cánh tay hần lắc lắc, "Tiểu Thần! Mang ta đi! Mang ta đi!"

Thật sự là không cưỡng lại được mong muốn của Thủy Liên Y, Ân Thần Tinh gật đầu một cái.

Chuẩn bị một ngày, ngày hôm sau, trời vừa sáng Ân Thần Tinh đã dẫn theo Thủy Liên Y ngồi lên xe ngựa, mang theo thị vệ đi về Xích Thành.

Trước kia hần luôn thích giả dạng làm Xuất Trần, không tiếng động đi tới đi lui giữa Xích Thành và Tỉnh Thành.

Hôm nay hần lấy thân phận Ân Thần vương mang theo Thần vương phi hần mới lấy, cùng nhau trở về Xích Thành gặp hoàng huynh!

Đoàn người đi hơn mười ngày, cũng sắp đến Ân Xích Thành!

Cách Xích Thành hơn hai trăm dặm có một trấn gọi là Bình An, dân chúng trong trấn chất phác tự nhiên, nhiệt tình lại hiếu khách! Khi sắc trời dần tàn, đoàn người cũng tìm được một khách điểm nghỉ ngơi!

Khi tất cả đều dần xếp ổn thỏa, Thủy Liên Y liền bắt đầu rục rịch, không chịu ngồi yên!

"Tiểu Thần! Ta có thể ra ngoài đi dạo không? Ta nhớ lúc đi tới nơi này có đi ngang qua một cây cầu hình vòm thật to. Ta rất muốn đến nơi đó xem một chút!"

Ân Thần Tinh không thể chống cự nhất chính là Thủy Liên Y làm nũng, nàng chỉ cần giờ giọng mềm mại, hắn đã cảm thấy mình giống như ngã vào trong lòng đường, ngọt chết hắn rồi!

"Thủy Thủy! Chúng ta cùng đi!" Nắm tay nhỏ bé của Thủy Liên Y, lôi kéo nàng đi tham quan quang cảnh đặc biệt của trấn Bình An, cầu vòm chín khúc!

Thủy Liên Y hát tay Ân Thần Tinh ra, chạy đến trên cầu vòm chín khúc này.

"Vui vẻ vạn tuế. . ." Đứng ở trên cầu vòm đó, đôi tay Thủy Liên Y làm thành cái loa hô to.

Thiên cộng thủy, thủy viễn dữ thiên liên.

Thiên tịnh thủy bình hàn nguyệt dạng, thủy quang nguyệt sắc lưỡng tương kiêu. Nguyệt ánh thủy trung thiên.

Nhân dữ cảnh, nhân cảnh cổ nan toàn.

Cảnh nhược giai thì tâm tự khoái, tâm viễn nhạc xử cảnh ứng nghiên. Hưu dữ tục nhân ngôn.

Giang nam mỹ cảnh, tuy nhiên kỳ tha đích địa phương đô bộ nhập liễu đông quý, dẫn thị giá lý y cự mỹ lệ.[1]

Ở trên cầu nhỏ bên hồ, có một nữ tử khuynh thành áo trắng đứng, cầm ô che nắng, trông về phía mặt hồ mênh mông bát ngát.

Một bộ áo trắng bị gió nhẹ trên mặt nước nhẹ nhàng thổi phất, làm nàng bông bênh tựa như tiên.

Lúc này phía sau nàng, có một nam tử tuổi trẻ chậm rãi đi tới, hắn mặc áo gấm màu tím, hương hoa nhài nhàn nhạt trên người truyền vào trong mũi nàng.

Cười xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, xoay người, nhào vào trong lồng ngực của nam tử.

"Tiểu Thần! Chàng xem, thật đẹp!" Nàng đưa ngón trỏ ra, chỉ chỉ non sông tươi đẹp nơi xa.

"Ừ! Thật sự là rất đẹp!" Ân Thần Tinh cũng cảm thán. "Chỉ là, bất kể cái gì mà đem so sánh với Thủy Thủy, cũng sẽ nhận lấy thất bại".

"A! Nếu có thể vĩnh viễn ở lại chỗ này thì thật tốt biết bao!"

"Tốt! Chỉ cần Thủy Thủy nguyện ý, chúng ta sẽ vĩnh viễn định cư ở chỗ này! Nhưng, hiện tại chúng ta cần phải trở về! Còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!" Nhẹ nhàng ôm hông nàng, ôm nàng vào trong ngực mình.

Ừm! Thủy Liên Y nhẹ nhàng gật đầu, được Ân Thần Tinh hộ tống xuống cầu.

Lúc này, nơi xa có khói dày đặc cuộn cuộn, bụi đất tung bay, tựa hồ có trên trăm con tuần mã gào thét mà đến!

Dân chúng chung quanh đều đi ẩn nấp. Ân Thần Tinh ôm Thủy Liên Y đến một bên, tựa vào trên lan can.

Bởi vì tránh né đoàn ngựa thồ xông tới. Toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều chôn ở trong lồng ngực Ân Thần Tinh.

Trước kia, nàng cũng từng nép vào người khác như chim nhỏ! Nàng cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ đến mình sẽ rúc vào ngực một nam nhân như vậy!

Nàng lại có thể biết điều như vậy? không thể tưởng tượng nổi!

Vừa nghĩ tới tác phong cay cú của nàng trước kia, chính nàng cũng nổi da gà, quá kinh hãi rồi! Nàng biến thành thực nữ rồi!

Thủ lĩnh là nam tử áo đen cười tuần mã màu đen, gương mặt khí phách, dẫn đầu xông qua cầu, khi đi ngang qua Ân Thần Tinh, ánh mắt như đuốc! Liếc mắt một cái rồi quay đi, ngựa lại không ngừng vó biến mất ở phía xa!

Đoàn ngựa thồ nhanh chóng biến mất! Tốc độ đi ngang qua trấn Bình An vô cùng mau, giống như nháy mắt, đã không thấy tăm hơi.

Dân chúng chung quanh đều hỏi thăm nhau, ai đó? Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?

"Hình như là Sở Vương Uyên thành, Sở Mị Dạ! Mượn đường Ân Xích quốc chúng ta, đi tấn công Uyên thành?" Người qua đường Giáp nhiều chuyện.

"Cái gì? Vương Gia Uyên thành mượn đường Xích Thành chúng ta đi tấn công Uyên thành? Thật là quý dị! Uyên thành cũng là lãnh thổ của Sở Mặc quốc mà! Vì sao huynh đệ họ muốn đánh nhau?"

"Ai biết được! Chuyện trong hoàng thất dân chúng chúng ta làm sao biết! Điềm thành cũng phái binh trợ giúp Sở Mị Dạ rồi!" Dân chúng chung quanh bắt

đầu nói nhỏ.

Trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra ngạc nhiên, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng.

Sở Mị Dạ? Hắn lại lợi dụng con đường qua Xích Thành đi tấn công quốc gia của mình? Hắn chỉ cười nhị tiểu thư Vũ Văn gia. Xích Thành lại cho hắn mượn đường?

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, những thành trì bình thường cho dù quan hệ tốt cũng không dễ dàng cho mượn đường! Bởi vì sợ sinh ra tranh cãi lớn!

Mà khi Thủy Liên Y nghe ba chữ Sở Mị Dạ thì toàn thân đều chấn động, suy nghĩ từ từ hỗn loạn, tựa hồ máu trong thân thể bắt đầu sôi trào! Trí nhớ hiện ra, tưởng như rất quen thuộc, lại rất xa xôi. Từ đây sâu trong đáy lòng, không bao giờ bình tĩnh nữa.

[1] Đây là bài Ước Giang Nam của Triệu Sư Hiệp. Ông là cháu đời thứ bảy của Yên vương Triệu Đức Chiêu, con của tổng Thái Tổ. Đây là một bài thơ ông ca ngợi cảnh trời và nước Giang Nam, cũng ghi lại nỗi niềm nhớ thương Giang Nam.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Có âm mưu hay không

Ân Thần Tinh mang theo Thủy Liên Y đến Ân Xích Thành! Thủy Liên Y trước kia ở Xích Thành xuất hiện với bộ dạng xấu nữ, cũng luôn mang theo khăn che mặt, cho nên đại đa số người Xích Thành đều không biết nàng!

Hoàng thượng Ân Âm Nguyệt 36 tuổi, đột nhiên bị bệnh hiểm nghèo! Nằm ở trên giường không dậy nổi!

Hoàng hậu Vũ Văn Tú canh giữ ở trước long sàng, mặt co mày cau!

Thần Vương Ân Thần Tinh mang theo Thần Vương Phi đi vào Xích Thành vấn an hoàng thượng, sau khi thái giám thông báo, Ân Âm Nguyệt gắt gât đầu, cho Thần Vương cùng Thần Vương Phi tiến cung!

Đây là thứ lần thứ hai Thủy Liên Y đi vào hoàng cung Xích thành!

Lần đầu tiên nàng tới là tuyển chọn hoa khôi một năm rưỡi trước! Lúc đó nàng che mặt, không ai gặp qua diện mạo thật của nàng! Lúc đó Ân Âm Nguyệt còn hăng hái, thân thể phi thường cường tráng!

Chỉ là, chuyện nàng đã từng tới Xích Thành chính nàng cũng không biết, bởi vì nàng mất ký ức!

Lần này tới, khi nàng và Ân Thần Tinh cùng đi vào tẩm cung của hoàng thượng, phát hiện sắc mặt Ân Âm Nguyệt vàng như nến, mặt xám như tro tàn, gương mặt gầy chỉ còn lại da bọc xương! Hai mắt không có ánh sáng, chỉ vô lực mở to.

"Hoàng huynh!" Ân Thần Tinh nhìn thấy ca ca biến thành như vậy, không khỏi kinh ngạc đến ngất người. Hắn mới hơn nửa năm chưa nhìn thấy ca ca của mình, vì sao ngắn ngủn mấy tháng hoàng huynh liền bệnh thành cái dạng này?

"Thần Tinh!". Ân Âm Nguyệt giật giật thân mình, miệng có điểm khô, lệnh cho thái giám bưng tới ly nước lớn, ừng ực uống hết.

Ân Thần Tinh không còn hơi sức đâu đi bận tâm những cái khác, trực tiếp ngồi vào trên long sàng đỡ hoàng thượng Ân Âm Nguyệt dậy!

"Hoàng huynh! Bệnh như thế nào lại nghiêm trọng như vậy! Ngươi y nói như thế nào?" Ân Thần Tinh quan tâm hỏi.

Đệ đệ ít nói, lớn như vậy, đây là lần đầu quan tâm hắn, Ân Âm Nguyệt vô cùng cảm động!

"Thần Tinh, trăm cũng không biết tại sao lại trở thành như vậy! Nửa năm đầu chỉ là khát nước khó nhịn, hơn nữa thêm ăn, không phản chán!"

Trong lòng Ân Thần Tinh giật mình, nhìn hoàng hậu Vũ Văn Tú ở bên cạnh.

"Có tìm danh y xem bệnh cho hoàng thượng không?"

"Thần Vương điện hạ, toàn bộ danh y Xích Thành đều đã tìm, nhưng không ai có thể tìm ra hoàng thượng rốt cuộc bị bệnh gì! Không thể đúng bệnh hốt thuốc, làm cho thân thể hoàng thượng không thể mau chóng khôi phục!"

Vũ Văn Tú nói xong, lại nhìn Thủy Liên Y đứng ở một bên, trong lòng rung động. Khi Thần Vương cùng Thần Vương Phi vừa xuất hiện, người trong

hoàng cung đều sợ đến ngây người! Thần Vương Phi là một nữ nhân xinh đẹp như thế, thật làm cho người ta hâm mộ!

“Thùy Thùy!” Ân Thần Tinh gọi Thùy Liên Y.

Thùy Liên Y tiến lên phía trước, nhẹ nhàng quỳ lạy thi lễ với Ân Ám Nguyệt, lộ ra tươi cười cùng giọng nói ngọt ngào.

"Thùy Thùy cấp hoàng thượng thỉnh an! Hoàng thượng tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất! Thân thể hoàng thượng nhất định sẽ sớm kang phục!"

Thùy Thùy? Ân Ám Nguyệt sững sốt một chút, tựa hồ có chút quen tai! Mấy câu nói của nàng thật sự cấp lực, làm cho tâm tình của hắn thập phần hảo!

"Hoàng huynh, Thùy Thùy chính là hoa khôi một năm rưỡi trước, là người che mặt kia!"

Ồ! Ân Ám Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, nhìn thấy dung mạo Thùy Liên Y, mới hiểu được vì sao năm đó mặc dù nàng che mặt, Thần Vương cũng muốn nàng.

"Miễn lễ! Về sau, muội cùng Thần Vương giống nhau, nhìn thấy trẫm không cần khách khí như vậy! Khụ khụ. . . .!"

"Tạ hoàng thượng!" Thùy Liên Y đứng dậy.

Hoa khôi một năm rưỡi trước? Thùy Liên Y vì câu nói của Ân Thần Tinh mà cảm thấy nghi hoặc! Nàng không phải mới đến thời không này nửa năm sao? Vì sao Ân Thần Tinh lại nhắc tới một năm rưỡi trước? Một năm dư ra kia đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng không có một chút ấn tượng?

Giật mình nhớ tới, lúc nàng vừa mới nhìn thấy Ân Thần Tinh, hắn nói nàng mất trí nhớ! Chẳng lẽ trước khi gặp hắn, nàng đã tới thời đại này rồi?

Có lẽ nàng nên tìm thời điểm thích hợp, hảo hảo hỏi Ân Thần Tinh một chút! Cũng không biết hắn có nói thật cho nàng hay không?

Ân Thần Tinh tựa hồ không chú ý tới câu nói của mình đã ảnh hưởng tới Thùy Liên Y, ngồi ở bên giường nhẹ vỗ phía sau lưng hoàng thượng, giúp hắn thuận khí.

"Hoàng huynh! Bảo trọng thân thể! Thần Tinh sẽ phái người tìm thần y tốt nhất thiên hạ tới trị liệu cho hoàng huynh!"

"Thần Tinh! Thân thể trẫm không biết khi nào mới có thể khỏe mạnh trở lại! Ngày mai trẫm liền hạ xuống một đạo thánh chỉ, trước cho Thần Vương thay trẫm xử lý triều chính!"

Ân Thần Tinh nghe xong lắc lắc đầu, "Hoàng huynh, Thần Tinh có tài đức gì làm sao có thể gánh được trọng trách này! Lúc này việc cấp bách là sắc lập thái tử, ổn định triều cục."

Ân Ám Nguyệt thở dài, "Thần Tinh, nếu trẫm thật sự bệnh không dậy nổi, cho dù sắc lập thái tử nhưng chúng còn nhỏ như vậy căn bản là không đủ để chường quân triều chính, càng không thể phục chúng! Nước không thể một ngày không có vua!"

"Hoàng thượng!" Vũ Văn Tú đứng ở một bên, trong lòng lộp bộp. Chẳng lẽ ý của hoàng thượng là muốn đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Thần Vương? Vậy con của nàng làm sao bây giờ? Hắn cũng không thể chỉ lo cho đệ đệ không để ý đến nhi tử a!

Nhìn hoàng hậu khẩn trương, trong mắt Ân Thần Tinh lóe lên một cái.

"Thân thể hoàng huynh còn chưa có bình phục, nhất định phải nghỉ ngơi nhiều hơn! Thần Tinh cáo từ trước! Ngày mai lại tiến cung vấn an hoàng huynh!"

Thấy Ân Thần Tinh phải rời khỏi, Ân Ám Nguyệt cũng không tiện giữ lại.

"Thần Tinh! Hôm nay những lời trẫm nói là thật tâm! Tóm lại, giang sơn Ân Xích quốc có một nửa là của Thần Tinh!"

"Hoàng huynh! Những lời như vậy, huynh không cần nhắc lại! Thần Tinh cảm thấy tốt hơn hết vẫn là sớm ngày sắc lập thái tử cho thỏa đáng! Như vậy, đại thần trong triều mới có thể an tâm! Thần Tinh cáo lui!"

Giữ chặt Thùy Liên Y đi ra khỏi tẩm cung của hoàng đế. Thùy Liên Y vừa rời đi theo Ân Thần Tinh, vừa vội quay đầu cáo từ.

"Tiểu Thần! Kỳ thật hoàng thượng ca ca của chàng vẫn rất tốt bụng! Ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng chịu cho chàng ngồi!"

Trong lòng Thùy Liên Y cảm thấy làm một hoàng thượng mà vẫn có thể có thân tình thật sự là điều không dễ dàng a! Tranh giành ngôi vị hoàng đế ở cổ đại cho tới nay là cuộc đấu tranh tàn khốc nhất! Thủ túc tương tàn, huynh đệ sát hại nhau cũng không phải ít!

Vị hoàng thượng này có thể trân trọng đệ đệ của mình như vậy, thậm chí nguyện ý đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đệ đệ mà không phải con của mình, người như vậy hẳn là một hoàng đế tốt!

Chỉ là. . . . trong lòng Thùy Liên Y tựa hồ nghĩ tới điều gì! Có chút nhú mày! Hi vọng không phải như nàng nghĩ!

Về phần Ân Thần Tinh, hắn có thể buông tha cơ hội trở thành vua một nước, tình nguyện để cho cháu mình làm thái tử, làm hoàng thượng, phần tâm này thực sự làm cho người ta cảm động.

"Thủy Thủy! Những chuyện có liên quan đến triều chính, chúng ta vẫn là ít tham dự thì tốt hơn!"

"Ừm!" Thủy Liên Y gật đầu, cùng hấn ly khai hoàng cung!

Ngày hôm sau.

Ân Âm Nguyệt chẳng những không có sắc lập thái tử, ngược lại hạ một đạo thánh chỉ cho Thần Vương thay hấn vào triều, xử lý chuyện triều chính quan trọng!

Ân Âm Nguyệt vừa hạ đạo thánh chỉ này, đại thần trong triều liên tục độ bất mãn!

Bởi vì Ân Âm Nguyệt cùng hoàng hậu Vũ Văn Tú có một nhi tử, bốn nữ nhi. Nhi tử của hoàng thượng tự nhiên sẽ là thái tử tương lai, hoàng thượng tương lai của Ân Xích Quốc!

Thái tử còn chưa được sắc lập, hoàng thượng đã chủ trương cho Thần Vương tham dự triều chính. Vũ Văn Thừa tướng, cầm đầu các nhóm đại thần phản đối đầu tiên!

Dù sao hoàng hậu cũng là người Vũ Văn gia, nếu nhi tử của hoàng hậu được sắc phong làm thái tử, như vậy là ngoại công thái tử, con đường tương lai của Vũ Văn Thừa tướng bừng sáng a!

Trong triều xuất hiện hai phái cực đoan, tranh đấu gay gắt!

Một phái do Vũ Văn Thừa tướng cầm đầu, ủng hộ thái tử.

Còn một phái là những vị quan bình thường không quen nhìn Vũ Văn gia tác oai tác quái, ủng hộ Thần vương!

Ân Thần Tinh mặc dù chỉ là Vương gia, nhưng hoàng thượng lại cho hấn quyền lợi cao nhất. Ngoại trừ hoàng thượng, không ai có thể vô lễ với Thần Vương.

Nếu thân thể hoàng thượng không khỏe, Thần Vương hoàn toàn có thể thay thế hoàng thượng thượng triều, tham dự triều chính!

Nếu Thần Vương chương quản triều chính, phụng ý chỉ của hoàng thượng, binh phù nhất định được giao vào tay Thần Vương. Cho nên, phái ủng hộ thái tử cực lực phản đối!

Ân Thần Tinh cùng Thủy Liên Y ở trong phủ tại Xích Thành!

Thủy Liên Y từ sáng sớm tỉnh dậy đã nhìn thấy khuôn mặt Ân Thần Tinh âm trầm. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mê người kia thật u ám, trông mắt trong suốt cũng trở nên thâm thúy, sâu không thấy đáy!

Ân Thần Tinh như vậy nàng chưa bao giờ thấy qua.

Ân Thần Tinh ngồi trên ghế, trầm tư như có điều suy nghĩ.

"Tiểu Thần! Đã xảy ra chuyện gì?". Thủy Liên Y đứng ở phía sau hấn, dùng hai tay nhẹ nhàng ấn bờ vai của hấn. Nàng, lão bà hữu danh vô thực này cũng coi như tận chức tận trách rồi, ngay cả mắt xa cũng mang ra phục vụ hấn!

"Thủy Thủy! Xích Thành gặp phải một vấn đề rất lớn!" Hấn bắt lấy cổ tay Thủy Liên Y, đem nàng túm đến trong ngực mình, đặt nàng ngồi ở trên đùi của hấn.

Bị hấn làm cho hoảng sợ, Thủy Liên Y kinh hô, hai tay vội ôm cổ hấn.

"Tiểu Thần! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng cho tới bây giờ cũng chưa từng đứng đắn như vậy!"

Trên mặt Ân Thần Tinh có hắc tuyến lướt qua! Nghe ý của nàng, chẳng lẽ hấn trước kia đều không đứng đắn!

"Thủy Thủy! Trước kia ta chưa bao giờ cùng người khác nói ra những suy nghĩ trong lòng mình. Nhưng với nàng là bất đồng!"

"Ách. . . . Vậy ý của chàng là có thể cùng ta nói ra những suy nghĩ trong lòng mình sao?"

Ân Thần Tinh gật gật đầu.

"Hoàng huynh 36 tuổi! Ta hai mươi mốt tuổi! Hoàng huynh so với ta lớn hơn mười lăm tuổi!"

"Ừm!" Thủy Liên Y gật đầu, tuy rằng khoa học nàng học không tốt lắm, nhưng phép cộng trừ trong vòng một trăm nàng vẫn có thể. . . . thôi nói vậy cũng đủ hiểu rồi!

"Lúc phụ hoàng băng hà, ta vẫn còn bọc trong tã lót! Hoàng huynh kể vị làm hoàng thượng!"

"Ừm!" Cũng đúng a! Ngồi vị hoàng thượng, trưởng tử không kế vị còn ai có thể kế vị? Đứa nhỏ bú sữa a? Thủy Liên Y ảo tưởng Ân Thần Tinh ở trong tã lót sẽ thành cái dạng gì?! Nhất định là tiểu Chính Thái thuần khiết nhưng nàng chịu không nổi a!

"Chỉ hướng của hoàng huynh kỳ thật không phải ở trong Hoàng cung này, huynh ấy vốn không muốn làm hoàng đế!" Ân Thần Tinh không sợ hãi nói.

Thủy Liên Y hồi tưởng lại nam nhân nằm ở trên giường bệnh kia, vua của một nước không muốn làm, hẳn muốn làm cái gì?

"Vậy hẳn muốn làm cái gì?" Thủy Liên Y nhanh mồm nhanh miệng.

"Hoàng huynh thích hội họa, nguyện vọng của huynh ấy vốn là đi khắp đại giang nam bắc, vẽ ra bức tranh đẹp nhất! Nhưng thân là thái tử, huynh ấy không có lựa chọn khác!". Ân Thần Tinh hồi tưởng lại lúc hắn còn nhỏ, luôn nhìn thấy hoàng huynh một mình một người ngồi ở trong ngự hoa viên, trầm tư không nói!

Hội họa? Hoàng thượng Ân Xích quốc này thế nhưng thật ra là người có tế bào nghệ thuật! Đáng tiếc sở thích cao quý chưa kịp thực hiện đã bị bóp chết trong trứng nước!

Thủy Liên Y suy tư, nếu như tâm nguyện của mình không thể đạt thành... vậy thì nhất định là vô hạn rồi rắc rối cùng thống khổ.

Xem ra hoàng thượng này cũng là người đáng thương!

"Tiểu Thần! Chẳng cùng ta nói những lời này rồi cuộc là có ý tứ gì?"

"Thủy Thủy! Hoàng huynh hôm nay hạ chỉ, để cho ta thay huynh ấy vào triều, thay hắn xử lý triều chính! Đại thần trong triều có phản đối, có đồng ý!"

Mắt to của Thủy Liên Y híp một chút.

"Tiểu Thần! Chẳng không phải là đã đáp ứng rồi chứ? Nếu như chàng nghe ta thì đừng đáp ứng!"

Ân Thần Tinh vốn đang định nói có, nhưng nghe được Thủy Liên Y nói như thế, không khỏi nhướng mày.

"Thủy Thủy! Ý nàng là gì?"

"Tiểu Thần! Theo như chàng vừa nói, ta có thể cảm giác được, hoàng huynh của chàng là một hoàng đế uất ức, thất bại! Hắn có lý tưởng của riêng mình, lại bởi vì áp lực mà thỏa hiệp! Ta nghĩ trong lòng hắn, niềm yêu thích nhất của mình bị gạt bỏ trong trứng nước, vậy nhất định thực bi thảm! Tựa như đứa nhỏ còn chưa có xuất thế đã chết từ trong trứng nước!"

"Tiểu Thần! Hoàng thượng có lý tưởng riêng của hắn, nhưng hắn lại chấp nhận làm hoàng thượng, có lẽ là vì nghĩ cho chàng!"

Đôi mắt Ân Thần Tinh lóe lên một cái, "Thủy Thủy, ý của nàng là?"

Thủy Liên Y cẩn thận suy nghĩ, "Tuy rằng chàng cùng hoàng thượng là huynh đệ, nhưng dù sao hắn cũng là hoàng thượng, hắn phải nghĩ đến nhi tử của mình! Không phải ta lòng dạ tiểu nhân đo bụng quân tử! Nhưng ta có cảm giác hoàng tộc không có đơn giản như vậy!"

Những điều nàng nói cũng có thể lắm nha! Nàng xem nhiều phim truyền hình cung đấu như vậy, cho nên nàng không nghĩ rằng có người hoàng thượng nào sẽ không vì nhi tử mình mưu phúc lợi!

Hoàng tộc cổ đại ngoại trừ thời kỳ Nghiêu Thuấn Vũ, những hoàng đế khác, có người nào không truyền ngôi cho con của mình! Chế độ thừa kế vẫn kéo dài tới triều Thanh a!

Ân Thần Tinh tựa hồ vì lời nói của Thủy Liên Y mà cảm thấy khiếp sợ!

"Thủy Thủy! Nàng . . . sao lại nghĩ như thế?"

Thủy Liên Y nhìn Ân Thần Tinh, "Tuy rằng ta chỉ đoán, là đoán ha! Nhưng

ta không cho rằng hoàng huynh của chàng sẽ thật tình thoái vị, truyền ngôi cho chàng! Tham dự triều chính, nắm giữ binh quyền, có lẽ chỉ là thử nghiệm!"

"Vì sao lại đoán như vậy?"

"Bởi vì con người đều ích kỷ! Bắt đầu từ nhi tử của Đại Vũ, Trung Quốc liên tiếp vào chế độ thừa kế quân chủ thống trị! Chế độ phụ vong tử kế độc chiếm thiên hạ liên thay thế chế độ chọn người có công trong thiên hạ!" Thủy Liên Y nhớ tới những tư liệu lịch sử mà mình biết.

"Tiểu Thần! Chẳng là đệ đệ của hắn, chàng tự nhiên sẽ có đất phong cùng thành trì của mình, cũng có tướng lĩnh cùng quân đội của mình! Sự tồn tại của chàng sẽ là chướng ngại vật cho nhi tử của hoàng huynh chàng đăng cơ kế vị!"

Trong lòng Ân Thần Tinh lộp bộp một chút, hắn dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Thủy Liên Y.

Vương phi của hần không chỉ có gương mặt xinh đẹp, mà đầu óc của nàng tựa hồ cũng bất đồng với những nữ nhân khác. Nàng thế nhưng sẽ nghĩ tới một mặt mà người bình thường đoán không đến!

"Thùy Thùy! Nàng. . . . Thật sự cảm thấy như vậy?"

Thùy Liên Y gật đầu. "Tiểu Thần, chàng trăm ngàn lần không cần đáp ứng đạo thánh chỉ kia, ta nghĩ, hoàng huynh chàng nhất định là đang thử chàng! Có lẽ gọi chàng trở lại Xích Thành cũng là một âm mưu! Nếu chàng thật sự đáp ứng thay hần xử lý triều chính, như vậy an nguy của chàng chỉ sợ cũng tràn ngập nguy cơ!"

Những gì ẩn dấu bên trong hoàng cung không phải là điều người thường có thể nhìn ra được. Ánh mắt Ân Thần Tinh thâm thúy, cho dù trong lòng hần vẫn là có ý nghĩ như vậy! Nhưng hần còn chưa từng cùng bất luận kẻ nào nói qua!

Từ nhỏ hần liền ít nói, tuy rằng Ân Âm Nguyệt luôn đối với hần nói, giang sơn Ân Xích quốc có thể phân cho hần một nửa, hần cũng chỉ đạm mạc không đề ý tới! Nhưng hần biết, một khi hần lộ ra một chút tự mãn, thì chính là tận thế của chính mình.

"Thùy Thùy! Thần Tinh càng ngày càng thích nàng rồi!" Trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra ý cười, biểu tình tối tăm lúc ban đầu nháy mắt rồi mây nhìn trời.

Nhìn đến tâm tình Ân Thần Tinh tốt hơn, Thùy Liên Y cũng vui vẻ .

"Tiểu Thần! Chúng ta quay về Tinh Thành thôi! Bệnh tình của Hoàng thượng, chàng cũng xem rồi đó! Hần thoát nhìn hình như là bệnh tiểu đường! Gây thành cái dạng kia, còn uống nước như mạng!" Thùy Liên Y tuy rằng không học y, nhưng cha nàng cũng mắc bệnh tiểu đường, nàng biết bệnh trạng lúc phát bệnh!

"Bệnh tiểu đường?" Ân Thần Tinh có chút hồ đồ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Cầu phúc ở núi quan âm

Ân Thần Tinh uyển chuyển cự tuyệt thay hoàng thượng xử lý triều chính, cũng tận sức khuyên Ân Âm Nguyệt sắc lập thái tử!

Ngay cả như vậy, Ân Âm Nguyệt cũng phong Ân Thần Tinh là phụ tá vương, phụ trợ tiểu thái tử quản lý triều chính!

Người của Vũ Văn thừa tướng hết sức phản đối, Thần vương đã cự tuyệt vào triều rồi, làm sao còn phụ tá cho tiểu thái tử!

Ân Thần Tinh biết ý tưởng của những cự thần kia, hần vẫn cự tuyệt ý của hoàng thượng!

Đối với Ân Xích quốc, hần căn bản không quan tâm! Mấy vùng đất phong của hần đều là trụ cột kinh tế!

Nếu như hần muốn xưng quyền, quân đội của hần có thể sánh ngang với bất kỳ cường binh mãnh tướng nào! Nếu như so tài lực, thân phận Xuất Trần kia đã giàu nhất nước!

Đã cự tuyệt ý tốt của hoàng thượng, cho nên hần rất kiên đề, trừ phi vào cung thăm hoàng thượng, còn không luôn ở trong phủ đệ của mình.

"Tiểu Thần!" Thùy Liên Y hưng phấn chạy đến bên cạnh Ân Thần Tinh.

"Đã xảy ra chuyện gì? Vui vẻ như vậy?" Thấy nàng cao hứng, tâm tình của hần cũng khá hơn.

"Hoàng hậu nương nương bảo hôm nay nội cung nữ quyến đến núi Quan âm cầu phúc! Ta cũng muốn cùng đi!"

Nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, Ân Thần Tinh gật đầu một cái. Nàng vẫn luôn ở trong vương phủ, khẳng định rất buồn tẻ, để cho nàng ra ngoài dạo một chút cũng tốt!

"Tiểu Thần! Nam tử không thể đến đó!"

Ân Thần Tinh vốn muốn nói, ta cùng đi với nàng, nhưng chưa kịp nói ra, Thùy Liên Y đã lên tiếng chặn đứng hần!

"Nam tử không thể đi?" Núi Quan âm này hần cũng từng nghe nói, nhưng không có chú ý tới mấy quy củ thế này!

"Lúc nào đi? Ta chuẩn bị xe cho nàng!"

"Không cần chuẩn bị cái gì! Hôm đó đi, rồi trở lại trong ngày! Cũng không ở lại đó!" Thùy Liên Y nhìn bộ áo trắng của mình, "Ta có nên mang theo một

bộ y phục không? Không biết có cần leo lên núi Quan âm không. Ngộ nhờ quần áo biến thành màu đen, thì không còn mặt mũi xuống núi!"

Ân Thần Tĩnh cười khế, "Thủy Thủy không cần lo lắng nhiều như vậy, Thần Tĩnh sẽ phái người chờ ở dưới chân núi, Thủy Thủy xuống núi trực tiếp ngồi xe ngựa trở về vương phủ là được!"

Thủy Liên Y gật đầu, mặc y phục trắng liền chuẩn bị lên đường.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tĩnh đột nhiên kéo tay nàng.

"Tiểu Thần, chàng làm sao vậy?"

Trong đầu Ân Thần Tĩnh hiện lên tình cảnh bọn họ gặp Sở Mị Dạ trên đường tới Xích Thành. Không biết Sở Mị Dạ mượn con đường của Xích Thành đi tấn công kinh đô Mặc thành của Sở Mặc quốc là vì cái gì? Trong nửa năm này đã xảy ra thật nhiều chuyện, Thủy Liên Y mất trí nhớ, Sở Mị Dạ cưới Vũ Văn Thiển, hoàng thượng bệnh nặng!

Ánh mắt của hắn tối sầm lại, chẳng lẽ mục đích Sở Mị Dạ cưới Vũ Văn Thiển chính là vì mượn đường?

Tâm kế của Sở Mị Dạ thật đúng là sâu vô cùng, cố ý giả như vô tình gặp gỡ Vũ Văn Thiển, cố ý vừa thấy đã yêu nàng ta.

Vũ Văn Thiển kia luôn không có sức miễn dịch với nam nhân anh tuấn. Nam nhân như Sở Mị Dạ tỏ lộ trước mặt nàng ta, nàng ta khẳng định điên đồng.

Ân Thần Tĩnh càng nghĩ thì càng cảm thấy tình thế rõ ràng.

"Thủy Thủy! Nếu như còn có những nam tử khác xuất hiện trước mặt nàng, tỏ lộ với nàng, nói thích nàng! Nàng có tiếp nhận hắn không?"

Thủy Liên Y nhìn gương mặt khảm trương của Ân Thần Tĩnh, bật cười.

"Tiểu Thần! Chàng làm sao vậy? Đang lo lắng cái gì sao? Sở ta yêu người khác à!" Nàng cười lúm đồng tiền như hoa, đâm vào lồng ngực của hắn. "Yên tâm! Nếu ta đã gả cho chàng, thì cũng là phụ nữ đã kết hôn rồi! Ta vẫn chưa muốn 'tái hôn'!"

"Tái hôn?" Ân Thần Tĩnh cảm thấy cách dùng từ của nàng thật kỳ quái.

Thủy Liên Y suy nghĩ một chút, "Chính là ly hôn, tái giá lần nữa!"

"Ly hôn?" Hắn vẫn thấy kỳ quái.

"Ách. . . Chính là hòa ly rồi Huru!"

Ân Thần Tĩnh nhếch khóe miệng lên, nguyên lai là như vậy!

"Thủy Thủy! Tại sao có những lúc lời của nàng nói ta không thể nào hiểu được?"

Thủy Liên Y suy nghĩ một chút, "Bởi vì chúng ta có 'rãnh lớn'!" . Là ai nói ba năm một rãnh lớn đây! Số tuổi giữa nàng và hắn quả là một cái rãnh khổng lồ!

"Rãnh lớn?"

"Từ ngữ này cổ đại không có! Người ở hai thế hệ sẽ tạo thành một bức tường ngăn cách vô hình, rất dễ dàng sinh ra hiểu lầm. Đây chính là khoảng cách bởi thời đại theo tâm lý học nói, sử dụng một từ ngôn ngữ hiện đại, chính là ‘ rãnh lớn ’."

Ân Thần Tĩnh nắm tay nhỏ bé của Thủy Liên Y, "Cái gì gọi là người của hai thế hệ? Hình dung của nàng không đúng! Thần Tĩnh là ca ca đánh xe của Thủy Thủy!"

Ca ca? Thủy Liên Y hơi khó hiểu, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút cũng đúng. Hiện đại nữ nhân trong phim Hàn đều gọi nam nhân là ca ca!

"O—BA!" Thủy Liên Y đột nhiên nói ra một câu học được trong phim Hàn!

Lúc này đổi thành Ân Thần Tĩnh lạng lạng, không bình tĩnh.

Nàng nói bình thường, hắn còn chưa hiểu, lúc này lại còn nói tiếng nước ngoài!

Hai người vẫn còn đang trao đổi tình cảm, bên ngoài phủ đã truyền đến thông báo.

"Hoàng hậu nương nương đang chờ, hi vọng Thần vương phi mau đến!" Một thái giám khép nép đi vào!

Nghe được giọng nói bén nhọn chói tai, trong đầu Thủy Liên Y chấn động. Thật lạ, nàng tuyệt đối đã từng nghe thanh âm thế này, gặp người thế này! Nhưng nàng đã gặp ở đâu? Phủ đệ Thần vương không có, trong cung điện Tĩnh Thành cũng không có!

Ân Thần Tinh đưa Thủy Liên Y ra cửa, thấy xe ngựa phía trước, bẻ nạng lên xe!

"Thủy Thủy! Chú ý an toàn!"

"Ừ! Đi chung với hoàng hậu chắc chắn là an toàn mà!" Thủy Liên Y cho hân một nụ hôn gió rồi đóng cửa xe lại.

Người đánh xe vung roi ngựa, xe ngựa lập tức rời đi.

Nhìn xe ngựa biến mất, đáy mắt Ân Thần Tinh có chút nghi ngờ!

Thủy Liên Y gặp hoàng hậu nương nương ở cửa Xích Thành.

Trong cung tổng cộng cũng không có bao nhiêu nữ quyến, tổng cộng lỏng lẻo hùng dũng mới có mười chiếc xe ngựa!

Thị vệ bảo vệ họ thì có mấy trăm người, thật sự rất có cảm giác an toàn!

Hoàng hậu bảo Thủy Liên Y ngồi chung xe ngựa với nàng, Thủy Liên Y cũng không phải là người nhẵn nhụi nhỏ nhó, vừa nghe hoàng hậu lên tiếng, đã trực tiếp lên xe ngựa của hoàng hậu!

Ngồi chung một xe với hoàng hậu, Thủy Liên Y phát hiện xe của hoàng hậu nương nương ngồi tốt hơn của nàng rất nhiều! Chẳng những xanh vàng rực rỡ, hơn nữa đồ ăn ngon cũng nhiều!

"Thần vương phi!"

"Á! Hoàng hậu nương nương trực tiếp gọi ta là Thủy Thủy đi!"

"Thủy Thủy! Bôn cung đến núi Quan âm cầu phúc cho hoàng thượng, hy vọng thân thể hoàng thượng khang phục! Không biết Thủy Thủy đến đó cầu xin cái gì!"

Cầu xin cái gì? Nàng chỉ muốn đi ra ngoài thăm thú, muốn giải sầu thôi! Không thì sẽ chán chết mất!

"Thủy Thủy cũng cầu phúc thay hoàng thượng! Hi vọng hoàng thượng sớm ngày khang phục! Thủy Thủy còn phải cầu phúc thay Thần vương, hi vọng Thần Vương và Thủy Thủy sống vui vẻ ở Tinh Thành! Thủy Thủy muốn cầu phúc thay thái tử điện hạ, hi vọng thái tử càng ngày càng mạnh mẽ!"

Ở lại Tinh Thành? Nghe được Thủy Liên Y nói như vậy, tâm tình của hoàng hậu tựa hồ đã khá hơn nhiều!

"Thủy Thủy! Mọi người không chuẩn bị trở lại đất phong với Thần vương sao?"

Xem ra hoàng hậu cũng không mấy cẩn thận, từ trong giọng nói của nàng có thể nghe ra, nàng ước gì bọn họ rời khỏi Xích Thành! Tuyệt không giấu giếm.

Thủy Liên Y gật gù đầu, "Hoàng hậu nương nương! Thủy Thủy nói đều là sự thật, Tinh Thành còn rất nhiều chuyện cần Ân Thần vương trở về xử lý! Chuyện phụ tá bên này, khiến hoàng thượng thất vọng rồi! Kính xin hoàng hậu nương nương phí tâm nhiều hơn, nói tốt vài câu ở trước mặt hoàng thượng!"

"Việc này không thành vấn đề!" trên mặt Vũ Văn Tú lộ ra nụ cười.

Ngón tay Thủy Liên Y lại tạo hình một chữ V (V là dấu hiệu thắng lợi) ở phía dưới! Đắc ý cười!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Gặp được tiểu bạch

Dọc theo đường đi, Thủy Liên Y cùng hoàng hậu Vũ Văn Tú tán gẫu thật sự vui vẻ, ít nhất là lúc Thủy Liên Y nhìn, Vũ Văn Tú rất vui vẻ!

Nghe nói Thần Vương phải về Tinh Thành, không làm phụ tá Vương, trong lòng Vũ Văn Tú thích ý! Sau này, nhi tử của nàng là thái tử, nếu phụ trợ là cha của mình, hoặc là huynh đệ thì không nói làm gì. Nếu cho Thần Vương đến phụ trợ, cuối cùng thiên hạ sẽ phụ đến trong tay Thần Vương, làm sao còn có phần thái tử!

Chỉ là nghe Thủy Liên Y vừa nói Thần Vương chuẩn bị trở về Tinh Thành, tâm Vũ Văn Tú liền buông lỏng! Tuy rằng nàng vẫn có chút lo lắng, chỉ là, nàng sẽ trải tốt đường cho con mình!

Thủy Liên Y lại có tâm tư khác, Ân Thần Tinh dù gì cũng là lão công hợp pháp của nàng, nàng không giúp hắn thì giúp ai đây!

Thừa dịp này cùng hoàng hậu ở một chỗ, nàng phải cho hoàng hậu biết Thần Vương không muốn cùng nhi tử của nàng cướp đoạt ngôi vị hoàng đế! Bằng không, vì cái ngôi vị hoàng đế cứu ngũ chí tôn kia, Thần Vương sẽ phải chịu những nguy hiểm gì, ai cũng không thể đoán trước! Nơi này dù sao cũng là Xích Thành.

"Hoàng hậu! Làn da của người thật đẹp! Là dùng phụ phẩm gì vậy?" Thủy Liên Y cố ý sợ hãi than, vẻ mặt hâm mộ!

"A! Thật vậy chăng?" Vũ Văn Tú vui mừng không ngớt sờ sờ khuôn mặt của mình, "Làn da bồn cung là trời sinh!"

Thủy Liên Y gấp vuốt móng ngựa hiệu quả, không khỏi tiếp tục thổi gió.

"Hoàng hậu nương nương! Năm nay ngài mười tám tuổi sao? Thoạt nhìn hồn nhiên giống tiểu cô nương, vừa có xinh đẹp tuyệt sắc của thiếu nữ, rất khó để cho người khác nhìn ra tuổi ngài!"

Vũ Văn Tú nghe xong lại đắc ý, nàng đều sắp ba mươi rồi! Lại bị nói thành mười tám tuổi! Cười đến không khép lại miệng, miệng đầy răng trắng đều lộ ra.

"Thần Vương Phi tuyệt sắc như vậy, đừng có giấu cọt Bồn cung nha!" Nàng cầm khăn tay che miệng.

Thủy Liên Y âm thầm đắc ý, xem ra Hoàng hậu nương nương đã bị nàng dọn dẹp, không đủ gây uy hiếp với lão công của nàng nữa!

Đến núi Quan Âm, xe ngựa dừng ở chân núi.

Nữ quyến trong cung cùng nhau xuống xe, Thủy Liên Y dìu Vũ Văn Tú, chân chó đến cực điểm!

"Hoàng hậu nương nương! Núi này cao như vậy, mọi người đi lên như thế nào?"

Vũ Văn Tú nhìn núi Quan Âm nguy nga! Muốn đi lên miếu Quan âm bái lạy, phải lên đến đỉnh núi!

"Lâm hộ vệ!" Nàng gọi một thị vệ đến, "Tìm vài cỗ kiệu nâng các nữ quyến lên núi!"

"Dạ! Nương nương!"

Không bao lâu, Lâm hộ vệ kia tìm đến kiệu phu dưới chân núi. Dùng những cỗ kiệu leo núi độc hữu đem tất cả khiêng lên núi!

Ngồi ở trên cỗ kiệu lung la lung lay không có rạp đỉnh, Thủy Liên Y có chút sợ hãi! Cái gì nàng cũng không sợ, Nàng chỉ sợ độ cao a!

Quay đầu lại, nhìn các nữ quyến này, tựa hồ cũng tập mãi thành thói quen, toàn bộ đều ngồi vững vàng!

Thủy Liên Y gắt gao bắt lấy tay vịn, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi! Nàng cũng không thể nhu nhược như vậy chứ, ngay cả so với nữ nhân cổ đại đều kém như vậy, nàng liền sống cũng vô dụng rồi!

"Đợi chút. . . ." Lời tuy như thế, nhưng nàng chịu không nổi cảm giác nhẹ nhàng kinh khủng kia!

Nghe được Thủy Liên Y hô to, kiệu phu dừng lại cước bộ.

"Thần Vương Phi! Muốn làm sao vậy?" Vũ Văn Tú ngồi ở trên kiệu phía trước nàng.

Thủy Liên bảo kiệu phu buông nàng xuống, bước ra khỏi cỗ kiệu.

"Hồi Hoàng hậu nương nương! Thủy Thủy vẫn cảm thấy đi bộ khá hơn một chút, rèn luyện thân thể, hữu ích khỏe mạnh!"

Vũ Văn Tú nhìn thoáng qua Thủy Liên Y yếu đuối, cảm thấy thân thể nàng như vậy mà trèo lên được đỉnh núi tựa hồ cũng trở thành thần thoại. Người mạnh mai như thế chỉ sợ đi không được xa liền vô lực!

Nhưng Thủy Liên Y cũng không nghĩ thế, hai chân nàng vừa chạm đến mặt đất, tâm khảm trương liền hoàn toàn buông xuống!

Tuy rằng thân thể này chẳng phải cường tráng, nhưng nàng cảm thấy cho dù leo bộ lên so với xúc cảm bị cỗ kiệu kia lay động xóc nảy cũng tốt hơn rất nhiều!

Đường núi này cũng không khó đi như tưởng tượng! Chính là sườn dốc, đi thời gian dài sẽ có chút mệt, nhưng còn có cảm giác an toàn a!

Thời gian không sai biệt lắm, đoàn người đi tới một đình nghỉ chân giữa sườn núi.

Vũ Văn Tú hạ lệnh nghỉ ngơi, trên dưới một trăm thị vệ canh giữ ở bốn phía nhắc lên cảnh giới, các nữ quyến hậu cung ngồi ở trong đình nghỉ ngơi.

Thủy Liên Y cúi đầu nhìn giày thêu trắng nõn của mình đã muốn phủ lên một tầng bụi đen. Nguyên lai tiềm năng của con người là vô hạn, cho đến bây

giờ nàng cũng không biết thân thể yếu ớt này của mình lại có tiềm lực lớn như vậy, thế nhưng có thể từ chân núi leo đến giữa sườn núi.

Uống chút nước, ăn chút điểm tâm, Thủy Liên Y cảm thấy có chút khó chịu!

Ách! Không phải thiên lôi giáng xuống như vậy chứ! Nàng thế nhưng muốn đi phương tiện! Thật là làm cho người ta không bình tĩnh rồi!

"Hoàng hậu nương nương!"

"Thần Vương Phi! Có chuyện gì?"

Thủy Liên Y đem miệng để gần sát lỗ tai Vũ Văn Tú, nói cho nàng biết mình muốn đi tiểu tiện.

"Lâm hộ vệ! Bảo hộ Thần Vương Phi!" Vũ Văn Tú hạ chỉ.

"Không cần!" Thủy Liên Y lập tức cự tuyệt, nói giỡn sao, nàng đi tiểu tiện, lại cho một nam hộ vệ đi theo bên cạnh, vậy cũng quá ác tục. "Nương nương! Ta chỉ ở gần đây, không cần bảo hộ! Vừa mới lên núi, mọi người đều thấy được, trong núi rừng an tĩnh như vậy, không có khả năng sẽ có kẻ xấu xuất hiện!"

Vũ Văn Tú có chút không yên lòng, "Thần Vương Phi, Bôn cung không quá yên tâm, vạn nhất xảy ra chuyện gì, Bôn cung cũng không biện pháp hướng Thần Vương một cái công đạo!"

"Nương nương xin cứ yên tâm! Thủy Thủy tự có chừng mực!" Thật sự là nét mực đã chết, muốn đi vệ sinh còn dong dài như muốn đòi mạng! Thủy Liên Y cũng không quản Vũ Văn Tú nói thêm cái gì, ra khỏi đình liền hướng trong rừng cây đi đến.

Đi vào rừng cây, Thủy Liên Y qua khe hở cây cối vẫn có thể nhìn thấy bốn hộ vệ kia. Cũng không biết bọn họ có thể thấy nàng hay không? Ở cổ đại cũng tìm không thấy phòng vệ sinh, đều tùy chỗ đại tiểu tiện!

Vạn nhất có người nhìn coi nàng thì sao? Thủy Liên Y nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không thỏa đáng, vì thế lại đi vào rừng sâu hơn.

Rốt cuộc tìm được một chỗ phi thường im lặng. Cây cối che trời, cành lá sum xuê đem bốn phía che đầy thật sự kín, ngay cả ánh mặt trời đều chiếu xạ không vào.

Thủy Liên Y yên tâm giải quyết cái bụng trướng của mình!

A! Thân thể buông lỏng! Năng lượng dư thừa đã giải quyết xong rồi! Thật sự là thoải mái!

Lúc này nàng mới phát hiện chỗ mình đứng cây cối trống kiện dọa người, vài người hợp cùng một chỗ chỉ sợ cũng không thể ôm trọn thân cây!

Ha! Cây cối sắp thành tinh rồi! Thân to như thế, không biết đã được mấy trăm năm rồi! Rừng cây nguyên thủy không có bị khai phá qua, nhất định là hiếm có dấu vết con người!

Thủy Liên Y vây quanh đại thụ vòng vo vài vòng, cảm thấy phi thường ngạc nhiên. Ở hiện đại, nàng chưa từng thấy qua cây đại thụ như vậy! Nhìn độ cao, già vùn tẻ nhạt, cao khoảng sáu tầng lầu! Trời ạ! Sắp trùng cử kỷ lục Guinness thế giới rồi!

Rầm rầm . . . . Một màn cầu huyết xuất hiện! Thủy Liên Y nghe được tiếng sấm ầm vang, ngay sau đó một đạo thiểm điện xẹt qua!

Ách! Ngẩng đầu nhìn trời, qua khe hở giữa các tán cây nhìn thấy bầu trời âm u dọa người!

"Ở trong rừng cây, trời mưa sét đánh có thể bỏ tới ta không?"

Lời của nàng vừa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng sét đánh, ngay sau đó thân cây bên cạnh bốc lửa!

A! Thủy Liên Y hét lên một tiếng! Chạy đi chỗ khác.

Thật sự là Thiên Lô a! Cầu huyết a! Thủy Liên Y nhìn bên cạnh mình tất cả đều là đại thụ, nói không chừng đạo sét nào đó sẽ đem nàng bỏ làm đôi!

Lại nói, đình bên kia hình như rất ít cây cối! Cho nên, Nàng theo đường cũ chuẩn bị chạy về.

Ở trong rừng cây vòng vo nửa ngày, bên tai tiếng sấm từng trận, không trung tia chớp rạch trời liên tục, gió vũ vũ thổi phối hợp với hạt mưa ở trong rừng cây kéo vang lên!

Hả? Đình đâu? Thị vệ trong cung đâu? Hoàng hậu Vũ Văn Tú cùng các nữ quyến đâu?

Thủy Liên Y cảm thấy vô lực, một trận bi ai. Xong đời! Nàng tựa hồ lạc đường! Thật là khóc không ra nước mắt a!

Đây là nơi nào a? Cánh rừng càng ngày càng hắc ám, nàng biết mình đi nhầm, đổi phương hướng đi trở về, lại phát hiện cũng không phải con đường mình đi!

Nhớ tới cây đại thụ vừa mới bị sét đánh, nàng nhất định là từ nơi nào đó đi nhằm phương hướng.

Thủy Liên Y nhìn hơi nước ở phía trước, thấy cây cối bị thiêu đốt!

Ách . . . . Bỗng nhiên có cảm giác nguy cơ, rừng rậm hỏa hoạn rất nguy hiểm a! Một hồi nữa cũng không biết sẽ cháy đến chỗ nào? Đến lúc đó muốn chạy đều chạy không được!

Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt, dừng lại trước đại thụ bị cháy nghỉ.

Trong rừng toàn đại thụ này, nàng cũng phân không rõ đâu là Đông Tây Nam Bắc a! Nàng không phải là chỉ đi tiểu tiện một chút thật sự đáng giá để ông trời chế tạo tai nạn như vậy cho nàng hay sao? Nàng lại không chọc người nào?

Chẳng lẽ ông trời đang trừng phạt nàng tùy chỗ đại tiểu tiện? Nơi này không có toilet mà, sao có thể trách nàng!

"Cứu mạng a! Có người hay không?" Thủy Liên Y ở trong rừng đại thụ đối tới đối lui, chính là tìm không thể tìm thấy cái đình kia.

Vũ Văn Tú không biết có phải người tìm nàng hay không. Nếu nàng không có an toàn trở về, Ân Thần Tinh không biết có thể phát hỏa hay không đây? Trăm ngàn lần không cần a! Ở Xích Thành không thể so với Tinh Thành, hẳn đừng có mà không biết tốt xấu!

Thủy Liên Y bắt đầu lo lắng cho Ân Thần tinh! Tiếng sấm đùng đoàng làm cho nàng cảm thấy thật là bất đắc dĩ!

"Lão thiên gia! Ngươi định chơi ta phải không?". Nàng nhìn hướng bầu trời u ám bao la, cau mày.

Vốn muốn mượn cơ hội này cùng Vũ Văn Tú hảo hảo tâm sự, để cho nàng biết Thần Vương không có ý muốn cùng nhi tử của nàng cướp đoạt cái vị trí kia!

Đáng tiếc trời không ủng hộ, cố tình làm cho nàng chật vật như thế.

Mưa rơi càng lúc càng lớn rồi! Quần áo đơn bạc của Thủy Liên Y đều ướt đầm, tóc cũng ướt sũng dán chặt trên gương mặt của nàng.

Pia. . . . Giẫm phải bùn, chân bị trơn! Thủy Liên Y bổ nhào!

"Mẹ nó!" Máng một tiếng, từ trên đất đứng lên, quần áo tuyết trắng nay không nhìn ra nổi, đổi thành màu đen tuyền dính như hồ dán trên người của nàng!

"Lão nương ta đã đắc tội với vị thần tiên nào a! Cố tình chơi ta phải không?! Thật sự là đủ ghê tởm!"

Nàng thật khó chịu a! Toàn thân đều khó chịu! Lại vừa mới ngã làm cho nàng càng chạy càng đau, thân thể giống như muốn tan rã!

Vịn vào một cây đại thụ, thở vù vù. Thủy Liên Y cũng không thêm oán trời trách đất nữa, nàng hiện tại nghĩ muốn nhanh chút đi ra khỏi cánh rừng đại thụ đáng chết này!

Oành . . . Lại một tiếng sét vang lên.

"A. . . .! Mẹ nó!" Thủy Liên Y phát hiện lại một cây đại thụ bên cạnh bị sét đánh đến.

Nàng hiện tại bắt đầu hoài nghi, ông trời có phải muốn dùng sét đánh nàng mà ngộ thương đại thụ không a!

Cước bộ bắt đầu lảo đảo! Hai chân cũng giống như nặng ngàn cân, Thủy Liên Y phát hiện mưa to không có ý định ngừng rơi, ngược lại còn càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng mãnh liệt rồi!

"Lão thiên gia! Ngươi hôm nay có phải muốn chính chết ta không?! Lão nương cũng không tin ta sẽ chết ở trong này!". Tại thời khắc mấu chốt, tính tình trâu bò của nàng còn lên đây. Hít sâu một hơi, tiếp tục đi về phía trước! Mặc kệ là đi hướng nào, tổng nên đi đến phía cuối!

Có lẽ lại đi một hồi sẽ có hi vọng! Hoặc là có thể nhìn thấy đường lớn! Chỉ cần gặp được nhân loại, nàng liền an toàn!

Mà không, lúc này đừng nói là nhân loại, chỉ cần đụng tới khi voi gì đó, nàng đều cảm kích vạn phần a! Nói như thế nào thì cũng so với nàng một mình một người tốt hơn nhiều!

Chỉ là, rừng cây này giống như không có hơi thở sinh mạng xuất hiện qua, đương nhiên trừ bỏ nàng ha! Bởi vì mưa to, trong rừng cây sương mù mênh mông, một mảnh trắng xóa!

Tiếng sấm bên tai vẫn không dứt, tia chớp ở không trung không ngừng xẹt qua. Đây là địa phương gì a! Thời tiết gì a! Rõ ràng lúc nãy bầu trời còn quang đãng, nhưng trong nháy mắt lại biến hóa vô thường!

Tựa vào trên một cây đại thụ, Thủy Liên Y có cảm giác mình sắp hư thoát!

"Lão nương không đi nữa, rất có thể trời ghét bỏ người. Muốn bỏ ta liền cho người bỏ!". Nàng ngồi dưới đất, phía sau lưng dựa vào đại thụ! Mặc dù người ta nói trời mưa sét đánh, dưới tàng cây là phi thường nguy hiểm, nhưng ở nơi này trừ bỏ cây cối cũng không còn gì khác! Thật sự đủ nguyên thủy

a! Nếu ở hiện đại có thể trở thành khu du lịch sinh thái rồi!

Đột nhiên một vật nhỏ đi tới làm nàng tò mò.

Một tiểu động vật màu trắng giống như chó con chạy tới bên chân của nàng.

. . . . . Đây chẳng phải một chú cún con sao?!

"Oa! Đi nửa ngày, rốt cục có thể tìm thấy hơi thở tồn tại!" Thủy Liên Y kinh hô, vươn tay ra chơi đùa vật nhỏ kia.

Con chó này thoát nhìn mới được mấy tháng, trông nhỏ như vậy, chỉ có chân hơi lớn! Nhìn thấy tay Thủy Liên Y đưa qua, nó còn làm bộ nhe răng trợn mắt! Lộ ra mấy cái răng không dài, đầu lưỡi đỏ tươi đều vương ra!

"Cún con! Lại đây!" Thủy Liên Y dùng ngón tay đặt vào cái trán của con chó trắng nhỏ.

"Ồng. . . .!" Chó trắng nhỏ phát ra tiếng kêu nguyên thủy.

"Lại đây! Sợ cái gì? Ngươi là đực hay cái a?" Thủy Liên Y thấy nó mở cái miệng nhỏ nhắn cũng không sợ hãi. Vẫn muốn trêu chọc nó!" Ta nghĩ ngươi là cái! Lá gan nhỏ như vậy! Thực làm mắt mắt tất cả họ động vật!"

"Gâu Gâu!" Chó trắng nhỏ không hài lòng nằm xuống, xoay người ở trước mặt nàng. Lộ ra cái bụng nhỏ.

Thủy Liên Y ngạc nhiên nhìn cái bụng của chó trắng nhỏ, "Ui! Nguyên lai ngươi có thể hiểu những gì ta vừa nói, hơn nữa ta còn đoán sai, nguyên lai ngươi là đực!"

Mắt chó trắng nhỏ thực hung hãn, giữa hai lông mày xuất hiện luồng thị rói rắm, thật giống như người đang nhú mày!

"Nói! Ngươi không phải cũng lạc đường chứ? Vì sao ở đây a? Cha mẹ của ngươi đâu? Lại đây!" Thủy Liên Y đưa tay ra tiếp đón nó. "Nếu sợ hãi, vậy thì để cho ta ôm ngươi một cái! Kỳ thật ta cũng thực lo lắng!"

Chó trắng nhỏ đi lòng vòng gần đó, trong ánh mắt có chút vô tội, có chút lưu manh. Nhẹ nhàng bò lên chân Thủy Liên Y, chạy đến trên bụng của nàng.

Nhìn thấy chó trắng nhỏ vẫy vẫy cái đuôi, Thủy Liên Y vươn tay vuốt ve lông trắng ướt đầm của nó.

"Tiểu Bạch? Tên của ngươi là Tiểu Bạch phải không?"

Chó trắng nhỏ dùng đầu lưỡi liếm liếm bàn tay nàng, đem ót ở trên tay của nàng chà chà.

"Nếu ngươi không phản đối, ta liền kêu ngươi là Tiểu Bạch ha" Thủy Liên Y bắt nó ôm vào trong lòng. "Ta là ngoài ý muốn mới lạc đường! Làm sao ngươi cũng lạc đường? Rừng cây này vì sao trừ bỏ hai người chúng ta đều nhìn không thấy bất kì hơi thở sống nào? Chẳng những không thấy bóng người, ngay cả một động vật cũng không có thấy xuất hiện! Đương nhiên ngoại trừ ngươi!"

Hai mắt Tiểu Bạch cũng lộ ra mờ mịt, nó cũng không biết!

"Tiểu Bạch! Nhà của ngươi ở đâu a? Bằng không ngươi dẫn ta đi nhà ngươi! Đúng rồi. . . . Ngươi cũng lạc đường mà, ta thật sự là ngu ngốc rồi! Cùng ngươi thảo luận vấn đề này!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Phòng nhỏ không người

Nghe xong lời Thủy Liên Y nói, Tiểu Bạch xoay đầu.

"Gâu Gâu!" Nó sủa hai tiếng, hít hít cái mũi nhỏ ngửi một cái, sau đó lắc lắc đầu.

Nhìn bộ dạng nó phe phẩy cái đầu nhỏ, Thủy Liên Y bật cười.

"Ngươi thật là đáng yêu! Gặp ngươi, lại làm ta liên tưởng đến tiểu hài đồng Âm Trầm nhà ta! Ha ha! Ánh mắt của các ngươi thật giống nhau!"

"u. . . ." Tiểu Bạch nghi hoặc nhìn nàng.

"Tiểu Bạch! Có phải trời mưa làm tan ký hiệu mùi vị ngươi lưu lại không? Hay là không có mùi ngươi không tìm được nhà?" Thủy Liên Y nghĩ đến những

con chó bình thường đều dựa vào mùi vị để tìm đường.

Tiểu Bạch dùng lỗ mũi hửi một tiếng, bộ dạng này thật đáng yêu.

"Thật là một đứa trẻ đáng thương! Không biết cha mẹ ngươi có gấp gáp tìm ngươi hay không? Đúng rồi! Nhà ngươi có mấy đứa? Là con độc nhất sao? Nhưng, bình thường chó có rất nhiều huynh đệ tỷ muội đây! Nếu như cha mẹ ngươi không biết số, thật sự sẽ không phát hiện được ngươi bị mất tích!"

Tiểu Bạch tựa hồ không hiểu lời của nàng, cặp mắt mờ mịt.

Thủy Liên Y phát hiện mưa đã nhỏ hơn, ngẩng đầu lên thấy bầu trời tựa hồ không quá tăm tối.

"Tiểu Bạch! Đi! Chúng ta tìm đường trước, xem có thể rời đi hay không! Có lẽ sẽ gặp được người đến tìm ta!"

"u. . .!" Tiểu Bạch được nàng ôm vào trong ngực, mắt lộ ra ánh sáng vui vẻ!

Ôm Tiểu Bạch, Thủy Liên Y lục lọi trong rừng cây bùn lầy.

"Tiểu Bạch! Ngươi biết làm sao để đến chỗ có dấu người hay không? Bây giờ Trời cũng sắp tối, nếu như vẫn chưa ra, chúng ta sẽ phải qua đêm trong rừng cây này rồi!"

"u!" Tiểu Bạch vô tội kêu một tiếng, đầu nhỏ vẫn dán vào Thủy Liên Y.

"Này! Tiểu tử thú! Mặc dù ngươi chỉ là con chó, nhưng cũng không cho ngươi chạm vào ngực lão nương biết không?" Thủy Liên Y đẩy đầu nó ra.

"Ngao!" Tiểu Bạch khép lỗ tai, bộ dạng vô tội.

Thủy Liên Y cười khẽ, ở trong rừng cây tăm tối này, có một người bạn nhỏ đáng yêu tới làm bạn với mình, nàng thật là cảm kích!

"Gào khóc. . . .!" Tiểu Bạch kêu hai tiếng.

"Tiểu Bạch! Ngươi thân là chó, không cần lúc nào cũng phát ra tiếng kêu như sói!"

Tiểu Bạch giật giật ở trong ngực Thủy Liên Y, tựa hồ muốn nhảy xuống đất.

Thủy Liên Y thấy thế ngồi xổm người xuống, cho nó xuống đất.

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch lại kêu vài tiếng với nàng, sau đó chạy về phía trước như viên thịt nhỏ.

"Tiểu Bạch! Ngươi đi đâu vậy?" Thủy Liên Y sợ hết hồn, lập tức đuổi theo.

"Gâu gâu. . . .!" Tiểu Bạch vừa chạy, vừa quay đầu nhìn Thủy Liên Y, thấy nàng chạy chậm, xoay người chờ nàng một chút.

"Tiểu Bạch! Ngươi muốn đi đâu?" Thủy Liên Y thật vất vả mới đuổi kịp nó, nó lại chạy! Nàng mệt mỏi, tức giận thở hắt hắt!

"Gào khóc!" Tiểu Bạch sủa một hồi, rồi lại tru một hồi.

"Tiểu Bạch. . . Ta chạy hết nổi rồi!" Thủy Liên Y vịn cây khô, tỏ vẻ sắp đứt hơi.

Tiểu Bạch thấy nàng không đuổi theo, không khỏi chạy đến trước mặt nàng, dùng răng cắn giày nàng, kéo nàng đi!

"Tiểu Bạch! Ngươi bảo ta đi theo ngươi sao?"

"u!"

"Ngươi tìm được đường rồi khỏi rừng cây này?"

"u!"

Thủy Liên Y trầm mặt cảm xúc ngổn ngang!

"Này! Còn không mau dẫn đường!" Nàng nói.

Tiểu Bạch sợ tới mức nhảy lên tại chỗ, một đôi mắt nhỏ vô tội, uất ức đến muốn mệnh. Trong lòng oán thầm: vốn luôn dẫn đường, là tự ngươi không chịu đi đây chứ! Thật là muốn khi dễ chó mà. . .

Đi theo phía sau Tiểu Bạch, Thủy Liên Y có động lực sống rồi! Biết có khả năng ra khỏi rừng cây này, vũ trụ nhỏ của nàng liền bộc phát vô tận! Cái gì Hoàng Kim Thánh Đầu Sĩ[1], cái gì Specter[2]! Đầu sĩ nàng đây đều sẽ giẫm họ dưới chân!

Thủy Liên Y kiệt sức. Khi nàng sắp dùng hết năng lượng, thì nghe được phía trước có tiếng nước chảy ào ào!

Hà! Hình như ra ngoài rừng cây rồi! Ha ha! Ngay lúc này cho dù có phải bò thì Thủy Liên Y cũng bò ra!

"Gâu Gâu!" trong thanh âm Tiểu Bạch tiết lộ ra hưng phấn và vui sướng, lắc đuôi chạy!

Khi Thủy Liên Y thấy bầu trời phía trước càng ngày càng rộng rãi, hơn nữa cũng càng ngày càng sáng rõ, cũng bắt đầu hưng phấn.

"Tiểu Bạch! Chúng ta rốt cuộc đi ra được. . .!" Thanh âm vừa ngưng, nàng trừng lớn cặp mắt.

Đích xác là đã rời khỏi rừng cây mực rủa làm người ta buồn nôn, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng lập tức im lặng.

Bốn bề toàn núi, ngọn núi cao vút trong mây.

Xuân ý dào dạt, trăm hoa đua nở! Xa xa còn có thác nước chảy nghiêng từ trên núi xuống!

Cảnh sắc rất đẹp, không khí cũng mát mẻ hơn so với trong rừng cây mực, chỉ là cũng không thể cảm giác ra bất kỳ hơi thở của sự sống.

"Tiểu Bạch! Nơi này chính là lối ra sao? Đường như cách chỗ của ta rất xa! Hơn nữa dường như còn không có người ở!

"u!" Tiểu Bạch dẫn đường, mang theo nàng đi vào địa phương thoạt nhìn rất xinh đẹp này.

Thủy Liên Y nhìn quanh, đây thật là một thế ngoại đào nguyên! Không biết chỗ Đào Uyên Minh[3] ở năm đó có thể sánh ngang với nơi này hay không.

Cái chỗ này thật rất thích hợp để ẩn cư! Nếu như cùng nam nhân mình yêu đến ở chỗ này. Nam cây ruộng nữ dệt vải, như vậy thật là một bức tranh tuyệt mỹ!

Trong lòng nhện không được lại bắt đầu tưởng tượng. Dưới sự hướng dẫn của Tiểu Bạch, nàng đi qua một con sông nhỏ, ở dưới chân núi, Thủy Liên Y thấy được một ngôi nhà nhỏ!

Có nhà? Có vẻ thật sự có người ở!

Thủy Liên Y đi tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Có người không? Ta lạc đường trong rừng cây, có thể quấy rầy một chút hay không?"

Qua thật lâu, cũng không có ai trả lời!

"Tiểu Bạch! Tựa hồ không có ai!" Thủy Liên Y nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cửa cũng không có khóa.

Cửa nhà mở ra, Thủy Liên Y liếc nhìn qua cả căn nhà, căn nhà tuy không lớn, nhưng rất chỉnh tề.

Bước vào nhà, thấy bên trong có một cái giường, một cái bàn.

Nhìn có vẻ như đều là tự mình làm, có vẻ chủ nhân căn nhà muốn sống cuộc sống ẩn cư, không tranh quyền thế.

Bên trong nhà có mũi tên treo trên vách tường. Có lẽ chủ nhân căn nhà là một thợ săn! Chỉ là, trong rừng cây này có động vật để săn sao? Thủy Liên Y cảm thấy rất kỳ quái!

Nơi này không có phòng bếp, không có bất kỳ dụng cụ nấu nướng nào, không biết chủ nhân nơi này làm sao có thức ăn! Hoặc là chủ nhân nơi này rất cuộc ăn cái gì?

Căn nhà rất sạch sẽ, Thủy Liên Y cảm thấy chủ nhà sẽ không rời đi quá lâu.

Hiện tại nàng lại đang đói bụng! Trong nhà, không phát hiện thấy có thức ăn, nàng lại đi ra bên ngoài. Đứng ở bên ngoài, nàng ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch! Ngươi biết chủ nhân ngôi nhà này?"

"u!" Tiểu Bạch đáp.

"Ngươi biết thức ăn ở đâu không? Hiện tại ta rất đói!" Thủy Liên Y ôm bụng. Chủ nhà này thật keo kiệt, không có người ở cũng giấu hết đồ ăn đi!

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch sôi nổi chạy ra phía sau nhà, sủa lên.

Thủy Liên Y chạy tới, vốn cho là sẽ thấy thức ăn ngon, lại phát hiện một con heo rừng đã chết lâu rồi.

"Ác. . . .!" Máu thịt mơ hồ, Thủy Liên Y chỉ nhìn thoáng qua liền dựa vào góc tường ới ra nước chua.

"Tiểu Bạch! Ngươi bảo ta ăn cái này? Quá kinh hãi! Ta tình nguyện đói chết còn hơn!" Nàng che dạ dày khó chịu trở về nhà. Bây giờ y phục của nàng vừa ướt vừa hôi, nàng phải tắm sạch sẽ!

Thấy bên cạnh giường có một cái áo khoác, nàng đuổi Tiểu Bạch ra khỏi nhà, cởi y phục của mình ra, khoác cái áo choàng vào.

Ách! Chủ nhân ngôi nhà này chắc hẳn là một nam nhân, áo khoác này là dành cho nam nhân mặc!

Cầm bộ y phục đen thui của mình đi tới bờ sông nhỏ, ngồi trên tảng đá bên bờ sông bắt đầu giặt quần áo.

Tiểu Bạch chạy tới chạy lui bên cạnh nàng, khiến nàng cảm thấy lúc này sống cuộc sống ruộng vườn cũng không tồi!

Có lẽ nàng nên giống như những nữ chính trong điển văn, lấy mấy khối đất, tự mình động thủ, com no áo ấm! Hoặc là nàng cũng nên theo con đường buôn bán, trở nên giàu có ở thời đại này!

Trong điển văn không phải nữ chính đều mở quán ăn sao?! Bán mấy món ăn đặc biệt ở hiện đại mà cổ đại không có. Hoặc là mở tiệm trang sức, nghiên cứu chế tạo đồ trang điểm rồi cho tiêu thụ! Lại nói, mình nghiên cứu chế tạo chút nước hoa cũng không tồi! Mướn cửa hàng một vốn bốn lời!

Chỉ là, với nàng lúc này những ý nghĩ đó đều quá xa vời! Lúc này việc nàng cần làm nhất là tìm được đường ra khỏi nơi này! Tiểu Âm Trầm nhà nàng còn đang chờ nàng! Còn nữa, không biết Vũ Văn Tú có phải người tìm nàng hay không. Nếu Ân Thần Tinh không thấy nàng trở về, ngộ nhờ tức giận thì sao!

Thủy Liên Y ngồi bên bờ sông than thở, thấy cái bóng của mình trong nước, không khỏi càng thêm bi thống! Vì sao mình gặp phải toàn chuyện xui xẻo như vậy, rõ ràng muốn góp chút hơi sức cho lão công mình, để hắn cách xa chốn cung đình nơi lừa ta gạt! Lại bị một trận mưa lớn gây ra nông nỗi này.

Còn cái chỗ này là nơi nào, nàng làm sao rời đi đây? Ngẩng đầu nhìn bầu trời. Sắc trời đã tối, khi nàng đi ra khỏi rừng cây, mưa to cũng hết. Làm hại nàng cho là ông trời cố ý cho mưa ướt nàng!

"Tiểu Bạch! Nơi này thật có khoảng trời riêng! Nếu có máy bay trực thăng thì thật là tốt!"

"U!" Tiểu Bạch cũng không biết cái gì gọi là máy bay trực thăng! Gương mặt mờ mịt nhìn nàng.

Giặt y phục xong, Thủy Liên Y thấy bên cạnh có gốc cây thấp, cầm quần áo phơi lên trên nhánh cây. Lại cúi đầu nhìn đôi giày dính đầy bùn đất ghê tởm của mình, thở dài một cái.

"Tiểu Bạch! Ngươi nói xem, trên thế giới còn có ai bị kịch hơn ta và ngươi? U mê xuyên qua đến thời đại này, lại hồ đồ gả cho người ta. Hôm nay vì lão công thiếu niên của mình mà liều mạng nịnh bợ hoàng hậu nương nương! Chuyện ngày hôm nay lại càng đen tối hơn! Ta chỉ muốn giải phóng đơn giản một chút, nào ngờ gặp mưa to trong rừng, bị sét đánh khiến cho chạy loạn! Aiz. ...! Bị kịch cuộc sống không có lý do!"

Thủy Liên Y vung chân, giày trên chân bay ra ngoài, vừa đứng rớt tại bờ sông nhỏ.

Một đôi chân ngọc trần trụi của nàng đi tới bờ sông, ngồi ở trên tảng đá lớn. Vừa bi thống, vừa chà giày.

"Thật là ô nhiễm nguồn nước! Cũng không biết con sông nhỏ này chảy về nơi nào? Ngộ nhờ có người đang uống nước trong sông?" Thủy Liên Y đột nhiên le lưỡi một cái, nếu có ai uống nước nàng giặt giày, không biết có bị đau bụng hay không.

"Tiểu Bạch! Ngươi nói xem, con sông nhỏ này có phải thông ra ngoài núi hay không?" Thủy Liên Y tròn to mắt, đột nhiên cảm thấy khả năng này rất có thể!

Nếu như đi dọc theo con sông này, nói không chừng có thể ra khỏi sơn cốc không có lối thoát này,

Có lẽ nên thử một lần!

---

[1]Hoàng Kim Thánh Đầu Sĩ: là 12 nhân vật trong truyện tranh Saint Seiya Nhật Bản, bọn họ mặc thánh y vàng, là thánh đầu sĩ có địa vị cao nhất đi theo nữ thần Athena. Bọn họ đại diện cho 12 cung hoàng đạo, là chiến sĩ chánh nghĩa bảo vệ Athena.

[2]Specter: là nhân vật trong truyện tranh Saint Seiya của Nhật Bản, tên xuất bản ở Việt Nam là Áo giáp vàng. Bọn họ theo Hades sống lại, là nhân vật phản diện chống lại Thánh đầu sĩ giáp vàng.

[3]Đào Uyên Minh: (352 - 426), nhà thơ cuối thời kỳ Đông Tấn của Nam Triều. Từng làm quan nhỏ, sau đó từ quan, ẩn cư nơi ruộng vườn. Cuộc sống ruộng vườn là đề tài làm thơ chủ yếu của ông.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Người mang mặt nạ bạc

Có lẽ nên đợi đến hừng đông, đi dọc theo con sông nhìn một chút xem! Rốt cuộc có thể đi ra ngoài hay không!

Nghe Thủy Liên Y nói có thể theo con sông này đi ra khỏi sơn cốc hay không, Tiểu Bạch ngồi xổm dưới chân nàng ngao ngao tru lên hai tiếng, tỏ vẻ không biết!

Thủy Liên Y cho nó một cốc, "làm chó của ngươi cho tốt đi, đừng có hơi tí là học sói tru!"

"Gâu gâu!" Một đôi mắt như nước long lanh của Tiểu Bạch lộ ra ai oán, tựa hồ bị nàng nói có chút uất ức.

"Tốt lắm! Lão gia gia của ta, ngươi đừng có lộ ra biểu tình như vậy nữa! Ngươi có thấy ác tức không a! Giả bộ cái gì, ngươi chính là chó con a! Tiểu Bạch! Chủ nhân của ngươi có phải là chủ nhân ngôi nhà này hay không? Ngươi cảm giác mình cùng hắn giống nhau sao?"

Thủy Liên Y bắt đầu trí tưởng tượng bay xa, chẳng lẽ chủ nhân căn phòng này cũng cùng Tiểu Bạch giống nhau, người tốt sẽ không tự đem mình thành ngoại tộc? Vừa nghĩ tới một người nam nhân bộ dáng ăn mặc quái dị, nàng đã muốn cười!

"Kỳ thật theo quan điểm của cá nhân ta, ta cảm thấy Ngươi dường như thích hợp đi theo tiểu hài đồng Âm Trầm nhà ta, hai người các ngươi đứng chung một chỗ mới là tuyệt phối! Từ trên người các ngươi hoàn toàn có thể nhìn ra được, ai nuôi chó gì!"

"Gâu Gâu!". Cũng không biết Tiểu Bạch nghe có hiểu không, đứng ở một bên nín nọt dùng thân mình cọ chân Thủy Liên Y.

"Chờ có cơ hội, ta đem ngươi giới thiệu cho Tiểu Thần nhà ta! Các ngươi nhất định sẽ ăn nhip với nhau!" Vừa nghĩ tới một người một chó ngồi cùng một chỗ, đồng thời lộ ra ánh mắt vô tội, Thủy Liên Y thật hưng phấn vạn phần!

Thủy Liên Y chà xong giày, cũng treo ở trên nhánh cây! Lại nhìn bầu trời, màn đêm buông xuống, trên bầu trời có đầy sao.

"Xem ra tối hôm nay chắc là không có mưa to! Quần áo cùng giày treo lên một đêm phồng chùng cũng nhanh khô! Tiểu Bạch! Lại đây! Nên tắm rửa cho ngươi rồi!"

"Ngao Ngao!" Tiểu Bạch sợ tới mức thụt lùi.

"Mau tới đây!" Thủy Liên Y hai bước đi lên liền bắt được Tiểu Bạch, mặc cho nó ngao ngao kêu to bắt nó cầm đến bên bờ sông dùng nước sông đem chỗ bùn đất trên người Tiểu Bạch rửa sạch sẽ.

Rửa xong Tiểu Bạch đứng ở trên cỏ giữ lông, đem nước trên lông đều giữ xuống.

"Tiểu Bạch! Ngươi quả thật là Tiểu Bạch tinh khiết a! Trên người một cái lông tạp cũng không có! Thật xinh đẹp!" Thủy Liên Y khen.

Tiểu Bạch vừa nghe thấy Thủy Liên Y khen nó, vui thích nhảy nhót ở dưới chân nàng!

"Một thân tuyết trắng của ngươi thật ra khiến ta liên tưởng đến người kia!" Trong đầu Thủy Liên Y đột nhiên hiện lên một bóng người áo trắng như tuyết.

"Thật kỳ quái! Ta lại không thể nhớ ra được! Người kia rốt cuộc là ai nha?" Nàng có chút ngây thơ! Lắc lắc đầu, quyết định không thêm nghĩ đến những thứ nghĩ không ra đó.

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch ngậm áo khoác của nàng.

"Tiểu Bạch! Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?" Thủy Liên Y đi theo Tiểu Bạch vào rừng cây. "Ê! Ta thật vất vả mới rời đi mảnh rừng kia, ngươi còn để cho ta đi vào?"

Tiểu Bạch vẫn há miệng cắn áo khoác của nàng không buông ra.

Thủy Liên Y hét cách với nó đành đi theo nó vào rừng cây.

Chỉ là mảnh rừng này giống như có điểm kỳ quái! Đi vào bên trong, thế nhưng phi thường rộng lớn. Chung quanh có ít nhất mấy chục cây to bị chém đứt cả gốc. Một mảnh trống trải!

Có kẻ trộm cây cối? Phản ứng đầu tiên của Thủy Liên Y là có đạo tặc đến vùng trộm chặt cây.

Nhưng nhìn thoáng qua cây cối bị chặt đứt thành những cọc gỗ chung quanh, mặt trên trừ bỏ những đường vân, tựa hồ còn có chữ!

Nga! Mưa cát! Chẳng lẽ nàng phát hiện ra bảo tàng rồi? Hoặc là mồ cao nhân lưu lại võ công bí tịch gì đó!

Thủy Liên Y mở to hai mắt, chạy đến trước một cái cọc gỗ nghiêng cứ!

Chữ của thời đại này, phồn thể chiếm đa số. Cho nên có rất nhiều chữ nàng xem không hiểu!

Chỉ là, những chữ này ghép lại tựa hồ là một câu!

"Mẹ nó! Chắc không phải có người rảnh rỗi đi luyện chữ ở trên cọc gỗ chứ? Người kia rảnh rỗi thành cái dạng gì a?" Thủy Liên Y lăm bằm lằm bằm!

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch nhảy đến trên một cái cọc gỗ, còn tiểu vào trên cái cọc gỗ nó đang đứng!

"Xú tiểu tử! Ai cho ngươi tiểu tiện ở trên thư pháp của người khác?" Thủy Liên Y đi qua cho nó một cái cốc.

"Ngao ngao!" Tiểu Bạch bắt nắn đứng thẳng lòi kéo lông mi, nhìn mặt chó giống chữ 囧.

Thủy Liên Y, sau khi thấy Tiểu Bạch nhảy xuống khỏi cái cọc gỗ kia, phát hiện mặt trên chữ viết hình như vừa mới được khắc lên không lâu! Bởi vì thân cây kia rậm gỗ còn chưa bị mài mòn.

"Chết đi không biết mọi sự không!". Thủy Liên Y dựa theo bộ dạng chữ mà đọc lên! Tâm tình của người này tựa hồ không tốt lắm?

"Vì ấy tiêu người tiểu tiện!" Thoạt nhìn còn là một mầm mống si tình!

"Gặp lại tranh giành như không thấy, hữu tình gì giống như vô tình!" Hôn mê! Thật là mầm mống si tình!

Thủy Liên Y nhìn hết tất cả các cọc gỗ, phát hiện, rất nhiều chữ nàng đều có thể đọc được!

"Tiểu Bạch! Chủ nhân của ngươi thật là kỳ quái a"

"Ngao?" Tiểu Bạch nghi hoặc.

"Vì sao một người tránh ở trong rừng sâu núi thẳm này, không cùng ngoại giới tiếp xúc? Nhưng lại viết những câu bí thức như vậy làm cho mình trông rỗng khó chịu! Ta cảm thấy, chủ nhân của ngươi thật là người kỳ quái, là một ngoại tộc! Cùng ngươi giống nhau!"

"Gâu?" Tiểu Bạch vẫn là khó hiểu.

"Ngoại tộc sao? Chính là, ngươi rõ ràng là con chó, lại thích học sói kêu. Chủ nhân của ngươi, rõ ràng không muốn bí thức như vậy, lại luôn làm cho mình sống ở bên cạnh thống khổ!"

Một đôi mắt chó thật to của Tiểu Bạch phát ra lam quang, ngao ngao kêu hai tiếng.

"Làm sao vậy? Nói ngươi giả bộ sói ngươi buồn bực a! Rõ ràng là giả bộ cứng rắn giống đuôi sói a! Làm chó không tốt, cái đuôi vì sao không nhếch lên?"

Tiểu Bạch xoắn xuýt! Cái đuôi nho nhỏ giật giật, sau đó vô lực rũ xuống!

"Nó vốn chính là một con sói! Cái đuôi đương nhiên không vênh lên được." Thanh âm thán nhiên truyền đến, Thủy Liên Y cảm thấy phía sau lưng truyền đến tiếng gió lạnh vù vù. Không khỏi quay đầu.

"Tê. . .!" Hít vào một hơi, Thủy Liên Y nuốt nước miếng một cái.

Phía sau là một nam nhân thân hình cao lớn, một thân quần áo vải thô, mang trên mặt một cái mặt nạ bằng bạc, cả khuôn mặt, trừ bỏ ánh mắt cái mũi cùng miệng, còn lại hoàn toàn đều bị che lại!

Làm cho người ta kinh hãi nhất là, ở bên người nam tử, có hai con chó to màu tuyết trắng ngồi đó. . . . Hoặc nói là sói!

"Ngươi! Ngươi là. ....?!" Thủy Liên Y có chút cà lăm! "Chẳng lẽ là chủ nhân Tiểu Bạch?"

Nam tử dừng lại một chút, "không phải!"

Mà Tiểu Bạch lúc này nhìn đến hai con sói kia sau, ngao ngao mang gió vọt tới. Ở bên người hai con sói to cọ tới cọ lui.

Trong đó một con sói thoạt nhìn có chút tình thương của mẹ lè lưỡi liếm liếm trán Tiểu Bạch. Con sói khác lớn hơn một chút cũng đi qua cọ cọ Tiểu Bạch một chút.

Thủy Liên Y thấy được hình ảnh một nhà đoàn tụ, cảm thấy thực là gà đông lạnh! Nguyên lai Tiểu Bạch thật là con một a! Hai con sói trắng lớn này xem là giống hi hữu, lại nhìn Tiểu Bạch, tuy rằng tạm thời thoạt nhìn vẫn là bộ dáng chú chó nhỏ, nhưng phỏng chừng vài năm nữa cũng sẽ biến thành một con sói to hung hãn khí phách!

"Ngươi không phải chủ nhân của bọn chúng à?" Thủy Liên Y nhìn gia đình sói đoàn tụ, gà đông lạnh rất nhiều nhưng không quên nam nhân mang theo mặt

nạ kia!

Nam nhân lắc lắc đầu, “chúng nó là bằng hữu của ta!”

Bằng hữu? Cùng sói làm bằng hữu? Thủy Liên Y nhìn ba con sói kia, trong lòng oán thầm : cũng không biết người nam nhân này có lai lịch gì, vì sao sinh hoạt ở trong rừng sâu núi thẳm còn cùng sói làm bằng hữu?

"Người có biết rời khỏi chỗ này như thế nào sao?" Thủy Liên Y hỏi.

Nam tử lắc đầu, “không biết!”

Ách . . . . Thủy Liên Y không bình tĩnh rồi!

"Vậy người làm sao tới?"

Nam tử tiếp tục lắc đầu, “không biết!”

Mẹ nó. . . . Thủy Liên Y muốn nổi đóa rồi!

"Người tên gì?" Thủy Liên Y quyết định, nếu xú nam nhân này lại lặp lại động tác lắc đầu, nàng sẽ đem giày ném lên khuôn mặt của hắn! Chỉ là giày của nàng hình như không ở trên chân thì phải!

Hai tròng mắt sau mặt nạ của nam tử vừa đen vừa sáng, nhìn Thủy Liên Y, sau đó chậm rãi lên tiếng.

"Sơ Dương!"

"Sơ Dương?" Thủy Liên Y lặp lại một lần lời của hắn, đi chân trần đến trước mặt hắn." Người đừng nói cho ta biết, người từ khi sinh ra liền sinh hoạt tại nơi này? Là sói đem người nuôi lớn? Hơn nữa người học một thân võ công xuất thần nhập hóa! Vậy cũng quá cầu huyết rồi! Nội dung các loại tiểu thuyết huyền ảo đều bị người sử dụng rồi! Nói nhanh lên, làm sao người đến chỗ này?" Về mặt nàng rất hiếu kỳ.

Sơ Dương sừng sốt một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tìm hiểu bí mật của Thủy Liên Y, không biết nên nói ra miệng như thế nào!

"Từ khi trí nhớ ta bắt đầu, vẫn sinh hoạt tại nơi này! Ta cũng không biết mình làm sao đến chỗ này!"

"Người bao nhiêu tuổi? Cha mẹ của người đâu?" Nhìn dáng người rất cao lớn của hắn, nghe thanh âm hắn cũng thành niên, kỳ biến thành cũng qua! Người nam nhân này tựa hồ không phải một tiểu băng hữu rồi, hắn là quá hai mươi rồi?

Sơ Dương đeo mặt nạ nhìn không ra biểu tình, ánh mắt của hắn thực ngây thơ, tựa hồ đang nghĩ đến cái gì!

"Cha mẹ thì ta không nhớ rõ! Về phần bao nhiêu tuổi?" Hắn suy nghĩ thật lâu, “khoảng hai mươi mấy tuổi!”

Hai mươi mấy tuổi? Thủy Liên Y hết chỗ nói rồi! Hỗn độn trong gió! Hắn ngay cả mình bao nhiêu tuổi cũng không biết!

"Sơ Dương! Người từng gặp qua người khác sao?" Chẳng lẽ mình là người duy nhất hơn hai mươi mấy năm hắn nhìn thấy?

Sơ Dương lắc lắc đầu, đi đến trước mặt Thủy Liên Y, từ trên cao cúi xuống nhìn nàng.

Thủy Liên Y vì bù lại chỗ thiếu hụt ở thân cao, uốn ngực ngẩng đầu cùng hắn đối diện!

"Người nhìn rất kỳ quái?" Sơ Dương nhìn mặt Thủy Liên Y, vươn tay không chút tí vết sờ lên gương mặt của nàng.

Pia. . . .! Thủy Liên Y tát một cái vào trên khuôn mặt của hắn.

"Đồ lưu manh! Ai bảo người sờ loạn mặt nữ nhân? Ai nha! Đau quá!" Nàng bắt đầu bảo nổi, nàng chỉ đánh lên mặt hắn rồi lại ôm tay kêu to, mẹ ta nha, pia trên mặt nạ hắn rồi, một chút tiện nghi cũng không chiếm được!

Sơ Dương che mặt nạ bằng bạc thiếu chút nữa bị pia lệch, lui về phía sau mấy bước! Hắn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào hung hãn như vậy! Thật sự rất dọa người.

"Chúng ta đi!". Trước mặt hắn, ba con sói ngao ngao chạy ra, ở phía sau điên cuồng đuổi theo!

Đi? Thủy Liên Y đang kêu đau . Phát hiện tên Sơ Dương kia chạy, ba con sói cũng chạy!

Mẹ nó! Muốn đem nàng đá! Nào có dễ dàng như vậy.

"Sơ Dương! Tiểu Bạch! Còn có cha mẹ Tiểu Bạch! Vì sao không đợi ta a! Đứng lại! Đợi người ta một chút!" Thủy Liên Y chạy chân trần đuổi theo phía sau.

Sơ Dương vừa nghe nàng kêu, chạy nhanh hơn nữa! Thân cao 1m 8 mẩy, chân dài ba thước mẩy, chân to nha nha chạy hơn 100m rồi!

Thủy Liên Y thân cao 1m6, muốn đuổi theo Sơ Dương, tần suất cẳng chân phải rất mau a!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Buổi tối ngủ ở đâu

Thủy Liên Y thấy Sơ Dương càng chạy càng nhanh, nàng mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng vẫn không đuổi kịp hắn.

"Sơ Dương! Ngươi đứng lại cho ta! Lại nói. . . Trong biển người mênh mông có thể gặp được ngươi, thật sự là có duyên! Ngươi chờ ta một chút! Chạy đi đâu? Đừng bỏ lại một mình ta ở trong rừng, rất dọa người a! Tiểu Bạch. . . Ngươi là đồ chó hư bỏ bạn, không phải. . . sói hư! Ngươi cũng đứng lại cho ta! Các ngươi có còn tính người và tính sói không! Các ngươi nhẫn tâm vứt bỏ ta!"

Thủy Liên Y vừa chạy vừa lẩm bẩm hơi sức gào khóc kêu to.

Đuổi theo ra rừng cây, đuổi theo qua sông nhỏ, vượt qua cây thấp nàng treo y phục cùng giày. . .

Sơ Dương chạy ra khỏi rừng cây, thấy được y phục và giày nữ nhân treo trên nhánh cây, nghe được Thủy Liên Y ở phía sau gào khóc kêu lên, trong lòng run run!

"A!" Sơ Dương che cái ót, sờ tới liền thấy nổi lên một cục u. Lại nhìn thứ vừa ném vào mình đang nằm trên đất, một tảng đá to bằng cái trứng ngỗng.

"Đứng lại! Chạy nữa ta sẽ dùng tảng đá lớn hơn ném bẻ đầu ngươi!" hai chân Thủy Liên Y giẫm giẫm.

Bị nàng uy hiếp, Sơ Dương nháy mắt đứng tại chỗ không nhúc nhích!

Thủy Liên Y mệt sắp đứt hơi! Chạy đến trước mặt ba người một sói, hung thần ác sát!

Tiểu tử thú chưa từng thấy mặt này, chạy cái rầm!

"Ngươi. . . . Chạy cái rầm?"

Sơ Dương " . . .!" Im lặng.

"Ta hỏi ngươi chạy cái gì?" Thủy Liên Y giận đến đỉnh đầu sắp bốc khói.

"Không biết!"

Má nó! Chủ của Tiểu Bạch à? Không biết! Hắn nói không biết! Thủy Liên Y trợn to hai mắt gắt gao theo dõi hắn. Khiến Sơ Dương sợ hãi.

"Ngươi. . . . Vì sao nhìn chăm chăm Sơ Dương như vậy?" Thanh âm của hắn có chút run rẩy.

Thủy Liên Y ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, bảo hắn tới đây.

Sơ Dương cúi đầu lần lượt nhìn thẳng vào mắt ba con sói, đôi lấy việc ba con sói trắng không chút nào đồng tình nghiêng đầu đi.

Mẹ nó! Thật không có tính sói! Cả nhà sói trắng! Dù gì cũng cùng nhau sống chung lâu như vậy, thời khắc mấu chốt lại không có một con sói nào chịu ra mặt cho hắn!

"Tiểu thư. . . .!"

"Ngươi mới tiểu thư! Cả nhà ngươi đều là tiểu thư!" nước miếng của Thủy Liên Y bay đây.

Sơ Dương rút đầu một cái, "Vậy ta gọi ngươi là gì?"

Nhìn đáng về tội nghiệp của hắn! Thủy Liên Y đột nhiên phát giác mình hình như hơi quá đáng! Ở trên địa bàn của người ta, lại còn la hét người ta!

Liếc mắt nhìn chiều cao của Sơ Dương. Thủy Liên Y xấu hổ! Trời ạ! Không phải nàng muốn chết chứ? Người ta còn chưa có phát hiện ưu thế tuyệt đối về thể trạng? Nếu hắn phát hiện ra, hắn không cho nàng một trận chứ?

Lập tức thay đổi vẻ mặt nịnh hót, cười híp mắt nhìn Sơ Dương.

"Ta tên là Thủy Liên Y! Ngươi có thể gọi ta Thủy Thủy hoặc là Tiểu Y! Ngươi thích gọi ta thế nào thì gọi! Ta không sao!"

Sơ Dương hò dô! Nữ nhân cười tuyệt sắc này là người lớn tiếng lấy đá ném hán, dữ dằn gào thét hán vừa rồi sao? Chênh lệch quá lớn!

"Thủy Liên Y?" Hán gọi một lần.

"Uhm! Sơ Dương! Chỗ ngươi có đồ ăn không? Cả ngày nay ta chưa ăn cơm! Vốn cho là đến miếu Quan âm có thể lấy chút thức ăn, nào ngờ lại chạy đến nơi đây!"

Sơ Dương gật đầu một cái, "Đồ ăn thì có! Đi theo ta!" Xoay người đi về phía bờ sông.

Thủy Liên Y nhìn bóng lưng của hán, vênh lỗ mũi lên, trừng mắt.

Nam nhân này xem ra có vẻ ngăn cách với đời! Chỉ là. . . Hán gọi nàng là tiểu thư, như vậy hán cũng biết nam nữ khác biệt! Lại nói, bình thường người không hỏi việc đời sống ở trong núi sâu đến lớn, nếu không gặp qua những người khác, thì làm sao biết nam nữ khác biệt?

Đi theo sau lưng Sơ Dương, Thủy Liên Y oán thầm hừ! Không biết ngươi thật tinh khiết hay là thật ngu xuẩn! Hoặc là đang giả bộ ngu! Bất kể ngươi giờ trò gì, lão nương cũng sẽ chống đỡ hết! Ngươi dám vô lễ với lão nương, lão nương liền một cước đạp lệch gương mặt chưa thấy được của ngươi!

Sơ Dương đi đến bên bờ sông, tìm một chỗ sạch sẽ, thấp đóng lửa. Nói gì đó với hai con sói trắng bên cạnh. Hai con sói chạy đến sau nhà lòi con heo chết ra.

Thủy Liên Y xoay người sang chỗ khác ới nước chua, hán lại làm nàng ghê tởm.

"Tiểu Y! Ngươi làm sao vậy?" thanh âm của Sơ Dương từ sau lưng truyền tới.

Không biết đã bao lâu không nghe thấy có người gọi nàng là Tiểu Y rồi! Ở hiện đại, cha mẹ gọi nàng Thủy Thủy, các bằng hữu của nàng gọi nàng là Tiểu Y! Ở cổ đại gặp phải Ân Thần Tinh cũng một mực gọi nàng là Thủy Thủy! Hôm nay nghe thấy tiếng gọi thế này thật đúng là hoài niệm!

Khi nàng nghe được thanh âm của hán liền quay đầu lại, phát hiện Sơ Dương đã dùng dao cắt thịt heo ra xong! Hơn nữa còn rửa sạch trong nước!

"Ngươi. . . Nhanh như vậy đã thu thập xong rồi hả?" Mới có mấy phút mà thôi? Động tác của tên tiểu tử này trái lại rất mau lẹ! Còn nữa, nàng còn chưa nghe thấy thanh âm khi dao cắt thịt!

"Tiểu Y không phải đói bụng sao?" Sơ Dương sắp thịt heo ở trên nhánh cây, đốt đóng lửa, nướng thịt ở trên.

Không bao lâu đã ngửi được mùi thơm của thịt heo, Thủy Liên Y là động vật ăn thịt, lúc này đã chảy nước miếng rồi! Hình tượng mỹ nữ cái gì, Phong phạm thực nữ cái gì, tất cả đều là mây trôi! Giải quyết ẩm no mới là đúng nhất!

"Sơ Dương! Có gia vị gì không?"

"Gia vị? Là cái gì?" Sơ Dương ngây ngốc!

"Chính là thì là! Hạt vừng! Hạt tiêu! Muối tinh chất, bột ngọt!"

Nghe nàng nói một tràng, Sơ Dương không ngừng lắc đầu, "Mấy thứ ngươi nói đều không có, chỉ có một thứ!"

Đều không có. . . Thủy Liên Y càng thêm không chắc chắn! Vậy chỉ có thể ăn thịt không có mùi vị gì sao? "Sơ Dương à! Thứ anh nói có phải là muối hay không?"

Sơ Dương gật đầu một cái, "Chính là muối đó, nhưng không phải muối tinh chất! Mấy thứ ngươi nói đều không có!"

Thủy Liên Y ngẩn ngang trong gió! Nàng sai lầm rồi, nàng không nên dùng suy nghĩ của người hiện đại để định vị tư tưởng của người cổ đại!

Ngồi ở một bên không nói thêm nữa! Thủy Liên Y dùng tay chống cằm nhìn nam nhân tên Sơ Dương này! Tỷ lệ vóc người của hán vô cùng hoàn mỹ, ở hiện đại hoàn toàn có thể tham gia tranh tài người mẫu nam! Nhưng, tại sao hán phải đeo mặt nạ?

"Sơ Dương! Ngươi có đề ý ta hỏi một vấn đề không?"

Sơ Dương vừa nướng thịt, vừa gật đầu.

"Tốt! Ngươi hỏi đi!"

"Vì sao ngươi phải đeo mặt nạ?"

Sơ Dương dừng động tác lật thịt một lát, ngẩng đầu lên nhìn Thủy Liên Y một cái.

"Bởi vì mặt rất xấu, nên chính mình cũng không muốn thấy!"

Xấu xí? Thủy Liên Y nhìn gương mặt đeo mặt nạ của hắn.

Từ mặt bên nhìn qua, ngũ quan của hắn tựa hồ rất có hình!

"Sơ Dương! Thật ra thì đẹp xấu không quan trọng, quan trọng là mình phải dùng cảm đối mặt!"

Dùng cảm đối mặt? Tròng mắt màu đen của Sơ Dương nhìn Thủy Liên Y một cái, ánh mắt của hắn khiến Thủy Liên Y hơi chấn động.

"Ta không muốn đối mặt! Bởi vì việc này không ở trong phạm vi ta có thể thừa nhận!"

"Người Sơn Pháo. . .!" Thủy Liên Y giận đến không lựa lời nói! Nàng hận không thể học theo mấy bà thím trong phim, ôm bắp đùi của hắn khóc lóc, gọi hắn Sơn Pháo!

Sơn Pháo? Sơ Dương nghi ngờ?

"Tiểu Y! Người có ý gì? Có thể giải thích không?"

"Sơ Dương! Sơn Pháo có ý là, kiến thức bình thường, chưa từng thấy ai, cái gì cũng không biết, cũng không hiểu! Tóm lại là làm cho người ta phiền lòng! Chính là những người khiến người ta tức giận! Ta giải thích không đủ cặn kẽ lắm! Nếu như có nghi vấn gì, mời lên lưới (mạng) tìm hiểu!"

"Lên lưới?" Sơ Dương càng thêm nghi ngờ, "Tiểu Y! Ta có cái lưới bắt cá, người nói cho ta biết làm sao lên?"

Má nó! Tiểu tử này có ý chọc giận nàng? Nhìn bộ dạng của hắn có vẻ cũng không phải ngu ngốc! Thủy Liên Y giận đến cong đầu ngón chân!

"Tiểu Y! Thịt nướng xong!" Sơ Dương từ trong lòng móc ra một cây chủy thủ! Lấy thịt heo rừng đã nướng thơm phức xuống, cắt thành từng mảnh từng mảnh đưa cho Thủy Liên Y!

"Cảm tạ!" Thủy Liên Y đúng là đói bụng, nhận lấy miếng thịt liền ăn!

Lại nói, thủ pháp nướng thịt của hắn thật tốt, mùi vị nướng ra rất thơm! Ăn càng ngon, chỉ là thiếu chút gia vị!

Một nhà Tiểu Bạch đứng ở bên cạnh, Thủy Liên Y đưa miếng thịt cho bọn họ!

"u ầu!" Tiểu Bạch vui vẻ ngâm thịt kêu hai tiếng, miếng thịt kia liền rớt xuống đất!

"Gào khóc!" Tiểu Bạch tội nghiệp nhìn miếng thịt dính đất cát.

"Tiểu Bạch! Người thích sạch sẽ à? Không phải sói đều ăn thịt thối sao? Sao người bị dính đất cát liền bỏ? Thân là một con sói, tại sao có thể lãng phí thịt? Thiệt là!" Thủy Liên Y nhặt miếng thịt lên rửa rửa trong nước sông. Thấy sạch sẽ mới đưa cho Tiểu Bạch.

"Lúc này ăn chó nói chuyện! Bị rớt đất nữa thì tự người đi rửa!"

"Ngao. . .!" Tiểu Bạch đứng thẳng như lông mào, gương mặt 囧!

Thấy Tiểu Bạch chật vật như vậy, hai con sói trắng bên cạnh không những không tới an ủi con độc nhất của mình, còn bỏ đá xuống giếng ăn miếng thịt thơm ngào ngọt trước mặt Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngâm thịt heo rừng bị nước làm trôi mùi thơm, toàn là nước trong miệng. Một đôi mắt sói tội nghiệp nhìn Sơ Dương.

"Tiểu Bạch! Đừng tưởng rằng người nhìn hắn sẽ có thịt ăn! Muốn ăn thịt thì phải tới hỏi ta! Ta là chủ nợ của người!"

"u!" Tiểu Bạch không để ý liêm sỉ giả dạng đáng vẻ chó Nhặt cọ cọ dưới chân Thủy Liên Y.

Nhìn ánh mắt đáng yêu không chịu được của nó. Thủy Liên Y vốn đang đùa giỡn với nó, lập tức ôm nó lên đầu gối, để nó ăn thịt trong lòng bàn tay mình.

"Tiểu Bạch! Người thật đáng yêu! Nếu như không gặp người, nói không chừng bây giờ ta còn đứng ở trong góc nào đó buồn bã! Cho nên, ta chẳng những yêu người, còn rất cảm kích người!" Thủy Liên Y nhẹ nhàng hôn cái trán Tiểu Bạch một cái. Nàng thật rất ưa thích con sói trắng nhỏ này! Lại nói, nàng vẫn xem nó là chó!

Hai con sói trắng lớn ăn thịt bên cạnh, thấy Thủy Liên Y thích tiểu tử hư của mình như thế, hai bọn họ cũng rất được trấn an!

Mặc dù Sơ Dương đeo mặt nạ, nhưng trong mắt lại lộ ra nghi ngờ rất sâu! Tại sao Thủy Liên Y giống như hai người khác nhau? Mới vừa còn chọi hắn, đuổi theo sau lưng hắn! Lúc này ôm sói trắng nhỏ lại lộ ra vô hạn sủng ái.

Là nàng khó hiểu? Hay là tất cả nữ nhân đều khó hiểu?

"Tiểu Y! Thừa dịp còn nóng ăn nhanh đi! Ta mệt rồi, một lát nữa muốn đi ngủ!"

Ngủ? A! Oh My God!

Thủy Liên Y đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất khó giải quyết, tối hôm nay nàng ngủ ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Tìm được đường dời đi

Ăn uống no đủ rồi! Thủy Liên Y đi theo Sơ Dương vào cái phòng nhỏ kia! Phòng ở rất nhỏ, chỉ có một cái giường.

Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn Sơ Dương đeo mặt nạ. Tiểu tử này muốn đánh chủ ý gì? Chẳng lẽ thấy nàng xinh đẹp như hoa, chim sa cá lặn, đối với nàng có ý đồ bất chính gì, suy nghĩ xấu xa gì?

Chẳng lẽ hắn nghĩ lấy thân thể cường tráng, đem thân thể nhỏ nhắn của nàng mạnh mẽ nhào vào?

Trong lòng bất an không yên, tiểu tử này không biết lớn bao nhiêu mới thấy đồng loại! Hơn nữa không biết trước kia có cùng nữ nhân gì kia hay không! Có thể đột nhiên gặp sắc vong nghĩa hay không a!

"Tiểu Y!" Sơ Dương vừa quay đầu lại.

Ách . . . . Thủy Liên Y đang trầm tư, bị hắn dọa sợ.

"Làm gì?" Nàng giống con nhím, lông tơ sắp bắn ra.

"Giường Sơ Dương tương đối nhỏ!"

"Ừ! Ta thấy được! Kỳ thật nếu ngươi cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân ta không ngại ngươi nằm ở trên đất!"

Ánh mắt Sơ Dương có chút thâm thúy, "Tiểu Y! Ý của ta là. . . ."

Mẹ nó, đừng hy vọng lão nương sẽ đáp ứng cùng ngươi chen chúc trên cái giường nhỏ này, thật sự là JQ trần trụi a! Xú tiểu tử này muốn gì, nàng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng nghĩ được a!

"Không được! Hai người ngủ ở trên một cái giường thật sự rất chật! Huống hồ tướng ngủ của ta không tốt, nửa đêm thích loạn xoay người, tay chân đều thích đánh người! Nếu đánh tới ngươi thì sẽ không tốt!"

"Tiểu Y! Ý của ta là. . . ."

"Không được! Không được! Ta có lão công, ta không thể làm ra chuyện có lỗi với lão công của ta được!"

Trán Sơ Dương một mảnh hắc tuyến! Vì cái gì nàng không để hắn nói hết lời đây?

"Tiểu Y! Thân thể Sơ Dương không tốt, không thể cảm lạnh! Khi cảm lạnh sẽ thở gấp không ngừng! Cho nên, Sơ Dương muốn ngủ trên giường!"

Thủy Liên Y sững sờ một chút, "Ý của ngươi là. . . .!"

"Giường tương đối nhỏ, nếu nhét chung một chỗ, Sơ Dương sẽ cảm thấy thở không ra hơi! Cho nên. . . .!"

"Cho nên cái gì?" Thủy Liên Y có dự cảm bất hảo.

"Cho nên, chỉ có thể uất ức Tiểu Y ngủ trên đất!" Sơ Dương không phụ sự mong đợi của mọi người nói ra miệng.

Mẹ nó. . . . Thủy Liên Y thiếu chút nữa mắng ra tiếng.

Hắn là nam nhân sao? Hắn thế nhưng để cho mỹ nữ tuổi trẻ tướng mạo xinh đẹp, bẽ nguyệt tu hoa ngủ ở trên đất? Hắn rốt cuộc có biết thương hương tiếc ngọc hay không a? Tên đầu gổ này!

Thủy Liên Y, vừa mới còn lo lắng người ta đối với nàng gây rối, hiện tại lại bắt đầu mắng chửi người ta không thương hương tiếc ngọc! Aiz. . . ! Lòng dạ nữ nhân quả thật khó có thể nắm bắt a!

Sơ Dương trái chút cỏ khô trên mặt đất, đem chân đặt ở mặt trên.

"Tiểu Y! Ban đêm sẽ có chút mát mẻ, người nếu lạnh thì bảo Đại Bạch Nhị Bạch ngủ sát người!"

Đại Bạch? Nhị Bạch? Thủy Liên Y nhìn hai con sói trắng lớn ở bên cạnh. Lại nhìn Tiểu Bạch đã muốn ngủ ở trên giường mình! Một nhà ba người này thế nhưng thật ra rất không khách khí a!

Quệt mồmngã trên mặt đất, Thủy Liên Y buồn bực! Xuất môn không xem hoàng lịch, gặp phải quỷ rồi! Nay chính mình rơi vào tình thế này, có thể trách ai được!

Trước mắt hiện lên khuôn mặt ngây thơ lại ôn nhu của Ân Thần Tinh! Aiz..! Hào hảo làm Vương Phi thì không làm, chạy đến nơi sơn dã này ngã ra đất ngủ! Cũng không biết đám người Vũ Văn Tú có thể tìm nàng khắp núi hay không! Nếu bọn họ thật muốn đem nàng ném ở chỗ này, nàng tâm muốn chết cũng có a!

Lăn qua lộn lại cũng ngủ không được, nghe được Sơ Dương trên giường đã vù vù ngủ!

"Tiểu Bạch! Ta lạnh! Đến đây chút!" Thủy Liên Y đem Tiểu Bạch ôm vào trong ngực, đem mặt dán trên lông trắng của nó, thật sự rất ấm áp .

"Xú tiểu tử này thật là một quái nhân, không biết hắn có lai lịch ra sao? Tiểu Bạch, hắn vẫn sinh hoạt tại nơi này sao? Hắn có đi ra bên ngoài hay không? Hắn có biết đường đi thông ra ngoài núi không? Aiz...! Quên đi! Đợi sáng ngày mai tự mình đi tìm vậy!"

Mơ mơ màng màng, Thủy Liên Y cũng ngủ! Nửa đêm tựa hồ có chút rét lạnh, chỉ là có Đại Bạch Nhị Bạch cùng Tiểu Bạch vây quanh, về sau nàng lại nóng đến toát mồ hôi! Đây chính là chăn đệm thiên nhiên a!

Giăng co một ngày, Thủy Liên Y phi thường mỏi mệt, ngủ một đêm phi thường ngọt ngào, ngay cả mộng cũng đều không có.

Sáng sớm ngày thứ hai. Thủy Liên Y bị đầu lưỡi ướt sũng của Tiểu Bạch liếm tỉnh!

Duỗi lưng một cái, phát hiện trên người mình đắp một cái chăn, theo bản năng nhìn lên giường, Sơ Dương đã không thấy đâu!

Hừ! Nội dung vở kịch cầu huyết trong phim truyền hình hoàn toàn không có xuất hiện, xú tiểu tử này, không phải là anh hùng đem mỹ nữ bế lên giường sao? Vì sao nàng tỉnh lại vẫn còn nằm ở trên đất?

Thủy Liên Y tuyệt đối không hi vọng vào giấc mơ không thực tế kia! Nàng đều đã qua niên kỉ năm mơ rồi, nàng cũng có lão công rồi, tuy rằng không có quan hệ thân thể hợp pháp giữa vợ chồng, nàng lại không phải loại người ngoại trừ lão công tất cả nam nhân đều miễn dịch đâu?

Có phải mỹ nữ làm lâu, tâm tính cũng thay đổi rồi hay không? Nàng thế nhưng lại có cảm giác tất cả nam nhân đều vây quanh chính mình a? Xong đòi! Nàng cũng hù bại rồi!

Thủy Liên Y cảm thấy cần phải điều chỉnh tốt tâm tính, xú tiểu tử đeo mặt nạ kia nói không chừng đã cùng nữ nhân nào đó ái muội qua, vậy mà một chút tâm thương hương tiếc ngọc cũng không có!

Trông thấy quần áo cùng giày của mình đều khô, hơn nữa lại được đặt ở bên cạnh mình. Thủy Liên Y đem Tiểu Bạch đuổi ra ngoài, thay quần áo.

Đi ra khỏi phòng, mới phát hiện Sơ Dương cùng Đại Bạch Nhị Bạch đều không thấy!

Trong lòng có nghi hoặc, nam nhân này thần thần bí bí! Hắn rốt cuộc là người phương nào? Tại sao lại ẩn cư ở trong này?

"Tiểu Bạch! Phụ mẫu nhà người cùng tiểu tử đeo mặt nạ kia đi nơi nào?"

"Gâu Gâu?" Tiểu Bạch tỏ vẻ không biết.

"Đừng nói cho ta người cũng ngủ nướng, bọn họ đi đâu người cũng không biết?"

"Ngao Ngao. . . .!" Tiểu Bạch về mặt hồ thẹn.

"Hóa ra người thật sự ngủ nướng? Không ngờ người lại có thói quen xấu như thế! Ngay cả người cùng sói đều không chấp nhận được! Người nói xem, sau này lớn lên người làm sao bây giờ? muốn tìm lão bà cho người là một vấn đề nan giải a!" Thủy Liên Y giáo huấn nó.

Tiểu Bạch lại là một bộ dạng ㄟ kinh điển, hai lông mày sói đều đứng thẳng thành bát tự.

"Quên đi! Ta đi dọc theo con sông kia, xem nó thông ra hướng nào!"

Thủy Liên Y đi vào nhà, không phát hiện thấy bút mực. Vốn tưởng kéo một mảnh rèm cửa nhà Sơ Dương, cắn nát ngón tay viết một cái huyết thư, nói cho hắn biết chính mình đã ly khai! Nhưng lúc đem đầu ngón tay đặt ở bên miệng cắn như thế nào cũng cắn không được. Nàng nếu thấy chính mình đổ máu sẽ té xỉu! thôi, quên đi!

Sau khi hắn đi cũng không nói cho nàng biết một tiếng, vậy dựa vào cái gì nàng rời đi còn phải nói cho hắn biết a!

Thủy Liên Y hừ một tiếng, đóng cửa rồi đi.

"Ngao ngao!" Tiểu Bạch ở phía sau nhảy cẫng đuổi theo nàng.

"Tiểu Bạch! Ngươi ở lại giữ nhà! Đừng có chạy lung tung nữa!"

"Gâu!" Tiểu Bạch tiếp tục đi theo nàng.

Thủy Liên Y bắt đắc dĩ ngồi xổm xuống, sờ sờ trán của nó.

"Tuy rằng ta thật sự thích ngươi! Nhưng nếu ta đem ngươi mang đi, cha mẹ ngươi tìm không thấy ngươi sẽ sốt ruột! Cho nên, đứa nhỏ ngoan phải cùng cha mẹ ở cùng một chỗ, không nên cùng người xa lạ tùy tiện rời đi! Biết không? Ngươi ở chỗ này chờ, đừng theo ta a!"

Nàng đứng lên, đi đến bờ sông nhỏ, nhìn hướng mặt trời. Phát hiện sông nhỏ là chảy về phía nam bắc,, quyết định theo nước sông hướng nam đi! Ân Xích quốc ở phương Nam, hướng phía Nam đi hẳn là đúng!

Thủy Liên Y đi vào rừng cây, theo sông nhỏ, vẫn hướng nam đi.

Nhìn bóng lưng Thủy Liên Y, Tiểu Bạch ngao ngao kêu hai tiếng, không biết nghĩ tới điều gì, bốn móng vuốt Tiểu Bạch rất nhanh cong chân đuổi theo.

Thủy Liên Y nghe được tiếng kêu phía sau, vừa quay đầu lại, phát hiện Tiểu Bạch ngao ngao mang gió nhảy lại đây.

"Tiểu Bạch!" Nàng ngồi xổm xuống ôm lấy nó!" Không phải bảo ngươi lưu lại, sao ngươi lại đuổi theo? Còn có, rõ ràng là sói, vì sao còn phát ra tiếng chó sủa, còn chạy giống con chó!" Vừa nhìn thấy Tiểu Bạch, nàng liền không nhịn được phun tào lao!

Tiểu Bạch liền dựa vào trong ngực nàng, ngao ngao kêu hai tiếng.

"Aiz...! Cha mẹ của ngươi cũng thật sự là yên tâm, đem ngươi một mình ném ở nơi đó!". Thủy Liên Y ôm nó." Quên đi! Mang theo ngươi cùng đi! Dù sao nếu đi ra không được chúng ta còn phải trở về!"

"Ngao!" Tiểu Bạch lên tiếng.

Một người một sói đi dọc theo con sông, nước sông kia càng ngày càng chảy xiết. Từ thượng lưu thỉnh thoảng còn trôi xuống quần áo cùng túi đồ.

"Há? Tiểu Bạch ngươi xem! Có quần áo kia! Có phải ở thượng du người ta giặt quần áo sau đó không để ý để quần áo theo dòng nước trôi xuống đây? Vậy cái túi đồ kia là chuyện gì xảy ra? Ai lỡ tay làm rơi xuống trong sông sao? Thoạt nhìn cũng không phải vớt không được a! Nước sông cũng không có sâu như vậy, vì sao không tìm trở về đây? Phóng chừng trong cái túi đó không có gì đáng giá, cho nên người ta không muốn vớt trở về!" Thủy Liên Y lăm bầm đầu bầm!

Chỉ là... đi được nửa ngày, khi Thủy Liên Y cùng Tiểu Bạch ngồi ở trên tảng đá cạnh bờ sông nghỉ ngơi thì nghe thấy thanh âm binh khí va chạm vào nhau.

"Tiểu Bạch ngươi nghe xem! có phải có người đánh nhau hay không?"

"Ngao!" Tiểu Bạch gật đầu.

"Đi! Đi xem một chút!" Thủy Liên Y một phen ôm lấy Tiểu Bạch, hướng chỗ thượng du phát ra âm thanh chạy tới.

Trong nước sông có chút đỏ tươi, chẳng lẽ là máu? Thủy Liên Y rung mình một cái, có chút do dự có nên đi hay không!

Nhưng lúc này không có phân cho nàng do dự, bởi vì Tiểu Bạch đã từ trong ngực nàng nhảy xuống, sru sru chạy tới.

"Tiểu Bạch! Đợi chút!"

Nhưng Tiểu Bạch căn bản là không nghe nàng, tuy rằng chân rất ngắn, nhưng lại liều mạng chạy kèm theo nhảy! Rất nhanh chạy tới chỗ phát ra âm thanh kia!

Thủy Liên Y thờ hồn hèn đuổi theo phía sau, nàng không biết Tiểu Bạch bị làm sao. Đoạn đường trước đều để nàng ôm, xấu lắm không chịu xuống, vì sao đột nhiên mạnh mẽ liền nổi lên đầu!

Thanh âm binh khí tương giao càng lúc càng lớn, rất xa Thủy Liên Y thấy được một đám người đang chém giết.

Trong đó người mặc trang phục thị vệ là bọn thị vệ trong cung tới bảo vệ nương nương! Còn có Vũ Văn Tú cùng đám nữ quyền trong cung kia, đều co lại thành đoàn ở một bên run run.

Thị vệ trong cung đánh nhau với bọn người toàn bộ đều mặc áo đen, che mặt, chỉ là bên hông tựa hồ còn đeo lệnh bài của Thần Vương phủ chói lọi.

Mẹ nó! Vu oan giả họa? Phản ứng đầu tiên của Thủy Liên Y là có người mượn danh nghĩa Thần Vương Phủ đến ám sát Vũ Văn Tú. Vu oan trắng trợn a! Giả họa chối lợi a!

"Dừng tay. . . . Các ngươi là ai? Muốn làm gì?" Thủy Liên Y giống như thiên nhân hạ phàm, tuy rằng không có võ công gì, nhưng để lộ rõ năng lực của mình, nàng từ trên một tầng đá lớn nhảy xuống.

"Thần Vương Phi?" Sự xuất hiện của nàng làm cho tất cả mọi người giật mình!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Lại gài tang vật giả hỏa

Đám người kia sau khi nhìn thấy Thủy Liên Y đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc!

"Thần vương phi! Hôm qua muội chạy đi đâu vậy? Mưa to, mọi người ra ngoài tìm người, nhưng đều không tìm thấy!" Vũ Văn Tú chạy đến bên cạnh nàng, gương mặt ngạc nhiên.

Thủy Liên Y không biết nàng thật lòng hay là giả ý, nhưng vẫn rất cảm kích ôm lấy Vũ Văn Tú.

Bất kể trong lòng có ý tưởng gì, mặt mũi vẫn tỏ ra bình tĩnh.

"Cám ơn hoàng hậu nương nương quan tâm! Ngày hôm qua Thủy Thủy lạc đường ở trong rừng cây, vừa mới rời đi rừng cây mục đó!"

"Nếu Thần vương phi ở đây, vậy thì tốt! Người xem đây là có chuyện gì?" Vũ Văn Tú chỉ một ngón tay vào những người đang chiến đấu.

Thủy Liên Y nhìn đám người áo đen kia, võ công đều rất cao, lại mặc áo đen che mặt, hơn nữa bên hông còn đeo lệnh bài của thần vương phủ.

Mẹ nó! Gài tang vật giả họa giả dối điển hình! Phim truyền hình và trong tiểu thuyết thật có rất nhiều!

Dù sao cũng là thị vệ nội cung người đông thế mạnh, một thích khách đã bị bắt sống!

Những người khác thấy tình thế không ổn, cướp đường mà chạy.

Thích khách kia bị bắt lại, bọn thị vệ liền trói chặt hắn đưa đến trước mặt Vũ Văn Tú.

"Thích khách lớn mặt! Nói mau! Là ai phái người tới hành thích Bồn cung?" Vũ Văn Tú tức giận!

Toàn thân thích khách phát run, xem ra có chút khiếp đảm.

Wũ Văn Tú hừ lạnh một tiếng, "Nếu như người không nói ra ai là người chỉ điểm! Như vậy ta sẽ khiến cho người chết không nơi chôn thân!" Vũ Văn Tú nháy mắt một cái, thị vệ bên cạnh liền gác kiếm sắc bén trên cổ thích khách.

"Hoàng hậu tha mạng! Là Thần vương!" Thích khách quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Thần vương? Sắc mặt Vũ Văn Tú tái xanh. Chẳng lẽ Thần vương có lòng mưu phản!

Thủy Liên Y vừa nghe thích khách khai ra Thần vương để giả họa, giận đến muốn đi lên đạp cho hắn mấy cước, thuận tiện đánh bầm mắt hắn!

"Hoàng hậu nương nương! Đám người kia không phải người trong phủ Thần vương!" Thủy Liên Y nghiêm nghị, "Nếu như là người của phủ Thần vương, hơn nữa còn che mặt không hy vọng bị nhận ra, làm sao có thể còn để đồ bắt mắt như lệnh bài lộ ra? Hiện tại điều duy nhất có thể suy đoán ra là, bọn họ có dự mưu hãm hại Thần vương có tổ chức! Không thể nghe lời nói một phía của hắn!"

Wũ Văn Tú vừa nghe Thủy Liên Y nói như thế, cũng bắt đầu hoài nghi.

"Các người rốt cuộc là ai? Thần vương phi nói không biết các người!"

"Vương phi! Sao người có thể trở mặt vô tình như thế! Chúng ta đều là phụng mệnh Vương Gia tới giết hoàng hậu! Không phải nói giết hoàng hậu, sẽ ít đi một chướng ngại vật cản trở kế lớn của vương gia sao!" Thích khách hô một tiếng, đẩy hết chuyện lên người Ân Thần Tinh!

Má nó! Thật là bị chó cắn ngược lại một cái, tạt nước dơ lên người nàng! Thủy Liên Y giận đến nghiến răng.

"Thần vương phi?" Vũ Văn Tú nhíu đôi mày thanh tú, "Ngày hôm qua người cố ý trốn vào trong rừng cây, không biết trốn đi đâu! Sau đó phái một đám

người áo đen tới ám sát Bồn cung!"

Thủy Liên Y ớn lạnh! Gài tang vật giá họa, một đám thích khách giả ngụy trang dở dở ương ương, lại thêm một hoàng hậu ngu xuẩn! Chuyện thật rõ ràng tại sao tất cả mọi người đều không nhìn ra?

Vũ Văn Tú cố ý giả bộ ngu muốn hãm hại Thần vương bất nghĩa?

Hay nàng vốn rất ngu nên bị người xấu che mắt?

Trái tim Thủy Liên Y đang đánh trống, đầu óc lại nhanh chóng vận hành. Nàng cũng không tin không nghĩ ra biện pháp nào khiến đám người xấu thất bại.

Hoàng hậu Vũ Văn Tú càng nghĩ càng giận, ánh mắt nhìn về phía Thủy Liên Y cũng mang theo sát khí rồi.

"Thần vương phi! Người giải thích thế nào đây! Bồn cung và nữ quyến trong cung tới núi Quan âm cầu phúc, trừ Thần vương phủ ra không còn người nào khác biết! Nhất định là Thần vương muốn mượn lúc Bồn cung xuất cung tới ám sát Bồn cung! Người đâu?!"

"Dạ!"

Vũ Văn Tú nhìn Thủy Liên Y, hai mắt bén nhọn "Bắt thần vương phi lại cho Bồn cung!"

Thủy Liên Y nhìn thị vệ đang tới gần mình, trong lòng rất loạn.

"Đội đã nào...!" Nàng đột nhiên hô to. "Hoàng hậu nương nương! Thủy Thủy có lời muốn nói!"

Vũ Văn Tú vung tay lên, thị vệ ngừng bước chân.

"Người còn muốn nói gì?"

"Hoàng hậu nương nương! Thủ hạ của Thần vương, người người võ công đều cao cường, gan dạ sáng suốt hơn người. Mà thích khách bị bắt, nhát như chuột, rất sợ chết, võ công thường thường! Cho dù là Thần vương phái người đến, cũng không thể phái người ngu ngốc thế này! Hoàng hậu anh minh chắc chắn sẽ không bị lời từ một phía của người xấu che mờ! Thủy Thủy cảm thấy, chuyện này còn cần điều tra tìm hiểu rõ!"

Vũ Văn Tú sừng sốt một chút, cúi đầu nhìn qua thích khách đang quỳ trên mặt đất! Trong mắt xuất hiện nghi ngờ!

"Không đi miếu Quan Âm! Trở về thành!" Vũ Văn Tú hạ ý chỉ xuống, tất cả mọi người lên đường trở về Xích Thành! Thích khách kia bị trói lại cùng nhau trở về.

Thủy Liên Y thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Bạch bên cạnh phóng lên người nàng, được nàng ôm vào trong ngực.

Ngồi trên kiệu, Thủy Liên Y âm thầm tính toán, rốt cuộc là người nào giả mạo danh nghĩa Thần vương tới ám sát hoàng hậu? Nếu như hoàng hậu chết rồi, người có lợi sẽ là ai? Hiện tại người trong triều có thể tranh đoạt giang sơn cùng thái tử chỉ có Thần vương, nhưng Ân Thần Tinh không thể nào vì lên làm Hoàng đế mà làm ra chuyện như vậy!

Chuyện rất kỳ quặc! Thủy Liên Y nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra đầu mối.

Vốn sắp đến miếu Quan âm rồi lại bởi vì bị thích khách tập kích mà nửa đường quay về. Vũ Văn Tú bị huyên não không thoải mái, mà Thủy Liên Y càng thêm đau đầu muốn chết.

Chuyến đi cầu phúc lần này hoàn toàn thất bại, dù là nguyên nhân gì thì tội danh không thể cầu phúc cho hoàng thượng chắc chắn rơi xuống trên người Thần vương rồi!

Đến dưới chân núi, Thủy Liên Y nhìn thấy Ân Thần Tinh quả thật phái người đánh xe tới đón nàng!

Cho dù lúc này Vũ Văn Tú hoài nghi Thần vương, nhưng không có chứng cứ xác thực nàng vẫn không thể khinh suất! Đối với việc Thủy Liên Y được đón đi, nàng cũng không có phản đối.

Thủy Liên Y ôm Tiểu Bạch, lên xe ngựa của Thần vương phủ, dọc trên đường đi trái tim vẫn còn đập thình thịch. Nàng thật sợ hoàng hậu bắt nàng làm con tin uy hiếp Ân Thần Tinh! Chỉ là vị hoàng hậu kia hiển nhiên không có xem phim truyền hình, hoàn toàn không có tâm cơ đó.

Vào Xích Thành, trở lại Thần vương phủ, Thủy Liên Y nhảy xuống xe ngựa chạy thẳng tới phòng ngủ của Ân Thần Tinh.

"Tiểu Thần! Không xong!" Nàng chưa kịp gõ cửa liền vọt vào phòng.

Đầu tiên nhìn thấy Ân Thần Tinh khuôn mặt anh tuấn trắng nõn, nhưng chân mày lại nhíu chặt.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh vừa nhìn thấy Thủy Liên Y, chạy tới, ôm lấy nàng. "Nàng rốt cuộc trở lại! Nàng vừa rồi đi, tâm thần ta liền có chút không yên! Thật muốn đến núi Quan âm tìm nàng! Ngày hôm qua mí mắt giật cả đêm, khiến ta mất ngủ đến sáng!"

Thật buồn nôn! Chỉ là, nữ nhân dường như đều thích nghe lời buồn nôn như vậy!

Lại nói một ngày không gặp, như cách ba thu! Thủy Liên Y rời đi hai ngày một đêm, ở trong thế giới của Ân Thần Tinh giống như đã qua thật nhiều năm!

"Tiểu Thần! Ta có chuyện quan trọng muốn nói với chàng!" Thủy Liên Y đột nhiên nghĩ đến chuyện đã xảy ra ban ngày, cuộc ám sát và thích khách kia!

Ân Thần Tinh kéo tay nàng, "Thủy Thủy! Ta muốn giới thiệu với nàng một người!"

"Hả?" Thủy Liên Y bị hấn kéo vào trong phòng ngủ, trong nháy mắt vừa vào cửa liền sợ ngây người!

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch từ trong ngực nàng nhảy lên cái bàn, sau đó nhảy đến trên mặt đất, nơi đó có hai con Đại Bạch và Nhị Bạch toàn thân trắng như tuyết đang đứng, đó là cha mẹ vô lương của Tiểu Bạch!

Ánh mắt Thủy Liên Y hiện ra trạng thái ngơ ngẩn, bởi vì nàng thấy được gương mặt đeo mặt nạ bằng bạc. Đó. . . Không phải là Sơ Dương sao? Hấn chạy đến Thần vương phủ làm gì? Vì sao hấn ra khỏi rừng sâu núi thẳm mà không nói với nàng? Làm hại nàng chạy đường xa như vậy!

Sơ Dương và Đại Bạch, Nhị Bạch đến Thần vương phủ có chuyện gì?

"Nàng quen biết hấn?" Ân Thần Tinh thấy Thủy Liên Y tựa hồ rất ngạc nhiên, mặc dù Sơ Dương mang theo mặt nạ không nhìn ra vẻ mặt, nhưng không khí giữa bọn họ rất quái dị.

Sơ Dương gật đầu một cái, không nói gì!

Thủy Liên Y vốn muốn phủ nhận, nam nhân đáng chết này, nàng mới khinh thường biết hấn! Bỏ nàng lại, còn len lén chạy ra sơn cốc. Nàng thật là không có một chút hảo cảm nào với hấn!

Ân Thần Tinh hơi cau lại chân mày, vươn tay tràn đầy tham muốn giữ lấy bà vai Thủy Liên Y.

"Các người làm sao quen biết?" Trong giọng nói của hấn có vị chua.

Thủy Liên Y len lén bầu hấn một cái, "Người ghen?"

Gương mặt tuấn tú trắng nõn của Ân Thần Tinh hơi ửng đỏ, hấn đang ghen, ai bảo hấn thích nàng!

Sơ Dương khề hừ một tiếng, khiến Ân Thần Tinh ngưng ngừng phục hồi tinh thần lại.

"Ách! Thủy Thủy! Ta và Sơ Dương còn có chút việc cần bàn, nàng xem. .!"

Thủy Liên Y tròn to hai mắt, "Tiểu Thần! Ta có chuyện quan trọng muốn nói với chàng!"

"Lát nữa được không? Thủy Thủy đi tắm, nghỉ ngơi một chút! Lát nữa Thần Tinh đi tìm nàng!" Dáng vẻ Ân Thần Tinh xem ra cũng không nóng nảy, vô cùng dịu dàng sẵn sàng đẩy Thủy Liên Y ra cửa thư phòng.

"Tiểu Thần! Không phải chàng vừa nói muốn giới thiệu cho ta sao? Tại sao lại đẩy ta ra ngoài? Ta không ra!"

Raaa! Kéo nàng tới đây chính là giới thiệu Sơ Dương cho nàng! Tại sao hấn muốn đẩy nàng rời đi? Ân Thần Tinh lúng túng cười, để Thủy Liên Y ở lại trong phòng!

"Đây là vương phi của ta, Thủy Liên Y!" Hấn nói với Sơ Dương trước, Thủy Liên Y là lão bà của hấn!

Sơ Dương gật đầu một cái, "Ngưỡng mộ đã lâu!"

Thủy Liên Y phẫn hận! Ngưỡng mộ đã lâu cái rắm! Nếu hấn ngưỡng mộ đã lâu, ngày hôm qua sẽ không bỏ nàng lại, hôm nay cũng sẽ không len lén mang theo hai con sói rời đi mà không gọi nàng!

"Thủy Thủy! Đây là Sơ Dương, bằng hữu của ta!"

Bằng hữu? Bắp thịt trên mặt Thủy Liên Y co quắp mấy cái, má nó! Ân Thần Tinh quả thật là gian thương du lịch Đại Giang Nam Bắc! Cả Sơ Dương ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm cũng bị hấn bắt ra làm bằng hữu! Người chỗ nào cũng nhúng tay vào như vậy quả thật rất hiếm thấy!

Liếc mắt nhìn Ân Thần Tinh, tiểu tử này nhìn qua thì thấy hồn nhiên, sau lưng đoán chừng cũng làm không ít chuyện xấu!

"Tiểu Thần! Bằng hữu của người thật đúng là kỳ quái!" Nhìn Sơ Dương, Thủy Liên Y thiếu chút nữa hừ hấn, một người kỳ quái.

Gương mặt dưới mặt nạ mặt của Sơ Dương không biết ra sao, nhưng mắt hấn thì nhìn thẳng vào Thủy Liên Y.

"Ta kỳ quái chỗ nào?" Chính hấn cũng không thấy mình có gì kỳ quái!

"Người kỳ quái chỗ nào? Người chỗ nào cũng kỳ quái!" Thủy Liên Y nhớ lại chuyện ngày hôm qua. "Người để cho một nữ nhân như ta nằm trên đất ngủ, người còn không nói cho ta biết đường thông ra ngoài sơn cốc! Nhưng chính người lại mang theo hai con sói vô lương tâm chạy đến Xích Thành!"

Vừa nghe Thủy Liên Y nói như vậy, Sơ Dương liền im lặng!

Nhưng Ân Thần Tinh vừa nghe, lại kinh ngạc! Lão bà của hắn sao lại ngủ dưới đất? Tên tiểu tử Sơ Dương này tới Xích Thành, lại không dẫn lão bà của hắn tới luôn? Chẳng lẽ tiểu tử thú này có ý đồ?

Sắc mặt Ân Thần Tinh trầm xuống, trở nên trắng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Cút ngay

Lúc này Ân Thần Tinh thật sự biến thành Âm Trầm Tinh! Hắn dùng đôi mắt lạnh vu vu nhìn về phía Sơ Dương, cho dù Sơ Dương đeo mặt nạ bằng bạc, cũng bị hắn nhìn đến trên mặt bốc lên gió lạnh.

"Thủy Thủy! Nàng vẫn là nên đi tắm rửa nghỉ ngơi trước! Một lát nữa ta đi tìm nàng!" Ân Thần Tinh đem Thủy Liên Y dỗ lừa, rồi đi phòng.

"Nè! Ta còn có chuyện, các người cứ nói chuyện đi!" Thủy Liên Y đứng ở cửa, lấy tay đóng giúp cửa phòng.

"Thủy Thủy ngoan!" Ân Thần Tinh lộ ra nụ cười quyến rũ chết nàng, thừa dịp nàng thất thần ằm một tiếng đem cửa phòng đóng lại, còn khóa trái bên trong.

"Nè. . . Âm Trầm Tinh! Chàng. . . hồ ly!" Thủy Liên Y còn đang đắm chìm trong nụ cười kia của hắn, đột nhiên thấy cửa phòng đóng chặt, nàng tức giận đến đập cửa.

Ầm . . . Thanh âm gì? Thủy Liên Y sững sốt một chút. Chân của mình không phải dừng hẳn như vậy? Đem cửa đá hồng rồi?

Nhưng tập trung nhìn vào, không phải! Tiếng ầm không phải từ nàng phát ra. Hình như là từ trong phòng? Thủy Liên Y đem lỗ tai dán trên cửa phòng. Hai người bọn họ đang làm gì đó?

A. . . . Hít vào một hơi. Âm Trầm hài đồng cùng tên Sơ Dương kia có quan hệ gì? Bọn họ ở bên trong dường như có diễn cái gì đó! Thủy Liên Y tựa hồ nghe thấy hai người nói chuyện, sau đó là đánh lẫn nhau.

Mẹ ôi! Âm Trầm nhà nàng bộ dáng nhìn trong veo như nước, trắng nõn non mềm, tuyệt đối là ‘thụ’, mà tên Sơ Dương âm dương quái khí đeo mặt nạ kia tuyệt không biết săn sóc nữ nhân, không biết có phải là ‘công’ hay không!

Trời ạ! Tiểu Âm Trầm nhà nàng còn là xử nam đấy! Ngay cả nữ nhân còn chưa có chạm qua, không thể để lần đầu tiên của phía trước còn không có làm qua, lần đầu tiên của mặt sau liền thất thủ rồi!

"Tiểu Thần! Các người làm gì đó? Nè! Có phải hắn khi dễ chàng hay không? Tiểu Thần! Chàng cần phải phòng thủ vững a! Nếu như bị hắn chiếm tiện nghi, ta coi chàng. . . ." Mẹ nó, tuy rằng nàng vẫn không chịu cùng hắn viên phòng, nhưng nàng cũng không hy vọng tiểu Âm Trầm nhà nàng bị nam nhân cấp cường công nha!

Rầm. . . Bên trong lại truyền tới một tiếng vang thật lớn.

Mẹ nó! Không phải mạnh mẽ đem giường đều áp sập đấy chứ!

Thủy Liên Y ở cửa gấp đến độ thẳng dậm chân, “Tiểu Thần! Không chịu được liền chạy ra khỏi phòng a! Hắn rốt cuộc đối với chàng làm cái gì đó? Chàng rốt cuộc có phản kháng hay không a! Mẹ nó! Lão nương nổi giận!” Thủy Liên Y dùng bả vai liều chết xô cửa!

Nhưng mà thanh âm trong phòng hình như không thích hợp nha? BL Anime nàng cũng không phải là chưa từng xem, hai nam nhân cho dù là XXOO cũng không nên có tiếng lách cách? Như thế nào nghe qua giống như đang đánh nhau đâu?

"Nè! Các người có còn ở trong phòng hay không? Đều coi ta chết phải không?" Thủy Liên Y tức giận đến vuron chân đạp cửa rầm rầm.

Đột nhiên phát hiện, trừ nàng ở ngoài cửa kêu gào ra, Tiểu Bạch một nhà ba sói vẫn còn ở lại trong phòng.

"Nga! Nguyên lai các người coi như ta không tồn tại! Các người được lắm! Hừ!" Thủy Liên Y thật sự nổi giận, Sơ Dương đối với nàng hờ hững có thể tha thứ, nhưng Ân Thần Tinh cũng không quan tâm nàng, mới làm cho nàng càng thêm phần nộ!

"Hừ! Hừ. . . !" Nàng lớn tiếng hừ lạnh, "lão nương phát hỏa, bão nổi rồi! Không bao giờ để ý tới các người!" Thủy Liên Y xoay người rồi đi, tức giận hò hét! Nàng cũng không biết vì sao chính mình lại phát hỏa như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới Âm Trầm nhà nàng cùng nam nhân đeo mặt nạ kia muốn làm chuyện mờ ám nàng liền không chế không được chính mình!

Đi đến trước cửa thì bị mấy thị vệ bên trong phủ ngăn lại, "Vương Phi! Người muốn đi đâu?"

"Vương gia ở trong phòng ngủ bị người tập kích, các người còn không mau đi giúp hần!" Thủy Liên Y cố ý ra vẻ khẩn trương. Vừa nghĩ tới Ân Thần Tĩnh nàng liền giận, nếu hần kêu cứu nàng nhất định sẽ liều chết phá cửa cứu hần. Nhưng hần căn bản là không để ý, không hỏi nàng vì sao ở ngoài cửa kêu to?!

Vừa nghe thấy Vương gia bị người tập kích, thị vệ trong phủ kích động đều chạy vào nội viện.

"Hừ! Hôm nay lão nương cũng tùy tính một phen, ta muốn rời nhà trốn đi! Xem chàng có sốt ruột không! Gặp chết chàng là tốt nhất!" Thủy Liên Y bước chân ra khỏi Thần Vương Phủ.

Thủy Liên Y mới vừa đi ra khỏi Thần Vương Phủ, cửa phòng ngủ của Ân Thần Tĩnh đầu tiên là truyền đến một tiếng kết, ngay sau đó liền rầm một tiếng sập.

Thị vệ trong phủ vốn đang muốn xô cửa xông vào, nhưng vừa nhìn thấy tình hình trong phòng liền tròn tròn mắt.

Thần Vương của bọn họ vẻ mặt xanh mét đứng ở cửa, mặt hướng phòng. Mà nam nhân trong phòng đeo mặt nạ bằng bạc đi ra, nhìn không ra biểu tình.

Chỉ là dòng khí giữa hai người rất không tầm thường. Lại vừa nhìn căn phòng. . . Hấp. . . Mọi người nhìn không được kinh hô ra tiếng, giường ngủ lớn, đèn ly trà nhỏ trên bàn, không một cái may mắn thoát khỏi kiếp nạn, đều vỡ nát! Cảnh tượng thê thảm kia thật giống như vừa xảy ra chiến tranh tàn khốc.

"Người nháo đủ chưa?" Sơ Dương thân nhiên lên tiếng.

Ân Thần Tĩnh cắn răng, "người lại khi dễ Thủy Thủy, ta sẽ không để yên cho người!"

Sơ Dương hừ lạnh một tiếng, "tùy người!"

"Thủy Thủy đâu?" Thẳng đến lúc này, Ân Thần Tĩnh mới phát hiện, nhân vật làm hần hết giận không thấy! Rõ ràng mới vừa rồi còn nghe thấy nàng kêu to. "Vương Phi đâu?"

Bọn thị vệ vừa thấy Vương gia không có việc gì, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Vương Phi lệnh cho thuộc hạ lại đây bảo hộ Vương gia, bọn thuộc hạ không biết Vương Phi đi nơi nào?"

Ân Thần Tĩnh không bình tĩnh nổi rồi, lệnh cho mọi người trong phủ tìm kiếm, cuối cùng chiếm được một đáp án. Thủy Liên Y không ở trong phủ, dường như đã ra ngoài!

"Đều đi ra ngoài tìm cho ta! Không tìm được Vương Phi, ai cũng đừng trở về!"

"Dạ!" Bọn thị vệ bên trong phủ đều chạy ra khỏi Vương Phủ, một đám phân tán ra tìm kiếm khắp nơi.

Phía sau Sơ Dương còn có ba con sói đi theo, Tiểu Bạch trước hết chạy ra khỏi Vương Phủ.

"Thần?" Sơ Dương đối phản ứng Ân Thần Tĩnh cảm thấy khó hiểu.

"Vũ Văn Sâm ở Xích thành là một người háo sắc, hần từng đối Thủy Thủy gây bất lợi qua! Ta không muốn cho Thủy Thủy gặp được hần!" Vừa nghĩ tới Vũ Văn Sâm từng muốn gây rối với Thủy Liên Y, ánh mắt Ân Thần Tĩnh tối tăm xuống. Thân hình nhoáng lên một cái, rồi rời đi Vương Phủ.

Sơ Dương ngồi xổm người xuống sờ sờ Đại Bạch cùng Nhị Bạch bên người.

"Các người cảm thấy ta nên quản loại sự tình nhàm chán này sao?"

"Ngao ngao!" Hai con sói kêu nhỏ hai tiếng.

Sơ Dương đứng lên, "hai người các người lần đầu đến Xích Thành, mang bọn người ra ngoài đi dạo!"

"Ngao ngao!" Hai con sói lớn đi theo Sơ Dương cùng nhau ly khai Thần Vương Phủ.

Thủy Liên Y vừa đi ra khỏi Vương Phủ, tâm tình lập tức tốt rồi! Xích Thành rất phồn hoa, tuy rằng trời có chút nóng nực, nhưng buôn bán vô cùng sầm uất, đầu đường bán ăn vặt cũng rất nhiều!

Sờ sờ túi áo, bên trong có chút bạc vụn. Tay phải tay trái Thủy Liên Y đều cầm đồ ăn, vừa đi vừa ăn. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng đến Xích Thành, cũng không có công khai lộ diện nói nàng chính là Thần Vương Phi, dân chúng sẽ không nhận ra nàng! Cho dù trước mặt mọi người ăn cái gì cũng không sợ ảnh hưởng tới danh dự Thần Vương Phi.

Chỉ là, Thủy Liên Y quên mất một việc. Dân chúng không biết nàng là Thần Vương Phi, nhưng dung mạo tuyệt mỹ, thân thể mềm mại mê người của nàng làm cho những người gặp qua nàng đều không thể dời mắt khỏi nàng.

Mà người đầu tiên chính là Vũ Văn Sâm đang ngồi ở thanh lâu Song Nhữ uyển uống rượu hái hoa.

Ngồi ở bên cửa sổ, bên cạnh có mỹ nữ hầu hạ, hân hoan hướng ra ngoài cửa sổ vừa thấy, ánh mắt liền sáng lên!

Là mỹ nhân nửa năm trước gặp được? Khi đó hân hoan vì tìm được nàng mà lục khắp toàn bộ Xích Thành! Sau lại gặp được nàng trong hôn lễ mười muội muội Vũ Văn Thiên của hân! Lúc xe ngựa cháy, hân nghĩ nàng đã chết cháy rồi! Không nghĩ tới a không nghĩ tới! Nửa năm sau, hân còn có thể ở Xích Thành nhìn thấy nàng. Thật là duyên phận...!

Vũ Văn Sâm cười lạnh, ánh mắt lộ ra ánh sáng đáng kinh. Lúc này đây, hân sẽ không để cho nàng chạy thoát lần nữa!

Thủy Liên Y cúi đầu ở quán đầu đường chọn đồ chơi cổ quái mới mẻ, các loại đồ sứ như chế tác thủ công, cùng trang sức! Máy thử này tuy rằng giá trị không cao, nhưng đều rất xinh đẹp!

Bất kể nói thế nào thì cũng là đồ cổ nha! Ở cổ đại nếu có internet cùng hiện đại tương thông thì tốt rồi! Nàng có thể mở vòng điểm cùng hiện đại kết nối! Ha ha! Kia không phải sẽ kiếm được bội tiền nha!

Ngay khi nàng đang vui thích, âm thầm cao hứng, phát hiện những tiểu thương bên đường đều dọn hàng, ngao ngao chạy bạt mạng.

"Nè! Ta còn không chưa trả tiền mà?" Trong tay Thủy Liên Y còn cầm một vật trang sức, tiểu thương kia thế nhưng tiền không cần đã bỏ chạy rồi?

Chẳng lẽ là giữ trật tự đô thị đến đây? Thủy Liên Y xoay người sang chỗ khác.

Giữ trật tự đô thị không thấy, chỉ thấy hơn mười nam nhân đi đường giống như con cua. Trong đó người đi đầu một thân trang sức chói lọi vòng cổ to giống như xích chó, trên ngón tay tất cả đều là nhẫn! Di? Nàng trước kia chưa từng thấy qua có người ăn mặc như vậy, vì sao trực giác phi thường bài xích loại nhà giàu mới nổi này đâu?!

"Mỹ nhân!" Vũ Văn Sâm nghênh ngang tiêu sái đi lại đây.

Quá ác tục? Mỹ nhân? Vừa nghe hân mở miệng liền trực tiếp đem hân định vị là người xấu rồi! Thiếu gia phong lưu cổ đại điển hình, nam nhân xấu xa điển hình a!

Thủy Liên Y không thèm nhìn hân, nàng dù gì cũng là Vương Phi, không thể cùng ác nhân như vậy tiếp xúc. Loại người như thuốc cao bôi trên da chó này, càng bớt tiếp xúc với một người thì càng tuyệt vời a!

"Mỹ nhân, còn muốn chạy?". Vũ Văn Sâm nháy mắt, đám chó săn dưới tay hân đều xông tới.

"Người muốn làm gì?" Thủy Liên Y nổi giận! Giữa ban ngày ban mặt, hân không phải muốn đùa giỡn nữ tử đẳng hoàng đấy chứ!

"Làm gì? Ở Xích Thành, Vũ Văn thiếu gia ta chính là trời, muốn làm gì liền làm cái đó!"

Nhìn khuôn mặt kiêu ngạo kia của hân, Thủy Liên Y thật muốn nhổ nước miếng lên, lại pia lên mặt hân một khối nước tiểu chó! Hân làm sao lại không biết cái gì gọi là mặt dày đâu?

"Cút ngay! Người có biết ta là ai không?" Thủy Liên Y thấy hân trang trí N thứ trên người, chính mình cũng đành bắt đắc dĩ xuất ra thân phận hủ chết hân!

"Người là ai không quan trọng! Quan trọng là, người là nữ nhân bốn thiếu gia coi trọng!" Vũ Văn Sâm dữ tợn cười to, một ngụm răng vàng khè đều lộ ra ngoài!

Thủy Liên Y thiếu chút nữa nôn khan, "nụ cười này của người ngay cả răng cũng đều lộ ra hết rồi, bộ dạng này của người, khẩu từ phàm tục còn phải thừa phàm tục, người động cũng không biết xấu hổ sao?"

Sắc mặt Vũ Văn Sâm trở nên có chút khó coi, "bốn thiếu gia đối với người ôn nhu, người còn không biết cảm tạ, đồ đệ tiện này chờ bị bốn thiếu gia đè ở phía dưới cầu xin tha thứ! Sau đó đến dục tiên dục tử đừng cầu bốn thiếu gia!"

"Người, đồ miệng đầy răng, nhưng lại kẻ toàn lời P? Đức hạnh kia của người! Ba con nai uống không xuê! Ta xem người thất lực không đau, chân không tê, trái tim cũng sắp ngừng đập! Cũng không biết là phần mộ người nào nổ mạnh khiến người vắng ra!" Nàng cho hân một trận cuồng oanh loạn tạc.

Vũ Văn Sâm vừa nghe Thủy Liên Y nói như vậy ngay lập tức phát hỏa!

"Tiện nhân! Bốn thiếu gia xem người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

Mẹ nó! Nam nhân ngu ngốc này là ai a! Nàng lại không biết hân, giữa ban ngày ban mặt giả dạng làm chó chặn đường, còn kiêu ngạo giống như hân là hoàng thượng.

"Don't ép ăn, I'm khinh, you are cút ngay! Mẹ nó X!" Thủy Liên Y không nhận được mở miệng mắng! Tình tình của nàng cũng không tốt lắm, gấp mạnh thì mạnh! Hôm nay xem như nàng cùng hấn nháo, xem ai nháo hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Tuổi trẻ cháy lên đi

Ở đại học, Thủy Liên Y đã từng tham gia cuộc thi biện luận của sinh viên! Cũng từng bởi vì tướng mạo và vóc người mà bị người ta chất vấn đầu óc, nên nàng lên BBS (diễn đàn) phun ra cho hả giận!

Vì vậy cho nên, tài ăn nói của nàng cũng không phải bình thường, bản lĩnh mắng chửi người của nàng cũng không vừa! Không cần biết tên lưu manh trước mắt này có hiểu được lời nàng nói hay không! Hôm nay, nếu nàng không mắng cho hấn chui vào ống nước, nàng không mang họ Thủy!

Lại nói. . . . Cô đại hình như không có ống nước.

"Nữ nhân thối! Dám vô lễ đối với Vũ Văn thiếu gia của chúng ta?" Vừa nghe thấy Vũ Văn Sâm mắng tiện nhân. Bầy chó điên dưới tay hấn cũng bắt đầu kêu gào!

"Bản thiếu gia anh tuấn tiêu sái, lỗi lạc bất phàm! Toàn bộ nữ nhân Xích Thành có ai không muốn chui lên giường của bản thiếu gia! Người già bỏ cái gì! Lên giường rồi thì chính là một tiểu dam phụ!" Vũ Văn Sâm thấy thuộc hạ cũng tới đây giúp, khí thế liền tăng cao!

Thủy Liên Y thiếu chút nữa há miệng ới! Tên này cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem.

"Người không biết xấu hổ! Gương mặt như quả hồng đập, ngũ quan giống như đóng xi măng mà người ta quấy trong máy bê tông nửa ngày, vụn vụn, không giống mặt người! Cười so với khóc còn khó xem hơn, thông khổ giống như đi đại tiện không ra hoặc đi xe đạp thì bị phát bệnh trĩ! Tên khốn, còn không mau đi tìm chỗ chết đi!"

O o . . . Vũ Văn Sâm giận đến run rẩy! Tức giận nhào tới trước mặt Thủy Liên Y. Hận không thể đánh lên gương mặt tuyệt mỹ của nàng! Chỉ là, chờ hấn giờ tay lên mới phát hiện người ta đã đánh hấn trước.

"A. . .!" Theo một tiếng hét thảm thiết của Vũ Văn Sâm, Thủy Liên Y giật giật cái chân đang nâng lên. Một cước của nàng vừa đúng đá ngay vào mặt của Vũ Văn Sâm, đáy một chiếc giày thêu khắc trên mặt Vũ Văn Sâm.

"Mẹ kiếp! Bắt con tiện nhân này cho ta, không giết nàng, lão tử không mang họ Vũ Văn!"

Thủy Liên Y hừ lạnh "Ta xem người cũng không phải mang họ Vũ Văn! Người không có cha thụ tình, không có mẹ sinh! Không biết phụ mẫu người nhặt được người ở đâu! Người chỉ là một con cá mập cũng muốn học người ta cá chép vượt long môn! Ta khinh. . . Người là thái giám không có của quý, chứ chưa nói đến lão tử? Đòi này người còn có thể làm lão tử sao? Ta thấy người làm Đông Phương Bất Bại thì có! Ta khinh. . . Ta khinh khinh khinh khinh chết người!"

Cũng may Vũ Văn Sâm không có bệnh tim, nếu có bệnh tim thì lúc này đã bị trọc tức đến phát bệnh! Hấn giận đến cả người run rẩy!

"Bắt lấy tiện nhân này cho ta. . . ."

Thủy Liên Y thấy đám người kia nhào về phía mình, lắc lắc đùi đẹp đá một cái, đập một cái! Nàng cũng không phải là nữ tử yếu đuối! Nàng biết karate đó!

A a gào khóc! Một đamm người che mặt, ôm bụng, che của quý của mình! Ngón ngang ngã một đống.

Vũ Văn Sâm sùng sốt, nữ nhân này không hề nhu nhược như bề ngoài! Suy nghĩ một chút, nửa năm trước, nàng còn là người đập méo cằm của mình! Chỉ là, thời gian đó trong ngực của nàng có một đứa bé, tựa hồ sợ ném chuột vỡ bình không dám mạnh tay! Hôm nay nàng có một mình, dường như không có gì phải cố kỵ!

Thủy Liên Y dậm chân một cái, đôi tay nắm quyền.

"Người còn dám đắc chí không? Tới đây!" Nàng ngoắc ngoắc Vũ Văn Sâm.

Vũ Văn Sâm nuốt một ngụm nước bọt, mẹ nó, mới một khắc, nàng đã tiêu diệt đội thị vệ bên cạnh hấn!

Thấy Thủy Liên Y ép sát từng bước từng bước, Vũ Văn Sâm ngược lại lui về sau từng bước!

Lúc này phố lớn ngõ nhỏ đều có người tràn ra! Các lão bách tính vây xem!

Không được. . . Vũ Văn gia đại thiếu gia, một trong những người gieo họa cho Xích Thành đang bị người cuồng đập ngoài đường phố. . . . Cả rặng cũng bị đá rơi ra. . . Mọi người mau đến xem. . . Có người diệt hân. . . có người khiêu khích quyền uy của Vũ Văn phủ. . .! Dân chúng đều điên rồi!

Thủy Liên Y cảm thấy bên cạnh có rất nhiều người vây xem, một cơn gió mạnh thổi qua, nàng liền lảo loạn! Đây là thế giới gì, xã hội gì! Các lão bách tính mềm thì khi dễ, cứng thì sợ hãi! Hôm nay có người vừa ra mặt, bọn họ đều xuất hiện! Vừa rồi nàng bị vây đuổi chặn đường, bọn dân chúng này lại chĩa lên tiếng!

Vũ Văn Sâm thấy tình thế không ổn, hân luôn luôn hoành hành Xích Thành, dân chúng hân hân thấu xương! Hôm nay bọn họ vây xem, đều là muốn xem chuyện cười!

"Các ngươi đều không muốn sống nữa có phải không? Ta tìm người nhốt các ngươi vào đại lao! A. . . ." Một quả trứng gà thối bay tới đây, vừa đứng vỗ trên mặt hân.

Theo sát còn có một đồng rau, đồ hư mốc, còn có người dùng xẻng xúc đồng phân hòa nước tiểu mà con chó vừa thải ra quăng vào người hân.

Vũ Văn Sâm thâm rồi! Thủ hạ bên cạnh hân cũng không tốt hơn. Bị dân chúng cầm gậy gộc phang lên người!

Thủy Liên Y nhìn thấy mọi người nổi giận, vỗ hai tay, đắc ý thối lui ra khỏi đám người.

Hô hô! Dám kêu gào với lão nương! Lão nương ta tiêu diệt ngươi! Hừ!

Nàng đắc ý đi trên đường phố Xích Thành, cùng lúc này người của Thần vương phủ vẫn còn đang lục tung Xích thành tìm vương phi!

Thủy Liên Y vốn cho là thiên hạ thái bình rồi, nàng định đi bộ một lát rồi trở lại vương phủ, dọa tiểu tử thái Ân Thần Tinh một chút!

Đi tới cửa Xích Thành, móc ra lệnh bài Thần vương phủ, binh tướng giữ cửa không có ngăn trở nàng, để cho nàng ra khỏi thành.

Con đường này nhìn rất quen mắt! Cũng không biết đây là cửa nào của Xích thành? Thủy Liên Y đi ra ngoài thành, quay đầu lại liếc mắt nhìn tường thành thật cao.

Hơi than thở, nàng thật không ngờ giận dữ đến tình trạng này. Không biết Ân Thần Tinh có ra ngoài tìm nàng hay không.

Bảo nàng tự giác trở về, không được! Da mặt nàng không dày như thế! Nếu rời nhà trốn đi thì nhất định phải có người đi cầu nàng trở về.

Đi bộ trên đường đất ngoài Xích Thành, giấy thù màu trắng cũng dính bụi bặm, Thủy Liên Y mệt mỏi, tìm một khối đá lớn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, trên đường lớn xa xa có một đội quân đi qua.

Vốn là mỗi người đi một bên đường, Thủy Liên Y cũng không cảm thấy mình ngồi ở trên tảng đá lớn có gì không thỏa đáng. Quân đội vừa xuất hiện, dân chúng vốn đang đi lại trên đường cũng mau chóng biến mất! Cả con đường lập tức trống rỗng!

Binh thường gặp phải quan binh, dân chúng có thể tránh đều tránh. Ai cũng không muốn trêu chọc những vị quan lớn kia.

Chỉ có Thủy Liên Y đứng ở giữa đường.

Thủy Liên Y đứng lên muốn né tránh, bởi vì dân chúng chung quanh đều tránh!

Nhưng mà khi thấy nam nhân đi ở phía trước đội ngũ, cười tuấn mã màu đen, mặc áo đen, nàng liền ngẩn ra.

Nam nhân trên tuấn mã màu đen, gương mặt lạnh lẽo, khí thế vương giả, hơi thở khát máu từ trong tỏa ra khiến hân có vẻ như sứ giả từ địa ngục tới! Giống như satan mang đến không khí đầy mùi tử vong cho người xung quanh.

Sở Mị Dạ thấy dân chúng trên đường phía trước đều tranh nhau chạy đi, chỉ có một nữ tử áo trắng đứng ở giữa đường.

Thủy Liên Y mặc áo trắng hơn tuyết, đôi mắt như nước, ánh mắt lưu chuyển động lòng người, môi son hé mở, da thịt như ngọc, duyên dáng yêu kiều. Đầu chỉ dùng từ tuyết sắc có thể hình dung được! Nhất là hai mắt rất sống động kia làm cho người ta chỉ nhìn một cái liền khó có thể dời đi ánh mắt.

Binh tướng thấy nàng cũng ngơ ngẩn.

Sở Mị Dạ hít đôi mắt đen, trái tim sắp nhảy ra cổ họng.

Khi ánh mắt của hai người giao nhau, trái tim của Sở Mị Dạ lập bộp một chút. Sẽ không! Sao có thể gặp nàng ở đây? Đây là một giấc mộng! Lúc này hai mắt thâm thụy lạnh như băng của hân dấy lên hai ngọn lửa.

Thủy Liên Y phát hiện nam nhân trên tuấn mã dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn mình, cúi đầu quan sát người mình một chút! Không có gì kỳ quái! Sao hân lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng?

Vừa rồi mình sao vậy? Tại sao khoảnh khắc thấy hắn thì trợn tròn mắt! Thủy Liên Y cảm thấy mình đã ăn cơm trong bát lại còn xem trong nồi, lão công mình đủ đẹp trai rồi, nàng lại vẫn lộ vẻ háo sắc đối với một nam nhân xa lạ! Cũng không phải là chưa từng thấy trai đẹp, stop!

Liếc mắt nhìn đại quân hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, không biết có phải đi đánh giặc hay không?

Thủy Liên Y lui sang một bên, không ngẩng đầu nhìn Sở Mị Dạ nữa, xoay người đi trở về.

"Tiểu. . .!" Sở Mị Dạ vừa mới há mồm, nhú mày lại cản đôi môi! Vung tay lên, binh tướng sau lưng cũng theo hắn rời đi.

Tiểu Y! Nửa năm rồi, nàng đã đi đâu? Trái tim Sở Mị Dạ co rút đau đớn. Vừa nghĩ tới lúc này Thủy Liên Y coi thường hắn, sự xa lạ trong mắt nàng, tim của hắn liền bị xé rách! Cảm giác tan lòng nát dạ đó khiến cho hắn không chịu nổi chờ dài.

"Vương Gia!". Tướng lĩnh bên cạnh cười ngửa đi tới trước mặt Sở Mị Dạ. "Hôm nay chúng ta hạ trại ở đâu? Thuyền bè còn cần mấy ngày nữa mới có thể tạo xong, chuyện đi Mặc thành còn cần trì hoãn mấy ngày!"

Sở Mị Dạ híp mắt, "Truyền lệnh xuống, hạ trại ở bờ sông Thâm Du. Cách Xích Thành xa một chút! Đừng để Ân Âm Nguyệt phòng bị đối với chúng ta!"

"Dạ! Vương Gia!"

Ánh mắt Sở Mị Dạ vẫn nhìn chăm chăm vào phương hướng Thủy Liên Y rời đi, trong lòng dòi sông lấp biển.

"Người không xứng có được tình yêu của Tiểu Y! Từ nay về sau, nàng sẽ không bao giờ yêu người nữa! Vĩnh viễn cũng sẽ không!" Đột nhiên nhớ lại lời nói của nam tử áo trắng nửa năm trước! Nàng sẽ không bao giờ thương hắn nữa sao?

Đôi tay nắm quyền, trên trán bật ra gân xanh. Tiểu Y! Nàng sẽ tin tưởng ta sao? Sau khi ta tổn thương nàng như thế, khi ta vì ích lợi của người khác mà làm thương tổn người ta yêu nhất, nàng còn có thể tha thứ cho ta hay không?

Nhớ tới đứa bé bị Vũ Văn Thiên dùng kiếm đâm bị thương, nhớ đến Thủy Liên Y bị mất tích nửa năm trước, lại bị nam tử áo trắng đoạt đi nữ nhi sống chết chưa biết! Khóe mắt Sở Mị Dạ co quắp, ánh lệ nổi lên.

Thủy Liên Y xoay người rời đi, đi về Xích Thành. Ngoài thành quá nguy hiểm, trở về tốt hơn!

Chỉ là tầm mắt cực nóng sau lưng là sao đây? Là nam nhân tuần tú đó sao?

Trước mắt của nàng hiện lên hình ảnh của nam nhân lạnh lùng vừa rồi. Tại sao nàng rõ ràng chưa từng gặp hắn, lại cảm thấy hắn quen thuộc như vậy? Thủy Liên Y nghi hoặc, cho đến khi cảm thấy tầm mắt đó biến mất, nàng mới có gan quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Con tuần mã màu đen đã trở nên rất nhỏ, nam nhân trên ngựa càng thêm mờ ảo. Không biết vì sao, trong lòng của Thủy Liên Y lại trống trải, giống như có cái gì tiến vào chiếm giữ lòng của nàng, lại đột nhiên biến mất rồi!

Lắc đầu một cái, bỏ đi cảm giác không giải thích được đó! Nàng mới đi đến cái thế giới này hơn nửa năm mà thôi, làm sao có thể có cảm tình với nam nhân xa lạ!

Chớ suy nghĩ lung tung nữa, mau trở về tìm Tiểu Thần! Có lẽ hắn cũng đang tìm nàng!

Thủy Liên Y ổn định tâm thần, sai bước đi về phía Xích Thành.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Oan gia ngõ hẹp

Còn chưa đi đến cửa thành, đã nhìn thấy Tiểu Bạch đang đi về phía nàng.

"Tiểu Bạch!" Thủy Liên Y quát to một tiếng ngồi xổm người xuống ôm lấy Tiểu Bạch đang nhào tới. "Sao người lại tới đây? Tôi tìm ta sao? Tiểu Bạch, thì ra người là con sói quan tâm ta nhất! Tiểu Bạch!" Thủy Liên Y cảm động! Người không bằng sói! Âm Trầm Tĩnh đó thật quá đáng mà.

"Tất cả mọi người đang đi tìm người! Người lại rất tiêu điều tự tại ở đây!" Bên tai truyền tới thanh âm không mang theo tình cảm gì.

Thủy Liên Y vừa ngẩng đầu liền thấy được Sơ Dương mặc quần áo vải thô, trên mặt mang mặt nạ bằng bạc!

Phía sau hắn có Đại Bạch và Nhị Bạch đi theo.

"Tên khốn kiếp này!" Thủy Liên Y xông tới đập cho hắn một cước.

Sơ Dương tránh thoát chân của nàng, vươn tay bắt lấy bắp chân của nàng, để cho nàng giơ chân lên rồi không kéo ra được!

"Đáng chết, nguoi buông ta ra!" Thủy Liên Y nổi giận! Bất kể nàng có phải bị nuông chiều thành hư hay không, dù sao nàng cũng không thể bị uất ức như vậy!

Vũ Văn thiếu gia chết tiết kia cũng chỉ là cái bia cho nàng luyện quyền, tại sao nam nhân đáng chết này kiềm chế nàng.

"Nguoi tin ta nói Tiểu Thần tiêu diệt nguoi hay không?" Nàng giật giật chân, vẫn không ra được!

Sơ Dương vừa buông tay, Thủy Liên Y dùng lực lui về sau. Theo quán tính trực tiếp ngã ra sau.

Bình thường thời điểm này đều nên là anh hùng cứu mỹ nhân mà? Kịch tính hoang đường phát triển đến nước này, vô luận nam nữ thù hận đối phương hận không thể giết đối phương cỡ nào, nữ gặp phải nguy hiểm, nam cũng có thể ra tay cứu giúp!

Thủy Liên Y đã xem phim nhiều, cảm thấy lúc này không cần lo lắng an nguy của mình. Tiểu tử thói Sơ Dương nhất định sẽ cứu nàng.

Bẹp. . . Kế hoạch có thay đổi! Chuyện hoang đường không xảy ra! Thủy Liên Y ngã ra sau, té ngã trên mặt đất!

A! Kêu thảm một tiếng, cái mông của nàng! Té thành N mới rồi!

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch nhảy lên trên người Thủy Liên Y, liếm mặt của nàng.

"Ai u!" Thủy Liên Y che đầu, nếu nàng té ngu, không thể không lừa chết tên Sơ Dương này! Chỉ là, nếu nàng té ngu còn có thể chọc người sao?

Sơ Dương đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm người xuống. Nhìn Thủy Liên Y ngã mặt lên trời, hắn cười khế.

"Không ngờ nguoi còn rất đàn!"

"Phi! Nguoi đàn, nguoi đàn nguoi mới đàn!" Mẹ nó, hai ngày nay ra cửa không thuận, gặp phải quỷ! Đầu tiên là lên núi Quan âm gặp phải mưa to bị sét đánh! Sau đó bị vây ở rừng sâu núi thẳm không ra được! Thật vất vả trở lại vương phủ, Ân Thần Tĩnh và Sơ Dương lại nhốt nàng ở ngoài cửa! Rồi nhà trốn đi gặp phải sắc lang, côn đồ, thói tha, cận bá! Rốt cuộc quyết định trở về, lại bị tiểu tử đáng chết khi dễ!

Thủy Liên Y nổi giận! Thấy Sơ Dương nhìn có chút há hê đứng ở bên cạnh, trước mắt nàng thoáng qua một ánh sáng thông minh.

"Kéo ta một cái!" Nàng đưa ra tay ngọc mềm mại.

Sơ Dương tựa hồ sững sốt một chút, nửa ngày mới vươn tay.

Khỏe miệng Thủy Liên Y lộ ra một nụ cười quỷ dị, bắt được bàn tay Sơ Dương, trên đùi vừa dùng lực, một cước đạp vào bắp chân Sơ Dương.

"Ủ!" Sơ Dương phát ra một tiếng kêu rên.

Tay Thủy Liên Y lại dùng sức, túm hắn ngã nhào trên đất. Nàng lật người búng lên, nhảy đến trên lưng của Sơ Dương.

"Hừ! Nguoi có phục hay không?" Thủy Liên Y kéo hai tay hắn ra sau lưng hắn.

Mặt của Sơ Dương dính trên mặt đất, không nhìn được hừ lạnh.

"Mau buông ta ra, bằng không hậu quả tự chịu!"

Thủy Liên Y ngồi ở bên hông của hắn, dùng sức nhún nhún.

Eo của nam nhân là vị trí rất quan trọng, eo của Sơ Dương thiếu chút bị nàng nhún gãy rồi!

"Nguoi. . . . Mau đi xuống!" Hắn kêu rên, eo sắp bị nàng ngồi gãy! Nữ nhân đáng chết!

"Nói mau! Nguoi phục không?" Má nó! Nếu mình là cường công, thì sẽ xem nam nhân phía dưới là tiểu thụ! Không tiêu diệt hắn thì không tệ rồi, hay là nể mặt Tiểu Bạch.

Vì eo nam nhân, Sơ Dương cúi đầu.

"Phục!"

Thủy Liên Y đắc ý buông hai cánh tay trói sau lưng hắn, từ trên thân hắn nhảy xuống.

Sơ Dương che eo đứng lên, trước người đều là bụi. Hoàn hảo còn có cái mặt nạ nên không thấy được vẻ mặt hân.

"Người. . . Không cho quýt nọ! Vừa rồi rõ ràng là ta thắng!" Thủy Liên Y lui về phía sau, gương mặt cảnh giác.

Sơ Dương nhìn nàng một cái, vỗ vỗ bụi, xoay người rồi rời đi. Đại Bạch và Nhị Bạch đi theo phía sau hân.

Lại nói, phương hướng hân đi không phải Xích Thành! Hân muốn rời đi? Trở lại trong rừng sâu núi thẳm?

Tiểu Bạch quay một vòng bên chân của Thủy Liên Y, "Gào khóc!" Nó cắn cắn giày của Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y nhìn hai con sói lớn phía xa, ngồi xổm người xuống có chút không nở sờ sờ cái trán Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, người phải đi về cùng cha mẹ?"

"u ầu!" lỗ tai Tiểu Bạch đứng thẳng, trong đôi mắt nhỏ đều là vô tội!

"Tiểu Bạch! Ta không nở xa người! trong lòng. . . . ." Thủy Liên Y đột nhiên nảy sinh ra cảm giác cô độc rất mãnh liệt, không biết vì sao nàng lại không nở như thế.

"Gào khóc!" Tiểu Bạch dán đầu vào bàn tay nàng cọ cọ, tựa hồ cũng không nở xa nàng.

Sơ Dương và Đại Bạch Nhị Bạch đã đi ra khỏi rất xa, hai con sói lớn kêu lên vài tiếng.

Tiểu Bạch không nở nhìn Thủy Liên Y một cái, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm lòng bàn tay của nàng.

"Gặp lại!" Thủy Liên Y phát tay với nó.

"u ầu!" Tiểu Bạch rời đi đuổi theo cha mẹ nó, đi được mấy bước lại quay đầu lại nhìn Thủy Liên Y.

Trong mắt nóng nóng, không biết từ lúc nào đã có một dòng nước ấm chảy xuôi xuống.

Thủy Liên Y một mực phát tay về phía Tiểu Bạch rồi đi, hẹn gặp lại nó.

"Tiểu Bạch! Không biết lúc nào mới có thể gặp lại người! Tiểu Bạch! Không nên quên ta!". Xa xa một người ba sói đều biến mất. Trong lòng Thủy Liên Y có trăm mớ cảm xúc ngổn ngang, nàng không phải là người quá thiện cảm, tại sao lại bi thống như vậy!

Khi nàng vừa xoay người rời đi, sau lưng tựa hồ truyền đến thanh âm quen thuộc.

"u ầu. . . . !"

"Tiểu Bạch!" Thủy Liên Y xoay người, ngồi xổm xuống, đưa đôi tay ra, động tác liên tiếp, làm liền một mạch.

Tiểu Bạch giống như con thỏ nhảy tới trong ngực của nàng, điên cuồng liếm gương mặt của nàng, giống như vừa mới trải qua sinh ly tử biệt.

"Sao người lại trở về rồi hả? Sơ Dương đại ca nhà người đồng ý sao? Cha mẹ người cho người ở lại sao?"

"Nó có lý tưởng riêng của nó!" Bên tai lại truyền tới thanh âm khiến nàng ngạc nhiên.

Thủy Liên Y vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Sơ Dương dẫn theo hai con sói đi tới trước mặt nàng.

"Sao người lại trở về rồi?"

Sơ Dương hừ lạnh một tiếng, lướt qua nàng đi về phía cửa thành Xích Thành.

Đáng chết! Thủy Liên Y nguyên rửa hân vào nhà vệ sinh không có giấy vệ sinh, dùng bữa không có vị mặn, tìm lão bà lại gặp les! Hừ. . . .

Suy nghĩ một chút, Thủy Liên Y lại sửa lại, chỉ nguyên rửa hân vào nhà vệ sinh không có giấy vệ sinh, dùng bữa không có vị mặn. Trừ đi lão bà hân cười là les! Nếu hân thích les, vậy chẳng phải cảm thấy hứng thú đối với nam nhân, không phải kéo dài ý tưởng đen tối của hân cho hải đồng Âm Trầm nhà nàng hay sao?!

Sơ Dương không đoán được ý tưởng trong đầu nàng, chỉ cảm nhận được lạnh lẽo nổi lên trên người, không nhận được liên rùng mình một cái.

Thủy Liên Y nghi ngờ, tại sao tiểu tử thú này lại trở lại? Hân trúng gió sao?

Lúc này, hai người ba sói trở lại Xích Thành. Bình tướng giữ cửa đều hiếu kỳ nhìn nam nhân đeo mặt nạ, nữ nhân dáng dấp tuyệt sắc, còn có ba con thú trắng muốt lớn hơn chó!

Đại Bạch, Nhị Bạch cùng Tiểu Bạch. Đáng vẻ hơi giống chó, nhưng lại là sói trắng hiếm có! Sói mà dân chúng nhìn thấy đều là màu trà hoặc là màu xám

tro chiếm đa số, chưa từng thấy sói màu trắng! Nhất là giống sói trắng dài hai thước, nặng đến 140 - 150 lbs, vậy thì càng khó gặp!

Mấy ngoại tộc này đi trên đường phố Xích Thành, khiến dân chúng chạy tới vây xem.

Bộ dáng Sơ Dương vô cùng bình tĩnh, ba con sói cũng không chút nào sợ hãi. Chỉ có Thủy Liên Y bị người ta vây chung quanh chỉ chỗ chỗ, có chút không nhìn được!

"Này! Ngươi chờ ta một chút!" Thủy Liên Y đuổi theo Sơ Dương, liếc mắt nhìn gương mặt đeo mặt nạ của hắn! Hắn có mặt nạ thì hay rồi, dĩ nhiên không sợ bị người chỉ điểm. Nàng chỉ có mặt mộc, bị mọi người vây xem giống như xem con khỉ, thật là quá mức.....!

Sơ Dương vẫn ưỡn ngực ngẩng đầu, dáng vẻ cao cao tại thượng không thể xâm phạm! Thủy Liên Y không khỏi hoài nghi, tiểu tử thú này sinh trưởng ở trong rừng sâu nước độc, tại sao có thể có bộ dạng cao ngạo như thế. Hắn không phải là người nguyên thủy sao? Sao lại có uy phong không ai bì nổi!

Vốn đã đủ làm người khác chú ý rồi, đột nhiên phía trước xuất hiện tiếng xôn xao. Hai người ba sói dừng bước, định thần nhìn lại.

Ô. . . .

Thật không tin nổi! Tên khốn Vũ Văn Sâm đó lại mang theo trên trăm quan binh lực soát từng nhà một!

Thủy Liên Y thầm nói không tốt, hồngбет, bị chặn hòng sủng! Nếu nàng sớm trở về phủ Thần vương, hoặc là hôm nay nên ở ngoài thành tránh hơn một ngày mới tốt! Cố tình lúc này xuất hiện mới bị người ta chặn lại.

Oan gia ngõ hẹp! Không thể buông tha a!

Vũ Văn Sâm từ xa đã thấy Thủy Liên Y, về phần Sơ Dương và ba con sói bên người nàng, hoàn toàn bị Vũ Văn Sâm coi như không thấy.

"Tiện nhân! Rốt cuộc tìm được ngươi! Lần này xem ngươi có chấp thêm cánh cũng khó trốn!" Vũ Văn Sâm vung tay lên, tất cả quan binh đều xông tới, vây hai người và ba con sói vào giữa.

Thủy Liên Y thấy dấu giày trên mặt Vũ Văn Sâm còn chưa lau, không nhìn được cười lên.

Đám thù hạ của hắn cũng không nhắc nhở hắn, lại để cho hắn chạy loạn ở đầu đường Xích Thành như vậy. Lỗ mũi bị đá đỏ lên trông thật thú vị!

Thấy Thủy Liên Y cười, rõ ràng nụ cười của nàng có ý giễu cợt, lại sinh ra vẻ đẹp vô hạn khiến Vũ Văn Sâm nhìn tròn tròn mắt!

"Ngu ngốc! Ngươi nhìn cái gì?" Thủy Liên Y vừa lên tiếng, Vũ Văn Sâm tỉnh táo lại, thoát khỏi trạng thái yêu mị của nàng.

Thiếu chút nữa lại bị nữ nhân xấu xa này làm cho mê muội rồi! Vũ Văn Sâm cắn răng nghiêng lợi.

"Nữ nhân đáng chết, ngươi chờ đó, xem ta bắt được ngươi rồi làm sao thu thập ngươi!" Hắn ác độc uy hiếp, lại sợ Thủy Liên Y nổi đóa, không nhìn được lui về phía sau!

"Ngươi không cần mặt mũi hả rồi đen khốn kiếp! Không có trứng còn giả bộ trứng mạnh! Có bản lĩnh đấu với một mình với ta? Đem một nhóm người tới làm gì? Nhặt xác cho ngươi à?"

Thủy Liên Y cậy mình không phải thể đơn lực bạc, ít nhất còn có Sơ Dương và ba con sói ở đây! Cho nên đứng mảnh vô địch, cường giả hung hãn siêu cấp!

Vũ Văn Sâm phát hiện tim của mình đau, không phải bởi vì bị nữ nhân này đập một cước, mà là bị nữ nhân này làm tức giận!

"Nữ nhân xấu xa! Vũ Văn bản thiếu gia, ở Xích Thành cũng là nhân vật muốn gió có gió, muốn mưa có mưa! Bằng vào ngươi dám kêu gào cùng bản thiếu gia."

Thủy Liên Y cười ha ha.

"Ta nói ngươi ngu ngốc, nguyên lai là mắc bệnh điên!"

"Ngươi!" Vũ Văn Sâm giận đến một chữ cũng không phun ra được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Hai con sói phát uy

Thấy Vũ Văn Sâm tức muốn chết muốn sống, Thủy Liên Y vui vẻ, đắc ý! Không biết vì sao, nàng cực độ chán ghét vai phản diện ghê tởm này! Giống như đời trước có thù hận với hắn!

Vũ Văn Sâm cắn răng nghiêng lợi, bảo quan binh tiến lên bắt người.

"Bắt nữ nhân xấu xa này lại cho ta, xem ta dọn dẹp nàng như thế nào!"

Thủy Liên Y thấy quan binh chung quanh đều gio đao tới đây, trong lòng run run. Ít khó địch lại nhiều, hảo hán không chịu nổi nhiều người!

Không đợi đám người kia xông lại, Đại Bạch và Nhị Bạch, đã dựng đứng lỗ tai, lông sau lưng cũng dựng đứng hết, môi vênh lên, răng cửa lộ ra, cong lưng gầm thét.

Bộ ngực của bọn chúng hóp vào, phần lưng và chân trắng kiện có lực.

Khi gầm thét, răng cửa, răng nanh, răng hàm toàn bộ bởi vì tức giận mà lộ ra.

Hai con sói tức giận, ảnh hưởng đến Tiểu Bạch, đừng xem nó mới lớn cỡ chân người, nhưng cũng bắt chước cha mẹ nó nghe răng trợn mắt.

Trong mắt bọn chúng phóng xạ ra ánh xanh lá cây, thật dọa người! Quan binh thấy bộ dáng và tư thế của hai con sói kinh khủng trước mặt, cũng dừng bước chân không dám tiến lên.

Vũ Văn Sâm vừa thấy bọn họ không tiến lên, cực kì tức giận mà nằng to.

"Các ngươi là đồ nhát chết! Nếu ai không đi lên bắt người, ta liền phế hắn!" Vũ Văn Sâm gào lên. "A. . .!" Hét thảm một tiếng, cúi đầu nhìn, con sói nhỏ nhất nhào tới cắn bắp chân của hắn.

"Tiểu Bạch!" Thủy Liên Y kêu lên, nàng không chú ý Tiểu Bạch sẽ nhào tới.

Vũ Văn Sâm tức giận rút bảo kiếm ra đâm về sói con cắn mình không thả.

"A. . .!" Thủy Liên Y thét lên, "Đừng. . .!" Hắn không thể giết Tiểu Bạch, nàng tức giận xông về Vũ Văn Sâm. Nếu hắn dám đã thương Tiểu Bạch, nàng dù phải liều mạng cũng muốn giết chết hắn.

Mắt thấy mũi kiếm kia sắp đâm vào thân thể Tiểu Bạch, Thủy Liên Y cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa ngã xuống.

"A. . . .!" Không phải Tiểu Bạch kêu thảm thiết, phát ra tiếng kêu thảm thiết chính là Vũ Văn Sâm.

Tốc độ của Đại Bạch và Nhị Bạch mau như cao thủ võ lâm, trực tiếp đụng ngã Vũ Văn Sâm.

Phải biết tốc độ của sói lúc truy đuổi con mồi có thể cao đến gần 65 km mỗi giờ, lúc chạy nước rút, mỗi một bước có thể dài đến 5 thước. Cự ly ngắn ngắn này, hai con sói chỉ cần nhào tới hai bước đã đến trước mặt của Vũ Văn Sâm.

Thân hình dài hơn hai mét, thể trọng hơn một trăm cân, đè lên người Vũ Văn Sâm. Hai miệng sói đầy răng nhọn, phun ra mùi máu tanh gào thét hắn. Hừ chết người!

"A. . . . Mau tới cứu ta!" Vũ Văn Sâm thiếu chút nữa sợ tới mức đá ra quần, sống an nhàn sung sướng gần ba mươi năm, có khi nào hắn gặp phải chuyện như vậy đâu!

Thủy Liên Y đi qua, ôm lấy Tiểu Bạch. Vừa rồi nàng thiếu chút nữa bị nó hù chết.

"Tiểu Bạch! Ngươi làm ta sợ muốn chết! Lần tới không cho làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa! Có biết hay không?"

"Ngao!" Tiểu Bạch ngao một tiếng, rúc ở trong ngực của nàng!

Quan binh bên cạnh vừa nhìn thấy Vũ Văn thiếu gia bị sói áp đảo, cũng sợ ném chuột vỡ bình không dám vọng động.

"Bảo tất cả bọn họ lui ra! Tất cả trở về nhà! Lo tìm mẹ đi!" Thủy Liên Y dùng chân đá đá Vũ Văn Sâm ngã trên mặt đất.

Sắc mặt Vũ Văn Sâm tái xanh, khổ nỗi bị sói kiềm chế.

"Các ngươi lui ra! Đừng trở về hết cho ta!" Vũ Văn Sâm ra lệnh.

Đám quan binh kia nhìn nhau, lại nhìn thể cục trước mắt, rút binh khí về trong tay, rồi xoay người rời đi. Mấy người cuối cùng còn dư lại là chó săn của Vũ Văn Sâm.

"Mau. . . Thả thiếu gia của chúng ta ra! Các ngươi biết thiếu gia nhà chúng ta có lai lịch gì sao?". Chó săn vừa nhìn Thủy Liên Y và nam nhân mang mặt nạ là người vùng khác, còn mang theo ba con sói, khẳng định là không biết địa vị Vũ Văn gia ở Xích Thành.

"Ta quân hấn có lai lịch khi gió gi! Chết. . .!" Thủy Liên Y lại đá Vũ Văn Sâm một cước. Nàng đá nam nhân xấu xa này sẽ làm tâm tình của nàng tốt hơn.

"Lão gia nhà chúng ta là Thừa Tướng, đại tiểu thư nhà chúng ta là đương kim hoàng hậu nương nương, nhị tiểu thư của chúng ta là vương phi Sở Vương! Hôm nay Sở Vương tấn công Mặc thành, sau này hấn sẽ là hoàng thượng Sở Mặc quốc, nhị tiểu thư của chúng ta chính là hoàng hậu Sở quốc! Nữ nhân xấu xa! Nếu ngươi dám để cho hai súc sinh nhà ngươi đã thương thiếu gia nhà ta! Về sau Ân quốc và Sở quốc sẽ không có đất dung thân cho ngươi!"

Chó săn Vũ Văn phủ này chỉ sợ người khác không biết lai lịch Vũ Văn gia, từ lão gia nhà hấn, đến chó mèo bỏ vào quét sân, cũng giới thiệu một lần! Nước miếng bay đầy, nhìn thật ghê tởm, nghe chán ồm!

Nghe xong lời của hấn, Thủy Liên Y ngậy người trong nháy mắt, không biết vì sao trong lòng nàng buồn buồn, khó chịu, có chút không thoải mái!

Thân hình cao lớn của Sơ Dương đi tới trước mặt Thủy Liên Y, bởi vì mang mặt nạ nên không nhìn ra vẻ mặt của hấn. Nhưng Thủy Liên Y tựa hồ thấy được một tia hồ hững từ trong con ngươi sâu thẳm kia.

"Sơ Dương, ngươi làm sao vậy?"

"Tiểu Y! Chúng ta về vương phủ trước! Sơ Dương và Thần còn có chút chuyện phải nói!"

"Ừ!" Không trách được hấn đi rồi mà còn quay lại, thì ra là còn có chuyện tìm Tiểu Thần. Nàng thiếu chút nữa cho là hấn tới bảo vệ nàng!

Vương phủ? Vũ Văn Sâm không bỏ qua lời của Sơ Dương.

"Các ngươi là người của phủ Thần vương?"

"Hừ! Mắc mớ gì đến ngươi!" Thủy Liên Y đá một cước lên người hấn, nhìn thấy hấn bị đau, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

"Chúng ta đi!". Thủy Liên Y nói với Đại Bạch và Nhị Bạch, "Nhưng ngàn vạn lần đừng cản hấn, không cần thận ghê tởm chết các ngươi!"

Sơ Dương vẫn là bộ dạng cao cao tại thượng, Thủy Liên Y cũng đắc ý. Ba con sói đi theo phía sau, vừa đi vừa quay đầu lại nhe răng gầm thét.

Nhìn thấy bọn họ đã đi xa, chó săn của Vũ Văn Sâm vội vàng tiến lên đỡ hấn dậy.

"Thần vương phủ? Ân Thần Tinh?" Vũ Văn Sâm hấn học đọc lên, "Đi! Trở về phủ!", được mấy người dắt dúi, hấn còn đắm chìm trong cơn ác mộng bị sói bỏ nhào, một đường lao đảo trở lại Vũ Văn phủ.

Khi Vũ Văn Sâm trở lại Vũ Văn phủ, thấy được trước cổng nhà mình có hơn mười chiếc xe ngựa dừng lại. Rất nhiều người từ trên xe ngựa chuyên chở đồ vào trong phủ.

"Có chuyện gì xảy ra?" Gọi lại một người làm trong phủ Vũ Văn.

"Hồi thiếu gia! Là nhị tiểu thư từ Uyên thành trở lại! Mang về rất nhiều đặc sản phương bắc!"

"Tiểu Thiên trở lại?" trên mặt Vũ Văn Sâm lộ ra nụ cười, thật là trời giúp hấn!

Sải bước đi vào trong phủ, biết Vũ Văn Thiên ở đại sảnh, hấn không kịp chờ đợi liền vọt tới.

Trong đại sảnh có Vũ Văn Thừa Tướng, Vũ Văn phu nhân, còn có Vũ Văn Thiên mới đường xa trở về!

"Tiểu Thiên!". tình cảm của Vũ Văn Sâm và muội muội này cũng không tệ lắm, dù sao cũng là cá mè một lứa, hai người cũng từng cùng nhau gieo họa Xích Thành.

"Nhị ca!" trên mặt Vũ Văn Thiên không có nụ cười.

"Tiểu Thiên, muội trở lại là tốt rồi, nhị ca còn cần muội giúp một tay!"

"Sâm! Tiểu Thiên vừa mới trở lại, có chuyện gì sau này bàn tiếp!" gương mặt Vũ Văn Thừa Tướng nhìn xa trông rộng. "Hiện tại chúng ta cần nói chuyện tiểu Thiên!"

"Tiểu Thiên? Đã xảy ra chuyện gì?" Vũ Văn Sâm không hiểu, "Ngươi không phải là Sở Vương phi sao!"

Hấn vừa nói xong lời này, mặt Vũ Văn Thiên ngay lập tức đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Sơ dương nôn mưa

Sắc mặt Vũ Văn Thiển từ lúc vào cửa đã không tốt, vừa nghe thấy người nhà hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, không khỏi uất ức đầy bụng. Ôm lấy mẫu thân của mình khóc lóc kể về một trận.

"Tiểu Thiển, rốt cuộc là làm sao vậy?" Vũ Văn phu nhân sốt ruột! Tiểu nữ nhi mình thương yêu nhất đến Uyên thành nửa năm, làm sao có thể tiêu tụy không vui đến như vậy!

Vũ Văn Thiển một bên lấy tay lau nước mắt, một bên oán giận.

"Hắn căn bản là không thương ta, chúng ta đến bây giờ, còn không có. . .!" Nàng tức giận dậm chân.

"Tiểu Thiển, rốt cuộc là sao lại thế này?" Vũ Văn Sâm đối với muội muội ngại ngùng, có chút không quen nhìn, nàng trước kia không có như vậy!

"Ca! Sự tình giữa vợ chồng làm sao có thể nói cho người biết!" Vũ Văn Thiển buồn bực nhìn hắn.

Vũ Văn phu nhân nhìn ra điểm đáng ngờ nói, "Tiểu Thiển, có lời gì nói cho nương!"

Vũ Văn Thiển cúi đầu ở bên tai Vũ Văn phu nhân nhẹ nói, sắc mặt Vũ Văn phu nhân càng ngày càng khó coi.

"Hắn thế nhưng đối với con như vậy? Con có hỏi hắn vì sao không?"

"Nương! Hắn nói quốc sự làm trọng, chờ về sau ổn định lại. . . . Hừ!" Vũ Văn Thiển càng nghĩ càng giận. "Nương! Cha! Ta nghĩ hắn căn bản là không thích ta!"

Vũ Văn Thừa tướng cùng phu nhân liếc nhau, lão cáo già đã mưu trí tựa hồ nhìn thấu chút manh mối.

"Tiểu Thiển, nay Sở Mị Dạ mượn đường của Ân Xích quốc chúng ta, đi đường thủy tấn công Mặc thành. Một trong những nguyên nhân chủ yếu có thể cho hắn mượn đường là vì hắn là con rể của Vũ Văn gia chúng ta! Nếu hắn đối với con không tốt, như vậy là hắn muốn lợi dụng con để đạt được mục đích của hắn!" Mặt Vũ Văn Thừa tướng híp lại.

"Cái gì?" Vũ Văn Sâm giận tím mặt, "Hắn cũng dám lợi dụng Vũ Văn gia chúng ta! Vốn còn muốn trông cậy vào thế lực của Sở Mị Dạ đến giúp ta! Không nghĩ tới hắn thế nhưng lợi dụng cảm tình của Tiểu Thiển?"

Vũ Văn Thiển vừa thấy cha và anh đều nổi giận, không khỏi sốt ruột.

"Ai nói hắn đối với ta không tốt? Ai nói hắn lợi dụng ta? Hai người không được nói bậy! Hắn chỉ là quốc sự quá bận rộn mới lạnh nhạt ta, bình thường hắn đối với ta không tồi!"

Vũ Văn Sâm một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi! Thật sự là rất chuẩn xác a!"

"Tiểu Thiển, nay Sở Mị Dạ đã bắt tay vào tấn công Mặc thành, ở sông Thâm Du ngoài Xích thành dựng cơ sở tạm thời. Con xem, tìm một cơ hội nào đó cho hắn tới đây một chuyến, cha cùng hắn tâm sự?"

Vũ Văn Thiển nghĩ nghĩ, gật đầu, "Cũng tốt! Tiểu Thiển cũng không biết mở miệng hỏi hắn như thế nào, loại chuyện đó hỏi hắn vẫn là rất ngượng ngùng! Phiền toái phụ thân rồi!"

Vũ Văn Thừa tướng lắc đầu, khuê nữ của hắn a, nửa năm không thấy gai trên người đều bay sạch sẽ! Cũng không biết Sở Mị Dạ kia tốt thế nào, từ khi nữ nhi của mình gặp hắn liền nhất kiến chung tình, ngay cả Ân Thân Tinh từ nhỏ thế phải gả cũng vọt qua một bên rồi!

Xem ra, nhất định phải tìm con rể của mình hỏi một chút quan hệ phụ thê giữa bọn họ mới được!

"Cha!" Vũ Văn Sâm đột nhiên nhớ đến mình hôm nay bị uất ức.

"Tiểu Sâm con lại có chuyện gì?" Nhìn thấy con mình mũi đỏ rùng rục, bởi vì mải quan tâm Vũ Văn Thiển mà quên mất nhi tử của mình!

"Cha! Con hôm nay ở Xích Thành gặp được hai người. Trong đó, một nam nhân đeo mặt nạ bằng bạc thân hình cao lớn, một nữ nhân khác là lúc nửa năm trước Tiểu Thiển kết hôn, từng đến phá hư hôn lễ! Bọn họ còn mang theo ba con sói màu trắng!"

"Ồ?" Vũ Văn Thừa tướng sờ râu dài trên cằm.

"Cha! Bọn họ ở trước mặt mọi người khi dễ con, làm cho con mất mặt! Bọn họ đánh con cũng là đánh cha a!"

"Biết là người nào sao?"

Ánh mắt Vũ Văn Sâm tối tăm một chút "con nghe bọn hắn nói, hình như là người của Thần Vương Phủ!"

"Thần Vương Phủ?" Khóe miệng Vũ Văn Thừa tướng lộ ra một chút cười gian, "Xem ra Thần Vương không chịu nổi, thừa dịp hoàng thượng sinh bệnh cũng bắt đầu rục rịch rồi! Tiểu Sâm, tìm người giám thị Thần Vương Phủ, nhìn xem gần đây có người nào xuất nhập!"

"Vâng! Phụ thân!"

"Ta nghe Tiểu Tú nói, khi đi núi Quan âm cầu phúc cho hoàng thượng từng bị người ám sát, Tiểu Sâm, chuyện này con biết không?"

"Ách. . . .!" Vũ Văn Sâm có chút chần chờ.

Vũ Văn Thừa tướng vừa nhìn thấy biểu tình của hắn như thế, sắc mặt tối sầm lại.

"Tiểu Sâm! Đừng tưởng rằng những chuyện con muốn làm, người làm cha như ta không biết? Con vĩnh viễn lên ta cũng biết con sẽ kéo mấy cục phân! Vì đại sự, con trước biết điều một chút đi!"

Vũ Văn Sâm gật đầu, "Cha dạy rất đúng, con nhất định sẽ khiêm tốn sửa lại! Không bao giờ chỉ vì cái trước mắt nữa!"

Vũ Văn Thừa tướng vừa lòng vuốt vuốt chòm râu, "Tiểu Sâm, từ giờ con đừng đi ra ngoài nữa, ở nhà đợi. Gần nhất đừng gây chuyện sinh sự cho ta nữa!"

"Dạ! Cha!" Vũ Văn Sâm ở trước mặt cha hắn vẫn dĩ thường nghe lời!

Thần Vương? Nụ cười trên mặt Vũ Văn Thừa tướng càng thêm sâu sắc!

..... Náo loạn phân cách tuyến. ....

Thủy Liên Y cùng Sơ Dương còn chưa trở lại Thần Vương Phủ, đã bị thị vệ bên trong phủ phát hiện.

Rất xa Ân Thần Tinh liền lại đây tiếp đón.

"Thủy Thủy!" Hắn lao đến, ôm lấy Thủy Liên Y. Siết đến nàng không thở nổi.

"Tiểu Thần! Buông ta ra, ta sắp không thở được!". Thủy Liên Y lấy tay đánh phía sau lưng hắn. Tiểu tử này không sợ trước bàn dân thiên hạ bị dân chúng nói ba nói bốn nhưng nàng sợ a!

Ân Thần Tinh bởi vì cực độ hưng phấn nên đều quên hết, đám đông cũng mặc đám đông! Từ lúc Thủy Liên Y mất tích hắn đã bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, sợ nàng gặp phải Vũ Văn Sâm, bây giờ gặp được nàng thật sự là như nhặt được chỉ bảo, mất mà được lại một phen a! (người nào đó điên, thành ngữ loạn dùng! đá bay. . . .)

"Cám ơn ngài! Sơ Dương!" Ân Thần Tinh vạn phần cảm kích hướng Sơ Dương đang đứng ở một bên.

"Tiểu Thần! Ta có chuyện trọng yếu muốn nói với chàng!" Thủy Liên Y giằng co một ngày, chuyện quan trọng kia còn chưa nói ra!

"Đi vào trong nói!" Ân Thần Tinh đem Thủy Liên Y cùng Sơ Dương dẫn vào bên trong phủ.

Thủy Liên Y mệt mỏi chạy vào phòng gác ở trên giường, căn bản mặc kệ còn có hai nam nhân ở đây.

Ân Thần Tinh cùng Sơ Dương ngồi ở trước bàn, "Sơ Dương, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sơ Dương đem chuyện mình mang theo Đại Bạch Nhị Bạch đi ra Xích Thành, ở ngoài thành gặp Thủy Liên Y. Trên đường bọn họ quay về Vương Phủ lại gặp Vũ Văn Sâm nói ngắn gọn nói một lần!

Sắc mặt Ân Thần Tinh càng ngày càng khó coi, nửa năm trước Vũ Văn Sâm gây rối với Thủy Thủy. Bây giờ Thủy Thủy rốt cuộc vẫn bị hắn bắt gặp!

"Thủy Thủy! Hắn có làm gì nàng hay không?" Ân Thần Tinh chạy đến bên giường.

Thủy Liên Y lắc đầu, "Không có! Bị ta tàn nhẫn nốc ao một trận! Cả đàn chó săn kia của hắn cũng bị ta đánh cho đau nhức nằm bẹp dí, thật sự là khoái chết rồi!"

Ân Thần Tinh không nói gì, Thủy Thủy thực dũng mãnh a!

"Thủy Thủy! Nàng từ núi Quan âm trở về còn có chuyện muốn nói cho ta, rốt cuộc là chuyện gì?"

Thủy Liên Y thiếu chút nữa đem chuyện này quên mất, lập tức từ trên giường ngồi dậy. Hoa chân múa tay vui sướng nói một loạt chuyện cầu huyết đã phát sinh khi đi núi Quan Âm!

Khi nói đến thích khách bị bắt, luôn miệng nói là Thần Vương sai sử, Thủy Liên Y nghiêng răng nghiêng lợi! Nắm lên gối đầu liền cắn cắn, hận không thể làm cho thích khách kia bị mất mạng tại chỗ.

"Thủy Thủy! Giữ gìn răng của mình a!" Ân Thần Tinh túm lấy gối đầu, nhìn thấy trên gối gỗ còn thêm mấy dấu răng. Nàng đòi trước chắc cũng là sói!

"Tiểu Thần! Vũ Văn Tú nói khi quay về hoàng cung sẽ điều tra rõ ràng! Đúng rồi, hôm nay nghe chó săn Vũ Văn phủ nói, hoàng hậu chính là đại tiểu thư của Vũ Văn gia! Tiểu Thần! Nếu Vũ Văn Tú ở trước mặt hoàng thượng gièm pha, trong tay nàng còn có thích khách kia làm chứng, đối với chàng phi thường bất lợi!"

Ân Thần Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Liên Y bởi vì hấn mà sốt ruột, trong lòng ảm áp .

Bắt lấy tay Thủy Liên Y, nhẹ nhàng đặt ở trên môi.

"Thủy Thủy! nàng sợ cái gì? Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, Thần Tinh đều đáp ứng nàng, sẽ bảo hộ nàng thật tốt!"

"Tiểu Thần!" Thủy Liên Y nghe hấn nói ra lời như vậy cảm thấy phi thường không may mắn. "Cái gì gọi là chuyện gì xảy ra? Vì sao nhất định phải chờ sự tình đã xảy ra rồi mới đi sửa chữa? Vì sao không đem chuyện sắp xảy ra bóp chết ở trong bụng mẹ?"

"Ách?" Lòng mảy Ân Thần Tinh giật giật, Sơ Dương đang ngồi một bên, thân mình tựa hồ cũng giật một cái. Bọn họ đều muốn nghe lời tiếp theo của Thủy Liên Y.

"Tiểu Thần! Nếu chàng tin tưởng ta, thì hãy nghe lời ta. Tiến cung hướng Hoàng thượng từ biệt, chúng ta quay về Tinh Thành!"

Ân Thần Tinh gật gật đầu, "Kỳ thật Thần Tinh cũng không thêm để ý bất cứ chuyện gì, chỉ cần có Thủy Thủy làm bạn ở bên cạnh, cả đời này đi nơi nào đều là giống nhau! Chỉ cần có Thủy Thủy là được!"

Sơ Dương ngồi một bên bị mìn nổ đến, bị ngáy, thân mình run rẩy, đứng lên chạy ra khỏi phòng. Ba con sói cũng cùng nhau chạy vội ra ngoài.

Dưới tàng cây hoa đào trong sân, mơ hồ nghe thấy tiếng nôn mửa.

Thủy Liên Y cũng run run một chút, quả thật là thực buồn nôn a! Chỉ là, trong lòng nàng là đắc ý a! hài đồng Âm Trầm nhà nàng thật sự rất biết nói lời ngon tiếng ngọt!

"Thủy Thủy! Ta đây liền tiến cung!" Ân Thần Tinh sửa sang lại quần áo một chút, chuẩn bị theo lời Thủy Liên Y tiến hành!

"Tiểu Thần!" Thủy Liên Y ngồi ở trên giường, hai đùi của nàng khoát lên bên giường đung đưa đung đưa, có chút khản trương.

"Ách?" Ân Thần Tinh nghe lời tiêu sái đến bên giường ngồi xuống "Thủy Thủy! Làm sao vậy?"

Hai tay nhỏ bé của Thủy Liên Y xoắn xuýt quanh quần, hai má có chút đỏ bừng.

"Tiểu Thần! Chúng ta thành hôn đã được nửa năm rồi!"

"Ừ!" Ân Thần Tinh không hiểu ý của nàng.

"Ta đến nay không có cùng chàng làm cái kia, chàng có thể thương tâm khổ sở hay không?"

"Gi?" Ân Thần Tinh thật sự không hiểu ý của nàng a!

Hai đầu gối của Thủy Liên Y va chạm vào nhau, thật sự nói không nên lời chuyện chính mình không cùng hấn viên phòng!

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thủy Liên Y một mảnh đỏ ửng, quả thực là đẹp không sao tả xiết. Ân Thần Tinh nuốt một ngụm nước bọt.

"Thủy Thủy!"

"Hả?" Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn hấn.

"Ta. . . ." Ánh mắt Ân Thần Tinh theo dõi cánh môi đỏ sẫm của Thủy Liên Y, kim lòng không đậu liền cúi đầu, đem môi mình che ở trên môi cánh hoa của nàng.

Thủy Liên Y đang suy nghĩ, đang rối rắm, chính mình muốn chủ động hôn hấn một cái hay không, coi như dỗ dành hấn đã trưởng thành mà vẫn còn là xử nam, kết hôn, lại không thể cùng vợ mình phát sinh chuyện XXOO!

Không đợi nàng hành động, Ân Thần Tinh liền nhịn không được rồi!

Sau khi đôi môi cực nóng kia của hấn dán lên nàng, tim của nàng liền bình bịch bịch bịch nhảy dồn dập. Có phải chính mình bị hấn làm cảm động hay không? Hay là mình đã yêu hấn! Vì sao khi trải qua hai ngày ngắn ngủn, tâm mình liền thay đổi đâu?

Tựa hồ cũng không bài xích cùng hấn thân mật, cũng không bài xích hấn hôn nàng! Có lẽ, tim của nàng đã muốn tiếp nhận hấn rồi.

Chương 178: Bị người bắt cóc

Ân Thần Tinh không biết đã bao lâu mình chưa hôn nàng, chạm nàng! Hai người bất kể vì lý do gì cũng không thể đi đến một bước cuối cùng. Nhất là nửa năm này, càng thêm chưa nập mờ với nàng như thế!

Hắn vừa vẫn là một nam nhân tuổi tráng niên, tất cả chức năng của cơ thể đều bình thường, nhưng muốn lại không được! Phải sống kiếp hòa thượng hơn nửa năm! Lại nói, Trước nửa năm này hắn cũng đã trải qua kiếp sống hòa thượng! Bởi vì hắn căn bản chưa từng chạm qua nữ nhân!

Nụ hôn hôm nay, mềm mại, ngọt ngào, ngay cả nữ nhân rất bạo lực đều trở nên dịu dàng như nước! Có lẽ, kiếp sống đồng nam của hắn sắp kết thúc rồi!

Vào cung tìm hoàng thượng? Thôi, Hôm nay không đi thì ngày mai đi! Hạnh phúc cả đời hắn quan trọng hơn tất cả!

Ân Thần Tinh đỡ bả vai Thủy Liên Y để nàng nhẹ nhàng nằm ở trên giường, thân thể to lớn cao ngạo của hắn nhẹ đè nàng.

"Thủy Thủy!" Ánh mắt của hắn tối xuống, nhẹ nhàng liếm láp môi đỏ của nàng.

"Tiểu Thần!" Tim Thủy Liên Y đập thình thịch thật nhanh, có dấu hiệu phát bệnh tim. Cảm giác bây giờ quá kích thích! Nàng. . . Nàng sắp thất thân?

Không giống trước kia, Thủy Liên Y không có phản kháng, cũng không có ý ngăn cản hắn!

Ân Thần Tinh hưng phấn đến nỗi sắp chảy máu! Trên đời còn có chuyện tốt như vậy đáp xuống trên đầu hắn sao? Thủy Thủy của hắn rốt cuộc tiếp nhận hắn, trời ạ!

Luống cuồng tay chân cời y phục của mình ra, chưa đợi cời hết đã bắt đầu cời y phục của Thủy Liên Y.

"Thủy Thủy! Ủ. . . . Hôm nay có thể không?" Hắn vội vàng như con khi.

Nhìn thấy bộ dạng xúc động của hắn, Thủy Liên Y bật cười, vươn tay xoa mặt hắn.

"Tiểu Thần! Chẳng sợ sao?"

"Hò!" Ân Thần Tinh thờ hồn hèn, "Thủy Thủy! Tôi hôm nay, Thần Tinh sẽ làm nàng trọn đời không quên!"

"Ừ!" Thủy Liên Y cảm thấy môi của hắn điên cuồng hôn mình, trong nháy mắt kia ngay cả thở cũng khó khăn! Tiểu tử thói này, quả thật là chưa từng thân thiết với phụ nữ, động tác quá xa lạ rồi!

Môi của hắn mát thật được lực, bàn tay đẩy lên từng nhóm từng nhóm lửa ở trên người nàng!

"Ừ!" Thủy Liên Y kêu nhỏ, hắn lại cắn môi nàng, thừa dịp nàng kêu lên thì thâm nhập đầu lưỡi.

Môi lưỡi dây dưa, khiến nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt tăng lên, lộ ra da thịt kề nhau, khiến cho bọn họ rên rỉ ra tiếng.

"Thủy Thủy!" Bàn tay Ân Thần Tinh thăm dò vào dưới quần của nàng, sờ lên chân của nàng.

Hít vào một hơi, Thủy Liên Y có chút run rẩy, trong khoảnh khắc đó ý chí mờ mịt hơi tỉnh táo! Cảm giác nam nhân này cho nàng không đúng lắm, tựa hồ trước kia nàng đã từng được nam nhân nào đó đối đãi dịu dàng, che chở! Bàn tay kia vỗ về chơi đùa, môi lưỡi dây dưa có cảm giác khác!

Trong lòng bài xích, thân thể sẽ biểu hiện ra, đôi tay Thủy Liên Y bắt lấy bàn tay thăm dò xuống dưới của Ân Thần Tinh.

"Đừng. . .!" Nàng thờ hồn hèn.

"Thủy Thủy đừng sợ! Mặc dù Thần Tinh không có kinh nghiệm, nhưng sẽ rất dịu dàng!" tay Ân Thần Tinh nhẹ nhàng xẹt qua trước ngực Thủy Liên Y, dừng lại trên phần đầy đặn của nàng.

"Ừ!" Thân thể của nàng run rẩy. "Tiểu Thần! Ta. . . Ừ!" Không đợi nàng nói ra khỏi miệng, Ân Thần Tinh đã hôn nàng.

Nàng muốn nói cho hắn biết, mình vẫn còn có chút rối rắm, nàng hối hận, không muốn tiếp tục nữa! Có thể nàng vẫn chưa yêu hắn!

Nhưng dục vọng của nam nhân, một khi bị khơi lên, muốn áp chế xuống thật sự rất khó khăn! Tiểu hai đồng Âm Trâm thật vất vả mới đợi đến cơ hội này, chết cũng sẽ không bỏ qua!

Gương mặt anh tuấn trắng nõn đỏ lên, lúc này trông mắt sáng ngời câu hồn càng ngày càng trầm, môi Ân Thần Tinh nhẹ nhàng đi tới phần đầy đà của Thủy Liên Y, nhẹ nhàng đặt lên cách áo ngực.

"Tiểu Thần!" Thủy Liên Y thở gấp nắm tóc hắn, không được, nàng vẫn không cách nào tiếp nhận hắn.

"Thủy Thủy?" trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra bi thương.

Nhìn thấy vẻ mặt vô tội, đáng thương như thế của hắn, Thủy Liên Y mềm lòng! Hắn là nam nhân đầu tiên mình gặp khi đến thế giới này, hắn cũng là lão công chính thức bá đạo với nàng, tại sao nàng lại lạnh nhạt với hắn như thế? Nam nhân này vẫn che chở nàng, nàng cũng nên đáp lại hắn mới phải!

Nhẹ nhàng buông lỏng tóc Ân Thần Tinh ra, "Tiểu Thần! Ta. . . Chỉ là muốn nói cho chàng biết, nhẹ một chút!"

Trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra nụ cười vui vẻ, bàn tay xoa phần đầy đà của nàng.

Thủy Liên Y nhắm hai mắt lại, có lẽ kiên trì của nàng là sai lầm, Tiểu Thần là người định mệnh của nàng!

Cháu. . . ! Có thứ gì từ ngoài cửa sổ bắn vào đập tắt ánh nến.

"Ai?" Ân Thần Tinh lấy chân đạp lên người Thủy Liên Y, hắn nhảy xuống giường. Nóc phòng tựa hồ có tiếng bước chân, "Thủy Thủy! Nàng chờ ta, đừng động!"

Ân Thần Tinh mở cửa phòng đi ra ngoài, nhảy lên nóc phòng.

Thủy Liên Y nghe được bên ngoài có thanh âm huyền ảo, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là thích khách? Nàng chau mày mặc quần áo tử tề, chạy đến cửa.

"A!" Mới vừa bước ra khỏi phòng, nàng liền cảm thấy thân thể mình tê rần, trước mặt bỗng tối sầm, tiếp đó cái gì cũng không biết!

.....

Thủy Liên Y không biết mình ngủ bao lâu, cũng không biết mình đang ở đâu. Khi thân thể nàng dần dần khôi phục tri giác, vừa mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm ở trên một bụi cỏ, trên người là một cái áo dài!

Lắc lắc đầu vẫn còn hơi choáng, nàng ngồi dậy. Nhìn chung quanh, nơi này là một rừng cây. Bởi vì trời tối, trong rừng đen như mực! Mùa hè lại không có gió, trong rừng cây vô cùng yên tĩnh, khiến nàng nghỉ ngơi!

Là ai bắt nàng đến đây? Nếu như là kẻ địch tại sao không trực tiếp giết nàng? Nếu như muốn bắt nàng làm con tin tại sao không buộc nàng lại? Nhưng nếu như là bằng hữu? Không thể nào! Thủy Liên Y bỏ đi ý tưởng kia! Ở nơi này, trừ Ân Thần Tinh và Sơ Dương, nàng không biết những bằng hữu khác!

Thanh âm sần sật truyền đến từ sau lưng, là tiếng bước chân!

"Ai?" Thủy Liên Y vừa quay đầu lại liền thấy một bóng đen, nàng đứng dậy xông lên đá một cước! "Tại sao bắt ta tới nơi này? Ngươi là ai? Bắt ta có mục đích gì?" Mặc dù nàng không có thân công hộ thể trong truyền thuyết, cũng không có chiêu xuất hồn nhập hóa, nhưng nàng biết Taekwondo! Tối thiểu đối phó một người hại dân hại nước vẫn dư sức có thừa.

Chỉ là, nàng tựa hồ tính toán sai rồi! Nếu như chỉ là một người hại dân hại nước làm sao có thể mang nàng ra ngoài từ phủ Thần vương? Hơn nữa còn là ở dưới mắt của Ân Thần Tinh!

"Ừ!" Thủy Liên Y cảm thấy chân của mình bị bàn tay mạnh mẽ bắt lấy, nhẹ nhàng lôi kéo, nàng lao đảo một cái gục vào trong ngực người tới. Má nó! Là một nam nhân, thân hình cao lớn, ngực vô cùng bền chắc, đụng đau cái mũi của nàng! Cũng may cái mũi của nàng là tự nhiên, nếu là chỉnh, va chạm vậy khẳng định biến hình!

"Buông ta ra! Lão nương tiêu diệt ngươi!" Thủy Liên Y vươn ngón trỏ, móng tay lóe ánh sáng ở dưới ánh trăng, cào mặt nam nhân soàn soạt soàn soạt.

Nam nhân buông chân của nàng ra, hai bàn tay mạnh mẽ bắt lấy hai cổ tay nàng. Dưới chân đẩy nàng, vừa té liền đè nàng lên cỏ.

"Khôn kiếp! Ta XXOO ngươi khôn kiếp. . . .!" Thủy Liên Y húc đầu gối lên trên, tập kích chỗ yếu ớt của hắn.

Đầu gối nam nhân chống vào giữa hai chân của nàng, thân thể đè một cái, liền đè nàng không thể nhúc nhích.

Hai cổ tay bị người nào đó nắm đặt trên đỉnh đầu, hai chân mở ra, thân thể còn dán sát không có một khe hở! Tư thế này quá mập mờ rồi!

Thủy Liên Y mím môi ngẩng đầu lên, quét cường nhìn người đang che ánh sáng nằm phía trên mình.

"Buông ta ra! Ngươi là ai? Thần vương sẽ không bỏ qua ngươi!" Nàng cắn răng nghiêng lợi, một đôi mắt long lanh bắn ra ánh sáng oán hận. Đã bắt cóc nàng, còn dám vô lễ với nàng!

"Thần vương?" thanh âm từ tính của nam nhân truyền vào lỗ tai Thủy Liên Y, nghe thanh âm đó, thân thể của nàng lập tức cứng ngắc. Rõ ràng rất xa lạ, vì sao lại làm cho nàng cảm thấy quen thuộc như vậy!

"Ngươi là ai?" Nàng giật giật thân thể, phát hiện mình hoàn toàn bị hấn áp chế.

"Người nàng không muốn gặp!" Môi nam nhân đi tới bên tai nàng, theo lời hấn nói, một cỗ mùi thơm nam tính đặc biệt truyền vào trong mũi của nàng.

Cái gì? Thủy Liên Y kinh ngạc! Người nàng không muốn gặp lại? Là ai đây? Thanh âm và hơi thở của nam nhân này làm nàng cảm thấy quen thuộc, nhưng nàng chưa từng gặp hấn a.

Trên người của hấn có mùi thật thơm, giống như có một cỗ từ trường, hấp dẫn nàng thật sâu, khiến cho nàng thiếu chút nữa bị lạc vào.

Thủy Liên Y cắn môi, cảm giác đau đớn đánh tới, làm cho nàng tỉnh táo lại, không để cho mình bị hơi thở của hấn mê hoặc.

"Buông ta ra!" Nàng thét chói tai.

"Không được!" Khí thế của hấn rất mạnh.

"Không buông ta ra, tự gánh lấy hậu quả!" Nàng không muốn khuất phục dưới khí thế của hấn, chỉ có thể giả bộ hung hãn, thật ra thì nam nhân này đã chiếm ưu thế.

Hấn dùng một tay bắt lấy hai cổ tay nàng, một cái tay khác sờ nhẹ khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết của nàng, khi nàng muốn quay mặt, hấn nhanh chóng nắm cằm của nàng.

"Buông ta ra. . . Ô!" Thủy Liên Y cảm thấy cảm bị giữ, một cỗ hơi thở nóng rực đánh qua.

Hấn không cho nàng cơ hội mở miệng, môi mỏng lạnh như băng nhanh chóng che lại môi của nàng.

Thủy Liên Y nhú chặt lông mày, cảm bị nắm chặt truyền đến đau đớn.

Môi của hấn dán chặt nàng, gặm cắn nát.

Không để ý nàng ngậm chặt lại đôi môi, ương ngạnh chống cự, hấn nhẹ nhàng cắn khiến cho nàng bị đau.

Ngay sau đó lưỡi dài linh hoạt cạy môi nàng ra, bá đạo tiến quân Thần tốc, quấy lên hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Cảm giác này quá quen thuộc! Hơi thở như vậy khiến nàng sắp trầm mê, ý chí của nàng cũng sắp muốn biến mất không còn! Người này và Ân Thần Tinh cho nàng hai cảm giác khác nhau, tại sao nàng bị một người xa lạ như thế vũ nhục nhưng lại không có một chút cảm giác ghê tởm. Nàng không phải âm (Masochism = thích bị ngược), tuyệt đối không phải là người có khuynh hướng thích chịu ngược đãi!

Tên lưu manh này! Thủy Liên Y đột nhiên nổi giận! Hấn dám nhục nhã nàng, khiến nàng mang tội danh dâm phụ!

A! Hấn nhanh chóng ngừng đầu lên, môi mỏng kia tràn ra một giọt máu, không nhận được là lưỡi liếm sạch!

"Nàng cắn ta?" Bởi vì ngược ánh sáng, Thủy Liên Y không thấy được khuôn mặt của hấn, vẻ mặt của hấn, và vết máu trên làn môi hấn.

"Cắn chết ngươi, đáng đời! Mau buông ta ra! Đồ cầm thú!"

"Cầm thú?" Thanh âm của hấn trầm xuống.

"Cầm thú! Nói ngươi cầm thú là còn cất nhắc ngươi, cũng vũ nhục cầm thú! Thật ra thì ngươi ngay cả cầm thú cũng không bằng!" Thủy Liên Y ác độc nói, đối phó với lưu manh không cần phải khách khí!

"Nàng thật cảm thấy ta như vậy, ta liền cho nàng xem thế nào mới là cầm thú chân chính!"

Hấn cúi đầu lần nữa, ngậm đôi môi đầy đặn của nàng, mút nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Lần đầu tiên bị

Thủy Liên Y một trận mê muội, nộ hôn của hấn thể nhưng lại làm nàng thất thần.

"Người là ai?" Thừa dịp ngừng lại, Thủy Liên Y thờ gấp ra tiếng.

"Ta là ai có trọng yếu không? Nàng đã hoàn toàn quên mất ta, cho dù biết ta là ai thì thế nào? Hử?" Hấn ách giọng nói nhỏ, trong thanh âm mang theo khiêu khích nhàn nhạt.

"Mau thả ta ra! Nếu không ta giết chết người!" Thủy Liên Y nảy sinh ác độc rồi!

"Giết chết? Dùng cái gì? Thân thể của nàng sao?" Hấn ở bên tai nàng thờ ra một hơi, làm cho cả người nàng tê dại.

"Người, tên khốn kiếp! Ngươi X...U!" Cái miệng nhỏ nhắn của Thủy Liên Y lại một lần nữa bị hấn ngăn chặn.

Hấn ngậm chặt lưỡi hồng của nàng, răng nhọn hơi hơi khê cắn.

"Úm!" Thủy Liên Y kinh hô!

Hấn dám cắn nàng, đau đớn đột nhiên xông tới làm cho nàng nhũu mảy, tơ máu theo đầu lưỡi hiện ra, không biết là máu trong miệng hấn, hay là máu của nàng.

Bàn tay to của hấn giữ chặt gương mặt nàng, không cho nàng trốn tránh, thô bạo cắn môi lưỡi của nàng. Hấn cắn bản không để ý tới hai tay nàng đã được buông ra đang đánh hấn!

Mẹ ôi! Ngay cả nam nhân này lớn lên là tròn hay là dẹp nàng cũng không biết, đã bị hấn vũ nhục như vậy, Thủy Liên Y nổi giận!

Tuy rằng miệng đau đớn làm cho nàng nhũu mảy, nhưng nàng lại không chịu nhận thua.

Quật cường học hấn, cắn cắn môi lưỡi của hấn.

Mẹ nó! Muốn đau cùng nhau đau, nàng cũng sẽ không khiến hấn dễ chịu!

Môi lưỡi hai người đều bị đối phương cắn bị thương, nộ hôn thô bạo mang theo đau đớn tê dại.

Thủy Liên Y thờ khê, nam nhân thô thờ gấp.

Bên trong môi lưỡi quấn giao, bọn họ đều nếm được vị máu ngai ngái cùng với hơi thở của đối phương.

Hương vị ngọt ngào trên người Thủy Liên Y cùng nhẹ nhàng khoan khoái của nam nhân hòa cùng một chỗ, tạo thành loại hương vị thực ái muội!

Bên trong rừng cây yên tĩnh, chỉ truyền ra tiếng hô hấp dày đặc của hai người.

Đôi môi nóng ướt của hấn chậm rãi rời đi môi cánh hoa của nàng, dời xuống một chút, đi vào bả vai của nàng.

Hé miệng nhẹ nhàng cắn nàng một ngụm, sau đó nhẹ mút lấy bờ vai trắng mịn của nàng.

Từng điểm từng điểm, hút nhẹ hạ xuống dấu vết ẩm ướt.

Thủy Liên Y cảm thấy bả vai tê dại, tay phải đã được giải phóng rất nhanh cào lên mặt hấn.

Theo tiếng hấn kêu rên, móng tay của nàng để lại trên mặt hấn năm vết cào.

"Nguyên lai nàng thích bạo lực!" Hấn khê cười, bàn tay to bắt lấy quần áo của nàng dùng sức kéo.

"A! Khốn kiếp!" Thủy Liên Y kinh hô, trước ngực chợt lạnh, làm cho đầy đà của nàng nảy ra.

Nam nhân thấy vẻ đẹp của nàng, một khắc sừng sốt, Thủy Liên Y nhìn không thấy mặt của hấn, cũng nhìn không thấy biểu tình của hấn, đột nhiên cảm thấy nóng nảy! Không biết vì sao nàng bức thiết muốn nhìn thấy hấn.

"Có giỏi thì người lộ mặt ra!" Hai tròng mắt tròn tròn của nàng trừng hấn!

"Cho dù cho nàng nhìn thì thế nào? Đối với một nam nhân đã bị nàng quên lãng, nàng nghĩ nàng làm được gì đây?"

"Hử?" Hấn ngả ngón nâng người của nàng lên, đón ánh trắng nhìn bộ mặt tức giận của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lại thập phần quật cường.

Da thịt trắng nõn của nàng ở dưới ánh trắng biến thành chói mắt, làm cho hấn xem đến choáng váng.

Ánh mắt từng chút di động, đi xuống xương quai xanh của nàng, trước ngực của nàng.

Đầy đà trắng nõn kia, vì nàng thờ dốc mà không ngừng run run, núp vú phần hồng bởi vì đột nhiên bại lộ mà run rẩy.

Thủy Liên Y bị hấn nhìn như vậy, ngượng ngùng muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Nàng vuron chân đá hấn, sau khi hấn áp chế hai chân của nàng, dùng hai cánh tay vòng ở trước ngực của mình.

"Đồ lưu manh! Tiểu Thần nhà ta sẽ giết ngươi!"

"Tiểu Thần?" Thanh âm của hấn có chút khàn khàn, đọc lên cái tên này, giọng điệu lạnh như băng.

"Chính là Thần Vương! Nếu hấn biết ngươi bắt cóc ta, còn khi dễ ta, nhất định sẽ giết ngươi ngàn lần cũng không chán!"

Hấn đột nhiên phát ra cười lạnh, bàn tay to không chút khách khí nắm chặt tay nhỏ bé của Thủy Liên Y.

"Khi dễ nàng? Hiện tại chỉ là vừa mới bắt đầu!"

"Cái gì? Ngươi, con rùa khốn kiếp này. . .!" Lời của nàng bị miệng của hấn che lại, còn lại đều bị nuốt vào trong bụng hấn.

Thủy Liên Y bị hai cánh tay kiềm chế, quần áo màu trắng bên trong bị cởi tới thắt lưng, áo ngực bị ném tới một bên, chỉ có thân thể uồn ẻo giãy dụa!

Đồ kẻ trộm! Đồ lưu manh! Thủy Liên Y muốn thét chói tai, lại bị hấn ngăn miệng.

Đầu ngón tay của hấn đi vào trước ngực của nàng, va chạm vào đầy đà của nàng. Trên da thịt đột nhiên có cảm giác mát lạnh làm cho Thủy Liên Y kinh hoàng, thở gấp.

"Buông!" Thủy Liên Y kinh hô.

Nhưng nam nhân trên người ngay cả mở miệng cũng đều lười mở! Môi của hấn theo xương quai xanh của nàng một đường đi xuống phía dưới, ấn xuống một đám dấu vết, chậm rãi đi tới đầy đà của nàng.

A! Hít vào một hơi, khốn kiếp này lại cắn nàng.

"Ngươi là đồ hái hoa tặc không biết xấu hổ! Bạc tiện vô sỉ đề tiện hạ lưu! A. . . .!"

Đột nhiên hút làm cho Thủy Liên Y sợ hãi kêu.

"Có giỏi thì buông ra một mình đấu!"

"Thả nàng ra? . . . . Mơ tưởng! Một mình đấu liền miễn!" Trong giọng nói lạnh lùng của hấn, lại có một tia trêu chọc.

"Ngươi dám khi dễ ta? Nam nhân khi dễ nữ nhân chính là kẻ bắt lực! Ta nguyện rửa ngươi!"

"Nguyên rửa?"

"Nếu ngươi dám đụng đến ta, ta liền nguyên rửa ngươi đời này cũng không gio. . . ."

Lời nói lại biến mất ở trong miệng hấn, Thủy Liên Y phát hiện mình gặp được tên trộm này, bị hấn khi dễ. Đầu tiên nghĩ đến không phải là cái chết để bảo toàn trong sạch, mà là cùng người nam nhân này kêu gào.

Chà đập môi lưỡi nàng, làm cho nàng thở gấp liên tục.

Bàn tay to của hấn thực vô sỉ bám chặt bầu vú của nàng.

Bị bàn tay to của hấn dẫn đốt hỏa diễm không biết tên trong thân thể, Thủy Liên Y cong người lên, không thể khống chế xuyên ngâm ra tiếng.

Nghe được xuyên ngâm của nàng, tâm tình của hấn không ngừng dao động! Trong bóng đêm, một đôi tròn mắt lộ ra quang mang cực nóng.

"Nàng thích loại cảm giác này phải không?" Thanh âm khàn khàn nhiễm tình dục của hấn vang lên ở bên tai nàng.

"Ngươi dứt ngay! Có thể dứt xa bao nhiêu liền dứt đi!" Trong mắt Thủy Liên Y hiện lên lệ quang, nàng thế nhưng lại bị một nam nhân ngay cả lớn lên dạng gì đều thấy không rõ vũ nhục! Hơn nữa đáng buồn nhất là, nàng không bài xích ác tặc này đụng chạm vào nàng. Tựa hồ còn có vẻ mong đợi.

Nương theo ánh trăng, hấn thấy được lệ quang trong mắt nàng.

"Khóc cái gì?" Hấn cúi đầu hôn lên trên ánh mắt của nàng.

"Ngươi mau thả ta ra! Ta đã gả cho người ta rồi! Ngươi nếu hủy đi trong sạch của ta, không bằng trực tiếp muốn mạng của ta!"

Hấn cười vài tiếng, trong thanh âm có một chút đau thương!

"Nguyên lai không chỉ là không nhận ra ta, không nghe ra thanh âm của ta, mà trong tính mạng của nàng đã hoàn toàn không có sự tồn tại của ta!"

Thủy Liên Y ngạc nhiên, nghe ý tứ trong lời nói của hắn, tựa hồ bọn họ trước kia có quen biết nhau? Nhưng vì sao nàng không nhớ ra?

"Ta biết ngươi sao?"

"Nàng nói thử xem?" Bàn tay to của hắn thăm dò vào trong quần của nàng, giật xuống quần lót của nàng!

Thủy Liên Y hít vào, "Ngươi muốn làm gì?" Lúc này nàng ngược lại vô cùng trấn định. "Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì? Bất chấp nguy hiểm từ Thần Vương Phủ đem ta cướp đi, không phải chỉ là muốn nhúng chàm ta chứ?"

"Nếu ta nói đúng thì sao?" Thanh âm của hắn càng ngày càng sâu trầm.

"Từ phi ngươi là kẻ điên!" Thủy Liên Y nghiêng răng nghiêng lợi. Thử hỏi một người bình thường làm sao có thể vì chiếm tiện nghi của một nữ nhân mà mạo hiểm cả tính mạng.

"Ta chính là người điên!" Tay hắn thăm dò vào chỗ kín của nàng.

"A!" Hai chân Thủy Liên Y muốn khép lại lại bị hắn dùng đầu gối tách ra.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Cái trán của nàng chảy ra mồ hôi, ngón tay thon dài của hắn đang từng chút xâm nhập.

"Ta nghĩ muốn nàng!" Hắn thở hổn hển, không để ý nàng kêu sợ hãi, đem nàng lật người lại, làm cho nàng quỳ gối trên cỏ.

Quần áo bị tuột đến bên hông, quần lót bị hắn xé mở. Thủy Liên Y muốn giãy dụa thì lại bị hai tay của hắn gắt gao giam cầm eo nhỏ của nàng.

"Buông! Khốn kiếp! Cầm thú!" Nàng giãy dụa, không có phát hiện thân thể mềm mại của mình ở dưới ánh trăng mờ người như thế nào. Nam nhân phía sau hoàn toàn bị nàng mê hoặc.

"không thể để lưng đeo xung hô khốn kiếp này vô ích! Nhất định phải đem tinh thần cầm thú phát huy đến cực hạn!"

Hơi thở của hắn cực nóng mà dòn dập, cởi bỏ áo choàng của mình, lộ ra phân thân đã muốn nghẹn đến mức tận cùng.

Thủy Liên Y cảm nhận được một cỗ cực nóng dán lên nàng, nàng thiếu chút nữa thét chói tai.

"Ngươi biến thái. . . ." Người nam nhân này thế nhưng dùng cái kia chạm vào nàng!

"Biến thái?" Hắn có chút nghi hoặc, nhưng cảm giác có thể đụng chạm vào nàng thật tốt.

Kim lòng không đậu khiến cho lửa nóng của mình đi vào mềm mại của nàng.

"Không được! Ngươi rút ngay!" Thủy Liên Y thét chói tai! "Không cần!",

Hai tay của nàng di ở trên cỏ, chưa di chuyển được hai bước đã bị bàn tay to của hắn bắt lấy eo nhỏ của nàng một phen lôi trở về.

"U!" Hắn hừ nhẹ một tiếng, phân thân đã muốn đụng chạm lấy nàng.

"A!" Tiếng thét chói tai của nàng lớn hơn nữa! Mẹ ôi! Nàng còn không có cùng lão công mình viên phòng đã bị một tên trộm cường! "Ngươi dè tiện vô si bạc tiện hạ lưu xấu xa đơ bản không biết xấu hổ! Buông! Khốn kiếp chết tiệt! Ngươi nếu dám đụng đến ta, ta liền giết chết ngươi!"

"Phải không! Ta chờ nàng đến giết chết ta!" Hắn nhẹ nhàng chen vào.

A! Thủy Liên Y kinh hoàng thở gấp, hắn đã muốn vọt tiến vào.

"Không cần! Không cần!" Nước mắt rốt cuộc chảy ra.

Hắn ở phía sau nàng hít vào một hơi, cổ chặt chẽ này làm cho hắn thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng!

"Tiểu Y! Nàng vẫn làm cho ta điên cuồng như vậy!" Cảm nhận được nàng cứng ngắt, hắn ngừng động tác!

Tuy rằng hắn mới chỉ vào được một nửa, nhưng Thủy Liên Y đã muốn đau đến chịu không nổi!

Chính nàng còn tưởng rằng mình là một xử nữ, đau là đúng! Chỉ có nam nhân phía sau biết, nàng trúc tặc là vì nửa năm nàng không có cùng nam nhân hoan hảo qua!

Hắn gọi nàng là Tiểu Y? Hắn là ai vậy?

"Sơ Dương?" Thủy Liên Y kinh hô, chỉ có Sơ Dương kêu nàng Tiểu Y! Nhưng là nghĩ kĩ lại, không đúng! Thanh âm Sơ Dương không phải như thế, tuy rằng thần nhiên nhưng sẽ không lạnh như thế! Hắn không phải Sơ Dương!

"Sơ Dương?" Giọng điệu của hắn có chút tức giận, trong lòng tích tụ!

Vừa nghe thấy nàng ở thời khắc mấu chốt hô tên nam nhân khác, tim của hắn sắp bạo liệt, thất lung bụng dùng sức nhắm phía nàng.

"A!" Thủy Liên Y đau kêu, hắn thế nhưng toàn bộ nhập vào!" Đau quá a! Khốn kiếp!" Nàng khóc thành tiếng! Lần đầu tiên cứ như vậy không có! Đê tiện vô sỉ biến thái!

Không được! Thật chặt! Hắn nhũu mảy, không dám lộn xộn, vừa động, tinh hoa nửa năm này của hắn sẽ phát ra!

"Ta muốn giết ngươi! Giết ngươi!" Thủy Liên Y bị hắn kiềm chế, không ngừng giãy dụa thất lung!

Ân Thần Tinh ôn nhu với nàng như vậy, che chở nàng, nàng còn không có nhận. Lúc này bị một tên trộm cường! Làm cho nàng đau như vậy! Nàng thật hối hận! Rất đau lòng! Nước mắt liên ào ào theo gương mặt rơi ở trên cổ! Trong suốt trong sáng!

"Tùy nàng!" Hắn nhịn xuống đau đớn trong lòng! Phải biết rằng, nàng đau hắn cũng đau!

Nơi đó của nàng chặt đến nỗi làm cho hắn cử động một cái cũng không dám, chỉ nửa năm không thấy, vì sao nàng vẫn không có thay đổi gì! Quả thực làm cho hắn điên cuồng!

Thủy Liên Y nức nở, bả vai không ngừng run run, nàng nếu anh hùng chút nên cắn lưỡi tự sát!

Chỉ là, khi răng nanh nàng cắn ở đầu lưỡi sau, như thế nào cũng không thể hạ miệng xuống được.

Dựa vào cái gì nàng phải chết? Nàng rõ ràng là người bị hại, cho dù chết cũng phải là nam nhân xấu xa kia đi tìm chết!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Lại bắt đầu ngọt ngào

Cảm nhận được nàng đang khóc, đôi mắt hắn trở nên thâm thúy, bấp thếp trên mặt co rúm mấy cái.

Có chút ảo não rút lui người ra, đỡ eo nhỏ của nàng ôm nàng vào trong ngực.

Thủy Liên Y cảm thấy thân thể đột nhiên bị hút hết, hít vào một hơi. Nhưng lập tức bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp của ai đó.

Lúc này mặt của hắn đón ánh trắng, trong nháy mắt Thủy Liên Y xoay người, thấy được tuần nhan cực kỳ đẹp mắt! Tròng mắt đen vô cùng chói mắt, sống mũi thẳng tắp, cánh môi khê mím, còn có vẻ mặt lạnh lùng này.

Ách! Hắn. . . Hắn. . . Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt, nam nhân này nàng đã gặp! Ở ngoài thành Xích Thành, hắn cười tuần mã, gương mặt lạnh lùng!

"Tại sao lại là ngươi?" Nàng nhũu chặt đôi mày thanh tú, trong mắt tràn đầy không tin, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là ngạc nhiên, nước mắt còn treo ở trên mặt, tích tách rơi xuống trên mu bàn tay hắn.

"Tại sao lại là ta? Nàng có ấn tượng với ta như vậy sao?" Sở Mị Dạ dùng tay nắm cầm của nàng, đôi môi in lại từng nụ hôn trên gương mặt của nàng, hôn nước mắt của nàng.

Hắn thật quen thuộc, cũng thật xa lạ! Tại sao hắn nói nàng quên mất hắn? Hắn rốt cuộc là ai?

Thủy Liên Y cảm nhận được cánh môi quen thuộc này lướt nhẹ trên mặt mình, mùi vị quen thuộc truyền vào mũi của nàng!

"Buông ta ra!" Nàng giùng giàng.

"Lộn xộn nữa, ta liền không khách khí!" Hắn ôm nàng thật chặt, để cho mặt nàng dán chặt trước ngực mình.

Tiếng tim đập quen thuộc, hơi thở nam tính quen thuộc. Thủy Liên Y lại khóc. Tại sao nam nhân này lại làm nàng đau lòng, khiến nàng không khống chế được cảm thấy rất khổ sở?

Trước ngực ướt đầm, cảm nhận được người trong ngực không ngừng thút thít, trong lòng Sở Mị Dạ như dãi sông lấp biển!

"Tiểu Y! Thật xin lỗi!" Nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng, in nụ hôn trên tóc của nàng.

Hắn nói xin lỗi! Thật xin lỗi cái gì? Cường bạo nàng? Hay là hắn đã từng làm chuyện gì không thể tha thứ đối với nàng?

"Đưa ta trở về!" Thủy Liên Y cắn môi, mặc dù cái ôm này khiến cho nàng cảm thấy quen thuộc. Nhưng hắn phá hủy sự trong sạch của mình! Nàng nên hận hắn!

"Nàng. . . Đã từng là của ta!"

Nghe được từ trong miệng hắn nói ra, Thủy Liên Y kinh hãi!

"Không. . . Ta không biết người! Ta cũng chưa từng gặp người! Người nói hưu nói vượn!" Nàng dùng nắm đấm đấm lồng ngực của hắn. Trong đùng đưa kịch liệt, trên eo nàng tuột ra một khối ngọc bội!

Sở Mị Dạ bắt lấy khối ngọc bội rơi xuống.

"Trả lại cho ta!" Thủy Liên Y nhào lên cướp đoạt, lại bị hắn ngăn chặn đè lên thảm cỏ.

Hắn cầm ngọc bội quơ quơ ở trước mặt nàng, "Ngọc bội này là sau lần đầu tiên chúng ta hoan ái, ta đeo vào trên cổ nàng!"

"Không! Không phải! Đồ lưu manh! Ta mới không làm cái đó với người!" Thủy Liên Y lắc đầu, nàng mới không tin lời của hắn nói.

Đôi mắt hắn trầm xuống, cúi đầu cắn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khiến cho nàng bị đau!

Không biết vì sao, hắn rõ ràng biết là mình không đúng, nhưng thấy nàng quên mất toàn bộ, trong lòng liền rất khó chịu. Hắn không muốn nàng quên mình, không muốn.

"Trước kia ta có tình yêu, khi mất đi tất cả cũng từng oán! Vì muốn lấy được thứ mình muốn, trả thù nỗi hận của mình, ta đã làm sai rất nhiều chuyện!" Ngón tay thon dài quét qua cánh môi bị mút sưng đỏ của Thủy Liên Y, trong mắt của hắn lóng lánh ánh lệ.

Bị ngón tay hắn đụng chạm, trên người nàng co rút một hồi, giống như chạm điện! Cảm giác như thế Ân Thần Tinh chưa từng cho nàng.

"Người. . . Người bắt cóc ta, đến cùng muốn làm gì?"

Hô hấp của hắn phun lên mặt nàng, môi hắn nhẹ nhàng lướt qua trên môi nàng.

"Ta nhớ nàng! Rất muốn yêu nàng! Càng muốn cho nàng yêu ta!"

Tại sao nhịp tim lại nhanh như vậy? Tại sao cảm thấy thanh âm của hắn vừa vang lên bên tai, nàng liền say mê rồi.

"Ta! Ta đã già!" Mặc dù hắn vừa mới cường bạo nàng, nhưng nàng đã có lão công.

"Gà?" Hắn đột nhiên cười lạnh, bàn tay có chứa ý trừng phạt xoa nắn phần đầy đặn của nàng.

Ừ! Nàng cảm thấy hơi đau đau, còn có chút tê dại.

Khi hắn trừng phạt, da thịt trắng như tuyết đã tràn đầy dấu tay màu đỏ.

Phần đầy đặn bị bàn tay hắn giày xéo, bị đè ép biến hình.

"Buông ta ra! Thật là đau! Ừ. . .!" Rên rỉ ra tiếng, hắn cũng che môi lên.

Cảm giác khó nhịn này như một luồng sóng cuốn tới, tay nhỏ bé của nàng nắm chặt tóc của hắn.

"Người muốn làm gì? Mau buông ta ra!"

"Tiểu Y! Nàng quên tất cả mọi chuyện giữa chúng ta, nhưng không thể nào quên cảm giác này! Đây là ta lưu lại cho nàng!" Hắn đặt thân thể lên trên thân thể của nàng, sử dụng môi lưỡi trêu chọc nàng.

"Không cần!" dưới sự kích thích của hắn toàn thân Thủy Liên Y đã nóng lên.

Nàng cảm thấy mình không tốt, cảm giác mình rất lưu manh, cảm thấy mình còn quá phận hơn nam nhân trên người! Nàng lại muốn!

"Thật không cần sao?" Phần lửa nóng của hắn chia vào nàng.

"Cút ngay!" Nàng thét chói tai, không ngờ hắn lại tới.

"Tiểu Y! Nàng từ trước đến nay không đối với ta như vậy!"

Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng ngọt ngào của hai người trước kia, trong lòng xé đau!

"Là ta sai lầm rồi! Ta làm một chuyện khiến cho mình hối hận!" Hắn nói nhỏ.

"Nhưng, ngay cả như vậy, ta vẫn không thể buông tha tình yêu đối với nàng, lại càng không nguyện để cho nàng buông tha tình yêu đối với ta!" Mắt của hắn híp lại, thân thể thẳng tiến.

"Ừ!" Thủy Liên Y cảm nhận được sự xâm lấn của hắn, cắn đôi môi.

"Nàng hận ta cũng tốt, oán trách ta cũng tốt!" Hắn tiếp tục thăm dò vào.

"Đừng!" Nước mắt rơi xuống, theo gương mặt chảy xuống đến bên trong sợi tóc.

"Ta vẫn không thể buông tha, không muốn buông tha, không muốn buông tha! Bởi vì, ta yêu nàng!" Hắn dùng lực đung vào.

"Không!" Thủy Liên Y cảm nhận được phần nóng bỏng vọt vào chỗ sâu nhất trong thân thể mình, có chút chua xót, có chút đau đớn, nhưng, tại sao còn có vui thích!

"Tiểu Y!" hắn vừa kêu tên của nàng, vừa co rúm.

Từ khô khốc ban đầu, từ từ trở nên trơn trượt.

Từ thét chói tai ban đầu, từ từ biến thành rên rỉ.

Lực ý chí của Thủy Liên Y đã mơ hồ, khiến nàng không phân rõ mình đang ở thực tế hay trong hư ảo.

Rõ ràng là hành động nàng bài xích nhất, lúc này lại làm cho nàng cảm nhận được vui vẻ.

Rõ ràng là chuyện nàng không muốn làm nhất, lúc này lại làm cho nàng hăm sâu trong đó.

Đây rốt cuộc là tại sao?

Khi hắn mạnh mẽ kéo ra đưa vào, thân thể của nàng như lá rơi trong gió, giống như đóa hoa trong mưa. Tùy lúc đều sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Tiếng rên rỉ thở gấp của nàng và nặng nề thở dốc của hắn, ở trong rừng cây yên tĩnh có vẻ dị thường rõ ràng.

"Không được! Bỏ qua cho ta!" thân thể Thủy Liên Y đỏ đầy mồ hôi, thân thể đã không chịu nổi hắn mạnh mẽ đâm vào.

"Gọi tên ta!" Thanh âm của hắn khàn khàn, mút đầu lưỡi của nàng, ra lệnh cho nàng.

Nàng lác đầu, nàng không biết tên của hắn.

"Vậy thì tiếp tục!" Hắn chậm rãi thối lui khỏi, đột nhiên dùng lực, vọt vào chỗ sâu nhất.

"Ừ!" Thủy Liên Y không nhịn được hô lên một tiếng, đầu ngón tay ấn xuống dấu vết trên lưng hắn, dán chặt hắn cầu khẩn. "Van cầu người!"

"Gọi ta Tiểu Dạ!" Hắn chậm rãi di động mang đến cho nàng cảm giác tê dại khó chịu.

"Tiểu. . . Dạ!" nước mắt nàng tràn ra.

Nửa năm rồi, lần đầu tiên nghe được nàng kêu tên của hắn, thanh âm mềm mại khiến xương cốt hắn nhũn ra.

Sở Mị Dạ khắc chế không được, hé miệng ngậm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, động eo khỏe, dùng sức kéo ra đưa vào qua lại.

"Ừm!" Tiếng rên thật nhỏ từ trong môi lưỡi quấn quýt của bọn họ bật ra.

"Muốn mau kết thúc sao?" Hắn nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai của nàng.

Không kìm hãm được gât đầu, đầu óc cũng hỗn độn rồi, nàng không biết lúc này trạng thái sương mù của mình hấp dẫn người cỡ nào!

"Chờ một chút! Sắp thôi!"

"Ừm!" Nàng không nhịn được ngẩng đầu rên rỉ.

Không thể tiếp tục chịu đựng hắn chạy nước rút, không nhịn được ưỡn người.

Đẩy đà dính đầy mồ hôi không ngừng lay động, thân thể không ngừng co rút.

"Tiểu Y!" Biết nàng sắp lên đỉnh núi, hấn càng kéo ra đưa vào nhanh hơn, thanh âm bởi vì muốn nàng mà trở nên khàn khàn.

Sở Mị Dạ gầm nhẹ một tiếng, buông lỏng thân thể.

Thủy Liên Y cảm thấy chỗ sâu nhất thân thể bị một cỗ nóng rực lấp đầy!

Nàng thở gấp, cảm thấy hơi sức toàn thân đều bị rút sạch. Mềm mại rúc vào trong ngực hấn, cùng hấn thở dốc.

"Tiểu Y! Tiểu Y!" Hấn ôm nàng thật chặt.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y hỗn loạn, nhắm hai mắt lại trong một mõi.

Nhìn người trong ngực, trên da thịt trắng như tuyết đều là dấu vết hấn lưu lại, mùi tình dục tràn ngập ở giữa rừng cây.

Ánh mắt của hấn thâm thúy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đi sợi tóc bên má nàng, để dung nhan tuyệt mỹ ngủ say đập vào mắt, môi đầy đặn bị hấn vừa hôn vừa cắn, phiếm màu sắc của hoa hồng.

Tròng mắt đen từ trước đến giờ lạnh lùng hiện lên vô số nhu tình, môi của hấn chứa một nụ cười nhạt.

Đây hình như là một giấc mộng! Nam nhân trong mộng triển miên với nàng, hoan ái với nàng! Loại cảm giác chân thật như thế, giống như đã xảy ra thật!

"Tiểu Dạ. . ." trong miệng Thủy Liên Y tràn ra tên nam tử trong mộng, bên môi mang theo mỉm cười.

Dường như có một bàn tay khẽ vuốt trên gò má của mình, khi nàng chậm rãi mở mắt ra, đập vào mi mắt là. . .

"Ân Thần Tinh!" Nàng quát to một tiếng ngồi dậy.

Trên mặt Ân Thần Tinh có lo lắng, hấn ngồi ở bên giường, cầm lấy tay nàng.

"Thủy Thủy nàng đã tỉnh?"

Thủy Liên Y nhìn chung quanh một chút, là phủ Thần vương, là gian phòng của nàng! Không phải ở trong rừng cây sao? Không phải ở trên thảm cỏ sao? Tại sao nàng lại ở phủ Thần vương?

"Ta! Ta thế nào?" Lòng của nàng đang cuồng loạn, chẳng lẽ chuyện đã xảy ra buổi tối thật sự là một giấc mộng?

"Tối ngày hôm qua trong phủ có thích khách! Ta đuổi theo thích khách trở lại, nàng khép cửa phòng lại nói muốn ngủ! Bảo Thần Tinh cũng đi nghỉ ngơi! Giờ cũng là buổi trưa rồi, Thủy Thủy còn chưa tỉnh lại, ta nhất thời tình thế cấp bách mới đến gọi nàng!"

Tối ngày hôm qua? Thủy Liên Y lắc lắc đầu, hoàn toàn không nghĩ ra mình nói với Ân Thần Tinh mình muốn ngủ lúc nào! Tại sao trong đầu đều là chuyện đã xảy ra ở trong rừng cây đêm qua? Chẳng lẽ nàng ngay cả mộng hay thực tế cũng không phân rõ rồi sao?

"Tiểu Thần! Ta đói bụng! Đi ăn cơm có được hay không?" Thủy Liên Y nhảy xuống từ trên giường, "Ừ!" Thân thể mềm yếu, nhất thời không có đứng vững.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh đỡ nàng.

"Tiểu Thần! Ta cảm thấy mệt chết đi!" Thủy Liên Y cảm thấy toàn thân đều chua xót đau đớn khó chịu, tuyệt không muốn động. "Ta nằm một hồi!" Lên giường lại chui vào chăn.

"Thủy Thủy! Nàng không thoải mái chỗ nào? Thần Tinh đi tìm đại phu cho nàng!"

"Không cần! Chỉ là cảm thấy rất mệt mỏi, giống như thể lực bị tiêu hao! Tiểu Thần! Ta muốn ngủ thêm một lát!"

Ân Thần Tinh thấy bộ dạng nàng quả thật mệt chết đi, kéo chăn cho nàng, đi ra khỏi phòng.

Nghe được thanh âm Ân Thần Tinh đóng cửa, Thủy Liên Y vén tay áo.

Hít vào một hơi, trên cánh tay hiện đầy vết đong.

Nhớ tới trong mộng bị nam tử khẽ cắn liếm, mặt của nàng đỏ bừng.

Thật là quý dị, tại sao nằm mơ lại chân thật như vậy? Giống như đã thật sự xảy ra! Chẳng lẽ. . . Nàng sợ hết hồn, đột nhiên nghĩ đến mình bị quý dè!

Rùng mình, quyết định buông tha ý tưởng kia!

Trên đời vốn không có quý, bị mọi người truyền nhiều nên có thôi!

Có lẽ là nàng nửa đêm mộng du không cẩn thận đập đầu! Nhất định là như vậy!

Thủy Liên Y đưa tay che tim đập thành thịch, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Khi nàng đưa tay đến bên hông, cả kinh thất sắc.

Không thấy ngọc bội của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Vượt qua sông Thâm Du

Hoàng hậu Vũ Văn Tú đưa thích khách bị bắt được kia tới trước mặt Ân Âm Nguyệt.

Khi Ân Âm Nguyệt bị bệnh liệt giường nghe được thích khách cung khai nói người sai hấn là Thần vương, liền không tin.

"Hoàng thượng! Thần vương phái người ám sát Bồn cung! Nếu như Bồn cung chết rồi, như vậy thái tử sẽ không còn chỗ dựa! Hoàng thượng! Việc này vẫn không thể chứng minh Thần vương có lòng mưu phản sao?" Vũ Văn Tú trong lúc tình thế cấp bách cũng không thêm để ý thân phận hoàng hậu nữa, nổi cơn trước mặt Ân Âm Nguyệt!

"Hoàng hậu! Nếu như Thần vương thật muốn mưu phản, như vậy trăm cho hấn làm phụ tá vương không phải là cơ hội lớn nhất của hấn sao?"

"Hoàng thượng! Có thể Thần vương sợ người nhìn ra tâm tư của hấn, mới cố ý từ chối!"

Trên gương mặt thon gầy của Ân Âm Nguyệt co rúm lại một chút.

"Hoàng hậu! Trăm tin tưởng Thần vương!" Ân Âm Nguyệt liếc mắt nhìn thích khách bị thị vệ trói quỳ gối nơi xa. "Cứ coi như Thần vương muốn giết hoàng hậu cũng sẽ không phải người nhất gan như chuột, tham sống sợ chết tới ám sát! Ngươi nói thử xem, hoàng hậu?"

"Ách!" Vũ Văn Tú không nghĩ tới Ân Âm Nguyệt sẽ nói ra lời giống Thủy Liên Y. Nàng nhìn thích khách, gương mặt khắc nghiệt. "Nói mau! Rốt cuộc là ai phái người tới giết Bồn cung!"

Thích khách thấy hoàng thượng không tin, hoàng hậu lại đầy sát khí, không nhịn được run run!

Ân Âm Nguyệt nhìn thế cục này, phát phát tay.

"Hoàng hậu, dẫn hấn lui ra! Trăm muốn nghỉ ngơi rồi!"

"Dạ! Hoàng thượng!" Vũ Văn Tú tức giận đằng đặng rồi tẩm cung của Ân Âm Nguyệt, sai người dẫn thích khách tới tẩm cung của mình.

Vũ Văn Tú tìm người hành hình thích khách, nàng không tin hỏi không ra là ai chỉ điểm hấn.

Ai ngờ chưa kịp hành hình, thích khách đã bị hù tiểu ra quần.

"Hoàng hậu tha mạng! Tha mạng! Là Vũ Văn thiếu gia bảo chúng tôi đi! Là hấn chỉ điểm!"

"Cái gì?" Vũ Văn Tú trừng lớn cặp mắt, gương mặt khiếp sợ.

"Các ngươi nghe được gì rồi hả?" Nàng lạnh lùng nhìn những thị vệ đang đứng bên cạnh.

"Nô tài tai điếc, vừa rồi không nghe được gì!" Bọn thị vệ đều là người hiểu chuyện, vì cái đầu, dù có nghe được cũng không thể nói là nghe được!

"Bãi giá! Bồn cung muốn đến phủ Vũ Văn Thừa Tướng!"

"Dạ! Hoàng hậu nương nương!"

Khi Vũ Văn Tú mang theo thích khách đi tới Vũ Văn phủ, ném thích khách tới trước mặt Vũ Văn Sâm. Vũ Văn Sâm tròn tròn mắt.

"Tất cả các ngươi lui ra!" Vũ Văn Thừa Tướng đuổi người trong phủ đi. Trong đại sảnh chỉ có hấn và ba đứa con!

Vũ Văn Tú là người bình tĩnh nhất, tính khí tốt nhất trong ba người, nhưng lúc này đã giận đến mặt mũi tái nhợt.

Vũ Văn Sâm bởi vì làm việc trái lương tâm mà nơm nớp lo sợ, mặc dù ở bên ngoài hắn làm xằng làm bậy trêu nam ghẹo nữ, nhưng mà ở trong Vũ Văn phủ, hắn chính là con thú nhỏ không có móng.

Kể từ khi Vũ Văn Thiển về nhà mẹ đẻ lại tỏ vẻ oán phụ, không vui chút nào.

"Cha!" Vũ Văn Tú lên tiếng đầu tiên, "Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao Nhị đệ lại phải người tới thích sát ta?"

"Tỷ! Ta không có phải người tới ám sát tỷ! Chỉ là phải người đi làm bộ tập kích! Tỷ cũng không bị gì, không phải sao?" Vũ Văn Sâm cãi lại.

"Làm bộ tập kích?" Vũ Văn Tú giận đến cầm nước trà tạt hắn. "Đối với người có ích lợi gì?"

Vũ Văn Sâm bị hắt đầy nước trà, "Ta còn không phải là vì tốt cho tỷ! Ân Thần Tinh đó, từ lúc ra đời đã nhất định được chia một nửa hoàng quyền Ân Xích quốc! Hôm nay Ân Ám Nguyệt bệnh nặng, để Ân Thần Tinh thay thế trông coi triều chính! Tỷ tốt nhất nên suy nghĩ một chút! Nếu như Ân Thần Tinh thật muốn tạo phản, cả Ân Xích quốc cũng sẽ là của hắn! Vũ Văn gia chúng ta không được chia gì cả."

"Còn có thái tử! Đừng quên! Con ta là thái tử! Hoàng thượng chỉ có một đứa con trai là thái tử, ngôi vị hoàng đế không thể nào để cho người khác!" Vũ Văn Tú vỗ bàn. "Vũ Văn Sâm, đệ rốt cuộc có chủ ý gì?"

"Được rồi!" Vũ Văn Thừa Tướng ra tiếng, khiến bọn họ an tĩnh lại.

"Tiểu Tú! Đừng lừa mình dối người nữa!"

"Cha!" Vũ Văn Tú cau mày, "Người nghiêng về nhị đệ!"

"Tiểu Tú! Có một bí mật, không thể không nói cho con biết!" Vũ Văn Thừa Tướng hít mắt.

"Bí mật?"

"Năm năm trước, đứa bé con sinh ra không phải thái tử, mà là một công chúa!"

"Cái gì?" Vũ Văn Tú như bị sét đánh giữa trời quang. "Không thể nào! Cha! Sao người lại nói như vậy? Đây là tội khi quân!"

"Tiểu Tú! Con liên tục sinh bốn công chúa, nếu như cái thai này lại là một công chúa, như vậy hoàng thượng có thể sẽ phế hậu! Ở Ân Xích quốc, nếu như hoàng hậu không sinh được thái tử nhất định sẽ bị phế!"

Đôi môi Vũ Văn Tú run rẩy.

"Năm đó, là cha vì phòng ngừa, đã nói với bà đỡ trong cung. Nếu như sinh nam hài thì thôi, nhưng nếu như sinh bé gái, nhất định phải đánh tráo!"

"Đánh tráo?" Vũ Văn Tú lắp bắp.

"Không tệ! Đánh tráo! Chúng ta đã chuẩn bị tốt một bé trai ra đời cùng ngày, chờ một khắc kia sẽ đưa đến! Cuối cùng, chứng minh mối lo của cha là đúng! Đứa bé kia vẫn là nữ nhi!"

"Cha? Ý của người là, thái tử hôm nay là giả hay sao? Là thể thân hay sao?" thân thể Vũ Văn Tú cũng bắt đầu run rẩy.

"Đúng! Là giả! Thái tử hôm nay và Ân Ám Nguyệt không có một chút liên hệ máu mủ! Không biết Ân Ám Nguyệt có nhìn thấu được cái gì hay không, từ đầu đến cuối đều không chịu sắc lập thái tử! Ngược lại để cho đệ đệ của hắn thay hắn trông coi triều chính!"

"Không thể nào! Làm sao có thể?" trước mặt Vũ Văn Tú bỗng tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu.

"Tiểu Tú! Chúng ta không thể đợi Ân Ám Nguyệt phát giác! Đến lúc đó tất cả đều đã quá muộn!" Vũ Văn Thừa Tướng vuốt cằm râu.

"Cha! Người có ý gì?"

"Hiện tại phần đông đại thần trong triều, cơ hồ đều đứng về phía cha! Nếu như thái tử được sắc lập, không lâu sau Hồ Phủ có thể điều động binh mã cũng sẽ rơi vào trong tay Vũ Văn gia chúng ta! Thay vì để cho Ân Thần Tinh được lời, không bằng Vũ Văn gia chúng ta thuận nước đẩy thuyền!"

"Cha!" Vũ Văn Tú kêu lên, "Như vậy. . . là đại nghịch bất đạo!"

"Tiểu Tú! Vũ Văn gia chúng ta phụ tá Ân gia mấy đời, tại sao phải vĩnh viễn ở dưới họ! Hôm nay hoàng đế Ân Xích quốc, Ân Ám Nguyệt không có nhi tử, Ân Thần Tinh cũng không có! Ân gia bọn họ nhất định phải giao ra hoàng quyền!"

Vũ Văn Sâm một bên đắc ý, "Tỷ! Con trai của tỷ cũng là giả rồi! Còn trông nom nhiều như vậy làm gì? Người nên giúp đỡ cha cùng nhau làm nên nghiệp lớn!"

"Sâm nhi!" Vũ Văn Thừa Tướng quát bảo nhi tử ngưng lại.

"Cha! Ta. . . Không thể phản bội hoàng thượng!" Cái trán Vũ Văn Tú rí ra mồ hôi lạnh. Những chuyện này, khiến nàng không cách nào nhất thời tiếp nhận.

"Tiểu Tú! Cha không muốn ép con! Chỉ là, một khi Ân Âm Nguyệt phát hiện nhi tử là giả! Như vậy không riêng gì con, mà cả Vũ Văn gia chúng ta đều sẽ có tai ương máu tanh!"

"Cha! Cha sợ cái gì? Cùng lắm thì bảo Sở Vương xuất binh!" Vũ Văn Thiên đang ngồi một bên đột nhiên lên tiếng. "Chờ hấn tấn công Mặc thành xong, đoạt được ngôi vị hoàng đế, như vậy bảo hấn giúp phụ thân diệt trừ thế lực Ân gia, như vậy không đơn giản hơn sao?!"

"Tiểu Thiên! Có lẽ, phải bảo Sở vương tới đây tụ họp chút!" Vũ Văn Thừa Tướng lộ ra cười lạnh.

Vũ Văn Tú thấy phụ thân và hai đệ muội đều có bộ dạng tình thế bất buộc, trong lòng có chút đánh trống, không biết lựa chọn thế nào cho phải.

Khi Sở Mị Dạ nhận được thiệp mời của phủ Thừa Tướng, hấn đang bài binh bố trận ở bờ sông Thâm Du. Thuyền bè đã tạo xong, cũng đã trải qua khảo nghiệm, ít ngày nữa hấn sẽ qua sông tấn công Mặc thành.

Nhìn nước sông chảy xiết, nhìn quốc gia bên bờ sông. Mắt Sở Mị Dạ lộ ra sát ý! Vì ngày này, hấn đã chờ đợi lâu như vậy! Làm thương tổn người mình thương nhất, bỏ lỡ đứa con của chính mình! Khiến mình lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục! Hấn sắp có thể tự tay giết Sở Thánh Hạo giết mẹ giết đệ!

"Sở Vương! Vũ Văn Thừa Tướng muốn mời!" Trong tay thị vệ bên cạnh còn cầm thiệp mời.

Sở Mị Dạ nhìn hướng nước sông chảy, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

"Các người tiếp tục ở lại giữ trại, Bôn vương đi nhanh về nhanh!"

"Dạ! Vương Gia"

Sở Mị Dạ cười tuần mã cảm thiệp mời Vũ Văn Thừa Tướng tiến vào Xích Thành, chạy thẳng tới Vũ Văn phủ.

Khi biết được Sở Vương giả lâm, Vũ Văn Thừa Tướng ra cửa nghênh đón. Mặc dù hấn là nhạc phụ, Sở Mị Dạ là con rể, nhưng đứa con rể này là vương Uyên thành, tương lai cũng sẽ là vương của Sở Mặc quốc.

"Sở Vương giả lâm, không thể tiếp đón từ xa, thất lễ!"

"Thừa Tướng khách khí!"

Khi Sở Mị Dạ khí phách đi vào Vũ Văn phủ, Vũ Văn Thiên liền nhanh chóng chạy tới.

"Tiểu Dạ!" Nàng hưng phấn chạy đến.

Biểu tình của Sở Mị Dạ vẫn rất lạnh, khóe miệng cố nặn ra nụ cười.

"Vương phi gần đây tốt không?"

"Ừm! Đa tạ vương gia nhớ thương!" gương mặt Vũ Văn Thiên thẹn thùng.

"Tiểu Thiên! Cha và Sở Vương có chuyện muốn bàn! Chờ nói xong chính sự, Tiểu Thiên hãy tìm Sở Vương!" Vũ Văn Thừa Tướng nhìn nữ nhi của mình một cái, ý tứ rất rõ ràng, chuyện giữa phu thê, hai người các người chờ sau hẵng nói.

"Vâng!" Vũ Văn Thiên an vị ở một bên, mặc dù không cho nàng nói chuyện, nhưng cũng chưa nói không cho nàng ở lại chỗ này.

"Ý của thừa tướng là...?" Sở Mị Dạ nhìn về phía Vũ Văn Thừa Tướng.

"Nếu như Sở Vương công phá Mặc thành, hi vọng có thể mượn binh lực Sở Vương. . .!" Vũ Văn Thừa Tướng nói nhỏ ở bên tai Sở Mị Dạ.

"Hả?" khuôn mặt của Sở Mị Dạ trở nên lãnh khốc, tròng mắt đen lóe lên một cái. "Bôn vương có lợi ích gì?"

"Đất cạnh bờ sông Thâm Du đều thuộc về Sở Mặc Quốc! Chỗ giao nhau giữa hai nước, Ân Xích quốc sẽ lùi 1000 dặm!"

Khóe miệng Sở Mị Dạ khẽ động một chút, "Cắt đất! Có vẻ giao dịch này Bôn vương đã chiếm tiện nghi rất lớn!"

"Ai bảo Sở Vương và bản Thừa Tướng quan hệ không cạn! Phù sa không chảy ruộng người ngoài!"

"Tốt! Một lời đã định!" Sở Mị Dạ đứng dậy, "Bôn vương còn có chuyện quan trọng! Tất cả mọi chuyện chờ chiếm được Mặc thành rồi nói tiếp! Cáo từ!"

"Sở Vương đi bình an!" Vũ Văn Thừa Tướng nịnh hót.

"Tiểu Dạ!" Vũ Văn Thiển vừa muốn đuổi theo, liền bị Vũ Văn Thừa Tướng bắt lại, "Tiểu Thiển, tất cả lấy đại sự làm trọng!"

"Cha!" Vũ Văn Thiển cong môi chạy vào trong nhà.

Nhìn bóng lưng Sở Mị Dạ rời đi, mắt Vũ Văn Thừa Tướng lộ ra sáng loáng.

Hai ngày sau, Sở Mị Dạ hạ lệnh, qua sông!

Binh tướng Uyên thành, binh tướng Diêm thành, còn có các lộ nhân mã hần đã từng triệu tập. Ngồi thuyền lớn vượt qua sông Thâm Du.

Tin tức Sở Mị Dạ muốn tấn công Mặc thành sớm đã phát ra, dân chúng Mặc thành luôn luôn an cư lạc nghiệp đã sớm thất kinh, không biết ứng đối như thế nào.

Khi hần mang theo quân đội đi tới ngoài thành Mặc thành. Nhìn tường thành thật cao, và những cung tiễn thủ đã sớm chuẩn bị, trên mặt của hần lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Trước kia hần ở Uyên thành, vì dân chúng cả Sở Mặc quốc có thể an cư lạc nghiệp. Hần phòng thủ một cửa ải quan trọng nhất. Đối với các ngoại tộc xâm lược, những cuộc chém giết tàn khốc, từ năm hần mười bốn tuổi chưa từng gián đoạn!

Trước kia hần đều coi chừng lãnh thổ của mình, không ngờ có một ngày, hần sẽ mang theo binh tướng tới tấn công quốc gia của mình!

Đây thật sự là chuyện đáng cười!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Hoàng tử đột quyết

Thái hậu chết rồi, Húc vương cũng chết rồi!

Nữ nhân hần yêu nhất bởi vì lòng báo thù của hần, bởi vì bị hần tổn thương mà quên lãng hần. Nữ nhi của hần nửa năm qua sống chết chưa biết.

Uyên thành của hần bị người của chính quốc gia mình và ngoại tộc liên hiệp công hãm, hôm nay hần còn lại cái gì? Chỉ có một trái tim tràn đầy thù hận!

Chiến Thần Sở quốc là bất khả chiến bại! Đừng nói Sở Thánh Hạo nhỏ, dù là ba quốc gia liên hiệp, hần cũng không e ngại chút nào.

Hần hận Sở Thánh Hạo, nhưng hần còn chưa máu lạnh đến mức muốn giết dân chúng của mình.

Sở Mị Dạ dùng tên bắn một phong thư lên tường thành. Nếu như Sở Thánh Hạo chịu một mình tự lãnh cái chết, như vậy hần sẽ bỏ qua cho người vô tội!

Nếu không lười rách cá chết, cùng lắm thì cùng nhau chết.

Khi nhận được phong thư của Sở Mị Dạ, Sở Thánh Hạo đang uống rượu vui chơi, vô cùng hưởng lạc.

Liếc mắt nhìn nội dung trong thư, hần cười lớn rồi xé nát.

"Hoàng thượng! Làm thế nào bây giờ? Sở Vương đã tấn công tới?". Ngọc Linh Nhi và mấy phi tử đang hầu hạ bên người Sở Thánh Hạo.

Sở Thánh Hạo nhìn những nữ nhân trước mặt, thân khoác lụa mỏng, bên trong không có bất kỳ y phục gì. Từng người đều cúi xuống bên cạnh hần. Đám lưng, hầu hạ uống nước, còn có người đang mát sa trên người hần.

Gương mặt Hoàng hậu Ngọc Linh Nhi lo lắng.

"Trầm sợ hần sao?" Sở Thánh Hạo bị mấy mỹ nữ vuốt ve lộ ra lồng ngực cường tráng.

Trên lồng ngực của hần, lộ ra hình một con rồng bay.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi cúi trước ngực Sở Thánh Hạo hôn hình xăm của hần. "Hình rồng xăm trên người của ngài thật đẹp!"

Bàn tay Sở Thánh Hạo nắm lấy phần ngực đầy đặn của nàng, "Linh Nhi có muốn trầm giúp nàng xăm một hình hay không!"

"Tha Linh Nhi! Linh Nhi sợ đau!" Ngọc Linh Nhi sợ tới mức lập tức lắc đầu.

Sở Thánh Hạo cười lạnh, "Sở Mị Dạ lập tức sẽ tấn công vào, nếu ta bị hấn bắt được, nàng sẽ đau hơn!"

"Hoàng thượng! Tại sao không phản kích? Chẳng lẽ chờ hấn tới tấn công chúng ta?" Ngọc Linh Nhi không hiểu!

"Ta chính là cho hấn đến tấn công chúng ta!" gương mặt Sở Thánh Hạo đắc ý, nắm lấy cằm Ngọc Linh Nhi, "Ta chính là để cho hấn tấn công quốc gia của mình, diệt Sở Mặc quốc!"

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi cả kinh thất sắc. "Linh Nhi không hiểu ý hoàng thượng!"

Sở Thánh Hạo kể môi ở bên tai Ngọc Linh Nhi nói nhỏ, "Không hiểu không sao, đến lúc đó cứ nhìn là được!"

Trong lòng Ngọc Linh Nhi đang đánh trống, không biết trong hồ lô của Sở Thánh Hạo bán thuốc gì.

"Hoàng thượng! Linh Nhi thật muốn biết ý tưởng của hoàng thượng!"

"Muốn biết?" Sở Thánh Hạo cười vén áo khoác của mình lên, lộ ra phân thân. "Phục vụ trăm thật tốt rồi hãy nói!"

"Ừ!" đầu Ngọc Linh Nhi bị nặng nề đè xuống, bởi vì bị đau mà há miệng ra.

Thấy thân dưới hoàn toàn đi vào trong miệng của nàng, Sở Thánh Hạo cười đắc ý.

Trong mắt chợt lóe sáng, "Sở Mị Dạ, nguoi cứ tới đi, ta đang chờ ngày này!"

Ở ngoài thành Sở Mị Dạ nhận được thư hồi âm của Sở Thánh Hạo, trong thư nói: hấn có bản lĩnh thì cứ công thành.

Nhìn thư trong tay, Sở Mị Dạ cười lạnh, "Sở Thánh Hạo! Đã như vậy, cũng đừng trách ta không khách khí!"

Chiến tranh là tàn khốc! Danh hiệu Chiến Thần của Sở Mị Dạ cũng không phải hư danh nói chơi! Từ ngày đầu tiên bắt đầu công thành, hấn đã thề, nhất định phải chính tay diệt Sở Thánh Hạo! Hấn muốn ngay trước mặt tên súc sinh Sở Thánh Hạo hỏi hấn tại sao có thể làm ra chuyện không bằng cảm thù như vậy?

Không biết có phải sợ hãi danh tiếng của Sở Mị Dạ hay không, về mặt khí thế, binh tướng Mặc thành đã thua một phần. Hơn nữa, ngày trước bởi vì có Sở Mị Dạ ở Uyên thành trấn thủ, Mặc thành luôn mưa thuận gió hòa, không có chiến tranh. Bầy binh bố trận của Mặc thành rồi rạc lỏng lẻo, không có chút sức chống cự.

Sở Mị Dạ không gì không đánh được, bách chiến bách thắng, thế như chẻ tre!

Chỉ dùng hai ngày ngắn ngủi, đã khiến cho Mặc thành dựng lên cờ hàng.

Khi Tướng quân Ngọc Tiểu Phong giữ cửa mang theo binh tướng mở cửa thành ra đầu hàng, Sở Mị Dạ liền giục ngựa chạy thẳng tới hoàng cung Mặc thành.

Trong hoàng cung, có Tần phi nương nương đếm không xuể của Sở Thánh Hạo. Nhưng không phát hiện bóng dáng của Sở Thánh Hạo cùng Ngọc Linh Nhi!

Sở Mị Dạ sử dụng kiếm nhọn ép hỏi từng người một, không có ai biết Sở Thánh Hạo đi nơi nào!

.....

Trên con đường từ Mặc thành thông đến cứ điểm Uyên thành ở biên quan, có một con tuấn mã.

Nam nhân trên ngựa là Sở Thánh Hạo đang vô cùng đắc ý cùng gương mặt hoảng sợ Ngọc Linh Nhi.

"Hoàng thượng! Chúng ta đang đi đâu?"

"Linh Nhi không phải đã nói trăm đi nơi nào, nàng sẽ cùng trăm đến nơi đó sao?" Sở Thánh Hạo thờ dốc ở phía sau nàng khiến cho nàng cảm thấy cổ hơi ngứa.

"Hoàng thượng! Sớm biết có ngày hôm nay, chúng ta không nên đối nghịch với Sở Vương! A. . .!" Nàng kêu thảm một tiếng, Sở Thánh Hạo cắn lỗ tai của nàng, từ khe miệng của hấn rỉ ra chút máu.

"Linh Nhi trách trăm đắc tội Sở Mị Dạ?"

"Linh Nhi không dám!" Ngọc Linh Nhi nhin đau. Nàng phát hiện Sở Thánh Hạo khiến nàng càng ngày càng không nhìn thấu!

Bôn ba một ngày một đêm, người cũng đã kiệt sức! Tìm một chỗ bí mật, hai người xuống ngựa ngồi dưới đất nghỉ ngơi, ăn chút đồ.

Ngọc Linh Nhi từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, chưa từng chịu khổ như vậy! Sau khi buông lỏng thân thể, nàng cảm thấy mình bị lắc lư đến toàn thân đều sắp rời ra từng mảnh!

"Hoàng thượng! Không bằng, chúng ta len lén trở về Mặc thành! Cha ta sẽ cứu chúng ta!"

"Nàng cảm thấy có thể sao? Đệ đệ nàng mở cửa thành nghênh đón Sở Mị Dạ vào thành! Chúng ta trở về, sợ rằng không đến một khắc đồng hồ đã bị trói đến trước mặt của Sở Mị Dạ tranh công!"

Ngọc Linh Nhi không lên tiếng, nghe Sở Thánh Hạo nói như vậy, nàng liền không còn ý kiến gì!

Vốn là người ở trên cao, hôm nay sa sút đến mức nhếch nhác chạy nạn, ở trong lòng Ngọc Linh Nhi tràn đầy uất ức!

Ngồi trên đất ăn bánh ngọt từ trong cung mang ra ngoài, Ngọc Linh Nhi nghiêng đầu nhìn Sở Thánh Hạo.

Hắn đang nhắm mắt, ngựa mặt nằm trên cỏ, hai cánh tay để sau ót.

Nhìn tuấn nham của hắn, trong lòng Ngọc Linh Nhi có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Khi nàng còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy Sở Vương Sở Mị Dạ, liền bị khí thế vương giả của hắn chinh phục, quyết định lớn lên muốn gả cho hắn! Nhưng sau khi lớn lên lại không cách nào gả cho hắn, bởi vì hắn chỉ là Vương Gia! Không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế!

Thái tử Sở Thánh Hạo từ khi còn là thiếu niên đã phong lưu hào sảng, lần đầu tiên đến phủ Ngọc tướng quân uống rượu, gặp được Ngọc Linh Nhi xinh đẹp động lòng người! Liền động sắc tâm. Ngọc Linh Nhi biết hắn là thái tử, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng không cách nào cự tuyệt. Lúc đó cứ coi như là ỡm ờ, hai người cũng thành chuyện tốt!

Sau đó nàng làm tới hoàng hậu, mỗi ngày nhìn thấy Sở Thánh Hạo hoan hỷ dây dưa cùng những nữ nhân khác nhau, nàng vô cùng đố kỵ! Thậm chí thành lập Cảnh Luật viện để trừng phạt những nữ nhân quyến rũ hoàng thượng!

Không biết đã trải qua bao nhiêu ngày phòng không chiếu bóng, mặc dù mỗi lần Sở Thánh Hạo cung chiều nàng đều khiến nàng mấy ngày không xuống giường được, nhưng nàng có thể từ loại cảm giác đó, tìm được cảm giác mình còn là hoàng hậu.

Cho đến khi gặp Sở Húc Nhật. Hắn là nam nhân nàng thật lòng thích, nhưng hắn lại vì Thủy Liên Y, người không thuộc về hắn mà hoàn toàn chối bỏ quan hệ giữa hai người.

Ngọc Linh Nhi tức giận, đôi tay nắm quyền, trong lòng nàng vô cùng không thoải mái.

Hơn nữa thấy Sở Thánh Hạo nhắm mắt dưỡng thần, nàng càng thêm tức giận.

Nàng có ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ hắn ban tặng. Nếu không phải hắn đến nhà của nàng, cưỡng chiếm nàng, nàng sẽ không nhất định phải lên làm hoàng hậu, nếu như không lên làm hoàng hậu cũng sẽ không xảy ra chuyện

ngày hôm nay!

Mắt Sở Thánh Hạo đột nhiên mở ra.

"Nên lên đường rồi!" Nói xong bất lấy Ngọc Linh Nhi ném lên lưng ngựa, hắn nhảy lên ngựa lên cười ngựa rồi đi.

"Hoàng thượng! Người có thể nói cho Linh Nhi. Rốt cuộc mạng Linh Nhi đi đâu không?"

Sở Thánh Hạo nói ở bên tai của nàng "Phía bắc Uyên thành, đô thành Đột Quyết!"

Đô thành Đột Quyết? Ngọc Linh Nhi nuốt một ngụm nước miếng.

"Tại sao đến đó? Đột Quyết và Sở Mặc quốc chúng ta như nước với lửa, chưa bao giờ giao hảo!"

Sở Thánh Hạo ngồi ở phía sau nàng, ôm chặt hông nàng, thờ ơ ở bên tai của nàng.

"Linh Nhi chỉ cần rời đi cùng trăm, về phần những chuyện khác, không ở trong phạm vi Linh Nhi nên quan tâm."

Ngọc Linh Nhi càng thêm thấp thỏm, nàng không biết tính toán của Sở Thánh Hạo, nàng không hiểu hành vi của hắn.

Những việc hắn làm đến hôm nay, nàng không hiểu chút nào.

Ví như chỉ điểm nàng sát hại Thái hậu; ví như đuổi giết Húc vương; hắn còn phái binh cùng Đột Quyết liên hiệp công chiếm Uyên thành, ép Sở Mị Dạ rời đi!

"Hoàng thượng! Linh Nhi vẫn luôn rất nghi hoặc!"

Trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra nụ cười, "Linh Nhi nghi ngờ cái gì? Nghi ngờ tại sao trẫm lại bảo nàng giết Thái hậu?"

Ngọc Linh Nhi không nói, không ai lại đi sát hại mẫu thân của mình?

"Nếu như trẫm nói cho nàng biết, bà ta không phải mẫu thân trẫm, Linh Nhi có giết mình lắm không?"

"Hả?" sau khi Ngọc Linh Nhi nghe xong lời hắn nói, trong lòng bỗng nhúc nhích. Thái hậu không phải mẫu thân của hắn? "Vì sao Hoàng thượng nói thế?"

Ánh mắt bén nhọn của Sở Thánh Hạo lóe lên một cái.

"Thật ra thì nói cho nàng biết cũng không sao! Trẫm vốn không phải do bà ta sinh ra! Trẫm là do bà ta và tên cầu hoàng đế kia cướp đi!"

Ngọc Linh Nhi hít vào một hơi, đây chính là bí mật động trời?

"Làm sao có thể? Nếu như hoàng thượng không phải do Thái hậu và tiên hoàng sinh ra, tại sao họ lại để cho hoàng thượng lên ngôi? Về tình về lý đều không hợp logic!"

Có thể là vì bí mật kìm nén trong lòng đã đủ lâu, lúc này Sở Thánh Hạo vô cùng muốn tìm người giải bày. Tuần mã chạy băng băng, hắn lại nói nhỏ bên tai Ngọc Linh Nhi.

"Thật ra thì trẫm là hoàng tử Đột Quyết, năm đó tên cầu hoàng đế kia phái binh đánh Đột Quyết, bắt trẫm làm con tin! Mục đích là khiến cho Đột Quyết không tới xâm lấn Sở Mặc quốc."

"Làm sao có thể? Hoàng thượng là người Đột Quyết?" Ngọc Linh Nhi không thể tin được.

"Khi đó trẫm mới chỉ có ba tuổi, nhưng đoạn trí nhớ kia vẫn không cách nào biến mất!" Sở Thánh Hạo hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra lúc hắn còn nhỏ, trên mặt lộ ra nỗi buồn.

Không thể nào! Ngọc Linh Nhi không tin.

"Nếu như ngài là người Đột Quyết, ngôi vị hoàng đế Sở Mặc quốc làm sao có thể truyền cho ngài? Sở Vương và Húc vương đều là ruột thịt của Thái hậu. Cho dù tính lượt cũng không đến phiên ngài!"

Sở Thánh Hạo lộ ra nụ cười gian, "Đột Quyết có một loại dược vật, có thể mê hoặc tâm trí người khác. Tên cầu hoàng đế kia trúng thuốc mê, tự mình lập di chiếu truyền ngôi cho trẫm! Sau đó, hắn chết!"

Ngọc Linh Nhi cả kinh trong lòng, chẳng lẽ tiên hoàng bị hắn hại chết hay sao? Bằng không tại sao đang lúc khỏe mạnh lại băng hà?

"Thái hậu cũng trúng thuốc mê, để cử trẫm làm tới Hoàng đế! Mặc dù bà ta có công ơn nuôi dưỡng đối với trẫm, nhưng . . ." Hắn cười dữ tợn, "Ta vốn muốn dùng thuốc khống chế bà ta từ từ chết đi, không ngờ bà ta lại triệu hồi hai đứa con trai!"

"Hoàng thượng! Thái hậu nhiễm bệnh nặng là bởi vì trúng độc?"

"Đúng vậy! Thời gian nửa năm Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật trở lại Mặc thành, vì sợ bọn họ nhìn ra đầu mối, cho nên trong nửa năm đó trẫm ngừng cho Thái hậu dùng độc!"

"Thì ra bệnh tình Thái hậu từ từ chuyển biến tốt không phải là bởi vì ăn Huyết Linh Chi mà Sở Vương mang về từ Ngao Nam quốc, mà bởi vì dược hiệu của độc từ từ biến mất!" Ngọc Linh Nhi đã hiểu ra tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Giết trình giảo kim

Sau khi nghe Sở Thánh Hạo nói xong, Ngọc Linh Nhi nhận lấy vô hạn kinh ngạc. Hóa ra Sở Thánh Hạo là hoàng tử Đột Quyết, tiên hoàng Sở Mặc quốc là bị hắn hại chết! Thái Hậu thân nhiễm bệnh nặng cũng là vì bị hắn hạ độc!

"Hí . . . !" Tuần mã hí một tiếng, móng trước nâng lên, chỉ dùng hai chân sau đứng thẳng. Ở phía trước tuần mã, có một mũi tên vừa bắn tới.

"A!" Ngọc Linh Nhi hét lên một tiếng, gắt gao bắt lấy dây cương.

Hai chân Sở Thánh Hạo kẹp chặt bụng ngựa, thật lâu mới làm cho tuần mã ngừng hí, bình tĩnh trở lại.

"Ài?" Hai mắt Sở Thánh Hạo sắc bén giống như chim ưng.

Trong rừng cây phía trước truyền đến tiếng xào xạc, hơn mười con tuần mã vọt ra, những người này cưỡi ngựa mặc áo giáp, tay cầm trường cung.

Hơn mười con ngựa tách ra, một con tuần mã màu đen chậm rãi tiêu sái đi ra. Nam nhân ngồi trên ngựa mặc áo giáp màu đen, mang theo giáp trụ, trong tay cầm kiếm.

"Sở Mị Dạ! Ngươi đến rất nhanh a!" Sở Thánh Hạo hí mắt, cười gượng.

Sở Mị Dạ sau khi nhìn thấy Sở Thánh Hạo, trên mặt lộ ra một khát máu.

"Sở Thánh Hạo, vì sao giết Thái Hậu? Vì sao giết Húc Vương?"

"Vì sao? Bởi vì bọn họ đều đáng chết, còn ngươi nữa, ngươi cũng phải chết!" Sở Thánh Hạo lạnh lùng nhìn Sở Mị Dạ.

Nhìn Sở Mị Dạ oai hùng bất phàm trước mặt, Ngọc Linh Nhi cắn môi. Nếu năm đó nàng thề sống chết bảo toàn trong sạch, nếu nàng kiên trì gả cho Sở Vương, thì bây giờ nàng có thể hưởng rất nhiều hạnh phúc hay không?

"Sở Vương! Ngươi. . . . Buông tha chúng ta đi!" Ngọc Linh Nhi khẩn cầu.

Trong mắt Sở Mị Dạ hiện lên tàn khốc, "Buông tha? Ngọc Linh Nhi, các ngươi thương tổn nữ nhân bốn vương yêu nhất, sát hại mẫu hậu của bốn vương, lại cùng tên súc sinh này cùng nhau bức tử đệ đệ của bốn vương! Ngươi cảm thấy bốn vương sẽ bỏ qua cho các ngươi?"

"Sở Vương! Van cầu ngươi! Cho chúng ta một con đường sống!" Ngọc Linh Nhi nhảy xuống từ trên ngựa, không để ý chính mình bị té ngã, quỳ gối trước mặt Sở Mị Dạ.

"Mơ tưởng! Các ngươi đều phải chết!" Sở Mị Dạ lệnh cho cung tiễn thủ phía sau chuẩn bị tốt.

Nhìn mình bị hơn mười cung tiễn thủ dùng cung tiễn nhắm bắn, Ngọc Linh Nhi vô cùng sợ hãi!

"Sở Vương! Xin tha mạng! Không cần giết chúng ta!"

Sở Mị Dạ rút bảo kiếm ra, chỉ vào Sở Thánh Hạo, "Cho ngươi một cơ hội giết bốn vương!"

Sở Thánh Hạo hừ lạnh một tiếng, lấy bảo kiếm ở thắt lưng ra, giục ngựa nhắm phía Sở Mị Dạ xông tới.

Khi hai thanh kiếm của hai người va chạm vào nhau, phát ra từng tia lửa.

Tuy rằng thân thể Sở Thánh Hạo cường tráng, công phu cũng rất cao. Nhưng so với Sở Mị Dạ hàng năm chinh chiến, thể lực của hắn vẫn còn kém rất nhiều.

Ngọc Linh Nhi ở một bên nơm nớp lo sợ, nhìn Sở Thánh Hạo chậm rãi ở thế hạ phong, nàng bắt đầu kinh hãi.

Sở Thánh Hạo phát ra một tiếng kêu rên, cánh tay đã bị Sở Mị Dạ dùng kiếm đâm bị thương.

Mũi kiếm Sở Mị Dạ chém xuống, Sở Thánh Hạo ngã ngựa.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi kinh hô, "Sở Vương! Xin hãy hạ thủ lưu tình!"

Trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười thị huyết, "Sở Thánh Hạo! Ngươi là đồ súc sinh giết mẹ, cầm thú sát hại thân đệ đệ, bắt nhân bất nghĩa, tiểu nhân bất trung bất hiếu, hôm nay bốn vương cho ngươi chết không có chỗ chôn!"

"Sở Vương. . . . Không cần! Kỳ thật hắn cũng là người bị hại, ngươi buông tha cho hắn đi! Linh nhi nguyện ý đem tất cả chuyện ta biết nói hết cho Sở Vương!"

Hai tròng mắt Sở Mị Dạ hí mắt một chút, lợi hại đảo qua Ngọc Linh Nhi.

"Người bị hại? Ngọc Linh Nhi, ngươi nói tên súc sinh này là người bị hại? Tại sao?" Trong thanh âm của hắn tràn đầy ngoan lệ.

Ngọc Linh Nhi chạy đến trước người Sở Thánh Hạo đã bị thương, nâng hắn dậy. Cho dù hắn làm cho người ta oán hận như thế nào, nhưng nam nhân này dù sao cũng là nam nhân đầu tiên của nàng, dù sao cũng là phu quân của nàng.

Lấy khăn tay ra băng lại cánh tay không ngừng chảy máu của Sở Thánh Hạo, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Sở Mị Dạ.

"Sở Vương! Sự tình cũng không phải như những gì ngươi đã nghĩ! Kỳ thật hoàng thượng cũng là người đáng thương, từ nhỏ bị kẻ thù bắt cóc, rời xa cha mẹ, rời xa quốc gia của mình! Hắn làm những chuyện này đơn giản là chỉ muốn báo thù mà thôi!" Ngọc Linh Nhi chậm rãi nói ra chuyện mà Sở Thánh Hạo đã nói với nàng.

"Linh nhi!" Sở Thánh Hạo nhíu mày, hẳn cũng không muốn Sở Mị Dạ tha mạng cho hắn. Kỳ thật cho dù hắn sống hay chết, từ năm hắn ba tuổi cũng đã không còn hy vọng xa vời gì rồi!

Sắc mặt Sở Mị Dạ thay đổi! Hắn mới không tin phụ vương sẽ làm ra chuyện như vậy, vì Đột Quyết không hề xâm phạm mà bắt cóc hoàng tử của bọn hắn. Từ khi hắn hiểu nhân nghĩa, phụ vương cùng mẫu hậu liền nói cho hắn biết. Vương huynh của hắn từ nhỏ đã chịu rất nhiều thống khổ. Do vậy họ muốn truyền đế vị tương lai cho Sở Thánh Hạo!

"Không có khả năng!" Sở Mị Dạ ngăn cản Ngọc Linh Nhi, không cho nàng tiếp tục nói. "Phụ vương sẽ không làm chuyện như vậy! Sở Thánh Hạo người nói vậy! Từ lúc bốn vương còn nhỏ, phụ vương trong một lần say rượu đã từng nói qua, người là nhi tử hắn thất lạc ba năm, hao hết thiên tân vạn khổ mới tìm được! Từ nhỏ, phụ vương cùng mẫu hậu cưng chiều người như vậy, người cũng biết mà!"

Trước mắt Sở Thánh Hạo hiện ra từng đoạn trí nhớ thật lâu trước kia, quả thật tên cầu hoàng đế kia cùng Thái Hậu đối với hắn quan tâm đầy đủ, săn sóc tỉ mỉ! Nhưng cũng không thể bù lại tâm linh bị tra tấn mà từ nhỏ hắn đã nhận hết, rồi xa phụ mẫu của chính mình, ở lại bên người kẻ thù.

"Sở Mị Dạ! Nói thêm cái gì cũng vô dụng! Muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt tùy người!" Sở Thánh Hạo cười lạnh, "Trẫm là hoàng tử Đột Quyết, độc chết tên cầu hoàng đế kia, độc hại Thái Hậu, giết đệ đệ Sở Húc Nhật của người, có gọi thi giết trẫm đi!"

"Người thật đáng chết!" Sở Mị Dạ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt tràn đầy hận ý, "Tên súc sinh gian ngoan mất linh! Bốn vương không biết người là bị người nào xúi giục, hay bị người nào che mắt! Nhưng bốn vương biết, từ nhỏ phụ vương cùng mẫu hậu đều đối với người không giống người thường, cảm tình của bọn họ đối với người cùng bốn vương và Húc Vương bất đồng! Bởi vì bọn họ cảm thấy người đã chịu nhiều thua thiệt, người là thân sinh cốt nhục của bọn họ!"

"Đừng nói nhảm!" Sở Thánh Hạo giờ bảo kiếm lên. "Trẫm chỉ tin chính mình trí nhớ năm trăm ba tuổi, vẫn còn ở trong óc trẫm, không cần người bịa đặt sinh sự! Thân sinh cốt nhục của bọn họ? Ha ha. . . . Thật đáng cười! Trẫm là hoàng tử Đột Quyết, tại sao có thể là thân sinh cốt nhục của bọn họ."

Sở Mị Dạ giờ kiếm đâm về phía hắn, "Người không bằng cảm thú như thế, nếu ta không giết người căn bản không thể an ủi phụ vương mẫu hậu ta ở trên trời!"

"Sở Vương!" Ngọc Linh Nhi che ở trước người Sở Thánh Hạo, không biết vì sao nàng rõ ràng là hận nam nhân này, nhưng lại không thể chính mắt nhìn thấy hắn chết ở trước mặt mình.

"Cút ngay! Lát nữa bốn vương sẽ tính sổ với người!" Sở Mị Dạ một cước đá văng Ngọc Linh Nhi, mũi kiếm đâm về phía Sở Thánh Hạo.

"Keng. . . .!" Bảo kiếm của hắn bị ám khí đánh lệch.

"Ai?" Sở Mị Dạ nhíu mày, nhìn về phía chỗ phát ra ám khí.

Một bóng trắng nháy mắt xuất hiện, áo trắng bay bay, nho nhả đến cực điểm. Dung nhan tuấn mỹ kia, khí chất không nhiễm khói lửa nhân gian, làm cho người nào nhìn thấy hắn đều âm thầm khen ngợi.

"Là người?" Sở Mị Dạ nhìn thấy người nam nhân này, nhớ lại chuyện nửa năm trước. Là hắn làm cho Tiểu Y mất đi trí nhớ, chính là hắn.

Người tới chính là Ngao Căn Phong, áo trắng trắng tuyết, bông bành đi tới.

"Cận Thần y?" Sở Thánh Hạo sững sờ một chút. Một năm rưỡi trước kia,

sau khi Thủy Liên Y cùng Sở Húc Nhật thoát khỏi hoàng cung, thần y Công Tử Cận liền đề thư lại ly khai! Không nghĩ tới lúc này hắn lại đến cứu mình!

Ngao Căn Phong nhìn thoáng qua Sở Thánh Hạo cùng Ngọc Linh Nhi, ánh mắt càng thêm đậm đặc nhìn về phía Sở Mị Dạ!

"Sở Mị Dạ! Chúng ta lại gặp mặt!"

"Nữ nhi của ta ở nơi nào?" Hai má Sở Mị Dạ co rút, nửa năm trước hắn ôm nữ nhi của mình đi nơi nào?

"Đã chết!" Ngao Căn Phong không có bất kỳ dao động nào, thản nhiên nói ra.

Trước mắt tối sầm, Sở Mị Dạ lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Người. . . . Nói vậy!" Trong mắt hắn sung huyết, không thể tin tưởng đây là sự thật!

Con người Ngao Căn Phong băng lãnh không có một tia cảm tình, "Người cảm thấy nó còn có thể sống sót sao?"

"Là người hại nữ nhi của ta!" Sở Mị Dạ một kiếm đâm về phía Ngao Căn Phong! Lúc này trong lòng hắn tràn đầy oán hận, trong mắt bị huyết tinh tràn ngập, đầu óc trống rỗng!

Thân hình Ngao Căn Phong mờ ảo, từ bên hông rút ra nhuyễn kiếm.

Nửa năm trước, mất đi tung tích của Thủy Liên Y, hấn vẫn oán hận Sở Mị Dạ! Nếu không phải bởi vì Sở Mị Dạ quấy rối, hấn sẽ cùng Tiểu Y rời xa thị phi, tới một chỗ u nhĩ yên tĩnh, trải qua cuộc sống ẩn cư!

"Sở Mị Dạ! Tiểu Y là người làm hại, Huyền Huyền cũng là người làm hại! Người có ngày hôm nay toàn bộ đều là do một tay người tạo thành!"

Hai người không giải thích đánh nhau.

"Hoàng thượng! Chúng ta mau rời đi!" Ngọc Linh Nhi đỡ cánh tay bị thương của Sở Thánh Hạo.

Cúi đầu nhìn thoáng qua Ngọc Linh Nhi, ánh mắt Sở Thánh Hạo lộ ra một tia khó hiểu.

"Nàng vì sao còn che chở trăm?"

Ngọc Linh Nhi nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Linh nhi cũng không biết, chỉ là không thể nhìn hoàng thượng bị giết chết trước mặt Linh nhi!"

"Chúng ta đi!" Sở Thánh Hạo ôm lấy Ngọc Linh Nhi nhảy lên ngựa, thúc ngựa rời đi.

Sở Mị Dạ nhìn thấy Sở Thánh Hạo rời đi, nhủ thầm. "Sở Thánh Hạo người đứng lại! Súc sinh!" hấn vốn định đuổi theo, nhưng lại bị Ngao Cẩn Phong cuốn lấy.

"Người tại sao muốn giúp Sở Thánh Hạo? Hấn giết hại phụ mẫu huynh đệ của mình, hấn căn bản không phải là người, người vì sao phải đối nghịch cùng bốn vương?"

Ngao Cẩn Phong mắt lạnh nhìn hấn, "Vài năm trước, người tới hoàng cung Ngao Nam quốc tìm Huyết Linh chi, cường ép Tiểu Y phải cưới người! Nàng là kẻ thù chưa xuất giá của ta! Người cưới nàng chẳng những không quý trọng ngược lại còn thương tổn nàng! Người không xứng có được tình yêu của Tiểu Y! Càng thêm không xứng đi yêu nàng!"

"Người rốt cuộc là ai?"

"Ngao Cẩn Phong!"

Sở Mị Dạ nhủ thầm "Ngao Cẩn Phong? Người có quan hệ gì với hoàng thượng Ngao Nam quốc?"

"Hoàng thượng là huynh trưởng của ta!"

"Nguyên lai người chính là Cẩn vương của Ngao Nam quốc vì học tập y thuật mà rời khỏi hoàng cung!"

"Sở Mị Dạ! Nói nhiều như vậy cũng vô dụng! Ân oán giữa chúng ta, hôm nay giải quyết!"

Hai người lại giao đấu cùng một chỗ, Sở Mị Dạ nhìn Sở Thánh Hạo cười ngựa chạy thoát, hấn nháy mắt. Hơn mười tên thị vệ cười ngựa đuổi theo.

Cánh tay Sở Thánh Hạo bởi vì Sở Mị Dạ đâm bị thương, vẫn ào ào chảy máu, Ngọc Linh Nhi lấy tay thay khăn ôm cánh tay hấn.

"Hoàng thượng! Chúng ta có thể chạy thoát sao?"

"Nếu trốn không thoát, nàng sẽ bồi ta cùng chết sao?" Ánh mắt Sở Thánh Hạo thâm thúy.

Ngọc Linh Nhi cắn môi, tuy rằng nàng sợ chết, nhưng là. . . .

"Hoàng thượng! Linh nhi nguyện ý!"

Trên mặt Sở Thánh Hạo xuất hiện một chút ngạc nhiên, tựa hồ không tin nàng sẽ nói ra lời như vậy.

Tuần mã lại truyền tới một tiếng hí dài, dừng lại cước bộ. Tựa hồ cảm thấy sợ hãi, toàn thân đều run run, hai móng trước bởi vì khẩn trương mà bào bào trên mặt đất.

Bốn phía truyền đến hương vị huyết tinh, không riêng gì con ngựa kia, Sở Thánh Hạo trên lưng ngựa cũng cảm thấy! Một cỗ sát khí, một cỗ hơi thở mang theo ngoan tuyệt truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Bí mật thân thế

Tuấn mã đang gầm thét, bốn vó bất an bào trên mặt đất! Đuôi ngựa cũng vung qua vung lại! Mồi trên lật lên, lộ ra răng nanh, đáng vẻ khấn trương như gặp phải đại địch!

Sở Thánh Hạo nhú mảy, Ngọc Linh Nhi ngồi trước người hấn cũng bởi vì không khí quý dị lúc này mà cảm thấy kinh hãi.

Phía sau, truy binh gần trong gang tấc, tuấn mã dưới người bọn họ nói gì cũng không chịu đi tiếp.

Phía trước tựa hồ truyền đến một tiếng rống lên của dã thú, làm truy binh phía sau đều dừng lại tại chỗ nhìn Sở Thánh Hạo cùng Ngọc Linh Nhi, sau đó, trước mặt bọn họ xuất hiện hai cái bóng trắng thật to.

Hai con sói trắng thật lớn đang nhe răng trợn mắt xuất hiện ở trước ngựa của bọn hấn. Thân thể nghiêng về phía trước, toàn bộ răng nanh đều lộ ra, miệng sói thật lớn phun mùi huyết tinh.

"A!" Ngọc Linh Nhi sợ tới mức khẽ run rẩy, thân thể cũng run rẩy theo. Nàng chưa từng gặp qua động vật khổng lồ như vậy, cùng chó sùng vật nuôi trong cung quả thực kém xa!" Hoàng thượng! Đây là cái gì?"

Ánh mắt Sở Thánh Hạo híp lại một chút, "sói trắng!"

"Sói trắng?" Ngọc Linh Nhi nom nớp lo sợ. "Chúng nó muốn làm gì?"

"Sở Thánh Hạo! Ngoan ngoãn chịu trói đi! Không cần vọng tưởng phản kháng!" Nhóm truy binh phóng ngựa tiến lên.

Sở Thánh Hạo giục ngựa đi qua vùng kiếm chống cự, Ngọc Linh Nhi ngồi ở trên lưng ngựa nắm thật chặt dây cương, sợ tới mức hai mắt nhắm lại không dám mở.

Tục ngữ không phải đã nói, chó nóng nảy không thể nhảy tường, mèo nóng nảy liền nhảy lên phòng! Trong lúc cấp bách liên quan đến tính mệnh, ai không ra chiêu độc ác, thì người đó bị mất mạng!

Sở Thánh Hạo đang là liều mạng, mười mấy thị vệ kia dưới kiếm của hấn, đã thành vong linh.

Vù vù thờ hồn hên, trên người cùng trên mặt Sở Thánh Hạo đều là vết máu của người chết bắn lên tung tóe.

Nhìn những thi thể nằm trên đất, đầu lưỡi hấn liếm láp vết máu trên bảo kiếm.

Giục ngựa xoay người, thấy được hai con sói trắng kia đang vận sức chờ phát động.

"Mau rút! Bằng không, kết quả của các ngươi sẽ giống như bọn họ!" Sở Thánh Hạo giờ kiếm lên chống lại hai con sói.

"Ngao ngao!" Sói trắng rít gào, tuấn mã dưới thân sợ tới mức rút lui vài bước, vướng vào cọc gỗ ngăn suýt chút nữa đem hai người bọn họ hất ngã xuống đất.

Ngọc Linh Nhi thét chói tai, quay người ôm chặt lấy eo Sở Thánh Hạo, "Hoàng thượng! Chúng nó rốt cuộc muốn làm gì a? Người chết ở trên đất nhiều như vậy, chúng nó nếu đói bụng có thể đi ăn a!"

"Chỉ sợ không có đơn giản như vậy! Sói trắng thiên tính hung tàn, thị huyết nhưng một khi bị người thuần phục sẽ dâng kính cả đời cho chủ nhân! Hai con sói này sẽ không vô duyên vô cớ cản đường của chúng ta, nhất định là có người sai sử! Cũng không biết là người phương nào sai sử chúng nó?"

Ngọc Linh Nhi vừa nghe, trong lòng lại không yên, "chẳng lẽ là Sở Vương? Trừ bỏ Sở Vương, hoàng thượng còn không có cùng bất luận kẻ nào gây thù kết oán!"

Sở Thánh Hạo cầm lấy dây cương ngựa, tuy rằng tuấn mã đang lui về phía sau, nhưng hấn đã nghĩ ra biện pháp để có thể an toàn rồi đi.

Nhìn bộ dáng hai con sói trắng trước mặt, tựa hồ không có ý chủ động công kích bọn hấn. Sở Thánh Hạo cắn răng một cái, hai chân thúc vào bụng ngựa, "giá. . . .!"

Tuấn mã bị đau, nhảy lên cao, lướt qua phía trước sói trắng chạy như điên.

"Ngao ngao!" Hai con sói không dự đoán được hấn sẽ dùng chiêu này chạy trốn, lập tức phi như bay đuổi theo.

Dựa theo tốc độ mà so sánh, một tuấn mã chở hai người trưởng thành vô luận thế nào đều chạy không thoát sói am hiểu tốc độ.

Sự thật thắng hùng biện, lý luận gì đó có lúc phi thường chuẩn xác!

Con tuấn mã đã phi thường mệt nhọc chạy đến bên một con sông lớn sau đó kiệt sức mà dừng lại.

"Sao lại là sông Thâm Du?" Về mặt Sở Thánh Hạo không dám tin tưởng, hấn rõ ràng là chạy hướng bắc, rõ ràng là chạy hướng Uyên thành!

"Sông Thâm Du?" Ngọc Linh Nhi biết con sông này, đây là ranh giới giữa Sở Mặc quốc và Ân Xích quốc! "Hoàng thượng! Có phải chúng ta đã đi nhầm

hướng hay không?"

Sở Thánh Hạo gật đầu, chẳng lẽ là trời muốn hấn chết? Sẽ không, hấn sẽ không chết! Hấn còn muốn trở lại Đột Quyết, hấn muốn tìm cha mẹ hấn.

Trước mắt hiện lên hoàng cung Mặc thành năm hấn ba tuổi, hấn gặp được cung nữ kia! Nàng nói nàng là gián điệp của Đột Quyết đến hoàng cung ẩn núp, để tìm hoàng tử, nàng ta nói cho hấn biết về thân thế của hoàng tử Đột Quyết! Và điều duy nhất có thể chứng minh thân phận hoàng tử của hấn là hình phi long trước ngực! Nàng ta giao cho hấn một phong thư mà Đột Quyết Vương tự tay viết! Đọc cho hấn nghe!

Tay Sở Thánh Hạo ôm ở trước ngực mình, hình vẽ kia hoàn toàn đủ để có thể chứng minh hấn là hoàng tử Đột Quyết! Cung nữ kia nói cho hấn biết, Khi hoàng thượng Sở Mặc quốc tấn công Đột Quyết, hấn bị cướp đoạt từ trong cung Đột Quyết, vì muốn lấy tính mạng hấn để áp chế Đột Quyết không được tấn công Sở Mặc quốc!

Trong lòng mang theo hận ý, tuy rằng mấy năm nay hai người kia đối với hấn giống như thân sinh, nhưng hấn vẫn nhớ ba tuổi năm ấy mình ở hoàng cung bị ôm đi! Máu chảy thành sông, thấy ngang khắp đồng!

Tuần mã lại đang rít gào, phía sau hai con sói trắng giống u linh vô thanh vô tức từ hai phía trước sau đem bọn họ vây lấy.

Người cùng dã thú đấu, còn không biết ai thắng một bậc đâu? Sở Thánh Hạo cười lạnh, từ trên ngựa nhảy xuống, giờ bảo kiếm lên!

"Các ngươi phóng lại đây! Hôm nay trăm thật muốn xem mình có thể giết hai con súc sinh các ngươi hay không!"

Ngay khi lời Sở Thánh Hạo vừa mới hạ xuống, một bên truyền đến thanh âm lạnh lùng.

"Sở Thánh Hạo! Ta nói với Đại Bạch cùng Nhị Bạch, phiền toái ngươi trừng lớn mắt chó của mình, nhìn thật kỹ, ngươi cùng chúng nó ai thoát nhìn càng giống súc sinh hơn!"

"Ài?" Sở Thánh Hạo nghe thấy thanh âm thực quen tai, nhưng hấn không dám tin thanh âm kia phát ra từ miệng người này.

"Một người tố giác hành vi phạm tội của ngươi; một người cho ngươi thấy rõ ràng sự thật, dùng từ vong cũng vô pháp sám hối; một người thay những người đã chết lấy mạng ngươi!"

Sở Thánh Hạo nhìn một nam nhân đeo mặt nạ bằng bạc mặc quần áo vải thô đi xuống từ trên một chiếc thuyền nhỏ bên bờ sông.

"Ngươi là ai?"

"Ta là ai ngươi không cần phải biết! Hiện tại toàn bộ sông Thâm Du đều là người của Sở Vương, ngươi có chấp cánh cũng khó thoát khỏi! Ngựa của ngươi từ lúc ở trong rừng cây ngươi cùng Sở Vương đánh nhau, đã đi sai phương hướng, bị sói trắng một đường đuổi theo đã sớm trệch hướng ngươi muốn đi!"

"Ngươi rốt cuộc là ai?" thanh âm này thực quen tai.

"Sơ Dương!"

"Sơ Dương?" Ánh mắt Sở Thánh Hạo lóe lên một cái." Ngươi cùng trăm cũng có thù?"

"Hừ!" Tay áo Sơ Dương vung lên, trong lỗ mũi phun ra hừ lạnh mang theo khinh thường."Sở Thánh Hạo, hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi! Chỉ là, trước lúc ngươi chết, ta cảm thấy cần thiết cho ngươi sám hối, cho ngươi ảo não, cho ngươi sông không bằng chết!"

Sở Thánh Hạo giờ bảo kiếm lên, "trăm không hiểu ý tứ của ngươi, chỉ là, cho dù là chết, trăm cũng muốn lời ngươi tới chôn cùng!"

Trong tay Sơ Dương cầm một bọc đồ, giờ lên ném cho Sở Thánh Hạo.

"Dám mở ra xem sao?"

"Cái gì vậy?"

"Ngươi có thể mở ra nhìn xem, cho ngươi chết cũng không hối tiếc!" Sơ Dương đeo mặt nạ nên nhìn không ra vẻ mặt của hấn, chỉ là trong giọng nói của hấn tràn đầy khinh thường.

Sở Thánh Hạo không tin mở bọc đồ tà ma kia ra, bên trong là một cái hộp.

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi xuống ngựa đoạt lấy cái hộp kia, mở ra trước Sở Thánh Hạo.

"Linh nhi!" Sở Thánh Hạo hoảng sợ, sợ bên trong sẽ có ám khí.

Sau khi mở hộp ra, bên trong là một bộ quần áo nhỏ của trẻ con mới sinh ra, còn có một khối ngọc bội.

Sở Thánh Hạo hít mắt cầm lên khối ngọc bội kia, mặt trên rõ ràng có một chữ "Hạo" thật to!

Ngọc Linh Nhi cầm bộ quần áo lên, phía dưới là một phong thư.

"Thư?" Đôi mắt Sở Thánh Hạo đột nhiên lóe lên một cái, chữ viết trên thư rất quen thuộc.

Hai tay của hắn có chút run run, mang theo không thể tin, hắn mở thư ra.

Sau khi thấy nội dung thư, hắn giống như bị sét đánh bổ tới, đầu óc mê muội, trước mắt đều tối sầm, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Hoàng thượng! Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Ngọc Linh Nhi đỡ lấy Sở Thánh Hạo.

"Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Trẫm là người Đột Quyết, trẫm là hoàng tử Đột Quyết, trẫm không phải là người Sở Mặc quốc, không phải!" Hắn điên cuồng gào thét!

Sơ Dương nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, trong mắt có khinh thường.

"Nếu ngươi không phải người mù, ngươi hẳn là đã xem được! Đó là phong thư của đại vương Đột Quyết gửi cho tiên hoàng! Trong thư hẳn uy hiếp tiên hoàng, nếu không cắt đất, không hướng Đột Quyết tiến cống sẽ giết thái tử Sở Mặc quốc!"

"Không có khả năng!" Sở Thánh Hạo còn không có từ trong khiếp sợ khôi phục lại.

"Sở Thánh Hạo! Ngươi chính là nhi tử đầu tiên của tiên hoàng cùng Thái Hậu năm đó, là thái tử Sở Mặc quốc! Năm đó Đột Quyết vì công chiếm Sở Mặc quốc, hao hết tâm tư cho người xâm nhập vào hoàng cung trốn đi thái tử vẫn còn ở trong tã lót!"

"Không có khả năng!"

"Bởi vì bị người Đột Quyết uy hiếp, tiên hoàng cùng Thái Hậu không dám hành động thiếu suy nghĩ, thẳng đến hai năm sau, khi Sở Vương được sinh ra, cả nước chúc mừng. Tiên hoàng mượn cơ hội này làm cho người Đột Quyết lo là, để bọn họ nghĩ hoàng thượng vì lại có hoàng tử mà quên mất thái tử đã bị mang đi!"

"Không có khả năng!" Sở Thánh Hạo không muốn nghe nữa.

"Một năm sau, tiên hoàng mượn cơ hội đi du lịch mang theo quân tinh nhuệ, cải trang rời khỏi Uyên thành. Thừa dịp loạn tấn công Đột Quyết!"

Sắc mặt Sở Thánh Hạo trở nên xanh mét, “đừng nói nữa!”

"Thái tử Sở Mặc quốc sinh hoạt ba năm ở Đột Quyết, có trí nhớ của người Đột Quyết, từ nhỏ trên người đã bị xăm hình vẽ! Nếu như cái này có thể chứng minh hắn là người Đột Quyết! Như vậy tiên hoàng cùng Thái Hậu như thế nào còn có thể đem một đứa nhỏ của người Đột Quyết nuôi ở bên người nhiều năm như vậy? Thậm chí có thể chiếu cố cẩn thận, lập hẳn làm thái tử, thậm chí khi hắn lên năm tuổi liền lập nhiều chiếu thư, cho hắn được lên làm hoàng đế sau khi tiên hoàng trăm tuổi!"

"Không có khả năng! Không có khả năng!" Sở Thánh Hạo trừng lớn hai mắt, môi cũng run rẩy.

Sơ Dương từ trong lòng ngực lấy ra chiếu thư ném cho Sở Thánh Hạo.

Tiếp nhận chiếu thư mở ra, mặt Sở Thánh Hạo trở nên trắng bệch.

Phía trên thánh chỉ kia rõ ràng viết, sau khi hoàng thượng băng hà, sắc lập Sở Thánh Hạo làm đế! Lại vừa thấy ngày ghi, quả thật là cái năm hắn năm tuổi.

"Giả dối! Đây đều là giả dối!" Sở Thánh Hạo nhìn Sơ Dương, hắn có chút điên cuồng. "Làm sao ngươi lại có mấy thứ này? Ngươi là ai? Nhất định là ngươi giả mạo! Nhất định là giả dối!"

Sơ Dương cười lạnh, “hầu đã làm chuyện không bằng cảm thú, cũng phải có dũng khí đối mặt sự thật!”

"Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Trẫm không phải là cốt nhục thân sinh của bọn họ, làm sao có thể? Đột Quyết Vương mới là phụ thân của trẫm, hắn từng nói Trẫm bị Sở Mặc quốc cưỡng ép ôm đi! Trẫm không có khả năng giết nhầm người! Không có khả năng!"

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, nhìn thấy Sở Thánh Hạo trở nên điên điên khùng khùng, nàng bị hù dọa không biết làm sao.

"Sở Thánh Hạo! Ngươi giết cha, giết mẹ! Ngươi ngay cả cảm thú cũng không bằng! Ngươi không phân biệt thị phi, tin vào lời đồn. Chỉ dùng lỗ tai đi nghe, mà không dùng mắt đi nhìn. Người tốt với ngươi, ngươi xem họ thành kẻ thù, mà người luôn luôn hại ngươi, ngươi lại cho là thân nhân! Ngươi. . . . Thật đáng chết!"

Sơ Dương từng bước một hướng hắn đi tới, một thân sát khí!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 185: Mệnh đoạn sông thâm du

Sở Thánh Hạo có chút điên cuồng, vô luận như thế nào hắn cũng không thể suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ, chính mình là con đẻ của tiên hoàng Sở Mặc quốc cùng Thái Hậu!

"Không có khả năng! Không có khả năng!" Hắn điên cuồng hét lên, giơ kiếm chỉ vào Sở Dương, "Người nói bậy! Thân thể trẫm không phải như người nói, không phải. . . .!"

Trong mắt Sở Dương đầy sát ý, "Sở Thánh Hạo, mặc kệ người có thừa nhận hay không, hay là trong lòng người đã muốn tin tưởng, nhưng không dám thừa nhận! Nhưng trong thân thể của người chảy không phải là máu người Đột Quyết! Người bị che mắt, người bị lừa rồi! Người. . . . Tên súc sinh này!"

"Hoàng thượng!" Sắc mặt Ngọc Linh Nhi tái nhợt, nếu sự thật đích thực như lời Sở Dương nói. Sở Thánh Hạo căn bản không phải là người Đột Quyết, vậy hắn. . . . Sát hại tiên hoàng cùng Thái Hậu là cha mẹ thân sinh của hắn! Hắn sát hại chính thân đệ đệ của mình!

Sở Thánh Hạo ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, răng nanh cắn lấy môi thật mạnh, làm cho máu tươi chảy vào trong miệng của mình.

Nhìn phong thư Đột Quyết Vương tự tay viết, nhìn loại tín vật này, hắn biết, chính mình bị lợi dụng rồi!

Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, Sở Mị Dạ một thân áo giáp màu đen cười tuấn mã màu đen phi nhanh đến.

"Sở Thánh Hạo! Để mạng lại!" Sở Mị Dạ một kiếm đâm về phía Sở Thánh Hạo.

"Keng. . . .!" Mũi kiếm bị đánh lệch, Ngao Căn Phong một thân áo trắng theo sau mà đến.

"Ân oán của chúng ta về sau giải quyết, hôm nay là việc nhà của Sở gia chúng ta!"

"Sở Mị Dạ! Hôm nay nếu chưa phân ra thắng bại, người mơ tưởng rồi đi!" Về mặt Ngao Căn Phong đậm nhạt, nhưng chiêu thức xuất kiếm phi thường ngoan tuyệt.

Hai người lại giao chiến cùng một chỗ.

Ngọc Linh Nhi chạy đến trước người Sở Thánh Hạo bắt lấy cánh tay của hắn, "hoàng thượng!"

Sở Thánh Hạo hất tay nàng ra, "buông!"

Ngọc Linh Nhi bị hắn đẩy ra rất xa, "hoàng thượng!" Trong mắt nàng hiện lên ánh nước, cho đến lúc này nàng mới phát hiện, hóa ra mình cũng sẽ đau lòng.

"Người không phải là muốn giết ta sao? Lại đây nha!" Sở Thánh Hạo dùng kiếm chỉ vào Sở Dương, "Muốn mạng của ta, còn phải xem người có bản sự kia hay không!" Hắn huy kiếm xông tới.

"Ngao ngao!" Hai con sói trắng vận sức chờ phát động.

"Đại Bạch! Nhị Bạch! Các người lui ra!" Sở Dương tay không so chiêu cùng Sở Thánh Hạo, từng chiêu từng thức đều tràn đầy tức giận cùng sát khí.

"Sở Thánh Hạo! Ngu muội hồ đồ! Ta mà là người, đã sớm không có mặt mũi mà sống! Súc sinh sát hại cha mẹ!"

Sở Thánh Hạo khóc không ra tiếng, bảo kiếm đâm về phía Sở Dương.

Ngọc Linh Nhi nhìn thấy cánh tay Sở Thánh Hạo đang chảy máu, trong mắt hắn cũng tràn đầy tơ máu đỏ tươi.

"Hoàng thượng! Hoàng thượng!" Hai hàng nước mắt chảy xuống má, tại sao phải biến thành cái dạng như ngày hôm nay!

Nếu nàng không đi trêu chọc Thủy Liên Y, nếu nàng không tư thông cùng Húc Vương, nếu nàng không bị ghen ghét che mắt đi hại Thái Hậu, nếu tất cả trở lại vị trí của nó, như vậy sẽ không có cục diện hôm nay.

Hoàng thượng vẫn sẽ là hoàng thượng như cũ, nàng vẫn sẽ là hoàng hậu như cũ. Cho dù không chiếm được sủng ái thì có làm sao, ít nhất tất cả mọi người còn sống.

Thủy Liên Y sẽ không chết, Sở Vương sẽ không tạo phản.

Thái Hậu sẽ không chết, hoàng thượng cũng sẽ không lưng đeo tội danh giết mẹ.

Húc Vương sẽ không chết, hoàng cung sẽ bình tĩnh giống như trước đây.

Là nàng sai rồi, là nàng sai rồi a!

"Hoàng thượng! Là Linh Nhi sai rồi! Các người không cần đánh! Van cầu các người! Giết ta! Không nên thương tổn hoàng thượng! Van cầu các người!" Ngọc Linh Nhi quỳ trên mặt đất khóc.

"A!" Sở Thánh Hạo bị một chưởng của Sở Dương đánh vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi. Bảo kiếm nháy mắt bị Sở Dương cướp đi, gác trên cổ hắn.

"Không cần!" Ngọc Linh Nhi hét lên một tiếng, chạy tới, quỳ gối trước mặt Sở Dương.

"Linh Nhi!" Lòng mày Sở Thánh Hạo nhíu chặt, mặt co rúm, khóe môi run run.

"Húc Vương! Buông tha hoàng thượng đi! Van cầu người!" Ngọc Linh Nhi ôm lấy chân Sở Dương khóc lóc cầu xin.

Húc Vương? Sở Thánh Hạo trừng lớn hai mắt, nhìn nam nhân đeo mặt nạ bằng bạc trước mắt này.

Sở Dương đột nhiên cười điên cuồng, "người chỉ sợ là nhận lầm người!" Hắn một cước đá văng Ngọc Linh Nhi ôm chân hắn ra.

"Linh Nhi!" Nhìn Ngọc Linh Nhi ngã ở một bên, trong mắt Sở Thánh Hạo hiện lên ánh nước.

"Húc Vương! Người là Húc Vương!" Ngọc Linh Nhi bò tới, quỳ gối trước mặt Sở Dương, "Van cầu người, buông tha hoàng thượng! Van cầu người! Muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt cứ hướng ta tới! Tất cả, tất cả đều là Linh Nhi làm! Thủy Liên Y là Linh Nhi hạ độc, Thái Hậu cũng là Linh Nhi bóp chết!"

Một bên, Sở Mị Dạ nghe được Ngọc Linh Nhi nói như thế, vẻ mặt tràn đầy lệ khí, khổn khổ bị Ngao Cẩm Phong dây dưa không thể thoát thân.

Nhìn về phía Sở Dương đeo mặt nạ, trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra ngạc nhiên.

Ngọc Linh Nhi gọi hắn là gì? Húc Vương?

Cổ họng Sở Thánh Hạo bị mũi kiếm Sở Dương gác lên, đã muốn chảy ra vết máu.

"Không cần! Buông tha hoàng thượng! Van cầu người! Húc Vương! Ta biết người là húc Vương! Không nên thương tổn hắn, hắn là ca ca người! Là ca ca của người nha!"

Nhìn Ngọc Linh Nhi bị ai khấn cầu, trong lòng Sở Thánh Hạo thậm chí có tia co rút đau đớn.

"Linh Nhi! Nàng đi đi! Mặc kệ ta! Bọn họ. . . . Sẽ không thương tổn nàng!"

"Hoàng thượng!" Ngọc Linh Nhi nhìn cổ họng Sở Thánh Hạo đã bị đâm rách, không khỏi lắc đầu.

"Người mau rút ra!" Sở Dương phiến chán gãy chân của mình.

"Húc Vương! Linh Nhi biết người là húc Vương! Van cầu người! Buông tha cho hoàng thượng! Thái Hậu không phải hắn giết, là ta giết, người cũng không có chết! Các người đã là thân huynh đệ mà, xin người lưu hắn một con đường sống! Van cầu người!"

"Buông tha hắn? Không có khả năng! Hắn và người Đột Quyết cấu kết, công chiếm quốc gia của mình, chiếm Uyển thành. Trận chiến tranh kia đã giết chết bao nhiêu người, làm cho bao nhiêu dân chúng trôi giạt khắp nơi! Ngọc Linh Nhi! Vì sao người không nghĩ đến hắn rốt cuộc đã hại bao nhiêu người! Cút ngay!" Sở Dương một cước đá vào lồng ngực của nàng làm nàng văng ra xa.

Ngọc Linh Nhi che ngực, khóe môi chảy ra tia máu.

"Linh Nhi!" Trong miệng Sở Thánh Hạo thì thào, "quên đi, nàng đi đi!"

Ngọc Linh Nhi lắc đầu, cầu xin nhìn Sở Dương.

"Thái Hậu là ta giết, Thủy Liên Y cũng là ta giết! Không nên thương tổn hoàng thượng, hắn từ nhỏ trôi giạt khắp nơi, lại bị người xấu lừa gạt, tất cả đều không phải là lỗi của hắn! Hắn cũng là người bị hại! Hắn là ca ca người! Nếu người giết hắn, người có thể sống tốt sao?"

"Hắn là ca ca ai?" Sở Dương cười lạnh, "ta căn bản không biết hắn."

"Húc Vương! Cho dù người đeo mặt nạ, nhưng Linh Nhi vẫn nhận ra người! Thanh âm cùng khí tức không thể lừa được người!"

Sơ Dương lạnh lùng nhìn Ngọc Linh Nhi, "vậy chỉ sợ phải làm cho ngươi thất vọng rồi! Húc Vương trong miệng ngươi đã chết từ một năm rưỡi trước! Sơ Dương chính là Sơ Dương! Chỉ là một thôn phu son dã!"

Ngọc Linh Nhi cắn môi, "Ngươi muốn thế nào mới có thể buông tha cho hoàng thượng? Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

"Buông tha hắn? Hôm nay hắn phải chết, hơn nữa còn là chết không toàn thây!"

Sở Thánh Hạo nhìn chằm chằm mặt Sơ Dương, "Ngươi thật là Húc Vương!"

"Không phải!"

"Vì sao phủ quyết nhanh như vậy?"

"Bởi vì Húc Vương đã sớm chết rồi!"

"Vậy ngươi là ai?"

Trong mắt Sơ Dương có âm tàn, "Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là hôm nay ngươi phải chết!"

Cổ họng Sở Thánh Hạo ỏ dưới mũi kiếm, "Chỉ cần ngươi nhẹ nhàng đâm một cái, mạng trăm sẽ là của ngươi!"

Kiểm Sơ Dương đột nhiên rút ra, "Sở Thánh Hạo! Ngươi hồi hận sao?"

Sở Thánh Hạo lại cười, mặc dù hắn đang cười nhưng trong mắt hắn tràn đầy bi thiết.

"Hồi hận? Nếu như hồi hận hữu dụng, trên đời này cũng sẽ không nhiều giết chóc cùng phân tranh như vậy! Rốt cuộc thân thể trăm thể nào, lúc này đã không còn trọng yếu!"

"Không trọng yếu?" Ánh mắt Sơ Dương phát lạnh, "Ngươi còn không thừa nhận mình bị người che mắt, bị người lừa gạt. Để cho ngoại tộc lợi dụng phá hoại con dân cùng quốc gia của mình? Ngươi không thừa nhận mình là một thành viên của hoàng tộc Sở Mặc quốc? Sở Thánh Hạo, ngươi cho dù có chết, cũng không chịu tình ngộ sao?"

Ánh mắt Sở Thánh Hạo đột nhiên nhìn về phương xa, đó là phương hướng Mặc thành, đó là địa phương mà từ khi hắn ba tuổi bắt đầu sống ở đó!

Trước mắt hiện lên tiên hoàng cùng Thái Hậu từ nhỏ đem hắn nâng niu trong lòng bàn tay, trên mặt bọn họ lộ ra nụ cười từ ái, mỗi lần gọi hắn Hạo nhi sau đó đều tràn đầy tình yêu!

Hai đệ đệ đều vây quanh ở bên cạnh hắn, ba huynh đệ tay nắm tay cùng đi trong ao ở hoàng cung bơi lội bắt cá!

Trong mắt nóng lên, hai hàng nước mắt chảy ra.

"Húc Vương! Hoặc là gọi ngươi Sơ Dương! Một kiếm cho thống khoái!"

Nhìn đến trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra biểu tình bi thương chết tâm, kiếm Sơ Dương nháy mắt rơi xuống trên mặt đất, mũi kiếm cắm vào trong bùn lầy bờ sông Thâm Du.

"Ngươi chẳng lẽ không muốn giết ta sao?"

"Giết ngươi? Hừ! Cho dù lưu ngươi một cái mạng chó, cả đời này ngươi đều ăn không ngon, ngủ không yên! Vĩnh viễn sống trong áy náy cùng hồi hận! Cách này so với giết ngươi càng làm cho ngươi thống khổ!" Sơ Dương lạnh lùng nhìn hắn.

Sở Thánh Hạo đột nhiên nở nụ cười, "Ngươi nói rất đúng! Còn sống so với đã chết càng làm cho người thống khổ! Có lẽ, chết mới là giải thoát chân chính, có lẽ, chết so với còn sống mà hồi hận thì hạnh phúc hơn nhiều lắm!"

Động tác hắn cực nhanh rút bảo kiếm đang cắm trên mặt đất của Sơ Dương, cứa vào cổ của mình.

"Hoàng thượng! Không cần! Không cần a. . . .!" Ngọc Linh Nhi cầu khẩn chạy về phía hắn.

Bảo kiếm rơi xuống đất, thân mình cao lớn của Sở Thánh Hạo lắc lư hai cái, ngã ra sau ngã xuống bờ sông Thâm Du. Máu tươi từ trên cổ hắn chảy ra, nhuộm đỏ hoàng bào của hắn, nhuộm đỏ bùn lầy dưới người hắn.

"Hoàng thượng! Hoàng thượng a!" Ngọc Linh Nhi bỏ nhào vào trên người hắn, nước mắt chảy ra. "Hoàng thượng! Ngài không cần chết! Không cần chết a! Ngài chết Linh Nhi phải làm sao bây giờ? Hoàng thượng! Van cầu ngài! Đừng rời bỏ Linh Nhi! Không cần lưu lại một mình Linh Nhi!"

Trên mặt Sở Thánh Hạo lộ ra một chút ý cười, tràn đầy giải thoát. Hắn giơ tay lên nhẹ nhàng đặt trên mặt Ngọc Linh Nhi, yết hầu đã bị cắt đứt khiến hắn gian nan nói, "Linh. . . . Nhi! Sống. . . Thật tốt. . . .!"

"Hoàng thượng! Không cần. . . . Không cần a! Van cầu ngài! Không cần chết, không cần bỏ lại Linh Nhi!" Ngọc Linh Nhi bắt lấy tay hắn khóc hô,

"Hoàng thượng!"

"Rốt cục giải thoát rồi. . . .!" Trước mắt xuất hiện cha mẹ che chở hân, kí ức tươi đẹp kia xuất hiện từng màn từng màn. Bên môi Sở Thánh Hạo lộ ra ý cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tay hân chậm rãi hạ xuống, không còn có dấu hiệu thờ đốc.

"Hoàng thượng. . . .!" Ngọc Linh Nhi cúi xuống trước ngực hân nức nở.

Không biết vì sao, nàng hiện tại thâm nghĩ hân rất tốt. Cho dù nàng từng hận hân, nhưng thấy hân ở trước mắt mình hai mắt nhắm lại, lòng của nàng nháy mắt nứt ra! Hóa ra không chỉ là hận, còn có yêu thương phân không ra, cắt không tha!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Hạ cố đến Duyệt tường lâu

Hồi tưởng lại cuộc đời của mình, trên mặt Ngọc Linh Nhi lộ ra bi thương. Nàng làm sai rất nhiều chuyện, máu tanh trên tay nàng cũng dính đủ để cho nàng sám hối cả đời!

Ngẩng đầu lên, nhìn Ngao Cẩn Phong vẫn còn đánh nhau với Sở Mị Dạ. Lại nhìn Sơ Dương đeo mặt nạ, cặp mắt lạnh như băng.

Ngọc Linh Nhi đột nhiên cười, trong nháy mắt nàng tựa hồ đã hiểu tại sao Sở Thánh Hạo thà đi tìm chết, cũng không muốn sống trên thế giới này!

Thì ra là, có lúc tử vong là biện pháp trốn tránh thực tế tốt nhất! Sau khi làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, sát hại nhiều người như vậy, còn mặt mũi nào mà sống trước mặt người khác!

"Hoàng thượng! Ngài chờ ta một chút! Linh Nhi đi với ngài!" Ngọc Linh Nhi nhặt lên bảo kiếm trên đất không sợ hãi chút nào đâm vào cổ mình.

Khi mũi kiếm lạnh như băng đâm vào cổ họng mình, Ngọc Linh Nhi cảm thấy mình như được giải thoát! Nhẹ nhàng ngã xuống trước ngực Sở Thánh Hạo.

Khi còn sống hân không thuộc về một mình nàng, nàng hi vọng sau khi chết có thể vĩnh viễn ở chung với hân.

Hoàng thượng, ta tới đây! Chờ ta. . . .

Sở Vương, thật xin lỗi!

Húc vương, chớ. . . .

Thấy Sở Thánh Hạo và Ngọc Linh Nhi ngã xuống cùng nhau, trong mắt Sơ Dương lóe lên ánh sáng, tay của hân run rẩy nắm thành quả đấm.

Đại Bạch và Nhị Bạch đến bên chân hân, hân dẫn theo bọn chúng chậm rãi đi về phía Sở Mị Dạ và Ngao Cẩn Phong.

Ngao Cẩn Phong cảm thấy mùi máu tanh truyền đến, một bóng trắng đánh về phía mình. Hân chợt lách người tránh thoát công kích của Đại Bạch, Nhị Bạch lại đánh về phía hân.

Ngao Cẩn Phong nhìn thoáng qua hai con sói, lại nhìn về phía Sơ Dương.

"Người vong ân phụ nghĩa như vậy sao?"

Sơ Dương cười, "Ngao Cẩn Phong, ân tình nợ người Sơ Dương sẽ trả! Chỉ là. . . Sơ Dương vẫn hi vọng ân oán cá nhân giữa người và Sở Vương có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không!"

Ngao Cẩn Phong nhìn hai người đối diện còn có hai con sói đang nhìn chăm chăm bên cạnh! Chân mày cau lại.

"Sơ Dương! Ý của người là muốn giải quyết như thế nào?"

"Ta cho người biết hiện tại Thủy Liên Y ở chỗ nào, về sau người đừng tìm Sở Vương gây phiền phức nữa!"

Hai mắt Ngao Cẩn Phong lóe lên một cái, "Tiểu Y ở nơi nào?"

"Đừng nói với hân!" Sở Mị Dạ hô to.

“phù Thần vương ở Xích Thành!” Sơ Dương chậm rãi nói ra.

Ngao Cẩn Phong lập tức nhảy lên, trong nháy mắt rời đi.

Thấy Ngao Cẩn Phong rời đi, Sơ Dương dẫn hai con sói đi về cái đò ở bờ sông.

"Ngươi. . . . Là Húc?"

Bước chân của Sơ Dương dừng một chút, "Không phải!"

"Ngươi phải!" Sở Mị Dạ đi theo phía sau hắn. "Không biết tại sao ngươi muốn che giấu thân phận của mình, nhưng mà ta tin tưởng Húc vương không có chết!"

"Tùy ngươi!" Sơ Dương mang theo hai con sói lên đò, "Đúng rồi! Nếu như ngươi không hi vọng nữ nhân mình yêu tiếp nhận những nam nhân khác, như vậy hãy mau chóng ra tay! Nếu như bị người khác ăn sạch sành sanh, ngươi cứ núp ở một bên mà khóc đi!"

Sở Mị Dạ nhìn đò của Sơ Dương dần dần trôi xa, "Ngươi đi đâu vậy?"

"Đương nhiên là Xích Thành! Nếu như Thủy Thủy của Thần vương bị người ta trói đi từ Thần vương phủ lúc nửa đêm, ta cũng phải giả dạng thanh âm Thủy Thủy để lừa gạt người chứ?" Sơ Dương đột nhiên cười, giả dạng thanh âm của Thủy Liên Y "Người ta muốn ngủ!"

Sở Mị Dạ sững sờ nhìn Sơ Dương chèo đò nhỏ rời đi, ánh mắt hắn nhìn bóng lưng của Sơ Dương trở nên thâm thúy, khóe miệng lộ ra ý cười.

Một đội nhân mã chạy tới Mặc thành, thấy Sở Mị Dạ liền quỳ xuống.

Sở Mị Dạ thấy Sở Thánh Hạo và Ngọc Linh Nhi chết ở bờ sông, lại nhìn cái hộp trên đất.

Nhặt lên lá thư đã nhiễm máu tươi, ánh mắt của hắn âm trầm!

"Chôn cất bọn họ đi!" Sở Mị Dạ lên ngựa rời đi. Hắn còn chưa máu lạnh đến đến để cho huynh đệ mình chết không có chỗ chôn, cho dù người này làm rất nhiều xấu táng tận lương tâm!

.....

Xích Thành.

Hiện tại dân chúng Xích Thành đều biết.

Sở Vương đã công hãm Mặc thành, hoàng thượng và hoàng hậu cũng đã tự vẫn bỏ mình!

Hôm nay vua Sở Mặc quốc là Sở Mị Dạ!

Khi tin tức này truyền đến Vũ Văn phủ, Vũ Văn Thừa Tướng lộ ra nụ cười giảo hoạt. Hắn quả thật không có nhìn lầm người, con rể này quả nhiên không giống người thường.

Vũ Văn Thiên càng thêm đắc ý, hôm nay Sở Vương lên làm hoàng thượng Sở Mặc quốc, sau này nàng sẽ là hoàng hậu.

Vũ Văn Thừa Tướng cảm thấy chuyện này là tình thế bất buộc, vô cùng đắc ý, cũng gọi Vũ Văn Tú và hai đứa con khác tới trước mặt.

Vũ Văn Tú dĩ nhiên đã biết được tin tức Sở Mị Dạ công chiếm Mặc thành, lúc này sắc mặt nàng ta cũng không phải dễ nhìn.

"Cha!"

"Tiểu Tú, hôm nay Sở Vương đã nắm cục diện trong tay. Kế tiếp, hắn sẽ giúp cha đoạt được hoàng quyền Ân Xích quốc."

"Phụ thân! Sở Mị Dạ sẽ giữ đúng cam kết sao? Ngộ nhớ hắn dối ý thì thế nào? Nếu hắn công chiếm Xích Thành thì sao?" Vũ Văn Tú lo lắng đến lúc đó Sở Mị Dạ ngay cả Xích Thành cũng thôn tóm.

Vũ Văn Thừa Tướng hít một hơi, điểm này hắn cũng hơi lo lắng.

"Sợ cái gì?" Vũ Văn Thiên ngồi ở một bên ra vẻ không vui, “ta là vương phi của hắn, hắn nể mặt mũi ta cũng sẽ giúp phụ thân!"

Vũ Văn Thừa Tướng vuốt râu, "Sở Vương là người đáng tin tưởng!"

"Cha! Tiểu Tú chỉ lo lắng! Lại nói, hiện tại hoàng thượng đang nhiễm trọng bệnh, ngộ nhớ Sở Mị Dạ xuất binh kinh sợ đến hoàng thượng, không phải là làm trò cười hay sao?" Dù sao hoàng thượng cũng là phu quân của nàng, nàng cũng không muốn tuổi trẻ phải thủ tiết.

"Tỷ, làm chuyện lớn không thể có lòng dạ đàn bà! Một khi Vũ Văn gia đoạt được thiên hạ, tỷ cần gì giữ gìn nam nhân bệnh nặng này! Đến lúc đó chẳng phải mỹ nam thiên hạ tùy tỷ chọn!" Vũ Văn Sâm bên cạnh sửa bậy.

Một khi Vũ Văn gia đoạt được Ân Xích quốc, như vậy sau này hắn sẽ là hoàng thượng, chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ làm cho hắn cười toét cả miệng.

Vũ Văn Tú thấy người nhà đều như vậy, không khỏi âm thầm than thở, có lẽ thế cục đã định rồi!

Lúc này phủ Thần vương lại là một cảnh tượng khác.

Kể từ hôm Thủy Liên Y phát hiện ngọc bội của mình bị mất, cả người liền mất hồn! Nàng không biết một màn trong rừng cây lúc nửa đêm kia là thật hay giả.

Nếu như là thật, vì sao khi nàng tỉnh lại lại ở phủ Thần vương?

Nhưng nếu như là giả, tại sao cảm giác giữa nam nữ lại chân thật vậy?

Còn có ngọc bội của nàng, nàng nhớ nam nhân gọi Tiểu Dạ đó cầm ngọc bội của nàng đi!

Mấy ngày nay, Thủy Liên Y luôn không yên lòng, Ân Thần Tinh phát giác nàng không bình thường! Tựa hồ có tâm sự.

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh đi tới sau lưng Thủy Liên Y.

"Tiểu Thần!" Thủy Liên Y ngồi ở trong đình viện trầm tư, thấy Ân Thần Tinh, mặt của nàng liền hơi đỏ.

Ban ngày ban mặt, đầu óc nàng lại suy nghĩ đến chuyện đêm hôm đó! Thật là quá không cần Face rồi!

"Thủy Thủy! Gần đây nàng thật giống như có tâm sự?"

"Tiểu Thần! Ta hình như mơ một giấc mộng! Thật! Cảm giác rất chân thật, nhưng lại không giống như thật!"

Trên gương mặt tuần tú trắng nõn của Ân Thần Tinh hơi mê man, "Thủy Thủy! Nàng rốt cuộc thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

Thủy Liên Y vốn muốn tố cáo giấc mộng kia với Ân Thần Tinh, nhưng vừa nghĩ tới đó là chuyện rất mất mặt, hơn nữa nam chính trong mộng còn không phải là đồng hài âm Trâm, lời nói đến khoe miệng nàng lại bị nghẹn về!

"Thủy Thủy! Nàng có phải có chuyện gì gạt ta hay không?"

"Không có!" Thủy Liên Y lắc đầu một cái, âm thầm thì không thể khai báo chuyện đòi phong bại tục như vậy với Tiểu Thần. Nếu như bị hắn biết nàng ngay cả nằm mơ cũng nhớ đến nam nhân khác, sợ rằng Ân Thần Tinh sẽ buồn bực chết!

"Thủy Thủy! Ta vào cung thăm hoàng huynh, nàng ở lại trong phủ! Đừng đi ra ngoài một mình!"

"Ừ!" Thủy Liên Y gật đầu, nàng không ngốc đâu, nếu như gặp phải Vũ Văn Sâm kia thì thật phiền toái.

Ân Thần Tinh nhẹ nhàng hôn gương mặt của nàng một cái, sau đó rời đi.

Nhìn bóng lưng Ân Thần Tinh, trong lòng Thủy Liên Y tràn đầy áy náy.

Nàng không phải là một lão bà tốt, nếu ở hiện đại lão bà mình không hiểu phong tình, lập gia đình hơn nửa năm cũng chưa động phòng với lão công, lão công đã sớm đá nàng rồi!

Nếu như nàng không thể tiếp nhận hắn, không bằng để cho hắn hưu nàng?

Trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, huống chi nàng còn ở trong mộng tư thông với người khác!

Nàng không tuân thủ nữ tắc! Nàng, trong lòng, ã phản bội hắn!

"Hừ!" thanh âm đàng hăng truyền đến, Thủy Liên Y vừa quay đầu lại, liền thấy được Sơ Dương đeo mặt nạ!

"Người không lên tiếng là có ý gì?" Tên Sơ Dương này, hắn đã từng giúp nàng dọn dẹp Vũ Văn Sâm, hiện tại nàng mặc dù không chán ghét hắn giống như lúc đầu, nhưng cũng không có cảm giác gì tốt.

"Ta đã sớm tới, cũng không có im hơi lặng tiếng! Là người không nhìn thấy ta mà thôi!"

"Đại Bạch và Nhị Bạch của ngươi đâu? Lại nói, hôm nay Tiểu Bạch cũng không ở đây?" Thủy Liên Y cảm thấy kỳ quái.

"Ta cho một nhà ba người chúng nó đi chơi rồi!"

"Người điên rồi! Cho ba con sói đi chơi?" Thủy Liên Y cả kinh thất sắc, "Bất kể là hù người hay cắn người đều không tốt! Còn nữa, ngộ nhờ có người tôn trọng bọn chúng thì thế nào? Cái tên sơn pháo này (chỉ người ngu ngốc, không hiểu biết)!"

"Sơn pháo?" Sơ Dương nghi ngờ.

Thủy Liên Y đứng lên chạy ra cửa chính, "Người còn đứng đó như cọc gỗ làm gì! Còn không mau cùng ta đi ra ngoài tìm!"

Nhìn Thủy Liên Y chạy ra khỏi vương phủ giống như con khí nóng nảy, cả thị vệ giữ cửa cũng không ngăn được. Sơ Dương cười khề một tiếng, ngăn lại bọn thị vệ muốn đuổi theo, hấn tung người đuổi theo.

Thủy Liên Y nhìn quanh phố lớn ngõ nhỏ, cũng không biết ba con sói trắng chạy đi nơi nào!

"Tiểu Bạch! Các người ở đâu?" Thủy Liên Y cũng không quản người chung quanh đang nhìn chăm chú, hét thành tiếng ở trên đường cái.

Sơ Dương đi theo phía sau nàng, trong mắt có nụ cười.

Hai người bắt tri bắt giác đi tới lầu dưới Duyệt Tường lâu, hai mắt sắc bén của người ngồi kế bên cửa sổ trên lầu hai nhìn chăm chăm Thủy Liên Y dưới lầu.

Tựa hồ cảm nhận thấy có ánh mắt nhìn chăm chú, Sơ Dương ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt người ngồi ở trên.

Trông mắt tối xuống, nhìn về Thủy Liên Y đang đi ở phía trước, Sơ Dương gọi nàng lại.

"Tiểu Y!"

"Hả? Sơ Dương! Người thấy được ba bọn chúng rồi hả?" Thủy Liên Y xoay người.

"Hoi khát nước, có muốn lên lầu uống chút gì không?"

Thủy Liên Y ngẩng đầu nhìn, "Duyệt Tường lâu" Tên rất quen thuộc! Trước kia nàng không phải đã tới đây chứ? Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra mờ mịt.

Sơ Dương kéo tay nàng vào Duyệt Tường lâu, không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

"Cô nương, lại gặp mặt!" tiểu nhị Duyệt Tường lâu khách khí tới đây nghênh đón.

"Lại gặp mặt? Người trước kia đã gặp ta sao?" Thủy Liên Y hơi nghi ngờ.

"Cô nương nói đùa! Tiểu nhân mặc dù không có kiến thức, nhưng năng lực nhớ người thì rất tự tin!" Tiểu nhị chỉ sợ người khác nói hấn nói khoác, "Cô nương, nửa năm trước người đã tới Duyệt Tường lâu, lúc đó đi chung với người là một công tử áo trắng, người còn ôm một tiểu bảo bảo!"

Công tử áo trắng? Tiểu bảo bảo? Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra mờ mịt!

"Công tử áo trắng nào? Tiểu bảo bảo nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Một hàng bốn người

Sau khi nghe qua lời tiểu nhị nói, Thủy Liên Y nghi ngờ! Nửa năm trước nàng mới xuyên qua đến thời đại này, lúc đó đụng phải Ân Thần Tinh. Hai người trực tiếp về tới Tinh thành của Tiểu Thần! Nàng chưa có tới Xích Thành a, càng không có tới Duyệt Tường lâu này!

Sơ Dương đứng ở bên cạnh nàng lên tiếng, "tiểu nhị, lầu hai có còn chỗ hay không, chúng ta muốn lên lầu ăn cơm!"

"Có có! Khách quan, xin mời theo tiểu nhân!" Tiểu nhị gãi gãi đầu, gặp Thủy Liên Y lộ ra vẻ mặt như thế, hấn cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải nhận lầm người hay không!

Sơ Dương cùng Thủy Liên Y đi lên lầu hai, được tiểu nhị an bài ở trước một cái bàn.

"Khách quan, muốn ăn cái gì?"

"Cá nấu nước!" Thủy Liên Y liếm liếm môi, nàng rất muốn ăn mùi vị nặng chút!

Tiểu nhị nghi hoặc, “cô nương, người nói là hấp hay là kho a?”

"Chính là miếng cá được tưới lên nước ớt ép! Oa! Hương vị cực kỳ ngon!" Nước miếng Thủy Liên Y đều sắp chảy ra!

Thực xin lỗi cô nương! Không có món đấy!"

Thủy Liên Y thở dài một hơi, “thịt bò nướng có không! Ta muốn ăn thịt nướng!"

"Cô nương, có tương thịt bò, muốn hay không?"

"Ta chỉ muốn thịt bò nướng!"

"Thực xin lỗi cô nương! Món ăn này cũng không có!"

Thủy Liên Y nhũu mày, “vậy đồ hải sản thì sao! Ta muốn ăn lẩu!"

"Đây là cái gì?"

"Lẩu phải có chứ? Xiên thịt dê, chính là miếng thịt dê, thịt ba chỉ, các rau xà lách, tàu hủ, còn có thể cho mỳ, hải sản, trứng gà vào đó!"

Tiểu nhị thực mê mẩn lác đàu, “món này cũng không có!"

"Vì sao đều không có a! Ta muốn ăn gà rừng hầm nấm! Món này nhất định có! Mà không, phải có mới đúng!"

Thủy Liên Y sắp điên rồi!

Trên mặt tiểu nhị tràn đầy hắc tuyến, "Cô nương, món này thật không có! Người gọi món gì mà chúng ta đều chưa nghe qua! Gà rừng hầm nấm này có thể đổi lại không?"

"Đổi thành cái gì?" Thủy Liên Y nhìn về phía tiểu nhị.

Tiểu nhị nuốt một ngụm nước bọt, “gà trống lớn hầm bí đỏ được không?"

"Khụ khụ. . . .!" Thủy Liên Y thiếu chút nữa xuất huyết bên trong, chênh lệch này cũng quá lớn! Lại nói nàng chưa từng ăn qua gà trống lớn hầm bí đỏ đâu! " Được a! Liên món này! Bưng lên!"

"Còn món gì sao khách quan?" Tiểu nhị nhìn Sơ Dương.

Sơ Dương thấy hết thảy, thân mình rung rung một hồi, không biết có phải đang lên cười hay không.

Hắn lại gọi vài món, tiểu nhị như trút được gánh nặng chạy đi chuẩn bị, sợ Thủy Liên Y lại gọi thêm món kỳ quái gì đó!

"Tiểu Y! Người gọi mấy món gì kỳ quái vậy?" Sơ Dương rót ly trà.

Thủy Liên Y đoạt lấy ly trà trong tay Sơ Dương uống một hơi cạn sạch.

"Đó là những thứ ngàn năm sau mới có, nơi này không có khả năng có a!"

"Ngàn năm sau?" Sơ Dương sững sốt một chút, một đôi tròng mắt mang theo ý cười nhìn nàng, “đây là khái niệm gì?"

Thủy Liên Y có chút hoảng hốt, ánh mắt tà mị kia dường như rất quen thuộc nha!

"Trước kia có phải ta từng gặp qua người không?"

Nàng thành linh hỏi làm cho Sơ Dương dừng lại.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, “làm sao có thể! Lần đầu tiên Sơ Dương nhìn thấy Tiểu Y là ở trong núi sâu, khi đó Tiểu Y đang giáo huấn Tiểu Bạch nói nó không giống một con chó!"

Thủy Liên Y đột nhiên nghĩ đến lần gặp xấu hổ kia, nhìn không được nở nụ cười, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười vui vẻ. Sơ Dương nhìn nụ cười của nàng đến ngây ngẩn cả người, trong đôi tròng mắt đen có cảm xúc thực phức tạp.

Tựa hồ cảm thấy phía sau mình có một tầm mắt nóng bỏng nhìn chăm chú. Nàng cảnh giác quay đầu lại, ngay lập tức hít sâu một hơi!

Nam nhân kia. . . . Nam nhân kia. . . . Nàng cuống cuống nuốt nước miếng, tay run run! Lại đoạt lấy nước trà của Sơ Dương đổ vào trong miệng!

"Khụ khụ. . . .!" Xui xẻo bị sặc! Thủy Liên Y che miệng lại ho khan.

"Tiểu Y! Ngươi làm sao vậy?" Sơ Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, quay đầu, trong mắt lóe lên một cái.

Tím Thủy Liên Y đang đập bình bịch, trên khuôn mặt trắng nõn đỏ một mảnh! A a a... tên nam nhân kia, nam nhân mặc một thân áo đen kia, không phải là đối tượng mà nàng mong xuân sao?

Trời ạ! Nàng thế nhưng còn có thể nhìn thấy hán ngoài hiện thực? Thật là quý dị!

Nhìn thấy Thủy Liên Y đỏ cả mặt, Sơ Dương tựa hồ đã biết cái gì.

"Tiểu Y! Bên kia có một người quen, muốn cùng nhau ngồi hay không?"

"A? Người quen? Sơ Dương, ngươi không phải mới từ trong núi sâu ra sao, trừ bỏ Tiểu Thần nhà ta ngươi còn nhận thức người nào a?"

Sơ Dương đứng lên, lôi kéo Thủy Liên Y đi vào cái bàn bên trong.

"Ngồi!" Hán đem Thủy Liên Y đặt ở trên ghế. "Hán là Tiểu Dạ! Bằng hữu của ta!"

Tiểu... Tiểu Dạ...?

Đang ngồi xuống, trong nháy mắt Thủy Liên Y liền choáng váng, lại vừa nghe Sơ Dương nói người nam nhân này kêu Tiểu Dạ, nàng quả thực muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Mặt Thủy Liên Y đều sắp dán ở trên bàn, hai tay ở trên đầu gối không ngừng quấy loạn. Xong đời! Nàng nên đối mặt với nam nhân kêu Tiểu Dạ này như thế nào! Nàng phải làm thế nào mới có thể hất mấy hình ảnh hại chết nhi đồng đang hiện lên trước mắt mình ra!

Trên gương mặt lạnh lùng của Sở Mị Dạ hiện lên một chút tươi cười, ánh mắt nhìn về phía Sơ Dương mang theo một tia cảm kích.

Nhìn biểu tình thẹn thùng xấu hổ của Thủy Liên Y, nàng nhất định là nhớ lại chuyện đêm đó.

"Vị này là...!" Hán cố ý không dám chọc.

Sơ Dương cười khế, "Tiểu Y! Ngươi làm sao vậy? Giới thiệu cho ngươi bằng hữu của ta!"

Thủy Liên Y ngẩng đầu, xuất ra một nụ cười, tự nhận là phản ứng của mình thực bình thường, nhưng trong cái nhìn của hai nam nhân, nét mặt của nàng thật sự là quý dị!

"Tiểu Dạ! Nàng là Vương Phi của Thần Vương!"

Sở Mị Dạ nghe được hai chữ Thần Vương, trong mắt hiện lên một tia âm hồi, nhưng khóe miệng lại gợn lên, "nguyên lai là Vương Phi của Thần Vương! Hữu lễ!"

Nam nhân thoát nhìn lạnh như băng này lúc cười lộ lên bộ dạng còn rất mê người! Thủy Liên Y phát hiện tim mình thế như đang đập bình bịch bình bịch. Nàng... Nàng đối nam nhân này không phải là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết đấy chứ!

Ngay khi Thủy Liên Y cảm thấy phi thường xấu hổ, tiểu nhị đem đồ ăn bưng lên. Sơ Dương bảo Hán đem đồ ăn đặt vào bàn này. Đồ ăn vừa lên bàn, Thủy Liên Y vì che dấu xấu hổ mà không ngừng ăn, căn bản không chịu ngẩng đầu nhìn hai người.

Sơ Dương có chút trêu chọc, "Tiểu Y! Hôm nay ngươi có cái gì không đúng a! Như thế nào này giờ không lên tiếng!"

"Ta đói a! Ăn đã! Các ngươi như thế nào không ăn?" Thủy Liên Y cũng không ngẩng đầu, một mực ăn.

"Cẩn thận!" Sở Mị Dạ vươn tay bắt lấy tay nhỏ bé đang cầm chiếc đũa của Thủy Liên Y. Nàng đang gấp một miếng thịt cá lớn. Xương trên mặt cá rất nhiều, nàng căn bản còn không nhìn đã cho vào miệng. Một hàng xương kia nếu đâm vào trong miệng nàng cũng đủ làm nàng đau một trận!

A! Thủy Liên Y hoảng sợ, tay nhỏ bé bị Hán bắt lấy run lên.

Sở Mị Dạ đem miếng cá nàng gấp lấy thả vào trong bát của mình, cẩn thận lấy ra từng cái xương.

"Tốt lắm! Có thể ăn!" Hán gấp miếng cá tới bên miệng Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y phản xạ có điều kiện há miệng ra, ăn xong rồi mới phát giác ra tựa hồ có điểm không hợp lý.

Nàng tại sao có thể ăn đồ người xa lạ gấp đến cho nàng đâu.

Đừng nói là ở cổ đại, ở hiện đại cũng chưa từng có! Nàng thật không tuân thủ nữ tắc rồi!

Vị có chút như nhai sáp nển, Thủy Liên Y nuốt xuống miếng cá, lại liều mạng lùa com vào trong miệng.

Hiện tại này xem như là tình huống gì, nàng là nhận ra người nam nhân này, hẳn ở trong mộng đem nàng ăn sạch. Nhưng là không biết hẳn có thể nhận ra nàng hay không?

"Tiểu Y!" Con người đen của Sở Mị Dạ lóe sáng, nhìn về phía Thủy Liên Y sau đó có chút khó kìm lòng nổi.

"Ách. . . .!" Thủy Liên Y thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, hẳn gọi nàng Tiểu Y?

"Sơ Dương gọi nàng là Tiểu Y, cho nên ta cũng gọi nàng như vậy, nàng sẽ không để ý chứ?"

"Không để ý!" Thủy Liên Y lắc đầu.

Chỉ là, nàng trả lời xong liền nhân ra chính mình hình như có đáp ứng quá nhanh! Quá không rụt rè! Cho nên mặt lại đỏ.

Thủy Liên Y cúi đầu ăn cơm, ngay cả đồ ăn đều vội vã.

Tựa hồ nghe thấy thanh âm gì, thần sắc trên mặt Sở Mị Dạ biến đổi, hẳn và Sơ Dương đồng thời đưa ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Là Ngao Căn Phong? Bọn họ liếc nhau.

"Tiểu Y! Ta có chút sự tình, một mình người ở lại không an toàn, nếu đụng phải Vũ Văn Sâm sẽ rất phiền toái, để cho Tiểu Dạ đưa người trở về! Các người đi cửa sau, ta trả tiền!" Sơ Dương đứng lên bắt lấy cánh tay Thủy Liên Y, đem nàng kéo lên, đẩy vào cái ôm của Sở Mị Dạ, sau đó từ thang lầu chạy xuống.

"A!" Thủy Liên Y bị đẩy một cái lao đảo, ngã vào trong một cái ôm áp áp.

"Chúng ta đi!" Sở Mị Dạ ôm thân thể mềm mại trong lòng, trực tiếp ôm lấy nàng, từ phía sau thang lầu rời đi.

Bị hẳn ôm lấy, rời đi rất nhanh, Thủy Liên Y hoảng sợ. Thật không ngờ hẳn còn rất lớn mật, trước mặt mọi người liền dám ôm nàng?

"Người dẫn ta đi đâu? Buông!" Thủy Liên Y tựa vào trong ngực của hẳn, cảm giác quen thuộc kia làm cho lòng nàng kinh hoàng. Mùi vị quen thuộc kia làm cho suy nghĩ của nàng hỗn loạn không chịu nổi.

"Dẫn nàng đi đến chỗ an toàn!"

"Duyệt Tường lâu vừa rồi không phải rất an toàn sao?!"

Sở Mị Dạ huyết sáo, một con tuần mã màu đen chạy tới.

Ôm nàng nhảy lên ngựa, "Giá. . . .!"

Thủy Liên Y ngồi ở trên lưng ngựa, tựa vào trong ngực của hẳn, nam nhân phía sau thở dốc phun lên tóc nàng. Cái loại cảm giác này tê tê, ngứa ngứa!

"Người dẫn ta đi đâu? Ta muốn quay về Thần Vương Phủ!" Đây là đường đi ra ngoài thành, nàng nếu không trở về Vương Phủ, khi Ân Thần Tinh từ trong cung trở về không thấy nàng nhất định sẽ gấp chết!

"Dẫn nàng đi gặp một người!"

"Ai?"

"Gặp được rồi nàng sẽ biết!" Sở Mị Dạ ra roi thúc ngựa.

Vừa mới ra khỏi thành chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vó ngựa. Ánh mắt hẳn híp mắt một chút, tới thật là nhanh!

Phía sau có tiếng xé gió lao tới, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y tránh thoát những ám khí kia, nếu không tránh khỏi, như vậy liền giải quyết dứt điểm đi! Cho tuần mã dừng lại, quay đầu, nhìn về phía người đang đuổi theo mà đến.

"Ngao Căn Phong! Người vẫn chưa từ bỏ ý định!"

Người cười ngựa đuổi theo phía sau đúng là Ngao Căn Phong, vẻ mặt hẳn đậm nhạt, sau khi nhìn thấy Thủy Liên Y, ánh mắt lộ ra một chút ý cười.

"Đem Tiểu Y giao cho ta! Người không xứng chạm vào nàng!" Nhuyễn kiếm của Ngao Căn Phong rút ra khỏi vỏ, chỉ hướng Sở Mị Dạ.

Thủy Liên Y nhìn về phía nam tử cực đẹp trai đối diện, tựa hồ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng như thế nào cũng nhớ không nổi.

"Tiểu Y! Nam nhân kia đã thương tổn muội, vậy mà muội vẫn ở cùng một chỗ với hắn?"

"A? Người biết ta sao?" Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra mờ mịt. Vì sao giống như tất cả mọi người đều biết nàng, nhưng nàng lại không nhớ rõ bất luận kẻ nào?

"Tiểu Y!" Trên mặt Ngao Cẩn Phong lộ ra đau thương, "Ta vốn nghĩ đến Thuốc Thương Tâm Quên Lãng sẽ làm mọi quên đi người mình yêu nhất, nhưng không ngờ, mọi quên tất cả mọi người!"

Hai mắt Thủy Liên Y một mảnh mê mang, nàng nghe không hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Cái gì quan trọng nhất

"Thuốc Thương Tâm Quên Lãng? Ngao Cẩn Phong! Người thật hèn hạ! Cho Tiểu Y uống thứ này?" trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra hung ác.

"Người còn hèn hạ hơn ta! Vì muốn mượn đường của Xích thành để tấn công Mặc thành, giả vờ đến gần Vũ Văn Thiển, thành thân với nàng! Là người hại Tiểu Y biến thành bộ dáng này!" Ngao Cẩn Phong chỉ trích hần.

Thủy Liên Y nghe được lời nói của Ngao Cẩn Phong, nhìn Ngao Cẩn Phong trước mặt một lát, lại nhìn Sở Mị Dạ ôm mình một lát. Hai nam nhân này đều hèn hạ như nhau.

Nếu như những điều bọn họ nói là thật, như vậy nàng không phải mới đến thời đại này nửa năm, có thể sẽ lâu hơn!

"Các người đều là người xấu!" Thủy Liên Y giùng giằng ở trong ngực Sở Mị Dạ, muốn nhảy xuống ngựa.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ ôm chặt nàng, "Người nghe ta giải thích!"

"Buông ta ra!" Thủy Liên Y bắt lấy cánh tay hần hung hăng cắn một cái.

Sở Mị Dạ cau mày, nhưng cánh tay không động, để mặc cho nàng phát tiết.

"Tiểu Y! Đến đây với ta!" Ngao Cẩn Phong kêu Thủy Liên Y.

Một tiếng huýt gió truyền đến, tuần mã phía dưới Ngao Cẩn Phong nhảy lên một cái, quay đầu chạy đi. Ngao Cẩn Phong từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Một bóng người từ xa đuổi tới, đeo mặt nạ bằng bạc, y phục vải thô. Tuần mã chạy đến trước mặt hần, dịu dàng tựa sát vào hần.

Sắc mặt của Ngao Cẩn Phong thay đổi, "Sơ Dương! Cả người cũng tới đây quấy rối."

Sơ Dương dắt tuần mã đi tới trước mặt Ngao Cẩn Phong, "Người thật âm hiểm, dụ ta ra, rồi đuổi theo. Cũng may ta phản ứng khá nhanh!"

Ngao Cẩn Phong ngẩng đầu liếc nhìn con ngựa kia, "Ngựa này trả lại cho người, cho ăn lâu như vậy vẫn không quen! Còn kiểu cách hơn sói!"

"Grrrr!" Tiếng sói tru truyền đến từ sau lưng, ba con sói trắng hai lớn một nhỏ đang đi tới vừa đúng lúc nghe được hần nói sói kiểu cách, tất cả đều không vui gầm thét. Trong đó Tiểu Bạch còn xen lẫn mấy tiếng ầu ầu!

Thế cục này thật đúng là bất lợi đối với hần, trên khuôn mặt lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong càng ngày càng lộ vẻ khó đoán.

"Các người muốn liên hiệp đối phó ta?"

"Sơ Dương sẽ không gây bất lợi đối với ân nhân cứu mạng!" Nói xong lời này, Sơ Dương ngồi dưới đất, tuần mã cũng nhẹ nhàng cong chân trước nằm ở bên cạnh Sơ Dương.

Sở Mị Dạ thả Thủy Liên Y trên mặt đất, "Sơ Dương, người bảo vệ nàng!"

Thủy Liên Y dậm chân, "Ai thêm các người bảo vệ! Một đám đầu heo! Các người có giỏi thì chết hết đi! Diệt một người đỡ một người!"

... Mấy người đứng tại chỗ đều ớn lạnh. Nữ nhân này dù uống thuốc Thương Tâm Quên Lãng, mất đi tất cả trí nhớ, cũng vẫn ác độc, muốn bọn họ chết bớt một người đỡ một người!

Sở Mị Dạ thấy Ngao Cẩn Phong không có ngựa, hần cũng nhảy xuống ngựa rút ra bội kiếm.

"Người chưa từ bỏ ý định, đã như vậy hôm nay chúng ta hãy đại chiến một trận ngay trước mặt Tiểu Y, nếu ai thua rút ngay trở về quốc gia của mình!"

Ngao Cẩn Phong hừ lạnh, "Không sai, người nào thua rút ngay!"

Hai người đều không hợp nhau, trong nháy mắt liền đánh.

Thủy Liên Y đứng ở một bên, nhìn bọn họ ra chiêu ác độc, cũng không nhịn được hơi khản trương.

"Tiểu Y! Tới đây. Nơi này thấy rõ hơn!" Sơ Dương kêu nàng.

"Người. . . . Không phải là người. Hai người bọn họ quan hệ thế nào với người? Xem ra hình như quan hệ với người không tệ?! Lại nói, sao người máu lạnh như vậy, chỉ lo xem náo nhiệt!" Thủy Liên Y không thể nào phát tiết, bắt đầu dùng Sơ Dương phát tiết cho hả giận.

"Này! Cô nãi nãi, Sơ Dương không có đắc tội người! Người đừng không có chỗ nổi giận thì lấy Sơ Dương trút giận! Hai người kia người thích người nào thì lấy người đó! Không ai ngăn người!"

Thích người nào thì lấy người đó? Thủy Liên Y nhìn hai bóng người lướt qua vòn lại, mặt nháy mắt đỏ!

Hai người bọn họ đều đẹp trai! Chỉ là. . . . Nàng là người đã có lão công! Vừa nghĩ tới Ân Thần Tĩnh, nàng lập tức kêu to hồng bét.

"Sơ Dương! Mau mau! Đưa ta trở về Xích Thành! Tiểu Thần từ hoàng cung trở lại không thấy ta, sẽ phát điên! Mau! Cởi ngựa dẫn ta đi!"

Sơ Dương nhìn hai người đang chiến đấu, nhẹ nhàng cười.

"Tốt! Để cho bọn họ đánh! Chúng ta đi!" Ôm Thủy Liên Y lên ngựa, sờ sờ đỉnh đầu tuần mã. "Kiêu Dương! Vất vả rồi!"

Tuần mã nhanh chóng rời đi, ba con sói trắng cũng chạy theo, trở về Xích Thành.

Thấy Thủy Liên Y bị Sơ Dương mang đi, hai người đang đấu đều ngừng tay.

"Tiểu tử Sơ Dương kia!" trên mặt Sở Mị Dạ tràn đầy tức giận.

"Đệ đệ tốt của người!" Ngao Cẩn Phong cũng nổi giận đùng đùng.

"Hắn không phải là đệ đệ của ta!" Sở Mị Dạ cá giận!

"Ta tất nhiên hiểu rõ! So với hắn thì đệ đệ người tệ hơn!" Ngao Cẩn Phong cũng không bình tĩnh!

"Người dám nói đệ đệ ta hư hỏng!" Sở Mị Dạ giờ kiếm lên uy hiếp.

"Người cũng không phải là thứ tốt lành gì!" Ngao Cẩn Phong ác độc nói.

"Mẹ nó!" Sở Mị Dạ nổi giận.

"Lịch sự chút!" Ngao Cẩn Phong chỉ trích hắn.

Hai người nói chuyện không hợp lại bắt đầu đánh nhau, kiếm khí mạnh đến mức thân cây đều bị chém, lá cây bay xuống. Chung quanh bọn họ đều hỗn độn, tràn đầy lá cây rách nát.

Thủy Liên Y được Sơ Dương mang trở về Xích Thành, vào thành tuần mã không chạy nữa, đi từ từ trên ngã tư đường.

"Sơ Dương! Sao ngựa không chạy?"

"Một mồi! Người thật nặng, nó gánh không nổi!"

"Mẹ nó! Người nặng hơn ta nhiều có được hay không! Là nó gánh người không nổi!"

"Tại sao người thô lỗ thế?"

"Vì sao ta không thể thô lỗ thế? Người là ai, lo trời lo đất, còn lo cả việc người ta thái phân có thói không!"

Sơ Dương mang mặt nạ nên không nhìn ra vẻ mặt hắn lúc này, nhưng đoán chừng cũng là gương mặt xanh mét.

"Thủy Liên Y, thì ra bất kể người mất trí nhớ hay không, bản tính người vẫn không thay đổi!" sau khi Sơ Dương nói xong lời này cũng không nói gì nữa.

Cái gì? Hắn có ý gì? Thủy Liên Y nghi ngờ.

"Sơ Dương, chẳng lẽ người cũng biết ta trước khi ta mất trí nhớ? Người biết chuyện lúc trước của ta? Vậy người nói cho ta biết, nửa năm trước ta xảy ra chuyện gì? Tại sao ta không nhớ gì cả! Ta vừa tỉnh lại liền gặp được Ân Thần Tĩnh, ta không biết mình xảy ra chuyện gì? Người nói cho ta biết đi!"

Sơ Dương nhìn nàng, hai người ngồi trên một con ngựa, cách thật gần, mùi thơm ngát trên người nàng lao vào trong mũi của hắn.

"Sắp tới sẽ hơi chật!" Sơ Dương từ trên ngựa nhảy xuống, vồ vồ sau lưng tuần mã.

Cảm thấy sau lưng không còn ai, Thủy Liên Y quay qua đã thấy Sơ Dương đứng trên mặt đất.

"Người còn chưa trả lời vấn đề của ta!"

"Vấn đề gì?"

"Chính là chuyện gì xảy ra với ta nửa năm trước?"

"Ách. . . Tiểu Y! Người có muốn ăn bánh Quế Hoa hay không, ăn thật ngon đấy!" Sơ Dương chạy đến trước một gian hàng mua hai cái bánh Quế Hoa, đưa cho Thủy Liên Y một cái, mình tự ăn một cái.

"Sơ Dương. . . .!"

"Tiểu Y! Cái bánh kia người có ăn không? Không ăn cho ta!" Sơ Dương nhai hai ba cái đã ăn hết cái của mình, đưa tay tới giành của Thủy Liên Y.

"Ta tiêu diệt người!" Thủy Liên Y vỗ mu bàn tay hất một cái, cầm bánh Quế Hoa lên cắn một miếng. "Ừ! Ăn ngon thật! Sơ Dương! Mau! Mau trở về mua thêm mấy cái! Ta để dành tối nay ăn khuya!"

Sơ Dương khi dễ nàng. "Một thôn phu trên núi như ta làm sao có nhiều tiền như vậy!"

"Đừng nói nhảm! Mua trước đi, trở về trả cho người. . . . Ách! Bảo Tiểu Thần trả lại cho người gấp bội!"

Sơ Dương nghe xong háp ta háp tấp đi mua mấy cái nữa, "Nhớ bảo Vương Gia nhà người trả cho ta!"

"Được rồi! Hẹp hòi chết!" Thủy Liên Y nghĩ!

Nhìn Thủy Liên Y cười, trong đôi mắt Sơ Dương cũng nổi lên nụ cười, có lẽ như vậy mới là lựa chọn tốt nhất! Thấy nàng vui vẻ như thế, trong lòng hắn cũng không còn tức nữa!

Trở lại phủ Thần vương, Ân Thần Tinh quả nhiên rất nóng nảy.

"Thủy Thủy! Nàng đã trở lại!"

"Tiểu Thần! Sao chàng gấp gấp như vậy? Ta không sao, đi ra ngoài lòng vòng với Sơ Dương, có hắn đi theo ta, rất an toàn!"

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh kéo tay của nàng. "Hoàng huynh bệnh rất nghiêm trọng, bây giờ Sở Mặc quốc đã nằm trong tay Sở Mị Dạ. Hôm nay hắn đã thu phục Uyên thành, làm cho Đột Quyết chịu đủ kích rất lớn, đoán chừng mấy năm tới sẽ không gây sự nữa!"

"Đó không phải rất tốt sao! Dân chúng an cư lạc nghiệp, không có chiến tranh, không có máu tanh! Thật tốt!"

"Thủy Thủy nàng không hiểu! Lúc trước Sở Mị Dạ mượn đường của Ân Xích quốc chúng ta, lợi dụng sông Thâm Du chiếm cứ Mặc thành! Hôm nay lính của hắn đều ở Mặc thành, bây giờ có uy hiếp rất lớn với Xích thành của chúng ta!"

Sở Mị Dạ? Là nam nhân đó sao? Trước mắt Thủy Liên Y hiện lên gương mặt anh tuấn của nam tử áo đen.

"Tiểu Thần! Ý của chàng là, hắn có dã tâm muốn thôn tính cả Xích Thành?"

Ân Thần Tinh nhìn Sơ Dương bên cạnh, "Thủy Thủy! Lòng người khó dò! Hắn ngay cả hôn nhân của mình cũng có thể lợi dụng, người như vậy không đáng tin tưởng!"

Ngay cả hôn nhân của mình cũng lợi dụng? Trong lòng Thủy Liên Y đột nhiên co rút đau đớn, cảm giác là lạ!

"Hắn sẽ công đánh Xích Thành sao?" Nàng thận trọng hỏi.

Ân Thần Tinh không nói, hắn cũng không biết.

"Hôm nay hoàng thượng bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, nếu như hắn thật muốn tới xâm chiếm, Xích Thành cũng chỉ có thể liều mạng!"

"Tiểu Thần!" Thủy Liên Y đưa tay vuốt nếp uốn trên mặt hắn, "Chàng đang sầu não?"

Ân Thần Tinh nhìn về phía Sơ Dương, "Sơ Dương, Thần Tinh chưa từng xem người là người ngoài, vẫn coi người là bạn! Người sẽ giúp Thần Tinh chứ?"

Sơ Dương ho nhẹ!

"Thần vương, thật ra thì yêu cầu của người bây giờ không phải do Sơ Dương, mà là do người khác!"

Ân Thần Tinh theo ánh mắt Sơ Dương nhìn về phía Thủy Liên Y, trên mặt hần lộ ra bức tức.

"Sơ Dương! Thần Tinh không phải Sở Mị Dạ, sẽ không vì quốc gia mà bán nữ nhân mình yêu!"

Sơ Dương không nói, xoay người rời đi.

Thủy Liên Y không hiểu, "Tiểu Thần, chàng có ý tứ gì? Sao ta không hiểu?"

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh nắm lấy tay Thủy Liên Y, "Thần Tinh vĩnh viễn cũng sẽ không để Thủy Thủy phải chịu bất kì uất ức nào, vĩnh viễn cũng sẽ không!"

Cảm động! Hoa hoa lệ lệ bị sự cung chiều của hần làm choáng váng!

Thủy Liên Y khéo léo ôm lấy hông hần, tựa vào trước ngực hần.

"Tiểu Thần! Hay là chúng ta trở về Tinh Thành?"

Trở về Tinh Thành? Ân Thần Tinh biết, nếu như lúc này dẫn nàng rời đi, sẽ cách xa Sở Mị Dạ, cách xa tất cả nam nhân muốn giành Thủy Thủy với hần, có thể cả đời mình sẽ có nàng! Nhưng... . .

"Thủy Thủy! Hoàng huynh đang bệnh nặng, hiện tại ta không thể rời đi!" Hần là một nam nhân, trọng trách trên vai quá nặng. Chuyện vứt bỏ tất cả chỉ vì hồng nhan, hần... . Không làm được!

Thủy Liên Y ngẩng đầu lên, "Tiểu Thần, có thể lý tưởng của nam nhân và nữ nhân không giống nhau! Nữ nhân cảm thấy có tình yêu thì có thiên hạ! Nhưng nam nhân lại khác, nam nhân cảm thấy có thiên hạ mới có tình yêu!"

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh hôn trán nàng, "Ta thích nàng, hi vọng nàng vĩnh viễn hạnh phúc. Hi vọng nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, cho dù giữa chúng ta vẫn giữ vững mối quan hệ như vậy, không có chút tiến triển, nhưng Thần Tinh không muốn để nàng đi!"

"Tiểu Thần!" Thủy Liên Y khẽ mặt lên ngực hần.

Có lúc nàng cảm thấy Ân Thần Tinh như huynh trưởng thành thực, có lúc lại cảm thấy hần ngây thơ như gà con, còn có đôi khi cảm thấy hần như đứa bé không có cảm giác an toàn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Cái gì cũng đồng ý

Bề ngoài Ân Thần Tinh thật thuần khiết, ánh mắt lại ngây thơ. Thủy Liên Y cảm thấy hần xứng đáng có nữ nhân tốt hơn, còn nàng, tim của nàng... . .

Trong nháy mắt mắt của nàng lại đỏ lên, không biết vì sao, những chuyện xảy ra trong rừng cây đêm đó lại hiện ra trước mắt nàng. Ở trong lòng, nàng đã phản bội hần, nàng không xứng với hần!

Thủy Liên Y âm thầm tính toán ở trong lòng, một ngày kia nhất định tìm cho Tiểu Âm Trầm nhà nàng một nữ tử xứng đáng làm vợ hần.

Từng ngày trôi qua, dân chúng Xích Thành càng ngày càng cảm thấy sợ hãi. Bởi vì hoàng quyền Sở Mặc quốc đã rơi vào tay Sở Vương Sở Mị Dạ. Mặc dù chưa có cử hành đại điển đăng cơ, nhưng hoàng thượng Sở Mặc quốc trừ hần ra không ai có thể đảm nhiệm.

Mà quân của Sơ Vương lại xây dựng cơ sở tạm thời bên bờ sông Thâm Du, khiến dân chúng bên bờ sông Ân Xích quốc kinh hồn bạt vía!

Vũ Văn phủ.

Vũ Văn Thừa Tướng đi tới đi lui trong thư phòng, trên mặt lộ ra nóng nảy.

"Cha!" Vũ Văn Thiển chạy tới, "Sơ Vương có trả lời mật hàm của ngài hay không? Sao hần không đến như hẹn?"

Vũ Văn Thừa Tướng nhíu chặt chân mày, "Tiểu Thiển! Sở Mị Dạ tâm cơ khó dò, không biết hiện tại hần có chú ý gì?"

"Không phải hần muốn gây bất lợi với Ân Xích quốc chứ? Nếu như hần dám dẫn binh đến thì sẽ phá tan hiệp ước ba nước! Trừ ngoại tộc, ba quốc gia không cho bất kỳ bên nào đem binh tấn công quốc gia khác! Nếu như hần phá hiệp ước, như vậy Ngao Nam quốc sẽ không khoan tay đứng nhìn!"

"Có lẽ chúng ta không nên tin tưởng hắn!" Vũ Văn Thừa Tướng than thở, "Thôi, vốn cho là hắn sẽ giúp cha đoạt được hoàng quyền Ân Xích quốc, lại không ngờ rằng thì ra người có dã tâm lớn nhất là hắn. Quả thật là ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!"

"Cha! Mặc dù lúc này hắn chưa trả lời thư của phụ thân, nhưng hắn cũng không có tuyên bố muốn tấn công Ân Xích quốc chúng ta mà? Tất cả đều yên lặng theo dõi biến hóa! Tốt nhất hãy tung hô chuyện Sở Mị Dạ giành được hoàng quyền Sở Mặc quốc, để hoàng thượng Ngao Nam quốc cũng biết! Đến lúc đó hai nước chúng ta liên hiệp, hắn cũng không làm gì được chúng ta! Nếu Sở Vương trợ giúp phụ thân thì tốt, nếu hắn không giúp phụ thân, chúng ta cũng sẽ không có bao nhiêu tổn thất!"

"Tiểu Thiên, kẻ của con không tệ. Cha sẽ an bài người đến Ngao Nam quốc thông báo! Một khi Ngao Nam quốc nổi lên lòng cảnh giác, như vậy cho dù tiểu tử Sở Mị Dạ kia có ý tưởng gì cũng phải suy nghĩ một chút!"

Trong khi Cha con phủ Vũ Văn đang thương thảo việc Sở Mị Dạ chậm chạp không trả lời thư cho bọn họ, cảnh giác chuẩn bị một đường lui khác. Thì Sở Mị Dạ vẫn luôn ở Ân Xích quốc, ngay tại Duyệt Tường lâu.

Khéo hơn chính là Ngao Cẩn Phong cũng ở bên cạnh, hai người cúi đầu, ai cũng không thêm ngẩng đầu nhìn đối phương.

Hai người còn muốn đánh nữa không? Chỉ một chữ —— đánh!

Ban ngày gặp mặt dùng ánh mắt giết đối phương N lần, buổi tối nhàn rỗi không có chuyện gì làm liền làm việc trên nóc nhà!

Duyệt Tường lâu là của Ân Thần Tĩnh, nhất cử nhất động của bọn hắn cũng truyền hết vào tai Ân Thần Tĩnh.

Sơ Dương vẫn ở trong phủ Thần Vương, buổi tối mỗi ngày mang theo ba con sói trắng đi hóng mát trong đình viện.

Bệnh tình của Ân Âm Nguyệt càng ngày càng nặng, hơn nửa đêm Ân Thần Tĩnh liền bị gọi vào hoàng cung.

Thủy Liên Y bất an lo lắng, nửa đêm không ngủ được nên ra khỏi phòng.

"Hey!" Trên đình đầu truyền đến tiếng la, Thủy Liên Y vừa ngẩng đầu, đã thấy Sơ Dương nằm ở trên cành cây đại thụ.

"Ngươi không sợ ngã chết?" Thủy Liên Y ngồi trên băng đá dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ta chết, ngươi cũng đừng khóc!" Sơ Dương từ trên cây nhảy xuống, cả một tiếng vang cũng không có.

"Uống...uồ...ng! Thật giống trong phim! Cũng không biết võ công của các ngươi làm sao luyện ra được! Trên thế giới này thật sự có công phu thần kỳ như vậy sao?" gương mặt Thủy Liên Y hâm mộ.

"Ngươi có muốn học hay không?"

"Ngươi muốn dạy ta?" Thủy Liên Y hưng phấn! "Ta biết Taekwondo, căn bản rất thật tốt!"

"Taekwondo? Đó là công phu gì?" Sơ Dương sững sờ một chút.

"Ngươi thử xem sẽ biết! Xem chiêu!" Thủy Liên Y đá vào mặt hắn.

Thân hình Sơ Dương thoát một cái, bắt được chân của nàng, nàng đứng bằng một chân sau.

"A!" Nàng lao đảo một cái, ngã về phía sau, nàng cho rằng Sơ Dương sẽ giống như lần trước, để mặc cho nàng té đau gần chết. "Ui. . .!" Thủy Liên Y cảm thấy hông mình được ôm lại, ngay sau đó bị ôm vào một lồng ngực ấm áp.

"Ngươi không có việc gì chứ?" ánh mắt thâm thúy của Sơ Dương nhìn nàng.

"A?" Thủy Liên Y và hắn nhìn thẳng vào mắt nhau, đột nhiên cảm thấy quen thuộc, nhưng ngay lập tức lại bị xa lạ thay thế.

"Không có việc gì là tốt!" Sơ Dương buông nàng ra.

Trong nháy mắt đó, trong lòng của Thủy Liên Y dường như thiếu đi cái gì.

"Sơ Dương!"

"Hả?"

"Ta. . . . Trước kia không phải cũng biết ngươi chứ? Hình như ta đã quên hết mọi chuyện!"

Sơ Dương không nói, hồi lâu cười khẽ một tiếng, "Không nên suy nghĩ lung tung! Một ngày nào đó ta đến chỗ Ngao Cẩn Phong lấy thuốc giải!"

"Thuốc giải gì?"

"Đương nhiên chính là thuốc giải Thương Tâm Quên Lãng của ngươi!"

"Hắn có thể cho ngươi sao?" Thủy Liên Y thấp thòm. Nàng không biết mình rốt cuộc quên mất bao nhiêu chuyện, quên mất bao nhiêu người. Người bên cạnh nàng tựa hồ rất quen thuộc với nàng, nhưng nàng lại không nhớ nổi bất kì ai.

"Nếu hắn không cho ta, ta liền đánh hư cái khuôn mặt đẹp trai kia! Khiến hắn xấu xí như ta!" Sở Dương cười cười.

Thủy Liên Y nhìn mặt nạ bằng bạc của Sở Dương, hai hàng lông mày cau lại.

"Sở Dương, mặt của ngươi rốt cuộc sao vậy? Có thể cho ta xem một chút không?"

Tay Sở Dương đặt lên mặt nạ, động tác dừng lại.

"Tiểu Y, thôi! Không có gì đẹp mắt, sẽ hù ngươi! Khuya lắm rồi, ngươi đi ngủ đi!"

Thấy Sở Dương không chịu để cho nàng xem, trên mặt Thủy Liên Y lộ ra thất vọng.

"Ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi! Còn có các ngươi, cũng đi ngủ sớm một chút!" Thủy Liên Y tạm biệt Sở Dương, sau đó phất tay tạm biệt ba con sói, xoay người đi vào trong phòng.

Nhìn bóng lưng Thủy Liên Y, Sở Dương đặt tay ở trên mặt nạ, hồi lâu cũng không có lấy xuống.

"Gào khóc!" Đại Bạch đột nhiên rống lên một tiếng.

"Ài?" Sở Dương nhảy lên nóc nhà, hai bóng người một đen một trắng chặn hắn lại. "Hắc! Hai vị hơn nửa đêm không ngủ được, chạy lên nóc nhà người ta làm gì?"

Trong tay Sở Mị Dạ và Ngao Cẩn Phong đều có kiếm, lúc này đồng loạt chia vào ngực Sở Dương.

"Các ngươi sao thế?" Sở Dương cười khê, "Tranh giành tình nhân tính đến cả trên đầu ta sao? Có phải các ngươi quá đề cao Sở Dương rồi hay không?"

Trông rất Sở Mị Dạ thâm thúy, hắn vốn định thăm Tiểu Y, lại đụng phải Ngao Cẩn Phong.

Trong mắt lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong có ánh tối, ở dưới ánh trăng, thật dọa người, giống như ba con sói này.

"Hôm nay Ân Thần Tinh vào cung, an toàn của Tiểu Y do ta phụ trách!" lời Sở Dương nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, "Nếu như các ngươi muốn gặp mặt nàng, Sở Dương khuyên hai vị ngày khác trở lại!"

"Nề mặt ngươi!" Sở Mị Dạ nhảy xuống nóc nhà rồi đi.

Ngao Cẩn Phong nhìn mặt của Sở Dương, "Mặt của ngươi vốn không cần che lại mà?"

"Sở Dương cảm thấy đeo mặt nạ rất tốt, người khác không thấy được nét mặt của ta, không biết ta đang suy nghĩ cái gì!" Sở Dương khê cười.

Ngao Cẩn Phong híp mắt lại, "Lúc này suy nghĩ của ngươi không cần nhìn mặt, cũng đoán được!"

"Hả?" Sở Dương cười gượng, "Cận Thân y đoán một chút xem!"

Đôi môi màu hoa hồng của Ngao Cẩn Phong thoáng qua một tia sáng bóng ở dưới ánh trăng, "Duyên tới duyên đi hoa nở hoa tàn, có lúc, chờ đợi cũng là một loại hạnh phúc!"

Ánh mắt Sở Dương cũng trở nên thâm thúy, "Ngươi đã có lòng như vậy, cũng biết rất rõ nàng yêu ai! Tại sao còn phải tranh đoạt cùng Sở Vương?"

"Nếu chưa từng mất đi sẽ không biết quý trọng! Sở Dương, sau này ngươi sẽ hiểu!" thân hình Ngao Cẩn Phong lóe lên, áo trắng bông bênh rồi đi.

Nhìn hai bóng lưng lần lượt rời đi, trong lòng của Sở Dương khê động.

"Ngao Cẩn Phong, ý của ngươi thật sự là như vậy sao?"

Sau khi Thủy Liên Y trở lại phòng, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy chuyện này rất kỳ quái! Nếu như có thể nhớ lại sự tình nửa năm trước thì tốt! Nàng có thể biết quan hệ giữa mấy cái nam nhân kia và mình!

Theo trực giác, nàng cho rằng mình và Tiểu Dạ nhất định rất mập mờ, bằng không không thể nào có giấc mộng xuân như thật kia!

Đồ ngọc này, đến giờ phút này còn cảm thấy là nằm mộng!

Đúng rồi, không phải hắn nói muốn dẫn nàng đi gặp một người? Sẽ là người nào? Chẳng lẽ người đó sẽ giúp nàng lấy lại trí nhớ của mình? Có lẽ nàng phải kiểm tra lại hồ sơ của mình, có thể hắn sẽ tự nói với mình nửa năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại. Nàng nhớ tới đoạn đối thoại giữa Sở Mị Dạ và Ngao Cẩn Phong.

Hắn chỉ vì lợi ích mà lấy vợ, vậy hắn chính là nam nhân đã thành thân? Trong lòng Thủy Liên Y tràn đầy mất mát. Nếu nàng đi tìm hắn, có thể sẽ bị lão bà của hắn thấy, đến lúc đó chẳng phải là rất lúng túng?

Thôi! Không thèm nghĩ nữa, nếu như Tiểu Thần đáp ứng cùng nàng trở về Tinh Thành, nàng cứ sống thật tốt với Tiểu Thần đi.

Thật ra thì nếu như muốn kéo dài hôn nhân, ngoại trừ chuyện giữa nam nữ, quan trọng nhất là có thể sinh ra loại tình cảm có thể nối chặt hai người, một khi tình cảm biến thành tình thân, như vậy bọn họ nhất định sẽ gắn nhau cả đời.

Tựa hồ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, Thủy Liên Y từ từ ngủ mất!

Khi Ân Thần Tinh trở lại phủ Thần vương đã là sáng ngày hôm sau! Bệnh tình của Ân Âm Nguyệt càng ngày càng nghiêm trọng, ngự y trong cung cũng bó tay hết cách.

"Sơ Dương!" trên mặt Ân Thần Tinh lộ ra một mối, tìm được Sơ Dương trong phủ.

"Thần vương, có chuyện gì?"

"Thần Tinh biết ngươi quen thần y Công Tử Cận, có thể giúp Thần Tinh tìm hắn không?"

"Có chuyện gì vậy? Nói thử xem. Nếu như là chuyện ta có thể giúp, ta nhất định sẽ giúp!"

"Xin hắn chữa bệnh giúp hoàng thượng, bất kể là điều kiện gì ta cũng đồng ý với hắn!"

Ánh mắt Sơ Dương lóe lên một cái, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Ân Thần Tinh, Thủy Liên Y đang đi tới đây.

"Tiểu Thần! Thế nào rồi?"

"Thủy Thủy!" Ân Thần Tinh kéo Thủy Liên Y qua, hôn một cái trên mặt nàng, "Thật xin lỗi, mấy ngày nay lạnh nhạt nàng!"

"Khụ khụ!" Sơ Dương che miệng lại, "Các ngươi còn như vậy, ta liền ói ngay trước mặt các ngươi!"

Thủy Liên Y liếc hắn một cái, "Hai chúng ta ngọt ngào thì thế nào! Ngươi đồ kị à!" Thật ra thì nàng không có ý tứ gì khác, chỉ là thuận miệng nói như vậy, nhưng nàng vừa mới nói xong, sắc mặt Ân Thần Tinh liền thay đổi!

"Sơ Dương! Chuyện kia làm phiền ngươi! Mời hắn tới Xích Thành!"

"Chuyện gì?" Thủy Liên Y tò mò.

"Không liên quan đến ngươi!" Sơ Dương cắt đứt lời nàng, ngược lại nhìn về phía Ân Thần Tinh. "Ngươi thật sự chuyện gì cũng đồng ý?"

"Không sai!" Ân Thần Tinh đồng ý rất nhanh, Thần Y có thể yêu cầu cái gì? Nhiều lắm là vàng bạc châu báu, tuyên dương danh tiếng.

Sơ Dương như có điều suy nghĩ, "Hi vọng ngươi sẽ không hối hận!" Nói xong xoay người rời đi.

"Tiểu Thần! Sơ Dương là lạ thế nào ý?"

Ân Thần Tinh cười, "Hắn luôn luôn như vậy mà! Thủy Thủy, Thần Tinh hơi mệt mỏi, muốn đi ngủ!"

"Ừ! Ta sẽ bảo người chuẩn bị nước tắm cho chàng, tắm rồi ngủ!"

"Tốt! Phiền toái Tiểu Y rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khô Nấm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Làm gì cũng được

Khi Sơ Dương mang theo thần y Công Tử Cận xuất hiện ở trước mặt Ân Thần Tinh, Ân Thần Tinh rốt cuộc biết lời Sơ Dương nói có ý gì rồi!

Thần y Công Tử Cận này không phải là Ngao Cẩn Phong nửa năm trước cùng Thủy Liên Y vào Duyệt Tường lâu sao? Nay lại tiến vào Duyệt Tường

lâu. Hẳn thế nào lại là Cận Thần y?

Ngao Cẩn Phong nhìn về phía Ân Thần Tinh, hẳn chính là Thần Vương, nửa năm trước là hẳn mang Tiểu Y đi!

"Thần y, bốn vương muốn cầu người chữa bệnh cho hoàng thượng! Chỉ cần người chữa bệnh cho hoàng thượng, điều kiện tùy người!" Ân Thần Tinh nói xong lời này có vẻ hơi lo lắng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Ngao Cẩn Phong lộ ra tươi cười, "vậy hi vọng Thần Vương sẽ giữ đúng lời hứa!"

"Hiện tại mời theo bốn vương tiến cung!" Ân Thần Tinh đứng lên.

"Được!" Ngao Cẩn Phong áo trắng trắng tuyết, luôn có bộ dáng hư ảo, làm cho người ta tưởng rằng hẳn thật sự là tiên nhân.

Khi bọn hắn đều rời khỏi Thần Vương Phủ, Thủy Liên Y vụng trộm chạy ra!

Sơ Dương cùng ba con sói không biết đã đi đâu, lúc này đúng là cơ hội tốt nhất để nàng chuồn êm ra ngoài tìm tên Tiểu Dạ kia. Nàng muốn nhờ hắn mang nàng đi gặp người lần trước gặp không thành kia.

Cửa trước có thị vệ canh gác nha!

Nàng đứng ở phía sau viện, phát hiện cửa sau cũng có người trông giữ!

Ánh mắt không khỏi liếc cái lỗ chó ở góc tường! Tình tiết này rất cầu huyết rồi! Chẳng lẽ nàng cũng phải chui lỗ chó sao?

Ngồi xổm trước lỗ chó nhìn hồi lâu, nàng cũng không còn dũng khí chui ra. Vạn nhất vừa lộ ra cái đầu liền bị người nhìn thấy thì sao? Vạn nhất bị người ta nhận ra nàng là Thần Vương Phi? Như thế sẽ rất mất mặt a?

"Tiểu Y!"

"Ách?" Thủy Liên Y vừa quay đầu lại, hoảng sợ. Nhìn thấy nam nhân mặc cẩm bào màu đen đứng phía sau, vẻ mặt nàng ngạc nhiên, "Làm sao người vào được?"

Sở Mị Dạ chỉ chỉ tường cao, "muốn theo ta ra ngoài hay không?"

"Ừ! Ta đang chuẩn bị đi tìm người nha! Người đã tự đưa tới cửa rồi! Mau, thừa dịp Tiểu Thần không có ở nhà, người dẫn ta đi tìm người người muốn dẫn ta đi đi!"

Sở Mị Dạ đi đến trước mặt nàng, một tay ôm hông của nàng, một tay vòng qua chân của nàng.

"Người muốn làm gì. . . . A. . . .!" Thủy Liên Y bị hắn ôm lấy một cái, hai tay không khỏi ôm chặt cổ hắn.

"Ôm chặt!" Sở Mị Dạ ôm nàng 'sưu' nhảy lên tường, sau đó nhảy đến trên lưng ngựa của mình.

Thẳng đến khi ngồi ở trên tuấn mã, Thủy Liên Y mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Không nghĩ tới, công phu của các người đều tốt như vậy! Nếu như bị Kim Dung trông thấy, phỏng chừng Thần Điều hay là xạ điều gì đó đều có thể an bài nhân vật cho các người đấy!"

"Kim Dung?" Sở Mị Dạ tò mò, "Tiểu Y, ta thật sự rất tò mò về nàng!"

"Tò mò cái gì? Tò mò những điều ta biết nhiều hơn so với các người? Đó là tất nhiên! Bởi vì ta thông hiểu cổ kim a!"

"Không phải!" Sở Mị Dạ dừng lại một chút. "Tò mò tính cách của người, làm cho không người nào có thể không thương!"

"Ách. . . .!" Thủy Liên Y đột nhiên đỏ mặt, hẳn vừa mới nói cái gì? Không thể không thương? Chẳng lẽ hẳn đối với nàng có ý nghĩ không thuần khiết?

Hai người một đường không nói gì, Sở Mị Dạ cầm lệnh bài thông hành cưỡi ngựa ra khỏi Xích Thành, hướng ngoài thành đi.

"Người muốn đưa ta đi gặp ai?" Thủy Liên Y nghiêng người ngồi ở trên lưng ngựa, ngẩng đầu hỏi hắn.

Sở Mị Dạ cúi đầu nhìn nàng, nàng đột nhiên vừa ngẩng đầu, làm cho môi của hắn nháy mắt lướt qua cánh môi nàng.

Nhiệt độ không khí dường như nháy mắt lên cao, Thủy Liên Y ngượng ngùng che kín miệng mình.

"Tiểu Y!" Một khi đã nếm hương vị ngọt ngào của nàng, hẳn làm sao có thể dễ dàng buông tha.

Một tay Sở Mị Dạ cầm lấy dây cương, tay kia thì ôm lấy hông của nàng, không cho nàng trốn tránh trực tiếp ngậm chặt môi đỏ của nàng.

"A!" Thủy Liên Y muốn tránh nhưng không thoát, ở trên lưng ngựa trừ phi là nàng không muốn sống, cho nên nàng cũng không dám lộn xộn.

Nụ hôn của hắn bá đạo rất nhiều lại ôn nhu như nước, đầu tiên là hôn đến khi nàng thiếu chút nữa hít thở không thông, ngay sau đó dùng răng nanh cắn cắn cánh môi oánh nhuận của nàng, giữa lúc nàng thở gấp thì thăm dò vào đầu lưỡi cùng nàng dây dưa.

Cảm giác này thật quen thuộc, Thủy Liên Y đột nhiên nhớ lại cảnh triền miên trong rừng cây kia. Toàn thân nháy mắt giống như hỏa thiêu, làm cho nàng hồng từ đỉnh đầu tới bàn chân.

"Không. . . . A!" Bàn tay to của Sở Mị Dạ từ trên eo nhỏ của nàng mò lên đầy đà của nàng, thừa dịp tuần mã xóc nảy, sau đó không biết là cố ý hay là vô ý nhéo nàng một cái.

"Tiểu Y! Nàng vẫn nhớ rõ cảm giác này!" Hắn lôi dây cương làm cho ngựa tiến vào trong rừng cây, đến bên cạnh một cái ao ôm Thủy Liên Y xuống ngựa. "Truy Tinh, người trước đi xa một chút!"

Tuần mã màu đen thấp phần hiểu tiếng người, lệt xệt lệt xệt rời đi.

"Người. . . . Người muốn làm gì? A!" Thủy Liên Y bị Sở Mị Dạ nhẹ nhàng ép đến trên bùn lầy mềm mại bên cạnh cái ao.

"Ta liền hôn nàng!" Sở Mị Dạ thờ hờn hờn cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, liếm láp .

"Ta. . . . Ta và người không quen!" Thủy Liên Y vươn tay nhỏ bé muốn đẩy hắn ra, lại phát giác chính mình lúc này biến thành nữ tử mềm yếu nũng nịu, toàn thân xuất không ra khí lực.

"Tiểu Y! Van nàng!" Sở Mị Dạ mặt ngoài lãnh khốc cùng nghiêm túc, lúc này lại giống như đứa bé cầu nàng.

"Buông! Ta đã lập gia đình!" Thủy Liên Y giãy dụa.

Vừa nghe nàng nói đã lập gia đình, trong lòng Sở Mị Dạ dè nén muốn chết.

Cường chế bắt lấy hai tay của nàng, đem nâng đến trên đỉnh đầu nàng. Dùng một bàn tay của hắn gắt gao ngăn chặn.

Tay kia thì cố định trụ khuôn mặt nhỏ nhắn đang không ngừng né tránh của nàng, bá đạo hôn cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch của nàng.

Hắn há mồm mút cánh môi run run của nàng, đầu lưỡi nóng cháy theo sau, lưu nhập trong miệng quấy nước bọt ngọt ngào của nàng, cùng cái lưỡi của nàng quấn giao.

Sở Mị Dạ vừa hôn, hôn tới toàn bộ lý trí của nàng, hôn đến nàng cái gì cũng quên hết.

Tay hắn chậm rãi cởi bỏ quần áo của nàng, nhẹ nhàng cởi ra. Bàn tay to phóng tới trên đầu của nàng, cầm trâm cài tóc của nàng, làm cho sợi tóc đen nhánh của nàng rủ xuống ở trên bờ vai tuyết trắng.

Ừm. . . . Thủy Liên Y ngượng ngùng không dám mở hai mắt ra.

Nhìn hai gò má nàng bị lây đỏ ửng mê người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sau khi buông tóc dài càng thêm tuyệt sắc quyến rũ, nhìn hai tròng mắt long lanh của nàng nửa mở nửa khép. Yết hầu Sở Mị Dạ không ngừng chuyển động.

Bộ dáng thờ gấp tuyệt mỹ của nàng, làm cho bụng dưới của hắn một trận nóng rực.

Cúi đầu, đôi môi ở trên gáy tuyết trắng của nàng dao động qua lại, mút.

Từng đợt cảm giác tê dại từ chỗ bộ vị bị hắn đụng chạm bắt đầu khuếch đại.

Thủy Liên Y xụi lơ ở dưới thân hắn, chỉ có thể không ngừng rên rỉ thở dốc. Nàng chịu không nổi, nam nhân này quá cường hãn, công lực quyến rũ quá sâu, nàng lại động tình với hắn.

Bàn tay to của Sở Mị Dạ nhẹ nhàng kéo áo ngực của Thủy Liên Y xuống, đem tay đặt ở trên đầy đà của nàng.

Cảm giác da thịt trắng mịn non mềm dưới bàn tay, làm cho tâm trí của hắn nháy mắt bị lạc.

Ngon lửa dục vọng đã muốn đốt hết toàn thân hắn, phân thân trưởng đau đang thúc giục hắn, hắn đã đợi không kịp.

"Tiểu Y!" Hắn nhẹ nhàng đem nụ hôn khắc ở trên đỉnh đầy đà của nàng.

"Ừm a!" Thủy Liên Y thở gấp, cảm giác tê dại quen thuộc đánh úp lại, làm cho bụng nàng co rút đau đớn một chút.

Nghe Thủy Liên Y thở khê cùng rên rỉ, tay Sở Mị Dạ run run vô pháp khống chế, bàn tay to không thể khắc chế từng chút dời xuống bụng của nàng, đến chỗ thần bí của nàng. . .

"A!" Nàng kinh hô hay tay giãy dụa, lại giãy không ra bàn tay to hữu lực kiềm chế của hắn.

"Không cần! Buông!" Thủy Liên Y rên rỉ. Mặc dù là cự tuyệt, nhưng trong thanh âm tràn đầy hương vị mê tình, truyền vào trong lỗ tai Sở Mị Dạ lại có một cỗ ma lực trí mạng.

Môi của hắn đi vào trên môi cánh hoa của nàng, nhẹ nhàng lướt qua, nhưng không có hôn xuống.

Thủy Liên Y cho là hắn muốn hôn mình, tựa hồ có chút đáp lại nâng cằm lên, lại phát hiện môi của hắn nháy mắt liền rời đi.

Trong lòng đột nhiên có một cỗ cảm giác mát mát nồng đậm, Thủy Liên Y có chút tức giận hé mở cái miệng nhỏ nhắn.

Gặp nàng dụ người như thế, trong đầu Sở Mị Dạ 'ong' một tiếng, lập tức cúi xuống hôn nàng, cùng cái lưỡi của nàng cọ sát lẫn nhau.

Khi đầu lưỡi nóng cháy của hắn xông vào trong miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng thô lỗ lật quấy, từng tiếng rên rỉ của Thủy Liên Y truyền đến.

Lúc này tất cả đều không trọng yếu, bên cạnh cái ao yên tĩnh, có thể nghe được thanh âm xào xạc của lá cây chung quanh, có thể nghe được tiếng ve kêu giữa trưa mùa hè, còn có thể nghe được tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc mập mờ của nam nữ.

Ở trên cát mịn yên tĩnh, thân thể ôn nhu trắng nõn tinh tế cùng thân thể màu đồng cổ rắn chắc dung hợp, cấu tạo thành một bức họa tuyệt đẹp.

"Không cần!" Thủy Liên Y hét lên một tiếng, hắn thế nhưng cời cái chán cuối cùng của hai người ra. Lúc này, áo nàng cời hết, cùng thân thể rắn chắc cũng cời hết quần áo chạm nhau. Làm cho hô hấp của nàng trở nên dồn dập.

"Tiểu Y! Đêm hôm đó nàng rõ ràng cũng đã tiếp nhận ta rồi! Cho dù nàng quên ta, nhưng thân thể của nàng không có quên, nàng là của ta, mà ta cũng là của nàng!"

Sở Mị Dạ ở bên tai nàng thấp giọng lẩm bẩm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua

viên tai của nàng.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa này làm cho Thủy Liên Y quay đầu tránh né.

Sở Mị Dạ đột nhiên buông bàn tay to đang kiềm chế hai tay nàng ra, "Tiểu Y, ôm ta!"

Thủy Liên Y nghe được lời của hắn, lại nhìn đôi mắt tràn đầy tình yêu kia. Nàng ngoan ngoãn nghe lời đem hai tay bỏ vào trên cổ của hắn, ở phía sau cổ hắn tương giao.

"Đêm hôm đó không phải là mơ sao?" Nàng hỏi tưởng lại cảnh cùng hắn hoan ái trong rừng cây, cảm giác chân thực như vậy, làm nàng muốn quên cũng quên không được!

"Nếu nàng nói đến một đêm trong rừng cây kia, ta thế tuyệt đối không phải là mơ! Là hai người chúng ta chân thực tiếp xúc, là ta cùng Tiểu Y sau bao lâu chia cách lần đầu tiên hoan ái!"

Thủy Liên Y đỏ mặt, "Nửa năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sau khi ta tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ?"

"Từ từ rồi ta sẽ nói với nàng, chỉ là. . . . Hiện tại chuyện trọng yếu nhất là giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn!" Trên mặt Sở Mị Dạ có chút co rúm, phân thân của hắn sắp nổ tung.

"Cửa ải khó khăn? Cửa ải khó khăn gì?" Thủy Liên Y khôn khéo nay lại trở nên phi thường ngu dốt.

Sở Mị Dạ cắn môi dùng phân thân của mình đánh lên mềm mại của nàng.

"Ách. . . .!" Thủy Liên Y kinh hô, "không thể!"

"Không thử làm sao mà biết không thể đây!" Đầu gối Sở Mị Dạ chen vào giữa hai chân của nàng.

"Không cần!"

"Một hồi nàng sẽ nói muốn!" Hắn nhẹ nhàng chui vào.

"Ách! Không được! Ngươi mau đi ra!" Thủy Liên Y đánh bờ vai của hắn, "ban ngày ban mặt hoang giao dã ngoại, không được a! Lát nữa có người tới nhìn thấy thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không có người thấy được, ai nhìn thấy ta giết người đó!" Hắn dùng lực đâm vào, thăm dò vào một nửa.

"Ách. . . . Ngươi còn biết nói đạo lý hay không!" Nàng rên rỉ.

"Thật chặt! Trời ạ!" Sở Mị Dạ thống khổ rên rỉ.

Tiểu Y của hấn làm sao có thể giống nữ nhân đã sinh cực cung, thân thể của nàng chặt đến nỗi làm cho hấn cảm thấy trường đau.

"Ngươi là trướng thối!" Trong mắt Thủy Liên Y hiện lên ánh nước, cái kia sao dùng sức, muốn làm gì a!

"Ừ! Ta là trướng thối tệ nhất. Chỉ cần Tiểu Y tha thứ cho ta, muốn ta làm cái gì cũng được!" Sở Mị Dạ bắt đầu không ngừng lấy lòng.

Muốn hấn làm cái gì cũng được? Thủy Liên Y đột nhiên nín khóc mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Sói nhiều thịt thật ít

Hai tay Thủy Liên Y dùng sức ôm cổ của hấn, làm cho mặt hấn cúi thấp xuống.

Chóp mũi hai người đụng nhau, nàng xấu xa hé miệng cắn bờ môi của hấn.

"A!" Sở Mị Dạ thét lớn một tiếng, nữ nhân này cắn hấn thật đau.

Chỉ là con đau này làm cho hấn càng thêm hưng phấn, thất lưng dùng sức trầm xuống, toàn bộ phân thân nhập vào bên trong nàng.

"A!" Thân thể Thủy Liên Y run rẩy, “ngươi là đồ trướng thối!” Tay nhỏ bé của nàng dùng sức捏 cánh tay của hấn,捏 cơ bắp rắn chắc trên người hấn.

Trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra tươi cười, tần suất ra vào cực nhanh.

Hấn hôn vành tai của nàng, hôn cổ tuyết trắng của nàng, hôn bả vai cùng bộ ngực lộ trong không khí của nàng.

Nghe được nhiều tiếng thở gấp của nàng, hai tay nâng lên đẩy đà rất tròn của nàng.

"A!" Thủy Liên Y rên rỉ, thừa nhận đòi hỏi vô cùng vô tận của hấn.

Hai tay của nàng vòng trên cổ Sở Mị Dạ, đem môi đưa tới bên môi hấn, nhắm mắt lại.

"Tiểu Dạ. . . .!"

Sở Mị Dạ nghe được thanh âm của nàng, động tác càng thêm mãnh liệt.

Cảm giác được tựa hồ ngay cả linh hồn của chính mình đều bị đoạt đi, Thủy Liên Y cũng nhận không được rên rỉ kêu gào.

"Tiểu Y! Ta yêu nàng!" Phân thân Sở Mị Dạ ở trong cơ thể của nàng làm loạn.

Trên mặt hấn bao phủ một tầng đỏ ửng, hai tròng mắt hấn ẩn chứa thâm tình nhìn nàng.

Trên khuôn mặt trắng nõn phấn nộn khéo léo của Thủy Liên Y, đôi mắt thật to như bị sương mù bao phủ, đột nhiên cảm giác mạnh mẽ kia không còn tồn tại.

Lúc này nàng càng thêm chọc người thương yêu, sức sống hồn nhiên ôn nhu này làm cho Sở Mị Dạ càng thêm điên cuồng.

"A! Tiểu Dạ! Cầu ngươi. . . .!" Nàng thét chói tai, móng tay ở hai tay cào xước lồng ngực của hấn.

"Câu ta cái gì?" Hấn xấu xa cúi đầu mút ở trên đỉnh đẩy đà của nàng!

Thủy Liên Y đỏ mặt nhắm hai mắt lại.

"Mau. . . . A!" Nàng cắn môi, từng đợt sóng triều đánh úp lại. Làm cho nàng sắp hồng mắt.

Toàn thân Sở Mị Dạ cũng che phủ một tầng mồ hôi, hô hấp dồn dập, cái mộng rắn chắc luật động phi thường nhanh.

"A!" Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y đẩy đẩy lồng ngực hấn, "Không! Mau tránh ra, Tiểu Dạ!" Trời ạ, nàng sắp chết, cái loại cảm giác vô lực này làm cho nàng muốn bay lên trời lại nháy mắt rơi xuống. Vòng đi vòng lại, thân thể của nàng sắp mệt rã rời.

Sau khi thân thể của nàng buộc chặt đến cực điểm, Sở Mị Dạ nhìn thấy hai tròng mắt nàng cơ hồ mất đi tiêu cự, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xuân sắc không cùng của nàng, không chút do dự cuối cùng tiến lên!

Theo tiếng thét chói tai Thủy Liên Y cùng tiếng gầm nhẹ của Sở Mị Dạ, cảm giác cường liệt nhất xông tới, đưa bọn họ cùng nhau lên đỉnh tình dục.

Một cổ mềm mọng cực nóng chiếu vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng.

Thủy Liên Y mỗi một xụi lơ ở trong lòng hán chỉ còn lại thờ dốc dồn dập, trong cơ thể vẫn có thể cảm giác được phân thân lửa nóng của hán.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ hôn mặt nàng, môi nàng.

Nàng vẫn nhớ rõ hán, bởi vì thân thể nàng hoàn toàn tiếp nhận hán, làm cho hán hưng phấn tới cực điểm.

"Ta có phải là một nữ nhân dâm đảng không?" Thủy Liên Y mở hai tròng mắt, một hàng nước mắt chảy xuống." Rõ ràng là người đã có phu quân, lại đem thân thể mình giao cho một người xa lạ mà trượng phu mình đều không có chạm qua!"

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, dùng quần áo của mình che cho nàng. "Không phải người xa lạ, Tiểu Y là Vương Phi của ta, Vương Phi duy nhất của Sở Vương!"

Thủy Liên Y bị hán hù dọa rồi, "ngươi. . . . Nói vậy, ngươi đã có Vương Phi, ngày đó ta nghe Ngao Cần Phong nói ngươi vì lợi dụng con đường của Xích thành mà cưới một nữ nhân! Ngươi. . . . Là một tiểu nhân đê tiện!" Sau khi nói xong lời này, nàng phát giác lòng của mình đau quá, nước mắt đã muốn dừng lại đều ngăn không được trào ra.

"Tiểu Y, đừng khóc! Ta biết ta sai rồi, thực xin lỗi nàng, đời này ta biết rõ mình đã làm chuyện thương tổn nàng, làm nàng hận ta, nhưng ta vẫn đi làm! Nàng đánh ta, mắng ta đều được, chỉ xin nàng đừng khóc!" Sở Mị Dạ cúi đầu vào lồng ngực của nàng, giọng điệu có chút nghẹn ngào.

Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y sờ lên tóc của hán, tựa hồ cảm nhận được những áp lực cùng khó chịu của hán.

"Tiểu Y! Đừng khóc, mặc kệ nàng tha thứ hay là không tha thứ, ta sẽ vẫn chờ nàng. Chẳng đến một ngày nàng không còn hận ta, chẳng đến ngày nàng có thể nhớ ra ta!"

Thủy Liên Y nức nở một chút, "ta muốn tìm Ngao Cần Phong!"

"Ách?" Về mặt Sở Mị Dạ đột nhiên khản trương." Nàng tìm hán làm gì? Tiểu Y! Hiện tại nàng đã mất đi ký ức, quên mất tất cả! Nhưng kỳ thật người nàng yêu nhất là ta. . . .!" Mặt hán có chút đỏ, một đại nam nhân vội vàng biện bạch vấn đề này thật đúng là làm cho hán xấu hổ.

Nước mắt Thủy Liên Y ngừng lại, nhìn thấy hán lộ ra bộ dáng ngưng ngưng liền dừng lại!

"Son Pháo! Ta tìm hán là muốn giải dược của thuốc Thương Tâm Quên Lãng a! Bằng không sao ta có thể nhớ ra chàng? Tiểu Dạ! Trước kia ta thật sự yêu chàng nhất sao?"

"Ừ!" Sở Mị Dạ từ trong lồng ngực lấy ngọc bội hoa văn gọn nước kia, một lần nữa đeo lại trên cổ Thủy Liên Y. "Khối ngọc bội này là lần đầu tiên chúng ta ở ao Ôn Tuyền. . . ." Mặt của hán đỏ hơn, "lần đó sau khi xong việc, nàng đang ngủ, ta thay nàng đeo!"

Lần. . . . Lần đầu tiên? Thủy Liên Y bị hù dọa rồi!

"Tiểu Dạ! Chàng nói, lần đầu tiên của ta là cho chàng?" Mặt nàng đỏ như điểm báo có bệnh tim muốn phát tác.

Sở Mị Dạ gật đầu, ôm nàng thật chặt, "Tiểu Y là của Tiểu Dạ! Mặc kệ trải qua bao nhiêu năm, mặc kệ có bao nhiêu chuyện bị quên đi, nhưng sự thật này không thể thay đổi! Tiểu Y! Nàng nói rất đúng, nhất định phải đi tìm Ngao Cần Phong đòi giải dược!"

"Ừ!" Nàng nhẹ nhàng ôm cổ hán kéo xuống, hôn lên môi hán. Cho dù nàng quên rất nhiều chuyện, nhưng nàng không thể nào quên cảm giác quen thuộc này, càng không thể quên cơ thể mình ăn ý cùng thân thể của hán.

Trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuần tú trắng nõn của Ân Thần Tinh, thực xin lỗi, Tiểu Thần! Về sau Chàng nhất định sẽ tìm được một nữ tử tốt hơn ta cùng chàng gắn bó cả đời.

Nụ hôn này của nàng làm cho Sở Mị Dạ thụ sủng nhược kinh, hai mắt của hán đều long lánh lên ánh sáng hưng phấn. Hành động này của Tiểu Y có phải biểu thị nàng đã tha thứ cho hán hay không?

"Tiểu Y!" Hán ngồi dậy đem nàng ôm vào trong ngực.

Hai tay Thủy Liên Y ôm cổ hán, hai chân giạng ra vòng ở hông của hán.

Tư thế này của hai người phi thường kẻ sát, phi thường mờ ám.

Sở Mị Dạ phát ra tiếng hừ nhẹ, non mềm của nàng đụng phải phân thân hán đang nghỉ ngơi.

Do ma sát rất nhỏ kia, tốc độ phản thân của hân vùng dậy so tới tốc độ xuất phát của xe F1 còn nhanh hơn.

Như điện quang thạch hòa chợt lóe, Thủy Liên Y liền cảm thấy có vật cứng rắn cực nóng gì đó đụng chạm vào nàng.

"A!" Nàng hét lên một tiếng muốn dịch chuyển mình.

"Đừng đi!" Hân bá đạo nắm eo nhỏ của nàng, không cho nàng rời đi.

Động dậy một hồi, đẩy đà của nàng như có như không lướt qua lồng ngực rắn chắc của hân.

"U!" Một cổ điện lưu đánh úp lại, hân bị tra tấn dùng hai tay nâng hông của nàng lên, làm cho nàng lên cao một chút, sau đó lại chậm rãi buông nàng xuống.

"Sắc bại hoại! Còn tới? A. . . .!" Thủy Liên Y kinh hô, hai tay đánh bờ vai của hân.

Nàng cảm thấy mình chậm rãi ngồi ở trên phản thân của hân, nóng bỏng đến mức làm cho nàng muốn tránh né.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ thống khổ ôm chặt nàng không cho nàng động.

Nửa năm ly biệt, còn có nửa năm nàng mang thai, hân đã nhịn thật sự lâu!

Chính hân cũng không biết vì sao đối với Vũ Văn Thiên tự đưa đến trước mặt một chút hứng thú cũng không có, cho dù là thân thể cần giải quyết hân cũng đều khinh thường đi chạm vào nữ nhân khác!

Chỉ có Tiểu Y của hân, cả một đời này, cưới nàng, yêu nàng, hân sẽ chờ đợi nàng, chỉ có nàng! Không bao giờ có nữ nhân khác nữa!

Trong rừng cây yên tĩnh truyền đến âm thanh mờ ám, thực triền miên, rất không hài hòa, thanh âm mà người lớn trẻ em đều không nên nghe, một luồng sáng, một lớp sáng, không có dừng lại, quanh quẩn ở trong không khí.

Vốn là buổi trưa yên tĩnh, chờ đến khi bọn họ triền miên xong, sắc trời đã có chút tối!

Thủy Liên Y không biết mình đã bị hân đòi hỏi bao lâu, trong cơ thể tràn đầy cực nóng hân phun ra.

Sở Mị Dạ ở bên cạnh cái ao thấm ướt khăn tay thay Tiểu Y của hân lau chùi thân thể, sau đó thay nàng mặc quần áo.

Ngồi ở bên cạnh cái ao, Thủy Liên Y nhìn ảnh ngược của chính mình trong nước. Lại nhìn nam nhân nhìn như lạnh lùng này nhưng lại yêu nàng, yêu đến mức có thể thay nàng chải tóc, làm lòng nàng tràn đầy ấm áp.

Không cảnh ám áp như vậy ai cũng không muốn đánh vỡ, thẳng đến khi phía sau truyền đến tiếng vó ngựa đất đất.

"Truy Tinh?" Sở Mị Dạ nhìn thấy tuần mã của mình từ trong rừng cây chạy tới, vội vã nhả lại.

"Làm sao vậy?" Thủy Liên Y ngẩng đầu hỏi hân.

"Chúng ta đi thôi!" Hân ôm nàng lên ngựa rất nhanh rời đi. Bọn họ vừa mới rời đi không bao lâu, liền xuất hiện ba con tuần mã.

"Sơ Dương! Tiểu Y rốt cuộc đi nơi nào?" Trên khuôn mặt đậm mạc không lộ vẻ gì của Ngao Căn Phong lúc này thực âm trầm.

"Lúc đó ngươi cũng ở Thần Vương Phủ, vì sao Thủy Thủy lại không thấy?" Trên khuôn mặt trắng nõn của Ân Thần Tinh tràn đầy tức giận nhìn Sơ Dương.

Sơ Dương cảm thấy thật vô tội, ‘hai vị, lúc đó Sơ Dương cùng ba chúng nó đi ra ngoài! Các ngươi cũng không thể để cho ba con sói tự mình chạy đi dạo chứ! Ta đây cũng không muốn nhìn chúng nó thương tổn đến ai, thuận tiện cũng đừng bị ai thương tổn!’

"Ngao ngao!" Ba con sói trắng ở phía sau rất phối hợp kêu lên vài tiếng.

"Sở Mị Dạ chết tiết." Ngao Căn Phong cùng Ân Thần Tinh tức giận khó tiêu. "Tiện nghi ai cũng không thể tiện nghi hân! Chết tiết!" Lúc này bọn họ phối hợp rất ăn ý.

"Bệnh của hoàng thượng Ân Xích Quốc đã muốn ổn định, hứa hẹn Thần Vương ưng thuận không biết đã tính toán chưa?" Ngao Căn Phong hờ hững nhìn Ân Thần Tinh.

"Tất nhiên đã tính toán! Chẳng lẽ bốn vương còn có thể lừa gạt ngươi sao?" Ân Thần Tinh có chút tức giận. Tuy rằng hân mới hai mươi mốt tuổi, nhưng cũng là nam tử hân đình thiên lập địa.

"Một khi đã như vậy! Mời Thần Vương hạ hưu thư, để cho Tiểu Y tự do!"

"Cái gì?" Ân Thần Tinh trừng lớn hai mắt, ‘ngươi mơ tưởng!’

"Vậy là Thần Vương muốn đổi ý phải không?" Ngao Cẩn Phong vân đạm phong khinh nói, trong mắt có khinh bỉ cùng khinh thường.

Một người nam nhân không sợ đổ máu, không sợ hy sinh, sợ nhất là bị xem là người trơ trên, bị người xem thường.

Ân Thần Tinh nổi giận!

"Thần Tinh sẽ không buông tay Thủy Thủy! Vĩnh viễn cũng sẽ không!"

"Nàng căn bản không thương người! Ngay cả có thích người hay không cũng còn chưa biết được!" Ngao Cẩn Phong hất cho hắn một gáo nước lạnh.

"Ngao Cẩn Phong ——!" Ân Thần Tinh rống to, rất có phong phạm của ngựa rống.

"Người từng nói qua, điều kiện gì cũng đều đáp ứng! Nếu như người đổi ý, Cạn chẳng những có thể cứu người, mà cũng có thể hại người! Mạng hoàng đế nhà người chỉ là nằm trong ý muốn của Cạn!"

"Ngao Cẩn Phong người đây là đang uy hiếp ta?"

"Không phải uy hiếp, là cảnh cáo!" Ngao Cẩn Phong đạm mạc liếc mắt nhìn hắn, "trong vòng ba ngày, nếu không nhìn thấy Tiểu Y bị người hừ ra khỏi Vương Phủ, người liền đợi nhất xác cho hoàng thượng Ân Xích quốc!" Ngao Cẩn Phong quay đầu ngựa hướng Xích Thành mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Người ta trơ trên với nàng

Thấy Ngao Cẩn Phong tiêu sái rời đi, Ân Thần Tinh rút bội kiếm ra, phần hận chém đứt một gốc cây nhỏ trước mặt!

"Ngao Cẩn Phong! Người đừng nằm mơ!" Hắn gầm thét, gương mặt tuần tú giận đến đỏ rùng rục.

"Thần vương, người cần gì khổ như thế chứ? Nếu Thủy Liên Y không thương người, không bằng thả nàng." Sơ Dương khuyên hắn.

"Không thể nào!" Ân Thần Tinh cau mày, "Cho dù Thủy Thủy không yêu ta, nhưng nàng có thể ở lại bên cạnh ta, ta đã rất thỏa mãn!"

Ánh mắt Sơ Dương lóe lên một cái, "Thần vương, Sơ Dương thay người nghĩ biện pháp, không biết người có muốn nghe hay không?"

"Biện pháp gì?"

Sơ Dương cười khế, "Hiện tại Sở Vương và Cẩn vương đều đòi Thủy Liên Y, hơn nữa hiện tại tính mệnh hoàng thượng Ân Xích quốc cũng chính là hoàng huynh người còn nằm trong tay Ngao Cẩn Phong! Nếu người đã sớm bằng lòng với người ta sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của người ta, thì không thể đổi ý! Hiện tại có một biện pháp tốt một công ba việc!"

"Sơ Dương nói mau!" Ân Thần Tinh rất muốn hiểu rõ biện pháp tốt một công ba việc này.

"Bỏ phi!"

"Cái gì?" Ân Thần Tinh không ngờ Sơ Dương sẽ nói như vậy, rống to một tiếng, "Không thể nào!"

Sơ Dương nhún vai, "Người còn chưa nghe chỗ tốt trong phương pháp của Sơ Dương!"

Ân Thần Tinh nhin tức giận, "Người nói!"

"Bỏ nàng, người liền đạt thành hiệp nghị cùng Ngao Cẩn Phong, từ nay về sau cả hai không thiếu nợ nhau. Hắn là một người hết lòng tuân thủ lời hứa, tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với hoàng huynh người! Đây là thứ nhất!"

"Một khi Thủy Liên Y rời đi Thần vương phủ, Sở Vương nhất định sẽ tới đón nàng. Theo như hiểu biết của Sơ Dương đối với hắn, nếu như Sở Vương mang Thủy Liên Y đi sẽ lui binh trở về Mặc thành. Như vậy sự uy hiếp đối với an nguy của Xích Thành cũng được hóa giải. Đây là thứ hai!"

"Nếu như Thủy Liên Y bị mang đi, như vậy Ngao Cẩn Phong cũng sẽ rời đi. Theo sự chấp nhất của hắn đối với Thủy Liên Y nhất định sẽ đi tìm Sở Vương đòi người. Một khi hai người đó không hợp liền đánh nhau, như vậy đoán chừng sẽ kinh tâm động phách! Cuối cùng hai người bọn họ đều tổn thương thì Thần Vương có thể ngồi hưởng ngư ông đắc lợi! Thủy Liên Y rốt cuộc thuộc về người nào cũng chưa thể nói! Thần vương, đây là thứ ba!"

Ân Thần Tinh nghe Sơ Dương nói như thế, tâm dần dần sống lại. Rục rịch chộn rộn rất muốn thử một chút! Chỉ là, làm như vậy có phải quá đáng hay

không?

"Sơ Dương, làm như vậy có phải quá hèn hạ hay không?" Hấn do dự, lớn như vậy hấn cũng chưa từng hại người, mặc dù sau lưng cũng là tên gian thương. Nhưng hấn chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý.

Sơ Dương thở dài một cái, "Thật không có biện pháp tốt hơn!" Hấn giục ngựa rời đi.

Hai lông mày của Ân Thần Tinh nhíu thành bánh quai chèo, hấn nên làm gì bây giờ?

Đi tới bờ sông Thâm Du, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y xuống ngựa.

"Tiểu Dạ! Chúng ta đi đâu?" Thủy Liên Y nhìn dòng sông này liền có cảm giác đau đớn, nơi này giống như đã từng xảy ra chuyện gì đó khiến nàng bi thương khổ sở!

Bên bờ sông là doanh trại của quân đội Sở Mặc quốc, Sở Mị Dạ dẫn nàng đi vào lều lớn.

"Sở Vương!" Thị vệ đang chờ lệnh ở cửa.

"Bảo Trình tướng quân dẫn phu nhân tới đây, nói vương phi đã trở lại!"

"Dạ!" Thị vệ cuống quýt đi ra.

Thủy Liên Y còn đang cảm thấy ngạc nhiên vì lời nói vương phi đã trở lại vừa rồi của hấn.

Không lâu sau, liền nghe thấy bên ngoài lều truyền đến giọng của nữ nhân.

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Một nữ nhân bụng bự ôm đứa bé từ ngoài lều chạy vào.

Thủy Liên Y vừa nhìn, nhìn tuổi thì nữ tử bụng bự này không vượt quá hai mươi tuổi, dung mạo thanh lệ mắt rất to.

"Ngươi là?"

"Tiểu thư! Người làm sao vậy? Ta là Tiểu Kinh!" Tiểu Kinh ôm nhi tử Trình Thiên Tuyệt đã sắp hai tuổi của mình, khóc lóc nức nở!

"Vương phi!" Sau đó Trình Ngự Thiên theo vào, đi tới nhận lấy nhi tử từ tay lão bà mình.

Tiểu thư? Vương phi? Đây là tình trạng gì? Thủy Liên Y hồ đồ nhìn về phía Sở Mị Dạ.

"Nàng là Tiểu Kinh, luôn đi theo hầu hạ nàng! Nửa năm trước nàng lạc đường trong sơn cốc, nàng vẫn canh cánh trong lòng, buồn buồn không vui!"

"Tiểu thư!" Tiểu Kinh ôm lấy nàng khóc lớn, ai cũng khuyên không được.

Đây là cảm giác gì? Trong lòng ề ề, đau quá, quan hệ của nàng và Tiểu Kinh này có phải rất tốt hay không? Tại sao thấy Tiểu Kinh khóc, nàng cũng khó chịu đến sắp muốn khóc lên!

"Tiểu Kinh, ngươi đừng khóc, lớn bụng còn khóc, không tốt với bào bảo trong bụng! Chú ý dưỡng thai!" Thủy Liên Y nhìn bé trai bên cạnh một cái, lại nhìn Tiểu Kinh đang ôm mình, mắt đột nhiên ề ề.

"Tiểu thư! Con của người và Vương Gia đâu? Đứa bé đâu rồi?" Tiểu Kinh đột nhiên kêu to.

Cái gì? Thủy Liên Y sững sốt, ngơ ngẩn. Nàng nhìn Sở Mị Dạ, hấn trốn ánh mắt của nàng.

Chuyện gì xảy ra? Đứa bé? Nàng và đứa bé của hấn? Đầu Thủy Liên Y đột nhiên đau, nhớ tới sau khi mình tỉnh lại, ngực từng bị trướng lên. . . .

Nàng từng có con? Đứa bé đâu? Đứa bé ở nơi nào?

"Con của ta đâu? Ta có con đúng hay không? Đứa bé ở nơi nào?" Nàng nắm lấy y phục Sở Mị Dạ kêu to, trong lòng hốt hoảng. Tại sao nàng ngay cả đứa bé của mình cũng quên, tại sao?

Trước mặt bỗng tối sầm, đột nhiên cái gì cũng không biết, cả người ngã xuống.

"Tiểu Y! Tiểu Y!" Sở Mị Dạ phát hiện thân thể Thủy Liên Y lác lác, sau đó té xỉu, hấn nhanh chóng ôm lấy nàng, biểu tình tan nát cõi lòng.

Đứa bé của hấn và Tiểu Y đã không còn, Huyền Huyền đã chết. Điều này bảo hấn làm sao mở miệng nói cho nàng biết?

Ngao Cẩn Phong? Ánh mắt hấn lóe lên vẻ bén nhọn, lúc đó Huyền Huyền ở trong tay Ngao Cẩn Phong, sự tình chỉ có Ngao Cẩn Phong mới biết!

Hấn nhất định phải tìm Ngao Cẩn Phong hỏi rõ ràng, nữ nhi của hấn rốt cuộc ở nơi nào?

Thủy Liên Y hỗn loạn, trong óc dường như thoáng qua rất nhiều hình ảnh quen thuộc, nhưng nàng lại không bắt được!

"Tiểu thư!" thanh âm Tiểu Kinh truyền tới bên tai.

Thủy Liên Y chậm rãi mở mắt, thấy Tiểu Kinh đang lo lắng ngồi ở bên giường của nàng.

"Tiểu Kinh! Hình như ta đã quên mất rất nhiều thứ! Ngươi có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc quên mất cái gì không?"

Tiểu Kinh nhìn bộ dạng Thủy Liên Y, khuôn mặt đau lòng.

"Tiểu thư, người vốn là muội muội của hoàng hậu Ngao Nam quốc! Một năm kia, Sở Vương đến hoàng cung Ngao Nam quốc xin thuốc, gặp được tiểu thư đi thăm hoàng hậu ở trong hoàng cung, vì vậy. . . ."

Thủy Liên Y lắng lắng nghe, Tiểu Kinh kể lại chuyện từ nhỏ đến lớn của nàng cho nàng nghe, nhất là những chuyện sau khi nàng đến Sở Mặc quốc đều không bỏ sót!

Khi biết mình mất tích ở trong rừng cây lúc sắp chuyển dạ, Thủy Liên Y ngây dại. Tại sao nàng không nhớ ra? Nàng rốt cuộc đi đâu? Đứa bé đâu?

Hai người đàm luận đủ chuyện trong lều, Thủy Liên Y biết mình là vương phi Sở Mị Dạ cưới hời đảng hoàng, nhưng tại sao sau đó nàng lại gả cho Ân Thần Tinh.

A! Oh My God! Nàng còn trùng hôn nữa à!

Bên này Thủy Liên Y và Tiểu Kinh vẫn còn nhớ về quá khứ, bên ngoài lều đã xuất hiện sự tĩnh mới.

Sở Mị Dạ ngồi ở trong lều, trại lính có hai người khách không mời mà đến.

Vũ Văn Sâm và Vũ Văn Thiển đi tới trại lính tìm Sở Mị Dạ.

Sở Mị Dạ đang ngồi uống trà, trên mặt là lạnh nhạt, hờ hững.

"Tiểu Dạ!" Vũ Văn Thiển vọt tới trước mặt hấn, ôm lấy cổ của hấn, "Ta rất nhớ chàng!"

Sở Mị Dạ mặt không biến sắc đẩy nàng ra, "Trong quân doanh, không hợp lí!"

Gương mặt Vũ Văn Thiển mất mát, "Tiểu Dạ. . . .!"

"Ở chỗ này gọi ta là Sở Vương tốt hơn!" Trên gương mặt lạnh lùng của hấn không cho Vũ Văn Thiển vẽ mặt tốt.

Vũ Văn Thiển dậm chân một cái ngồi ở một bên, chu mồm mắt hững.

"Sở Vương! Hôm nay ta và tiểu Thiển có chuyện quan trọng tìm ngươi!"

Sở Mị Dạ lạnh lùng nhìn Vũ Văn Sâm, "Mời Vũ Văn công tử nói!"

"Cha ta muốn hỏi Sở Vương, hiệp nghị kia còn hiệu lực không?"

"Hiệp nghị!" Sở Mị Dạ cười lạnh, "Nếu như phân cho Bồn vương một nửa hoàng quyền Ân Xích quốc, như vậy Bồn vương sẽ giúp Thừa Tướng đi lên đế vị!"

"Cái gì?" Vũ Văn Sâm giận dữ, "Một nửa? Sở Mị Dạ, ngươi thật là công phu sư tử ngoạm!"

Xoảng. . . ly trà trong tay Sở Mị Dạ bị hấn bóp nát, quanh thân tản ra lạnh lùng và sát khí khiến Vũ Văn Sâm lập tức rút lại thành cả nhiễm sương, ỉu xiu!

"Bồn vương còn có chuyện quan trọng! Hôm nay đến đây thôi!" Sở Mị Dạ hạ lệnh đuổi khách.

"Tiểu Dạ. . . Sở Vương! Bây giờ sắc trời đã tối, Tiểu Thiển và huynh trưởng có thể quấy rầy một đêm hay không?"

Sở Mị Dạ gạt đầu, "Bồn vương bảo người an bài cho hai vị!"

Ban đêm, Vũ Văn Thiển ở trong lều trại làm thế nào cũng ngủ không được, nàng là vương phi Sở Mị Dạ cưới hời đảng hoàng, nửa năm qua lại chưa từng được hấn sủng ái! Hiện tại hấn lấy được hoàng quyền Sở Mặc quốc, sau này hấn sẽ là hoàng thượng, như vậy nàng tự nhiên là hoàng hậu!

Chỉ là, một khi làm tới hoàng thượng, hấn sẽ có hậu cung ba ngàn nữ nhân. Đến lúc đó nàng nên làm gì? Hấn không phát hiện chỗ tốt của nàng, nàng không có con trai hay con gái, như vậy nàng nhất định sẽ bị bỏ!

Vũ Văn Thiển suy nghĩ liên tục, lật người.

Không được, nàng phải chủ động xuất kích, nhất định phải làm cho hấn cung chiều nàng. Chỉ cần trong bụng nàng có cốt nhục của hấn, như vậy nàng chắc chắn sẽ là hoàng hậu!

Vũ Văn Thiên len lén đi ra khỏi lều, đi tới bên ngoài lều Sở Mị Dạ, không ngờ phát hiện trước cửa không có thị vệ.

Nàng lặng lẽ đi tới, từ khe hở nhìn vào bên trong, phát hiện bên trong không có ai.

Sở Mị Dạ đi đâu rồi?

"Tiểu Thiên!" Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng la, dọa nàng giật mình, không đợi nàng thét chói tai ra tiếng, miệng liền bị bịt kín! "Là ta! Ca ca muội!"

Là thanh âm của Vũ Văn Sâm! Vũ Văn Thiên gạt đầu, bàn tay đang đặt trên miệng nàng mới buông ra.

"Huynh làm ta sợ muốn chết!" Nàng hung hăng đấm ca ca một cái.

"Tốt bụng không có tốt báo! Ta đã sớm thấy Sở Mị Dạ rời khỏi lều rồi!" Vũ Văn Sâm che ngực bị nàng đấm đau, nhe răng trợn mắt.

"Hắn đi nơi nào?"

"Suyt. . .! Đi theo ta!" Vũ Văn Sâm lôi kéo nàng đến bờ sông, trong quân doanh binh tướng cũng đã nghỉ ngơi, binh tướng dò xét nhìn thấy bọn họ liền gạt đầu rồi rời đi. Có vẻ Sở Mị Dạ căn bản không xem bọn họ là thứ gì to tát.

Dưới đại thụ bên bờ sông Thâm Du, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y nhìn con sông chảy xiết.

"Tiểu Y, Tiểu Kinh đã kể cho nàng biết tất cả?"

Thủy Liên Y gạt đầu một cái, "Nếu như những gì Tiểu Kinh nói đều là thật, tại sao chàng còn có thể lấy vương phi bây giờ?"

Sở Mị Dạ không nói, trên mặt rồi rầm.

"Tiểu Dạ! Đừng nói với ta là chàng có nỗi khổ tâm!" Thủy Liên Y biết, khi một nam nhân bỏ nữ nhân mình thích nhất trong lòng, chọn một nữ nhân không thương để thành thân, nhất định là có nguyên nhân của hấn.

"Tiểu Y!" Hấn muốn nói lại thôi.

"Tiểu Dạ! Chàng biết không! Thật ra thì ta rất không thích loại nam nhân vì lợi ích của mình mà lợi dụng tình cảm của người khác, cho dù hấn có nỗi khổ tâm."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Hành vi trả thù

Nghe xong lời nàng nói, sắc mặt Sở Mị Dạ thay đổi.

"Tiểu Y!" Tay hấn cầm lấy cánh tay nàng, thực dùng sức, "Ta biết mình sai rồi, căn bản là không đáng được nàng tha thứ! Ta chỉ muốn dùng phương thức của mình để yêu nàng, dùng tất cả những gì mình có thể làm được để đền bù thiệt thòi mà ta thiếu nàng!"

Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra thê lương, "Tiểu Dạ! Chàng biết không, khi ta biết được chính mình từng có con, nhưng lại không biết cục cưng ở chỗ nào, ta thật sự hận chàng, hận đến mức tận cùng!"

"Tiểu Y!" Trong mắt hấn có nồng đậm bi thương, hấn không dám nói cho nàng biết, Huyền Huyền đã mất!

"Ta không cách nào hình dung tâm tình giờ phút này của mình, muốn yêu chàng, muốn tha thứ chàng! Nhưng vừa nghĩ tới cục cưng vô duyên gặp mặt kia, vừa nghĩ tới chàng từng vì ích lợi mà bán đứng tình cảm của chúng ta, ta liền không cách nào làm cho tim mình khoan dung."

"Không phải! Ta không phải vì ích lợi của mình! Ta tình nguyện cùng Tiểu Y quy ẩn núi rừng trải qua cuộc sống không tranh quyền thế. Không cần danh hiệu Vương gia, danh hiệu Chiến Thần, còn có gánh nặng toàn bộ quốc gia. Ta không phải vì mình! Nếu nàng cảm thấy ta là vì chính bản thân mình, như vậy ta sẽ dùng phương pháp trực tiếp nhất cho nàng biết, ta căn bản khinh thường hoàng quyền, khinh thường giữ lấy thiên hạ!"

Thủy Liên Y nhắm hai mắt lại, nàng thật sự hỗn loạn, không vì cái gì khác, nàng muốn trông thấy cục cưng của mình! Trong lòng của nàng đau quá, phi thường khó chịu. Nửa năm, đối với một đứa nhỏ vừa mới sinh ra mà nói là một loại tra tấn như thế nào? Không có mẫu thân che chở, không có phụ thân

thương yêu!

Cục cụng rớt cuộc ở nơi nào a!

Có thể cảm nhận được đau thương của nàng, lòng của nàng đau. Bởi vì tâm hần cũng đau đớn đến tê liệt. Đến bây giờ, hần vẫn còn nhớ như in từng lời nàng nói nửa năm trước.

"Nàng là nữ hài, vừa mới hai tháng, nàng kêu Sở Huyền Huyền. . . ." Bên tai vẫn như có thể nghe được tiếng Tiểu Y nói. Huyền Huyền! Sở Mị Dạ vùi đầu vào cổ Thủy Liên Y, khóc mất của hần có một tí trong suốt.

Rất xa, hai tay Vũ Văn Thiên gắt gao nắm chặt, tuy rằng nghe không được bọn họ đang nói cái gì, nhưng nàng nhận ra nữ nhân kia. . .

Nàng nhớ nữ nhân kia nửa năm trước đã phá hư hôn lễ của mình, nàng đã dùng kiếm đâm bị thương đứa nhỏ trong lòng nữ nhân kia! Nữ nhân này rốt cuộc là ai?

"Tiểu Thiên!" Vũ Văn Sâm cầm lấy cánh tay của nàng, sợ nàng gây chuyện. "Bình tĩnh chờ nóng vội, không nên vọng động!"

"Con tiện nhân kia!" Trên mặt Vũ Văn Thiên lộ ra nồng đậm hận ý.

Thật không ngờ Sở Vương có thể thân mật cùng nàng ta ở cùng một chỗ, hai người này thật không ngờ dám thân thiết dính cùng một chỗ. Nam nhân như hần không phải lãnh khốc sao? Không phải là không có cảm tình sao? Không phải là không gần nữ sắc sao?

Hần thế nhưng làm như vậy với nàng? Mang Vương Phi của mình cùng nữ nhân này ở cùng một chỗ!

Vũ Văn Thiên bẻ gãy nhánh cây bên người, phát ra tiếng vang răng rắc.

Sở Mị Dạ mắt lạnh nhú lại, quay đầu, thấy được Vũ Văn Thiên cùng Vũ Văn Sâm xa xa dưới tàng cây.

"Sở Vương!" Vũ Văn Thiên giãy khỏi kiềm chế của Vũ Văn Sâm, cái gì cũng không để ý, xông tới trước mặt hần.

Sở Mị Dạ gắt gao ôm Thủy Liên Y đứng lên, nhìn Vũ Văn Thiên đang đi tới, trên mặt của hần bao trùm một tầng băng sương.

Vừa mới nghĩ tới cục cụng đáng thương kia, ả ta lại không biết sống chết mà xuất hiện. Nghĩ đến một kiếm đâm vào cơ thể nữ nhi, trong mắt Sở Mị Dạ không thể ức chế phụt ra sát khí.

"Sở Vương!" Vũ Văn Thiên hưng sư vấn tội tiêu sái đến trước mặt hai người, chỉ vào Thủy Liên Y, "Nàng ta là ai?"

Sở Mị Dạ lạnh lùng nhìn nàng, "Nữ nhân ta yêu nhất!"

Nghe xong lời của hần, Thủy Liên Y hít sâu một hơi, mà mặt Vũ Văn Thiên trở nên phi thường vận vận.

"Sở Vương! Ta mới là Vương Phi của chàng, chàng vì sao lại cùng tiện nhân này ở cùng một chỗ?" Vũ Văn Thiên cũng không quản đây là chỗ nào, là địa bàn của ai, vênh mặt hất hàm sai khiến!

Nàng là Vương Phi? Trong lòng Thủy Liên Y lộp bộp một chút. Đây có tính là nàng đang cùng nam nhân yêu đương vụng trộm sau đó bị lão bà của nam nhân bắt quả tang thông dâm hay không?

Không đúng! Tiểu Dạ nói, mình mới là Vương Phi, hơn nữa hai người còn có cục cụng. Nhìn Vũ Văn Thiên trước mắt, trong lòng Thủy Liên Y mặc dù có chút áy náy, nhưng vừa nghĩ tới mình gả cho Sở Mị Dạ trước, tính lên thì nàng lớn hơn! Nàng mới là chính thất. Nghĩ đến đây, Thủy Liên Y ưỡn ngực.

Vũ Văn Thiên thấy bộ dáng kiêu ngạo của Thủy Liên Y, có chỗ dựa là Sở Mị Dạ, lại tức giận.

"Đây là có chuyện gì? Sở Vương, chàng nói tiện nhân này là chàng yêu nhất, vậy hôn sự của chàng cùng Tiểu Thiên, tình cảm phu thê cùng Tiểu Thiên, chẳng lẽ đều là giả dối?" Vũ Văn Thiên không để ý Vũ Văn Sâm kéo nàng, oán hận mở miệng.

Sở Mị Dạ phi thường vô tình cũng phi thường lãnh khốc nhìn chằm chằm nàng, nữ nhân này dám thương tổn nữ nhi của hần, hần có thể lưu lại mạng của nàng cho tới hôm nay đã rất không dễ dàng rồi!

Chưa từng có người có thể thương tổn người hần coi trọng, người đắc tội với hần chỉ có một con đường chết.

Kết cục của Sở Thánh Hạo, người có cốt nhục thân tình với hần còn không ngoại lệ, huống chi là Vũ Văn Thiên không đáng một đồng.

"Ngày hôm nay bốn vương liền lập hưu thư! Vũ Văn tiểu thư nên hồi phủ đi!"

"Hưu thư?" Vũ Văn Thiên cắn môi, phẫn hận nhìn Sở Mị Dạ. "Chàng đã nói chàng nhất kiến chung tình với Tiểu Thiên, nhị gặp ái mộ. Chàng đã nói muốn Tiểu Thiên làm Sở Vương phi, Chàng đã nói cùng ta bạc đầu cả đời! Sở Mị Dạ! Chàng là kẻ lừa đảo!"

"Không sai! Là ta lừa ngươi!" Sở Mị Dạ lãnh huyết nhìn chằm chằm nàng, "ta vốn dối với ngươi từng có một tia áy náy, vốn nghĩ trong ngày tân hôn sẽ

nói chi tiết cho người; ta vốn muốn thủ tiêu hôn sự rồi xa Xích Thành, buông tha cho đại kẻ báo thù mình đã định ra! Nhưng mà. . . .!" Trong mắt của hân đầy dẫy hận ý, "người ngày đó hung ác tàn nhẫn làm tổn thương nữ nhi của ta, nàng mới có hai tháng! Vũ Văn Thiển, người cảm thấy ta nên trực tiếp giết người, hay là tiếp tục hôn lễ, cưới người, từ từ tra tấn người tốt hơn? Hà?"

Vũ Văn Thiển rút lui vài bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, được Vũ Văn Sâm đỡ lấy.

Sao lại thế này? Nửa năm trước đứa nhỏ trong lòng tiện nhân này là con của Sở Mị Dạ? Khi đó nàng chỉ muốn giết nữ nhân này, về phần đứa nhỏ kia chính là ngộ thương!

"Sở Mị Dạ! Chẳng nếu đã sớm cưới vợ sinh con vì sao lại đến trêu chọc ta?" Vũ Văn Thiển không chịu đàm luận vấn đề đứa nhỏ kia. Suy cho cùng, là Sở Mị Dạ không đúng, nếu hân không đến trêu chọc mình, mình tại sao lại đi thương tổn nữ nhân kia, làm sao lại làm đứa nhỏ kia bị thương.

Đứng ở một bên, trong lòng Thủy Liên Y như có động đất, không ngừng sụp đổ.

Cục cựa của nàng bị nữ nhân này thương tổn? Cục cựa của nàng mới hai tháng a! Xem biểu tình khủng bố muốn ăn thịt người, uống máu người của Sở Mị Dạ, trong lòng nàng tràn đầy sợ hãi. Chẳng lẽ cục cựa. . . Bụng miệng không dám suy nghĩ đến kết cục làm cho người ta ruột gan đứt từng khúc kia.

Vũ Văn Thiển nhìn Thủy Liên Y, trong mắt cũng lộ ra sát ý. Nếu mục đích của Sở Mị Dạ chính là lợi dụng nàng, cưới nàng xong cũng chỉ là muốn tra tấn nàng, như vậy, nàng cũng sẽ không khiến hân được dễ chịu.

Cho dù là lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách, nàng cũng phải cùng hân liều mạng! Ít nhất, cái nàng không chiếm được, nàng cũng sẽ không để cho nữ nhân này chiếm được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Gặp nạn bên bờ đê

Vũ Văn Sâm lời kéo muối muối, hiện tại hân đã bị khí lạnh tấn ra quanh người Sở Mị Dạ hù sợ! Hồi tưởng lại nửa năm trước, mình còn làm việc bất chính với nữ nhân này, không biết Sở Mị Dạ có nhân cơ hội trả thù hân hay không?

Lúc này, ở trong lòng Vũ Văn Thiển vô cùng phức tạp, nàng biết mình không đầu lại Sở Mị Dạ, cho dù là chết nàng cũng sẽ không thể làm thương tổn đến một sợi tóc của hân. Nhưng muốn nàng vì vậy mà thua trận, cụt đuôi rồi đi giống như chó hoang, nàng không làm được!

Dùng mắt liếc Thủy Liên Y một cái, nữ nhân này có vẻ mờ mịt, còn có chút thương cảm. Không bằng cứ xuống tay từ nữ nhân này.

"Sở Mị Dạ! Chẳng đã đối với ta như thế, như vậy ta sống cũng không có ý nghĩa gì!" Vũ Văn Thiển vô cùng bị thương móc ra một cây chủy thủ từ trong lòng ngực, chậm rãi đặt ở trên cổ mình.

"Người muốn làm gì?" Thủy Liên Y kêu lên.

Ánh mắt Vũ Văn Thiển nhìn chăm chú vào mặt Sở Mị Dạ, mặc dù bị khát máu và sát khí trên mặt hân hù dọa, nhưng vẫn gắng gượng nhìn thẳng vào mắt hân.

"Muốn chết?" Sở Mị Dạ mặt không biến sắc.

"Thay vì bị chàng bỏ làm cho cả phủ Thừa Tướng mất thể diện, không bằng ta chết ở trước mặt chàng!" trong giọng của Vũ Văn Thiển không có một chút dao động.

"Tốt!" giọng Sở Mị Dạ không có bất kỳ tình cảm nào, lời nói ra chỉ có máu lạnh và lạnh nhạt.

Vũ Văn Thiển cắn môi, Sở Mị Dạ người thật sự tàn nhẫn cũng rất vô tình.

"Không cần!" Thấy nàng muốn dùng chủy thủ cắt cổ, Thủy Liên Y lên tiếng ngăn cản. "Nếu hôn nhân của hai người đã không cách nào duy trì nữa. Ly hôn cũng không đáng sợ, không đến nỗi vì thế mà vứt bỏ tính mệnh!"

"Ly hôn?" Vũ Văn Thiển không hiểu ý của nàng, nhưng lại càng thêm tức giận vì sự khuyên giải của Thủy Liên Y. "Không cần người giả mèo khóc chuột, làm bộ từ bì!"

Ách! Thủy Liên Y cũng giận, nàng cho tới bây giờ cũng không phải là một nữ nhân mặc cho người khác khi dễ, chẳng qua là nàng tội nghiệp cho Vũ Văn Thiển.

"Người chết có ai khóc vì người? Người chết có ai sẽ vui vẻ cười to? Nếu như người cảm thấy chết là có thể xong hết mọi chuyện, như vậy cứ chết đi!" Thủy Liên Y chống nạnh rống Vũ Văn Thiển.

Vũ Văn Thiển cắn môi, "Tốt! Vậy ta chết đây!" Nàng giờ chúi thủ lên không cất cổ nhưng lại đâm về phía lồng ngực mình.

"Tiểu Thiển!" Vũ Văn Sâm sợ tới mức ngây người, quên cả ngăn cản nàng.

Sở Mị Dạ lạnh lùng nhìn Vũ Văn Thiển, hẳn không tin nàng dám tự vẫn.

"Người thật khỏe!" Thủy Liên Y tránh thoát khỏi ngực Sở Mị Dạ nhào về phía Vũ Văn Thiển, bắt lấy cánh tay của nàng không để cho nàng tự vẫn.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ sợ hết hồn, thấy Thủy Liên Y và Vũ Văn Thiển quấn lấy nhau.

Thủy Liên Y bắt lấy cánh tay Vũ Văn Thiển, liền phát hiện nàng căn bản cũng không có ý muốn tự vẫn. Trong lúc nàng đang kinh ngạc thì khóe miệng Vũ Văn Thiển lộ ra tươi cười đắc ý, vô cùng âm hiểm.

"Người. . . ." Thủy Liên Y phát hiện cánh tay mình bị nàng bắt lấy.

"Tiện nhân! Sở Vương ta không đụng được, nhưng giết chết người cũng không tồi!" Vũ Văn Thiển hung ác giờ chúi thủ lên đâm về phía Thủy Liên Y.

"Tiểu Y!" thân hình Sở Mị Dạ nhào tới cực nhanh.

Vũ Văn Thiển dốc hết toàn lực, trong nháy mắt chúi thủ xẹt qua mặt của Thủy Liên Y.

"Cái gì?" Thủy Liên Y vì né tránh chúi thủ của nàng mà ngã ra sau, ngã xuống.

"Đi tìm chết!" Vũ Văn Thiển dùng sức đẩy nàng.

Trên bờ đê sông Thâm Du, Thủy Liên Y bị nàng đẩy ngã té xuống bờ đê.

"Tiểu Y. . . .!" Sở Mị Dạ trừng lớn cặp mắt, phi thân nhào tới.

Vũ Văn Thiển bắt đầu điên cuồng cười to, tiện nhân này chết! Nàng ta rút cuộc chết!

"Tiểu Thiển! Chúng ta đi mau!" Vũ Văn Sâm thấy tình thế không ổn, kéo Vũ Văn Thiển bỏ chạy. Bây giờ Sở Mị Dạ vì cứu người mà bỏ quên bọn họ. Nếu không nhanh rời đi, chắc chắn sẽ nguy hiểm tính mạng.

Thủy Liên Y rơi xuống bờ đê, thân thể theo sườn dốc lăn xuống sông Thâm Du. Trên sườn dốc lở lĩm có tảng đá lớn nhỏ không bằng nhau, trong quá trình nàng lăn xuống không ngừng va chạm cái ót nàng.

Lăn xuống với tốc độ cực nhanh theo quán tính, sau một cái đụng cuối cùng nàng liền mất đi tri giác, trực tiếp tiến vào sông Thâm Du!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ gào thét nhảy vào trong sông, tìm kiếm thân thể Thủy Liên Y trong đêm tối.

Sự chấp nhát của hẳn được ông trời thấy, rút cuộc mò thấy cánh tay Thủy Liên Y trong dòng sông tối đen.

Sở Mị Dạ nâng thân thể của nàng từ trong nước lên bờ.

"Tiểu Y! Tiểu Y!" Đặt ngang nàng ở trên bờ, đè ngực của nàng, để cho nàng khắc ra từng ngum, từng ngum nước sông.

Thủy Liên Y phun ra nước sông, nhưng thân thể vẫn mềm như đậu hũ, cả người nằm phịch ở nơi đó không thể nhúc nhích.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ sắp bị nàng hù chết, ôm Thủy Liên Y vào trong ngực.

Hắn lại để Tiểu Y xảy ra chuyện trước mắt hắn, lại để cho nàng bị người mưu hại trước mắt hắn.

Bàn tay chạm vào cái ót Thủy Liên Y, dính nhờn nhớt, nhờ ánh trăng, hẳn nhìn thấy máu tươi đầy tay, không nhịn được hít vào một hơi, cả người đều run rẩy.

Lúc này hẳn làm sao còn có thời gian trông nom huynh muội Vũ Văn đã chạy mất, Sở Mị Dạ ôm lấy Thủy Liên Y xông về trại lính, nổi điên hô to.

"Người đâu! Người đâu! Mau đến Xích Thành tìm Ngao Cẩm Phong! Tìm Ngao Cẩm Phong! Có ai không!"

Sở Mị Dạ rít gào ở trại lính thiếu chút nữa mang tới khủng hoảng, tất cả tướng sĩ cho tới bây giờ chưa từng thấy Sở Vương mất khống chế như thế!

Khi bên ngoài trại lính đồng thời xuất hiện ba nam nhân, Sở Mị Dạ đang ngồi ở trước giường thủ hộ Thủy Liên Y.

"Tiểu Y!"

"Thủy Thủy!"

Khi vén rèm lều lớn lên, Ngao Cẩn Phong và Ân Thần Tinh cùng nhau lên tiếng. Sơ Dương đi theo phía sau, khuôn mặt mang mặt nạ không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì.

"Sở Mị Dạ đáng chết!" Hai nam nhân này xông lại níu y phục của hắc hãn không thể giết chết hắc, ăn thịt hắc.

Sơ Dương kéo bọn họ ra.

"Cứu Tiểu Y trước!"

Gương mặt tuyệt mỹ của Ngao Cẩn Phong nhìn qua Thủy Liên Y rồi liền trở nên tái nhợt.

"Sở Mị Dạ!" Hắc cắn răng nghiêng lợi.

"Như thế nào?" Ân Thần Tinh nóng nảy bắt lấy tay áo của hắc.

Lúc này Sở Mị Dạ thật vô dụng, "Tiểu Y như thế nào? Nàng như thế nào?"

"Các người đều đi ra ngoài!" Ngao Cẩn Phong hạ lệnh đuổi khách.

Mặc dù cũng rất quan tâm, cũng đều không muốn rời đi, nhưng vì Thủy Liên Y, ba người bọn hắc đều rời khỏi lều lớn.

Mặt Ngao Cẩn Phong run rẩy hai cái, từ trong lòng ngực móc ra ngân châm, ghim kim cho Thủy Liên Y.

Hai ngày hai đêm, Thủy Liên Y vẫn hôn mê không tỉnh lại. Nàng gặp chuyện không may trước mắt Sở Mị Dạ, cho nên hắc thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Gương mặt tuần tú trắng nõn của Ân Thần Tinh sợ tới mức xanh mét, lời nói đối với Sở Mị Dạ cũng hết sức lạnh nhạt.

Ngao Cẩn Phong càng thêm châm chọc hắc, cả nữ nhân mình yêu cũng không bảo vệ tốt, căn bản không xứng ở bên cạnh Thủy Liên Y!

Sơ Dương mặc dù không nói lời nào, nhưng cả ngày ngồi ở bên ngoài lều dùng lá cây thổi bài hát khiến lòng người càng thêm xuống thấp, tâm tình hồng bét đỏ cũng không cách nào nói nên lời.

Sở Mị Dạ cực hận mình, hắc không cách nào tha thứ cho sơ sót của mình, không cách nào tha thứ bởi vì mình mà Thủy Liên Y gặp tai họa lớn như thế.

Ngao Cẩn Phong nói, ba ngày sau, nếu như Thủy Liên Y không tỉnh lại, như vậy sẽ rất nguy hiểm. Tất cả mọi người âm thầm van xin trời cao, cho Thủy Liên Y tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Năm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Qua hai năm sau

Ba ngày nay, không riêng gì Ngao Cẩn Phong, bao gồm Ân Thần Tinh và Sơ Dương cũng không có ai rời trại lính một bước.

Ba ngày đã qua, trong lòng của mỗi người đều đánh trống, không biết nghênh đón bọn họ sẽ là cái gì?

Nếu như Thủy Liên Y tỉnh lại, như vậy nàng sẽ gặp phải ba nam nhân, . . . Tinh cả Sơ Dương là bốn, tóm lại là bị mấy nam nhân dây dưa.

Nếu như nàng vẫn không có tỉnh lại, đoán chừng sẽ không ai tiếp nhận sự thật này! Sợ rằng Sở Mị Dạ, tên đầu sỏ gây nên chuyện này sẽ bị mọi người đánh hội đồng, vậy sẽ là bốn nam nhân người chết kẻ sống!

Sở Mị Dạ mọc râu đầy cả cằm, gương mặt tiêu tụy lại tang thương.

Gương mặt tuần tú trắng nõn của Ân Thần Tinh bởi vì thức trắng đêm không ngủ mà có chút ảm đạm.

Khi bọn họ đi vào lều Thủy Liên Y, đều cả kinh thất sắc.

Thủy Liên Y không thấy, đồng thời thần y Công Từ Cận cũng không thấy.

"Ngao Cẩn Phong mang Thủy Thủy đi đâu rồi?" Ân Thần Tinh tức giận đến gương mặt cũng co rút.

Sở Mị Dạ cau mày, mặc dù thấy Thủy Liên Y biến mất, hấn cũng không phải không nóng nảy. Nhưng không biết vì sao thấp thỏm lo lắng trong lòng lại đột nhiên buông xuống. Theo trực giác hấn cho là Tiểu Y nhất định đã thoát khỏi nguy hiểm.

"Ngao Cẩn Phong nhất định đã mang Tiểu Y đi! Nếu như hấn mang đi, vậy thì chứng minh Tiểu Y còn sống, ít nhất bây giờ là an toàn!" Sở Dương cũng cho rằng hiện tại tính mệnh của Thủy Liên Y khẳng định không đáng lo.

Ân Thần Tinh lạnh lùng nhìn Sở Mị Dạ một cái, hừ lạnh một tiếng liền rời khỏi lều lớn. Ra cửa lên ngựa rồi đi. Hấn cũng không tin Ngao Cẩn Phong có thể giấu Thủy Liên Y lên trời. Chỉ cần Thủy Thủy còn sống, hấn nhất định sẽ tìm được!

Sở Dương nhìn Sở Mị Dạ, "Sở Vương! Sở Dương cảm thấy Ngao Cẩn Phong mang theo Tiểu Y, nhất định sẽ tìm địa phương không có bóng người để ẩn cư, sống cuộc sống không tranh quyền thế mà hấn muốn!"

Sở Mị Dạ cắn răng, bấp thệ trên mặt gắt gỏng. Cuộc sống không tranh quyền thế? Sao hấn lại không muốn sống cuộc sống như thế!

"Sở Dương! Ngươi nói ta nên làm gì bây giờ? Sở Mặc quốc. . ."

Sở Dương đột nhiên lui về phía sau, "Nếu Sở Vương hỏi ta chuyện tình có liên quan Thủy Liên Y, ta có thể giúp ngươi nghĩ vài biện pháp, nếu như là quốc gia đại sự, như vậy thứ cho Sở Dương không theo cùng!" Nói xong liền phóng ra khỏi lều, sau một hồi tiếng vỗ ngựa, bên ngoài lều an tĩnh lại.

Sở Mị Dạ nhìn cái giường Thủy Liên Y từng nằm, hấn nhẹ nhàng ngồi lên, vuốt ve chần, trước mắt hiện lên bóng dáng cười tươi đẹp như hoa kia.

Hấn hi vọng nàng sống thật khỏe, bất kể là nàng đang ở nơi nào, chỉ cần nàng vẫn còn sống, như vậy hấn sẽ tràn đầy hi vọng! Hấn tin tưởng, sớm muộn cũng có một ngày hấn có thể gặp lại nàng!

Tiểu Y, nàng phải sống thật tốt, bất kể là trải qua bao nhiêu năm, trải qua bao nhiêu chuyện, chỉ cần nàng sống tốt, như vậy ta sẽ rất vui vẻ!

Tiểu Y, bất kể nàng đang ở phương nào, ta đều vĩnh viễn yêu nàng, cả đời này không xa không rời!

Sở Mị Dạ, khỏe miệng nhẹ nhàng nâng lên, lộ ra một nụ cười. Khi tươi cười dần dần biến mất, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt.

.....

Hai năm sau!

Hai năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Trong hai năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Tỷ như hoàng thượng Ân Xích quốc khỏi bệnh, khiến mọi người ngạc nhiên.

Chẳng lẽ là trời cao che chở? Hay là hoàng thượng ăn tiên đan linh dược gì? Tại sao hoàng thượng bị đồn đãi sắp băng hà lại đột nhiên khỏi hấn? Chẳng những có thể leo lên đại điện hơn nữa còn có thể tự mình xử lý triều chính!

Đồng thời, thần vương Ân Thần Tinh ban bố một phong tử thư, nội dung cụ thể trong tử thư là cơ mật hoàng gia. Dân chúng chỉ biết là Thần vương bỏ vương phi đã lấy nửa năm! Nghe nói, kể từ đó về sau, vị vương phi này cũng hoàn toàn mất tích.

Sở Vương Sở Mặc quốc - Sở Mị Dạ, sau khi giành được hoàng quyền Mặc thành, đoạt được Hồ Phù điều khiển quân đội, bình loạn Uyên thành, giết chết lão già Đột Quyết! Bức bách Đột Quyết ký kết hiệp ước mười năm, trong vòng mười năm không được xâm chiếm, nếu như làm trái hiệp ước sẽ gặp phải tai ương diệt tộc!

Bởi vì đã từng mượn đường của Ân Xích quốc, Sở Mị Dạ và Ân Âm Nguyệt đạt thành hiệp nghị, sau khi chuyện thành công sẽ lui binh tướng về Mặc thành, Uyên thành, Diêm thành! Không chứa một người lính nào ở lại Xích Thành, càng không có ý đồ cưỡng chiếm Xích Thành.

Đồng thời cũng ký kết hiệp ước với Ân Âm Nguyệt, không bao giờ xâm phạm lẫn nhau.

Chỉ là, Sở Mị Dạ có điều kiện, nếu như Ân Xích quốc không muốn xảy ra chiến loạn, sẽ phải giao ra Vũ Văn Thiên, hấn muốn mang nàng ta về Mặc thành khoản đãi thật tốt!

Dù sao Vũ Văn Thiên cũng là phi tử hấn chưa bỏ rơi, dưới thánh chỉ của Ân Âm Nguyệt và sự uy hiếp diệt tộc của Sở Mị Dạ, nàng ta bị cha huynh đỡ lên xe ngựa đưa đến Sở Mặc quốc. Trước mắt quan trọng nhất là giữ được tính mệnh mọi người trong Vũ Văn phủ, về phần hy sinh Vũ Văn Thiên cũng là tự nàng tìm mà thôi!

Vũ Văn Thiên cho rằng mình nhất định chết, nhưng sau khi trở về Sở Mặc quốc, Sở Mị Dạ không có tổn thương nàng, khiến nàng hết sức ngạc nhiên.

Nàng không biết Sở Mị Dạ có chủ ý gì? Có phải để nàng sống an nhàn sung sướng rồi mới dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất báo thù nàng hay không? Mỗi ngày đều sống trong lo âu, Vũ Văn Thiên phát hiện mình sắp điên mất rồi! Ngày nào cũng ngồi đợi chết, nhưng mỗi ngày đều còn sống. Đợi đến khi có

một ngày nàng không có chờ chết nữa, lại tràn đầy hy vọng với cuộc sống, hẳn sẽ tàn nhẫn giết nàng! Chỉ nghĩ thôi cũng khiến nàng không thể chịu đựng nổi nữa rồi!

Sở Vương công cao cái thế, thuận theo ý trời, ý dân, được mọi người tôn lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn. Năm Mặc Hàn thứ chín, Sở Vương Sở Mị Dạ lên ngôi, năm đó hẳn gần hai mươi bảy tuổi.

Tháng hai cùng năm, vương phi Vũ Văn Thiển hữu danh vô thực bởi vì kinh sợ quá độ mà trở nên điên dại, bị Sở Vương vứt vào lãnh cung Mặc thành! Cho dù nàng điên mất rồi, nhưng mỗi ngày vẫn phải chịu đựng sự đối đãi lạnh lẽo vô cùng vô tận, làm nhục tâm linh của nàng. Tinh thần của nàng hoàn toàn bị đánh sụp, việc này còn khiến nàng thống khổ hơn là trực tiếp giết nàng.

Sở Mị Dạ là một người có thù báo thù, có oán báo oán. Hẳn chưa từng bỏ qua bất kỳ ai đã từng tổn thương mình, cũng sẽ không đi gây thương tổn cho người từng giúp mình!

Đối với Vũ Văn Thiển, hẳn có biện pháp khiến nàng sống mà còn thống khổ hơn so với chết. Hẳn muốn khiến cả đời này của nàng không được hạnh phúc, khiến nàng dùng sinh mạng hên mệnh còn sót lại để trả lại món nợ hẳn đã mất đi Thủy Liên Y! Hẳn muốn khiến tinh thần nàng chịu đựng sự hành hạ vô biên mỗi ngày, thấy nàng bởi vì kinh sợ mà co rút thành một cục, như vậy sự thống khổ vì mất đi nữ nhân mình yêu mến mới có thể hơi hóa giải.

Hẳn không biết tâm tình mình như vậy có tính là vận vẹo hay không.

Xuân về hoa nở, vạn vật hồi phục.

Ngao Nam quốc là một quốc gia nhỏ phía đông, không bát ngát như Sở Mặc quốc, cũng không có phồn hoa như Ân Xích quốc. Dân chúng Ngao Nam quốc đều mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ. Mỗi ngày đều trải qua cuộc sống đơn giản nhưng vui vẻ.

Ở phía nam Ngao Nam quốc có một trang viên hoang phế đã lâu.

Hai năm trước, trong trang viên đột nhiên truyền đến thanh âm dọn dẹp phòng ốc, xây dựng rầm rộ, bắt đầu kiến tạo lại thành một điền viên rất khác biệt, rất tao nhã, mát mẻ.

Khu vườn được thu thập xong, một gia đình dọn đến.

Dân chúng chung quanh từng đến đây xem vào ngày tân gia, nhưng không thấy chủ nhân, chỉ thấy mấy nha hoàn và gã sai vặt bận trước bận sau.

Trang viên lớn như vậy không phải chỉ có mấy người làm việc vặt chứ? Thật là kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Trong họa có phúc

Dân chúng thành Nam của Ngao Nam quốc rất tò mò, đối với trang viên thần bí kia, cảm thấy rất hứng thú. Càng là chuyện thần bí không thể biết lại càng có người chú ý.

Còn có rất nhiều người mang tâm tư muốn đi tìm tòi nghiên cứu chi tiết tòa nhà lớn kia. Kiến trúc bằng mộc lớn như thế, tạo ra khung cảnh hoa mỹ như vậy, chắc hẳn sẽ là người rất nhiều tiền.

Chỉ tiếc tòa nhà kia có nhiều thần bí, nhưng cũng thực quý dị. Những người có ý đồ đột nhập vào trong nhà sẽ gặp tai nạn không rõ.

Trong phạm vi cách trang viên 500m như có mê trận bị trúc xung tầng tầng, những người có ý đồ tiếp cận trang viên sẽ trúng độc, kẻ nhẹ thì nôn mửa choáng váng đầu, kẻ nặng thì hôn mê bất tỉnh.

Tòa nhà kia là một câu đố, cũng là một mê hoặc làm cho dân chúng chung quanh vừa tò mò lại vừa sợ hãi!

Tuy rằng đều rất tò mò muốn biết rốt cuộc là người nào ở bên trong, nhưng từ khi có người bởi vì vậy mà hôn mê rất nhiều ngày không tỉnh lại, cũng không có ai muốn thử tiếp cận nơi đó nữa!

Rốt cuộc ai ở trong ngôi nhà này?

Trong đình viện xuân ý dạt dào, vô số cây đào nối liền thành từng mảnh, đóa hoa màu hồng nhạt ở trong không khí tản ra mùi thơm ngát nồng đậm.

Gió nhẹ thổi qua, từng đóa hoa bị gió thổi tan, bông bèo rơi xuống trong đình viện. Sân bằng thành một tầng hoa đào bao trùm trên mặt đất.

Trong biển hoa, mơ hồ truyền đến tiếng nói.

"Tiểu Y! Người vì sao không nghe lời cha nói vụng trộm chạy đến đây?" Một giọng trẻ con thực non nớt còn mang theo vị sữa, nhưng lời nói ra lại có vẻ thực thành thực.

"Tại sao ta phải vụng trộm chạy đến? Ta là quang minh chính đại chạy ra ngoài! Mà làm như vậy cũng không tính là quang minh chính đại, xem như son đen bôi đen đi!" Ngay sau đó truyền đến thanh âm nữ nhân thanh thúy.

Theo tiếng bước chân soàn soạt, từ bên ngoài rừng đào đi tới hai bóng người một lớn một nhỏ.

Lớn là một nữ tử tuyệt mỹ mắt ngọc mây ngài, khéo cười tươi đẹp làm sao, xem tuổi cũng chỉ đầu hai mươi. Một thân áo trắng, buộc đai lưng rộng màu hồng đào, phụ trợ cho đầy đặn trước ngực nàng. Cái eo mảnh khảnh làm cho nàng thoát nhìn yếu đuối, trên mặt nàng lộ ra nụ cười rực rỡ, có thể thấy được nàng phi thường sáng sủa hoạt bát.

Về phần nhân nhi nhỏ nhỏ kia, tóc đen như mực, hai bên đỉnh đầu chài hai búi tóc nhỏ, có hai lọn tóc dài ra ở hai bên cạnh giống như sừng trâu nhỏ. Hai mắt thật to, sáng ngời trong suốt, cái mũi nhỏ cao vút cùng đôi môi phàn nộn, đẹp mắt vô cùng. Giống như tiểu tiên nữ đáng yêu lại xinh đẹp!

"Tiểu Y." Nàng kéo kéo tay mỹ nhân, "Hôm nay người xuất môn, sau đó liền đụng phải cây cột hai lần, so với hôm qua thì tốt hơn nhiều!"

Cái miệng nhỏ nhắn của đại mỹ nhân bĩu lên, vươn tay ra trước ngực, sờ về phía trước.

Cẩn thận nhìn cặp mắt của nàng, lớn mà sáng ngời, nhưng lại giống như không có bất kỳ tiêu cự nào, mở thật to lại nhìn không thấy cảnh vật gì. Hai mắt của nàng bị mù!

"Huyền Huyền! Phong ca ca đi nơi nào?"

"Cha đi ra ngoài hái thuốc, hẳn nói còn thiếu vài loại dược liệu mới có thể phối ra thuốc hay trị liệu mắt của người!"

Đại mỹ nhân, cũng chính là Thủy Liên Y, nhẹ nhàng thở dài một hơi, đụng đến một cái ghế đá chậm rãi ngồi xuống.

"Đều đã hai năm rồi, chuyện Phong ca ca không có cách nào làm, ta cũng không ôm bất kỳ hy vọng gì! Có lẽ, ông trời để cho ta từ nay về sau sẽ không còn thấy được ánh sáng!"

Hai năm trước, nàng té xuống từ bờ đê sông Thâm Du, ngã đập đầu.

Ngao Căn Phong mang nàng đi chữa thương, cứu trở về tính mệnh của nàng.

Sau khi nàng tỉnh lại đã nhớ lại tất cả mọi chuyện. Kể từ khi nàng xuyên qua, bất kể là trước khi mất trí nhớ hay là sau khi mất trí nhớ, tất cả trí nhớ của nàng đều khôi phục!

Nhưng nàng lại phát hiện mắt của nàng cái gì cũng nhìn không thấy!

Không phải đều nói trong họa có phúc, trong phúc có họa. Tuy rằng mạng đã được cứu về rồi, nhưng mắt lại không nhìn thấy nữa.

Sau khi nàng tỉnh lại chẳng những nhớ lại những chuyện đã quên, mà chuyện xảy ra sau đó nàng cũng không có quên! Nàng nhớ lại con gái Sở Huyền Huyền của mình, sau khi nghe thấy thanh âm Ngao Căn Phong, nàng khóc lóc, hướng hẳn đôi nữ nhi của mình.

Đáp ứng yêu cầu của nàng, Ngao Căn Phong mang nàng tới chỗ này, hai năm trước ngay dưới tàng cây hoa đào, hẳn đem Sở Huyền Huyền giao lại cho nàng.

Sở Huyền Huyền không có chết, vẫn sống thật tốt!

"Huyền Huyền!" Nàng gọi nữ nhi của mình.

Ngay lập tức Sở Huyền Huyền có khí chất lão thành hơn năm tuổi, bò lên trên đầu gối Thủy Liên Y, ôm cổ của nàng.

"Tiểu Y! Mắt của người nhất định sẽ tốt lên! Người còn không có thấy qua Huyền Huyền đâu!"

Mắt Thủy Liên Y có chút ướt át, trước mắt hiện lên khuôn mặt của Sở Mị Dạ. Nếu Huyền Huyền lớn lên giống phụ thân thì nhất định sẽ là một mỹ nữ lạnh lùng. Nếu như giống nàng, phỏng chừng sẽ là một tiểu bảo bối hoạt bát.

Mặc kệ là giống ai, nữ nhi bảo bối của nàng đều là cô gái xinh đẹp nhất thiên hạ!

"Huyền Huyền! Kỳ thật hai năm qua ta đã nghĩ kỹ rồi! Thật sự! Mặc kệ có thể nhìn thấy trở lại hay không, ta đều thực thỏa mãn!" Thủy Liên Y ôm nữ nhi nhẹ nhàng hôn lên mặt của nàng.

Tiểu Dạ của nàng, nàng rất nhớ hẳn. Thực xin lỗi, không thể bồi ở bên cạnh chàng!

Chuyện xảy ra hai năm qua, nha hoàn bên người đều nói cho nàng nghe, nàng biết Sở Vương đã lên làm hoàng thượng. Nàng cũng biết thân là hoàng

thượng thì hậu cung vô số.

Trên mặt lộ ra nụ cười đau thương, nay nàng mù hai mắt, căn bản không có tư cách đi tìm Tiểu Dạ. Nàng đã từng hận hắn, oán hắn, nhưng sau này lại biết được hắn cười Vũ Văn Thiên là muốn tìm Sở Thánh Hạo báo thù, bởi vì Sở Thánh Hạo hại chết mẫu thân cùng đệ đệ của hắn!

Khi tất cả đều tiêu tan, nàng cũng nghĩ thông. Chỉ cần biết rằng Tiểu Dạ vẫn còn yêu nàng, như vậy là đủ rồi!

Trước mắt lại hiện lên bóng dáng Sở Dương, Thủy Liên Y đột nhiên nở nụ cười.

"Huyền Huyền! Con biết không! Kỳ thật chuyện ta vui vẻ nhất là người vốn ta cho rằng đã chết vẫn chưa chết! Tuy rằng khi hắn lại xuất hiện lần nữa ở trước mặt ta, ta đã lãng quên hắn, nhưng hiện tại ta đều đã nhớ lại!"

"Tiểu Y! Người nói là ai a? Ai đã chết lại không chết?" Sở Huyền Huyền chớp chớp mắt.

Thủy Liên Y nhớ về mấy năm trước, trên mặt lộ ra ý cười.

Nhớ lại Sở Húc Nhật, nam nhân tuổi còn trẻ lại phong lưu hào sảng; nam nhân ánh mắt tà khí nhưng lại có một thân chính khí; nam nhân vì huynh trưởng giao phó, dùng tánh mạng để bảo vệ nàng an toàn!

Núm đồng tiền của Thủy Liên Y như hoa, trong hai mắt không có tiêu cự lấp lánh ánh nước.

"Huyền Huyền! Ta thật vui vẻ, hắn không có chết! Tuy rằng ta quên mất mọi người, cũng quên mất hắn. Nhưng khi nhớ lại hết thảy, hắn vẫn rất quen thuộc! Tuy rằng không nhìn thấy mặt của hắn, nhưng ta biết, đó chính là hắn!"

"Tiểu Y! Huyền Huyền không hiểu!"

Thủy Liên Y ôm Sở Huyền Huyền thật chặt, đem mặt nàng dán trên mặt nữ nhi.

"Hắn nói hắn yêu ta, nhưng ta cảm thấy hắn chỉ là vì một sự hứa hẹn! Ta hi vọng hắn có thể hạnh phúc, vĩnh viễn hạnh phúc! Hi vọng hắn có thể gặp được một nữ nhân thật tình thương hắn, mà hắn cũng yêu nàng! Huyền Huyền! Hiện tại ta không có hy vọng xa vời gì, chỉ hy vọng những người bên cạnh ta đều sống vui vẻ!"

"Tiểu Y!" Sở Huyền Huyền hôn mặt của nàng.

"Tiểu Y!" Khi hai mẹ con đang tâm sự, thanh âm dễ nghe của nam nhân truyền đến.

"Phụ thân!" Sở Huyền Huyền từ trên người Thủy Liên Y nhảy xuống đất, rất nhanh nhào vào trong cái ôm của nam tử áo trắng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Thế giới bên ngoài

Một thân áo trắng, bông bênh như tiên, nam nhân dung mạo so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn, trên mặt lộ ra nụ cười hiếm hoi.

"Huyền Huyền! Hôm nay có nghe lời hay không?"

"Dạ! Phụ thân, hôm nay Huyền Huyền bồi Tiểu Y ngồi trong vườn đào ngắm hoa!"

"Huyền Huyền thực ngoan!" Ngao Căn Phong hôn lên trán Sở Huyền Huyền. "Phụ thân mang về cho con đặc sản bánh hoa quế của Ân Xích quốc mà con thích ăn nhất! Ở trong phòng!"

Sở Huyền Huyền nhìn thoáng qua Thủy Liên Y, trên mặt lộ ra nụ cười thông minh.

"Phụ thân người bồi Tiểu Y! Huyền Huyền đi ăn bánh hoa quế!" Thân thể nhỏ nhỏ của nàng rất nhanh chui ra vườn đào.

Nghe được Sở Huyền Huyền đã rời đi, Thủy Liên Y có chút khản trương nắm chặt tay lại, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Hai năm qua, ở chung với Ngao Căn Phong nhưng nàng vẫn cảm thấy mất tự nhiên.

"Tiểu Y!" Ngao Căn Phong đi đến trước mặt nàng, liền thấy hai tròng mắt không có tiêu cự hay nói đúng hơn là không có một tia dao động của nàng, xem ra một chút tiến triển cũng không có.

Hai năm qua, hắn đã thử qua rất nhiều dược vật, cũng thử qua nhiều phương pháp trị liệu khác nhau, nhưng mắt của nàng như trước, không có một chút

dấu hiệu chuyển biến tốt. Ngay cả Ngao Cẩn Phong là thần y cũng đều thúc thủ vô sách, cảm thấy có chút nhụt chí, cảm giác bị thất bại mười phần.

"Phong ca ca! Huynh có phải mệt mỏi hay không? Còn chưa ăn cơm sao?" Thủy Liên Y đứng lên, vươn hai tay ra.

Ngao Cẩn Phong đón lấy, vươn cánh tay để cho nàng bắt lấy.

"Tiểu Y, ta không mệt!"

Thủy Liên Y bắt lấy cánh tay hắn, lôi kéo hắn.

"Phong ca ca, huynh vì ta mỗi ngày đều đi sớm về trễ tìm được vật! Kỳ thật đã qua hai năm rồi, ta cũng đã dần thích ứng với bóng tối. Đôi mắt này cho dù không tốt lên, ta cũng sẽ không một câu oán hận!"

"Tiểu Y! Ánh mắt của muội nhất định có thể trị tốt! Tin tưởng ta!" Ngao Cẩn Phong bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, lập lời thề son sắt. "Chỉ cần ta còn sống một ngày, ta nhất định phải chữa khỏi mắt của muội!"

Thủy Liên Y lộ ra vẻ tươi cười, "Phong ca ca, ta tin tưởng huynh! Kỳ thật, cho dù cái gì cũng nhìn không thấy nhưng được huynh bảo hộ tốt như vậy, ta hiện tại thật sự rất vui vẻ!"

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng tươi cười như hoa, nghe thanh âm vui vẻ sung sướng của nàng, hai đạo lông mày xinh đẹp của Ngao Cẩn Phong gât gao nhú lại cùng một chỗ.

Nàng khôi phục toàn bộ trí nhớ, nàng nhớ lại tất cả mọi chuyện đã phát sinh trước kia, nhưng vẫn không có nhớ lại lúc nàng cùng hắn ở một chỗ!

Chẳng lẽ trí nhớ trước khi thành thân của Tiểu Y đã biến mất hầu như không còn sao?

Ngao Cẩn Phong nhớ Thủy Liên Y từng nói với hắn, nàng không phải là người của triều đại này, nàng là xuyên qua mà đến.

"Tiểu Y! Có thể nói cho ta chuyện về triều đại kia của muội sao?" Đỡ cánh tay của nàng đi dạo trong rừng đào, mùi hương đào xông vào mũi theo gió nhẹ thổi tan bay thật xa.

Thủy Liên Y nhớ tới thời đại của mình, mấy năm nay sống ở cổ đại, làm cho nàng đã quên đi rất nhiều chuyện trước kia, khi nàng vẫn còn ở hiện đại.

"Phong ca ca! Thời đại kia của ta có rất nhiều nhà lầu cao thật cao. Ở nội thành phần hoa, nhà lầu cao hơn ba mươi tầng có thể tùy ý thấy được! Nơi của chúng ta có đèn điện, đồ điện gia dụng, trên nhà cao tầng còn có thang máy. Có thể dạo siêu thị, đi xem phim, cũng có thể đi vườn bách thú, công viên, nơi của chúng ta có rất nhiều danh thắng di tích! Sau khi xuất môn không có đi xe ngựa, ở nơi đó chúng ta đều ngồi xe bus, xe taxi, đường cái còn có rất nhiều xe riêng danh quý!"

Thủy Liên Y nói đủ loại chuyện của xã hội hiện đại cho Ngao Cẩn Phong nghe.

"Phong ca ca! Nơi đó của chúng ta có kỹ thuật toàn diện, bệnh viện có phương tiện thiết bị cao nhất. Nơi đó có bác sĩ kinh nghiệm phong phú. Thật sự! Nơi đó của chúng ta tiên tiến đến nỗi có thể làm phẫu thuật cấy ghép giác mạc, người mù nhiều năm có thể thấy lại được ánh sáng. . . ." Thủy Liên Y đột nhiên dừng lại, nàng có chút cô đơn xoa cặp mắt của mình.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong nắm bả vai của nàng, nghe được lời của nàng, trong lòng hắn có chút rung động! Phẫu thuật cấy ghép giác mạc sao? Đây là phương thức gì? Thật sự có thể làm cho người ta thấy lại ánh sáng sao?

Thủy Liên Y cười, "Phong ca ca! Nơi đó của chúng ta có TV, điện ảnh, quảng cáo. Còn có các loại tiết mục tuyển tú. Chỉ là cái này cũng là làm cho dân chúng xem giải trí! Đáng người cùng tướng mạo của huynh, nếu như sinh ra ở thời đại của chúng ta, không phải là lão đại của giới điện ảnh cùng truyền hình, cũng là NO 1 của giới người mẫu! Quả thực rất thần tượng!"

"Thần tượng?" Ngao Cẩn Phong thấy từ ngữ này thật khó hiểu.

Hắn tin tưởng nàng, bởi vì hắn không thể tìm được lý do tốt hơn để thuyết phục chính mình vì sao tính cách của Tiểu Y lại đột nhiên đại biến. Hắn cũng vô pháp giải thích Tiểu Y hiện giờ tại sao lại biết nhiều chuyện mà hắn chưa nghe qua như vậy.

"Thần tượng chính là ngôi sao, nghệ sĩ giới giải trí! Là đối tượng được nhiều người theo đuổi sùng bái! Bình thường thần tượng đều là suất nam, mỹ nữ, tuyệt đối dựa vào khuôn mặt ăn cơm!"

"Cạn không muốn làm thần tượng! Chỉ muốn làm một người y thuật cao siêu nhất!"

Đây là mục tiêu của hắn. Lúc nhỏ, tận mắt nhìn thấy mẫu hậu của mình chết ở trước giường phượng nhưng không có ngự y nào có thể cứu bà. Hắn liền thề, nhất định phải trở thành một người có y thuật cao siêu, nhất định không thể để cho thân nhân của mình rời đi nhân thế trước mắt mình.

"Phong ca ca! Nếu huynh ở hiện đại nhất định cũng là thầy thuốc tốt! Cứu người lúc nguy nan, thậm chí có thể so với Hoa Đà tái thế." Thủy Liên Y thiết tình khen ngợi.

Ngao Cẩn Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trên gương mặt tuyệt mỹ, đôi mắt kia tuy rằng đang nhìn về phía trước, nhưng lại không có tiêu cự.

Đã không còn ánh sáng thông minh cùng cố chấp trước kia, cũng không sáng ngời rực rỡ, mặt trên giống như bao phủ một tầng sương mù, làm cho người ta muốn hung hăng đẩy tầng sương mù kia ra để lấy lại đôi mắt sáng trong vốn có của nàng.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong vươn tay khẽ vuốt gương mặt của nàng. "Tối nay hai năm rồi, muội đều không có đi ra ngoài xem phồn hoa bên ngoài."

"Phong ca ca!" Thủy Liên Y nở nụ cười, "Ta căn bản nhìn không thấy a!"

Nghe xong lời của nàng, hán càng thêm buồn phiền.

"Tiểu Y! Nơi này là Ngao Nam quốc, là chỗ mà Tiểu Y sinh ra và lớn lên! Ngày mai ta mang muội vào trong thành tán bộ giải sầu!"

Tuy rằng đôi mắt đã mù, nhưng ở trong trang viên này hai năm, kỳ thật nàng vẫn thực thích náo nhiệt! Vừa nghe Ngao Cẩn Phong nói muốn dẫn nàng đi ra ngoài giải sầu, Thủy Liên Y gật đầu thật mạnh.

"Thật vậy chăng? Phong ca ca muốn dẫn ta đi tham gia náo nhiệt, thật sự là quá tốt!" Nàng vui vẻ nhảy lên tại chỗ, giữ chặt tay hán lay động vài cái.

Thấy nàng nhảy nhót cổ vũ phát ra từ nội tâm, trên mặt không phải là miễn cưỡng cười vui, Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng nở nụ cười.

Biết ngày mai được đi ra ngoài, buổi tối Thủy Liên Y trở lại phòng thật hưng phấn ngủ không được.

"Tiểu Y!" Cửa truyền đến thanh âm của Sở Huyền Huyền.

"Huyền Huyền! Mau tới đây!" Thủy Liên Y ngồi ở trên giường hướng cửa ngoắc, tuy rằng nàng nhìn không thấy, nhưng từ phía thanh âm phát ra mà phán đoán Sở Huyền Huyền hẳn là ở ngoài cửa thò đầu nhỏ vào nhìn.

"Dạ!" Sở Huyền Huyền nhảy vào, động tác lưu loát nhảy lên giường. Tuy rằng còn chưa tới ba tuổi, nhưng thân hình của nàng thực linh mẫn, giống tiểu hồ ly.

"Tiểu Y!"

"Làm sao vậy Huyền Huyền!" Thủy Liên Y ôm lấy nữ nhi đáng yêu, ở trên mặt nàng hôn một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khô Nấm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Đi dạo Nam Thành

Sở Huyền Huyền sờ mặt Thủy Liên Y, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình áp sát mặt nàng.

"Phụ thân bảo ngày mai dẫn chúng ta đi chơi! Bên ngoài ra sao a?"

Từ lúc còn nhỏ Sở Huyền Huyền vẫn ở trong trang viên này chưa từng đi ra ngoài, căn bản không biết bên ngoài trông như thế nào, cho nên tràn ngập tò mò! Nàng ở trong phòng lần qua lộn lại cũng ngủ không được, cho nên mới tìm Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y sờ tóc nàng, "Huyền Huyền muốn xem náo nhiệt sao? Bên ngoài có thật nhiều thật nhiều người, cho tới bây giờ con đều không có gặp qua nhiều người như vậy đâu! Bên ngoài có thật nhiều thứ mới mẻ, thật nhiều mỹ thực cho con chảy nước miếng, còn có thật nhiều xiếc ảo thuật đầu đường mà con chưa từng xem qua! Huyền Huyền! Con nhất định sẽ thích thế giới bên ngoài!"

"Thật vậy chăng?" Sở Huyền Huyền không thể tin được. "Nếu bên ngoài tốt như vậy, vì sao phụ thân không sớm chút dẫn chúng ta đi chơi?"

Nghe xong lời nữ nhi nói, Thủy Liên Y đột nhiên nghẹn lời.

"Nương!" Sở Huyền Huyền dúi đầu vào trong lòng Thủy Liên Y, cảm thụ xúc cảm ấm áp kia.

Nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, Thủy Liên Y cảm thấy thật xin lỗi khuê nữ của mình.

"Huyền Huyền! Hai năm qua Phong ca ca vì phối dược cho ta mà đi khắp đại giang nam bắc, đi rất nhiều địa phương nguy hiểm. Cho nên lạnh nhạt Huyền Huyền. Ngày mai nhất định sẽ cho Huyền Huyền tận hưởng!"

"Dạ! Mẫu thân thật tốt! Phụ thân cũng tốt!" Sở Huyền Huyền ôm cổ Thủy Liên Y không chịu buông tay. "Tối nay Huyền Huyền có thể ngủ ở nơi này sao?"

Thủy Liên Y ôm nàng ngã xuống giường, "đương nhiên có thể, hôm nay nương liền kể cho Huyền Huyền nghe truyện cổ tích của mỹ nhân ngủ được

hoàng tử hôn tỉnh lại!

"Mỹ nhân ngủ?"

"Ừ! Đúng vậy, mỹ nhân ngủ! Trước kia, có một quốc vương cùng hoàng hậu vẫn không có đứa nhỏ, bọn họ vì thế phi thường thương tâm buồn rầu. Có một ngày. . . ." Thủy Liên Y nhẹ nhàng vỗ nữ nhi nằm ở trên giường, ôn nhu kể truyện cổ tích mà mình vẫn thích nghe! Lúc kể đến đoạn vui vẻ, Huyền Huyền sẽ vui vẻ cười to, khi kể đến lúc bi thương, Huyền Huyền cũng sẽ buồn theo.

"Sau đó thì sao?" Mắt Sở Huyền Huyền tròn thật sự lớn.

"Nụ hôn của hoàng tử làm cho công chúa tỉnh lại. Không lâu sau, hoàng tử cùng công chúa cử hành hôn lễ long trọng, bọn họ sống cùng một chỗ hạnh phúc sung sướng đến đầu bạc."

"Truyện cổ tích thật đẹp nha! Kết cục thật hạnh phúc! Nương, nếu phụ thân hôn người, mắt của người có thể thấy lại được hay không? Ngày mai bảo phụ thân thử xem. . . ." Sở Huyền Huyền ngáp một cái, chậm rãi nhắm mắt lại, không bao lâu sau liền truyền đến tiếng hít thở vững vàng, nàng ngủ say.

Ngày mai thử xem? Thủy Liên Y tuy rằng không thấy mặt mình, nhưng nàng có thể cảm thấy cảm giác như đốt lửa kia, nàng thẹn thùng!

Ngoài cửa, Ngao Cẩm Phong vốn nhìn thấy cửa phòng không có đóng, đến thay nàng đóng cửa. Lại nghe được nàng kể truyện cổ tích cho Huyền Huyền làm hán nghe xong liền ngăn người, đợi cho Huyền Huyền nói, "Nếu phụ thân hôn người, mắt của người có thể thấy lại được hay không? Ngày mai bảo phụ thân thử xem!" Nghe xong những lời này, mặt của hắn liền đỏ.

Mà khi hắn nhìn thấy Thủy Liên Y cũng ngượng ngùng, trong lòng hắn càng khản trương hơn!

Nhẹ nhàng gõ cửa, "Tiểu Y! Đã ngủ chưa?"

"Ách. . . . Phong ca ca! Còn chưa có!" Thủy Liên Y đột nhiên nghe được thanh âm Ngao Cẩm Phong, hoảng sợ, vì che dấu khuôn mặt đỏ bừng kia, nàng cá lăm. "Muốn. . . . Muốn tiến vào ngồi một chút hay không?"

Ngao Cẩm Phong vốn bước vào được vài bước, nhưng ngay lập tức rút lui trở về. "Huyền Huyền ở trong phòng của muội ngủ! Ta không vào, nếu đem nàng đánh thức, nàng sẽ không ngủ được đi tra tấn người!"

Thủy Liên Y cười khê, vẻ mặt mang đầy tình thương của mẹ. Nhẹ nhàng cầm cây quạt quạt cho nữ nhi, đứa bé này đôi khi trưởng thành sớm giống như đại nhân, sau đó lại nghịch ngợm giống như con khi.

Cũng không trách Ngao Cẩm Phong nói nàng không ngủ được sẽ đi tra tấn người.

"Tiểu Y! Đi ngủ sớm một chút! Ngày mai chúng ta đi vào thành! Nơi này đến Nam thành Ngao Nam quốc, phải mất lộ trình hai canh giờ, nếu nghỉ ngơi không tốt sẽ rất mệt!"

"Ừm! Phong ca ca cũng sớm đi nghỉ ngơi đi! Tiểu Y ngủ!" Thủy Liên Y ghé vào bên người Sở Huyền Huyền, một bàn tay ôm cả nữ nhi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Tiểu Y! Ngủ ngon!" Ngao Cẩm Phong thay nàng khép cửa phòng lại.

Có thể có cuộc sống như hiện tại hắn đã thực thỏa mãn, mỗi ngày có thể gặp nàng, nghe được tiếng nói nàng, hắn cảm thấy như vậy là đủ rồi! Hắn không hy vọng xa vời nhiều lắm, thậm chí cứ như vậy bình bình đạm đạm qua cả đời!

Ngày hôm sau, sắc trời tờ mờ sáng, Sở Huyền Huyền liền từ trên giường bò dậy.

"Huyền Huyền! Làm sao vậy?" Thủy Liên Y nửa mê nửa tỉnh, còn thực lơ mơ.

"Mẫu thân, con muốn đi tiểu!" Sở Huyền Huyền dù sao vẫn là đứa nhỏ, phát hiện mình sắp tè ra quần.

"A! Con chờ chút!" Thủy Liên Y mang giày xuống đất, "Huyền Huyền, nương ôm con đi tiểu!"

"Oh!" Sở Huyền Huyền nhịn khó chịu, ôm cổ Thủy Liên Y, để cho nàng ôm lấy. "Nương, người dẫn ta đi tiểu thật sao a?"

Thủy Liên Y một tay ôm Sở Huyền Huyền, một tay sờ sờ. Tuy rằng phòng này nàng đã ở hai năm, đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Nhưng khi ôm đứa bé, nàng vẫn có chút run sợ, sợ đứa bé té.

"Nương, bằng không con tự đi!" Sở Huyền Huyền có điểm sợ hãi, nhìn Thủy Liên Y lão đạo, tùy lúc đều có thể ngã sấp xuống, làm cho lòng người kinh hãi.

Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra cô đơn, nàng là người mù ngay cả năng lực ôm nữ nhi đi tiểu cũng không có, nàng thật sự rất giống một tên phế nhân.

"Tiểu Y! Để cho nha hoàn làm!" Một đôi cánh tay hữu lực đưa qua đón lấy Sở Huyền Huyền, đưa cho nha hoàn đứng một bên. Nha hoàn ôm Sở Huyền Huyền chạy ra phòng.

"Phong ca ca!" Tâm Thủy Liên Y nặng nề, nàng hiện tại cái gì cũng không thể làm, phi thường bất lực!

Nhìn thấy Thủy Liên Y không vui, Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng kéo tay nhỏ bé của nàng.

"Tiểu Y, mắt của muội ta nhất định sẽ trị khỏi! Hôm nay ta mang muội cùng Huyền Huyền đi Nam Thành, nơi đó rất vui vẻ! Không cần khổ sở nữa, được không?!" Hắn nhẹ giọng an ủi nàng.

Cổ nặn ra vẻ tươi cười, nàng gật gật đầu.

Một chiếc xe ngựa xa hoa ly khai trang viên lớn, trên đường đi làm cho dân chúng xung quanh nhìn chăm chú. Cái xe ngựa kia lại chạy ra từ trong trang viên lớn, hơn nữa hoa lệ đến làm cho người ta chặc lưỡi.

Bình thường chỗ kia rất thần bí, dân chúng tò mò mà không dám đụng, mọi người mặc dù hiếu kỳ nhưng lại không thể thỏa mãn tâm tìm tòi nghiên cứu thần bí của mình. Nhất là sau khi rất nhiều người đi qua trang viên kia, đều bị lây bệnh hiểm nghèo, càng làm cho dân chúng chung quanh nói đến trang viên là biến sắc.

Rốt cuộc là người phương nào ở trong trang viên thần bí kia? Ngay khi xe ngựa ở trên đường bên chạy, cửa sổ xe ngựa bị mở ra, lộ ra gương mặt mỹ lệ môi hồng răng trắng, làn da tinh tế của một tiểu cô nương.

"Phụ thân! Bên ngoài thật lớn nha, so với nhà chúng ta tốt hơn nhiều!" Sở Huyền Huyền vô cùng hưng phấn kêu to, nhìn dân chúng hai bên đường, nàng càng thêm ngạc nhiên. "Thiệt nhiều người! Thật náo nhiệt!"

Ngồi ở trong xe ngựa Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng vuốt tóc Sở Huyền Huyền, "Một hồi đến Nam Thành, so với nơi này còn náo nhiệt rất nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Hội chùa Nam thành

Vừa nghe Ngao Cẩn Phong nói Nam Thành náo nhiệt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Huyền Huyền mừng rỡ như nụ hoa sắp nở rộ, vừa mỹ lệ lại vừa đáng yêu.

Nàng gật đầu một cái, tràn đầy vui sướng. Ngồi chồm hổm trên ghế xe, đầu nhỏ lộ ra khỏi cửa sổ xe. Thế giới bên ngoài thật lớn, không biết lớn hơn trang viên nhà nàng bao nhiêu lần?

Thủy Liên Y ngồi ở trong xe có thể cảm nhận được sự kích động của nữ nhi, tâm tình của nàng cũng từ từ khá hơn.

"Phong ca ca! Nam Thành là quê hương của Tiểu Y, không biết người thân của nàng vẫn còn tốt chứ?" Nàng biết Thủy Liên Y là người Ngao Nam quốc, nhất định là có cha mẹ và huynh đệ tỷ muội!

"Sau khi Thủy đại nhân giải giáp quy điện (cáo quan về quê), Thủy gia liền rời khỏi Nam Thành! Chỉ có tỷ tỷ của Tiểu Y cũng chính là hoàng hậu nương vẫn còn ở Nam Thành." thanh âm Ngao Cẩn Phong trong sáng, ánh mắt nhu hòa. Thâm tình nhìn đôi mắt thật to nhưng không có tiêu cự của Thủy Liên Y.

Tỷ tỷ sao? Thủy Liên Y cười, nàng không có trí nhớ trước kia, cho nên không có tình cảm thâm hậu đối với người thân của thân xác này. Nàng cảm thấy không thấy cũng được, cho dù gặp mặt cũng như người xa lạ thôi. Nàng sẽ lúng túng không biết nói gì!

Xe ngựa đi vững vàng, sợ hãi nữ tử từ trong xe bị lắc lư quá mà mệt mỏi, Ngao Cẩn Phong đã dặn phu xe cứ đi từ từ.

Vốn hai canh giờ là có thể đến, nhưng bọn họ đi mất ba canh giờ.

Xe ngựa đến Nam Thành của Ngao Nam quốc, đi tới một phủ đệ.

Ngao Cẩn Phong đỡ Thủy Liên Y xuống xe, Sở Huyền Huyền nhảy cẫng theo ở phía sau. Phía trên cửa chính treo một tấm biển "Cẩn vương phủ" thật cao.

Cẩn vương từ năm mười bốn tuổi đến nay chưa từng nạp phi. Hơn nữa hàng năm không ở trong phủ, mà đi du lịch khắp đại giang nam bắc. Hôm nay hắn tự mình dẫn theo một nữ tử áo trắng trở về phủ, tin tức này trong nháy mắt truyền khắp cả Cẩn vương phủ.

Người làm trong phủ đều lén lén lút lút muốn xem ai có thể xứng với Cẩn vương hoàn mỹ của bọn họ!

Khi bọn họ thấy Thủy Liên Y, trừ sợ hãi than cũng chỉ sợ hãi than.

Đó không phải là đệ nhất mỹ nhân Thủy Liên Y của Ngao Nam quốc sao? Đó không phải là nhị tiểu thư trong phủ Thủy đại nhân sao? Đó không phải là muội muội ruột của hoàng hậu nương nương sao? Đó không phải là Quận chúa đã bị hoàng thượng phái đi Sở Mặc quốc hòa thân sao?

Tại sao nàng còn ở chung với Cẩn vương? Hai người xem ra còn rất thân mật!

Bọn hạ nhân trong phủ đều tò mò nhìn trộm trong bóng tối. Có rất nhiều người biết Thủy Liên Y!

Thủy Liên Y được an trí nghỉ ngơi ở trong phòng, không bao lâu sau thì có nha hoàn tới tắm rửa thay quần áo cho nàng.

"Thủy tiểu thư, mặt của người sao vậy?" bên tai truyền tới thanh âm rất hiền lành.

Mặt của Thủy Liên Y không nhúc nhích, "Ngài là ai? Biết ta sao?"

Một đôi tay dịu dàng kéo tay nhỏ bé hơi lạnh lẽo của nàng, "Ta là bà vú của Phong nhi, nhà chồng họ Hứa, tất cả mọi người đều gọi ta là Hứa ma ma! Từ khi Phong nhi còn nhỏ ta đã chăm sóc hắn! Chuyện của các người ta đều biết!"

Thanh âm bên tai có âm điệu như của mẫu thân, rất dịu dàng, rất thân thiết. Thủy Liên Y cầm ngược tay bà vú, trên mặt lộ ra ý cười.

"Vậy ta cũng gọi ngài là Hứa ma ma! Chuyện lúc trước Tiểu Y đều không nhớ được! Hứa ma ma có thể kể cho ta nghe không?"

Hứa ma ma nhìn cặp mắt mát đi sáng rõ của Thủy Liên Y, không nhịn được than thở.

"Đứa trẻ thật ngoan, mà mắt lại không nhìn thấy!" Nàng nhẹ nhàng vuốt ve tóc Thủy Liên Y, kể chuyện lúc trước với nàng.

Ngao Cẩn Phong từ nhỏ đã được phong là Cẩn vương, sinh ra đã sống ở Cẩn vương phủ. Hắn lớn hơn nhị tiểu thư Thủy Liên Y của Thủy phủ ba tuổi, hai người có thể coi như là thanh mai trúc mã, luôn ở chung với nhau.

Lúc đó còn có đại tiểu thư Thủy phủ và đương kim hoàng thượng Ngao Cẩn Đăng, tuổi của bốn người xê xích không nhiều, cho nên nói chuyện rất hợp ý.

Tính tình của đại tiểu thư Thủy phủ hoạt bát, tính khí lại hợp với hoàng thượng Ngao Cẩn Đăng.

Nhưng nhị tiểu thư Thủy phủ - Thủy Liên Y rất xấu hổ, rất nhát gan, tính tình mềm yếu, lại động một chút là khóc nhè, là một đứa bé được người khác bảo vệ quá độ.

Tính tình Ngao Cẩn Phong luôn lạnh nhạt, đối với mọi người và sự tình đều biểu hiện không ham thích. Nhưng mà hắn đối với Thủy Liên Y lại có một trái tim triu mến, luôn yên lặng che chở nàng, không để cho nàng chịu một chút uất ức.

Sau đó thì giống như mọi người đã thấy, Ngao Cẩn Đăng lấy đại tiểu thư Thủy gia.

Khi tất cả mọi người cho rằng Cẩn vương rồi cũng sẽ lấy Thủy Liên Y, lại xảy ra một chuyện lớn.

Thái hậu băng hà rồi! Thái hậu không mấy lớn tuổi nhưng bởi vì thân thể bị một cơn bệnh nặng, lúc bệnh nặng đã mời hết các danh y, cũng không có ai có thể chữa khỏi cho bà. Kết quả sau cùng là, khi Ngao Cẩn Phong mười tám tuổi, Thái hậu qua đời bởi vì bệnh tật.

Kể từ sau khi Thái hậu chết, Ngao Cẩn Phong liền si mê học y, xem y như mạng, du lịch khắp nơi học tập các loại y thuật.

Sau đó biết được ở nước ngoài có một vị thần y ẩn cư, nghe nói vị thần y này ngay cả người chết cũng có thể chữa thành sống, vì vậy hắn rời Nam Thành, một thân một mình đi tìm thần y! Năm đó Ngao Cẩn Phong mười tám tuổi, mà Thủy Liên Y chỉ có mười lăm tuổi.

Nghe nói Ngao Cẩn Phong muốn rời khỏi, hơn nữa còn đến chỗ rất xa. Thủy Liên Y mười lăm tuổi cập kê không để ý sự dè dặt của nữ tử đuổi theo hắn.

Lúc đó nàng khóc rất dữ dội, bởi vì theo phong tục Ngao Nam quốc, một khi nữ tử cập kê là có thể gả cho người ta. Một khi Ngao Cẩn Phong rời đi Nam Thành, như vậy nàng sẽ không biết bị ai cầu hôn, cũng không biết lệnh của cha mẹ, lời của mối mai sẽ khiến nàng gả cho ai?

Ngao Cẩn Phong cũng không biết là trúng tà gì, nhất định rời đi, hơn nữa còn bảo Thủy Liên Y chờ hắn.

Chờ đợi ba năm! Thủy đại nhân và hoàng thượng đều biết chuyện giữa Thủy Liên Y và Cẩn vương, mọi người đều mở một mắt, nhắm một mắt cho qua. Chỉ cần Thủy Liên Y chịu chờ cũng sẽ không bức bách nàng gả cho người khác.

Hứa ma ma nói rất nhiều, Thủy Liên Y nghe vào trong tai, trong lòng thế nhưng cũng ần ần đau. Chuyện sau đó thì nàng đã biết.

Thủy Liên Y được Sở Mị Dạ tới Ngao Nam quốc xin thuốc coi trọng, lấy nàng trở về Mặc thành. Nàng vì bảo vệ trong sạch mà nhảy xuống ao hoa sen tự vận.

Sau đó thì mình xuyên qua rồi!

Thật ra thì Ngao Cẩn Phong cũng rất đáng thương, vì ước mơ trong lòng mà bỏ đi người mình thích nhất! Nam nhân này quá chấp nhất. Đợi đến khi chân chính bỏ lỡ mới phát giác ra tình cảm chân thật nhất trong lòng mình.

"Vương Gia!" Hứa ma ma hô một tiếng, Thủy Liên Y hồi hồn lại.

"Bà vú!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm bình thản của Ngao Cẩn Phong.

Nam nhân này luôn một bộ như không có hi vọng, tính tình quá mức lạnh lùng. Bất luận đối với cái gì, đều cực kỳ lạnh nhạt. Hắn mới hai mươi bốn tuổi, có lúc lại như người bốn mươi hai tuổi, thậm chí già hơn một chút. Tâm tính của hắn thật sự là không đủ hoạt bát.

"Vương Gia! Ta đi xuống trước!" Hứa ma ma vỗ vỗ tay Thủy Liên Y, sau đó rời đi.

Ngao Cẩn Phong đi tới trước mặt Thủy Liên Y, ngồi xuống bên giường.

"Bà vú tán gẫu với muội cái gì?"

"Hứa ma ma là người rất tốt! Ta hỏi bà chuyện của huynh và Tiểu Y lúc nhỏ!"

Trông nét Ngao Cẩn Phong tối lại, chuyện này đã thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng hắn! Tiểu Y của hắn đã sớm không còn ở đây! Khi hắn độc ác rời bỏ nàng, khi hắn bỏ nàng lại, đã biểu thị kết cục bi kịch của hắn và Tiểu Y.

Nàng chờ đợi hắn ba năm, nếu như hắn trở về sớm một chút, nàng cũng sẽ không đến Sở Mặc quốc. Tất cả đều là lỗi của hắn.

Nhìn Thủy Liên Y trước mặt, ánh mắt của hắn đột nhiên có chút chan chất.

"Tiểu Y! Bất kể trước kia ta làm sai bao nhiêu chuyện, hi vọng về sau ta có thể bồi thường cho muội! Chỉ cần muội chịu ở lại bên cạnh ta!"

Ách. . . . Thủy Liên Y nuốt một ngụm nước bọt. Ngao Cẩn Phong vẫn không chịu tiếp nhận thực tế, thật ra hắn không yêu nàng, mà là yêu muội muội Tiểu Y thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên với hắn! Đến lúc nào hắn mới có thể không lừa mình dối người, bây giờ nàng là Thủy Liên Y hiện đại, là Thủy Liên Y có tính cách cay cú. Mà không phải muội muội Tiểu Y như chim nhỏ nép vào lòng người khác, yếu đuối, thường hay khóc thầm!

"Phong ca ca! Không phải huynh nói muốn dẫn ta đi ra ngoài giải sầu với Huyền Huyền sao! Khi nào chúng ta đi?" Nàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí đau thương này.

Ngao Cẩn Phong đỡ nàng đứng lên, "Bây giờ chúng ta đi! Hôm nay Nam Thành có hội chùa! Muội nhất định rất thích! Huyền Huyền sẽ thích hơn!"

"Ừ!" Thủy Liên Y gật đầu một cái, cùng rời khỏi phòng với hắn.

Đô thành Ngao Nam quốc —— Nam Thành.

Trong thành vô cùng náo nhiệt, người đến người đi.

Mặc dù Thủy Liên Y không thấy được, nhưng thanh âm huyền ảo truyền tới bên tai khiến cho nàng cảm nhận được sự vui mừng hôm nay.

Ngao Cẩn Phong ôm Sở Huyền Huyền, hai nha hoàn đỡ Thủy Liên Y. Bọn họ đi ở trên đường phố, khiến rất nhiều người nhìn chăm chú.

Cẩn vương Ngao Cẩn Phong là nam nhân tuấn mỹ nhất Ngao Nam quốc thậm chí là khắp thiên hạ, đây là điều mà dân chúng Ngao Nam quốc cực kỳ kiêu ngạo. Hôm nay thấy Thủy Liên Y bên cạnh Cẩn vương, dân chúng quả nhiên được mở rộng tầm mắt rồi! Cái gì gọi là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, quả là một đôi bích nhân do trời đất tạo nên! Bọn họ đi cùng nhau chính là thế này đây!

"Thật náo nhiệt! Phong ca ca! Hôm nay là ngày lễ gì vậy?"

"Hôm nay là lễ Thượng Ty mỗi năm một lần." Ngao Cẩn Phong hơi cười cười.

Người đi ngang qua nhìn thấy nụ cười của hắn, từ lão phụ bảy mươi, cho tới trẻ em đều không khỏi si mê.

"Lễ Thượng Ty?" Thủy Liên Y nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa, nàng không hiểu ngày lễ này.

"Lễ Thượng Ty, còn gọi là lễ Nữ Nhi, là một ngày lễ cho thiếu nữ trưởng thành. Ngày nay có hội chùa, còn có đua thuyền trên sông Thanh U! Rất nhiều nam nữ trẻ tuổi có thể tâm sự vào ngày này."

"Giống như lễ tình nhân!" Thủy Liên Y cười khẽ.

"Lễ tình nhân?" Ngao Cẩn Phong không hiểu.

"Ừ! Đúng! Ngày 14 tháng 2 hàng năm ở chỗ chúng ta sẽ có lễ tình nhân của phương tây, giống như lễ tình nhân vào Thất tịch của Trung Quốc chúng ta. Nam nhân sẽ tặng hoa hồng đỏ cho nữ nhân yêu thích, đó là ngày lễ của hai người yêu nhau!"

Lễ tình nhân! Ngao Cẩn Phong cũng cười, cái tên này thật tốt, tình nhân!

Mấy người đi tới một địa phương náo nhiệt, Thủy Liên Y cảm thấy bên cạnh có rất nhiều người thoáng qua.

"Phong ca ca! Ta ngửi thấy mùi gì rất thơm!" Trong hai năm mất đi ánh sáng, Thủy Liên Y phát hiện khứu giác của mình trở nên đặc biệt tốt.

"Tiểu Y! Những người ở đây đang cúng tế Cao Môi!"

"Ai là Cao Môi?"

"Là thần trông coi hôn nhân cùng sinh con."

"A!" Thủy Liên Y gật đầu, vươn tay sờ sờ Sở Huyền Huyền trong ngực Ngao Cẩn Phong!" Có Huyền Huyền, ta cảm thấy vậy là đủ rồi!"

Nghे nàng nói xong, trên mặt Ngao Cẩn Phong âm ỉ. Có Huyền Huyền là đủ rồi sao? Nàng đang ám chỉ sẽ không tiếp xúc sâu hơn với hắn sao?

Hội chùa rất náo nhiệt, mặc dù Thủy Liên Y không thấy được, nhưng nàng có thể ngửi được. Thức ăn ngon rất nhiều, mùi thơm chung quanh khiến nàng chảy nước miếng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyển: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Rơi xuống sông Thanh U

Ở hội chùa, Thủy Liên Y cùng Sở Huyền Huyền ăn tận hứng! Đụng tới những quán ven đường, nàng chưa từng nghe qua, ăn xong điểm tâm nhỏ cùng món ăn vặt đặc sắc làm cho nàng cùng Huyền Huyền có lộc ăn no.

Ngao Cẩn Phong đứng ở một bên nhìn các nàng ăn vui vẻ, nhìn các nàng vui vẻ cười, tâm tình hắn cũng vui vẻ lộ ra nụ cười.

Bất kể Huyền Huyền là nữ nhi của ai, chỉ cần là đứa nhỏ của Tiểu Y, hắn đều sẽ đối đãi như nữ nhi của mình. Chỉ cần Tiểu Y có thể ở lại bên cạnh hắn, hắn nguyện ý đi làm bất cứ chuyện gì.

Dòng người đột nhiên bắt đầu khởi động, một đoàn người lao qua.

"A!" Thủy Liên Y bị mọi người đụng phải lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, nhào về phía trước.

"Tiểu Y!" Ngao Cẩn Phong vọt đến trước mặt nàng ôm nàng thật chặt.

"Phong ca ca! Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hình như ở bờ sông có cuộc thi đua thuyền tranh tài, tất cả mọi người đều di chuyển về hướng bên kia! Rất nhiều người, Tiểu Y chúng ta về phủ trước!"

"Ừ! Cũng tốt! Huyền Huyền chúng ta đi về trước, đợi người ít rồi lại tới!"

Ngao Cẩn Phong như bị sét đánh, trong lòng lộp bộp một chút, sau khi Thủy Liên Y kêu Huyền Huyền, hắn phát hiện Sở Huyền Huyền mới vừa còn đứng ở bên cạnh ăn gì đó giờ đã không thấy.

"Tiểu thư đâu? Tiểu thư đi đâu rồi hả?" Chân mày Ngao Cẩn Phong nhíu chặt, nhìn về hai nha hoàn đứng ở một bên,

"Nô tỳ không biết, mới vừa rồi còn ở đây mà!"

"Huyền Huyền làm sao vậy?" Thủy Liên Y kêu to, "Phong ca ca! Huynh nói Huyền Huyền làm sao? Nàng đi nơi nào? Người đâu? Huyền Huyền. . . . Huyền Huyền ô. . . .!" Gặp đến độ nước mắt sắp chảy ra, so sánh với nữ chính trong tiểu thuyết của bà Quỳnh Dao còn dễ khóc hơn.

"Đừng nóng vội! Để cho nha hoàn đưa mọi người về, ta đi tìm Huyền Huyền!" Ngao Cẩn Phong tách đám người ra, kéo Thủy Liên Y đi tới bên xe ngựa.

"Phong ca ca! Huynh nhất định phải tìm được Huyền Huyền! Van huynh!" Nàng kéo tay Ngao Cẩn Phong.

"Ừ! Các người bảo vệ vương phi trở về phủ!" Hắn ra lệnh cho hai nha hoàn, "Nếu vương phi có bất kì tổn thương nào, cẩn thận đầu của các người!"

"Dạ! Vương Gia! Nô tỳ tuân lệnh!" Hai nha hoàn bị hắn dọa cho sợ đến thấp thỏm.

Thân hình Ngao Cẩn Phong chợt lóe lên liền nhảy lên nóc nhà, nhìn ở phía trên rõ ràng hơn.

Thủy Liên Y ngây dại, hai câu Vương phi kia của Ngao Cẩn Phong làm nàng sợ hết hồn hết vía. Hắn cũng lại đem nàng trở thành nữ nhân của mình? Nàng không thể để cho người nam nhân này mất tâm vì nàng, bởi vì nàng không thể hồi báo cho hắn cái gì!

Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Thủy Liên Y yên lặng nói thầm, nàng cảm giác mình thật có lỗi với hắn.

Huyền Huyền,, đã mất đi con một lần, lần này tuyệt đối không thể mất đi con lần nữa.

"Dừng xe!" Đột nhiên hô to một tiếng, phu xe nghe được tiếng nàng kêu,, cho xe ngựa dừng lại.

"Vương phi, làm sao vậy?" Tiểu nha hoàn A sợ hết hồn.

"Ta muốn xuống xe đi tìm Huyền Huyền!" Thủy Liên Y mở cửa xe.

"Không được a! Vương phi, Cẩn vương lệnh cho chúng ta bảo vệ người trở về vương phủ!" Tiểu nha hoàn B cũng ngăn cản nàng.

"Các ngươi nếu là ngăn ta, ta liền đạp đầu lên xe ngựa!" Thủy Liên Y hướng về phía các nàng rống, mặc dù nàng biết hai người nha hoàn này vô tội, nhưng nàng không thể an tâm chờ đợi ở trong phủ, nàng không thể mặc kệ nữ nhi của mình mất đi tung tích mà nàng lại ở đây an tường chờ đợi.

Hai nha hoàn không dám ngỗ nghịch ý của nàng, chỉ có thể phụng bồi nàng xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

"Huyền Huyền. . . Huyền Huyền a. . . Con ở đâu? Huyền Huyền!" Thủy Liên Y lớn tiếng la lên. Huyền Huyền vẫn chưa tới ba tuổi, nàng xinh đẹp như vậy, nếu như bị người xấu mang đi thì làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới Sở Huyền Huyền gặp phải người xấu, Thủy Liên Y liền vừa kinh vừa sợ.

"Huyền Huyền! Con có nghe thấy hay không, đáp lại một tiếng có được hay không! Huyền Huyền! A. . . .!" Một tảng đá trên đường đem nàng trật chân té. Bàn tay đều bị chà phá,, đầu gối cũng trầy hết da, vết máu thấm thấu quần của nàng.

"Vương phi!" Hai nha hoàn bị dọa sợ, nhanh chóng chạy đến đỡ nàng dậy.

"Huyền Huyền. . . .!" Mang theo nước mắt, Thủy Liên Y khập khễnh hô to. Người đi hội chùa rất nhiều, thanh âm cũng không phải huyền ảo bình thường, thanh âm của nàng hoàn toàn bị che lại rồi.

Sở Huyền Huyền rốt cuộc đi nơi nào?

Từ lúc sáng người mới bắt đầu khởi động, một nhóm người cuốn qua. Thủy Liên Y bị chen chúc, Ngao Cẩn Phong đi ôm nàng.

Về phần Sở Huyền Huyền, bị một dòng người đẩy về phía trước. Trong tay nàng cầm đồ ăn, trái phải nhìn nao nhiệt. Dù sao còn chưa tới ba tuổi, chỉ chú ý xem nao nhiệt căn bản không có để ý mình sớm đã bị tách ra, rời khỏi cha mẹ.

"Đây là cái gì?" Khi nàng thấy một con sông lớn thật dài sau đó vui mừng kêu to.

"Đó là sông Thanh U!" Một vị lão đại gia ở bên cạnh nói cho nàng biết, "tiểu hài tử, con không phải là người địa phương?"

Sở Huyền Huyền ngẩng đầu nhìn lão đại gia bên cạnh, chợt phát hiện cha cùng mẹ của mình đều không thấy!

"A! Cha! Mẹ a!" Nàng sốt ruột, thiếu chút nữa khóc lên.

Đây là địa phương nào a? Bên bờ cũng bị sóng người chật ních rồi. Nàng là từ đâu tới đây? Nàng nên làm thế nào trở về a? Cha ở nơi đâu? Mẹ ở nơi đâu? Tại sao đều không thấy bọn họ?

"Cha ta đâu? Mẹ ta đâu?" Nàng ở bên bờ lần lượt hỏi người, mỗi người đều lắc đầu.

"Cha! Mẹ. . . .!" Vừa khóc lau nước mắt, vừa trong đám người chen tới chen lui.

"Rống. . . .!" Đột nhiên truyền đến tiếng kêu to, mọi người vì muốn nhìn càng thêm rõ ràng mà không ngừng chen lấn xô đẩy bên bờ chật chội.

Trên sông đã chuẩn bị xong thuyền bè, hôm nay dùng thuyền nhanh để thi.

Chỉ nghe được một tiếng ra lệnh, thuyền nhanh giữa sông đi như bay, dòng chảy xiết dưng vào, rất là hoành tráng.

Mà tiếng người ồn ào trên bờ, chiêm trống vang trời, ồn ào vô cùng nao nhiệt.

"Cha! Mẹ a!" Sở Huyền Huyền lau nước mắt, ở trong đám người tối như mực căn bản là tìm không được cha mẹ của mình.

Một con thuyền vượt lên đầu, dân chúng bên bờ ủng hộ mấy thuyền khác cũng điên rồi, càng tiến tới kêu la ầm ĩ.

"A. . . .!" Sở Huyền Huyền đáng người nho nhỏ, giống như trang giấy bị mọi người hợp lực đập rơi xuống dưới.

Nàng giẫy dựa trên không trung vài cái, thấy mình sắp ngã vào trong nước sông.

"Cha! Mẹ!"Sợ hãi kêu cha mẹ, sau một tiếng bùm lọt vào trong nước sông.

Ngao Cẩn Phong không có phát hiện bóng dáng Sở Huyền Huyền, khi hắn đi tới bờ sông, nghe được dân chúng chung quanh đang bàn luận xôn xao, mơ hồ nghe được hình như có một đứa trẻ mặc quần áo màu đỏ rớt xuống sông.

Đứa trẻ mặc quần áo màu đỏ? Huyền Huyền mặc: chính là màu đỏ!

Tim của hắn thật giống như cung tên bị đứt dây, lộp bộp một chút. Khi hắn vọt tới bên bờ sau, đã không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào trong sông.

Không nghĩ quá nhiều, hắn bùm một tiếng nhảy vào sông, tìm bóng dáng Sở Huyền Huyền trong nước. Nước sông chảy xiết, hắn căn bản là tìm không được.

"Đi xuống tìm người! Tìm được tiền thưởng một vạn lượng! Phong quan thưởng nhà cửa!"Ngao Cẩn Phong lau nước trên mặt, nhảy lên trên thuyền lớn mới vừa còn đang tranh tài, rống giậm lên tiếng.

Tiền thưởng một vạn? Hơn nữa còn phong quan? Các lão bách tính bắt đầu nghị luận rối rít, có người nhận ra đó là Cẩn vương. Cẩn vương đã nói như vậy, nhất định là thật sự! Cho nên bắt đầu có người nhảy xuống sông ồm ồm cứu người.

Thủy Liên Y được hai nha hoàn dắt díu cùng đuổi tới bờ sông, nghe được có người nói có đứa trẻ rơi xuống sông. Nàng bị làm cho sợ đến thiếu chút choáng.

"Huyền Huyền a! Huyền Huyền! Mẹ ở chỗ này! Con ở đâu a? Huyền Huyền. . . Van cầu con! Đáp lại mẹ một tiếng! Huyền Huyền. . . !"Thủy Liên Y tránh thoát hai nha hoàn hướng về phía dòng sông chạy đi.

"Vương phi! Vương phi!"Hai nha hoàn thiếu chút nữa bị hù chết, bối rối bắt được Thủy Liên Y.

"Đi xuống tìm người! Tìm được tiền thưởng một vạn lượng! Phong quan thưởng nhà cửa!"

Thủy Liên Y đột nhiên nghe được Ngao Cẩn Phong rống, hắn tại sao nói như vậy, chẳng lẽ Huyền Huyền thật sự rơi xuống nước.

Một trận mê muội, Thủy Liên Y lung lay một chút ngã xuống ở bên bờ.

"Vương phi!"Tiểu nha hoàn bị làm cho sợ đến thét chói tai.

Ngao Cẩn Phong đứng ở trên thuyền thấy được Thủy Liên Y té xỉu, hắn nhảy lên bờ, không để ý cả người mình ướt đầm. Trục tiếp ôm lấy nàng.

"Tiểu Y! Tiểu Y!"Nhẹ nhàng vỗ mặt Thủy Liên Y, chân mày hắn nhíu chặt theo.

"Huyền Huyền! Huyền Huyền! Thủy Liên Y lắm bầm, Phong ca ca! Nếu như Huyền Huyền mất, ta liền đi theo nàng! Ta thật xin lỗi nàng! Thật xin lỗi nàng!"

"Huyền Huyền không có việc gì! Lúc trước một kiếm kia thiếu chút nữa xuyên thấu trái tim của nàng, nhưng nàng vẫn sống lại! Không phải đều nói đại nạn không chết tất có hậu phúc sao! Tiểu Y! Huyền Huyền không có việc gì! Không có việc gì!"

Thủy Liên Y khóc ôm cổ Ngao Cẩn Phong, dúi đầu vào bờ vai của hắn.

Nữ nhi của nàng tại sao mạng khổ như vậy? Nàng tình nguyện tất cả thống khổ cùng tai nạn đều hướng về phía nàng, nàng tình nguyện mình chết!

"Huyền Huyền! Van cầu con trở lại bên cạnh ta! Van cầu con!"Nàng đau thương khóc thảm.

"Tiểu Y! Huyền Huyền không có việc gì! Sẽ không!"Nhìn trong sông còn có nhiều người đang tìm kiếm như vậy, nhưng không có phát hiện bóng dáng Sở Huyền Huyền, tâm Ngao Cẩn Phong cũng co quắp thành một đoàn. Đau như vậy, khổ sở như vậy!

Hắn không thể tin được, cũng không nguyện ý tin tưởng, Huyền Huyền trước đó không lâu còn vui vẻ chơi đùa, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy liền hương tan ngọc nát.

"Không có việc gì! Sẽ không!"Hắn lừa mình dối người, thấy nhiều người như vậy cũng không có tìm được, một chút xú hi vọng trong lòng hắn dần dần biến thành bọt nước.

"Huyền Huyền!" Tròng mắt trống rỗng của Thủy Liên Y cái gì cũng nhìn không thấy, nàng hiện tại oán hận mình mù, oán hận mình nhìn không thấy bất kỳ cái gì! Nàng thậm chí ngay cả hình dạng nữ nhi mình trông thế nào cũng không biết, nàng là một phế nhân, là một phế nhân không cách nào bảo vệ con của mình.

"Trong nước sông lạnh không? Tới không? Huyền Huyền có sợ hay không? Phong ca ca! Huỳnh nói cho ta biết, lạnh không? Tới lắm không?" Trong mắt không có tiêu cự, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi chảy ra.

Mắt Ngao Cẩn Phong mông lung, “Tiểu Y! Đừng như vậy! Huyền Huyền không có việc gì! Không có việc gì!” Trên miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng sắp nứt ra rồi. Đau đến nỗi sắp không thể không được mình, đau đến nỗi muốn ôm lấy nàng khóc lên.

"Tiểu Y! Huyền Huyền phúc lớn mạng lớn, nhiều người như vậy cũng không tìm được nàng, có thể nàng được cao nhân cứu rồi! Nếu như nàng đã xảy ra chuyện, ở bờ sông nhiều người như vậy hẳn là sẽ tìm được nàng có đúng hay không? Tiểu Y! Đừng khóc! Huyền Huyền nhất định được người cứu rồi! Mấy ngày nữa thân thể dưỡng tốt, sẽ lại xuất hiện trước mắt muội! Tiểu Y! Tin tưởng ta!"

"Được cao nhân cứu?" Thủy Liên Y không tin.

"Có lẽ đứa bé rơi xuống sông không phải là Huyền Huyền đâu!" Ngao Cẩn Phong đột nhiên nghĩ đến vấn đề trọng yếu này. "Tiểu Y, muội nghĩ qua chưa, nếu như không phải là Huyền Huyền, muội chẳng phải là khóc vô ích sao! Chúng ta chờ! Có lẽ Huyền Huyền sẽ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt của muội, hù dọa muội nhảy dưng đâu!"

Nếu quả thật giống như lời Ngao Cẩn Phong nói, té xuống nước không phải là Huyền Huyền, như vậy Huyền Huyền hiện tại vẫn an toàn? Thủy Liên Y một lần nữa tràn đầy hi vọng, nàng cảm giác mình hẳn nên nghĩ theo chiều hướng tích cực thì tốt hơn.

Nàng nên tin tưởng nữ nhi mình may mắn, hậu phúc! Đứa bé kia từ nhỏ đã trải qua rất nhiều bất hạnh, hẳn là hưởng thật nhiều phúc, không phải sao?

"Phong ca ca! Ta tin tưởng huynh! Ta tin tưởng Huyền Huyền! Nàng nhất định không có việc gì! Nhất định sẽ trở lại bên cạnh ta! Ta chờ nàng!"

Nhìn Thủy Liên Y tỉnh lại, tràn đầy hi vọng. Tay Ngao Cẩn Phong nắm chặt lại rồi buông ra. Lúc này trong lòng hắn đau chỉ có tự mình biết! Mặc dù hắn không tin Sở Huyền Huyền đã chết, nhưng là. . . . Nhìn những người đang tìm ở trong sông, hắn thất vọng!

Sông này dài vạn dặm, nước chảy xiết, nếu quả thật Huyền Huyền đã rơi xuống sông, không biết nàng lúc này trôi lưu đến nơi nào?

Huyền Huyền, con ở đâu a?

Sở Huyền Huyền đã chết rồi sao?

Nàng không có chết! Nếu không có chết, vậy nàng rơi xuống nước sao lại không thấy bóng dáng đây?

Ở trên sông Thanh U, có một chiếc thuyền lớn xa hoa. Chiếc thuyền được chế tạo công nghệ rất đặc biệt, mặt ngoài thuyền vây quanh bảo thạch các màu! Dưới ánh mặt trời lóe sáng đến chói mắt. Chiếc thuyền như thế cũng không phải là người bình thường có thể chế tạo được! Tùy tiện một viên bảo thạch cũng có giá trị liên thành!

Công tử vẫn nhả một thân cẩm bào màu tím đứng ở đầu thuyền, mặt như quan ngọc, mắt như đầy sao. Hẳn phải là Quý công tử trải qua cuộc sống không buồn không lo, nhưng lúc này lại mặt ủ mày chau.

Hắn chính là Ân Thần Tinh hai năm qua buồn bực không vui. Hai ba tuổi nhưng không có năm tháng thanh xuân nên có.

"Vương Gia!" Một bên thị vệ đi tới trước mặt hắn, “sắp đến Ngao Nam quốc rồi!”

"Ừ!" ánh mắt Ân Thần Tinh nhìn hướng phía trước, nơi đó là quê hương của Thủy Liên Y, cũng là cố thổ của Ngao Cẩn Phong. Không biết bọn họ đang ở đâu?

Hắn đã tìm hai năm, Đại Giang Nam Bắc cũng không có phát hiện bóng dáng Thủy Liên Y cùng Ngao Cẩn Phong. Hắn cảm thấy, bọn họ có thể có trở lại Ngao Nam quốc.

"Vương Gia! Trên sông Thanh U hình như có người?" Thị vệ đột nhiên quát to một tiếng.

Ân Thần Tinh thấy được trên mặt sông rộng lớn có một mặt áo màu đỏ.

"Đi xuống cứu người!" Hắn ra lệnh một tiếng, thị vệ bảo hộ trên thuyền của hắn cũng nhảy xuống sông.

Không bao lâu sau, thị vệ ôm lên một hình dáng nho nhỏ.

"Vương Gia! Là một cô bé! Không biết có còn cứu được hay không?"

Ân Thần Tinh đi tới, thấy thị vệ ôm một đứa bé rất nhỏ, đặt ở trên bong thuyền.

Khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, trong lòng của hắn đột nhiên chấn động một cái.

"Nước. . . . Nước!" Ân Thần Tinh ngồi xổm xuống, ngón tay của hắn run rẩy, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt cô bé. Thử thăm dò hơi thở của cô bé.

Hơi thở tựa hồ rất yếu ớt,, Ân Thần Tinh ấn lồng ngực của nàng, để cho nàng phun ra nước sông.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống Thủy Thủy như đúc, làm cho Ân Thần Tinh đem Sở Huyền Huyền nhận làm thành Thủy Liên Y! Lúc này hắn căn bản

không có năng lực phân biệt thị phi, ngay cả con nít ba tuổi cũng có thể nhận lầm, này chỉ có thể nói rõ cho một vấn đề. Vấn đề gì? Hấn điên rồi!

"Thùy Thủy!" Ân Thần Tinh lấy tay mở cái miệng nhỏ nhắn của Sở Huyền Huyền ra, hô hấp nhân tạo cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Mỹ nhân của hoàng tử

Ân Thần Tinh chỉ muốn cứu phiên bản thu nhỏ của Thủy Liên Y, hấn lớn như vậy rồi căn bản không thể có lòng bi ối với thiếu nữ vị thành niên! Cho nên đây tuyệt đối chính là hô hấp nhân tạo, là cứu viện cho Lolita đáng yêu.

Sở Huyền Huyền rút cuộc lăm bầm thở ra một hơi, chậm rãi khôi phục tri giác. Khi nàng từ từ mở cặp mắt sáng ngời kia ra, liền thấy được khuôn mặt đẹp trai cực phẩm phóng đại.

Hấn đang hôn mình sao? Đại ca ca có đôi mắt đẹp đang làm gì vậy?

Thấy Sở Huyền Huyền tỉnh lại, Ân Thần Tinh vui vẻ ôm lấy nàng, lộ ra nụ cười.

"Thùy Thủy! Nàng đã tỉnh!"

Sở Huyền Huyền nháy nháy mắt, một đôi mắt đẹp lóe ra ánh sáng chói mắt.

Hấn rất đẹp trai! Mắt xinh đẹp, lúc trợn to giống như minh châu, lúc cười lên giống như trăng khuyết. Mũi của hấn rất cao, đôi môi cũng rất mềm mại!

Hấn chính là hoàng tử trong miệng mẫu thân sao?

"Ca ca là hoàng tử sao? Ca ca đang hôn mỹ nhân ngủ say sao?" Sở Huyền Huyền bởi vì sắc nước, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng thanh âm trẻ thơ này vừa nói ra khỏi miệng, lại khiến Ân Thần Tinh như bị sét đánh.

Hấn đang làm gì thế này? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quá giống Thủy Liên Y ở trước mắt, Ân Thần Tinh chợt buông lỏng tay ra.

Sở Huyền Huyền thấy khuôn mặt đẹp trai trước mắt trong nháy mắt cách nàng rất xa, trong lòng có mất mát.

"Đại ca ca!" Nàng bò dậy từ trên sàn tàu, thân thể nho nhỏ bởi vì quá mức suy yếu lại ngã xuống.

"Cẩn thận!" Không thể nhìn thấy đứa bé có dung mạo giống Thủy Liên Y ngã xuống, lại càng không nhẫn tâm thấy. Ân Thần Tinh nhanh chóng ôm lấy nàng.

Chiều cao của Sở Huyền Huyền vẫn chưa tới bắp đùi của hấn, bị hấn ôm vào trong ngực giống như con nít.

Đứa nhỏ này thật nhỏ, không biết mấy tuổi đây? Ân Thần Tinh sờ sờ tóc của nàng.

"Tiểu muội muội, người tên là gì? Tại sao lại rơi vào trong nước?"

Sở Huyền Huyền nháy nháy mắt, nhớ lại tại sao mình rơi vào trong nước.

"Ta tên là Huyền Huyền! Năm nay ba tuổi, ta là nữ tử!" Bị Ân Thần Tinh ôm vào trong ngực, nàng rất nhu nhược ôm lấy cổ của hấn.

Chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, sao nàng lại then thùng! Ân Thần Tinh muốn tách tay nhỏ bé mập mạp của nàng ra, nhưng nàng lại ôm rất dùng sức.

"Đại ca ca, người tên là gì?" Sở Huyền Huyền dính khuôn mặt nhỏ nhắn vào gương mặt của hấn, ngửi ngửi. Ừ. . . Mùi trên người đại ca ca thật dễ ngửi!

Ân Thần Tinh phát hiện mình lại bị một đứa bé ba tuổi làm đổ mặt rồi. Mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng là phiên bản thu nhỏ của Thủy Thủy, nhưng mình cũng không cần vì nguyên nhân này mà cảm thấy ngượng ngùng chứ!

"Tiểu muội muội. . . Nhà muội ở nơi nào? Tại sao lại rơi xuống nước?"

Sở Huyền Huyền gãi gãi đầu, "Đại ca ca vẫn chưa trả lời vấn đề của ta? Đại ca ca người tên là gì?"

"Ân Thần Tinh!"

Sở Huyền Huyền mê cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, "Tại sao không gọi là Âm Trầm Tinh đây? Âm Trầm có phải rất xấu hay không?"

Âm Trầm? Vừa nghe thấy xung hô này, tròng mắt của Ân Thần Tinh trở nên thâm thúy. Đứa bé này lại gọi hắn là Âm Trầm giống Thủy Thủy! Đã hai năm không nghe được có người gọi hắn như vậy.

"Muội nên đáp vấn đề của ta? Sao muội rơi vào trong nước? Người nhà của muội đâu?"

Sở Huyền Huyền nặn ra vài giọt nước mắt. "Ta và phụ thân còn có mẫu thân đến hội chùa chơi, ta đang ăn cái gì đó, thì bị người chen đến bên bờ!" Nàng chỉ chỉ bờ đê nơi xa, "Ta không tìm được cha và mẹ, có người đụng ta, ta liền rơi vào trong nước, sau đó thì cái gì cũng không biết!"

"Thì ra muội là người Ngao Nam quốc!" Ân Thần Tinh rơi vào trầm tư. Thì ra Ngao Nam quốc thật sự là chỗ sinh ra nhiều mỹ nữ. Ngay cả một bé gái ba tuổi cũng đẹp như vậy. Sau khi lớn lên sẽ lại là một mỹ nữ tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành. Tựa như Thủy Thủy.

Không biết Thủy Liên Y đang ở phương nào? Không biết thân thể của nàng có tốt hay không? Cũng không biết nàng và Ngao Cẩm Phong chung sống như thế nào? Có phải đã có con cái hay không?

Vừa nghĩ tới những thứ kia, trong lòng của Ân Thần Tinh lại ề ề, chất chất. Hai năm qua đối với hắn cũng không dễ trải qua. Sức khỏe của hoàng huynh đã phục hồi như cũ, hắn lại rời khỏi Xích Thành. Dùng danh nghĩa Xuất Trần để buôn bán, bốn ba chung quanh, một khắc cũng không muốn để cho mình dừng lại.

Bởi vì một khi dừng lại hắn sẽ nhớ tới Thủy Liên Y. Cái loại nhớ nhưng rõ ràng, nhưng không biết nàng ở phương nào, cũng không biết có còn duyên phận gặp lại hay không thật khiến hắn vô cùng khổ sở.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Ân Thần Tinh lộ ra bi thương, Sở Huyền Huyền dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên nếp uồn giữa mi tâm hắn.

"Thần ca ca, sao ca ca không vui? Huyền Huyền kể chuyện cười cho ca nghe có được hay không?"

Kể chuyện cười? Ân Thần Tinh đột nhiên nhớ lại chuyện cười Thủy Liên Y đã từng kể với hắn.

"Không cần!" Kể từ khi mất đi Thủy Thủy, hắn không còn muốn nghe chuyện cười!

Sở Huyền Huyền có chút mất mát, hắn mất hứng!

"Thần ca ca! Ta có chút choáng váng đầu!"

"Chúng ta vào trong khoang thuyền!" Ân Thần Tinh ôm nàng đi vào trong khoang thuyền.

Thấy Vương Gia nhà mình ôm đứa trẻ ba tuổi, trên mặt còn lộ ra nụ cười cưng chiều, những thị vệ ướt nhẹp toàn thân đều bị kinh sợ không ít!

Mặc dù cô bé kia hết sức tương tự Thần vương phi trước kia, nhưng đứa bé này mới ba tuổi nha, Thần vương không phải cũng có hứng thú đối với đứa bé nhỏ như vậy chứ?

Bọn thị vệ rung mình một cái, không dám tin ngây ngốc nhìn khoang thuyền vừa mới đóng cửa.

Sở Huyền Huyền được Ân Thần Tinh bỏ vào trên giường, hắn cầm một cái khăn lông lớn lau tóc thay nàng.

"Huyền Huyền! Ta bảo nha hoàn mau tới thay quần áo cho muội!" Ân Thần Tinh đứng lên.

"Thần ca ca! Ca là hoàng tử của Huyền Huyền?"

"Hoàng tử?" Ân Thần Tinh nghi hoặc nhìn nàng.

"Mẫu thân nói. Chỉ có nụ hôn của hoàng tử mới có thể làm cho công chúa tỉnh lại, Thần ca ca nhất định là hoàng tử của Huyền Huyền!"

Hôn? Khụ khụ. . . . Ân Thần Tinh thiếu chút bị nước miếng của mình sặc chết.

"Huyền Huyền! Đó không phải là hôn! Đó là thổi khí cho Huyền Huyền, để cứu Huyền Huyền!" Ân Thần Tinh không biết giải thích với đứa bé này như thế nào.

Ánh mắt Sở Huyền Huyền lóe lóe, "Thần ca ca, chờ Huyền Huyền trưởng thành rồi, Thần ca ca sẽ lấy Huyền Huyền chứ?"

"Khụ khụ. . .!" Ân Thần Tinh phát hiện mình giống như gặp phải phiền toái nhỏ. "Huyền Huyền! Chờ Huyền Huyền trưởng thành, Thần ca ca đã già rồi! Không có cách nào cưới muội!"

Sở Huyền Huyền tựa hồ cũng không hiểu rõ hàm nghĩa của già, "Tại sao già rồi thì không có biện pháp cưới Huyền Huyền?"

"Bởi vì Huyền Huyền trưởng thành, Thần ca ca sẽ thành lão già!"

"Nhưng Huyền Huyền thích Thần ca ca! Cho dù Thần ca ca biến thành lão già cũng không sao! Ca ca sẽ chờ ta lớn lên phải không?"

Thảo luận vấn đề hôn nhân với đứa bé có phải quá không thỏa đáng hay không! Ân Thần Tinh có chút xấu hổ sờ sờ tóc còn ướt của nàng.

"Ta đi gọi nha hoàn tới tắm cho muội! Thay bộ quần áo sạch sẽ. Có thể không có y phục nhỏ cỡ cơ thể muội, ta bảo người sửa lại áo dài cho muội mặc tạm!"

Nhìn bóng lưng Ân Thần Tinh đang rời đi, trên mặt Sở Huyền Huyền lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Thần ca ca thật tốt, trừ cha nàng, hẳn là nam nhân đẹp trai nhất nàng từng gặp! Mặc dù nàng mới ba tuổi, nhưng chưa tới mười hai năm nữa sẽ cập kê rồi! Đến lúc đó nàng có thể lập gia đình!

Sở Huyền Huyền duỗi ngón tay ra tính toán tuổi, đến lúc đó Thần ca ca cũng sẽ không già mà? Làm phu quân của nàng hẳn là không sai!

Vừa nghĩ tới mười hai năm sau, Sở Huyền Huyền toét cái miệng nhỏ nhắn cười vui vẻ.

Mà Ân Thần Tinh tránh đi, rồi gọi nha hoàn tắm rửa thay quần áo cho Sở Huyền Huyền, lại chạy tới đuôi thuyền.

Trời ạ, hẳn không biết mình thế nào, vừa rồi tiểu nha đầu bảo hắn đợi nàng lớn lên, hẳn lại hoảng hốt rồi!

Có lẽ là bởi vì gương mặt nàng rất giống Thủy Thủy, hẳn mới nhận lầm nàng thành Thủy Thủy. Nếu Thủy Liên Y thổ lộ với hắn, lòng hắn sợ rằng sẽ càng thêm loạn!

Bỏ rơi những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu, Ân Thần Tinh nhìn mặt sông cuộn cuộn, rơi vào trầm tư.

.....

Hai ngày rồi, đã tìm Sở Huyền Huyền hai ngày hai đêm còn chưa tìm được. Có phải biểu thị sẽ không tìm được Huyền Huyền? Có phải biểu thị sinh mạng đứa bé có nguy hiểm hay không?

Ngao Cẩn Phong canh giữ ở trước giường Thủy Liên Y, gương mặt tuấn mỹ của hắn nhú lại, cảm luôn luôn sạch sẽ cũng lộ ra râu. Tất cả đều là lỗi của hắn, nếu như Huyền Huyền thật xảy ra chuyện gì, hẳn dùng tính mệnh của mình cũng không cách nào đền bù nỗi đau đớn trong lòng Thủy Liên Y.

"Huyền Huyền!" Thủy Liên Y lấy nước mắt rửa mặt, cặp mắt vốn mù càng thêm xấu.

"Tiểu Y! Là ta không tốt!" Ngao Cẩn Phong bắt lấy tay của nàng, lại bị nàng hất ra.

"Ta không muốn gặp huynh! Cầu xin huynh rời đi!" Nếu như nữ nhi không còn ở đây, nàng cũng sẽ không sống một mình!

Hiện tại cái gì nàng cũng không có, Tiểu Dạ không thuộc về nàng, Huyền Huyền cũng không thấy! Nàng thành người mù! Cuộc sống như thế đối với nàng mà nói căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì! Nàng không muốn sống, thật không muốn sống!

"Tiểu Y!"

"Mời rời đi!" giọng nói Thủy Liên Y lạnh như băng, nàng không muốn đối với hắn như vậy, nàng không muốn làm cho hắn khó chịu. Nhưng nàng không thể hại hắn, nam nhân này đáng giá có một nữ nhân tốt hơn nàng yêu hắn! Trong lòng của nàng đã sớm có một bóng dáng, mà người kia lại không phải là hắn.

Ngao Cẩn Phong nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng, giọng nói lạnh như băng, mặc dù rơi nước mắt nhưng lại tràn đầy kiên trì và cố chấp.

"Tiểu Y! Muội tốt nhất nghỉ ngơi đi! Ta đi ra ngoài tìm Huyền Huyền!" Ngao Cẩn Phong vọt ra khỏi phòng, nhất định phải tìm được Huyền Huyền, dù là hút hết nước sông Thanh U, cũng phải sống gặp người chết thấy xác! Huyền Huyền, ta nhất định phải tìm được con!

Nghe được thanh âm đóng cửa truyền đến, cảm nhận được Ngao Cẩn Phong rời đi. Thủy Liên Y cúi đầu vào trong gối nằm thút thít khóc rống.

Phong Ca Ca thật xin lỗi, ta cũng không muốn đối với huynh như vậy! Chỉ là huynh đối xử với ta tốt như thế, mà ta lại không có cách nào hồi báo huynh. Thật xin lỗi!

Thủy Liên Y khóc rồi, đau thương rồi! Nàng lau khô nước mắt từ trên giường xuống, từ từ đi tới cạnh cửa.

Nha hoàn đều bị nàng đuổi đi, nàng đỡ cửa đi từ từ ra khỏi phòng. Mấy ngày nay nàng đi qua vương phủ mấy lần nên cũng đã quen với địa hình nơi này hơn. Nàng chỉ là một người mù, không thể mang đến hạnh phúc cho Ngao Cẩn Phong! Huyền Huyền đã mất, nàng cũng không muốn ở lại chỗ này!

Khóe mắt rung rung, hôm nay nàng không có gì! Cặp mắt xinh đẹp, nam nhân thích nhất trong cuộc đời, còn có đứa bé mình quý trọng nhất! Tất cả hạnh phúc thuộc về nàng đều không còn!

Nếu cái gì cũng không có, giữ lại cái mạng này của nàng còn có ích lợi gì!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nữ Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 202: Hai năm sau gặp lại

Thủy Liên Y lần mò đi tới hậu viện, đêm khuya tất cả người trong phủ đều ngủ say. Thời buổi thái bình thịnh thế, nên không có người gan lớn không muốn sống tới phủ Cẩn vương trộm đạo.

Bởi vì cửa phòng khóa chặt, cho nên hậu viện bình thường không có người trông coi, nàng đã từ trong miệng nha hoàn hỏi thăm tốt lắm!

Nàng muốn rời khỏi đây, một khi trong lòng có ý nghĩ như vậy, nàng liền không thể ở lại! Nàng phải đi.

Mò tới then cửa, nàng nhẹ nhàng mở ra. Đại môn mở ra, thân thể nhỏ yếu của nàng chui ra.

Phía dưới là mấy bậc thang, nàng đi từ từ, hai tay hướng về phía trước lần mò.

Đối với một người mù như nàng mà nói, ban đêm cùng ban ngày cũng không có gì khác, đều là tối như mực giống nhau.

Chỉ chi là ban đêm rất an tĩnh, tất cả mọi người đều đi ngủ, tựa hồ nghe không thấy bất kỳ tiếng vang nào.

Cổ đại không thể so với hiện đại, không có nhiều sinh hoạt về đêm như vậy. Khi trời tối dân chúng cũng liền về nhà!

Bước chân của Thủy Liên Y lộ ra thanh âm rất lớn trong đêm đen. Nàng ở trên con đường rộng rãi đi lại, không biết mình đang ở phương nào, cũng không biết nghênh đón mình là cái gì?

Hiện tại trong lòng nàng suy nghĩ đơn giản là mau sớm rời khỏi Ngao Cẩn Phong! Nàng không muốn hấn vì nàng mà thống khổ, vì nàng mà buông tha cho hạnh phúc của hấn.

Trên mặt đất có chút gập ghềnh, cước bộ nàng lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Thật yên tĩnh a! Ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng chó sủa, nàng cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì! Thủy Liên Y cũng không sợ, một người ngay cả chết cũng không sợ còn có thể e ngại cái gì!

Chỉ là, phía trước tựa hồ truyền đến tiếng bước chân, còn có giọng nói của mấy nam nhân say khướt. Nghe được thanh âm của bọn hấn, Thủy Liên Y có chút kinh hãi muốn chạy trốn, vịn vào tường rào bên cạnh đi nhanh từng bước.

Bộ dáng nàng bây giờ nếu như bị người xấu thấy nhất định sẽ khi dễ nàng, nàng không thể mạo hiểm.

"A!" Bởi vì đi quá nhanh dưới chân đạp phải một tảng đá, nàng ngã xuống.

"Bên kia có một nữ nhân!" Đám hấn từ say mềm kia quả thật thấy được nàng, cước bộ hỗn độn chạy tới.

"Trời ạ! Thật xinh đẹp!" Hấn tử say A liếm liếm đôi môi.

"Mỹ nhân a!" Hấn tử say B mắt lộ tà quang.

"Thật là ông trời mở mắt!" Hấn tử say C chà xát hai tay.

Bên tai Thủy Liên Y truyền đến thanh âm nam nhân hèn mọn, nàng bối rối đứng lên dựa vào vách tường.

Thấy đôi mắt đẹp của nàng không có tiêu cự nhìn thẳng phía trước, ba hấn tử say lão đảo đem nàng vây quanh ở giữa.

"Mỹ nhân, ngươi là cô lương thanh lâu nhà ai? Tại sao đại gia chưa từng thấy ngươi?"

"Ta không phải là cô nương thanh lâu! Các ngươi tránh ra!" Thanh âm Thủy Liên Y lạnh lẽo, mặc dù ánh mắt của nàng mù, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để bọn họ tùy ý khi dễ.

"U! Giọng điệu thật là cường ngạnh! Chỉ là, hơn nửa đêm ở trên đường đi dạo, khẳng định cũng không phải là nữ tử đáng hoàng! Các huynh đệ, tiểu mỹ nhân này để cho ca lên trước!" Hấn tử say A đầu lưỡi cũng duỗi thẳng, còn muốn giành trước.

Thủy Liên Y nắm chặt quả đấm, mặc dù nhìn không thấy bộ dạng bọn họ lớn lên như thế nào, nhưng quanh thân bọn họ tản ra hơi rượu hôi thối nồng nặc. Làm cho nàng cau mày quay mặt đi!

"Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, tại sao có thể để cho một người độc chiếm! Nếu không ba người chúng ta cùng tới! Ha ha!" Nam nhân hèn mọn kia đưa tay

lên sờ mặt Thủy Liên Y.

Hai năm qua, Thủy Liên Y mặc dù nhìn không thấy, nhưng thính lực luyện được vô cùng tốt. Khi nam nhân kia đưa tay tới, nàng hung hăng cho hắn một cước.

"A. . . .!" Nam nhân che cái mũi bị gãy, ngao ngao kêu to, hai lỗ mũi của hắn phun ra máu.

"Tiện nhân!" Hắn tàn bạo quạt một bàn tay với Thủy Liên Y.

Nghe được tiếng gió, Thủy Liên Y tránh thoát, lại một cước đá vào bụng của hắn.

"A. . . .!" Vừa hét thảm một tiếng, mũi nam nhân xui xẻo kia không ngừng nhỏ máu, vừa bưng kín bụng, khom lưng thiếu chút nữa gục trên mặt đất.

Hai tên khác thấy như vậy, nữ nhân này rất không dễ chọc a! Hai người cùng nhau lao đến.

"Các ngươi còn tới?" Thủy Liên Y chân trái đá một cái, đá trúng cằm một người. Chỉ nghe được răng rắc một tiếng, hình như cằm hắn bị trật khớp.

Nàng chân phải đá một cái, đá trúng vào mặt một người khác, rắc một tiếng, dường như mặt cũng bị đá trật rồi.

"Tiện nhân. . . .!" Ba nam nhân không nghĩ tới một nữ nhân như nàng có thể trong thời gian ngắn như vậy đem bọn họ đá thương. Cùng nhau xông lên đánh về phía nàng.

Lúc này Thủy Liên Y cũng không quản đường xá thế nào, cũng không biết phía trước có phải ngõ cụt hay không, nàng vẫn chạy lên trước. Dưới chân vấp vào đá làm cho nàng ngã xuống, nhưng nàng biết nàng thả rằng chết cũng không thể để cho ba tên xấu xa này khi dễ.

P phía trước dường như truyền đến tiếng vó ngựa, Thủy Liên Y nhanh chóng chạy trốn ở trên đường, phía sau còn có ba nam nhân đang truy đuổi.

Trong đêm đen, trên đường phố trống trải không có một bóng người, một nữ tử áo trắng thân hình lao đảo chạy trốn, phía sau còn có ba nam nhân thoát nhìn vô cùng hèn mọn đuổi theo. Cảnh tượng như vậy toàn bộ rơi vào trong mắt người cưỡi ngựa.

"A. . . .!" Thủy Liên Y té lăn trên đất, cùi chỏ cũng té ra máu, không đợi nàng bò dậy, ba nam nhân phía sau liền đuổi đến.

"Mẹ nó! Tiểu tiện nhân, hôm nay đại gia không giết chết ngươi, liền thật xin lỗi khuôn mặt mình!" Nam nhân mới vừa bị đá lệch mặt, tàn bạo đưa tay bắt lấy bả vai của nàng.

Thủy Liên Y vốn định né tránh, nhưng lại phát hiện chân mình bị thương, nhin không được đau đến đâu đến đâu.

"A!" Tiếng hét thảm truyền đến, ngón tay bắt lấy bả vai nàng truyền đến một tiếng rắc.

Một bóng người màu đen thân hình cực nhanh đến trước mặt bọn hắn, dễ dàng bẻ gãy móng vuốt muốn chặt này.

Thủy Liên Y trợn to hai mắt, mặc dù cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng nàng cảm nhận được một cỗ hơi thở lạnh lùng. Quen thuộc như vậy, làm cho tim nàng thỉnh thoảng nháy không ngừng.

"Ai. . . . A. . . .!" Vừa hét thảm một tiếng, chân một người khác tựa hồ bị người một cước đạp gãy.

"A. . . .!" Người thứ ba thấy tình thế không ổn, chuẩn bị chạy trốn, lại không chờ vừa chạy được hai bước trực tiếp bị đạp gục xuống.

"Mấy người các ngươi hôm nay ai cũng chạy không được!" Thanh âm lạnh lùng truyền đến.

Trong lòng Thủy Liên Y lộp bộp một chút, hai mắt nhìn không thấy dung mạo của người tới, trên mặt nàng lộ ra giật mình.

"Tiểu. . . . Tiểu Dạ!" Đưa tay ra sờ phía trước.

Một cánh tay có lực, trong lòng bàn tay to đều là vết chai bắt được tay nhỏ bé của nàng, ngay sau đó nàng bị ôm vào một lồng ngực bển chắc lại ấm áp.

Hơi thở quen thuộc truyền đến, nàng cảm nhận được ngực hắn đang run rẩy.

"Là chàng sao? Tiểu Dạ!" Nàng cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác để phán đoán.

Lông mày Sớ Mị Dạ nhíu chặt, cặp mắt bén nhọn tràn đầy ngạc nhiên, trên mặt co quắp một chút.

Bàn tay của hắn quờ quờ trước mặt Thủy Liên Y, phát hiện đôi mắt trong suốt đó lúc này không hề có tiêu cự, nàng dĩ nhiên là không nhìn thấy.

"Tiểu Y!" Hắn ôm nàng thật chặt, không chịu buông tay.

Hai năm rồi, mất đi tin tức của nàng hai năm, hắn chưa từng nghĩ đến mình sẽ ở đầu đường Nam thành vô tình gặp được nàng, hơn nữa lại là trong đêm đen như thế.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y thất thanh khóc rống, mới vừa rồi nàng thật sự sợ hãi, nàng sợ mình bị người xấu khi dễ.

Trong Đại Thoại Tây Du, Từ Hà tiên tử đã từng nói: người ta yêu phải là anh hùng cái thế, hần phải là thiên hạ đệ nhất,, độc nhất vô nhị, có một ngày hần sẽ mặc Kim giáp chiến bào, tay cầm tuyệt thế bảo kiếm, đập trên đám mây bảy màu tới lấy ta. . . .

Tiểu Dạ của nàng tựa như người kia, mặc dù không có đập trên đám mây bảy màu tới cưới nàng, nhưng lại giống như thiên thần xuất hiện trước mặt nàng bảo vệ nàng.

"Tiểu Y! Ta thay nàng giết bọn họ!" Sở Mị Dạ móc bội kiếm ra muốn giết chết ba tên bại hoại dám khi dễ bảo bối của hần, nhưng Thủy Liên Y lại bắt được tay của hần.

"Tiểu Dạ! Không nên! Nếu bọn họ cũng đã nhận lấy trừng phạt, tạm tha bọn họ đi! Tích chút đức cho Huyền Huyền!" Nước mắt của nàng chảy xuôi ở trên gương mặt.

Sở Mị Dạ ôm nàng lên ngựa." Rồi đi nơi này trước!"

Truy Tinh mang theo hai người bọn họ nhanh chóng rời khỏi Nam Thành, ra khỏi thành đi tới bờ sông Thanh U.

Nghe được tiếng nước chảy xiết, Thủy Liên Y nắm thật chặt cánh tay Sở Mị Dạ.

"Tiểu Dạ! Đây là nơi nào?"

"Nơi này là sông Thanh U ở Ngao Nam quốc, chúng ta ngồi thuyền rời đi!"

"Huyền Huyền! Huyền Huyền nàng mắt!" Bắt được tay áo của hần, Thủy Liên Y khóc lóc kể lể."Tiểu Dạ, ta cái gì cũng không muốn nghĩ tới! Cũng phải nghĩ tới! Nữ nhi của ta tìm không được, ta là người mù chết tiết không thấy nữ nhi của mình ở nơi nào!"

Sở Mị Dạ nắm cả bả vai của nàng đem nàng ôm chặt lấy, "Hôm nay ta vốn muốn đi Cẩn vương phủ tìm Ngao Cẩn Phong tính sổ! Hai năm trước hần mang nàng đi, sau đó một chút tung tích cũng không có. Hôm nay nghe nói hần trở lại Ngao Nam quốc, ta mới cố ý tìm đến hần! Vốn là muốn đến nhìn hần sau mới hướng hần dò thăm tin tức của nàng! Lại không nghĩ rằng ở trong hẻm nhỏ gặp được nàng!"

"Tiểu Dạ! Ta thật xin lỗi chàng! Huyền Huyền không thấy!" Trong lòng của nàng rất khó chịu, nữ nhi của nàng sinh từ chưa biết, nàng lại không biết mình nên làm những gì.

Huyền Huyền! Trong lòng Sở Mị Dạ cũng rất đau, hần vẫn cho là nữ nhi của mình đã mất hai năm trước!

"Tiểu Y! Mắt của nàng làm sao vậy?"

Thủy Liên Y cắn môi, "Mù! Hai năm trước ngã xuống đê, đầu bị đập xuống, mặc dù trí nhớ trước kia đã khôi phục, nhưng mắt lại không nhìn thấy!"

Sở Mị Dạ thở dài một hơi, trong lòng khó chịu nói không ra lời.

"Tiểu Y! Ta muốn dẫn nàng đi tìm thần y, nhất định sẽ trị lành mắt cho nàng!"

Nàng lắc đầu, "Quên đi! Ngao Cẩn Phong là thần y, nhưng hần cũng không thể chữa được! Hai năm cũng đã qua, ta không muốn yêu cầu xa vời thêm cái gì! Ta chỉ muốn tìm lại Huyền Huyền, chỉ muốn tìm được nữ nhi của ta!"

"Huyền Huyền. . . Nàng đã mất?" Sở Mị Dạ không dám nói tới chuyện khác, hần cũng không xác định nữ nhi có phải còn sống hay không.

Thủy Liên Y gạt đầu, đem chuyện xảy ra mấy ngày trước nói ra.

Thì ra Huyền Huyền không có chết, Ngao Cẩn Phong chết tiết lại nói cho hần biết Huyền Huyền đã chết! Nhưng Huyền Huyền lại mất tích, hần cứ như vậy vô duyên nhìn thấy con gái của mình sao?

"Tiểu Y! Ta cho binh tướng Sở Mặc quốc đi tìm Huyền Huyền, nhất định sẽ đem nàng tìm trở về!"

Thủy Liên Y nắm chặt quả đấm, hi vọng Huyền Huyền còn sống, hi vọng rơi xuống sông không phải là nữ nhi bảo bối của nàng.

"Ta nguyện ý dùng tánh mạng của mình để đổi lấy Huyền Huyền bình an! Nếu như ông trời có thể nghe được, hi vọng người để cho nữ nhi của ta sống lâu trăm tuổi, cả đời hạnh phúc! Mệnh này của Thủy Liên Y tùy lúc có thể lấy đi!"

Nàng ngửa mặt lên trời hô to, chỉ cần nữ nhi bình an, mệnh nàng không tiếc.

"Không nên! Nếu quả thật có thể làm cho nữ nhi bình an, mệnh này của Sở Mị Dạ nguyện ý cầm đi trao đổi! Để cho Tiểu Y cùng Huyền Huyền sống hạnh phúc, chỉ cần các nàng hạnh phúc, mạng của ta bé nhỏ không đáng kể!" Sở Mị Dạ ngửa mặt lên trời rống to.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y nhào vào trong ngực hần, nước mắt tùy ý rơi không ngừng .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nấm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Yêu người không bao giờ thay đổi

Sở Mị Dạ ra lệnh, khắp thiên hạ truy tìm một bé gái ba tuổi tên là Huyền Huyền. Người nào tìm được bất luận có yêu cầu gì hẳn đều sẽ đáp ứng!

Kể từ ngày đó, bé gái ba tuổi tên Huyền Huyền đã thành đối tượng mà người khắp thiên hạ tranh đoạt. Bởi vì người nào tìm được Huyền Huyền liền thăng quan phát tài, cả đời vô ưu!

Sau khi rời khỏi Ngao Nam quốc, Sở Mị Dạ đưa Thủy Liên Y đi khắp nơi cầu y.

Bọn họ đi tới vùng sông nước Giang Nam mỹ lệ như tranh.

Đến mỗi nơi, đều gặp dân bản xứ hỏi thăm thân y, chỉ tiếc vị nào xem cặp mắt của Thủy Liên Y xong cũng đều lắc đầu.

Mang theo hy vọng, lại bị đá kích rồi đi.

Thật ra thì Thủy Liên Y đã sớm nghĩ thông rồi, cho dù nàng không nhìn thấy ánh sáng nữa cũng sẽ để tâm tình được bình yên. Điều nàng quan tâm nhất bây giờ là nữ nhi của mình. Chỉ cần có thể tìm được Huyền Huyền, dù khiến nàng mù cả đời nàng cũng cam nguyện.

Sở Mị Dạ không cho bất kỳ thị vệ nào đi theo, hẳn làm hoàng thượng Sở Mặc quốc được hai năm, vẫn không cảm thấy làm hoàng đế là chuyện vui sướng đối với hắn!

Thật ra khi hắn rời hoàng cung đến Ngao Nam quốc tìm Ngao Cẩm Phong thì đã lập chiếu thư. Hắn muốn thoái vị cho Húc Vương Sở Húc Nhật làm hoàng thượng Sở Mặc quốc!

Còn Vũ Văn Thiên thì bị điên rồi, mỗi khi chứng kiến phát tác sẽ túm tóc của mình. Cho dù nàng đang ở trong lãnh cung, mỗi ngày mỗi đêm lo lắng Sở Mị Dạ sẽ tàn nhẫn đối đãi nàng, hành hạ nàng.

Lâu dần, nàng liền sinh ra chứng vọng tưởng, luôn cho rằng người khác sẽ hại nàng. Khi nàng dùng kiếm đâm bị thương đứa trẻ đó, khi nàng đẩy Thủy Liên Y lăn xuống bờ đê xong, nàng đã cảm thấy Sở Mị Dạ sẽ không bỏ qua cho nàng.

Ngày Sở Mị Dạ rời khỏi Mặc thành, Vũ Văn Thiên cũng chết! Là bị mình hù chết thôi!

Ngôi vị hoàng đế đã tìm được người thừa kế rồi, kẻ thù cũng đã vứt bỏ tính mệnh. Hôm nay đối với Sở Mị Dạ mà nói, Mặc thành, không, thậm chí là cả Sở Mặc quốc đều không có người và chuyện gì đáng để hắn lưu luyến!

Hắn sẽ dùng cả đời để làm bạn với Tiểu Y, dùng cả đời để đền bù những gì hắn đã thiếu nàng. Dùng toàn bộ sinh mạng của mình để bảo vệ nàng, che chở nàng!

Mà hiện tại quan trọng nhất là phải chữa lành mắt cho nàng, để nàng có thể lại thấy được ánh sáng.

Rời vùng sông nước Giang Nam, chỉ có hai người bọn họ, Sở Mị Dạ không để cho bất luận kẻ nào cùng đi. Hắn muốn ở chung với nàng, hai năm qua hắn thật sự rất nhớ nàng, không ngừng nghĩ muốn nàng. Mỗi khi rảnh rỗi, hắn sẽ nhớ tới quá khứ ngọt ngào, ấm áp của hai người!

Lúc này Sở Mị Dạ đang chuẩn bị dẫn nàng đi đến phương Bắc! Nghe nói trên một ngọn núi quanh năm tuyết rơi trắng xóa ở phương bắc, có một thần y ẩn cư nhiều năm.

Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y bị hắn lôi kéo, lòng bàn tay của hắn truyền cho nàng một cảm giác ấm áp.

"Tiểu Dạ! Chẳng không cần vì ta mà buông tha cả quốc gia!" Nàng không đánh lòng, khi biết hắn xuống chiếu thư truyền ngôi cho Sở Húc Nhật, nàng liền muốn khuyên hắn buông tha.

"So với nàng, quốc gia không đáng kể chút nào!" Chỉ cần nàng vừa mở miệng, hắn sẽ trả lời nàng thế này. "Ta đã từng vì báo thù thay mẫu thân và đệ đệ, mà làm sai rất nhiều chuyện! Làm Tiểu Y thương tâm, bỏ lỡ nữ nhi mới ra đời, thậm chí làm hại mẹ con các nàng máu mủ chia lìa! Hôm nay còn làm hại hai mắt của nàng bị mù! Nếu như có thể đền bù, ta hi vọng dùng cặp mắt của mình để đổi lấy cặp mắt của Tiểu Y! Dùng tính mệnh của mình đổi lấy sự bình an của Huyền Huyền!"

"Không cần!" Vừa nghe hắn nói như vậy, Thủy Liên Y liền che cái miệng của hắn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng sợ tới mức trắng bệch, hắn không nhận được cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi nàng.

"Ừ!" Như bị điện giật, hơn hai năm rồi, nụ hôn của hắn vẫn sẽ làm nàng hốt hoảng, khiến cho nàng xấu hổ.

"Tiểu Y!" Thấy gò má của nàng đỏ ửng, đôi mắt hắn trở nên thâm trầm, nhẹ nhàng ôm eo nhỏ của nàng vào trong ngực. Nàng cảm của nàng lên, chân chính hôn nàng.

Nụ hôn của hắn vẫn thật bá đạo, mạnh mẽ và cứng rắn. Hắn vẫn luôn là người chủ động, ở chung với hắn, cho tới bây giờ nàng chưa từng chiếm được lời!

Nàng hé mở đôi môi, đưa đầu lưỡi ra đụng vào môi hắn.

"Tiểu Y!" giọng nói của hắn khàn khàn, động tác nho nhỏ của nàng khiến cho hắn khó kìm lòng nổi. Bụng dưới nóng rực khiến hắn gian nan nuốt nước miếng một cái.

Thủy Liên Y không thấy được mặt của hắn, không biết khuôn mặt tuần tú kia đã tràn đầy ham muốn.

Hai năm cảm dục đối với một nam nhân trưởng thành mà nói là một việc rất khó sở. Hôm nay người mình yêu lại đang ở trong ngực, hắn thật không không chế được muốn bộc phát.

"Tiểu Y!" Khom xuống ôm lấy nàng, đi vào trong khách điểm.

Hôm nay bọn họ đang trên đường đi tới phương bắc, vốn định ngủ trọ lại khách điểm này. Không ngờ chưa vào phòng đã gặp phải cảnh củi khô lửa đốt!

Khóa trái cửa phòng, Sở Mị Dạ đặt Thủy Liên Y lên giường.

"Tiểu Dạ!" Nàng khăn trương rút về phía sau, hai năm không có thân thiết với hắn, nàng có chút khăn trương.

Mắt của nàng không thấy được, cho nên không biết dáng vẻ bất lực lúc này của mình càng thêm tuyệt mỹ.

Yết hầu của Sở Mị Dạ giật giật, đôi tay có chút run rẩy đi tới trước ngực của nàng, cởi nút áo của nàng ra.

"Tiểu Dạ!" Nàng ngưng ngưng bắt lại tay hắn. "Ta. . . Ta không thấy được gì cả!"

Sở Mị Dạ dịu dàng nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, "Tất cả để ta làm chủ!" Hắn đặt nàng xuống giường, cúi ở phía trên nàng, nhẹ nhàng hôn nàng. Từ từ cởi y phục của nàng ra.

Khi thân thể hấp dẫn mềm mại lộ ra trước mắt hắn, trong mắt của hắn có một đốm lửa bùng cháy mạnh mẽ.

"Tiểu Dạ!" Nàng nhỏ giọng hô.

Cảm nhận được bàn tay hắn đang vuốt ve nàng, nghe được tiếng thở không đều của hắn. Thân thể của Thủy Liên Y bởi vì khăn trương mà run rẩy không ngừng.

"Đừng sợ! Để cho ta yêu nàng!"

Hắn không chút kiêng kỵ, gặm cắn môi của nàng, xương quai xanh của nàng, phần đầy đặn của nàng. . .

Hít vào một hơi, xúc cảm thân mật như vậy khiến cho nàng không biết phải làm sao. Hai năm rồi, nàng sợ sự thân mật kia lại sắp tới.

"Tiểu Y! Ta rất nhớ nàng! Đời này chỉ có nàng mới khiến ta vừa nghĩ đến liền đau lòng, ta yêu nàng, thật yêu, thật yêu!" Sở Mị Dạ dùng thứ cương cứng nóng bỏng của mình để nói nàng biết, bây giờ hắn chuẩn bị tốt lắm.

"Tiểu Dạ! Ta. . . Hai năm rồi, không biết còn có thể. . .!" Lời nói của nàng không có mạch lạc, nàng không biết mình đang nói cái gì. "Ta sợ! Tiểu Dạ! Ta. . . Uhm!" Tiếng kêu của nàng bị môi hắn nuốt hết.

Nơi nóng bỏng của hắn dán lên nơi riêng tư của nàng!

"Có ta ở đây! Tiểu Y! Đừng sợ!"

Hông của hắn nhẹ nhàng giật giật, phần lửa nóng kia từ từ nhích vào.

Thủy Liên Y cảm thấy mình bị chạm trúng! Liền nắm chặt lấy ga giường.

"Tiểu Dạ! Không được!"

Cái trán Sở Mị Dạ rịn ra mồ hôi lạnh. Tại sao mỗi lần đều khó khăn như vậy? Tiểu Y của hắn luôn khiến hắn rất đau a.

Nhẹ nhàng hôn nàng, bàn tay vuốt ve ở trên người nàng, nhẹ nhàng xoa nắn đầy đặn của nàng.

"Tiểu Y! Chớ khản trương! Thả lỏng một chút! Quá chặt rồi, ta không vào được!"

Hắn nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai nàng, nỗ lực làm xong màn mở đầu trước!

Bàn tay to của hắn đốt lên ngọn lửa trên người nàng, nàng cảm thấy mình dần dần mềm ra.

Cúi đầu mút vào bầu vú của nàng, khiến nàng kêu lên giống như bị điện giật.

"Tiểu Y! Nàng chuẩn bị xong chưa?"

Cảm nhận được ướt át, hắn nhẹ nhàng động một chút.

"A!" Nàng thét chói tai.

Sau khi đi vào hết, lông mày nhú chặt của hắn rớt cuộc giãn ra.

Đây thật là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này, trên mặt Sở Mị Dạ lộ ra nụ cười.

Hắn hoàn toàn rút phần lửa nóng ra khỏi, sau đó lại hoàn toàn đâm vào.

Hắn tiến vào từng cái, lại rời đi, ra ra vào vào không ngừng ma sát chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

"Ừ!" Thủy Liên Y rên rỉ ra tiếng, trong cơ thể nàng có một loại cảm giác kỳ quái hiện lên, nàng biết, hai năm chưa từng trải qua chuyện giữa nam nữ lần nào, nàng sắp lên cao trào rồi!

"Tiểu Dạ!" Nàng kêu lên, "Ta. . . Không được!"

"Tiểu Y! Đợi đã nào...!" Hắn không khác chế nĩa, để mặc cho lửa dục mãnh liệt trong cơ thể hoàn toàn bộc phát, không ngừng đoạt lấy nàng, mỗi một lần đều thẳng đến chỗ sâu nhất.

"A. . . . Tiểu Dạ! Van cầu chàng!" Nàng không được, thật không được!

Biết rất rõ ràng nàng đã đến cực hạn, nhưng hắn vẫn không ngừng tiến vào trong cơ thể nàng, một lần lại một lần.

Tóc nàng bị mồ hôi thấm ướt, môi đỏ mọng của nàng không ngừng run rẩy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui thích của nàng đỏ ửng, động tác của Sở Mị Dạ càng lúc càng nhanh.

Cảm nhận được sự co rút của nàng, nghe được tiếng rên rỉ bất lực và tiếng thét chói tai của nàng.

"A. . . .!"

Khi sự run rẩy đó đánh tới hai người đồng loạt leo lên vui thích tột cùng!

Một cổ nóng bỏng bắn vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, bỏng đến mức làm nàng run rẩy không ngớt.

Thủy Liên Y mềm nhũn, tựa đầu vào trước ngực hắn, tay nhỏ bé ôm hông hắn.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ khàn khàn nói.

Khi tay nhỏ bé mềm mại của nàng sờ lên hông của hắn, phần thân vẫn còn ở trong cơ thể nàng lại rục rịch chộn rộn.

"Tiểu Dạ!" Nàng kêu lên, mới vừa kết thúc, không phải nhanh vậy hắn đã muốn!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ nhẹ nhàng vén sợi tóc dính trên gò má của nàng ra sau tai. "Nàng nên nghỉ ngơi! Hôm nay ta sẽ không muốn nữa!"

Thủy Liên Y đỏ mặt, hôm nay sẽ không, vậy hắn có ý là ngày mai còn có thể sao?

Nhẹ nhàng hôn môi đỏ của nàng, hắn lộ ra nụ cười rất vui vẻ.

"Ngủ! Ngày mai chúng ta còn phải lên đường!"

"Ừ!"

Hai năm rồi, hai người lại ở chung lần nữa, lại có thể ôm nhau ngủ, cùng nhau nghênh đón mặt trời mọc vào sáng hôm sau.

Nếu như đây chính là hạnh phúc, vậy thì hãy để hạnh phúc này kéo dài mãi!

Sau khi sắc trời sáng choang, Thủy Liên Y mới từ trong mê mải tỉnh lại!

Ngày hôm qua Sở Mị Dạ lừa nàng! Hắn nói để cho nàng nghỉ ngơi, nhưng hai canh giờ sau lại rất mệt mỏi muốn nàng lần nữa.

Lần này thời gian rất dài, hắn dùng các loại tư thế mắc cỡ đoạt lấy nàng, cuối cùng khi nàng không ngừng cầu xin tha thứ, hắn mới chịu thả nàng.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ đã mặc y phục chỉnh tề, thấy Thủy Liên Y vô lực nằm lỳ ở trên giường, trên mặt hắn lộ ra nụ cười.

Trên người nàng tràn đầy dấu vết hắn lưu lại đêm qua, hắn vuốt ve toàn thân nàng, cũng hôn hít toàn thân nàng. Hai năm qua chỉ dùng một đêm thân mật căn bản là không đủ cho hắn thỏa mãn.

"Tiểu Y! Đi tắm, chúng ta nên lên đường rồi!"

"Tiểu Dạ! Ta mệt quá!" Nàng làm nũng, đêm qua nàng mệt mỏi muốn chết rồi, đòi hỏi của hắn khiến nàng bây giờ thật không muốn cử động chút nào.

"Vậy hôm nay chúng ta ở lại đây! Chờ Tiểu Y hết mệt, chúng ta mới lên đường! Nàng ngủ đi! Ta coi chừng cho nàng!" Hắn vươn tay vuốt ve gương mặt của nàng.

Kéo tay của hắn, Thủy Liên Y mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi!

Nam nhân mà nàng yêu nhất, không ngờ trải qua hai năm hắn vẫn có thể tìm được nàng! Vẫn còn yêu nàng như thế! Nắm tay nhau mà chết, có phu quân như vậy nàng còn có thể đòi hỏi gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyên: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Đi tìm kiếm thần y

Hai năm chưa từng làm chuyện nam nữ, đột nhiên bị hắn đòi lấy cả đêm, làm cho Thủy Liên Y nghỉ ngơi đủ hai ngày, thân thể mới phục hồi như cũ.

Hai người thu thập xong hành lý lại tiếp tục lên đường tìm kiếm thần y.

Đi tới một trấn nhỏ, Sở Mị Dạ nghe được dân chúng trong trấn nói, ở trong trấn này có một cao nhân có năng lực biết trước kiếp trước kiếp này, thần lực rất cao siêu.

Nếu năng lực người này mạnh như vậy, có lẽ hắn nhất định biết tin tức thiên hạ đệ nhất thần y ở đâu?!

Căn cứ theo địa phương dân chúng chỉ điểm, Sở Mị Dạ mang theo Thủy Liên Y đi tới nhà cao nhân kia.

Phát hiện trong nhà cao nhân lại chỉ có bốn bức tường.

"Xin hỏi, ai ở nơi này biết tiên đoán kiếp trước kiếp này?" Sở Mị Dạ vẫn rất khách khí hỏi một câu.

Ở ngoài cửa mọi người chỉ chỉ phòng ốc cũ rách kia.

Sở Mị Dạ tiến lên chuẩn bị gõ cửa, không đợi hắn gõ, cửa đã được mở ra.

Một tiểu thư đồng ra mở cửa phòng, sau đó hướng về phía Sở Mị Dạ cúi người chào, "Sở Vương đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội."

Sở Mị Dạ ngạc nhiên, người này biết hắn là Sở Vương!

"Ngươi chính là cao nhân có thể biết kiếp trước kiếp này?"

"Không phải! Tiểu nhân chỉ là thư đồng! Công tử nhà ta mới là cao nhân trong miệng Sở Vương nói!"

"Đẫn ta đi gặp công tử nhà ngươi, ta có chuyện muốn hỏi!"

Tiểu thư đồng gật đầu, "Sở Vương, mời theo tiểu nhân!" Nói xong hướng dẫn Sở Mị Dạ cùng Thủy Liên Y đi vào phòng ốc rách nát.

"Công tử! Sở Vương tìm người!" Đứng ở trong đình viện, thư đồng hướng phía trong nhà hô to.

"Tốt! Ta biết rồi! Ngươi lui ra!" Trong nhà truyền đến thanh âm nam nhân.

Tiểu thư đồng đáp một tiếng sau đó đi ra khỏi sân, đóng cửa lại.

"Sở Vương thứ tội, tại hạ nhiễm bệnh hiểm nghèo, không thể ra cửa gặp mặt! Không biết bệnh hiểm nghèo này có thể lây nhiễm hay không, Sở Vương cùng vương phi nên ở trong đình viện cùng tại hạ nói chuyện thì an toàn hơn."

Sở Mị Dạ nghi ngờ, cao nhân này thần thần bí bí không biết hẳn định giờ trò quý gì! Chỉ là hẳn biết mình là Sở Vương, còn biết Thủy Liên Y là vương phi. Chẳng lẽ thật sự là biết trước?

Nghe được tiếng người nói chuyện bên trong phòng, lòng mảy mễ lệ của Thủy Liên Y chau lại. . Ánh mắt của nàng mặc dù nhìn không thấy, nhưng nàng cũng nghe ra, thanh âm người này thật quen tai a!

"Hôm nay ta tới là muốn biết thần y có thể làm người ta khỏi từ hồi sinh rốt cuộc ở đâu?"

Bên trong phòng an tĩnh chốc lát, hồi lâu thanh âm kia mới truyền tới.

"Mỗi người tới hỏi chuyện ta phải thỏa mãn ta một điều kiện! Cho dù ngài là Sở Vương cũng sẽ không ngoại lệ!"

Sở Mị Dạ mắt lạnh híp lại một chút, "Điều kiện gì, ngươi cứ việc nói thẳng!"

Thủy Liên Y có cảm giác thanh âm này rất quen thuộc, nhưng người này rõ ràng đang giả giọng, cho nên nàng không dám xác nhận.

"Bất kể nói lên điều kiện gì, Sở Vương cũng sẽ đáp ứng sao?" Người này đột nhiên cười khế.

Sở Mị Dạ lạnh lùng nhìn chăm chăm bóng người phản xạ từ trong cửa sổ.

"Chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta! Ta đều sẽ thỏa mãn ngươi! Trừ phi ngươi nói lên điều kiện rất hà khắc hoặc là có ý đồ không tốt!"

"Sở Vương có thể yên tâm! Tại hạ không có ý đồ không tốt, điều kiện cũng không hà khắc!"

"Vậy ngươi cứ việc nói!" Sở Mị Dạ nhẹ nhàng ôm bả vai Thủy Liên Y, nhưng không nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Liên Y rất là rối rắm.

Người trong nhà dừng lại một chút, "Tại hạ chỉ hy vọng, sau khi Sở Vương trị lành ánh mắt cho vương phi có thể mang theo vương phi trở lại Sở Mặc quốc, làm một vị hoàng đế tốt!"

Ánh mắt Sở Mị Dạ tròn to, cái điều kiện này quá nằm ngoài dự liệu của hẳn rồi! Hẳn không nghĩ tới người này lại nói ra điều kiện như vậy.

"Sở Vương! Điều kiện tại hạ nói hà khắc sao? hay có ý đồ không tốt!" Người trong nhà cười khế.

Trong lòng Sở Mị Dạ có nhiều nghi ngờ, mục đích của người này là gì? Tại sao muốn hẳn trở về tiếp tục làm Hoàng đế.

"A!" Thủy Liên Y đột nhiên bụm miệng, trên mặt lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa sợ. "Tiểu Dạ! Tiểu Dạ!" Nàng nắm tay Sở Mị Dạ lắc lắc.

"Làm sao vậy? Tiểu Y!" Bị nàng hù sợ, Sở Mị Dạ nhanh chóng bắt được tay nhỏ bé của nàng.

Thủy Liên Y hưng phấn không nói nên lời, duỗi ngón tay ra run rẩy chỉ vào thanh âm truyền ra từ trong phòng.

"Húc Vương! Là Sở Húc Nhật a!"

A! Sở Mị Dạ trợn mắt lên, da thịt trên mặt co quắp mấy cái.

"Chết tiệt! Sở Húc Nhật, đệ đi ra cho ta!"

Tiếng cười trong nhà đột nhiên ngừng lại, hồi lâu sau, cửa phòng mở ra, Sơ Dương mang mặt nạ đi ra.

"Thật là... ta còn chưa chơi đủ a! Lại bị nha đầu này đoán ra!" Tròng mắt tà khí của hẳn lóe lên một cái. Sau khi thấy Thủy Liên Y, ánh mắt hẳn trầm xuống "Tiểu Y! Hai năm qua nàng có khỏe không?"

Thủy Liên Y đột nhiên lao đến, chạy đến trước mặt hẳn, ôm lấy hẳn.

"Sở Húc Nhật, ngươi còn sống, ngươi thật sống! Thật tốt quá! Thật tốt quá!" Kích động đến nước mắt cũng chảy ra. Sau khi khôi phục trí nhớ, nàng cũng đã đoán ra, Sơ Dương nhất định chính là Sở Húc Nhật. Hẳn cho nàng cảm giác quá quen thuộc, cho dù hẳn mang mặt nạ, nàng cũng biết, hẳn chính là Sở Húc Nhật.

Sơ Dương. . . . Chính xác mà nói là Sở Húc Nhật, nhẹ nhàng vịn bả vai của nàng. Nước mắt của nàng nhuộm ướt áo trước ngực hẳn.

"Nàng vẫn nhớ ta!" Thanh âm của hẳn có chút run rẩy, hẳn không nghĩ tới nàng ở ngoài phòng cũng có thể nhận ra hẳn. Mà mắt nàng lúc này lại không nhìn thấy.

"Thanh âm của người ta không quên được, Sở Húc Nhật người thật sự còn sống, ta vui vẻ muốn chết!" Thủy Liên Y lau lau nước mắt trên mặt. Ngẩng đầu, không chút nào nghi ngờ vươn tay lên sờ mặt hắn.

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ cùng Sở Húc Nhật đồng thời lên tiếng.

Người trước chạy tới đem nàng kéo vào trong ngực mình.

Người sau thì sợ hết hồn trốn về phía sau.

"Ta. . . . Chỉ là muốn xem Húc Vương có phải còn mang mặt nạ hay không thôi?" Thủy Liên Y bị Sở Mị Dạ ôm chặt, tràn đầy tham muốn sờ hữu, có chút vô tội.

"Cái kia. . . .!" Nhìn ánh mắt tràn đầy ghen tỵ của huynh trưởng, Sở Húc Nhật cũng cá lăm rồi. "Thật ra thì mang mặt nạ rất tốt, chẳng những có vẻ thần bí, hơn nữa còn tràn đầy hấp dẫn trí mạng! Ha ha!"

Thần bí? Hấp dẫn trí mạng? Sở Mị Dạ giương mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

"Người đeo mặt nạ lâu như vậy, trên mặt không ngứa sao?" Thủy Liên Y rất khó tưởng tượng trời nóng như vậy mà mang khẩu trang thì sẽ có cảm giác gì?

Sở Húc Nhật sờ sờ mặt nạ của mình, "Không biết a! Đông ấm hè mát!"

"Húc! Tại sao đệ ở chỗ này? Hơn nữa còn giả trang thành cao nhân biết trước kiếp trước kiếp này gì đó? Đệ muốn làm gì?"

Sở Húc Nhật gãi gãi đầu, "Đệ vốn là muốn mang ba con sói quy ẩn núi rừng, trải qua cuộc sống tiêu điều tự tại! Nào ngờ một đạo thánh chỉ của huynh đem ta đẩy vào tuyệt địa! Huynh cũng tiêu dao quá sung sướng đi, để cho ta ở Mặc thành xử lý quốc gia đại sự!"

"Ta là vì tìm được Tiểu Y, hôm nay rốt cuộc cũng tìm được nàng! Sau này ta muốn cùng nàng ẩn cư ở một chỗ phong cảnh tươi đẹp, ở đó cả đời! Húc! Gánh nặng Sở Mặc quốc vẫn là giao cho đệ!" Sở Mị Dạ rất thành khẩn nói.

"Vương huynh! Ta biết huynh đi Ngao Nam quốc, cũng biết huynh đã tìm được Tiểu Y rồi, biết chắc huynh sẽ mang theo nàng đi khắp nơi tìm y! Cho nên ta ở chỗ này dẫn huynh tới, chính là muốn giúp huynh trị lành mắt cho Tiểu Y sau đó trở về Mặc thành trông coi triều chánh!"

"Đệ thật sự biết thần y kia ở nơi đâu?" Lúc này Sở Mị Dạ không muốn nghiên cứu quốc gia rốt cuộc sẽ do ai trông coi, hiện tại mối quan tâm nhất của hắn chính là có thể trị lành mắt cho Thủy Liên Y hay không.

Sở Húc Nhật gật đầu, "Sau khi biết được Tiểu Y nì, ta liền đi thăm dò rõ ràng, thần y này ở trong núi sâu ở núi Băng Dụ. Nơi đó băng tuyết quanh năm, là một nơi cực hàn!"

"Nơi cực hàn? Có rét lạnh như Uyên thành không?" Sở Mị Dạ từ năm 14 tuổi đã đến Uyên thành ở phương Bắc, hắn cảm thấy Uyên thành chắc hẳn đã đủ lạnh.

"Vương huynh! Núi Băng Dụ này có thể lạnh hơn gấp nhiều lần Uyên thành! Xung quanh vài ngàn dặm cũng không có người ở. Nghe nói nếu nước mắt chảy ra, không đợi rơi xuống sẽ đông cứng ở trên mặt. Cái chỗ kia không có mấy người đi qua! Ta cũng chỉ nghe nói, tình huống thật sự như thế nào, còn phải đi xem một chút!"

"Ngao ngao!" Đột nhiên truyền đến một tiếng sói tru, một con sói lớn tuyết trắng xinh đẹp từ trong nhà chạy ra.

"Tiểu Bạch!" Thủy Liên Y kinh hô, nàng nghe được thanh âm của Tiểu Bạch, cảm nhận được hơi thở của Tiểu Bạch. Hiện tại khứu giác cùng xúc giác của nàng so với chó đều linh mãnh.

Tiểu Bạch qua hai năm đã lớn thành một con sói trắng xinh đẹp, mặc dù không khổng lồ dũng mãnh như cha mẹ nó, nhưng thân thủ mạnh mẽ vô cùng hoàn mỹ!

Nhào tới trên người Thủy Liên Y, vươn đầu lưỡi thật dài ra liếm láp gương mặt nàng.

"Tiểu Bạch! Người lớn lên thật to nga! Nhất định vô cùng đẹp trai!" Thủy Liên Y ngồi xổm người xuống, xoa xoa đầu nó, dùng ngón tay sờ sờ lông trắng bóng loáng của nó!

"Gâu Gâu!" Tiểu Bạch kêu hai tiếng.

"Người lại học chó!" Thủy Liên Y gõ một cái vào đầu nó.

"Ngao!" Tiểu Bạch vươn thẳng lỗ tai, ánh mắt lộ ra vô tội.

"Tiểu Y! Chúng ta nên lên đường rồi!" Sở Mị Dạ phát hiện, mình bây giờ đã hẹp hòi đến mức dăm của con sói cũng ăn!

Thủy Liên Y đứng lên, “Húc Vương có muốn đi cùng không?” Trên mặt của nàng có chờ đợi.

Sở Húc Nhật nhìn thoáng qua Sở Mị Dạ có vẻ hẹp hòi, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tất nhiên là muốn đi! Chỉ có một mình Vương huynh mang theo nàng nếu muốn tìm đến Thần y sợ rằng sẽ rất khó khăn!” Hắc không để ý mất lạnh của Sở Mị Dạ, trực tiếp đi về phía cửa” Tiểu Bạch! Đi! Tìm chiếc xe ngựa đi!”

"Ngao ngao!" Tiểu Bạch đi theo Sở Húc Nhật chạy ra ngoài.

"Tiểu Y! Thật dễ cho hắc đi theo?" Sở Mị Dạ kéo tay Thủy Liên Y, "Tiểu tử kia ráp tâm bất lương, muốn tìm thần y tốt sau đó cho chúng ta trở về Mặc thành đi! Hắc không muốn làm hoàng thượng Sở Mặc quốc!"

Thủy Liên Y cười duyên, “Chàng nha! Lớn hơn Húc Vương hai năm, lại không có tâm kế nhiều như hắc! Chẳng lẽ sau khi tìm được thần y, chúng ta không thể nghĩ biện pháp để cho hắc biết điều một chút trở về Mặc thành làm hoàng thượng sao?”

Khóe miệng Sở Mị Dạ khẽ cười một chút, "Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, Húc Vương đến lúc đó sẽ khóc cho nàng xem!"

Rúc vào trong ngực nam nhân yêu mến, nàng cười lúm đồng tiền như hoa, “Ta đây còn rất mong chờ thấy được bộ dáng khóc rống của hắc!”

Sở Húc Nhật đang ở phía ngoài chuẩn bị xe ngựa, tựa hồ cảm thấy sống lưng có chút rét run, đột nhiên có một cổ dự cảm xấu đánh tới. Không biết cùng bọn họ đi tìm thần y có phải lựa chọn sai lầm rồi hay không?

Sau khi rùng mình một cái, quyết định bỏ qua bất an trong lòng.

"Tiểu Bạch! Gọi Tiểu Y cùng Sở Vương lên đường!"

"Ngao ngao!" Tiểu Bạch nhanh chóng chạy vào sân.

..... Tìm kiếm thần y phân cách tuyến. ....

Đường dài chậm chậm! Có Vua làm bạn!

Sở Mị Dạ cười Truy Tinh, Sở Húc Nhật cười Kiều Dương, Tiểu Bạch cùng Thủy Liên Y ngồi ở trên xe ngựa bốn con ngựa kéo. Một đường đi về hướng bắc! Hướng núi Băng Dự đi đến.

Núi Băng Dự, ra khỏi Uyên thành đi về phương Bắc, quả thật là nơi cực hàn, nhiệt độ càng ngày càng thấp. Nhờ bọn họ cũng sớm có chuẩn bị, mang theo nhiều quần áo thật dày.

Băng tuyết lẫn lộn, sau khi bọn họ đến dưới chân núi Băng Dự trong truyền thuyết, người kéo xe ngựa nói chết cũng không đi tiếp.

Người chỉ đường nói cho bọn họ biết, thần y trong truyền thuyết ngụ ở trên núi. Đã ở gần mười năm, nghe nói chỉ là vì muốn chờ đợi băng sơn Tuyết Liên ngàn năm nở hoa.

Nhìn băng tuyết bao trùm ngọn núi, bọn họ cũng cảm thấy xe ngựa rất khó đi lên được. Cho nên đem đồ ăn, mặc, uống, đều đặt ở trên người Truy Tinh cùng Kiều Dương, bốn con ngựa cùng xe đều đưa cho người dẫn đường. Vừa chiêm được bạc còn có bốn con ngựa tốt, người dẫn đường mừng rỡ hấp tấp vội vàng đánh xe ngựa rời đi.

Thủy Liên Y ngồi ở trên ngựa, Sở Mị Dạ dắt theo Truy Tinh. Ba người hướng đỉnh núi đi đến.

Ngọn núi vốn là rất khó leo, lại còn bị băng tuyết bao trùm, leo lên thật đúng là đã khó lại càng thêm khó!

Còn chưa leo lên được một phần ba, mọi người đã mệt mỏi.

"Hô! Chẳng những lạnh muốn chết, còn khó đi như vậy, thật muốn ngã xuống đất ngủ một giấc!" Sở Húc Nhật đùa giỡn.

"Ngàn vạn lần đừng!" Thủy Liên Y kinh hô, mặc dù nàng cũng rất lạnh, tay chân cũng đông cứng rồi."Trên TV thường diễn, một khi ngủ thiếp đi ở trong băng tuyết, sẽ chết rét! Hai người ngàn vạn lần không nên ngủ a!"

"Tiểu Y! Hắc trêu chọc nàng thôi!" Sở Mị Dạ dùng sức dậm chân, cho dù đi giày thật dày, đôi chân cũng sắp đông lạnh đến không còn cảm giác rồi!

"Chỗ này lạnh như vậy, cũng không biết vị thần y kia ở nơi nào? Người này thật là quái đản, lại có thể một mình một người sống ở chỗ này mười năm!" Sở Húc Nhật dùng sức xoa xoa hai tay, “Ta là một ngày cũng ở không được!”

"Thần y. . . .! Ngươi có thể nghe thấy không. . . . ." Thủy Liên Y ngồi ở trên lưng ngựa hô to.

"Ngao ngao. . . . ." Tiểu Bạch còn rất phối hợp đệm nhạc cho nàng.

"Thần y. . . . Nếu như ngươi nghe được có thể đi ra không. . . .! Chúng ta đến cầu y. . . .!" Nàng kéo cổ họng la to.

"Tiểu Y! Đừng hô nữa! Tiết kiệm thêm chút sức khí!" Sở Mị Dạ dùng miệng thổi hai tay. Ở Uyên thành nhiều năm như vậy, hân cũng đã dần thích ứng mùa rét lạnh rồi! Thật không ngờ nơi này so sánh với Uyên thành còn lạnh hơn nhiều như vậy, thật là làm cho người ta chịu không được.

"Tiểu Y, nằng lạnh không?" Sở Húc Nhật phát hiện sắc mặt Thủy Liên Y tái nhợt, đôi môi cũng đông lạnh đến tím bầm.

"Lạnh a! Nơi này quả thực sắp đem người đông cứng lại rồi! Trước kia ta từng đi qua nơi lạnh nhất là Cáp Nhĩ Tân, không nghĩ tới nơi này còn lạnh hơn! Hắt xì . . . !" Thủy Liên Y nặng nề hắt hơi một cái.

Bởi vì tuyết lớn, cả tòa núi cũng trắng xóa một mảnh, trên cây cối băng tuyết đeo dày ở đầu cành. Nhìn càng lâu, thị lực sẽ có chút ảnh hưởng. Nghe nói sẽ sinh ra quáng tuyết.

"Chúng ta cứ đi như vậy sao?" Thủy Liên Y cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ là cảm thấy lạnh, càng ngày càng lạnh. "Nếu như không tìm được chỗ có thể nghỉ ngơi, một khi tối rồi, mấy người chúng ta sẽ rất nguy hiểm!"

Sở Mị Dạ xem sắc trời một chút, đã dần dần tối.

"Trước tiên tìm một chỗ trú tạm đã, Tiểu Y nói rất đúng, một khi trời tối, chúng ta sẽ rất nguy hiểm! Nếu như bị đông cứng một đêm, không chết rét cũng bị đông cứng!" Sở Mị Dạ quay sang hỏi ý kiến Sở Húc Nhật, "Húc! Đệ cảm thấy thế nào?"

Sở Húc Nhật hướng trên núi xem một chút, căn bản là nhìn không thấy đầu cuối, quay đầu lại xem một chút, phát hiện tuyết lớn vừa mới bay xuống đã đem dấu chân bọn họ che phủ hết!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Gấu trắng thật là lớn

Bông tuyết trắng xóa, gió lạnh gào thét, nước đóng thành băng.

Lạnh! Thật là lạnh! Thở ra một hơi trên không trung cũng có thể đông thành băng sương. Trên lông mi, trên tóc ba người, đều bị một lớp tuyết trắng bao trùm, từ xa nhìn lại giống như người tuyết.

Ba người hai con ngựa một con sói, đi từ từ trên núi tuyết gió lạnh thấu xương.

"Tiểu Dạ! Thật sự lạnh quá! Hay chúng ta trở về!" cho dù Thủy Liên Y ngồi trên lưng ngựa, không có đạp trên đất tuyết, nhưng đôi chân kia cũng đã đông cứng.

Sở Mị Dạ lấy tay lau tuyết trên lông mi của nàng, liếc mắt nhìn Sở Húc Nhật cũng nhếch nhác.

"Húc! Chúng ta tiếp tục đi như vậy sẽ rất khó tìm được thân y! Có thể chưa tìm được ông ta, mấy người chúng ta đã chết rét!"

Sở Húc Nhật cau mày, "Hôm nay tiến lùi đều khó, có lẽ nhất thời gió tuyết chưa thể ngừng được! Chúng ta phải tìm một nơi an toàn để qua đêm nay trước!"

Tiểu Bạch đột nhiên hú mấy tiếng.

"Tiểu Bạch! Đã xảy ra chuyện gì?" Thủy Liên Y nghe được trong thanh âm của Tiểu Bạch tựa hồ có chút địch ý.

"Gào khóc!" Tiểu Bạch tung người nhảy lên, chạy vào trong rừng cây bị tuyết trắng bao trùm.

"Tiểu Bạch!" Sở Húc Nhật hô một tiếng, "Không biết Tiểu Bạch nghe được cái gì, chúng ta tới xem một chút!" Sở Húc Nhật dẫn Kiều Dương chạy qua.

"Được!" Sở Mị Dạ vội kéo Truy Tinh đi theo dấu chân Tiểu Bạch.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thủy Liên Y khăn trương hề hề! Lại nói, ở trên núi tuyết có gặp phải người tuyết hay quái thú không?

"Xem một chút thì biết!" Sở Mị Dạ an ủi nàng, "Không có chuyện gì! Ta và Húc đều ở đây, Tiểu Y nàng đừng lo lắng!"

Thủy Liên Y gật đầu một cái, mặc dù không thấy được, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt dịu dàng của Sở Mị Dạ nhìn về phía nàng.

Phía trước là cái gì? Sở Mị Dạ trừng lớn cặp mắt.

"Húc! Cẩn thận!" Hân rút bội kiếm ra vọt tới.

Trước mặt Sở Húc Nhật và Tiểu Bạch có hai con gấu trắng lớn, nghe răng trợn mắt, nước miếng từ khóe miệng chảy xuôi, nhiều xuống, thoạt nhìn vô cùng ghê tởm. Chiều cao sắp đến gần ba thước, thể trọng chừng mấy trăm kí lô, trong đó một con xem ra hơi nhỏ hơn một chút, vậy hẳn là một con gấu đực và một con gấu cái!

"Tiểu Dạ! Thế nào?" Thủy Liên Y ngồi trên lưng Truy Tinh cũng cảm nhận được nguy hiểm tồn tại, tựa hồ ngửi thấy mùi máu tanh.

"Húc!" Sở Mị Dạ đứng bên cạnh Sở Húc Nhật, thấy hai con gấu trắng khổng lồ trước mặt, không nhìn được nuốt nước miếng một cái.

"Vương huynh, bọn chúng tập kích người này!" Sở Húc Nhật chỉ chỉ người đã chết ngất ở trên mặt tuyết. "Người này vô duyên vô cớ xuất hiện trên núi tuyết, không biết lai lịch ra sao! Vạn vạn không thể để cho ông ta chết!"

"Húc! Để dẫn ông ta rồi đi trước!"

"Đùa gì thế, hai con gấu này sẽ xé huynh thành mảnh nhỏ đấy!" Sở Húc Nhật cũng nuốt nước miếng.

Lớn như vậy, bọn họ cũng chưa từng thấy qua con gấu nào lớn như thế! Hai người đều đứng bất động ở đó không dám nhúc nhích.

"Gào khóc. . . .!" Tiểu Bạch nghe hết răng nhợn ra ngoài, lông mày cũng dựng đứng lên, tư thế như muốn công kích.

Hai con gấu trắng thấy trước mặt đột nhiên nhiều thêm vài người, ngược lại có chút ngáy dại.

"Kiều Dương mang theo hai người có thể chạy không?" Sở Mị Dạ thấy Sở Húc Nhật đã ném người bị té xỉu lên trên lưng ngựa.

Hai con gấu nhìn hành động của họ, gầm thét một tiếng thật to, vuốt móng gấu lao tới, miệng đầy răng nhọn có vẻ vô cùng dọa người dưới ánh tuyết.

Thủy Liên Y nghe thấy tiếng hô của dã thú, bị dọa sợ đến mức nắm chặt dây cương Truy Tinh.

"Tiểu Dạ! Húc vương! Cái gì vậy? Gặp phải cái gì?"

"Tiểu Y! Nàng ở yên đó, đừng động!" Sở Mị Dạ cầm kiếm đi lên liều mạng!

Sở Húc Nhật cũng nhào tới.

Dù bọn họ có kiếm sắc bén thì như thế nào, hai con gấu bị cường tráng, một móng cũng khiến cho bọn họ không chịu nổi.

Nghe được tiếng gầm thét trước mặt, Thủy Liên Y khẩn trương đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài, hiện tại nàng cảm hận cặp mắt của mình không nhìn thấy được, cảm hận mình không giúp được gì cho bọn họ.

"Ui!" Sở Mị Dạ phát ra một tiếng kêu rên, bảo kiếm của hắn bị răng nhọn của gấu bị cắn, một trào xẹt qua trước ngực hắn, móng nhọn xé rách y phục trước ngực hắn, y phục thật dày lập tức nát bầy, ngực rịn ra vết máu.

"Tiểu Dạ! Chẳng làm sao vậy?" Nghe được thanh âm của hắn, nhưng lại không thấy được chuyện gì đã xảy ra, Thủy Liên Y vội muốn chết!

"Không có việc gì!" Thấy bảo kiếm bị gấu cắn đứt, Sở Mị Dạ che ngực. Dã thú khác với người, chúng có dã tính, hoàn toàn không biết sợ hãi!

"Vương huynh! Huynh làm sao vậy?" Sở Húc Nhật phát hiện, võ công đối với dã thú mà nói không có ích lợi gì! Liều với chúng chỉ phí sức!

Lúc bọn họ lên núi đã dùng hết thể lực. Hôm nay thật đã có hết sức chống lại hai con gấu khổng lồ này.

Trên người một con gấu trắng bị kiếm Sở Húc Nhật đâm chảy máu, dã thú nhìn thấy vết máu thì càng nóng nảy, thân thể mấy trăm kí lô thậm chí hơn ngàn ký nhào tới.

"Húc. . . .!" Sở Mị Dạ đẩy Sở Húc Nhật ra, nếu bị nhào tới, không chết cũng bị thương!

"Vương huynh! Mau dẫn bọn họ rời đi!" Sở Húc Nhật hô to, nhảy lên sau lưng của gấu trắng, ôm chặt cổ gấu trắng.

"Gào khóc!" Tiểu Bạch nhào tới cắn bắp đùi gấu trắng.

Thủy Liên Y nghe Sở Húc Nhật hô to, Tiểu Bạch rít gào, còn có tiếng hô của Sở Mị Dạ.

Rốt cuộc gặp phải nguy hiểm như thế nào, nàng cười trên lưng Truy Tinh, hận không thể tự xông tới giúp bọn họ.

"Truy Tinh! Dẫn ta qua!"

Truy Tinh rất nghe lời chờ nàng chạy tới.

"Tiểu Y! Đứng tới đây!" Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật thấy nàng tới đây, hô to.

"Lên ngựa! Chạy mau!" Thủy Liên Y chỉ có thể phân biệt phương hướng bằng thính lực .

"Đi!" Sở Mị Dạ xoay người nhảy lên lưng Truy Tinh, ôm hông Thủy Liên Y.

Sở Húc Nhật thấy thế cũng nhảy lên sau lưng của Kiều Dương, lôi người hôn mê kia, "Chúng ta đi!"

Hai con ngựa vác bốn người bọn họ nhanh chóng chạy đi, nhưng ở trong trời tuyết, hai con ngựa còn chờ người, chạy không nhanh.

Hai con gấu này, trời sinh vương giả trong tuyết, lúc gấp gấp đoán chừng có thể đạt tới 60 km/h, vừa thấy con mồi chạy, liền gầm thét đuổi theo.

Thế lực của Truy Tinh và Kiều Dương có hạn, chúng vốn không có sở trường leo núi, lúc leo lên núi cao đã tiêu hao phân nửa thế lực! Hôm nay còn chờ hai người chạy trên tuyết, quả thật muốn mạng già của chúng rồi.

Khi hai con gấu bự nhào tới, sắp đụng ngã hai con ngựa, thì đột nhiên truyền đến tiếng kêu rên.

Sở Húc Nhật quay đầu lại, phát hiện mắt của hai con gấu bự hình như bị gì đó, có vẻ không thấy được, lúc này đụng vào nhau, gầm thét.

Có người cứu bọn họ? Sở Mị Dạ nhìn về phía trước, trông mắt tối sầm lại.

Cách bọn họ không xa, có một người cưỡi ngựa trắng. Mặc áo lông cáo dài

màu trắng, đội cái mũ thật dày, trên khuôn mặt tuần mỵ tràn đầy lạnh nhạt.

"Ngao Cẩn Phong!" Sở Mị Dạ kêu một tiếng

"Phong ca ca!" Thủy Liên Y trừng lớn cặp mắt, tuy không thấy được người đối diện, nhưng nàng vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

"Các ngươi còn không mau đi! Đội bọn chúng giận lên, ai cũng đừng hòng trốn! Mắt của bọn chúng chỉ mù tạm thời, một hồi nữa sẽ khôi phục!"

"Chúng ta đi!" Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật giả ngựa chạy về phía Ngao Cẩn Phong.

"Tại sao ngươi không làm bọn chúng mù luôn?" Sở Húc Nhật không hiểu cách làm của Ngao Cẩn Phong.

"Hai con gấu này là người bảo vệ núi tuyết, là các ngươi chọc bọn chúng trước!" cặp mắt lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong khi nhìn thấy Thủy Liên Y thì có chút xúc động, nhưng sau khi thấy Sở Mị Dạ, lại lạnh lùng băng sương.

"Không ngờ ngươi còn rất trách trời thương dân!" Sở Mị Dạ không biết là đang khích lệ hay là châm chọc.

"Hừ!" Ngao Cẩn Phong hừ lạnh.

"Phong ca ca! Huỳnh. . . Vì sao lại tới đây?" Thủy Liên Y cứng họng, nàng len lén rời Cẩn vương phủ, hôm nay đụng phải Ngao Cẩn Phong, nàng cảm thấy vô cùng lúng túng. Cũng may hiện tại nàng không thấy được gì cả, không biết sắc mặt của Ngao Cẩn Phong có phải rất khó coi hay không.

Ngao Cẩn Phong sóng vai cưỡi ngựa với họ, "Tiểu Y! Hôm đó muội lên rồi đi, thật ra thì. . . Ta đã biết! Ta luôn đi theo phía sau muội, thấy muội bị khi dễ, vốn muốn lộ diện! Nhưng. . ." Hắn nhìn Sở Mị Dạ một cái.

Sở Mị Dạ híp mắt lại, thì ra đêm hôm đó hắn cũng ở đây, có lẽ nếu mình không chạy tới Ngao Nam quốc đúng lúc, Tiểu Y sẽ bị Ngao Cẩn Phong dẫn trở lại Cẩn vương phủ!

"Phong ca ca!" Thủy Liên Y cúi đầu, thì ra đêm hôm đó Ngao Cẩn Phong vẫn đi theo nàng. Nếu như Tiểu Dạ không xuất hiện, có phải hắn đã tới cứu nàng?

"Ngao Cẩn Phong? Ngươi tới nơi này làm gì?" Sở Húc Nhật rất tò mò. "Không phải ngươi không nỡ bỏ Tiểu Y, ngàn dặm xa xôi đuổi theo chứ?"

Khuôn mặt trắng nõn của Ngao Cẩn Phong hơi đỏ ửng, nhưng đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận!

"Ta tìm Tiểu Y là muốn nói cho Tiểu Y một tin tức tốt!" Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh trắng của Thủy Liên Y.

"Tin tức tốt?" hai mắt không có tiêu cự của Thủy Liên Y nhìn về phía Ngao Cẩn Phong.

"Tiểu Y! Huỳnh Huỳnh có tin tức!" trên khuôn mặt lạnh nhạt của Ngao Cẩn Phong đột nhiên lộ ra một tia ấm áp.

"À!" Không riêng gì tim của Thủy Liên Y đập nhanh, trên mặt Sở Mị Dạ cũng lộ ra vui mừng.

Ngao Cẩn Phong thấy Thủy Liên Y che ngực như bị tin tức bất thình lình này làm cho hưng phấn quá mức!

"Tiểu Y! Có người đến Cẩn vương phủ đưa một phong thơ! Còn kèm theo vòng ngọc của Huỳnh Huỳnh!"

"Huyền Huyền ở đâu? Nó ở đâu?"

"Hình như bị Thần vương mang đi!"

A. . . . Thủy Liên Y che miệng lại, Ân Thần Tinh? Hắn mang Huyền Huyền đi làm gì?

"Ân Thần Tinh có ý gì? Muốn dùng Huyền Huyền để uy hiếp Tiểu Y sao?" Sở Húc Nhật ở một bên cười khê, "Tiểu tử kia đã lớn, tính tình vẫn như trẻ con!"

Thủy Liên Y vui vẻ, ít nhất nàng biết nữ nhi không chết, nàng còn sống! Nàng cũng tin tưởng Ân Thần Tinh sẽ không làm thương tổn nữ nhi của mình!

"Ngao Cẩn Phong! Người tới chính là vì chuyện này? Nếu như không có chuyện khác, không bằng người rút lui trước!" Sở Húc Nhật đưa đẩy.

Ngao Cẩn Phong lạnh lùng liếc hắn một cái, ngay sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía người hôn mê bên cạnh Sở Húc Nhật.

"Nếu muốn chữa trị cặp mắt cho Tiểu Y, ta tới đây cũng sẽ không trở về! Các người có biết, người mới vừa được các người cứu chính là thiên hạ đệ nhất thần y các người muốn tìm!"

"Cái gì? Ông ta chính là thiên hạ đệ nhất thần y?" Sở Mị Dạ và Sở Húc Nhật đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía lão già ăn mặc mỏng manh, tóc hoa râm, bộ mặt râu ria kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Hoa tuyết liên ngàn năm

Mấy người cười ngựa rời xa hai con gấu bụi này, đi rất xa mới xuống ngựa nghỉ ngơi.

Ngao Cẩn Phong từ trong lòng ngực móc ra một viên thuốc nhét vào trong miệng lão già kia, dùng ngón châm kích thích huyết vị của ông ta.

"Uhm . . .!" Ông cụ thờ dài rồi chậm rãi tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy ba gương mặt tuấn tú vây quanh ông, ông liền bị dọa giật mình. "Các người là ai?"

"Đừng quan tâm chúng ta là ai, ông có phải thiên hạ đệ nhất thần y hay không?" Sở Húc Nhật nhìn chăm chăm bộ mặt đầy nếp nhăn của ông cụ này, "Ông mặc mỏng manh như vậy thiếu chút bị hai con gấu lớn xé nát ăn thịt, nhìn ông thế nào ta cũng thấy không giống thần y?" trong lòng hắn âm thầm bồi thêm một câu, ngược lại còn như thần gậy (ôm nhách).

"Khụ khụ!" Ông cụ ho khan hai tiếng, gương mặt nghiêm nghị! "Bản nhân chính là thần y các người nói!"

"Hắt xì!" Thủy Liên Y hắt hơi một cái, chớp mũi hồng hồng.

"Tiểu Y!" Ba nam nhân đồng loạt cởi áo khoác của mình ra.

"Ta không sao! Nghe thần y nói chuyện, trong lòng cao hứng thôi!" Thủy Liên Y cười khê, nàng nghe được thanh âm bọn họ cởi áo xuống, "Các huynh mặc lại áo khoác của mình đi, ta không lạnh!"

Ba nam nhân lại lúng túng mặc áo khoác vào.

Lão thần y thấy tình cảnh trước mắt tựa hồ có chút sáng tỏ!

"Cám ơn các người đã cứu lão! Sắc trời đã tối, không bằng đến nhà già nghỉ ngơi!"

"Tốt!" Mọi người cùng nhau đáp.

Lại nói, nhà thần y này thật đúng là rất bí mật!

Dưới sự hướng dẫn của lão già, mấy người quanh đi quẩn lại đi tới một sơn động.

Bên ngoài sơn động bị nhánh cây đại thụ che đầy, nếu không có người dẫn đường, căn bản không thể thấy ở trong có 1 sơn động.

Vào sơn động, còn có một cái động khác.

Ngoài động bị tuyết trắng bao trùm, nhưng bên trong động xuân ý dạt dào.

Ông cụ này trông không ít được thảo hiểm có khắp cả sơn động.

Chuẩn bị tốt cỗ khô cho ba con ngựa đang đứng một bên nghỉ ngơi dưỡng sức. Thần y mang theo bốn người bọn họ cùng một con sói đi vào chỗ sâu nhất trong động.

"Ông lão! Ông cũng thật biết hưởng thụ!" Sở Húc Nhật thấy động này không sâu lắm, nhưng lại sáng hơn cả bên ngoài, mặc dù sắc trời đã tối, nhưng có thể từ nơi này thấy phía ngoài đầy sao. Ban ngày còn có thể được ánh mặt trời trực tiếp chiếu xạ.

"Lão hủ sống cũng không được bao lâu nữa, cho nên nghỉ hết tất cả biện pháp chỉ vì sống thoải mái một chút."

Sở Mị Dạ đỡ Thủy Liên Y ngồi xuống, "Thần y, đi thẳng vào vấn đề, chúng tôi tới đây là muốn cầu y!"

Thần y liếc mắt nhìn Thủy Liên Y, "Là vì mắt của cô nương này?"

"Không tệ!" Ba nam nhân trăm miệng một lời, "Thần y có biện pháp?"

Ông cụ nhìn Ngao Cẩn Phong một cái, "Viên thuốc các hạ cho lão hủ ăn, vào miệng có mùi thơm ngát, hiệu quả kinh người! Không biết các hạ xưng hô thế nào?"

Ngao Cẩn Phong lạnh nhạt, nhưng vừa nghe thần y đề nhất thiên hạ hỏi hần như thế, hần cũng khách khí trả lời.

"Tại hạ Ngao Cẩn Phong!"

"Ngao Cẩn Phong?" Thần y trầm tư, "Thì ra người chính là thần y Công Tử Cận mà mọi người truyền lưu mấy năm nay!"

"Chê cười!" Ngao Cẩn Phong rất khiêm tốn.

Thần y nhìn cặp mắt Thủy Liên Y, chân mày cau lại.

"Thần y, mắt của nàng như thế nào?" Sở Mị Dạ vô cùng nóng nảy.

Lão đầu lắc đầu một cái, "Đáy mắt tựa hồ từng chảy máu, không biết có phải là vì nguyên nhân này mới dẫn đến mù hay không!"

Đáy mắt ra máu? trái tim Thủy Liên Y chấn động, "Thần y, ta đã từng từ trên đồi rơi xuống, hơn nữa cái ót đựng phải tảng đá, có phải đây là nguyên nhân khiến mắt chảy máu không?"

"Đáy mắt ra máu, có nhân tố di truyền ở bên trong, bên ngoài đụng chạm cũng có thể là một nguyên nhân! Chỉ là tình huống này, rất khó chữa trị!"

Cảm xúc của Thủy Liên Y lập tức xuống thấp rồi, ngay cả thần y cũng nói vậy, như vậy sợ rằng mắt của nàng thật sự không thể chữa trị!

"Thần y! Ngài bề quan mười năm trên Tuyết Sơn, y thuật chắc hẳn phải càng cao hơn chứ? Làm sao có thể không trị được chứng bệnh nhỏ này?" Sở Húc Nhật vỗ vỗ bả vai lão già, "Chưa, trị, sao, ngài, biết, là, khó, trị?" Nói xong lời cuối cùng, hần quả thật cũng cắn răng nghiêng lợi!

Bả vai thần y sắp bị tiểu tử này vỗ gãy.

"Ta thử một chút! Thử một chút!" Mau chóng tránh thoát móng vuốt của tiểu tử này, nếu không lát nữa thân già này của ông sẽ bị đập vỡ.

Sở Húc Nhật xoa xoa đôi bàn tay, lão già này, không uy hiếp ông ta thì không được!

Bởi vì sắc trời quá muộn, mấy người tạm thời ở trong sơn động nghỉ ngơi một đêm. Thần y nói ngày hôm sau sẽ xem mắt cho Thủy Liên Y.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, thần y đã bị ba nam nhân hung thần ác sát kéo lên.

Chữa mắt cho Thủy Liên Y, thử rất nhiều phương pháp vẫn không có hiệu quả.

Thần y đã sắp bị bọn họ bức cho khóc.

Ngao Cẩn Phong rút sạch hết những loại thuốc quý ông trồng ở trong sơn động ra chế thuốc; Sở Mị Dạ thì hung hăng lạnh lùng giám sát ông, bắt ông xem bệnh cho Thủy Liên Y; Sở Húc Nhật thì sáng sớm đã chạy ra khỏi sơn động, không biết đi làm gì!

Hơn nữa ba con ngựa một con sói, đã gieo họa cho ổ của ông thế thảm không nữa nhìn.

Thủy Liên Y thất vọng, bởi vì bất kể thử thuốc gì, mắt của nàng vẫn không có phản ứng. Vẫn tối đen, không thấy được chút ánh sáng.

"Hắc! Lão già! Ngài xem cái ta tìm được có phải bằng sơn Tuyết Liên không?" Sở Húc Nhật từ bên ngoài sơn động chạy vào, cầm một bụi hoa hình cầu trong tay, lớn như nắm tay, sắc hoa thuần trắng, giống như quả bông tản ra hương thơm kỳ dị.

Thần y liếc mắt nhìn, trên mặt lộ ra vui mừng, "Ngươi tìm được ở đâu?"

Sở Húc Nhật cười hi hi, "Trong núi đá lởm chồm phía trước! Phát hiện trong đồng tuyết! Lão già, đây có phải băng sơn Tuyết Liên không?"

Thần y vuốt vuốt râu ria, "Đây đúng là Tuyết Liên, nhưng cái này gọi là Bạch Tuyết Liên, không phải băng sơn Tuyết Liên chân chính!"

"Lão già! Băng sơn Tuyết Liên hình dạng thế nào? Có thể chữa khỏi mắt của Tiểu Y hay không?" Sở Mị Dạ vội vàng hỏi, nếu như băng sơn Tuyết Liên có thể chữa trị bách bệnh, như vậy hẳn cũng đi ra ngoài tìm kiếm!

"Băng sơn Tuyết Liên, ở chỗ này gọi là Hồng Tuyết Liên, nụ hoa hơi nhỏ hơn Bạch Tuyết Liên. Sắc hoa xanh bóng, lá như tử vi, cầu hoa chứa đầy phấn! Nhưng khi Tuyết Liên hoàn toàn nở rộ thì được hiệu cực kém, tốt nhất chính là loại nụ hoa chớm nở!"

"Băng sơn Tuyết Liên này rốt cuộc có thể chữa trị mắt cho Tiểu Y không?" Ngao Cẩn Phong tức giận vì ông cụ không trả lời vấn đề này.

Thần y gật đầu một cái, "Lão hủ không dám khẳng định có thể trị được hay không. Nhưng ăn băng sơn Tuyết Liên vào, coi như không trị hết, cũng sẽ có trăm ích lợi mà không có một hại với thân thể! Ai... Chỉ tiếc, đây chẳng qua là băng sơn Tuyết Liên bình thường! Lão hủ ở chỗ này mười năm, cũng chỉ dễ thấy Hoa Tuyết Liên ngàn năm trong truyền thuyết! Mà không phải băng sơn Tuyết Liên bình thường! Nhưng đáng tiếc là đến nay cũng chưa tận mắt thấy Tuyết Liên ngàn năm chân chính!"

"Tuyết Liên ngàn năm?" Ba nam nhân nhìn nhau, "Ngài nói trên núi băng có Tuyết Liên ngàn năm?"

"Không sai! Ngay từ mười năm trước, lão hủ từng vì luyện chế thuốc Trường Sinh Bất Lão mà đến nơi này, chính là vì tìm kiếm Tuyết Liên ngàn năm này! Băng sơn Tuyết Liên bình thường có tác dụng giống nhau, chỉ có thể cường thân kiện thể! Nhưng Tuyết Liên ngàn năm vừa nở lại là trân bảo nhân gian, chỉ có thể gặp mà không thể cầu!"

"Vậy chúng ta đi tìm Tuyết Liên ngàn năm!" Sở Mị Dạ đứng lên, phủ thêm áo khoác lông chồn màu đen.

"Tiểu Dạ!" Thủy Liên Y sò soạng đứng lên, "Dẫn ta cùng đi!"

"Nàng ở lại chỗ này, bên ngoài rất lạnh!" Ngao Cẩn Phong giành đề lại bả vai Thủy Liên Y trước Sở Mị Dạ.

"Húc! Đệ ở đây với Tiểu Y! Ta và hắc đi ra ngoài tìm!" Sở Mị Dạ mới không yên lòng để Ngao Cẩn Phong ở lại.

Sở Húc Nhật nhìn hai bóng người, liền ngồi xuống bên cạnh Thủy Liên Y.

"Tốt! Ta và Tiểu Y ở đây chờ hai người trở lại! Chỉ là, vách núi này rất dốc, gần đây đều là hoa Tuyết Liên màu trắng, cũng không biết Tuyết Liên ngàn năm theo lời thần y nói có ở đó hay không?"

"Bất kể là có ở đó hay không, vẫn nên đi tìm thử một chút!" Sở Mị Dạ đi ra khỏi sơn động.

Ngao Cẩn Phong nhìn Thủy Liên Y xong cũng xoay người rời đi.

"Lão già! Thật sự có Tuyết Liên ngàn năm sao?" Sở Húc Nhật nhìn lão thần y, không biết Tuyết Liên ngàn năm rốt cuộc có thật sự tồn tại hay không.

"Đương nhiên là có, lão hủ ở chỗ này chính là vì muốn tìm được Tuyết Liên ngàn năm này! Có lẽ ta cũng nên đi theo xem một chút!" Lão già cũng muốn cùng đi ra ngoài.

"Này! Lão già, thân già của ông đừng nên đi, ngộ nhỡ gặp phải hai con gấu trắng kia, không nuốt sống ông mới là lạ!"

"Lần đó là ngoại ý muốn, bọn chúng và ta cùng nhau sinh sống mười năm, vẫn tôn trọng nhau như khách, nhưng không biết vì sao bọn chúng lại đột nhiên trở mặt rồi!"

Không biết vì sao? Lại trở mặt? Sở Húc Nhật đột nhiên nghiêng ngả ý tứ trong lời nói của ông.

"Lão già, ý của ông là nói, trước kia cũng đã gặp hai con gấu này?"

"Dĩ nhiên! Trong mười năm ta đi ra ngoài tìm thuốc, cơ hồ ngày ngày đều có thể gặp bọn chúng."

"Vậy thật sự rất kỳ quái!"

"Húc vương! Sao lại kỳ quái?" Thủy Liên Y không hiểu.

"Tại sao hai con gấu này phải vô duyên vô cớ công kích ông? Chẳng lẽ ông đã làm chuyện gì khiến chúng nó nổi giận? Hoặc là đã dẫm vào cấm địa của bọn chúng? Đúng rồi... Lão già, ngày hôm qua ông đến đó làm gì?"

Thần y hồi tưởng lại, "Đi tìm Tuyết Liên ngàn năm! Mục đích duy nhất của ta ở chỗ này mười năm qua chính là vì muốn tìm Tuyết Liên ngàn năm!"

Ánh mắt của Sở Húc Nhật lóe lên một cái, "A! Chẳng lẽ bọn chúng đang bảo vệ cái gì? Có lẽ sẽ là thứ ông tìm!"

"Tuyết Liên ngàn năm?" Thần y hô một tiếng.

"Không sai!" Sở Húc Nhật đứng lên, "Ta đến chỗ ngày hôm qua xem có đầu mối hay không!"

"Ta cũng đi!" Thủy Liên Y đứng lên bắt lại tay áo hắn, "Đừng bỏ ta lại."

"Ta cũng đi! Ta cũng đi!" Thần y cũng hấp ta hấp tấp, "Dẫn ta theo, chỉ có ta mới nhận biết được Tuyết Liên ngàn năm chân chính!"

Sở Húc Nhật nhìn hắn một cái, "Lão già, trước kia ông đã gặp Tuyết Liên ngàn năm rồi?"

Ông cụ lắc đầu: "Mặc dù chưa từng gặp, nhưng vừa thấy liền có thể nhận ra được!"

"Còn nữa, nếu lại gặp phải hai con gấu kia thì làm thế nào? Mang theo hai người các ngươi, không phải đi nhét bao tử cho gấu sao!"

Thần y tràn đầy tự tin từ trong lòng ngực móc ra một bọc thuốc, "Yên tâm, ta mang theo thuốc Mê Hồn! Chỉ cần hai con gấu kia xuất hiện, ta liền mê ngất bọn chúng!"

Thủy Liên Y che miệng cười trộm, "Ông thiếu chút bị gấu ăn hết, tại sao không mê ngất bọn chúng?"

Thần y gãi gãi đầu, "Lần trước mặc quá ít, tay đông cứng lại, chưa kịp móc ra thì đã bị bọn chúng đánh hôn mê!"

"Hôm nay ông nên thông minh lanh lẹ một chút Haaa...! Nếu tay đông cứng nữa thì để ông lại cho hai con gấu ăn!" Sở Húc Nhật hù dọa ông.

Ba người ăn mặc thật dày, Sở Húc Nhật ôm Thủy Liên Y lên ngựa, dắt Kiều Dương rời khỏi sơn động. Thần y đi theo phía sau, Tiểu Bạch cũng 'vèo' một cái, vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Đại kết cục hoàn mỹ

Ba người đi tới chỗ gặp gấu lần trước, đầu tiên Sở Húc Nhật điều tra một vòng, không có phát hiện thấy tung tích gấu trắng.

"Lão đầu, nơi này rất bình thường, nào có bóng dáng Tuyết Liên ngàn năm?" Sở Húc Nhật đột nhiên cảm thấy như đưa đám.

Lão Thần y vuốt vuốt râu mép, "thường thường càng là chỗ không thể càng có thể phát hiện bảo bối! Có thể ngươi nói rất đúng, hai con gấu trắng đúng là thủ hộ Tuyết Liên ngàn năm!"

"Thủy Liên Y ngồi ở trên ngựa, mặc dù cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng nàng dường như ngửi thấy được mùi thơm khác thường.

"Sở Húc Nhật! Ta muốn xuống ngựa!"

"Tiểu Y! Trong tuyết rất lạnh!"

"Ta hình như ngửi thấy mùi thơm của Tuyết Liên!" Trời mới biết lỗ mũi này của nàng tại sao bén nhạy như vậy, khứu giác còn tốt hơn so với Tiểu Bạch!

Sở Húc Nhật vừa nghe nàng nói ngửi thấy mùi thơm lập tức đem nàng ôm xuống ngựa.

Thủy Liên Y theo mùi thơm đi về phía trước, càng ngày càng gần rồi!

"Sở Húc Nhật! Phía trước có cái gì?" Ngón tay của nàng chỉ về phía trước.

Sở Húc Nhật theo tay nàng nhìn lại, "Tiểu Y! Phía trước là vách núi."

Thủy Liên Y đi tới, tay xoa vách núi.

"Tuyết Liên tựa hồ đang ở gần đây!"

Sở Húc Nhật cùng lão thần y ngẩng đầu nhìn vách núi căn bản không có một tia bóng dáng Tuyết Liên này, đều lắc đầu.

"Tiểu Y, thật không có! Phía trên đều là tuyết, hơn nữa núi đá lởm chởm, nhìn không thấy bóng dáng Tuyết Liên!"

Thủy Liên Y hít hà, “các người hẳn là nên tin tưởng nữ nhân nhạy cảm với mùi thơm! Mấy sinh vật giống đực các người đời này cũng không biết mùi thơm đối với nữ nhân mà nói trọng yếu đến cỡ nào!

Sinh vật giống đực? Sở Húc Nhật nhìn ông cụ trước mắt một cái, lại nhìn

qua Kiều Dương cùng Tiểu Bạch! Đúng là đều là đực!

Tay nhỏ bé của Thủy Liên Y bắt lên vách núi, trên chân dùng sức, lại trèo lên.

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật bị nàng làm cho sợ hãi, lập tức ôm lấy hông của nàng đem nàng kéo xuống.

"Người kéo ta xuống làm gì?" Về mặt Thủy Liên Y hưng phấn! A .... Nàng trước kia là cao thủ leo núi, mặc dù hiện tại mắt đã mù, nhưng bằng vào cảm giác tựa hồ còn thoải mái hơn!

"Nàng không muốn sống nữa?" Sở Húc Nhật thấy nàng vẫn còn bộ dạng tràn đầy tự tin không khỏi tức giận, “đó là chỗ nàng có thể đi lên sao?”

"Sở Húc Nhật! Trước kia ta từng là cao thủ leo núi nha! Không tin thực lực của ta sao?! Lão nương không phát uy, các người đều cho ta là mèo bệnh! Mù hơn hai năm, các người đều đem ta làm thành sâu gạo a!" Nàng nổi giận!

Không phải là lớn lên có một bộ thân thể gió thổi một cái là bay sao! Không phải là mắt bị mù, cái gì cũng nhìn không thấy sao! Vậy cũng không ảnh hưởng tới năng lực của nàng?

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật không nghĩ tới Thủy Liên Y vốn rất mảnh mai, được mấy người bọn hắn bảo vệ đến giọt nước không lọt, nay đột nhiên lại khôi phục bản tính dũng mãnh.

"Ta rất mạnh!" Trên mặt Thủy Liên Y lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, thấy nụ cười tự tin của nàng, Sở Húc Nhật ngây ngốc một chút.

"được rồi! Ta bảo vệ nàng!" Không biết tại sao, hắn lại đáp ứng để cho nàng đi khiêu chiến với loại nguy hiểm cực hạn này.

Lão thần y cũng không hiểu nổi suy nghĩ của hai người trẻ tuổi bọn họ, tên tiểu tử này lại để cho nha đầu mù leo lên vách núi.

Thủy Liên Y dựa vào cảm giác, nhảy lên.

Bởi vì nhìn không thấy, cho nên nàng không biết mình leo cao bao nhiêu; Càng bởi vì nhìn không thấy, cho nên nàng không biết sợ!

Trong lòng mang theo một tia kích động cùng tự ủng hộ, nàng thật ra không phải là một phé nhân!

Mùi thơm càng ngày càng gần rồi, nàng tựa hồ có thể cảm nhận được mùi thơm nồng đậm này đang xông vào mũi.

"Sở Húc Nhật. . . . Ta tìm được rồi!" Nàng vui vẻ hô lên, mùi thơm này đang ở trước mặt.

Ở nơi này sao? Sở Húc Nhật đứng ở phía dưới chăm chú nhìn chăm chăm nàng, sợ nàng lại đột nhiên té.

"Tiểu Y! Nơi đó cái gì cũng không có a!"

Cái gì cũng không có? Trong mắt Thủy Liên Y không có tiêu cự, nhưng nàng rõ ràng ngửi thấy được mùi thơm. Hai chân dậm lên tảng đá phía trước, tay trái nắm một khối đá nhô ra, tay phải chậm rãi vươn ra dò về phía trước.

Ở đây truyền đến mùi hương, làm sao có thể không có gì?

Thấy nàng buông lỏng tay ra, Sở Húc Nhật bị nàng làm cho sợ đến thở mạnh cũng không dám, sợ nàng rơi xuống.

Là tuyết! Tay nàng chạm vào cái gì lạnh lạnh, rất mềm, là tuyết trắng thật dày. Nhưng mùi thơm đúng là từ nơi này truyền đến mà! Thủy Liên Y nhẹ nhàng lấy tay cào tuyết trắng ra, dần dần, một cái cửa động nho nhỏ lộ ra ngoài.

"Tiểu Y! Nơi đó có một cái động! Nàng mau xuống đây, ta trèo lên!" Sở Húc Nhật thấy được nơi đó có cửa động!

Thủy Liên Y vui vẻ cực kỳ, nàng thật sự tìm được rồi! Mùi thơm đang ở trước mắt, nơi đó nhất định có Tuyết Liên ngàn năm.

"Húc Vương! Ta nhìn không thấy, không biết có phải hoa Tuyết Liên ngàn năm hay không!"

"Cẩn thận! Đợi ta leo lên!" Sở Húc Nhật khăn trương nhìn nàng, nha đầu cố chấp này, nha đầu không chịu thua này!

"Ừ!" Thủy Liên Y nắm chặt, "Húc Vương! Người cẩn thận một chút!"

"Ừ!" Sở Húc Nhật giẫm lên đá trên vách núi, nhanh chóng leo lên. Đến bên cạnh Thủy Liên Y, hắn ngừng lại. Lại nhìn xuống phía dưới, phát hiện đúng là rất cao, thân là một nam nhân như hắn đều có chút choáng rồi!

Trên mặt Thủy Liên Y nở nụ cười tuyệt mỹ, "Húc Vương, người nhìn xem!" Nàng chỉ chỉ cửa động trước mắt, "Nơi đó có Hoa Tuyết Liên sao?"

Sở Húc Nhật nhìn cửa động đen sẫm này, nhướng mày, "Tiểu Y! Bên trong rất tối, Hoa Tuyết Liên không nên sinh trưởng ở chỗ tối như vậy chứ?"

"Rất tối sao? Nhưng mùi thơm là từ bên trong truyền tới!"

"Này. . . Lão đầu! Tuyết Liên ngàn năm có thể sinh trưởng ở trong động sao?" Sở Húc Nhật hướng phía dưới la lên.

Lão thần y đứng ở dưới nhìn bọn họ treo người ở trên vách núi đá nguy hiểm, thay bọn họ nặn ra một phen mồ hôi lạnh.

"Ta cũng không biết!"

Sở Húc Nhật: ". . . .!"

Thủy Liên Y nổi giận, "Lão già này. . .! Ông không biết Tuyết Liên sinh trưởng ở nơi nào lại vẫn ở chỗ này trông mười năm?"

Lão thần y ngượng ngùng cười một tiếng, "bởi vì căn bản không có người nào từng tận mắt nhìn thấy Tuyết Liên ngàn năm là cái dạng gì! Trước kia trong sách thuốc từng đơn giản giới thiệu qua, nói hoa Tuyết Liên ngàn năm là cây đơn tính, nếu tìm thấy hoa đực, cách đó không xa nhất định có thể tìm được hoa cái. Hoa đực nhọn, hoa cái tròn. Sắc đỏ thắm mà tím, cánh hoa hẹp dài."

Sở Húc Nhật nhìn vào phía bên trong động tối đen kia, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu thích hợp nào để hoa Tuyết Liên sinh trưởng.

"Tiểu Y! Chỗ tối đen này chỉ sợ sẽ không có Hoa Tuyết Liên! Động này căn bản là không cách nào để cho một đóa hoa sinh tồn!"

Chỗ tối đen? Trong lỗ mũi Thủy liên Y vẫn còn có thể ngửi thấy mùi thơm nồng nặc này.

Không thể nào, nhất định ở chỗ này!

Nàng vươn tay ra, chậm rãi dò vào trong động tối. Động tối không tính là lớn, nhưng cũng đủ cho một cánh tay chui vào! Cho nên tay nàng dễ dàng đi vào dò xét .

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật một tay nắm tảng đá, một tay đỡ lấy thân thể của nàng, sợ nàng trượt chân té xuống.

Ở dưới đất, lão thần y nhướng mày, không biết đang nghĩ tới điều gì. Trong sách thuốc còn nói, mùi thơm của Hoa Tuyết Liên có thể có côn trùng kịch độc trông coi!

"A. . . . Cẩn thận! Mau đưa tay ra ngoài! Nguy hiểm a!" Ông đột nhiên hô to!

"A! Ta lấy đến!" Thủy Liên Y bắt được một gốc cây gì đó, phản xạ có điều kiện lôi ra.

Ngay sau khi nàng lấy ra thứ gì đó, có một vật thể lạnh như băng theo hướng tay nàng chui ra.

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật quá sợ hãi, đó là một con rắn trắng lớn đầu hình tam giác, thân rắn so với cánh tay còn thô hơn, học ra cái lưỡi phân nhánh, giương miệng rộng, nhe răng độc!

Thủy Liên Y có cảm giác lạnh lẽo thấu xương lướt qua mu bàn tay, trong tay nàng vẫn nắm thật chặt đồ lôi ra từ trong động.

"Cẩn thận!" Sở Húc Nhật thấy rắn độc đầu tam giác này nhe răng tấn công Thủy Liên Y, hấn trực tiếp chắn trước mặt Thủy Liên Y, ôm lấy nàng, miệng rộng của rắn độc cắn lấy mặt nạ trước mặt Sở Húc Nhật. Nọc độc theo mặt nạ rơi xuống.

"A. . . .!" Không còn giữ được thăng bằng, vì tránh né rắn độc, hai người trực tiếp rơi xuống từ trên cao.

Sở Húc Nhật ôm chặt lấy nàng, dùng thân thể ngăn trở đá trên vách núi, phía sau lưng bị một tảng đá đâm thủng, kêu rên một tiếng.

Sau khi bọn họ hung hăng té xuống, Sở Húc Nhật đem Thủy Liên Y nâng ở phía trên, còn hấn ngã trên mặt tuyết, Thủy Liên Y gục ở trên người hắn. Mặt nạ vẫn mang trên mặt hắn cũng rơi xuống một bên.

"Phốc. . . .!" Sở Húc Nhật phun ra một ngụm máu tươi, cảm thấy toàn thân đau đớn, nhất là chỗ bị tảng đá đâm trúng sau lưng, quả thực muốn mạng của hắn mà.

"Người làm sao vậy? Sở Húc Nhật! Người làm sao vậy?" Thủy Liên Y thất kinh, đồ trong tay cũng rớt ra ngoài.

"Tiểu Y! Quá dọa người rồi! Rắn độc vừa rồi vừa lớn vừa độc, hoàn hảo ta mang mặt nạ! Phốc. . . ." Hắn lại nôn ra một ngụm máu tươi, "mặt nạ này không chỉ đông ẩm hề mát, hơn nữa còn có thể phòng rắn độc! Ha ha!"

"Sở Húc Nhật! Người còn nói giỡn!" Thủy Liên Y khóc thành tiếng.

Rất xa, Sở Mị Dạ cùng Ngao Cẩn Phong cười ngửa chạy tới, thấy Sở Húc Nhật ngửa mặt té ở trong đồng tuyết, Thủy Liên Y khóc ngời chồm hồm ở

bên cạnh hắn, bên cạnh rơi xuống một bụi hoa rất kỳ quái.

"Tiểu Y!" Sở Húc Nhật cảm thấy trái tim bị đè nén gay gắt, "ta đây có tính . . . . . Lại cứu nàng một lần nữa hay không! Khụ khụ. . . . ."

"Sở Húc Nhật! Ngươi làm sao vậy? Ngươi làm sao vậy?" Thủy Liên Y lay lay cánh tay của hắn, "thần y! Mau tới cứu hắn! Mau a!"

"Tiểu Y! Ta. . . . ." Sở Húc Nhật phát hiện trước mắt mình bắt đầu mơ hồ rồi! "Mẹ nó, ta biết ta còn chưa muốn chết, thế nhưng cảm giác mình. . . . không nhìn rõ nàng lắm!"

"Sở Húc Nhật! Đừng nói nhảm! Thần y ở chỗ này! Ngươi sẽ không chết!" Thủy Liên Y khóc vuốt ve mặt Sở Húc Nhật.

Trên gương mặt tuần mỹ từ tai đến mắt xuất hiện một đạo vết sẹo thật dài. Sắc mặt bởi vì trọng thương mà tái nhợt đến dọa người, đôi mắt tà khí, lúc này nhắm lung sấp nhắm lại. Nhưng khoe miệng của hắn vẫn mang theo nụ cười.

"Sở Húc Nhật! Ngươi làm sao vậy? Tại sao?" Thủy Liên Y thấy hắn nằm trên đất tuyết bị máu nhuộm thành một màu đỏ. "Thần y! Mau tới cứu hắn! Mau a!" Thủy Liên Y kêu gào bắt lấy tay Sở Húc Nhật, "Sở Húc Nhật! Ngươi không thể chết! Mặt của ngươi làm sao vậy? Tại sao ngươi lại chảy máu? Sở Húc Nhật!"

Trời ạ! Nàng nhìn thấy mặt của hắn? Nàng biết hắn đang chảy máu? Hai mắt sưng mù của Sở Húc Nhật đột nhiên tròn to, hắn run rẩy giơ tay lên quơ quơ ở trước mặt Thủy Liên Y.

"Tiểu. . . . . Tiểu Y! Nàng. . . . . Có thể thấy ta?" Giọng điệu của hắn run rẩy. Hai tròng mắt của Thủy Liên Y tràn đầy nước mắt, về mặt bi thương.

"Sở Húc Nhật! Ngươi không thể chết! Ngươi đừng chết!" Nàng khóc rống lay động thân thể của hắn.

"Ngươi còn lay hắn nữa, hắn không chết cũng thành tàn phế!" Một bên, lão thần y nhện không được chen vào nói, thật sự không thể nhìn Sở Húc Nhật bị nàng ngược đãi nữa!

"Tiểu Y!" Sở Mị Dạ đứng ở phía sau Thủy Liên Y.

Thủy Liên Y chậm rãi quay đầu lại, thấy được vẻ mặt kích động của Sở Mị Dạ.

"Tiểu Dạ!" Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, nước mắt mơ hồ cũng rơi xuống, Tiểu Dạ của nàng ngay cả râu mép cũng không cạo.

"Tiểu Y!" Một bên Ngao Cẩn Phong trừng lớn hai mắt, trên tay còn cầm Hoa Tuyết Liên mang theo rễ.

"Phong ca ca!" Thủy Liên Y thấy được khuôn mặt tiều tụy của Ngao Cẩn Phong.

"Mau cứu Sở Húc Nhật! Mau cứu hắn!" Thủy Liên Y lớn tiếng hét .

Cùng lúc đó, lão thần y kia từ trên mặt đất nhật lên đồ mà Thủy Liên Y cùng Sở Húc Nhật liều chết từ trên vách núi đá mang xuống.

"Là hoa Tuyết Liên ngàn năm!" Lão thần y kinh hô.

Đó là một đóa hoa mới chớm nở, hoa cầu kỳ, càng chặt chẽ, nụ hoa bao bên trong cánh hoa, cánh mỏng như cánh ve, mềm như tơ lụa, tựa như xanh tựa như đỏ!

"Hoa Tuyết Liên ngàn năm?" Mọi người kinh hãi.

"Mau a! Đây không phải là Linh Đan Diệu Dược sao! Mau cho Sở Húc Nhật ăn!" Thủy Liên Y chạy tới cướp đoạt.

"Trời ạ! Cẩn thận!" Lão thần y ôm Tuyết Liên ngàn năm né tránh ma trảo của Thủy Liên Y. " Hoa Tuyết Liên này không phải nói ăn liền ăn! Phải làm thuốc mới được. Nhìn thể trạng của hắn, nhất thời nửa khắc không chết được, trước mang về trong sơn động đã!"

Nhất thời nửa khắc không chết được? Thủy Liên Y nghe hắn nói như vậy vẫn còn rất không yên lòng, đưa mắt nhìn về phía Ngao Cẩn Phong.

Ngao Cẩn Phong hướng về phía nàng gật đầu, "Sở Húc Nhật giống như mèo chín mệnh, không dễ dàng chết được!"

"Ngươi mới là mèo chín mệnh! %\$¥ ¥#*#*¥ " Sở Húc Nhật lăm bắm trong miệng, không biết có phải là đang chửi Ngao Cẩn Phong hay không.

..... Vui mừng phân cách tuyến. ....

Hoa Tuyết Liên ngàn năm này quả thật là thần kỳ.

Nhập thuốc sau, lão thần y cho Sở Húc Nhật ăn vào, còn lấy chút ít thuốc bôi vào sau chỗ vết thương bị đá đâm rách của hắn!

Ba ngày sau, thân thể Sở Húc Nhật dần dần khôi phục, mặc dù sắc mặt vẫn còn rất tái nhợt, chỉ là đã có thể vui vẻ nói cười rồi!

Mất Thủy Liên Y không biết tại sao đột nhiên lại có thể thấy được! Ngay cả lão thần y cũng không giải thích được bí ẩn này.

Nàng nhìn thấy Tiểu Dạ nàng yêu nhất, thấy được Phong ca ca nàng thấy then, càng thấy được Húc Vương vì cứu nàng mà dung mạo bị hủy!

"Sở Húc Nhật!" Thủy Liên Y đoạt lấy mặt nạ trong tay hắn ném qua một bên.

"Ách?" Sở Húc Nhật nghi hoặc nhìn nàng, "Làm sao vậy, Tiểu Y?"

"Mặt nạ không cần đeo nữa!" Thủy Liên Y nhìn vết sẹo dài trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, "Vết sẹo này là bị như thế nào?" Nàng vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn.

"Đừng!" Sở Húc Nhật né tránh, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, che kín gương mặt bên trái.

Ngao Cẩn Phong đi tới phía sau bọn họ, "mặt của hắn là sau khi nhảy vào sông Thâm Du, bị hòn đá ở đáy sông quẹt qua làm bị thương!"

"Sở Húc Nhật!" Thủy Liên Y thấy hắn đi ra khỏi sơn động, vốn định đuổi theo, nhưng lại thấy Sở Mị Dạ tâm sự nặng nề nhìn nàng.

Ngao Cẩn Phong nhìn bọn họ một cái, "thật ra thì Tuyết Liên ngàn năm kia rất có hiệu quả, không biết đối với vết sẹo trên mặt hắn có thể có tác dụng hay không!"

Thủy Liên Y vui mừng, "Phong ca ca! Vậy là có thể trị lành mặt của Húc Vương sao?"

"Không biết, có thể thử một chút!" Ngao Cẩn Phong đi tới trước mặt lão thần y, "lão đầu, Tuyết Liên ngàn năm này ông phối một chút thuốc bôi ngoài cho ta!"

Sau khi Ngao Cẩn Phong cầm lấy thuốc bôi ngoài da đi ra khỏi sơn động, Sở Mị Dạ ôm Thủy Liên Y thật chặt. Lão thần y thấy thế, lặng lẽ né tránh chỗ thị phi này.

"Tiểu Y!"

"Tiểu Dạ! Chẳng làm sao vậy?" Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tràn đầy bất lực kia.

"Nàng. . . . Sẽ cùng Húc ở một chỗ sao? Hay là sẽ chọn Ngao Cẩn Phong?" Trong lòng hắn có chút bất an! Trước kia vẫn cho là chỉ cần mình đủ yêu nàng là có thể nhận được tất cả của nàng, nhưng bây giờ hắn phát hiện mình sai lầm rồi.

Ngao Cẩn Phong cũng yêu nàng, vì nàng bỏ ra rất nhiều!

Sở Húc Nhật lại càng vì nàng mà nhiều lần có thể bỏ qua tánh mạng!

Còn có Ân Thần Tinh. . . .

Trong lòng Sở Mị Dạ bất ổn, hắn không biết mình phải làm thế nào mới có thể làm cho Thủy Liên Y lựa chọn hắn.

"Tiểu Dạ! Chẳng thật ngốc!" Thủy Liên Y cảm nhận được bất an của hắn, nam nhân lạnh lùng này, lúc này lại giống như đứa trẻ bị người khác đoạt kẹo.

Nàng ôm lại hông của hắn, "nếu đã yêu chàng, thì đã lựa chọn chàng, như vậy ta sẽ không hối hận! Vĩnh viễn cũng sẽ không lựa chọn người khác nữa! Tiểu Dạ! Chẳng tin tưởng ta sao?"

Ánh mắt Sở Mị Dạ đỏ lên, "Tin tưởng nàng! Bảo vệ nàng! Không nghi ngờ nàng! Tiểu Y! Nàng. . . Yêu ta sao?"

Nước mắt Thủy Liên Y rơi xuống, "yêu! Yêu nha! Đứa ngốc! Ta yêu chàng, yêu đến mức làm cho chính mình không cách nào tiếp nhận nam nhân khác! Yêu chàng, yêu đến đau lòng, yêu chàng, yêu đến đời này cũng không nghĩ thả chàng ra!"

"Tiểu Y!" Hắn ôm nàng thật chặt, hận không thể đem nàng gắn vào thân thể của mình.

Thủy Liên Y cảm giác trên tóc ẩm ướt, nàng ngẩng đầu thấy Sở Mị Dạ thế nhưng lại khóc.

"Tiểu Dạ! Đừng. . . ." Nàng vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của hắn, "từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ ... rời chàng đi nữa, bất kể chàng đi tới chỗ nào, ta cũng sẽ đi theo chàng! Chàng mơ tưởng đem ta bỏ lại lần nữa! Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ!"

"Sẽ không! Tiểu Y! Ta không bao giờ ... để nàng rời khỏi ta nữa, ta muốn cả đời đem nàng cùng ta cột vào nhau, một đời một thế, vĩnh viễn vĩnh viễn, không rời không buông!"

Khi hai cánh môi của hai người nhẹ nhàng dán vào nhau, hai nam nhân vốn đang muốn đi vào sơn động, bước chân chợt dừng lại.

Mặt Sở Húc Nhật đã được Ngao Cẩn Phong bôi thuốc, băng bó lại. Mặc dù không biết được hiệu như thế nào, nhưng thử một chút cũng không sao. Khi thấy hai người ôm nhau thật chặt, trên mặt của hắn có cô đơn, trong mắt có đau thương.

Trên khuôn mặt đậm mạc của Ngao Cẩn Phong co quắp một chút, Tiểu Y muội muội của hắn đã không còn ở nơi này! Bởi vì hắn chấp nhất, nên hắn bỏ lỡ Tiểu Y, nên hắn tận mắt thấy Tiểu Y lựa chọn những nam nhân khác.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng cười! Thật ra thì kết cục như vậy cũng không tồi, dù sao Tiểu Y chỉ có một, nàng cũng không đối với bọn họ hứa hẹn qua cái gì.

Bọn họ cũng biết, người nàng yêu nhất là Sở Mị Dạ. Bởi vì hắn không chỉ là phu quân đầu tiên của nàng, là nam nhân đầu tiên của nàng, mà hơn hết còn là cha của con gái nàng.

Sở Mị Dạ nâng đầu Thủy Liên Y, nhiệt tình hôn nàng.

Cả trái tim nàng đều thuộc về hắn, cả đời này có thể yêu nàng, là hạnh phúc của hắn.

Hai tay Thủy Liên Y ôm cổ hắn, nhẹ nhàng hôn trả lại hắn.

U mê xuyên qua mà đến, dần dần u mê luân lạc tới thanh lâu, lại bất tri bất giác yêu hắn. Trải qua sinh ly tử biệt, cũng có khắc cốt ghi tâm, càng bởi vì yêu hắn mà ruột gan đứt từng khúc.

Nhưng nàng không hối hận, bởi vì nàng được hắn yêu, toàn bộ tình yêu của hắn thuộc về nàng!

Năm trăm năm kiếp trước ngoái đầu nhìn lại mới đổi lấy kiếp này gặp thoáng qua! Cửa thời không hướng nàng mở ra, đem nàng đưa đến bên cạnh hắn, đó là trời ca đã sớm định tốt!

"Tiểu Y! Cảm ơn nàng vẫn yêu ta! Ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng, kiếp này, kiếp sau đều không thay đổi!" Sở Mị Dạ nâng tay nhỏ bé của nàng lên, nhẹ nhàng hôn.

"Tiểu Dạ! Ông trời nếu để cho ta đến bên cạnh chàng, khẳng định giữa chúng ta từng có một đoạn trần duyên. Bất kể đi qua như thế nào, ta hướng chàng muốn tương lai!" Lúm đồng tiền như hoa, Thủy Liên Y nhìn hắn. "Kiếp này để cho ta cả đời đi theo chàng, kiếp sau, chàng để cả đời đi theo ta! Chàng thấy thế nào?"

Sở Mị Dạ cười nhìn nàng, tròng mắt đen thâm thúy lóe sáng vô cùng.

"Kiếp này, kiếp sau nàng đều nói muốn ta rồi! Như vậy kiếp sau, kiếp sau nữa, ta cũng hướng nàng muốn! Nàng nguyện ý để ta đi theo nàng sao?"

"Làm chó nhỏ chàng cũng nguyện ý sao?" Thủy Liên Y khẽ cười dùng ngón tay ấn mũi hắn.

"Chỉ cần ở bên cạnh nàng, cho dù để ta làm côn trùng có cánh, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện!"

"Lời ngon tiếng ngọt!" Thủy Liên Y vui vẻ nhếch miệng cười, "Chỉ là, chàng làm côn trùng thì không thể hôn ta, cũng không thể ôm ta! Ta mới không cần đâu!"

"Ta đây hiện tại tới hôn nàng! Tới ôm nàng!" Cánh tay Sở Mị Dạ vòng ở eo nhỏ của nàng, dùng sức đem nàng kéo vào trong ngực mình.

"Tiểu Dạ!" Một đôi mắt ngập nước long lanh của Thủy Liên Y lóe sáng.

"Tiểu Y!" Tròng mắt đen của Sở Mị Dạ giống như trời sao không thấy giới hạn.

"Ta. . . . Yêu nàng (chàng)!" Hai người cùng nhìn nhau, thâm tình chân thành cùng nhau nói ra.

Bốn cánh môi dán vào nhau, gặm cắn mút vào, mập mờ trắng cấp.

Nếu nói là vô duyên! Tại sao lại gặp nhau?

Nếu nói là hữu duyên! Duyên hết kiếp này. . .

Hai nam nhân đứng ở cửa động đột nhiên cảm thấy hô hấp dồn dập, thiếu chút nữa mạch máu bạo liệt.

Hai người cùng nhau thối lui đến ngoài động.

"Quá không che dấu rồi!" Sở Húc Nhật lúng túng đá tuyết một cái.

"Thật thương phong hoá!" Gương mặt tuần tú trắng nõn của Ngao Cẩn Phong một mảnh đỏ ửng.

Hai người này thật không đem bọn họ làm nam nhân mà nhìn, sao có thể nói hôn liền ôm nhau không buông ra nổi? Quá thô tục, thật xấu xa rồi! Làm cho bọn họ quá không bình tĩnh rồi!

Sở Húc Nhật huyết sáo gọi Kiều Dương, nghiêng người nhảy lên ngựa, "Ngao Cẩn Phong, ngươi đi không?"

Ngao Cẩn Phong cũng nhảy lên ngựa của mình, “không đi, còn lưu lại làm gì?”

"Người chuẩn bị đi nơi nào?"

"Về Nam Thành trước, xử lý xong vài chuyện, sau đó rồi Trung thổ đi hải ngoại du lịch!" Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Ngao Cẩn Phong vẫn đậm mạc như vậy, "Có lẽ sẽ đi tìm danh y, y thuật của ta còn kém rất nhiều!"

Nghĩ lại, Thủy Liên Y từng cùng hắn nói qua, thời đại kia của nàng y thuật rất phát triển, ngay cả phẫu thuật mắt đều có thể làm! Về phần phẫu thuật đổi màng mắt, đoán chừng chính là lấy mắt đổi mắt? Hắn hiểu kỳ vô cùng, cái loại phẫu thuật này thật có thể làm cho người mù thấy được ánh sáng sao?

Sở Húc Nhật thấy Ngao Cẩn Phong tiêu sái như vậy thật hâm mộ, "Không nghĩ tới người nói buông liên buông, thật đúng là tâm lòng rộng rãi!"

Ngao Cẩn Phong nhẹ nhàng cười, "Thật ra thì, người mình thích không nhất định phải thích mình, thấy nàng hạnh phúc cũng là một loại hạnh phúc! Người nói đúng không Húc Vương?"

Sở Húc Nhật cười trong sáng, "không tệ! Tâm tư Cẩn vương cùng Húc giống nhau! Húc vẫn là muốn cảm ơn Cẩn vương năm đó cứu giúp! Nếu như không có Cẩn vương cứu, hiện tại Húc có thể đã là một oan hồn trong nước rồi!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

"Húc Vương chuẩn bị đi nơi nào?"

Sở Húc Nhật hô Tiểu Bạch, “ta chuẩn bị mang theo Kiều Dương cùng Tiểu Bạch một nhà ba người trở về sơn cốc kia ẩn cư, nếu như không chạy nhanh chút, Vương huynh của ta sợ rằng muốn đem ngôi vị hoàng đế giao cho ta! Hắn cũng muốn trải qua cuộc sống tiêu điều tự tại a! Ha ha! Vẫn nên chạy mau thì tốt hơn, chuẩn bị tốt rồi lên đường!”

"Chúng ta cùng nhau rời đi!"

"Được! Cẩn vương! Cùng đi!"

Ngao Cẩn Phong cười khẽ, cùng Sở Húc Nhật quất ngựa nhanh chóng rời đi.

Tiểu Bạch hướng về phía cửa động ngao ngao kêu hai tiếng, sau đó cũng đuổi theo.

Sau khi Sở Mị Dạ cùng Thủy Liên Y ngọt ngào đi ra khỏi sơn động, thì phát hiện chỉ còn lão thần y một mình một người ở nơi đó.

"Húc Vương đâu? Cẩn vương đâu?"

Lão thần y không lên tiếng, chẳng qua là chỉ chỉ dấu vó ngựa trên mặt đất.

"Mẹ nó!" Thủy Liên Y không bình tĩnh rồi, “Tiểu Dạ! Sở Húc Nhật này chạy nha! Hắn nhất định muốn chạy, chúng ta mau đuổi theo hắn.”

Sở Mị Dạ hô Truy Tinh qua, ôm Thủy Liên Y nhảy lên ngựa. "Thần y, cảm ơn ông! Hữu duyên gặp lại! Giá. . . .!"

Truy Tinh chờ hai người theo dấu vó ngựa đuổi theo.

Sở Mị Dạ ôm chặt eo nhỏ nhắn của Thủy Liên Y, vẻ mặt hạnh phúc.

Thủy Liên Y cảm tức nhìn dấu vó ngựa phía trước.

"Sở Húc Nhật, người đừng trốn! Hoàng thượng Sở Mặc quốc không phải người thì không được! Ta mới không để cho Tiểu Dạ của ta làm hoàng thượng! Ta mới không để cho hắn hậu cung ba ngàn giai nhân! Hắn chỉ thuộc về một mình ta! Sở Húc Nhật. . . . Người đứng lại đó cho ta ——!"

Tiếng hô của Thủy Liên Y ở trong núi tuyết trống trải mang theo từng đợt vọng lại, Sở Mị Dạ sủng nịch đem nàng ôm chặt hơn.

Mà Sở Húc Nhật đã chạy rất xa, đột nhiên rừng mình một cái, dường như có dự cảm không lành hướng hắn đánh tới.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Nắm Quyền: Vương Gia Người Thật Xấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.